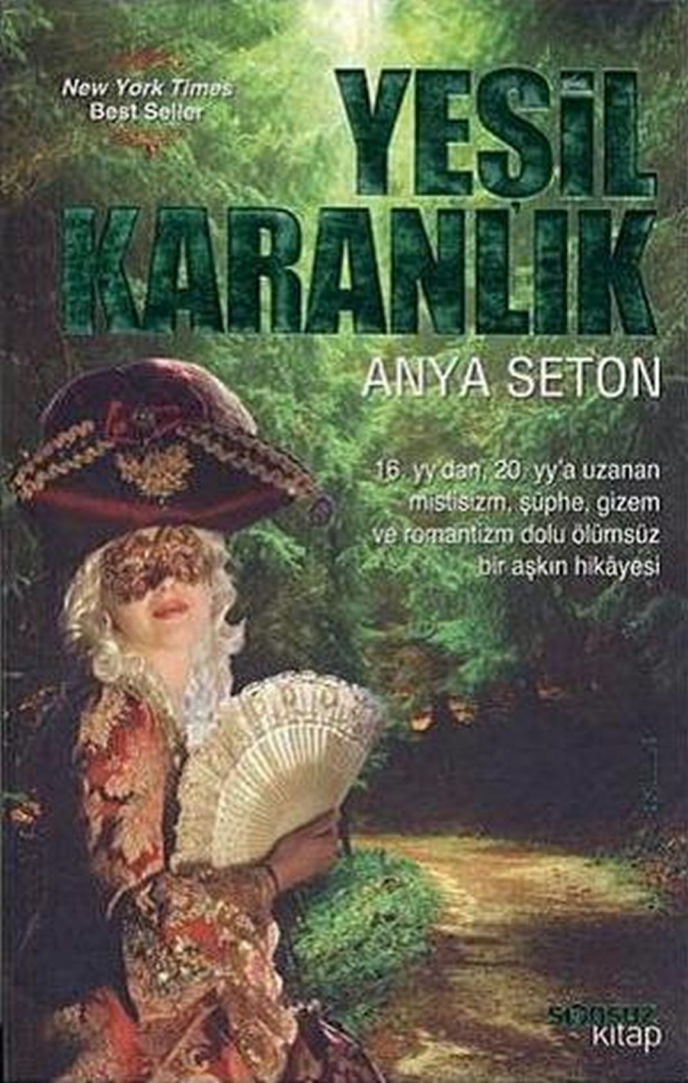

New York Times
Best Seller
YEŞİL KARANLIK
ANYA SETON
16. yy'dan, 20. yy'a uzanan mistisizm, şüphe, gizem ve romantizm dolu ölümsüz bir aşkın hikâyesi
SONSUZ kitap

YEŞİL KARANLIK

ANYA SETON

16. yy'dan, 20. yy'a
uzanan mistisizm, şüphe, gizem
ve romantizm dolu ölümsüz
bir aşkın hikâyesi

Çeviri
Eda Aksan

SONSUZ KİTAP 13
ISBN 978-605-384-208-8 **SERTİFİKA NO** 16238
1. BASKI HAZİRAN 2010

YEŞİL KARANLIK

YAZAR ANYA SETON
ÇEVİRİ EDA AKSAN
YAYIN YÖNETMENİ ENDER HALUK DERİNCE
GÖRSEL YÖNETMEN FARUK DERİNCE
YAYIN KOORDİNATÖRÜ ALEV AKSAKAL
EDİTÖR SİBEL AKÇAY YILDIZ
BASIN ve HALKLA İLİŞKİLER AKİF BAYRAK
MÜŞTERİ TEMSİLCİSİ RAMAZAN YORULMAZ
BASKI MELİSA MATBAACILIK
Çifte Havuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa/İSTANBUL

İNTERNET ALIŞVERİŞ
www.dr.com.tr • www.ideefixe.com • www.kitapyurdu.com • www.hepsiburada.com

kitap

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
E-posta: info@yakamoz.com.tr

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Copyright (c) 1972 by Anya Seton Chase.
Copyright (c) renewed 2000 by Clemency Chase Coggins and Pamela Cottier Forcey.
Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company
ile yapılan özel bir düzenlemeyle yayımlanmıştır.

YEŞİL KARANLIK

ANYA SETON

Yazar Hakkında

Anya Seton (1906-1990) New York'ta doğdu ve Old Greenwich, Connecticut'ta öldü. İngiltere doğumlu natüralist ve Boy Scouts of America'nın öncülerinden Ernest Thompson Seton ve Grace Gallatin Seton'un kızıydı. Greenwich'teki Putnam Mezarlığına defnedildi.

Tarihi romanlarında tarihi gerçekleri ne denli yoğun araştırdığı öne çıkar ve bunlardan bazıları da bestseller olmuştur. Dragonwyck (1944) ve Foxfire (1950) sinemaya uyarlanmıştır. Kitaplarından özellikle iki tanesi türü bakımından klasiktir ve popülaritesi günümüzde hâlâ devam etmektedir; *Katherine* ve *Yeşil Karanlık*.

Sunuş

Roman yazarları ne zaman etkileyici kitaplarda yer alan konulara dönseler sürekli olarak belirli yazarlar ve konular su yüzüne çıkar. Saltanat yazarları Georgette Heyer'i seçecektir. Aşk ve gerilim yazarları ise Mary Stewart ve Victoria Holt'u tercih eder. Batı tarihi romantizm yazarları ise genellikle Louis L'Amour ile Zane Gray'in aşkı arasında kalır.

Birçok koleksiyonun içinde Anya Seton'un iki kitabı ön plana çıkacaktır: *Katherine* ve *Yeşil Karanlık*. Hangi kitabın daha iyi olduğu ve tercih nedenleriyle ilgili birçok keyifli tartışmaya katıldım. Artık kimin hangi kitabı daha çok sevebileceğine rahatlıkla karar verebiliyorum.

Benim favorim basıldığı yıl New York Times'ın çok satan kitaplar listesinde altı ay kalan *Yeşil Karanlık*.

Bu, sadece en sevdiğim Anya Seton kitabı ya da romantik tarihsel dönem değil, benim tüm zamanlar içinde en sevdiğim kitapların başında geliyor. Eskimiş ve solmuş iki kopyam var, böylece birini ödünç verdiğimde diğeri bana kalabiliyor.

On beş yaşındayken günlük tutardım. Şimdi o günlere baktığımda iş, okul ve erkek arkadaşlar arasında gidip gelirken okuduğum kitapları düşününce bir olgu çarpıcı bir biçimde öne çıkıyor: *Yeşil Karanlık*'ı tam altı kez okudum. Bugüne kadar da sonuncusu yakın zamanda olmak üzere defalarca tekrar tekrar okumuşumdur. Sevdiğim birçok eski kitabın aksine, zamana karşı parlak bir şekilde durabiliyor.

Yeşil Karanlık iki yüzyılın arasındaki görkemle anlatılan bir aşk, kaybetme ve kurtuluş öyküsü.

Richard Marsdon, Amerikalı eşi Celia'yı ailesinin İngiltere'deki evine getirir ve bu çok mutlu çift yeni yaşamlarını, kalelerin eski yıkıntılarını hayranlıkla seyredebildikleri İngiltere'nin bu kırsal bölgesinde kuracaklardır.

Ama haftaların geçmesiyle birlikte Richard garip bir ruh hâli içine girer, uzaklaşır ve hatta zaman zaman acımasız davranışlar bile sergiler. Sonrasında gelen pişmanlık ve sevgiye karşın bu değişkenlik, Celia'yı tedirginliğe ve huzursuzluğa sürükler. Olaylar; misafirlerin geldiği bir haf-

ta sonu, farkında olmadan dört yüz yıl önce oynanmış trajik bir oyunun başrollerini yeniden üstlenmesiyle kritik bir noktaya varır. Diğerleri onun yaşamı için endişe ederken Celia, genç, masum ve güzel Celia Bohun'a âşık ve görevine bağlı keşiş Richard (o zamanlar Stephen) ile olan bir önceki hayatını yeniden yaşamak zorunda kalacaktır.

Yeşil Karanlık bazı açılardan okunması kolay bir kitap değil. Dönemin tarihî aşk romanı gelenekleri üzerinden düşünüldüğünde günümüz ile geçmiş arasında ayrıntılı bir şekilde örülen zengin karakterleriyle birlikte ağır bir kitaptır. Ana karakterler karmaşık kişilerdir, kendi doğalarının yanı sıra İngiltere tarihinin en sarsıntılı dönemlerinden birine karşı da savaşmak zorundadır.

Tüm ağırlığına karşın kitap son derece sürükleyici bir okuma keyfi sunar. Seton, muhteşem bir yazın diline sahip ve insanoğlunun acınası doğasını çok iyi anlıyor. Aşağıdaki sahnede keşiş Stephen kraldan saklanmaktadır ve çok hastadır. Onu hasta eden şeyi bulma telaşında; aynı zamanda öğretmeni olan keskin bir zekâya sahip ve son derece yakışıklı keşişe neredeyse âşık olan genç bir kız gözden kaçmıştır.

Stephen'ın tehlikede olmasının nedeni bir sıçandı. Keşişi bulaşıkhanedeki uzun tezgâha yatırdıklarında Stephen'ın sağ kalçasında bir ısırık olduğunu fark ettiler. Adamlar Stephen'ın siyah keşiş giysisini çıkartıp onu tamamen çıplak bırakırken Celia'nın orada olduğunu tamamen unutmuşlardı. Celia servis kapısına doğru çekildi ve oradan izlemeye başladı.

Stephen'ın vücudunun ne kadar sağlam olduğunu bilmiyordu. Omuzları geniş, kalçaları dardı, yuvarlak kaslara sahipti. Cildi pürüzsüzdü ve kendi tenindeki gibi kırmızılıklar onda yoktu. Şaşkınlığı, adamın göğsünden başlayan kıvırcık tüyleri görmesiyle daha da arttı. Kalın siyah tüyler aşağıya; erkeklerin sahip olması gerektiğini hayal meyal bildiği ve erkek bebeklerde küçük benzerlerini gördüğü iki kırmızı nesneye kadar iniyordu. Yanaklarındaki kızarıklık sanki beynine doğru çıkıyordu; tedirgin ve büyülenmiş bir şekilde başka bir yere bakmaya çalıştı.

On beş yaşındayken kitabı şaşırtıcı bir biçimde açık saçık bulmuştum. Geçen yirmi yılın sonunda artık şaşırmıyorum. Ama kendimi Celia ile Stephen arasında gelişen, dört yüz sayfa boyunca çok az fiziksel temasla süren cinsel çekimin derinliğine kapılırken bulabiliyorum. Ve bir yetişkin olarak dilin açıklığını ve Seton'un Elizabeth Dönemi İngiltere'sinin müstehcen dünyasını betimlemek için gösterdiği özeni takdir ediyorum.

Tek bir kitabın içinde bu kadar çok sersemletici okuma olabileceğini hayal bile edemezdim, ama bu kitapta var. İçimdeki yazar, Seton'un dili kullanımı, betimlemelerdeki canlılığı ve neredeyse dayanılmaz bir şekilde zirveye ulaşan duyguların derinliğini gösterme yeteneğiyle kendinden geçiyor.

Ama *Yeşil Karanlık*'ı en çok içimdeki okuyucu seviyor ve tutku ve kurtuluşun büyük bir aşkla birleştiği tarihî romanları seven herkese tavsiye ediyor. Bir an önce okumalısınız. Pişman olmayacaksınız.

Barbara Samuel, diğer adıyla Ruth Wind

Önsöz

Bu kitap; İngiltere tarihinin iki dönemini yaşamış bireysel ruhlar üzerinden, reenkarnasyon ve karşılıklı etkileşimi -neden ve sonuç ilişkisi, iyi ve kötü- gösterebilme çabasının bir sonucudur.

Ben ebeveynlerimin de inandığı bu öğreti ile yetiştirildim. Annem ben doğmadan önce de bir Teosofistti[1] ve daha bir aylıkken yıldız falımı çıkartmıştı. (Yine de çok doğru bir tahmin olduğu söylenemez!)

Bir çocuk olarak gizemcilik, okültizm, astroloji gibi evimizdeki çok çeşitli bilgilerden etkilenerek büyüdüm. Ergenlik dönemlerimde karşılaştırmalı din çalışmaları beni âdeta büyülüyordu ve bu ilgim hiçbir zaman azalmadı. Reenkarnasyon bana hâlâ yaşamdaki eşitsizliklerin tek mantıklı nedeni gibi gelir ve dünyanın yarısı da buna bir şekilde inanmaktadır.

Bununla birlikte, dilerim bu teoriye *inanmayanlar, Yeşil Karanlık*'ı hikâyesi, tarihsel yapılanması ve son olarak birçok önemli yazar tarafından son birkaç yüz yıldır "zaman-hapları" ya da karmaşık zaman gelgitleri gibi kullanılan, bir çeşit bilim kurgu olarak kabul edilebilecek teması açısından okurlar.

Medfield Place (ve 1968 yılındaki sakinleri ve arkadaşları) tamamen kurgusaldır. Yine de Doğu Sussex'teki Cuckmere yakınlarındaki kırsal kesimi bilenler aradaki benzerliği görebilecektir.

Diğer yandan Tudor Dönemi güçlü bir biçimde tarihsel gerçeklere dayanmaktadır. Anthony Browne (Vikont Montagu) ve Leydi Magdalen Dacre, İngiltere'de geçen ayların ve üç yıllık araştırmamın sonucunda bulduğum bilgiler doğrultusunda doğru kronolojiyle verilmiştir. Ve tabii ki, o dönemdeki uluslararası ilişkiler ve Tudor saltanatı da aynı şekildedir.

Celia ve Keşiş Stephen'ı belgelendirmek doğal olarak daha zor, ancak

1 Bir kimsenin ruhu ile Tanrı arasında doğrudan bağlantı kurulabileceğini ileri süren dinî sistem. (e.n.)

her ikisi de gerçekten yaşadı. İtalyan doktor Giuliano di Ridolfi, aynen onu anlattığım şekilde Norfolk Dükünün ev halkıyla ilişkili bir astrologdu.

İlk ilgi titreşimleri 1968'de İghtham Mote'a yaptığım bir seyahat sırasında, şans eseri "duvara örülmüş kızdan" bahsedilmesi ve daha sonra 1870'lerde, öldürüldüğü hücreyi görmemle birlikte başladı. Ve burada Kent'teki gizemli ve muhteşem"Mote"un sahibi C. Henry Robinson'a teşekkürlerimi sunmalıyım. Kendisi beni defalarca ağırladı, özel notlarını ve mükemmel kütüphanesini kullanmama izin verdi.

Kitabın Cowdray bölümü; Midhurst, Spread Eagle'da uzun konaklamalar, Cowdray harabelerindeki sık araştırmalar ve yerel eserlerin incelenmesi sonucunda ortaya çıkmıştır.

Bohun, Brownes ve ilişkilerinin kişisel tarihleri, Collins'in *Complete Peerage* ve *Dictionary of National Biography*'nin yardımlarıyla bağlantı kazanmıştır.

Kaynak kitaplar çok uzun bir liste oluşturuyor, ancak Tudor Dönemi için en ilgili kitaplara danışmaya çalıştım.

Tuhaf olmakla birlikte son dönemdeki olaylarla ilgili bilgi edinmek, Tudor belgelerine ulaşmak kadar zordu. Küçük bir örnek verebilirim. Fazlasıyla araştırmış olmama karşın ne ben ne de arkadaşlarım *Queen* Mary'nin son sefer tarihiyle ilgili bilgi edinemedik. Cunard Line'dan kontrol etmek zorunda kaldım.

Günümüzde Cumberland'de yaşayan Howard ailesine; beni Naworth Kalesi'nde ağırlayan ve ataları Dacreleri yeniden canlandırmama karşı son derece sabırlı olan Kont ve Kontes Carlisle'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Sayısız İngiliz ve Amerikan doktor, 1968'li yılların tıbbi özellikleri açısından bana yardımcı oldu. Bu doktorlardan birine özel teşekkürlerimi borçluyum.

Aslında bu kitaba ilgi gösteren birçok insana minnet borçluyum. Ama özellikle; öneriler yapmak için kendi çalışmalarına ara verip bana zaman ayıran ve kendi başıma bulamayacağım belirli bilgileri benim için gün ışığına çıkaran bilge İngiliz yazar Geoffrey Ashe'e teşekkürlerimi sunmak istiyorum.

İçindekiler

15
BÖLÜM BİR
1968

111
BÖLÜM İKİ
1552–1559

505
BÖLÜM ÜÇ
1968

Prolog

Sussex, Medfield Place'in eski malikânesinde parşömene yazılmış bir kitap; Marsdon ailesinin İ.S. 1430'dan 15 Eylül 1967'ye, Sör Charles Marsdon'un ölümüne kadarki kayıtlarını bulunduruyor. Bu kayıtlar doğum, evlilik ve ölüm tarihlerinin kısa notlarından meydana geliyor.

Kural dışı durum Kronoloji'nin ellinci sayfasında baş gösterir ve aşağıdaki şekilde devam eder:

Cadılar Bayramı arifesi. Sevgili Kraliçe majestelerinin donanmamız siz kötü İspanyollarla battığından beri ilk sevinç gösterisi. İngiltere artık Kraliçemizin gücü altında Tanrı'nın da yardımıyla barış içinde yaşayabilir.

Bendeniz bir Marsdon Beyefendisiyim; oldukça genç olmama karşın göğsümdeki ağrı ve mahveden melankolik bir acıyla birlikte, aile kronolojimize; babamın bana ölüm döşeğinde söylemiş olduğu trajik bir konuyu yazmak zorunda hissediyorum. İghtham Mote'ta çok iyi bir şekilde gizlenmiş alan zavallı kızın ölü bedenini bulmaya çalıştım. Ama Majesteleri Chris Allen'in can sıkıcı leydisi öfkeyle tüm bilgileri yalanladı. Zekâsı çürümüş olabilir ama gözleri âdeta çılgın bir kurdu andırıyordu. Engellenemeyen kötü kaderine amcam Stephen neden olduğu için zavallı kıza bir Hristiyan cenazesi düzenlemek istedim. Nasıl olduğunu bilmesem de onun da çok büyük acılar çekerek vahşi bir şekilde öldüğünü biliyorum. Ve bu günahsız ölümler evimize acı getirdi. Oğlum bu defteri dolduracak kadar büyüdüğünde gerçekleri öğrenmelidir.

Amcam Stephen, Kral Edward ve Kraliçe Mary (Tanrı ruhlarını korusun)'nin karmaşık döneminde Benedikt Tarikatı'nın bir keşişiydi. Önce Cowdraye Şatosu'nda daha sonra da Kent, İghtham Mote'ta keşişlik yaptı.

Şeytan ona korkunç bir arzu gönderdi ve kutsal yeminlerini bozdu. Tanrı onu ve eşini bu çöküşten dolayı cezalandırdı. Derin ve trajik bir sevginin ne demek olduğunu bilen biri olarak ben, bu işkence görmüş ruhlar için acı hissediyorum. Ve zavallı amcamın ruhu huzur bulamadı. Leydi Allen

beni öfkeli bir şekilde gönderdikten sonra İghtham yakınlarındaki yaşlı bir çobanı sorguladım. Yaşlı çoban bir keşiş hayaletinin hem Cowdraye hem de İghtham'da görüldüğünü, büyük babasından öğrendiğine göre zavallı kızın duvara, canlı ve karnında bebeğiyle kaldırıldığını söyledi.

Ben, son derece zayıfım ve daha fazla yazamayacağım. Mirasçılarımın bu lanetten korkmasını emrediyorum, Tanrı'nın da izniyle hayaletin izi sürülmeli ve katledilen kızın bedeni Hristiyan bir cenaze için bulunmalıdır.

Medfield-Ann Katedrali 1588

Bölüm 1

1968

I

Genç, zengin ve mutsuz Celia Marsdon, yeni yüzme havuzunun uzak bir köşesindeki şezlongunda büzülmüş, dalgın bir şekilde hafta sonu misafirlerinin sohbetlerini dinliyordu.

Havuzun diğer tarafında kurtbağrı çitinin ve gül-laden çardağının üzerinden, Sussex malikânesi, Medfield Place'in düzensiz çatı çizgisi görülüyordu. Richard'ın evi. Ve artık onun evi. "Malikânenin hanımı", hem de yüzyıllardır sayısız hanım görmüş bir malikânenin.

1200'lü yıllarda Marsdonlardan biri -Ralph miydi?- keridisine Cuckmere Nehri kıyısında küçük taştan bir yer inşa etmiş. O gün kullandığı taşlar, üçgen çatıları, kıvrımlı baca külahları, ahşap karkaslı, şeftali tonlarında tuğlalarıyla âdeta bir Tudor malikânesini andıran duvarlar ve yapıyla birleştirilmiştir. Sonrasında da yemek odasına George Dönemine ait bir cumba, girişlerin üzerine kapı pencereleri -Londra'dan tamiratları denetlemek için gelen ve şakadan anlamayan genç mimar en çok bunlara şaşırtmıştı- ve Viktorya Dönemine ait eklemeler yapılmıştı. Zengin olarak tanımlanabilecek yegâne Marsdon Baroneti Sör Thomas, gücünü, Kraliçe Victoria Döneminde Durham'da karısına miras kalan kömür madenleri sayesinde kazanmıştır. Zenginliğin hüküm sürdüğü bu kısa dönem sırasında Sör Thomas, sözde Gotik bir ek kütüphane binasıyla, genç mimarın bir an önce kaldırılmasını arzuladığı cam bir bahçe odası yaptırmıştır.

Richard bu konuda çok inatçıydı. Hangi döneme ait olursa olsun Medfield Place'in her bir taşı ve kirişi onun için anlam taşıyordu. Ve gerçekten de ev, tüm mimari uyumsuzlukları yenmişti. Her zaman olduğu gibi, Doğu Sussex'in karşısındaki morlu yeşilli sessiz tepelerin arasındaki Güney Downs'da uysal bir biçimde yuvalanmıştı.

Düzgün bir kesime sahip turkuaz bir bikini giyen Celia, güneş gözlüklerini çıkardı, gözlerini kapadı. Bir yandan güneş ışıkların altında gevşemeye çalışırken diğer yandan da yaklaşmakta olan yeni endişe saldırısıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Peki, neden korkuyordu? Neden yine boğazında son zamanlarda olduğu gibi yutamadığı bir düğüm oluşmuştu; ve bir de boğulma hissi?

Bu İngiltere'de yaşanabilecek; yumuşacık bulutların gökyüzünde yol aldığı ve rahatlatıcı bir meltemin yaprakları kıpırdattığı ender güzellikteki Haziran günlerinden biri, dedi kendi kendine Celia. Sen bir kadının isteyebileceği her şeye sahipsin.

Bunu özelikle annesi Lily'den yüzlerce kez duymuştu. Celia gözlerini açıp havuzun hemen kenarında duran ve her zaman bulduğu egzotik karakterlerden biriyle kendinden geçmiş bir şekilde sohbet eden annesine doğru baktı.

Yine de bu buluşun diğerlerine göre biraz daha farklı olduğunu söyleyebilirdi. Evet, adam Hintliydi ve Yoga yapıyordu, ama Lily'nin onu bir guru olarak tanıtmasını kesinlikle reddetmişti. O bir tıp doktoruydu ve diğer hiçbir sıfatı kabul etmiyordu. Lily'nin Amerika'da bir kahraman gibi davrandığı korkunç Hintli hocanın aksine cana yakın ve alçakgönüllü davranışları vardı. Adı Jiddu Akananda olan bu Hintli bol elbiseler giymiyordu. İngiliz giysileri iyi terzilerin elinden çıkmıştı, Oxford'da ve sonrasında Guy's Hastanesi'nde çalışmıştı. Altmış yaşlarında olmasına karşın kahverengi yüzünde yaşlanma izleri yoktu, güçlü ve ince vücudu yüzme kostümü içinde âdeta genç bir adamı andırıyordu. Dr. Akananda malikâneye bir gece önce gelmiş ve Celia'nın onunla konuşmaya çok fazla fırsatı olmamıştı. Ama bilge ve sevecen bakışları ve espri anlayışı gözünden kaçmamıştı.

Sanırım ona hayran olabilirim, diye düşündü Celia şaşkınlıkla. Bugüne kadar annesinin Hintli hocalar, numerolog, astrolog ve medyumlardan oluşan koleksiyonundan pek hoşlandığı söylenemezdi. Lily ani heyecanlara kapılabiliyordu ve kızının hoşgörüyle göz yumduğu bir saflığa sahipti.

Lily Taylor altmış yaşını geçmişti ve bunu göstermiyordu. Başarılı renk verme çalışması saçlarının sarı kalmasını sağlıyor, düzenli olarak uyguladığı diyet ise doğal tombulluğunun şişmanlığa dönüşmesini engelliyordu.

Heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi, Lily âdeta bilincini kaybederek İngiliz aksanıyla bir çıkış yaptı ve Orta Batılı sesi Hindu'nun söylediği bir şeye karşı vurgulu bir şekilde yükseldi. "Ama tabii ki" diye haykırdı Lily. "Aklı olan herkes reenkarnasyona inanır!"

Beyaz yeşim taşıyla süslü bir sigara ağızlığına ince bir sigara yerleştirmekte olan Drewton Düşesi "Ben inanmam" diye karşılık verdi. Her zamanki güven verici gülümsemesiyle "Çok saçma" diye de ekledi.

Celia birden üşüdü. Bir yandan titreyerek altın renkli havuz elbisesini giyerken diğer yandan da Düşesi inceliyordu. Yaklaşık olarak otuzlarında olan Drewton Düşesi Myra'nın eski eşi Dük kalp yetmezliğinden ölmüş ve unvan kuzenine geçmişti. Myra'nın, Lily'ye de olduğu gibi diğerlerine karşı saldırıda bulunma isteği, onun, kışkırtıcı olma yöntemlerinden biriydi. Celia onun, arkasında kehribar bir tokayla topladığı uzun kestane rengi saçları ve geniş şehvetli ağzıyla kışkırtıcı olduğunu kabul ediyordu. Celia, Myra'nın sık sık Richard'a baktığının da farkındaydı.

Celia, derin bir nefes alarak kocasına doğru baktı. Mükemmel bir atlayıştan sonra havuzdan çıkmış kurulanıyor ve zarif bir şekilde misafirlerin tebriklerini görmezden geliyordu.

O da ufak bir bakışla Myra'ya karşılık vermiş olabilir miydi?

Artık Richard'la ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Richard özellikle ona karşı herhangi bir duygusunu göstermez olmuştu. Dünya ve uzun bir yolculuktan gelen Lily onun için eğlenceli bir nezaket hâline dönüşmüştü. Ve aynı zamanda harika bir gülümseyişi vardı. Diğerleri için olmasa da Celia için o gülümseme uzun kirpikli ela gözlerine ulaşmıyor, soğuk ve ihtiyatlı bir hâl alıyordu.

Onu umutsuz bir şekilde seviyorum. Celia'nın elleri krom dirsekliği sıktı. Beni hâlâ sevdiğini *düşünüyorum*, ama bir şeyler yanlış gidiyor, hem de çok yanlış.

Ne olduğunu anlayabilmek için kendini zorladığında kalbi yine hoş olmayan bir şekilde hızlı atmaya başladı.

Her şey geçen sonbahar Midhurst'e yaptıkları bir gezi sırasında başlamış gibiydi. Cadılar Bayramıydı. Ormanlık arazideki yapraklar, Amerikan akağaçlarından çok daha parlak bir şekilde sarı ve kırmızımsı bir kahveye dönmüştü. Yollar düşen yapraklar ve yuvarlanan meşe palamutlarıyla renklenmişti. Hafif bir sis Downs üzerinden dağılırken havada keskin bir koku vardı. O ve Richard, öğleden sonra yeni Jaguarlarıyla Spread Eagle Oteli'ndeki tanıdıklarıyla görüşmeye giderken çok mutluydular.

Bir gece önce, balaylarını yaptıkları Portekiz'dekinden bile çok daha zevkli ve doyumlu bir şekilde sevişmişlerdi. Portekiz'de oldukları sırada tüm deneyimsizliğine karşın Celia, Richard'ı bir şeylerin esir aldığını, kendini tamamen veremediğini sezinlemişti. Ama bir gece önceki sevişmeleri kusursuzdu. Özellikle başını omzuna koyup kollarında çıplak bir şekilde yatarken birbirlerine hoşnutluklarını mırıldanmış ve camdan içeri sızan yıldızların ışıklarını izlemişlerdi.

O sıcaklık Medfield'dan ayrılıp Lewes'e doğru yola çıktıklarında bile hâlâ hissedilebiliyordu. Richard arabayı normale göre yavaş kullanıyordu. Tembel bir şekilde, "Babamın eski bir arkadaşı olan yaşlı Holloway'i yeniden göreceğim için seviniyorum. Ve senin o küçük romantik Amerikan kalbin Spread Eagle'ın güzelliğiyle büyülenecek" dedi. Ana yoldan uzaklaşmak için sık ağaçlı bir yan yola girdi. "Korkunç bir şekilde eskidir, tamamı taş, karanlık geçişler ve kaçakçıların saklanabilecekleri evlerden oluşur."

Celia bir yandan gülümserken "Benim romantik kalbim Sussex, İngiltere ve özellikle kocam tarafından büyülendi" dedi ve kocasına sarıldı.

Richard kısa bir süre için çenesini onun kahverengi kıvırcık saçlarına dayadı. "Aptal çocuk. Önemli olan bir *kocaya* âşık olmak değildir, hayır tatlım, değil."

"Çok yazık" diye mırıldandı Celia. "Bak hayatım, şu tepenin üzerinde bir şenlik ateşi var. Cadılar Bayramı için mi?"

"Sanırım öyledir. Aslında biz genellikle onları Guy Fawkes Gecesinde kullanırız. 'Dua et ki Kasım'ın beşini, barut, vatana ihanet ve entrikayı; Kralın ve maiyetinin neredeyse katledilmesini; dilerim ki bugünü; asla unutmazsın.'"

"Kim kime ne yaptı?" diye sordu Celia sabırsızlıkla. "Yoksa yine 'kötü' Katoliklerden miydi?"

Richard bir an için cevap vermedi ve sonrasında, "Öyleydi. Guy Fawkes adındaki bir papalık savunucusunun liderliğinde Parlamento binasını havaya uçurmayı denediler. Ama yakalandılar. Ve sonrasında başları kesilip asıldılar. O zamandan beri bu mutlu sonu kutluyoruz."

Kocasının karanlık profiline bakıp "Biraz alaycı gibisin?" diye sordu.

"Hiç şüphe yok ki, atavizm." Bir sigara yakıp arabayı başka bir yan yola doğru sürdü. "Marsdonlar o günlerde sadık Katoliklerdi. On sekizinci yüzyıla, mantık çağına kadar uysal bir şekilde Protestanlara dönüşmedik."

"Ve sen bu değişimden pişman mısın?"

"Yüce Tanrı'm hayır! Bugünlerde kim hangi yol olduğunu dert eder ki? Yine de bazen çok garip rüyalar görüyorum."

Çok ender olarak kişisel itiraflarda bulunduğu için Celia bunun üzerine atladı. "Rüyalar mı? Nasıl rüyalar peki?"

Richard, "Çılgınca düşler, anlatmaya bile değmez" diyerek geri çekildi.

Celia derin bir iç geçirdi, kapı her zaman bir parça dahi içeri giremeden yüzüne kapanıyordu.

"Amerika'da Cadılar Bayramı için gereksiz yere telaş yapıyorsunuz" diyerek sohbete devam etti. "Püritenler tarafından eski kostümlerimizin ihraç edilmesi ve okyanusun diğer tarafında gezinmesi oldukça tuhaf."

"Bence de öyle" diye cevap verdi Celia. "Çocuklar kostümler giyiyor ve şeker avına çıkıyorlar. Kabaklar oyulup fenerler yapılıyor ve elma şarapları içiliyor."

"Ve hepsi Cadılar Bayramı için" diye tekrarladı Richard yavaşça. "Kötü cadılar sihirli süpürgeleriyle uçup mezarlardan dışarı ölüm yayılırken."

"Oh, ne kadar dehşet verici! Biz Amerika'da sadece eğleniriz."

"Evet, yeni ve dikkatsiz ırk" diye iç geçirdi Richard. Celia'nın başı omuzlarındaydı ve iç geçirmesini duyabiliyordu. "Seni kıskanıyorum. Hâlâ gölgesini üzerimizde hissedebildiğimiz o eski Şeytan sana elini bile sürmemiş."

Celia sessizliğini korudu, böyle konuştuğu zamanlarda ne demek istediğini asla tam olarak anlayamıyordu.

Akşam karanlığı çöktüğü sırada Easebourne kasabasının içinden geçerlerken Richard, "Solundaki bina Tudor Döneminde bir rahibe manastırıydı. Kilisenin Cowdray Şatosu'nun eski sahiplerine ait çok güzel insan heykelleri vardı" dedi.

"Gerçekten mi? Peki kimdi onlar?" İngiltere tarihi her zaman ilgisini çekmişti. O tutkulu aşk onu İngiltere'nin ve geçmişinin bir parçası hâline getirdiğinden beri, özellikle yeni yuvası olan Sussex hakkında ayrıntılı araştırmalar yapmaya başlamıştı.

"Owen Tudor'un alçak oğlu Sör Davy Owen" diye cevap verdi Richard. "On beşinci yüzyılda Midhurst'te bir Bohun'la evlendi. Aynı zamanda ilk Montagu Lordu Anthony Browne'un iki eşiyle birlikte görkemli mermer bir heykeli var. Bir eşini hatırlamıyorum ama diğeri heykeline bakılırsa oldukça uzun bir boya sahip olan Leydi Magdelen Dacre idi."

"Amerikalı bir turist gibi etrafta dolaşıp kiliseleri mi geziyorsun?" diye sordu Celia gülerek. "Bu hiç aklıma gelmezdi."

Richard, bu kahkahaya karşılık bir yandan kendini tutmaya çalışarak cevap verdi. "Genelde *hayır.* Ama Cowdray'de polo oynadım ve bu Marsdon kayıtlarında yer alıyor. Hem merak etmiştim."

İçini bir keyif duygusunun kapladığını hissetti. Kökenleri olmayan bir genç kızlık çağından sonra, her ne kadar bu saygınlık, hızlı evliliklerine kadar karşısına çıkmamış olsa da eski ve köklü bir aileye dâhil olmak ne

kadar güzeldi. Bununla birlikte ne birkaç hafta önce Sör Charles'ın bakımevinde ölmesiyle gelen yükselmeye ne de bir baronetin leydisi olmaya henüz alışamamıştı. Evlenmeden önce baronetın ne olduguna dair bile en ufak fikri yoktu.

"Cowdray Şatosu'ndan geriye kalan yıkıntılar var" diye devam etti Richard. "Sanırım hızla bakabilecek kadar zamanımız var."

Sola doğru dönüp bir geçitten geçtiler ve aşağıya atkestaneleriyle dolu ağaçlıklı yoldan Tudor Kalesi'ne indiler. Farelerin cesaretini kıracak kadar yükseğe inşa edilmiş on dördüncü yüzyıla ait bir tahıl ambarını ve küçük pencerelerinden sarı ışıkların sızdığı bir sıra küçük taş evi geçip harabelerin girişine geldiler.

"Hava kararıyor, çok fazla şey göremeyebiliriz. Ama yine de bakmak ister misin? Bir fenerimiz var" diyen Richard arabayı durdurdu.

Celia kocasını gölgeli ve çatısız odalara doğru takip etti. Yerler de artık çim öbeklerinden görünmez hâle gelmişti.

Bir yandan eliyle karısına yol gösteren Richard, "Hatırladığım kadarıyla küçük kilise burada sağdaydı" dedi. "Ve burada da Büyük Salon'un kalıntıları... Düşen taşları önemseme."

Bir eşiğin üzerinde durup Salon'un kalıntıları arasında, bir zamanlar camları olan dev taş penceresine doğru baktı.

Eli Richard'ın elini sıkıca kavradı. "İçimde acayip bir his var" dedi. "Sanki daha önce buraya gelmiştim. Oradaki sanat galerisi değil mi? Ve birkaç tahta geyik, demek istediğim duvarlarda vardı?"

Richard, el fenerinin ışığını aceleci bir şekilde değiştirirken cevap vermedi. Yıkık duvarların üzerlerinde hiçbir figür yoktu. Ama bir önceki ziyaretlerinden birinde bekçilerden bir tanesi buranın eskiden Sör Anthony Browne'un arazilerini temsil eden on bir geyik heykeliyle Büyük Geyik Salonu diye anıldığını söylemişti.

Richard karanlığın içinden azarlayıcı bir şekilde konuştu. "Herkes eski yerlerde tuhaf duygulara kapılır. Geçmişin güçlü titreşimleri ya da sanırım annenin deyimiyle, sen daha önce bir başka yaşamda buraya *gelmiştin.* Gerçekten de psikologlar bunu déjà vu, bir şeyi önceden yaşamış olma *yanılsaması* olarak açıklar."

Celia onu dinlemiyordu. Derinlerden gelen bir sesle, "Ben daha önce buraya gelmiştim" diye tekrarladı. "Salon ipek ve kadife giysiler giymiş insanlarla dolu. Viyola ve kopuzlardan gelen bir müzik var. Çiçeklerin,

kekik ve yeni yeşermiş çimlerin kokusu geliyor. Birisini bekliyoruz, genç Kralı bekliyoruz."

Richard kolunu çekti ve "Çok kolay etkilenebiliyorsun Celia" dedi. "Ve çok fazla tarihî aşk romanı okuyorsun. Hadi gel, Hollowayler bizi merak edecek."

"Ben çok mutsuzum çünkü *sen* orada değilsin" diye devam etti Celia onu duymaksızın. "Yakınlarda bir yerdesin ama saklanıyorsun. Ve ben senin için korkuyorum."

Richard çok sert bir şekilde, "Buraya gel!" dedi. "Sana ne olduğunu bilmiyorum!" Onu kalenin içinden arabaya doğru sürükledi. Bir an için hayal gibi gelen şey birden yok olmuştu. Celia'nın başı dönüyordu ve kendini aptal gibi hissetti. Ön koltuğa oturup çantasından bir sigara çıkardı.

Titremesine karşın gülmeye çalıştı ve "İşte bu eğlenceliydi" dedi. "Bir an için orada kendimi..."

"Hiç önemli değil" diye sözünü kesti Richard. "Unut gitsin!"

Şaşırmış, onun bu korku hissi uyandıran şiddetli çıkışıyla biraz incinmişti. Her ne kadar söylediklerini güçlükle hatırlıyor olsa da bu tuhaf deneyim ona önemli görünmüştü.

Mağazaların sıralandığı sokaklardan geçerek Midhurst'e girdiler, pazar alanını geçip arabayı Spread Eagle Oteli'nin avlusuna park ettiler. Celia, cilalanmış siyah meşe ağacı merdiveni beğenmişti. Girişin hemen yanında bir adam boyunda zırhlı bir şövalye duruyordu. Ama loş ışıklı bara girmesiyle ve Hollowaylerle tanışmasıyla birlikte, yine bir şeylerin farkına varmıştı. Bu garip bir seğirme, bir çeşit farkındalıktı. Her ne kadar Cowdray harabelerinde hissettiği kadar güçlü olmasa da John ve Bertha Holloway ile el sıkışmadan önce bir an için ilgisini bu yöne vermek zorunda kaldı.

"Sizi beklettiğimiz için çok özür dileriz" dedi Richard. "Celia'ya harabeleri göstermek için Cowdray'de durduk. Tabii ki Sussex'in bu taraflarını bilmiyor."

Aslında *biliyormuşum* gibi hissediyorum, diye düşündü Celia. Ve bu basmakalıp sözün bile Richard'ı rahatsız edeceğini biliyordu.

Dolgun ve ciddi yüzü ışık saçan Bertha Holloway, "Ah sevgili Leydi Marsdon... John ve ben sizinle tanışmayı çok istiyorduk. Sör Richard'ın Amerikalı bir kızla evlendiğini duyduğumuzda ne kadar şaşırdığımızı bilemezsiniz." Bir yudum aldıktan sonra bu sözün bir açıklama gerektirdiğini

fark etti. "Demek istediğim..." Açık kahve saçlarını geriye itip, "Demek istediğim, tabii ki bir Amerikalıyla evlenmesine şaşırmadık. Birçok insan bunu yapıyor. Ama evlenmiş olması şaşırtıcıydı. Her zaman müzmin bir bekâr gibi görünürdü. Hâlâ oldukça genç olduğu düşünülünce bu tabii ki saçma ama birçok genç kız..."

Eşi ağzındaki pipoyu çıkardı, kendine bir Scotch koydu ve yorgun bir sesle "Bertha..." dedi.

Geriye çekilip sakinleşti ve pembe ipek yakası inip kalkmaya başladı. John ona çok fazla konuşmamasını *söylemişti*. Hele ki onun önünü kesecek bir biçimde. Sör Richard artık zengin Amerikalı bir karısı olduğu için Sör Charles'ın satmak zorunda kaldığı aile yadigârlarını geri satın alıyordu.

John Holloway, yıllar boyunca Marsdon mallarının bir kısmını elde etmiş ve aynı zamanda son Baronetlerin yakın arkadaşı olmuş başarılı bir antikacıydı. Church Sokağı'ndaki Holloway galerisinde Elizabeth Döneminden kalma, saraya ait hâlen satılmamış bir dolap yer alıyordu. John araştırmayla ilgili Sör Richard'a bir deneme mektubu göndermiş ve Sör Richard da ilgi göstererek mektubu yanıtlamıştı. Bir Amerikan müzesinin harikulade bir şekilde işlenmiş parçaya gösterdiği ilgiden dolayı çok yüksek bir fiyatla sunulabilirdi.

John Holloway, hızla martinisini içip Bertha'nın söylediklerini duymamış gibi gülümseyen Celia'yı inceledi.

Nedense Sör Richard'ın evlenmesini bekleyebileceğim bir tip *değil*, diye düşündü. Daha çok ince ve sadeydi. Kristal bir grilikle parlayan küçük ve karanlık gözler, içini dolduracak hatlar olmasa da gül renginde yün bir elbise. Her ne kadar dikkat çekici ya da etkileyici olmasa da birçok Amerikalı kadında olduğu gibi güzel ayak bileklerine sahipti. Ve tabii ki bir de para. John başını belli belirsiz salladı. İşi sayesinde insanları mükemmel bir şekilde yargılayabilir hâle gelmişti ve Richard'ın bir servet avcısı olmadığını biliyordu.

Evliliklerin nedeni anlaşılmazdı. Gözü bir an için biraz düşünceli görünen Celia'ya; kendine gelmiş ve kilise pazarları, bahçe kulüpleri ve Kadın Enstitüsü ile ilgili bir şeyler anlatan karısına kaydı.

John başını sallayıp gülümseyerek onaylayan Richard'a, "Yemeğe geçmeden önce son bir tur daha?" diye sordu.

Celia yerinden sıçrayarak hafif Amerikan aksanlı alçak bir sesle, "Ben de

bir tane alabilirim" dedi. "*Gerçek* bir martini ve *yeterince* cin. Her şeyden önce bugün Cadılar Bayramı, bir şeyleri kutluyor olmamız gerekmez mi?"

Richard'ın kalın siyah kaşları biraz kalktı ve bir yandan gülerken diğer yandan Hollowaylere dönüp "Sizi temin ederim bu ender bir durum" dedi. "Ben çok içki içen bir kadınla evlenmedim. Bu tur benim olsun, izninizle." Bara gidip kısa bir süre sonra elinde içkilerle geri döndü.

Bir başka Scotch daha içmek istemeyen John, "Ben yemek siparişi verme özgürlüğümü kullandım. Dover dilbalığı ve Aylesbury ördeği. Burada her ikisini de iyi yapıyorlar. Umarım bu sizin için uygundur Leydi Marsdon?"

Celia yeniden yerinden zıpladı ve gözleri yavaş bir şekilde misafirine odaklandı. "Ah, tabii ki..." dedi. "Ben... dil balığı ve... ördeğe bayılırım." İçkisini bitirip bir sigara daha yaktı.

"Bu kız neden bu kadar tedirgin?" diye düşündü John. Yoksa bu ikisi yolda kavga mı etmişti? Eğer öyleyse saray dolabıyla ilgili pazarlık yapmanın zamanı olmayabilirdi. Bertha'yı dürttü ve o da itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı. Hep birlikte İtalyan bir garsonun gösterdiği ve beyaz şarap servisini yaptığı masaya geçtiler.

Bardan uzaklaşmalarıyla birlikte Celia'nın huzursuzluğu azalmaya başlamıştı. Kendini nazik bir biçimde Bertha'nın Leydi Cowdray ile birlikte hizmet ettikleri komiteyle ilgili anlattıklarını dinlemeye verdi. Daha sonra Richard ile Bay Holloway arasındaki genel antika tartışmalarına kulak verdi. Sonunda bir sessizlik anında Midhurst'un büyük tarih ilgisi yaratabilecek, eğlenceli bir kasaba olduğuna karar verdi.

Bertha anlamsız bir şekilde onaylayarak, "Ah, evet gerçekten de!" dedi. "Ben daha çok bir Londralı sayılırım. Ama John burada anlatılan tüm eski hikâyeleri bilir. Örneğin, hemen kiliseyi geçer geçmez eğlenceli bir tepe var. Yerel halk oranın hayaletli olduğuna inanıyor ve doğrusunu söylemek gerekirse ben de karanlıkta oraya tek başına gitmek istemezdim."

"Eğlenceli ve hayaletli bir tepe mi?" diye sordu Celia. "Bu kulağa çok heyecan verici geliyor."

Sanki bir an için Richard'da ani bir gariplik olduğunu hayal etmekle hissetmek arasında gidip geldi. Masanın diğer ucunda yarım ördeğini ustalıklı bir şekilde parçalara ayırmasına karşın, o âşık olduğu ince ve hassas ellerde bir gerilme olduğu gözünden kaçmamıştı. İçinden gelen bir tehlike hissini görmezden gelerek hevesle, "Lütfen bana şu hayaletli tepeden bahsedin Bayan Holloway!" dedi.

Bertha başıyla kocasını gösterip, "Bu tip şeyleri John daha iyi bilir, ben her şeyi birbirine karıştırırım" dedi.

Holloway gülümsedi, misafirinin hayata dönmüş olmasına sevinmişti. "Siz Amerikalılar hayalet hikâyelerine bayılıyorsunuz, öyle değil mi? Aslına bakarsanız St. Anna Tepesi'nin gerçekten de biraz garip bir havası vardır. Ben küçük bir çocukken oraya uzun yürüyüşler yapardım. Kasabadan kestirme bir yol var ve Rother Nehri'ne ve oradan da Cowdray Şatosu'na kadar uzanıyor."

Bir kısmı içinden, bir kısmı da başını tabağındaki ördekten kaldırmayan Richard'dan gelen yasaklama duygusunu görmezden gelen Celia, gayriihtiyari; "O tepede bir zamanlar bir şato vardı öyle değil mi?" diye sordu.

"Ah, evet!" diye şaşkınlıkla cevap verdi Holloway. "Ne kadar zekice bir tahmin. Yine de İngiltere'de insanların yerleşmediği çok az yer bulabilirsiniz sanırım. Yüzyıllardan beri, Tudor Döneminin başlarına kadar, Bohunlar adı verilen köklü bir aile 'Tan's Tepesi'nde güç sahibiydi. Ama artık geride sadece molozlar ve bir miktar duvar kaldı. Ayrıca Romalıların gelişinden çok uzun zaman önce orada bir Druid Tapınağı olduğu da söylenenler arasında."

Bir yandan beyaz şarabını yudumlayan Celia, "Büyüleyici!" dedi ve devam etti. "Peki ya hayalet hikâyesi nedir?"

John Holloway güldü. "Bu hikâyelerin çoğu korkak çocuklar ve saf yaşlı kadınlar yüzünden çıkmıştır. İçlerinde en popüler olanı 'siyah keşiş'tir. Büyük teyzem küçük bir kızken keşişin yaz ortasında tepeden kasabaya doğru süzüldüğünü gördüğünü iddia ederdi."

"Neden *siyah* bir keşiş?" diye sordu Celia.

Holloway omuz silkti. "Benedikt alışkanlığı sanırım. Bu hayaletin bir zamanlar Cowdray'de özel bir şapel rahibi olduğu ve bir kasaba fahişesiyle birlikte olduğuna dair bazı teoriler var. İnsanların nesiller boyu anlatmaktan hoşlanacağı tarzda bir skandal."

Richard çatalını ve bıçağını ileri doğru itti. Kafasını kaldırıp sert bir şekilde, "İngiltere'de yeterince Benedikt rahibi ve yaşlı kadın var. Ve hiçbiri beş para etmez. Holloway, eğer şu kraliyet dolabını inceleyeceksek sanırım kahvelerimizi içtikten sonra doğrudan galeriye gitmeliyiz" dedi.

Celia, Medfield Place'te, havuzun hemen yanındaki şezlongda gözleri kapalı bir şekilde uzanmış, her ne kadar acı verici olsa da sonrasında olanları hatırlamaya çalışıyordu.

Bana ne olduğunu bilmiyorum. Orada ve sonrasında St. Ann Tepesi'ni görmek için ısrar ettim. Diğerleri bunu istemedi ama Market Meydanı'ndan geçerken Bay Holloway bana nerede olduğunu gösterdi. Richard kraliyet dolabını incelerken ben galeriden kaçtım. Vadiye doğru koştum, kiliseyi, sonrasında arabaların ve barın olduğu yolu geçtim. Çamurlu patikadan tırmanırken etrafımı bir sis kapladı. Kasvetli gökyüzüne doğru yükselen dev karanlık ağaçların dışında pek bir şey göremiyor olmama karşın yine de gideceğim yolu biliyordum.

Tepeye geldiğimde sağa döndüm ve zorlukla keskin bir noktaya tırmandım. Çobanpüskülleri ve ısırgan otları her yerime batmıştı. Üzerinde yosunların oluştuğu taşlara ulaştım ve onların bir duvarın parçaları olduklarını biliyordum. Bir şey taşların üzerine tırmanmama engel oldu. *Yapamadım.* Bir yandan çok korkmama karşın diğer yandan heyecanıma engel olamıyordum. Ve işte o an, biraz ötede, duvarın içinde sanki bir fener gibi dalgalanan sarı bir ışık gördüm. Uzun ve karanlık bir figür fenerin yanında duruyordu. Vahşi bir özlemle haykırdım. Ama birden yok oldu. Ağlamaya başlamıştım ve güçlükle Spread Eagle'a, diğerlerinin beni beklemekte olduğu bara geri döndüm. Richard ve Hollowayler panikle içeri girdiklerinde ben hâlâ ağlamaya devam ediyordum. Beni her yerde aramışlardı. Ben kekeleyerek yaşadıklarımı anlatırken Hollowayler huzursuz bir şekilde güldüler.

Richard hiçbir şey söylemedi. Ama yüzü korkunç bir hâl aldı ve gözleri daha önce hiç görmediğim ya da tahmin bile etmediğim bir öfkeyle kararddı. Beni paldır küldür arabaya bindirdi. Eve dönüş yolunda bana, sarhoş ya da isterik olduğuma dair çok acımasız sözler sarf etti. Israrla tepede bir şey görmediğimi söylüyordu. Ve o gece benimle birlikte uyumadı.

Kalbi sıkışır gibi oldu ve ağzı kurumuştu. Ah Tanrı'm, yedi koca ay bahanelerle geçmişti. Sırtının ağrıdığını ve bir disk kayması olduğunu söyledi. Bir osteopati[2] uzmanına gideceğini *söyledi* ama sorularıma cevap vermedi. Son zamanlarda artık ben de bir şey sormaz oldum. Giyinme odasına taşındı. Bir daha ne Midhurst'ten ne de ondan bir gece önce yaşadığımız o güzel duygulardan hiç bahsetmedik.

Gözlerini açıp havuz kenarını incelerken baş kâhya Dodge'un, malikânenin bahçe kapısından bulunduğu tarafa doğru gelmekte olduğu-

2 Tüm kemik hastalıklarına verilen ad. (e.n.)

nu gördü. Dodge üzerinde viski, pembe cinler ve şeriler bulunan bir tepsiyi çekiyordu. Dodge, iri yapılı ve tam da olması gerektiği gibi kendini beğenmiş bir havaya sahipti. Tam da İngiltere'de daha iyisini bulamayacağınızın söylendiği türden. Elbette ki Amerikan dolarlarıyla isteyen, ülkenin herhangi sevimli ama uygunsuz bir evi için bile uygun personeller bulabilirdi. Bayan Dodge yemek pişiriyordu. Ayrıca bir oda hizmetçisi ve kasabadan günlük olarak yardıma gelen bir kadın daha vardı. Gerekli olduğu takdirde, Richard'ın boş odada kalan eski bakıcısından da yararlanılabiliyordu.

Richard benden istediği zaman hamile *kalmalıydım*, diye düşündü Celia ve içinde panikle karışık bir sıkıntı hissetti. Hamile kalmaktan korkmuştu.

Arkasından gelen hafif kötü niyetli bir ses,"Sorun nedir Leydi Marsdon?" diye sordu.

Celia irkildi ve başını arkaya çevirdi. Bu, tüm Londra'nın hayranlık duyduğu, yeni elbise tasarımcısı İgor'du. Altın sarısı saçları olan genç ve hoş bir adamdı. Sesinde hafif bir doğu Londra şivesi vardı.

"Hiçbir sorun yok" diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Yoksa sen de altıncı hissinin kuvvetli olduğunu mu iddia edeceksin? Ben sadece yüzmeden sonra biraz yoruldum o kadar."

Sakin bir şekilde diğer şezlonga oturup pembe bir cin alan İgor, "Biliyorsunuz, ben bazı şeyleri *hissederim*" dedi. "Ruhsal durumlara karşı hassasım. Ve sevgili leydimin, zavallı peri Melpomone gibi mutsuz olduğunu görünce..."

Celia'nın İgor'a genelde gösterdiği tolerans kırıldı ve kendine hâkim olamayarak sert bir şekilde, "Ne kadar korkunç bir zekâya sahipsin öyle! Ve *sen* tatlım, kadınların çirkin görünmeleri için giysiler tasarlayan, çöküşün oldukça zehirli ürünlerinden birisin. Seni kurnaz bir şekilde onaylıyorum. Ama benim için yaptığın o eflatun çadır... Gerçekten, İgor, ben sandığın kadar aptal değilim."

Igor zarif bir şekilde ayağa kalktı ve Celia'yı selamladı. "Senin için Richard'ı kesinlikle baştan çıkaracak bir şey tasarlayacağım, söz veriyorum." Ani bir incelik, hatta sempati duygusuyla konuşmuştu.

Celia içten içe âdeta titredi. Ağzı gerildi. "İgor, sanırım Richard söz konusu olduğunda senin yardımlarına ihtiyacım yok ve sevgili zengin Amerikalı babamın sözleriyle söylemek gerekirse..." Sözleri, Dodge'un gelip "Öğle yemeği hazır leydim" demesiyle kesildi.

Eğildi ve sandaletlerini bağladı. Öfkesi zayıflamıştı ve kendini dayak

yemiş gibi çaresiz hissediyordu. Amos B. Taylor bu gibi bir durumda ne *derdi*? Neredeyse hiç tanıyamadığı, savaştan sonra sentetik tekstilde milyonlar kazanan ve o on altı yaşındayken kanserden ölen babası büyük bir ihtimalle şöyle derdi; "Annenle konuş bebeğim. Bir kıza nasıl tavsiye verebileceğimi bilmiyorum. Eğer Lily ve benim bir *oğlumuz* olsaydı..."

Bu sözleri ne kadar çok sarf ettiğini asla fark etmemişti ya da onu ne kadar incittiğini. Celia, İgor'u orada bırakıp havuz kenarına doğru yürüyerek konuklarına katıldı. "Sizi bahçe odasına alabilir miyim? Saygınlığına zarar verdiği için Dodge burada servis yapmayacaktır."

Myra bir kahkaha attı ve "Çok hızlı öğreniyorsun tatlım. Ben de kâhyamdan aynı terörü görüyorum ve Dodge kadar zorlu bile değil!" dedi. Kahkahası, Myra'nın gençliğine karşın, yaptırıldığı belli olan takma beyaz dişlerinde parladı. İngiltere'deki insanlar takma dişten başka bir şey düşünemez gibiydi.

Celia kibarca gülümsedi. Küçük, inci gibi Amerikalı dişleri tamamen ona aitti. Myra'nın konuşurken bile uzun yeşil gözlerinin Richard'a döndüğünü fark etti.

O bölgeye kesinlikle giremeyeceksin sevgili Myra, diye düşündü. Kocasını izleyen İgor'u alaycı bir şekilde süzerken, ne de *sen*, diye geçirdi içinden. Benim gibi siz de Richard'ı anlayamazsınız, en azından *bu kadarını* biliyorum. Boğazındaki düğüme karşın yutkunmaya çalıştı. Sanki koca bir lokma orada sıkışmış gibiydi. Bu saçmalık, diyerek kendine kızdı ve bahçe odasına doğru yürüdü.

Oturma yerlerini gözden geçirmek için uzun cam masanın önünde durdu. Yedi konuk, Lily ve kendileri için on kişilik bir masa hazırlanmıştı. Bir hafta sonu partisi için olağan bir sayıydı. Richard, konukseverlikten ve çok uzun yıllardır boş olan atalarına ait bu evi kullanmaktan keyif alıyordu.

Richard'ın sağına her zamanki gibi Myra, onun yanına İgor ve Kentucky'den gelen göz kamaştırıcı uzak bir kuzenleri olan Sue Blake oturdu. Sue on altı yaşındaydı, uzun karamela rengi saçları, makyaj gerektirmeyen hoş bir yüzü vardı. Bununla birlikte ya sinir bozukluğundan ya da her zaman tekrarladığı gibi kendini "bir peri masalı" yaşıyor gibi hissetmesinden dolayı sürekli bir hareketlilik hâlindeydi. Louisville'in dışındaki mütevazı bir banliyöden geliyordu ve bu, ilk yurt dışı seyahatiydi.

Sue'nun yanına, Celia'nın soluna George Simpson yerleşti. Küçük, orta yaşlı ve gıcırtılı sesiyle söylediği her şeyi oldukça gülünç bir hâle getiren

George, Richard'ın Londra'daki avukatıydı. Kırışmış göz kapaklarının arasındaki soluk gözleri merakla etrafı inceliyordu. Hukuk firması Marsdonlara üç nesilden beri hizmet vermekteydi ama George Simpson, Medfield Place'e daha önce hiç konuk olarak davet edilmemişti.

Richard Londra'yı sevmediği ve babasının ölümüyle birlikte işlerle ilgilenmesi gerektiği için Celia, Bay ve Bayan Simpson'ı da çağırmalarını önermişti. Babasından daha esnek olan Richard da bunu kabul etmesine karşın, "Yine de karısının nasıl biri olduğuna dair en ufak bir bilgim bile yok. Sanırım Simpson'ın bir *karısı* vardır. Ne olursa olsun bu hafta sonu konuklarımız biraz ilginç olacak" diye eklemişti.

Yeterince karışık, diye düşündü Celia. Bir yandan da Lily ve Hintli doktora yerlerini gösteriyordu. Myra'yı dengelemek içinse onun yanına, eşinden boşanmış ve bir zamanlar Shropshire'da bir yerlerde Muhafazakâr Parti milletvekilliği yapmış olan Asilzade Sör Harry Jones'u oturtmalıydı. Neşeli ama biraz kaba bir çekiciliğinin yanı sıra cesur bir bakışı vardı. Yirmi üç yıl önce önemli bir savaşı başarıyla kazanmıştı. Celia, onu soy ağacı defterlerinden birinden kontrol etmeyi düşündü. Ama hem kendisinin hem de diğer misafirlerin onu özel bir misafir gibi ağırlamasından memnundu. Harry, çok talepkârdı. Myra'nın varlığı bir cazibe yaratmıştı ve genelde söylenenlere göre Myra ve o sevgiliydiler. Myra, Harry'ye karşı pek de farklı davranmıyordu. Bununla birlikte misafir odalarının yan yana olması Celia'nın gözünden kaçmamıştı.

Celia tam oturmak üzereyken Richard'ın soru sorar bir biçimde kaşlarını çattığını fark etti ve solundaki sandalyenin boş olduğunu gördü.

George Simpson'a dönüp, "Ah, Tanrı'm... Çok özür dilerim. Bayan Simpson'ın burada olmadığını fark etmedim. Kendisi hâlâ hasta mı?" diye sordu.

George'un ağzı huzursuz bir şekilde gerildi. "Edna bu sabah çok daha iyiydi" dedi. "Bana öğle yemeğine katılacağını söylemişti."

Celia, etrafta dönüp dolaşan Dodge'a döndü ve "Bayan Simpson'ın durumunu öğrenir misin?" dedi.

Dodge, bu ayak işinden hoşnutsuzluğunu belli etmesine karşın, "Tabii leydim" diyerek yanlarından ayrıldı.

Celia bu durumla çok eğleniyordu. Aylar önce misafirlerine hizmetçiler tarafından verilen notları fark etmişti. Ve Simpsonların zararsız görülmelerine karşın, bu ortalamayı tutturamadıklarını biliyordu.

Edna Simpson bir gece önce, gelmelerinden kısa bir süre sonra baş ağrısını mazeret göstererek yatmıştı. Celia'nın bu kadınla ilgili edindiği yegane izlenim; altın çerçeveli gözlükleri ve karmakarışık saçları olan tombul bir kadın olmasıydı.

Hep birlikte cam masaya oturdular ve Celia baharatlı sebze çorbasına kaşığını daldırmadan önce kibar bir şekilde Dodge'un raporunu beklemeye başladı.

Dodge evin ana kapısını açana kadar bir süre beklediler ve Edna Simpson âdeta "girişini" yaptı. Bunu anlatabilecek başka hiçbir kelime yoktu. Yavaş ve hesaplı adımlarla hizmetkârın önünden yürüdü, önce Richard ve Myra'yı, daha sonra ise masanın diğer ucundaki Celia'yı selamladı.

"Lütfen beni affedin, zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamamışım."

Erkekler ayağa kalktı ve Richard, bir yandan sandalyesini tutarken diğer yandan Edna'nın sağlığıyla ilgili birkaç soru mırıldandı.

"İyi, daha iyi olduğumu söyleyebilirim. Çok teşekkür ederim Sör Richard. Hele Londra'nın puslu havasından sonra bu güzel havaya diyecek yok."

Ah Tanrı'm, diye düşündü Celia. Bu kadın nereden geliyor acaba? İngilizlerin anlayacağı Kuzeyli aksanını fark etmemişti. Ancak kendisini bir asil gibi konuşmaya zorlayarak ortama uygun bir şekilde davrandığını zanneden Edna adına utanmıştı.

Edna kabarık saçlarının üzerine kenarsız bir şapka takmıştı. Mavi dantelli uzun elbisesi âdeta birer balonu andıran bileklerine kadar iniyordu. Sallantılı inci küpeler ve yine inci bir gerdanlık takmıştı. Anlaşılan, görünüşünün tamamı George'un Harrods mağazasında yüklüce bir harcama yapmasını gerektirmişti. Ve Edna, ortalıkta yarı çıplak bir biçimde yüzme kostümleri ve sandaletlerle dolaşan diğer insanları küçük görüyordu. Ayrıca içki de içiyorlardı. Masanın üstü kadehlerle doluydu. Bu gevşeklik tam da Amerikan aristokrasisinden beklediği bir şeydi. Buz kadar soğuk gözleriyle gözlüklerinin arkasından hızla etrafı inceledi. Hemen yanında *kara derili* ya da diğer bir deyişle bir zenci oturuyordu. Ne harika! Amerikalılar doğal olarak bir İngiliz kadınının böyle bir konuda ne kadar hassas olabileceğini anlayabilecek kadar ince değildi. Amerikalılara; genç giyim tasarımcısını süzmek yerine şimdi okulda olması gereken Sue Blake'e baktı. Neredeyse kendisiyle aynı yaşta olan ama herkesin içinde boyalı saçlarıyla yarı çıplak bir şekilde oturabilen Lily Taylor'ı inceledi.

Hepsi yoldan çıkmış, diye düşündü Edna öfkeyle. Kızı için ne kadar harika bir örnek. Yine de Celia'yı inceleme, hatta ona bakma zahmetinde bile bulunmadı. Bir gece önce Leydi Marsdon'la tanıştığında zaten ondan hiç haz etmemişti. Edna ani duygulara izin vermezdi ve bu nedenle o kötü baş ağrısının Celia ve Richard ile tanıştırıldığı an başladığını fark etmemişti. Onu rahatsız edebilecek herhangi bir durum için yanında taşıdığı bir tonik vardı. Şişenin üzerinde "Bell Bitkisel Rahatlatıcı" yazıyordu. Nane kokan bu yeşil maddenin içinde yüzde otuz oranında alkol vardı ve bunu sadece eczacı biliyordu. Çünkü daha on dört yaşındayken Alkolden Sakınma Cemiyeti'ne katılmış olan Edna bunu öğrenseydi kesinlikle dehşete kapılırdı. Söz konusu "rahatlatıcı" dün gece işe yaramış ve sabah aldığı birkaç yudum kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Edna zarif bir şekilde çorbasını bitirdi, kaşığını masaya bıraktı ve Myra'ya döndü. "Ne kadar güzel bir gün, öyle değil mi..." Cümlesini bitirmeden kendini toparladı ve "sayın Düşes?" diye ekledi.

Bu seyahat için bir görgü kuralları kitabı satın almış ve özenle çalışmıştı. Bir düşese sıradan cümlelerle hitap etmek son derece kabaydı. Ayrıca kitapta daha alt seviyede olanların "siz", eşit seviyede olanların ise "Düşes" kelimelerini kullanabileceği yazıyordu.

Myra, Edna Simpson'ı hiç acele etmeden yavaş yavaş incelerken kırmızı dudakları alaycı bir tavır aldı. "Mükemmel bir hava" diyerek onayladı. "Bayan Simpson, herhangi bir şekilde kuzeyden gelme olasılığınız var mı?"

Edna'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ben Yorkshire'da doğdum" dedi hızla. "Babam o bölgenin sevimli bir kasabasında papazdı."

George ne yazık ki bunu duydu ve itiraz etti. "Ama Edna, bana bunu hiç söylememiştin... Ve ben her zaman babanın bir..." Karısının bakışlarıyla karşılaşınca âdeta hırıldayarak cümlesini yarım bıraktı ve sessizliğe gömüldü.

Bu önemsiz hareket ve nedenleri aslında çok açıktı. Richard, Edna kadar gülünç biri olsa dahi, misafirinin rahatsızlığını hızla ortadan kaldırdı. "Düşesin kendisi de kuzeydendir" diye zarif bir şekilde açıkladı. "Sizler ilginç bir şekilde birbirinizi tanıyor olabilirsiniz."

Myra kahkahalarla güldü ve "Tabii ki!" dedi. "Ben Coomberland'denim."

Edna'nın kulakları kendi konuşmasının yarattığı parodiyi duyabilecek

kadar ince değildi ve sakin bir şekilde, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Tüm o güzel gölleriyle büyüleyici bir ülke."

Myra, parıldayan kumral başıyla onaylayıp tekrar Richard'a döndü. Simpson'ın eşi uğraşmaya değmezdi ama Richard harika bir savaş alanıydı.

Salatalıklarla süslü kremalı somon balığı muhteşemdi ama Celia tek bir lokma dahi yiyememişti. Boğazından gitmek bilmeyen düğümün yanı sıra kalbi de o düzensiz atışlara geri dönmüştü. Bir an önce Londra'ya gidip o uzmana görünmeliyim, diye düşündü. Masaya, Richard'a doğru baktı ve onun da kendisini izlediğini fark etti. Richard onu karanlık ve hiçbir zaman yorum getiremediği düşünceli gözlerle izliyordu. Acaba bu bakış en başından beri orada mıydı?

Çaprazında oturan Harry, George Simpson'la âdeta gürleyen sesiyle İşçi Partisi Hükümeti'nin haksızlıklarıyla ilgili bir şeyler tartışıyordu. Bunu dinlemeye ihtiyacı yoktu ve zihni, her şeyin harikulade olduğu gemideki o günlere doğru kaydı. "İlk görüşte aşk", evet bu gerçekten olmuştu. Bu basmakalıp tabir ve yaşananlar tam tamına bunu anlatıyordu.

Her şey bir yıl önce Mayıs ayında *Queen Mary*'de başlamıştı. Aniden ve vahşice. Oysaki seyahat, daha önce yaptıkları düzinelerce seyahatten farklı bir şey vaat etmemişti.

Babası öldükten sonra annesiyle birlikte onca yıl hep seyahatle geçmişti. Celia ve Lily birlikte Avrupa'nın büyük bir kısmını gezdiler. Karayip Adaları'na ve Hawaii'ye gittiler. Buna rağmen, Celia iki yıl boyunca Paris'teki bir okulda Fransızca dışında da birçok şey öğrenmeye zaman ayırabilmişti.

Arada sırada geçici flörtleri oluyordu ve üç kayıtsız teklif almıştı. Kim olduklarını dahi hatırlamadığı bu genç adamlardan bazıları, Celia'yı ilgileriyle etkilemiş olsalar da öpücükleriyle oldukça eğlendirdi. Her ne kadar genellikle aşırı hoş görülü ve iyi bir sırdaş olsa da Lily her defasında bir şeyler ciddileşmeden olaya el koymuş; Celia da buna itiraz etmemişti. Yirmi iki yaşına geldiğinde Celia artık frijit olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Bu zavallı durumu, çoktan evlenmiş ya da sevgilileri olan kız arkadaşlarıyla paylaşmıştı. Düşünmeden konuşarak Celia'nın mutsuz bir şekilde kabul ettiği Freud yanlısı yorumlarda bulunmuşlardı. Belki de bir baba kompleksi vardı; belki de babasını hayal kırıklığına uğrattığı için bir kadın olmaktan utanıyordu. Ya da unutulmuş bir çocukluk travması vardı.

Bir seferinde erkeklere karşı olan bu yetersizliğini Lily ile tartışmıştı. Lily kahkahalarla cevap verdi. "Ah çocuğum, aptal olma. Sadece doğru

erkek gelene kadar bekle. Ayrıca, yıldız falına göre yakın bir zamanda Venüs, Güneş burcuna geçtiği zaman evleneceksin. Her neyse senin gibi Kova burçları kolay âşık olmaz, aynı Teraziler gibi."

On yıl önce Lily, İranlı bir astroloğa Celia'nın yıldız falını çıkarttırmıştı ve hepsi olmasa da birçok tahmin doğru çıkmıştı. Belki bu da çıkabilirdi.

İşte bu nedenle yeterince popüler ve sosyal olmasına karşın Celia kitapların dünyasına kaçtı. Ardı arkası kesilmeden okudu, şiir denemeleri karaladı ve tüm yazdıklarını yırttı. Bu yolda bir şekilde bir duruş ve ince alay duygusunu kazandı.

Ve bir yıl sonra Mayıs ayında Lily İngiltere'yi yeniden ziyaret etmeye karar verdi.

"Uzun yıllardır oraya gitmedik ve her şeyden önce orası atalarımızın ana vatanıydı. Belki bazı akrabalarımızı bulabiliriz. Ah zavallı babacığın... Birçok Taylor olmalı, bu nedenle asla onun izini süremeyiz. Ama *benim* büyük babam bir Peabody idi. Belki daha kolay olabilir. Senin için bir sakıncası yok, değil mi tatlım?"

Celia'nın umurunda değildi. İngiltere tarihini seviyordu. Ayrıca babası hayattayken yaptıkları bir seyahatten hatırladığı kadarıyla; kuş şakımaları, şatolar ve sihirle dolu İngiltere onu güçlü bir şekilde kendisine doğru çekiyordu.

Queen Mary gemisinin doğuya giden son seferlerinden birine yer ayırttılar. Bu tip organizasyonları halletmeyi her zaman çok iyi bilen Lily, talep ettiği şekilde Kaptan'ın özel masasına oturdu. Celia hemen yanındaki dört kişilik bir masada yer almıştı. Masanın misafirlerinden ikisi Amerika'da iş için bulunan Londralı sıkıcı bir çift ve diğeri de Richard Marsdon adında bir İngiliz'di.

Ve işte tam da Celia'nın düşündüğü gibi gerçekleşti. Korkmuş ve şaşkın bakışları çakışmıştı; birbirlerini tanıma arzusu *ve* garip, kaygılı sezgilerle. Soğutulmuş sebze çorbasıyla alevli biftek arasında birbirlerine âşık olmuşlardı. Richard'ın ne kadar yakışıklı olduğunu ancak bir süre sonra fark edebilmişti. Uzun boylu ve koyu tenliydi ve otuzun üstünde olmalıydı. Celia, kalın siyah kaşlarının altındaki ela gözlerin gücünü hissetmişti.

İlk gece yemekten sonra birlikte kalıp at yarışlarını seyrettiler, orkestrayı dinlediler ve Richard kişisel bir söylemde bulunana kadar çok az konuştular.

"Senin vaftiz adın Celia" dedi. "Bu isim beni her zaman kendine çek-

miştir. Nedenini çok iyi bilmiyorum, hiçbir zaman da bilemedim. Ama bir seferinde... Şey, sanırım biraz müstehcen olmasına karşın Celia ile ilgili on altıncı yüzyıla ait bir plak satın almıştım."

Celia heyecanla güldü. "Bu ismi seviyor olman çok hoşuma gitti ama itiraf etmeliyim ki benim vaftiz adım Celia değildi. Ailem bana büyük annemin adı Henrietta'yı vermişti. Bu ismi hiç sevemedim ve sanırım bana uygun değildi. On dört yaşımdayken okulda *As You Like It* oyununda Celia rolünü oynuyordum ve bu ad bir şekilde benimle bütünleşti. O günden beri de kullanıyorum!"

Richard yavaş bir şekilde, "Garip" dedi. "Yaşamın birçok rastlantısı gibi bu da garip."

Celia adını değiştirme konusuyla ilgili pek fazla düşünmemiş, son derece doğal karşılamıştı. O dönemde numerolojiyle yakından ilgilenen annesi de bu durumu şevkle kabul etmişti. Çünkü Pythagoras'ın alıntılarına göre; "Celia"nın içindeki sayılar, kızının doğum tarihiyle "Henrietta"nın içindeki sayılardan çok daha büyük uyum gösteriyordu. İşin bu yönünden bahsetmek saçmalık olacaktı ve zaten Richard ona sıcak bir gülümsemeyle "Dans etmek ister misin Celia?" diye sormuştu.

Seyahatin geri kalanı, çok az konuşmasından dolayı, Richard'ın yaşamıyla ilgili zamanla çok az bilgi edinebildiği sisli güzel bir hatıra gibiydi.

Richard Marsdon, Doğu Sussex'te çok eski bir evde dünyaya gelmişti. Ailesi fakirdi, Oxford Balliol Üniversitesi için burs kazanmış ve buradan mezun olmuştu. "Seni temin ederim ki herhangi bir ayrım yaşamadan ve okumanın dışında bir yetenek göstermeden. Tabii yersiz iç gözlemleri engellemek için hobi olarak öğrendiğim judoyu saymazsan."

Şaşırmış bir şekilde, "Yersiz iç gözlemler mi?" diye sordu ve Richard omuz silkti.

"Çok derin düşüncelere dalmak gibi bir eğilimim vardı, daha sonra seyahat ederek bundan kurtuldum. En azından öyle umuyorum."

Ünlü ve tembel bir gazetecinin yazmanı olarak teklif edilen ilk işi kabul etmişti. Ve adam düzenli olarak yazdığı neşeli makaleler için bilgi toplamak adına tüm ayak işlerini Richard'a yaptırmıştı. Bu şekilde Richard son yıllarda yerel birçok olayı takip etmekle kalmamış, aynı zamanda Avustralya, Güney Amerika ve şimdi olduğu gibi ABD'yi ziyaret etme şansını bulmuştu. Her zamanki gibi eve uçmayı planlarken New York'taki George Simpson'dan gelen bir telefonla babasının ağır bir kalp krizi geçirdi-

ğini ve güçsüz düştüğünü haber almıştı. "Ve sonunda Medfield'da bana ihtiyaç duydular" demişti.

Evinden bahsettiği sırada sesinin sıcaklığından orayı sevdiğini anlamıştı. Ama aynı zamanda sanki babasıyla ilgili bir konudan dolayı orası ona sürgün hayatını hatırlatıyordu. Richard daha sonra aslında işi bırakmayı düşündüğünü, ancak babasının durumu sabitliğini koruduğu için uçak yerine deniz yoluyla dönmeye karar verdiğini anlatmıştı.

"Görünüşe göre gelecek bu tip anlık kararların ucunda asılı duruyormuş" derken Celia'ya kasvetli bir şekilde bakmıştı. Bu aslında, son geceye kadar aralarındaki çekimle ilgili yaptığı tek onay olmuştu.

Yemekten sonra güverteye çıkıp cankurtaran sandallarının altındaki dolaplardan birinin üzerine oturmuşlardı.

Küçük yıldızlar, grimsi kuzey gökyüzünde parıldıyordu.

"Toprak" dedi Richard sakince, "kokusunu alabiliyorum. Scilly Adaları'na yaklaşmış olmalıyız ve sonrasında da İngiltere."

Celia titredi, ama bunun nedeni nemli rüzgâr değildi. Richard koluyla onu sardı. Richard'ın kollarında rahatlamıştı. Sonsuz bir anın içinde kaybolurken başka hiçbir şey istemiyordu.

Büyük gemi Atlantik'te okyanus dalgalarını yararak durmaksızın yol alıyordu.

Zayıf bir şaşkınlıkla Richard'ın titremeye başladığını hissetti, yoksa bu geminin titreşiminden mi kaynaklanıyordu... Ne bu hissi sorguladı ne de Richard geri çekildiğinde hareket etti. Ama Richard birden sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Seni istiyorum Celia. Seni istediğimi biliyorsun. Senin de beni istediğin gibi. Ama *korkuyorum.* Ne olursa olsun bir engelimiz var."

Celia birden toparlandı, o anın büyüsü bozulmuştu. Sakin bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Bir engel mi? Ne engeli? Evli olmadığını biliyorum. Yoksa bir sevgilin mi var? Ya da hayran olduğun bir annen?"

Uzun ve esnek eli dizlerini sıkıca kavradı ve yavaşça gevşedi. "Böyle bir şey değil. Sana sorunun ne olduğunu açıklayamam, ama çok derine gidiyor... Ve geçmişe... Belki de okuduğum bir şeyin parçası. Hayır, bu saçmalık, ama seni gördüğümde, ben..." Birden sustu.

Queen Mary arkasında köpüklü parlak dalgalar bırakıyordu. Veranda Restoran'dan gelen hafif bir müzik, geminin gıcırtılarına ve uzak kahkaha seslerine karışıyordu.

Richard yavaşça tekrarladı. "Seni istiyorum... Ama yine de *yalnız* kalmak da istiyorum. Tanrı'ya hizmet etmek için... Yalnız kalmalıyım."

Celia kuşkulu bir şekilde geri çekildi. "Tanrı'ya hizmet etmek mi?" diye tekrarladı. "Ben böyle düşünmemiştim... Ben anlamıyorum..."

Richard âdeta kendini sarstı ve Celia'ya dönüp, "Tabii ki anlamazsın. Ben kendim bile anlayamıyorum" dedi.

Richard'ın kontrolü dışında ortaya çıkan bu şey üzerine çok düşünebileceği bir zamana sahip değildi. Acaba sarhoş muydu ya da yanlış mı duymuştu? Çünkü Celia'ya çılgınlar gibi sarılmıştı. Saçlarını, yanaklarını, boynunu ve daha sonra vahşice ona aynı şekilde karşılık veren dudaklarını öpmüştü.

Richard'ın onu küpeşteye doğru itmesine teslim olmuş, omuzlarındaki demir hiçbir şekilde canını acıtmamıştı. Tek hissettiği vücutlarının yakınlığından kaynaklanan vahşi bir yolculuktu.

Arkalarındaki güverteden duygusuz bir ses geldi. "Vay, vay, vay! Siz ikiniz! Burada yaramazlık yapmak yasak. Kaptan burada oyunlar oynanmasından hoşlanmaz."

Celia ve Richard yavaşça birbirlerinden ayrıldılar. Celia kendinde değildi ama Richard hemen toparlanmıştı. Ayağa kalkıp gece bekçisini küçümseyerek onayladı.

Sakin ve iyi ayarlanmış ses tonuyla, "Kesinlikle haklısınız memur bey" dedi. "Ancak bu hanım benim nişanlım ve biz küçük oyunlar içinde değildik."

Gece bekçisi geri adım atmıştı. Bu ikilinin, her zamanki gibi turist sınıfından kaçan iki küçük çocuk olduğunu düşünmüştü. Özür dileyerek, "Haklısınız efendim, ben sadece görevimi yapıyorum" dedi.

"Tabii ki öyle" dedi Richard. "Hepimiz görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Önemli olan gerçek görevin ne olduğunu bulabilmek."

Gece bekçisinin ağzı açık kalmıştı. "Hiç şüpheniz olmasın efendim" diyerek aceleyle oradan uzaklaştı.

Richard ve Celia sessiz bir şekilde yakındaki kapıya yürüyüp asansörü çağırdılar. Sessizlikleri, kamaralarının bulunduğu ana güverteye kadar devam etti.

Kamarasının kapısına geldiğinde Celia nemli saçlarını geriye doğru itti. Morarmış dudağı Richard'a bakarken titriyordu. "Nişanlın olduğumu söylerken ciddi miydin? Peki ya o engel?"

Düzgün kaşlarının altındaki gözleri bir an için parıldadı. Celia'nın elini alıp avucunun içini öptü. "Sanırım bizim evliliğimiz kaderimizde yazılı. Şansımızı denemeliyiz." Selamı verdikten sonra karanlık, titrek pasajın içinde gözden kayboldu.

Celia, çok uzun zaman sonra, uykuya dalmadan önce herhangi bir şekilde aşktan söz edilmediğini fark etmişti. Ancak bunun bir önemi yok gibiydi. Onların yaşadığı; birbirine âşık herhangi bir çiftin kolaylıkla telaffuz edebildiği yavan bir "aşk" kelimesinden çok daha fazlasıydı. O tarz bir aşktan çok daha derin ve fazla. Peki, o zaman neydi?

Güvenli kamaranın dışında büyük gemi sisin içine girmiş olmalıydı. Celia inilti hâlindeki rüzgârın içinden düdük seslerini duyabiliyordu. Bu tehlike anlamına geliyor, diye düşündü. Bunu kısa bir süre için düşündükten sonra sonunda uykuya daldı ve rüyasında Richard'ı gördü.

Ertesi gün Southampton'a indiler ve o andan itibaren yaşam hızlı bir film gibi akmaya başladı.

Richard, ateşli bir telaş içindeydi ve heyecanlı Lily'nin yardımını görüyordu.

Celia ve annesi Claridge Otel'de kaldıkları bir hafta boyunca mali düzenlemeler, küçük bir çeyiz alışverişi gibi işlerle uğraştı. Bunun yanı sıra Amos B. Taylor'ın eski iş çevresi tarafından verilen kutlama partilerine katıldılar.

Celia, Richard'ı sadece bir kez, Sussex'ten çok güzel ama bir o kadar da garip bir nişan yüzüğü vermek için geldiği zaman görebilmişti. Ağır bir altından yapılmış olan bu yüzüğün üzerindeki iki el ametist bir kalbi kucaklıyordu. "Neredeyse Tudor Döneminden beri tüm Marsdon kadınları bu yüzüğü taktı. En azından bildiğim kadarıyla bir zamanlar bir nişan yüzüğüydü."

Geleneksel bir Amerikan tek taş pırlantası beklediği için ilk andaki şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra içtenlikle, "Gurur duydum Richard, bir Marsdon eşinin nişanını taşımaktan gurur duyuyorum" diyebildi.

Richard gülümsedi ve "Bu şey senin için çok büyük. Onu kuyumcuya götüreyim. Evet, bu bizim nişan yüzüğümüz. Ve aklıma gelmişken aile ilkemiz 'korunmak'tır. Kraliçe Mary Dönemi haricinde Katolik olduğumuz için çoğunlukla böyle yapmak *zorunda kaldık*" dedi.

"Biraz uğursuz" diye yanıtladı Celia. İçinden onunla birlikte oturup ona sarılmasını istiyordu. "Medfield Place'i atalarımın yaptığı şekilde yönetebilme konusunda bazı korkularım var. Sence bunu başarabilir miyim?"

Richard tatlı bir ses tonuyla, "Korkmana gerek yok. Bunu yapabilirsin ve paran da sana yardımcı olacaktır" dedi.

Her ne kadar maddi konularla ilgili açık sözlülüğüne alışmış olsa da Celia alt dudağını ısırdı ve kaşlarını çattı. "Beni sadece bunun için istemediğine emin misin?"

Richard kahkaha attı. "Böyle olmadığını pekâlâ biliyorsun. Bugüne kadar birçok istekli mirasçı kadınla tanıştım. Yunan, Amerikalı, Venezuelalı. Ama hiçbirine âşık olmayı dilememiştim."

Cevabı Celia'yı mutlu etmişti. Oluşabilecek diğer şüpheler ise Lily tarafından yok ediliyordu.

Evlilikleri nikâh dairesinde gerçekleşti. Richard kiliselere ve boş sözlere ihtiyacı olmadığını söylemişti. Celia da ona katılmıştı. Biraz hayal kırıklığına uğrasa da normalde formalite ve geleneklerin büyük bir destekçisi olan Lily bile onlara uymuştu.

"Sanırım bu daha pratik" dedi. "Sör Charles çok hasta ve erkekler tabii ki gereksiz telaşlardan nefret eder. Sevgili çocuğum, ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Deliler gibi âşıksın ve bu, senin her zaman sahip olman için dua ettiğim tarzda bir evlilik."

Bu, Celia'yı oldukça etkilemişti çünkü genellikle Lily'nin duaları karşılık bulurdu. Küçük ağrılar, hastalıklar ya da huysuz bir kuzen tarafından Amos Taylor'ın mirası adına yapılan itiraz gibi birçok sorun Lily'nin huzurlu felsefesiyle ortadan kalkmıştı. "İnanmalıyız ve her şey yoluna girecektir."

Gerçi, diye düşündü Celia, bir yıl sonra malikânenin bahçe odasındaki bu öğle yemeği partisine döndüğünde, evliliğinin neden bu kadar kötü gittiğini tahmin bile edemiyordu.

Celia, Sör Harry'ye "*Gerçekten de* öyle" dedi. "Size *kesinlikle* katılıyorum." Soruyu kaçırdığı için konuşmayı yakalayabileceği bir ipucu aradı. Geçen hafta yaşanan Robert Kennedy'nin korkunç suikastı olamazdı, kısa bir süre önce bu konudan bahsetmişlerdi. Peki, o zaman hâlâ İşçi Partisi Hükümeti'nden mi konuşuyorlardı? Yoksa Ortak Pazar mıydı? Yorucu vergiler ve sterlinin önceden tahmin edilen devalüasyonu mu?

"...Ne yazık ki artık 'İmparatorluk' yerine 'İngiliz Milletler Topluluğu' demek zorundayız... Siz de buna katılıyor musunuz Leydi Marsdon?"

"Duyduğum kadarıyla en ilgi çekenlerden biri Yeni Zelanda'ymış" diye mırıldandı Celia. Bu, bir kez oraya uçmuş olan Harry için yeterliydi.

"Dağları ve şelaleleriyle olağanüstü bir ülke ve Avustralya'daki gibi artık burada bulunmayan erkeksi bir değişim söz konusu."

Celia onaylayan gülümsemesini korudu ve gözleri masanın diğer ucuna, Richard'a doğru kaydı. Myra biraz sarhoş olduğu için artık boyalı kirpiklerin altındaki davetkâr bakışlar ve Richard'ın eline hızlı ve anlamlı küçük dokunuşlarla tüm oyunlarını ortaya döküyordu.

Richard yavaşça elini çekti. Sesini yükseltip karısına yöneldi. "Bu öğleden sonrası için ne düşünüyorsun Celia? Bir set tenis oynamaya ne dersin? Belki de biraz briç olabilir, yağmur yağacak gibi görünüyor. Konuklarımız için herhangi bir planın var mı?"

Celia cevap veremeden Lily konuşmaya başladı. "Önce hepimiz dinlenip *sonrasında* bir keşif yapamaz mıyız?"

Celia kocasının ağzının gerildiğini gördü ve annesinin bu işi üzerine almasından hoşlanmadığını biliyordu. Bu durumda kendisi kurtulmuştu. Öğleden sonrası için özel hiçbir plan yapmamıştı. Bir kez daha Richard'ı hayal kırıklığına uğrattığını düşündü. Richard, her şeyin planlanmış ve dakik olmasını istiyordu. Bunun yanı sıra Lily saldırgan bir tutumdan uzak, tamamen alışkanlıktan dolayı sık sık bu görevi üzerine alıyordu.

Bir şeylerden emin olmak ne kadar harika bir duygu, diye düşündü Celia. Eskiden öyleydim, değil mi? Lily'nin önerisini takip eden zarif sessizliği Myra gevşek bir tavırla bozdu. "Ne tür bir keşif Bayan Taylor? Ben kesinlikle 'haşmetli bir eve' hayranlıkla bakmayı ya da birilerinin korusunda çan çiçeklerinin peşine düşmeyi istemiyorum."

İgor kıkırdadı ancak Sör Harry ve George Simpson alarma geçmişti. Sadece küçük Sue her zaman her şey için hevesliydi. Richard, Akananda ve Edna Simpson hiçbir tepki göstermemişti.

"Oh, hayır Düşes, bu sizin bahsettiğiniz türde bir keşif değil. Bu, buraya yarım saat uzaklıktaki Kent'teki oldukça pitoresk bir yeri görmek için. Orada *hayaletlerin* dışında kimse yaşamıyor. Bazıları altı yüz yıl yaşında! Evin sahibini tanıyan bazı arkadaşlarım var. Kendisi zamanının çoğunu Amerika'da ya da seyahat ederek geçiren bir Amerikalı. Belki bir randevu alabileceğimizi söylediler ve bende telefon numarası var."

Richard o kadar sert bir hareket yaptı ki yanlışlıkla şarap kadehini devirdi. "Herhangi bir şekilde İghtham Mote'tan bahsediyor olabilir misiniz?" Bunu o kadar sert ve kuru bir ses tonuyla söylemişti ki Lily şaşkınlıkla ancak başını sallayabildi.

Myra kaşlarını kaldırdı, diğer konuklar da Celia gibi ortamdaki gerginliği fark etmişlerdi. Ancak Celia gülmeyi başardı ve "Aman Tanrı'm, ne kadar da garip bir isim! Sen neden bahsediyorsun anne?" diye sordu.

Dr. Akananda Celia'ya baktı ve istemeyerek "Hayır" dedi. "Lütfen bunu yapmayın." Ama kimse onu duymamıştı.

Richard karanlık bakışlarını Lily'den Celia'ya doğru çevirdi. "On iki yaşımdayken ziyaret ettiğim ve son derece gösterişsiz, sıkıcı bulduğum eski bir malikâneden bahsediyor." Ayağa kalktı ve şarap lekesini temizlemeye çalışan Dodge'a, "Hiç şüphe yok ki hava hâlâ güneşli olduğuna göre hanımlar kahvelerini havuz kenarında almak isteyecektir" dedi.

Myra çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve "Ama Richard, *tatlım*" diye karşı çıktı. Usandırıcı bir şekilde tepkisiz kalan Richard'ı rahatsız etmekten keyif almıştı. "Bayan Taylor'ın keşif önerisi kulağa harika geliyor. Demek istediğim, son derece ürkütücü. Drewton Şatosu'ndaki hayaletlerimize ilgi duyardım. Kuzey kanadında beyazlar içinde bir kadın olduğu söylenirdi. Her ne kadar ben hiç görmemiş olsam da Drewton sık sık gördüğünü iddia etmişti. Yalnızca bir kez anlaşılmaz konuşmasını ya da çıkardığı ses her neyse onu duyduğumu düşünmüştüm."

Myra'nın bu konuşmasına hiçbir cevap gelmedi ve hep birlikte kahve için havuza geçtiler.

Celia kahve ikram etti. Richard kahvesini bitirirken kol saatine baktı ve birden kiracı bir çiftçisiyle randevusu olduğunu hatırlayıp işinin zaman alabileceğini söyledi.

Eve doğru yürürken Celia kocasının arkasından baktı. Siyah saçlarını, kel olan George Simpson dışındaki diğer erkeklerden çok daha kısa tutuyordu. Ama Richard'ın dış görünüşünün yumuşatılmaya ihtiyacı yoktu. Bronz teninin ve yakın zamanda tıraş edilmiş sakalının altında âdeta Yunan heykelini andıran bir kemik yapısı vardı. Hayır, Yunan değil; uzun, kartal gagası gibi kıvrık burnu, dolgun dudakları ve kalın siyah kaşlarının altındaki derin göz çukurlarıyla daha çok bir Rönesans tipini andırıyordu.

Myra, "Sanırım ev sahibimiz biraz rahatsız oldu" diyerek omuz silkti. "Neredeyse tanıdığım en gizemli adam. Evin son derece kibar sahibi ama aynı zamanda içerlerde bir yerde yanıp tutuşan bir Heathcliffe var. Yoksa yanlış mıyım tatlım?" Bir yandan uzun çilli bacaklarına güneş kremi sürerken diğer yandan Celia'yı sıkıştırıyordu.

"Tabii ki böyle bir şey yok" diye karşılık verdi Celia. "Sadece bugün

Hawkins'i görmesi gerektiğini unutmuş. Çiftlikte yeni bir domuz ağılı inşa ediyorlar."

Myra esnedi. "Ne kadar sıkıcı. Bence hayaletler daha çekici. Bayan Taylor, 'keşfinize' ne zaman başlamak istersiniz? Ben arabamla Harry'yi alabilirim." Bu sözlerden memnun bir şekilde kahverengi gözleri beklentiyle parıldayan Harry'ye doğru işaret etti. "*Siz de* bizimle gelmek ister misiniz Bayan Taylor?" diye eklediğinde Harry'nin ifadesindeki hayal kırıklığı küçük bir kahkaha atmasına neden olmuştu.

Dükün Warwickshire'daki asil koltuğunda geçen sekiz yıllık can sıkıntısından sonra Myra dul olmanın keyfini çıkartıyordu. Şehvetli oyunlar oynamaktan, fetihlerden zevk alıyordu ve romatizmalı Düke sadık kalmış olmasına karşın etrafına topladığı vahşi komşu mal sahiplerinden daha fazla ahlaki bir vicdana sahip değildi. Hedonizmi ve fesatlığı yine de iyi bir mizaç ve doğuştan gelen sorumluluk duygusuyla sakinleşebiliyordu. Babasının Cumberland'deki ya da daha sonra Drewton'daki malikânesinin yakınındaki birçok komşu ondan sıcak bir minnettarlıkla söz ederdi.

Myra'nın onayını alan Lily, Richard'ın garip davranışlarını unutarak heyecanla öğleden sonrası için plan yapmaya başladı. Sonradan olsa bile kızına, "Tabii senin için bir sakıncası yoksa tatlım?" diye sordu.

Celia, "Evet, var. Çünkü Richard bundan hoşnut değil" demesi gerektiğini biliyordu ama sadece uysal bir şekilde gülümseyebildi.

Richard'ın nesi var, diye düşündü. Neden annemle o kadar sert bir şekilde konuştu? Ne kadar gereksiz bir davranış! Zaten bu hafta sonu partileri bir gerginlik hâlini almıştı. Ama Richard yine de parti vermeyi ve etrafta insanların olmasını istiyordu. Celia, kabul etmek istemediği gerçeği geçiştirmeye çalıştı; Richard, onunla yalnız kalmak istemiyordu.

Edna Simpson rahatsız bir şekilde kurulduğu şezlongun ucundan hantal bir şekilde kalktı. Âdeta bir buldoğu andıran suratı kızarmıştı ve kalın dudaklarını sıkıyordu. Kimse *onun* fikrini sormamıştı. Kaba, utanmaz Amerikalı kadınlar! (Düşes, Edna'nın bu tanımlamasının dışındaydı.) Lily düşmanca bakışlara maruz kaldı ve Celia'ya dönen gözleri kıvılcımlar saçtı. Güzel bile sayılmayacak, aptal küçük şey. Davetsiz misafir! Görür görmez ondan hoşlanmadım. Ve ben izlenimlerimde asla yanılmam. Richard çoktan bıkmadıysa bile yakında ondan kurtulacaktır!

Edna, "Hava çok sıcak" dedi ve devam etti. "Sanırım başım yeniden

ağrıyacak. Bu öğleden sonrayı dinlenerek geçireceğim. Yukarıya bir çay alabilir miyim?"

Fark ettiği kötü niyetli bakışlara şaşıran Celia "Tabii ki" diye mırıldandı. Bu düşünce o kadar saçma gelmişti ki görmezden gelmeyi tercih etti.

Hep birlikte eve geçtiler ve Celia Richard'ı bulmaya gitti. Çoktan üstünü değiştirmişti ve giyinme odasında değildi. Ama eski dadısı Cameron oradaydı. Son zamanlarda uyumayı tercih ettiği küçük divanın üzerine Richard'ın akşam yemeği giysilerini yerleştiriyordu.

Kırışmış, damarlı elleri siyah kravatı ve kolalı gömleği düzeltti. Kapıda duran Celia'yı görünce sevgiyle "İşte buradasın!" dedi. "Kendisi burada değil leydim." Bir İskoç kıvraklığına sahip hızlı konuşması, tembel bir hizmetçiyi azarlarken sert ya da zaman zaman Richard'a karşı disiplinli olabiliyordu. Ama yeni gelin Celia'ya karşı, Medfield'ın ana girişinde ilk kez selam verdiği andan beri her zaman sevgi dolu ve anlayışlı olmuştu. Yine de malikânenin diğer kanadında kaldığı için Celia onu çok sık göremiyordu. Yalnızca çamaşırları kontrol etmek ve Richard'a hizmet etmek gibi asla başkalarının yapmasına izin vermediği görevleri yerine getirmek için ortaya çıkardı.

"Sence çalışma odasında olabilir mi?" diye sordu Celia. "Yoksa hemen çiftliğe mi gitti?"

Dadının parlak gözleri bu seçeneği şöyle bir değerlendirdi. "Emin değilim leydim ama kütüphaneyi deneyebilirsiniz. Böyle davrandığı zamanlarda genellikle Marsdonların büyük ve ağır kitabına danışır."

Celia iç geçirerek, "Ne kitabı?" diye sordu. "Ah Dadıcığım..." Bakışları tedirginliğini yansıtıyordu ve yaşlı kadın boğazından yumuşak bir ses çıkardı.

"Evet, leydim, bu kendisine sakladığı bir şeydir. Küçük bir çocukken bile yapardı. Onunla ilgilenmek için buraya geldiğim ilk günü hatırlıyorum da. İlk Leydi Marsdon'un ölümünün üzerinden bir hafta geçmişti ve efendim henüz iki yaşındaydı. Hiç bu kadar ağırbaşlı ve sessiz bir çocukla karşılaşmamıştım."

"Babasının yeniden evlenmesi onu rahatsız etti mi?" Celia, Sör Charles'ın ikinci evliliğiyle ilgili çok az şey biliyordu. Eski baronet, Richard on iki yaşındayken yeniden evlenmişti. İkinci Leydi Marsdon ise Richard hâlen Eton'dayken bir araba kazasında hayatını kaybetmişti. Richard, Celia'ya bu bilgileri son derece tatsız olmalarına karşın soğuk ve isteksiz bir şekilde, sanki Celia'nın bu gerçekleri bilmesi gerekircesine vermişti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, genç efendim, babasının o kadınla evlenip âdeta aklını yitirmesiyle zor günler yaşadı. Zavallı evlat günlerce içine kapandı. Bazen geceleri ağladığını duyardım ve sonra..." Birden kendini toparladı ve daha hafif bir sesle devam etti. "Zavallı evlat sevgiye hasret kaldı, ona benden başka kimse sevgi göstermedi."

Celia alçak bir sesle, "Peki ya üvey annesi?" diye sordu ancak dadı öfkeyle homurdandı.

"Hoppa, ahlaksız bir kadındı ve bir çakalın yüreğine sahipti. Büyük bir olasılıkla eski baroneti aldatmıştır. Baronet kamyonun ona çarptığı gün için Tanrı'ya şükretmeliydi. Yine de bunu çok zor atlattı, onun için büyük bir şok olmuştu."

Celia, ölümünden önce bir kez bakımevinde görebildiği, küçük bir cüceyi andıracak kadar küçülmüş Sör Charles ile ilgilenmiyordu.

Celia kendi kendine, "Richard'ı bulmam lazım" dedi ve dadıya belli belirsiz gülümseyip aşağıya indi.

Kütüphane çok büyüktü ve Viktorya baronetinin bıraktığı gibi dumanlı meşe ile kaplıydı. Gösterişli renkli camların arasından sızan büyük ışıklar, Tennyson'a ait *Kralın İdilleri*'nden bir sahne sunar gibiydi. Oda küf kokulu ve havasızdı.

Celia, Richard'ı kürsünün hemen yanında küçük bir bölmenin önünde dikilirken buldu. Hemen üzerindeki camda Mordred'in Guinevere ve Lancelot'a kızgın bakışları yer alıyordu. Mordred'in bezelye yeşili cüppesi, kürsüdeki açık büyük kitabın üzerine karamsar ışıklar düşürüyordu. Richard, kaşlarını çatmış bir şekilde kitabı inceliyor ve bakışlarının kilitlenmiş olmasından dolayı, tek bir kelime ya da cümleye baktığı anlaşılıyordu.

"Ne okuyorsun tatlım?" diye yumuşak bir sesle sordu Celia. Kocası âdeta yerinden zıpladı. Kitabı öyle hızla kapatmıştı ki bir anda pencereye doğru tozlar uçuştu.

"Diğerleriyle birlikte İghtham Mote'a gittiğini sanmıştım" dedi. Kendini toparlamasıyla birlikte Lancelot'un miğferinden Richard'ın yüzüne yansıyan kasvetli ışık garip bir savunmasızlığa dönüştü.

"Henüz değil. Ve eğer gitmemi istemiyorsan gitmeyeceğim... Her ne kadar bunun nedenini... Ah, sevgilim, neden bana açıklamıyorsun?" diye sordu.

"Açıklanacak bir şey yok. Nasıl istersen öyle yap. Ben çiftliğe gidiyorum" diye yanıtladı.

Celia'nın kalbi yine hızlı bir şekilde atmaya başlamıştı. Kitaba şöyle bir

baktı. Kalın ve sarı parşömene yazılmış çok büyük bir kitaptı. Üzerinde karanlık bir Marsdon ibiğine sahip efsanevi horoz yumurtasından çıkan yılan kabartması vardı.

Celia, "Kitabı görebilir miyim?" diye sordu. "Bu kadar ilgini çeken şeyin ne olduğunu?"

Bir an için reddedileceğini düşündü ama Richard kısa bir kahkaha attı. "Elbette. Bu Marsdon Kronolojisi, ailenin beş yüz yıldan fazla tarihini içeriyor." Jest yaparak geri çekildi.

Celia kitabı rastgele açtı. Yazıların eski ve okunaksız olması, süslü kıvrımları ve mürekkep lekeleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Dalga dalga dağılmış olan mürekkep kendi başına okumayı yeterince güç kılıyordu.

Tarih gibi görünen bir yazıyı göstererek, "Ben bunu okuyamam" dedi. Yazı "yedi haziran" gibi görünüyordu.

Richard, "Okuyabileceğini düşünmemiştim" dedi ve kitabı kapatıp başka parşömenlerin olduğu yüksek bir rafa yerleştirdi.

"Ama *sen* okuyabiliyorsun." Vazgeçmeyecekti. "Richard, o aile kronolojisinde geçmişin geleceği etkileyeceğini düşündüğün bir şey mi var?" diye sordu.

Bir an için sessizlik olmuştu. Celia, Richard'ın yüzündeki ifadeyi çözemedi ancak göz bebeklerinin genişlediğini düşünürken Richard omuz silkmekle yetindi.

"Böyle düşünüyor olmam aptallık olurdu, öyle değil mi? Geçmiş çoktan son bulmadı mı?" Celia'nın omzundaki eline, büyük altın Marsdon yüzüğüne bakarken hareket etmemesine karşın Celia bir çekilme hissiyle birlikte titredi.

"Richard, Tanrı aşkına sorun ne? Portekiz'deyken ne kadar mutluyduk. Ne kadar yakın. Ve buraya döndükten sonra, baban öldükten sonra bile yakındık. Seninle yaşam eğlenceliydi. Âdeta cenneti yaşıyordum. Peki, sonra ne oldu? Başka bir kadın olduğunu düşünmüyorum ama eşler bu konuda genellikle yanılır."

Richard'ın omuzları sanki bir yükten kurtulmuş gibi gevşedi. Gözleri yumuşadı ve Celia'nın aylardır duymadığı kadar şefkatli bir sesle konuşmaya başladı. "Hayır, aşkım, başka bir kadın yok. Bir tane yeterli. Tek sorun senin sert mizaçlı bir adamla evlenmiş olman. Ve ne yazık ki o da kendisini anlayamıyor." Eli hafifçe sol göğsünü okşarken Celia'yı tıpkı eski günlerde olduğu gibi hızlı ama sert bir şekilde öptü.

"Gidip üstüne bir şeyler giy, bu kütüphaneyi mahcup ediyorsun."

Celia aşağıya doğru baktığında altın renkli giysisinin açıldığını, ince bronz teni üzerindeki turkuaz bikinisinin ortaya çıktığını gördü.

Vahşi bir rahatlamayla, "Özür dilerim" dedi ve giysisini düzeltti.

"Ben gidiyorum. Sırası gelmişken Bent-Warnerlar akşam yemeğinde bize katılacaklar mı?"

"Evet, onları sen önermiştin. Sence uyum sağlayacaklar mı?"

"Kimse bu olağanüstü ev partisine uyum sağlayamaz" dedi Richard gülümseyerek. "Simpson'ın eşi tam bir felaket ve haberi ev hizmetçisinden alan sarsılmış Dodge'a göre büyük olasılıkla gizli bir alkolik."

"Vay canına!" dedi Celia. "Sanırım bu, uğursuz bakışlarının nedenini açıklıyor. Zavallı kadın."

"Sen çok iyi bir çocuksun" dedi Richard. "Herkese merhametlisin. Ama ben o kadının içinde kötü bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Celia, umut dolu bir heyecan içindeyken Richard'ın kullandığı vurgulu sıfatı pek fark edememişti. Rafın üstündeki Marsdon Kronolojisi'ne bir kez daha baktı ve yüzünü buruşturdu.

Daha sonra neşeli bir şekilde "La Vie en Rose" şarkısını mırıldanarak yukarı kattaki odasına koştu.

2

Celia ve Marsdon evinin parti sakinleri saat üç buçukta Kent'e doğru yola çıktı.

Edna ve George Simpson onlara katılmamıştı. Edna'nın baş ağrıları yeniden başlamıştı ve George'a kesin emirlerini vermişti.

"Sen de tabii ki benimle burada kalacaksın. Sör Richard çiftlikten döndüğünde seninle iş konuşmak isteyebilir. Her neyse o Amerikan kadınlarının tüm kaprislerine uymak zorunda değiliz."

George iç geçirdi. Gezintiye katılmayı dört gözle bekliyordu. Ancak özellikle yüzü kızarmış, gözleri parıldar ve güçlü bir şekilde nane kokarken karısına karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. "Leydi Marsdon oldukça sevimli görünüyordu" dedi. "Ondan ve yeni bir gelinin kocasını etkileme çabalarından neden hoşlanmadığını anlamıyorum. Simpsonlarla bin sekiz yüz seksenden beri çalışıyorlar, Marsdon işini tehlikeye atmamalıyız."

Edna, gözleri kapalı bir şekilde yatakta yatarken öfkeyle homurdandı. "Sen karaktersiz bir solucansın, George ve her zaman da öyleydin. Ben nasıl nazik davranılması gerektiğini çok iyi biliyorum ama bugün kendimi tutmak zorunda değilim. Ve sen İghtham Mote'a gitmeyeceksin. Telaffuz etmesi bile hoşuma gitmiyor."

George yumuşak bir şekilde kapıyı arkasından kapatıp odadan çıkınca Edna'nın huzursuzluğu garip bir sorgulamaya dönüştü. Öğle yemeğinden önce adını bir kez dahi duymadığı bir yerden bu kadar nefret etmesi için herhangi bir neden olmadığının farkındaydı. Ayrıca genç kadın şöyle dursun, "Celia" adının kendisinden bile hoşlanmıyordu. Ama birden, bu düşüncelerimde haklıyım, "değişim" sırasında artmış olmalılar ve George bunu çok iyi biliyor, diye düşündü Yatağının hemen yanındaki masada duran ilaca uzandı, çeyrek fincan doldurdu ve bir dikişte içip arkasından derin bir uykuya daldı.

Myra Kent'e doğru yol alırken Lily kucağında bir haritayla hemen ya-

nında oturuyordu. Harry, arka koltukta oturmuş bir yandan piposunu içerken diğer yandan da Myra'nın kestane rengi saçlarını seyrediyordu. Uzun saçları bu kez uzun burnuyla denge sağlayan ve hoş bir profil yaratan parlak bir düğümle toplanmıştı. Zaman zaman Harry'ye omzunun üzerinden küçük, gizemli tebessümler vermek için geriye dönüyordu. O yeşil gözlerde kesinlikle umut verici bir şeyler vardı ve Harry'nin içindeki umutlar yeniden yeşermeye başladı.

Belki de bu gece? Harry, bilinçli oda ayarlamalarını fark etmişti ve dedikoduları duymuş olabilecek Celia Marsdon'a içinden teşekkür etti. Gerçek olmalarını isterdim, diye düşündü. On, hayır, on iki yıl önceki Denise de Caron'dan beri hiçbir kadına karşı böyle duygular hissetmemişti. Diğerleri çok kolay olmuştu. Hiç eğlenceli değildi. Böyle durumlarda köpeklerle koşabileceği av sezonunun gelmiş olmasını diliyordu. Piposunu üfleyip Myra'yı seyretmeye devam etti. Bayan Taylor'ın kendisi de oldukça çekiciydi. Dişleri biraz uzun olsa da büyük bir olasılıkla kendisiyle aynı yaşta olmasına karşın bu hafif tombul, sarışın ancak herhangi bir parlaklığı ya da seksapeli olmayan kadın; küçük ve sıcak eski karısı Peggy'yi andırıyordu. Ondan, aralarında herhangi bir düşmanlık olmadan boşanmıştı ve Peggy hâlâ kızlarının Cornwall'daki evinden Harry'ye dostça mektuplar yazıyordu.

Myra'nın Bentley'ini takip eden Jaguar'ı İgor kullanıyordu. Celia biraz İgor'u mutlu ettiği için biraz da bu yollarda araba kullandığı zaman kendini huzursuz hissettiği için bunu İgor'dan rica etmişti. Bu durumu da diğer yeni rahatsız edici belirtiler gibi kendine açıklayamıyordu. On altı yaşından beri mükemmel bir şekilde araba kullanmıştı ve geçen ay çok sevdiği Jaguar'ını kullanmaya başlayana kadar her türlü arabayı denemişti. Ama şimdi yapamıyordu. Yine de Richard'ın kütüphanedeki sıcaklığının verdiği rahatlamayla âdeta parlayan Celia; şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, içimdeki saçmalığı Richard'a söyleme cesaretini bulabildim, diye düşündü.

Sue Blake ön tarafta İgor'un yanında oturuyordu. İgor daha çok yolla ilgilendiği için Celia'ya yöneldiği heyecanlı bir gevezelik içindeydi.

"Kuzen Celia, İngiltere çok güzel, çok yeşil! Ve şu sazdan yapılmış kulübeler, aynı evimizin mutfağındaki takvimlerden çıkmış gibi! Daha önce hiç bu kadar çok koyunu bir arada görmemiştim. Hele kuzular o kadar tatlı ki! Peki ya tarladaki şu komik görünümlü şeyler de *ne*?"

"Kurutma fırınları" diye yanıtladı Celia gülümseyerek ve şerbetçi otu ile bira yapımı hakkında bir şeyler açıkladı.

Celia, dalgın bir şekilde arkasında oturmakta olan Hintlinin son derece sessiz olduğuna dikkat etmişti. Gözleri yarı kapalıydı ve bronz yüzünde içsel bir dinleme ifadesi vardı.

"Sue'nun coşkusunu hoşgörün Dr. Akananda" dedi gülümseyerek. "İngiltere sizin için oldukça eski bir hikâye olmalı."

Dr. Akananda, Celia'ya döndü ve şefkatle baktı. Tam olarak şefkat değil, diye düşündü Celia, sanki daha çok acımaydı. Ve bu, davetsiz bir bakış olduğu için rahatsız ediciydi.

İstemeden, "Bana neden öyle bakıyorsunuz?" diye sordu.

Jiddu Akananda özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi. "Özür dilerim Leydi Marsdon. Size içtenliğimi sunmak ve sizi bekleyebilecek zorluklarda size yardım önermeyi isterim. Sizin bugün buraya gelmenizi engellemeye çalıştım ama beni duymadınız."

"Zorluklar mı?" diye tekrar etti Celia sert bir ses tonuyla. "Ne demek istiyorsunuz?"

Dr. Akananda zarif elini kaldırıp Celia'nın alnına, koyu kaşlarının arasına zarifçe dokundu. Bu, kutsama kadar yumuşak bir dokunuş olsa da aynı zamanda bir elektrik çarpması gibi beyninde hızlı bir ışık parıltısına neden oldu.

Neredeyse sıradan bir konuşma yaparcasına, "Kaderine inançla tutunmalısın, çünkü yaklaşmakta olduğundan korktuğum fırtınada kötü yaralar alabilirsin."

Celia kaşlarını kaldırdı ve tam duyduklarını sorgulayacakken Dr. Akananda'nın son sözlerini duyan Sue, düşüncesizce konuya girdi. "Fırtına mı? Dr. Akananda, siz Hintli centilmenler çok kötü şairlersiniz, bunu hep duymuşumdur. Benim yaşadığım Kaintucky'de böyle bir havaya baktığınızda arkasından fırtına geleceğini düşünmezsiniz."

"Ben de öyle umuyorum çocuğum." Akananda'nın gözleri hoşgörüyle parıldadı. "Yine de birçok farklı fırtına çeşidi vardır. Dışarıdaki doğada ve ruhlarımızın içinde."

Sue kıkırdadı ve dudak büktü. "Siz gerçekten çok şaşırtıcısınız Doktor. Kendini Maharishi'ye adayıp yoga ve meditasyon yapan erkek kardeşim Jack'ten sonra hep sizin gibi insanlarla tanışmak istemiştim. Jack bir süre için gerçek bir hippi olmuştu" diye açıkladı. "Annem ve babam dehşete

kapılmıştı. Ama sanırım bunu atlattı. Saçını kesti, esrar içmeyi bıraktı ve artık çok sevimli bir kızla çıkıyor."

Dr. Akananda gülümsedi ve "Bu gerçekten harika" dedi. Sue, İgor'un yorumlarına cevap vermek için ön tarafa geri döndü ve Hintli Celia'ya göz attı. "Kuzeniniz çok cana yakın ve çok genç. Aynı zamanda talihli. Eminim, hayat onun için daha kolay olacak."

Celia alaycı bir imayla, "Geleceği görebiliyor musunuz?" diye sordu. Özellikle de bu adam ilgisini çektiği için, Akananda'nın fırtınayla ilgili konuşmasındaki örtülü uyarıdan hoşlanmamıştı. Akananda'dan geldiğini hissettiği bir ışık vardı. Ve *bu* çok aptalca, diye düşündü.

"Ben bir falcı değilim" diye sakince cevap verdi Dr. Akananda. "Ancak eğitim ve disiplin sayesinde birçok insanın fark edebileceğinden çok daha fazla etkilenirim. Evet, seni çetin bir sınava hazırlamaya çalıştığım konusunda haklısın. Bu kadarına izinliyim. Hatta sana elimden gelen en iyi şekilde yardım etmek istiyorum. Bununla birlikte hepimiz karmik borçlarımızı ödemeliyiz. Karmanın da ötesindeki Tanrısallık merhametlidir. Tanrı'nın yardımı ve kendi çabalarınla *belki de* bir kılıç darbesini bir iğne batmasına dönüştürebilirsin. Bu değişir."

Celia, camdan dışarı güllerle süslenmiş çalılık sıralarına ve geçen düğünçiçeği tarlalarına baktı.

Tereddütle, "Tanrı?" diyebildi. "Ona bir zamanlar, çok küçükken inanırdım. Ama artık sadece birilerinin adını andığı bulanık bir hatıra. Ben dinî açıdan tuhaf bir şekilde yetiştirildim." Akananda'ya doğru döndü ancak bir yandan da kendi kendine konuşur gibiydi. "On bir yaşında, babam iş için annemle birlikte dünyayı dolaşırken bir yıl Katolik rahibe manastırında yatılı öğrenci olarak kaldım."

"Ama ailen Katolik değildi."

"Oh, hayır, ama annemin en yakın arkadaşı Katolik'ti. Ve oranın beni barındırabilecekleri güvenli bir yer olduğunu düşündüler." Pişmanlıkla, "Yalnızdım, sıkılmıştım, gerçekten çok mutsuzdum... O zamana kadar" diye ekledi. "Küçük bir Hristiyan bilimciydim çünkü mürebbiyem öyleydi. Chicago'daki kilise okuluna gidiyordum. Ama mürebbiyem ayrıldı. Ve annem teosofi almaya başladı. Okuduğu tüm kitapları ben de bir solukta okuyor, onlara hayran kalıyordum. Ama babam öldükten sonra..."

"Babanın dinle hiçbir ilgisi yok muydu?"

"Hem de hiç. Annemle dalga geçer ve tüm bu saçmalıkları kadınlara

bıraktığını, sağduyunun onun için yeterli olduğunu söylerdi."

"Peki, ona katılır mıydın?"

"Sanırım" dedi Celia. "Büyüdükçe alaycı olmaya başladım. Annemin hevesini görüyordum ve şarlatanlarla kuşatıldım. Son derece belirsiz olduğu için her yöne çekebileceğiniz tek bir 'okuma' için beş yüz dolar alan numerolog ve astrologlar. Kendilerini bile iyileştiremeyen inançlı şifacılar. Ve bir de saflık, yücelik ve kendine hâkim olma konusunda öğütler verip annemin evde olmadığı bir sırada beni baştan çıkarmaya çalışmış olan Kaliforniya'daki bir yogi. Bu çok korkunçtu."

"Annene söyledin mi?"

"Tabii ki söyledim." Celia bu soruyu hafif bir şaşkınlıkla karşılamıştı. "O asla şaşırmaz ya da telaşlanmaz. Ben ona her zaman her şeyi anlattım. Çok üzülmüştü, beni sakinleştirdi ve yogiye öfkeli bir mektup yazdı. Tabii ki onu bir daha görmedik."

Akananda oldukça eğlenmiş bir ifadeyle "Ve şimdi Bayan Taylor'ın başına bir başka yogi sardığından mı korkuyorsun?" diye sordu.

Celia'nın yüzü kızarmıştı. "Hayır, *onu* demek istemedim. Aslında ne demek istediğimi bilmiyorum. Annemi seviyorum, ona, hatalar yaptığı zaman bile güveniyorum. Onları her zaman kabullenir ve insanlara karşı yine aynı şekilde inanç besler."

Akananda yavaşça, "Annen çok hoş bir kadın. Gerçeği arıyor ve çoğunlukla bir an için onu yakalayabiliyor. Aranızdaki bağ oldukça güçlü."

Celia yarı öfkeli bir şekilde başıyla onayladı. Lily hakkında konuşmak istemiyordu. Konuşmanın tamamı onu rahatsız etmişti. "Annem iyi olacak. Benim *yaşamımın* tamamı da yoluna girecek. Evet, girecek. Bundan eminim."

Akananda iç geçirdi. "Evet, umutsuz bir şekilde istediğin bir şey var, ama ne olduğundan emin *değilsin.* Oysa bu, kocanı anlayabilmek. Korkarım ki sen ve bu arzunun arasında geçmişten gelen engeller var." Bu çok otoriter bir ifade olmuştu.

Celia irkildi ve çenesi gerildi. "Bu çok saçma bir söz Doktor! Küçük gerginlikler her evlilikte yaşanır. Nereye varmak istediğinizi anlayamıyorum."

Akananda kafasını salladı, "Zavallı çocuğum, derinlerde bir yerde ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Neden bu kadar çok yutkunuyorsun ve nefesin daralıyor? Ellerin neden titriyor?"

Celia ellerini birbirine kenetledi. Kızgınlıkla, "Asabiyet!" dedi. "Herkes

bazen sinirlilik belirtileri gösterir. Araştırmaya bir son verin. Buna hakkınız yok ve yaptığınız şeyden hoşlanmıyorum."

"Bu, kabul edilebilir ve sizin mahremiyetiniz." Bir doktorun saygınlığıyla konuşmuştu. "Yine de *ben*, önce Kalküta Üniversitesi'nde, daha sonra Oxford'da, Guy's Hastanesi'nde ve sonrasında ise iki yıl boyunca Londra'daki Maudesley'de psikiyatri dalında eğitim görmüş bir doktorum. Ayrıca bir zamanlar Nanak adı verilen büyük dünya öğretmeninin bir müridiyim."

Öfkesi dinmekte olan Celia, "Öldü mü?" diye sordu.

"Artık bir bedenin içinde yaşamıyor" dedi Akananda. "Yeniden dünyaya gelebilmek için karmik disiplinin ötesine geçti."

"*Anlıyorum*" dedi Celia. "Bu bir anlam ifade ediyor. Yoksa neden masum bebekler sakat ya da görme engelli olarak doğsun ki? Neden korkunç bir adaletsizlik olsun? Dünyanın yarısının yeniden doğmaya inandığını biliyorum, hatta İncil'deki bazı şeyler de bu düşünceye işaret ediyor. Peki, ama neden geçmiş yaşamlarımızı hatırlayamıyoruz?"

"Hatırlamak çoğunlukla dayanılmaz bir yük olurdu ve merhametli Tanrı'mız bizi bu yükten uzak tutuyor. Leydi Marsdon, *bu* yaşamınızın ilk ya da iki yılını bilinçli bir şekilde hatırlıyor musunuz?"

Celia kafasını salladı. "Ama bu nasıl bir fark yaratabilir ki?" Yorulup tükenmiş ve bu konudan sıkılmıştı. Ayrıca umut dolu ruh hâlini karıştıran Akananda'ya karşı hâlen bir direnme içerisindeydi. Huzursuz bir tavırla, "Aptal bir hafta sonu partisine gelmek isteyecek türde bir adama benzemiyorsunuz" dedi. "Özellikle annemi çok az tanıdığınız ve diğerlerini hiç tanımadığınız düşünülürse."

Akananda sessiz kaldı. İçinden ona dürüst bir şekilde cevap verip vermemeyi müzakere ediyordu. Onun ruh hâlini okumuştu ve anlıyordu, ama bir süre düşündükten sonra doğru olduğuna inandığı şeyleri söyledi.

"Sevgili çocuğum, sizi rahatsız etmek istemiyorum. Her ne kadar nerede olduğunu bilmesem de sizi ve annenizi bu yaşamdan önce tanıdığıma inanıyorum. Burada bulunmamın bir nedeni var. Ayrıca siz de evinizdeki insanlardan bazılarını daha önceden tanıyorsunuz. Bundan oldukça eminim. Büyük Karma Yasası sizi güçlü bir savaşın yaşanacağı bir uçurum kenarına getirdi."

Celia omuz silkerek, "Gerçekten mi?" dedi. "Umarım iyiler kazanır." Elini çantasına sokup pembe rujunu çıkardı ve dikkatlice sürdü. Elleri

titremiyor, boğazı kurumuyordu. Sadece yorgundu. "Sue, şuraya bak!" dedi ve kızın omzuna dokundu. Gideceğimiz yer hemen aşağıda olmalı. Şuraya bak, gerçekten de bir kale hendeği var."

Kız Celia'nın gösterdiği tarafa doğru bakınca ağzı hayretten açık kaldı. "Olağanüstü..." diyerek nefes aldıktan sonra bir süre sessiz kaldı.

Myra arabayı çevirdi ve açık olan kapılara doğru sürdü. İgor da onu takıp etti. Arabalar çakıl taşlı patikada durdu. Keşif ekibi arabalarından çıktı ve bir araya geldiler. Bir an için hepsi sessiz kalıp üzeri yosunlarla kaplanmış taş ve orası burası kırılıp meşe kaplamaları çatlamış yassı tuğlaları, akşamüzeri güneşinin pembe ışıklarıyla parıldayan malikâneyi inceledi. Issız ve büyüleyici İghtham, etrafını çevreleyen kale hendeği ile bir düş gibi onları karşılıyor ve ilk bakışta tüm misafirlerine romantik bir huzur duygusu veriyordu.

Önce İgor konuştu. "Olağanüstü Bayan Taylor, inanılmayacak kadar *enfes*! Böyle bir yerin varlığından haberim yoktu, hem de Londra'ya bu kadar yakın bir yerin. Amerikalıların bize ülkemizi göstermesi ne kadar ilginç! Şu renklere bir bakın. Akıp giden zümrüt kurdelesinin üzerinde olgun ama bir o kadar da canlı. Bu renkleri kumaşlara taşıyabilseydim..." Gözlerini kısıp parmaklarıyla bir çerçeve oluşturdu. "İyi ki Polaroid'imi yanımda getirmişim." Fotoğraf makinesini almak için arabaya doğru yürüdü.

Harry ve Myra da Lily'ye dönmüştü. Harry, "Oldukça güzel" dedi. "Görülmeye değer, yine de bir servete mal olmuş olmalı."

Evi, biçilmiş çimleri, gül ve şakayık bahçelerini tecrübeli bir gözle inceleyen Myra da "Evet, kesinlikle!" diyerek Harry'yi onayladı. "Etkileyici. Sahiplerinin yeterli personeli nasıl sağladığını merak ediyorum. Burada kendi başıma yaşamak istemem. Bana her zaman Eaton Meydanı'nda güvenli bir daire verebilirsiniz, ama yine de burası oldukça sevimli."

Lily memnun olmuştu, artık keşif önerisiyle ilgili kendini müdafaa etmesine gerek kalmamıştı. Celia'ya, "Geldiğine memnun değil misin tatlım?" diye sordu ve cevabını beklemeden, "Ah, bu, bizi bekleyeceği söylenen rehber olmalı" diye devam etti.

Çiçek baskılı bir elbise giymiş orta yaşlı bir kadın taş köprüden onlara doğru geliyordu. Gülümseyerek "Bayan Taylor'ın partisi öyle değil mi?" diye sordu. "Kural gereği burayı sadece Cuma günleri öğleden sonra gösteriyoruz. Ancak mülkün sahibi oldukça anlayışlıdır ve burada olmadığı zamanlarda istisnalara izin verir. Özellikle kendisi de öyle olduğu için Amerikalılara."

Lily gülümseyerek karşılık verdi ve "Çok naziksiniz" dedi. "Aslına bakarsanız hepimiz Amerikalı değiliz. Bu, Drewton Düşesi, Sör Harry Jones ve Bay İgor İngiliz'dir. Dr. Akananda, Bayan Susan Blake ve kızım Leydi Marsdon, Amerikalı olan *bizleriz*."

Her ne kadar Amerikalıların ayrıntılı bilgi vermesine alışık olsa da rehber şaşırmıştı. *Resimli Londra Haberleri*'nde resmini görmüş olduğu Düşese ilgiyle baktı ve burada bulunma nedenini merak etti. Bu, kahverengi tenli bir Doktor, Sör Bir Kimse, tuhaf isimli genç bir sarışın adam ve diğerlerinden ayrılıp olağandışı bir gerilimle taş kuleye bakmakta olan "kızım, Leydi Marsdon" ile oldukça garip bir partiye benziyordu.

Rehber kendini toparladı ve "Şimdi turumuza köprüden başlayacağız. Bu arada orijinal malikânenin Üçüncü Edward Döneminde bir Cawne ya da deHaunt tarafından, tahminimizce bin üç yüz yetmişli yıllarda yaptırıldığını söylemek istiyorum. Eski sahiplerin tamamını belirlemek mümkün olmamış ancak broşürlerinizin arkasında bir liste bulabilirsiniz. Tura başlamadan önce bu listeye bakmak isteyebilirsiniz" diye devam etti. Rehber konuklara broşürlerini dağıttı ve "Sizde kalmalarını istediğiniz takdirde altı peni ödemeniz yeterli olacaktır" diye de ekledi.

Myra zarif bir şekilde broşürü reddetti. "Ben sanırım eski evlerin içinde dolaşmaktan hoşlanmıyorum. Peki ya sen Harry?" Harry başıyla onu onayladı. "O zaman biz sizi dışarıda bekleyeceğiz. Ben *bahçelerden* çok hoşlanırım." Elmas kol saatine baktı. "Barlar henüz açılmamıştır, bir cin içmeden durabilirim. Ama arabanın arkasında bir matara çayımız olması gerekiyor. Benim için alır mısın Harry?"

Myra hayranıyla birlikte yanlarından uzaklaştı. İgor da dışarıda kalmayı tercih etmiş, hendeğin kenarında heyecanlı bir şekilde güneşin yansımalarını fotoğraflıyordu.

Lily biraz da hayal kırıklığıyla, "Pekâlâ, *biz* her şeyi görmek istiyoruz" dedi. Önce Dr. Akananda ve Sue'ya, daha sonra da daha dikkatlice Celia'ya bakmıştı. "Tatlım, *senin* neyin var?" dedi gülerek. "Çılgın gibi davranıyorsun."

Celia yerinde zıpladı ve hendeğe aceleyle bir bakış atarak, "Kuğuları seyrediyordum. İki tanesi akıp giden yeşil otları takip ederek köprünün altından süzülüyordu."

"Ah, evet!" dedi rehber. "Kraliçenin kendisi kuğu sayımı gününden sonra bize bir çift göndermişti. Bu giriş kulesinin ilginç bir özelliği var-

dır. Şuradaki yarık, zikzak şeklindeki taşı görüyorsunuz. Bu, malikâneye güvenli giriş yapılabilmesi için kullanılan gerçek bir yöntemdir. Oldukça zekice. Binalarla çevrili avlu ise bu yapılara göre küçük sayılır. Büyük Salon'daki depoların çoğu ise genellikle cezalandırma için kullanılırdı."

Sue, gözleri büyüyerek "Cezalandırma için mi?" diye tekrarladı. "Peki ya burada insanlara işkence edilen bir zindan da var mı?"

Rehber sabırla, "Bir zindan var" dedi. "Neredeyse kulenin girişinin hemen altında. Ama orayı göstermiyoruz, çok karanlık ve çok tehlikeli."

Rehber, konukları avlunun kuzeyindeki Arnavut kaldırıma doğru yönlendirip meşeden yapılmış dev bir kapıyı açtı. "Bu giriş bizi Büyük Salon'un dışındaki antreye götürüyor. Salonun bu tarafında son yüzyılda bazı yapısal değişiklikler gerçekleştirildi, diğer taraftan geri kalan kısımları sizin de gördüğünüz gibi beş yüz yıldır aynı kalmıştır."

Lily, Sue, Akananda ve Celia; soldaki yüksek, tirizlere ayrılmış camdan gelen güneşle birden aydınlanan Salon'a ilerledi. Rehber; orijinal meşe tavan kaplamaları, grotesk üslubunda işlenmiş on dördüncü yüzyıl dirsekleri, Flaman duvar halıları gibi özellikleri anlatmaya devam ediyordu.

Lily ve Sue keyifli tepkiler verirken Akananda Celia'yı izliyordu. Yüzü kızarmıştı, ağzı açık, sesli bir şekilde nefes alıyordu. Doktor yavaşça onu kolundan tuttu ve camın altındaki minderin üzerine oturttu. Nabız atışlarının hızlandığını fark etmişti.

Rehber etkileyici bir ses tonuyla, "Şöminenin üzerindeki şu zırh parçası, yıllar önce hendeği kuruttukları zaman bulunmuştu. Uzmanlar Cumhuriyetçi bir askere ait olduğunu söylüyorlar. Şimdi önce eski yeraltı kilisesine, daha sonra da yukarıya geçeceğiz" dedi. Arkasını dönmesiyle birlikte, "Her şey yolunda mı Leydi Marsdon?" diye sordu. "Pek iyi görünmüyorsunuz, sıcaktan olabilir mi?"

Celia soruyu, âdeta zayıf bir okyanus ötesi telefon bağlantısı gibi çok uzaklardan duydu. Dudaklarını yaladı ve "Ben iyiyim" dedi. "Sanırım sıcaktan oldu."

Lily atik bir harekette bulundu ve Akananda'nın bir emri andıran kafa sallama hareketiyle karşılaşmamış olsa kızına ulaşabilecekti. Akananda, "Ben onunla ilgilenirim Bayan Taylor" dedi.

Lily, adamın gözlerindeki yasaklamayı hemen yerine getirdi. Böyle davranmasını istediğini biliyordu ve rehbere dönüp, "Bu büyüleyici malikânenin geri kalanını görmek için sabırsızlanıyorum" dedi.

Sue, "Ben de!" diye atıldı. "O duvardaki büyük kapının hemen yanındaki küçük kapı nedir? Hiçbir yere gitmiyor gibi."

"Ah, şu kapı" dedi rehber gülümseyerek. "Orası, bin sekiz yüz yetmiş ikide güney duvarını yeniden inşa ederken bir kız iskeletini buldukları oyuk."

Sue kendinden geçerek, "İskelet mi?" diye bağırdı. "Peki, duvarda ne işi varmış?"

"Korkarım ki oraya *konmuştu*. Bu, kabul edilemez bir şey olsa da ne yazık ki yüzyıllar önce birçok eski evde oluyordu."

"Demek istediğiniz *canlı* bir şekilde o duvara mı yerleştirildi?" Sue duvardaki boşluğa bir kez daha baktı. "İskeleti şimdi nerede?"

Bitmek bilmeyen sorularından sıkılmış olan rehber, "İşte bunu bilmiyoruz" dedi. "Kemiklerin dağılmış olduğuna hiç şüphe yok... Şimdi eğer izin verirseniz..."

Sue henüz tatmin olmamıştı. "Peki, ama oraya *ne zaman* konulduğunu ya da kim olduğunu bilmiyorlar mı? Ya da hayaleti buralarda dolaşmıyor mu?"

Rehber kısaca özetleyerek, "İskeletin, Parlamento'yu, binanın havaya uçurulma girişimiyle ilgili uyarmış olması gereken Bayan Dorothy Selby'ye ait olduğuna dair söylentiler var. Selbyler üç yüz yıl boyunca burada yaşadı. Ancak Bayan Dorothy olması mümkün değil. Çünkü buradaki merdiven boşluğunda asılı gerçek bir portresi var ve *o* portrede kendisi oldukça yaşlı bir kadın. Hayaletlere gelince, siz Amerikalıların bu tip hikâyelere ne kadar bayıldığınızı çok iyi biliyorum."

"Tabii ki öyle!" dedi Sue. "Oldukça ilginçler, öyle değil mi kuzen Lily?"

Lily başıyla onayladı. "İnsanların çoğu psişik konulara karşı ilgilidir. Damadımın Doğu Sussex'teki yeri Medfield Place için çok üzgünüm çünkü anlaşılan bir hayaleti yok. Ama *burada* çok fazla olduğunu duymuştum."

"Galiba" dedi rehber. "Ben kendim asla bir şey görmedim. Ancak kule odasında soğuk bir varlık olduğu ve dualarla kovulduğu söyleniyor. Zırhlı şövalyeler, hayali toynak sesleri, boynunda bir iple dolaşan siyahlar içinde bir keşiş gibi başka efsaneler de var, ancak duvardaki kızdan bahsedildiğini hiç duymadım." Sözünü bitirdikten sonra bu kez kararlı bir şekilde iki kadını geldikleri girişe doğru yönlendirdi.

Celia, Akananda ile birlikte camın altındaki minderin üzerinde kalmıştı. Yüzündeki kırmızılık, yerini solgunluğa ve ter damlalarına bırakmıştı.

Doktorun omzuna doğru yığıldı. "Kendimi kötü hissediyorum" diye fısıldadı. "Âdeta ölecek gibi... Nefes alamıyorum."

Akananda elini Celia'nın alnına koydu. Mide bulantılı sislerin içinden alnındaki baskıyı hissedebilmişti.

Yavaşça dikleşip gözlerini açtı. "Annem nereye gitti? Annem ve Sue?" Merak içindeki küçük bir kız çocuğu gibi konuşmuştu. Uyuşuk bakışları Salon'u dolaştı ve oyukta durmadan devam etti. Akananda, Celia'nın göz bebeklerinin, kendininkiler gibi siyah görünecek kadar açıldığını fark etti.

Yumuşak bir sesle, "Evin geri kalanını görmek için rehberle birlikte gittiler" diye yanıtladı. "Sanırım benimle birlikte dışarı gelsen daha iyi olacak. Gidip bahçedeki Düşesi bulalım."

"Bu ev" diye tekrarladı Celia kaşlarını çatarak. Sesi yükselmiş, Amerikan aksanı kaybolmuştu. Bununla birlikte ses tonu bildiği İngiliz kalitesinde de değildi. Söylediklerinde tanıdık gelmeyen bir ahenk vardı. "Burası iğrenç bir yer. Yine de kaçamam. Çünkü onu görmeliyim. Sevgilim beni gizli yerimizde bekliyor. Yüce İsa, ne olur bizi affet!"

Belli belirsiz bir hareketle haç çıkardı.

Akananda, onda ya da geçmişte kalmış bir trajedinin sonucu olarak paramparça edilmiş ruhlardan birinin arkasına saklanan bir şeyler olduğunu tahmin etmişti. Ancak bu ruhların özgür iradeleri olduğu için onların ortaya çıkışını önceden tahmin edemezdi. Düşünceleri, çeşitli aydınların ve özellikle Guru Nanak'ın rehberliğinde çocukluk evresinin bir kısmını geçirdiği Himalayalardaki yüce *ashrama* doğru hızla kaydı. Arzu dolu anıların ardından bilgelik için alçakgönüllü bir yakarış geldi.

Celia'nın koluna elini koyup, "Benimle birlikte bahçeye gel çocuğum" dedi. "Bu kadarı yeter. Koruyucu örtü artık yırtıldı."

Celia elini sertçe itti ve öfkeyle, "Beni rahat bırak!" dedi. "Ona gitmeliyim. Ona söylemeliyim." Karnını okşadı. "Artık büyüyor. Bu sabah hareket ettiğini hissettim."

Akananda dikkatli bir şekilde ona bakıyordu ve hafif bir değişim olduğunu gördü. Sanki Celia Marsdon'un yüzünde başka bir yüzün yansıması beliriyordu. Yüz hatları daha da yuvarlak, dudakları dolgun ve baştan çıkarıcıydı. Kaşları kavislendi ve gözlerine arzu dolu bir parlaklık geldi.

Akananda, ona ulaşabilmek adına soğuk ve sakin bir ses tonuyla konuştu. "Leydi Marsdon. Sör Richard'dan hamile olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?"

Celia sabırsız bir el hareketiyle karşılık verdi. "Benimle alay mı ediyorsunuz? Ben Sör Richard diye birisini tanımıyorum. Benim tek sevgilim Stephen..."

Önce telaşla etrafa bakınıp hızla kapıya doğru koştu. Akananda onu yakından takip ediyordu. James Dönemine ait merdivenleri uçarak çıktı. Sahanlığa geldiğinde durakladı ve ellerini dudaklarına götürüp, "Sesler duyuyorum. Kimse bilmemeli. *O* bizi bir kez yakalamıştı" diyerek duvarın köşesine saklandı.

Sesler; tavan arasında, geçmişte leydilerin Büyük Salon'daki erkek şenliklerini gizlice izledikleri pencereyi hayranlıkla inceleyen rehber, Lily ve Sue'dan gelmekteydi.

Rehber, "Ve şimdi de..." diye devam etti. "Keşiş odasına ve Tudor Şapeli'ne gideceğiz. Bu şapel âdeta bir cevher gibi kıymetlidir. Bin beş yüz yirmi birde Sekizinci Henry Döneminde inşa edilmiştir. Paha biçilemez kumaşlara, boyalı büyük bir tavana ve kaliteli mozaik camlara sahiptir..." Grubun ilerlemesiyle birlikte sesi de gitgide duyulmaz oldu.

Celia saklandığı köşeden çıktı ve "Gittiler" diye fısıldadı.

Akananda onu takip ederken o yavaşça tavan arasına ve ardından bekleme odasına yürüdü. Artık Akananda'nın varlığının farkında değildi. Karanlık bir koridora girerken kendi kendine konuşmaya başlamıştı. "Kapı nerede? Bana karşı kilitlemiş olamaz. Sunakta olabilir mi? Henüz, bu saatte olamaz, gece için çok geç. Ama yine de o kadar çok *dua* ediyor ki."

İçinde bir şömine bulunan ve bir şapele doğru uzanan küçük bir bölmeye girdi. Israrla, "Stephen..." diye fısıldadı. "Saklanman hiç hoş değil." Birden kafasını yukarı kaldırdı ve tavandaki karanlığa doğru baktı. Fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Oradaki de ne... Siyah, asılı duran şey... O da ne?"

Akananda yerinde kıpırdamadan duruyordu. Gün ışığı şapelin camlarından neredeyse boş olan bölmeye yansımıştı.

Celia şömineye doğru bir adım attı. Kollarını, sanki havada bir şeyi yakalamak istercesine yukarı kaldırdı. Ve birden yere dizlerinin üzerine kapandı. Düşmesiyle birlikte öyle içe işleyen, ürkütücü bir çığlık attı ki sesi malikânenin odalarında bir hava saldırısı sireni gibi yankılandı.

Rehber, Lily ve Sue ile birlikte koşarak geri gelmişti. Bir an için şaşkınlıkla yere çökmüş Celia ve onu belinden tutmaya çalışan ve üzerine eğilmiş olan Akananda'ya baktılar.

Lily bir yandan kızını öperken, diğer yandan telaşlı bir şekilde kahverengi lülelerini düzeltiyordu. "Aman Tanrı'm, ne oldu?"

Hintli, "Bayıldı, ama iyileşecek. Belki onu bir yatağa taşısak iyi olur" dedi.

"O korkunç ses de neydi?" diye inledi Lily. "Kesinlikle *Celia* olamaz!"

Akananda tereddüt etmedi. Artıkkesinlikle acıdan kurtulmanın bir yolu olmayacaktı, ancak zavallı anneyi elinden geldiğince bundan uzak tutmalıydı. "Siz bir ses mi duydunuz? Ben Leydi Marsdon'la ilgileniyordum."

Rehber öfkeli bir rahatlama sergileyerek, "Sesin boru tesisatlarından geldiğine emin olabilirsiniz. Borulardan gelen ıslık ve çatırtılara inanamazsınız. Bu eski yerler asla banyolara uygun şekilde inşa edilmemiştir" dedi.

Diğerleriyle birlikte Celia'yı kaldırmak için Akananda'ya yardım etti. "En yakın yatak ev sahibinin özel kanadında." Celia'yı incelerken, "Zavallı çocuk, hep böyle bayılır mı? Benzer nöbetleri olan bir kuzenim vardı" dedi.

Her ne kadar tedirgin olsa da Lily kızgınlıkla, "Celia'nın *nöbetleri* olmaz. Daha önce hiç bayılmamıştı. Ama siz de bilirsiniz ki... Genç eşler... Belki de..." diyerek gülümsedi.

Rehber ve Sue bu açıklamayı kabul etmiş, hatta bir yandan kuzeni Celia'yı dikkatli bir şekilde inceleyen Sue, diğer yandan heyecanla hamilelikle ilgili duyduğu şeyleri anlatmaya başlamıştı.

Yirmi dakika içinde Celia tamamen kendine geldi ve kendini neredeyse normal hissetmeye başladı. Hendek köprüsünde arabadan çıktığı andan itibaren olan biten hiçbir şeyi hatırlamadığını herkesten saklamıştı.

Rehber, konuklara kule girişini de gösterdikten sonra ücretiyle birlikte bahşişleri alıp ortadan kayboldu.

İgor'u dışarıda hâlâ resim çekerken buldular; Myra ile Harry ise süs havuzunun yanındaki bankta flört ediyordu.

Grubun, köprünün yanında yeniden bir araya gelmesiyle birlikte Myra onları tatlılıkla karşıladı. "Pekâlâ, tur yeterince ilginç miydi? Neredeyse bir saattir ortada yoksunuz."

Sue hemen söze başladı. "Ah, inanılmazdı. Ama her yeri görebildiğimizi sanmıyorum, çünkü kuzen Celia..." Cümlesini bitirmeden hendeğin ötesindeki çimenliği göstererek, "*O da* ne? Olağanüstü!" diye devam etti.

Herkes Sue'nun parmağıyla işaret ettiği yere döndü.

Myra gülmeye başlamıştı. "Tatlım o bir tavus kuşu ve tam bir baş belası. Adı Napolyon'muş ya da en azından arabanın kapısındaki yansımasını gagalamayı bırakması için yardım istediğimiz bahçıvan öyle söyledi. Tüm

erkekler gibi kendini beğenmiş ve saldırgan bir kuş işte."

Bunu söylerken yan gözle Harry'ye bakmıştı. Harry ona şehvetli bir bakışla karşılık verip parmağını yavaşça çıplak kolunda gezdırdı.

İgor, Sue'ya dönerek, "Senin için Napolyon'u çekerim. Ama o yanardöner mavi ve yeşiller insanı âdeta öldürüyor. Fazla renkli. Yine de *size* yakışabilir Düşes. Bir kokteyl elbisesinde denememi ister misiniz?"

Myra omuz silkti. "Teşekkür ederim sevgili İgor. Ama ben fazla renkli olsun olmasın herhangi bir kokteyl elbisesi için iki yüz sterlin ödemem. Zekânı film yıldızlarına sakla." Az kalsın "ve Amerikalılara" diye ekleyecekken Myra'nın bencilliği bile, Bayan Taylor ve kızının garip davranışlarından etkilenmişti. Her ikisi de son derece sessizdi ve Celia'nın yüzünde zoraki ve tekin olmayan bir ifade vardı. Birden babasının Cumberland'deki mülkünde yaşayan çiftçilerden birinin karısını hatırladı. Her ne kadar Myra nedenini bilmese de annesi kadını "trajik" bir hikâye olarak anardı. Kadın kendini İrthing Nehri'ne atmıştı ve o zamanlar on yaşında olan Myra, yetişkinlerin korku ve acıma dolu tepkilerini duymuştu. Rahatsız edici anılardan hoşlanmıyordu ve bu anı gözünde yeterince güçlü bir şekilde canlanmıştı.

"Barlar açılmış olmalı!" dedi. "Hadi gidip Medfield'a dönüş yolculuğu için biraz güç toplayalım."

Geldikleri şekilde gruplara ayrıldılar ve iki araba yakındaki İvy Hatch kasabasına doğru yola çıktı.

Saat yedide Medfield Place'e varmışlardı. Richard onları karşılamak için evden dışarı çıktı ve içtenlikle "Eğlendiniz mi?" diye sordu. Çoktan akşam için giyinmişti ve çok yakışıklı görünüyordu.

Hızla Harry'yi unutan Myra, Richard'a yaramaz bir bakış atarak, "Seni özledim tatlım" dedi. "Umarım *tanrısal* bir domuz ağılı inşa etmişsindir."

"Oldukça!" diye onayladı Richard. Süper domuzlar için bir tapınak. Celia, çok yorgun görünüyorsun ama korkarım ki Bent-Warnerlar birazdan burada olacak."

Celia bir anlık suskunluktan sonra, "Ah, evet!" diye cevap verdi. "Ben gidip üstümü değiştireyim." Bent-Warnerlar mı? Onlar da kimdi? Ama birilerinin Richard'ı memnun etmesi gerekiyordu. Richard'ı sinirlendirmek tehlikeliydi.

Celia eve doğru yönelip sanki dengesinden emin değilmişçesine dikkatle basmakları tırmandı.

Richard arkasından kaşlarını çatarak baktı ve eve girdikleri zaman Lily'yi çalışma odasına çekti. "Celia'yla ilgili bir sorun mu var?" diye sordu. "Çok garip davranıyor."

Lily tereddüt etti. "Sanmıyorum. Aslında yok. İghtham Mote'ta ufak bir fenalık geçirdi... Ama Dr. Akananda iyi olduğunu söylüyor. Ben, belki de şey olabileceğini düşündüm..." Durdu ve yüzünü ani bir kızarıklık kapladı.

Richard'ın bakışları sertleşmişti. Kaşları çatıldı. "Hamile olduğunu mu düşündün? Sana olmadığını temin edebilirim. Ayrıca o Hintliyi uygun bir tıbbi görüş olarak görmüyorum. Yukarı çıktığım zaman kendine gelmezse Lewes'ten eski Foster'ı getiririm."

Sesinin tonundan ve onu çalışma odasının doğuya özgü halısı üzerinde ansızın bırakıp gitmesinden dolayı içerleyen Lily arkasından "İyi fikir" diye mırıldandı. Onu sevdiği için böyle davranıyor, diye düşündü. Ve erkekler hastalıklara dayanamaz. İncinmek, basit bir fenalaşmayı büyütmek ya da içinde kızı için hissettiği karmaşık korkuları ciddiye almak saçmaydı. Lily gözlerini kapadı ve düşüncelerini netleştirmeye çalıştı. Dinî sorgulamalarından birinde Sör Thomas Browne ile karşılaşmıştı ve belki de inancını onun özlü sözlerinden biriyle toparlayabilirdi. "Yaşam saf bir alevdir ve bizler içimizdeki görünmez bir güneşle yaşarız." Şimdi ayakta durmuş içindeki güneşi, onu daha önce hayal kırıklığına uğratmamış rahatlatıcı parlaklığı *hissetmeye* çalışıyordu. Ama bu kez başaramadı. Ve girişimci bir kadın olmasından dolayı, büyük meşe kaplamalı merdivenleri tırmanıp Akananda'nın kapısına dayandı.

Kapıyı hızla açan Akananda şaşırmamış görünüyordu. "Ah Bayan Taylor, içeri gelin." Üzerinde beyaz, ipek bir ropdöşambır vardı ve siyah saçları ıslak bir şekilde parıldıyordu. Odadaki süs eşyalarını, kül tablalarını ve hatta duvardaki Fransız tablolarını bile kaldırmıştı. Tek süs, içi vanilya çiçeği ve kırmızı gülle dolu olan bir kâseydi.

"Ben size... Size sormak istedim... Celia'yla ilgili... Ve Richard bana karşı çok kabaydı. Bunun tabii ki bir önemi yok... Ama bugüne kadar hiç böyle davranmamıştı. Ve Celia'nın bayılmasına *gerçekte* ne sebep oldu? Her şey birden o kadar çok karıştı ve tuhaflaştı ki." Mavi gözleri yaşlarla dolmuştu.

Akananda ona üzgün bir şekilde baktı. Ama ona açıklamalar yapmanın henüz zamanı gelmemişti. "Birlikte dua edeceğiz" dedi. "Siz kendi yön-

teminizle ve ben de kendiminkiyle. Yürekten gelen tum duaiar duyulur. Parfümü neden yapılmış olursa olsun tüm tütsüler cennete ulaşır."

Yüzü aydınlanan Lily, "Ah, buna inanıyorum" dedi. "Sanırım yarın sabah kilıseye gideceğim. Bu, beni her zaman rahatlatır Ama siz Hristiyanlığa inanmıyorsunuz, değil mi Dr. Akananda?"

Akananda gülerek, "Tabii ki inanıyorum" diye cevapladı. "Yüce İsa, Tanrı tarafından batı dünyasına dogru yolu, gerçekleri ve yaşamı göstermek için gönderilmişti. Ama Tanrı'nın başka aydınlanmış Oğulları da olmuştur. İnsanoğlunu kurtaran aydın varlıklar. Yüce Krishna bunlardan biriydi ve tabii ki yüce Buda. Hiçbirinin temel öğretileri bir diğeriyle uyumsuz değildir. Çünkü hepsi aynı kaynaktan gelir. Bunu içgüdüsel olarak anlıyorsunuz Bayan Taylor. Ve ihtiyacınız olan tek şey bu. Size yarın o güzel kilise yolculuğunuzda seve seve eşlik ederim. Yakarışlar için görevlendirilmiş yerlerde Tanrı'ya dokunmak daha kolaydır. Hristiyan katedralleri, Hindu tapınakları, camiler ve sinagoglar... Birçok ruh için etraftaki güzellikler yeterliyken bazıları için gereklidir. Nasıl olduğu hiç fark etmez."

Lily onunla aynı fikirdeydi ve düşündüğünde içgüdüsel bir şekilde her türlü olumlu felsefeyi kabullenebilirdi. Gülümseyerek, "Evet, beni oldukça rahatlattınız. Ve dualaların karşılık bulduğunu çok iyi biliyorum. Çalışma odasında neden o şekilde sarsıldığımı bilemiyorum" dedi.

Akananda ciddi bir ses tonuyla, "Dualar..." dedi. "Her zaman *duyulur.* Kutsal Yasa'ya göre *yanıtlanır.* Dualar gerçek arzulardır. Ve arzular, iyi *ya da* kötü her ne olursa olsun güçlerine göre karşılanır. İyi arzular iyi hareketlerle karşılanır. Kötülüğün de bir gücü vardır. Vahşi arzular, sistemi kaçınılmaz bir biçimde harekete geçirir. Bu dünyevi çizgi, etrafta uçuşan tutkularla yönetilir ve bunların bir kısmı her zaman Maya'nın hayalidir. Vahşet olduğu sürece bu ya da ilerleyen yaşamlarda cezalandırmaları olacaktır. Bunu anladığına inanıyorum."

"Şey, evet. Bir şekilde" dedi Lily. Yine de basit bir bayılma olayı ve damadının beklenmeyen sert çıkışının neden bu kadar ciddi bir konuşmaya yol açtığını da merak etmişti. Düşünceli bir şekilde, "Yakın zamanda bir yerlerde okumuştum. Makalenin söylediğine göre; bu neslin hippileri, sosyal yapıyı tamamıyla terk etmek isteyen çiçek çocukları, son savaşlarda ölen genç ruhlarmış. Bunun mümkün olabileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Akananda gülümseyerek "Oldukça mümkün" diye cevap verdi. "En azından bir kısmı. Ve savaşa, açgözlülük ve düşmanlığa karşı olan gösterileri, her ne kadar zaman zaman yanlış yönlendirilse de ruhani gelişimin birer işaretidir. Bununla birlikte leydim, bizi burada Medfield Place'te tehdit eden güçler, son savaşlardan çok daha eskiye dayanıyor ve *kişisel* yoğunluklar içeriyor." Kadını, Celia'yı olduğu gibi güçlü olmaya hazırlamak için konuşmasına devam edecekken Lily bir anda yerinden sıçradı.

"Ah Tanrı'm! Bir arabanın geldiğini duyabiliyorum. Bunlar o Warnerlar olmalı. Geç kalacağım" diyerek Akananda'ya gülümsedikten sonra odasına doğru yöneldi.

Richard odaya girip, "Duyduğuma göre İghtham Mote'ta bayılmışsın, neler oldu?" diye sorduğunda Celia'nın dalgınlığı ve garip görünümü çoktan geçmişti.

Tuvalet masasında oturmuş göz kapaklarına zümrüt yeşili bir far sürüyordu ve kahverengi maskara kirpiklerini çoktan kalınlaştırmıştı. "Önemli bir şey olmadı" diye cevap verdi soğukkanlı bir gülümsemeyle. Uzaklarda, üzerine demir kapı örtülmüş bir şeyler hareketlenmeye başladı. Richard'a karşı düşmanlık. Hâlâ İghtham Mote'a dair herhangi bir anısı yoktu ve yola dair çok az şey hatırlıyordu. Ancak duygularında bir değişiklik olduğunun farkındaydı.

Richard şaşkındı. Her zamanki istekli sıcaklığının yerini soğuk bir uzaklık almıştı. Kendinden emin olmayan bir şekilde, "Pekâlâ, iyi olmana sevindim" dedi. "Geri geldiğinizde pek iyi görünmüyordun. Senin için endişelendim."

Celia taburenin üzerinde geriye döndü. Makyajla daha da uzun görünen gri gözleri onu sessizce inceledi. "*Endişelendin* mi Richard? Gerçekten endişelendin mi?" Dudaklarına onu daha da çekici yapan kiraz kırmızısı bir ruj sürdü. Genelde hep modaya uygun olan mat rujları tercih ederdi. Üzerinde dantelli kısa iç çamaşırı vardı, dolabına doğru gitti ve mandalina renginde düz ve dar bir elbise alıp üzerine geçirdi.

"Fermuarımı çeker misin lütfen!" Richard isteğini acemice yerine getirdi. Parmakları yumuşak bronz tenine değdiğinde irkildi ve ondan uzaklaştı.

Koyu kıvırcık saçlarını taradıktan sonra tepede topladı ve dev kristal parçalarından yapılmış, golf topları kadar büyük küpelerini taktı. Kristallerin grimsi, mat bir parlaklığı vardı ve ona garip, egzotik bir görünüş kazandırıyordu.

Richard kaşlarını çattı ve "O tip büyük şeyleri takmaktan hoşlanmadığını sanıyordum" dedi.

Celia tatlı bir şekilde, "Benim 'tarzım' değil mi?" diye sordu. "İgor bunları konuk hediyesi olarak getirdi. 'Taşlaşmış gözyaşları'nı temsil ettiğini söylüyor. Bana yakıştığını düşünüyorum."

"Tanrı aşkına Celia. Ne kadar zalimce bir söz! Senin neyin *var* böyle?"

"Hiçbir şey!" Açılmamış bir şişedeki Shalimar'ı açıp boynuna ve bileklerine sürdü. Çok hafif çiçek kokularını tercih etmesinden dolayı parfüm açılmamış bir yılbaşı hediyesi olarak kalmıştı. "Sanırım" diye ekledi. "Harry'yi baştan çıkaracağım. Onu Myra'nın elinden almak eğlenceli olacak."

Eğer Celia, Richard'ın yüzüne aniden bir tokat atmış olsaydı ancak bu kadar şaşırabilirdi. Her ne kadar ona uymayan bir durum olsa da uçarılık bir dereceye kadar anlaşılabilirdi. Bir zamanlar yakın oldukları anlarda, alaycılık, sevişmelerinin bir parçası olurdu. Yakın oldukları *anlarda.* Richard'ın yüzü kararmaya başlamıştı. Bayan Taylor Celia'nın hamile olduğunu düşünüyordu. Ancak kendisi ona aylardır, evet, çok uzun zamandır dokunmamıştı. Peki, neden? Çünkü istememişti. Çünkü seks birden tiksindirici gelmeye başlamıştı. *Onunla evlenmemeliydin.* Bu cümle beyninin içinde yankılanıyordu.

Masasının üzerine altın çerçeveli bir yığın kâğıt çıkaran Celia, "Bu akşamki oturma düzenini hemen yazacağım. On iki baş belası bir sayı..." Richard'ın yüzündeki ifadeyi görünce, "Bu küçük ayrıntıyı unuttuğumu düşündün, öyle değil mi?" diye ekledi. "Amerikalı geçmişime karşın bazen sosyal görevlerimi hatırlıyorum. Harry'yi yanıma yerleştirip Myra'yı uzaklaştıracağım."

Richard yutkundu. "Eğer beni kıskandırmak için bu kadar çocukça davranıyorsan çabalarının boşa gittiğini söylemeliyim."

Celia "Kendini bu kadar övme!" diye karşılık verdi. Gözleri bir an öfkeyle buluştu. Oysa bu öfkenin arkasında her ikisinin de farkında olmadığı bir korku vardı.

Saat dokuzda hep birlikte akşam yemeğine oturdular. Medfield'ın yemek salonu her zaman ışıl ışıldı. Viktorya baroneti odayı eflatun simli bir kumaşla kaplamış ve orijinal meşe tahtaları çamurlu kahve tonlarında boyamıştı. Çiçekli halılarda bir zamanlar var olan zambak ve sarmaşık dalları artık lekeli kahve tonlarını almıştı. Eşyaların çoğu oldukça eskimişti, ancak Richard onları yenileriyle değiştirmek istemiyordu.

Püsküllü, tüylü kadife perdeler akşamüzeri güneşinin içeri girmesini engelliyordu. Maun masa üzerindeki otuz mum ve aplikler, dokuz tanesi atalara ait gösterişli ve çirkin tabloları aydınlatıyordu. Onuncu tablo Kraliçe Elizabeth Döneminde Holbein'in bir öğrencisi tarafından yapılmıştı ve Beyefendi Thomas Marsdon'u bir yelek ve dar, kısa pantolonuyla resmediyordu. Zarif elini bir tazının kafasının üzerine koymuş olan bu karanlık ve ince genç adamın melankolik gözleri âdeta seyircilerini takip eder gibiydi. Her ne kadar onu heyecanlandıran köklü aileye aidiyetin bir kanıtı olsa da bu resimle Richard arasında Celia'yı her zaman belli belirsiz rahatsız eden bir benzerlik vardı.

Ev partisini genişletmiş olan Bent-Warnerlar otuzlu yaşlarda neşeli bir çiftti. Pamela sarışındı ve sürekli ya çocuklarından ya da tiyatrodan konuşmasını affettiren bir sevimliliğe sahipti. Robin Bent-Warner Celia'nın sağında oturuyordu ve hiç eğlenceli değildi. Âdeta bir P. G. Wodehouse karakteri gibi davranıyor, bundan faydalanmaya çalışıyordu. "Benim işim turizm! Hepiniz, 'İngiltere'ye gelin ve özelliklerimizin tadını çıkarın!' sözünü bilirsiniz. Ben bir monokl[3] sağlamasam da bunun genel bir etki olduğunu umuyorum!"

Celia oldukça tiz bir kahkaha attı. Masanın diğer ucundaki Lily kızını endişeli bir dikkatle inceliyordu. Bu kıza ne olmuştu böyle? Yanakları kızarmış, gözleri kulağındaki ve bileğindeki aşırı büyük kristaller gibi parlaklık kazanmıştı. Mandalina rengi elbise küçük göğüslerini hiç olmadığı kadar sımsıkı kavramıştı. Ya da Celia özellikle böyle duruyor olabilir miydi? Çekici bir cilveyle gösteriş mi yapıyordu? Robin Bent-Warner'a gülerken çıplak omzunu Harry'nin omzuna bastırdığına hiç şüphe yoktu çünkü Harry şaşkın ve bir o kadar da kendinden memnun görünüyordu. Lily bir çatal dolusu ravigot[4] soslu yengecini bıraktı ve tabağını itti. Celia sarhoş olamazdı, herhangi bir kokteyl içmemişti, hatta henüz şarabına bile dokunmamıştı. O zaman bir şeyi olmalıydı. Grip bazı insanların tuhaf davranmalarına neden olabiliyordu. Bazı virüsler, diye düşündü Lily, bayılma ve bu değişimi kolaylıkla açıklayabilirdi. Yemekten hemen sonra ateşi olup olmadığına bakmalıydı.

Diğer insanlar da aynı şekilde Celia'yı seyrediyorlardı. Ve bunlardan

3 Bir göze takılan gözlük. (e.n.)

4 Haşlanmış et ya da balıkla kullanılan, kıyılmış soğan, kapari ve bitkilerle çeşnilendirilen sirke sosu. (e.n.)

biri kocasıydı. Richard ne Pam'in gevezeliklerini ne de yanağına hafifçe vurup, "Öfke ile *bakmamalısın*, tatlım. Bu çok can sıkıcı. Bu hafta sonu senin hiç fark etmediğim bir yanını gördüm" diyen Myra'nın söylediklerine kulak veriyordu.

Richard yavaşça ona döndü ve gözleriyle olmasa da gülümseyerek, "Belki de erkekler senin düşündüğünden çok daha karışıktır sevgili Myra" diye cevap verdi. Ardından kadehini alaycı bir şekilde şerefe kaldırdı.

Myra kahkaha attı. "Her şeye rağmen Harry hiç karmaşık değil. Sadece çok kolay âşık olabiliyor. Kendimi biraz övüyor olabilirim, senin Celia'na attığı o güçlü yatak odası bakışını gördükten sonra bunun daha da eğlenceli olduğunu düşünmeye başladım." Ve gerçekten de bahsi geçen tüm övgülere sahipti. Güzelliğin, statünün ve deneyimin güvenli kollarındaydı. Bu ebedi oyun içindeki beklenmeyen bir hareket renk katabilirdi. O küçük fare Celia'nın birden seksi davrandığını ve öyle göründüğünü hayal edebilir miydiniz, diye düşündü Myra. Sanki birisi bir düğmeye basmış ve lamba yanmıştı. Bu olay, gizemli Richard'ı tahrik etmek için harika bir fırsattı ve Myra bu tip manevralarda ustaydı. Zihinsel olarak kendini silkeledi ve listelerden uzaklaştı. Harry ile sonra ilgilenebilirdi.

Bir süreliğine Richard'ı da görmezden gelip solundaki Akananda'ya yöneldi. "Bana Hindistan'dan bahsedin Doktor. Büyük babam orada bulunmuştu, bir şeylerin başına geçmek için sanırım. Ama ben İstanbul'dan daha doğuya hiç gitmedim. Sizce Hindistan'ı sever miyim?"

Ciddi bir tavırla yemeğini yiyen Akananda nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. Celia'yı yakından izleyen bir diğer kişi de Edna Simpson'dı. Sevgili ilacı sayesinde öğlenin tamamını derin bir uykuyla geçirmiş, çay yukarı geldiğinde hizmetçinin kapıyı vurmasını dahi duymamıştı. Uykusunda yinelenen bir kâbusla uğraşmıştı. Sinirli ve öfkeli bir şekilde homurdanarak her uyanışından sonra kendini yine aynı yüksek kubbeli odanın içinde buluyordu. Kendileri gibi görünmeseler de ev sahibi ve eşi de bu kâbusun içindeydi. Sör Richard'ın yüzü yoktu ama beline dolanmış büyük uzun ve siyah bir yılan vardı. O, yılanı yakalayıp boğmak istedikçe yılan tıslamaya ve hızla hareket etmeye devam ediyordu. Bazı anlarda da yılanı yakalayıp onun duvarda kol ve bacakları yana açık duran Celia Marsdon'u ısırmasını sağlamak istiyordu.

Rüyasında Celia'nın terbiyeli bir şekilde eşarpla saklamadığı sarı saçları vardı. Bu, onun suçlarından biriydi. Diğeri ise korsesinin derinliğiydi.

Beyaz göğüslerinin pembe göğüs uçlarını ortaya çıkarıyordu. Bu iğrençti. Bu kadar rezil bir yaratık yok edilmeliydi. İsa'nın çarmıha gerilmiş heykeli böyle söylüvordu. Bu noktada Edna gümüş bir haçın yılanlarla çevrildiğini ve Sör Richard'ın bu manzaranın karşısında durup kahkahalar attığını gördü. O fahişe öldüğü zaman böyle gülemeyecekti. Tanrı böyle söylüyordu. Tanrı haçın üstünde küçük siyah boynuzlarıyla ona "Öldür!" diye bağırdı. "Sen öldürmelisin! Bu bir emir!" Daha sonra yılanlar haçın üzerinden sürünerek geri çekiliyor ve haç parlamaya başlıyordu. Yılanlar her an saldırıya hazır bir şekilde şahlanmıştı.

Edna her uyandığında kendini miyavlamaya benzeyen bir ses çıkarırken buldu. Ve şişman vücudu ter içinde kalmıştı.

Sonunda, İghtham Mote'tan gelen arabaların sesiyle kendini tamamen kaldırabildi. Penceresinden dışarı baktı. Sör Richard'ın arabaya doğru gidişini ve Celia'nın çıkışını izledi. Celia'ya çok sert bakmıştı. Beyninin içi karmakarışıktı ve elleri titriyordu. George hafif bir şekilde kapıya vurup içeri girdiğinde kendine bir miktar daha ilaç koymaya çalışıyordu.

"İyi dinlenebildin mi sevgilim?"

Edna'nın korkuyla sıçramasıyla elindeki şişe bardağın kenarına çarptı. "Seni aptal herif, bir kedi gibi sinsice geliyorsun. Senin yüzünden toniğimi döktüm. Aval aval neye bakıyorsun öyle? Çık git hemen buradan!"

George dudaklarını ısırdı ve çenesi titredi. Yirmi altı yıldır evlilerdi ve Edna'yı severdi. Diğer zamanlardaki ani öfke çıkışlarına alışıktı. Ama onu daha önce hiç böyle görmemiş, dikkatli diksiyonunu bu kadar unuttuğuna şahit olmamıştı. Her ne kadar odanın tamamı nane kokuyor olsa da yine kaşlarını çatarak Edna'nın elindeki şişeye baktı ve "O şeyden çok fazla içmiyor musun?" diye sordu. Edna'nın iri kolunun sanki onu yakalamak istercesine havaya kalkmasıyla sesi kısıldı ve geri çekildi. Edna aksine bardağa uzandı ve şişenin içinde dökülmeden kalan sıvıyı bardağına boşalttı.

Daha normal bir ses tonuyla, "Sinirlerim için buna ihtiyacım var ve başım dönüyor." Geğirdi ve ardından hıçkırmaya başladı.

George endişeyle "Akşam yemeği için aşağıya inmemelisin, buna uygun görünmüyorsun" diye isyan etti.

Edna yeniden hıçkırdı ve kendini yatağa bıraktı. "Ah, kesinlikle uygunum. Gözümü o yalancı sürtüğün üzerinden ayırmamalıyım."

"Edna, lütfen... Lütfen..."

Ama beyni toparlanmıştı. Hıçkırmaya bir son verdi, kararlı bir şekilde

Harrods'tan alınmış bir gece elbisesinin asılı olduğu dolabına yürüdü. Bu, üzerinde beyaz puanlar olan lacivert bir elbiseydi. Üzerine, astarıyla birlikte iri kalçalarını ve göğüslerini kalın ve şekilsiz bir kolona dönüşturecek şekilde tam oturuyordu. Karışık saçlarını şöyle bir taradı, gözlüklerini temizledi ve kırmızı burnunun üzerine yerleştirdi.

Her zamanki otoriter sesiyle kocasına "Hadi!" dedi.

Edna, oturma odasında son derece sessiz oturmuş, önerilen kokteylleri küçümseyerek reddetmişti. "Korkarım almayacağım." Masada da sessizliğini korudu, İgor ile tüm ilgisini Celia'ya vermiş olan Sör Harry'nin arasında taş bir anıt gibi oturdu. Celia'nın değişen görünüşü ve davranışları Edna'ya kin dolu bir tatmin yaşatıyordu. Davetsiz misafir sonunda gerçek yüzünü göstermeye başlıyordu. Seni küçük sürtük, diye düşündü Edna. Bakışları bir an için Richard'a kaysa da Celia'ya geri döndü.

Çikolatalı sufleden sonra, Celia kadınlara işaret verdi, ayağa kalktı ve onları oturma odasına aldı. Richard eski geleneklerden hoşlandığından erkekler kahve için odada kalmıştı.

Celia hanımlara kahve ikram etti. Myra ve Pam Bent-Warner'dan gelen gündelik sözlere karşılık verdi. Sue'ya havanın güzel olacağını söyledi ve ertesi gün için tenis sözü verdi. Lily'nin ateşini ölçme talebini ise kibar bir şekilde reddetti. "Ben iyiyim anne, hatta hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Ama tüm bu hareketlerin altında içi bomboştu. "Celia" başka bir yere gitmiş, uzak, soğuk ve nemli bir yerde sıkışıp kalmıştı. Başka birileri "Celia"nın bedenini kullanıyordu. Kahkahalar atabilen, konuşabilen; Edna Simpson'ın beyaz beneklerle kaplı koltuğa yayılmış dev kalçaları ve gözlük camlarının altında donuk ve boş bakan gözleriyle ne kadar gülünç olduğunu düşünebilen biri.

Erkeklerin, oturma odasındaki kadınlara katılmasıyla Celia zıplayarak, "Hadi, bir şeyler *yapalım!* Cumartesi gecesi ve bizim eğleniyor olmamız gerek! Tamam, buldum, hadi dans edelim! Richard'ın müzik odasına gidelim" diye neşeyle konuştu.

İgor, "Bu harika!" diyerek ona katıldı. Topuklarının üzerinde dönüp narin beyaz ellerini sallıyordu. Harry bir yandan gülerken diğer yandan Celia'ya yeni bir hayranlık dalgasıyla bakmaya başlamıştı. Myra ile o kadar çok uğraştım ki bu kızı hiç fark etmemişim. Birdenbire bir çingeneye dönüştü ve yemek masasında bana kesinlikle yakın davrandı. Kadınlar gerçekten de hayret verici küçük şeytanlar!

Pam Bent-Warner, "Ah, ne kadar eğlenceli! Medfield Place'de bir müzik odanız olduğunu bilmiyordum, Richard! Sör Charles'ın zamanında da hiç parti yapılmazdı!"

Herkes anlaşılmaz bakışlarını karısından uzaklaştıran Richard'a bakmıştı. "Müzik odası aslında sadece eski bir derslik. Orada bir müzik setim var ve *bana* çekici gelen bir koleksiyonum. Modern bir şey yok kısacası."

Kararlı ses tonu Myra'yı daha çok meraklandırdı. "Hadi gidip dersliği keşfedelim ve Richard'ın neleri *olduğunu* görelim! Bizi istemediği çok belli, eminim ki kayıtlar çok ahlaksızdır. Öyleler mi Celia?"

Celia, Myra'nınki kadar parlak bir sesle "Bilmiyorum" diye yanıtladı. "Kocamla ilgili hiçbir şey beni şaşırtamaz. Oraya müzik odası dememin sebebi dadının bir kez o odadan bu isimle bahsetmiş olmasıdır. Aslında oraya hiç girmedim. Richard kendisi için kapıyı kilitlemeyi tercih ediyor."

"Etkileyici!" dedi Myra. Yeşil gözleri Richard'ın fırtınalı yüzünden Celia'nın kızarmış yanaklarına döndü ve kızın o gösterişli maske altında çok büyük bir gerilim yaşadığını fark etti. Bir anlık kadınsı içgüdüyle onun için üzüldü. "Ne kadar etkileyici!" diye tekrarladı. "Yoksa doğranmış eşlerini saklayan Mavi Sakal'ın odası mı? Ya da rengârenk perdeleri, esrar dumanı ve erotik heykelleriyle bir günah ini mi? Kendimizi en kötüsüne hazırlayacağız tatlım. Hadi bize eski dersliğin kapısını aç!"

Richard kızarmıştı. Ama Akananda'nın huzursuz olmuş bir babayı andıran bakışını yakalamıştı.

Kendini kontrol etti ve tek kaşını kaldırarak, "Parlak hayallerin suya düşecek Myra. Elbette dersliği görebilirsiniz. Kapıyı sadece her şeye zarar veren işgüzar hizmetçileri uzak tutmak için kilitliyorum" dedi.

Bu pek de doğru sayılmazdı. Richard kapıyı, on iki yaşından beri kilitlemeye alıştığı ve ıssız derslik üvey annesinden kaçabileceği tek mahrumiyet alanı olduğu için kilitliyordu. Oda, hizmetçilerin kanadına doğru uzak bir yerdeydi. Evliliğinden beri oraya Celia Lewes'te alışverişteyken ya da gün boyunca Londra'da olacağı zamanlarda çok ender gitmişti. Celia'nın odanın varlığından haberdar olduğunu bilmiyordu. Ahmakça odayı tüm bu insanlara gösterme isteğine ve İghtham Mote'tan döndüğünden beri sergilediği inanılmaz davranışlarına çok içerlemişti. Bununla birlikte aylardır olmadığı kadar karısının farkına varmıştı. Celia'nın çekici, arzu dolu olduğunu; içinde, derinlerde bir yerde üniversite günlerinde onu genelevlere sürükleyen, tiksindirici bir nöbet gibi onu esir

alan kaba bir şehvetin yeniden ortaya çıkmasına neden olduğunu hissedebiliyordu.

Richard sessiz bir şekilde grubu güney kanadındaki merdivenlere yönlendirdi. Ucuz tahta bir kapının kilidini açtı.

"Korku Odası!" dedi. "Ve eğer burayı günahkâr ya da neşeli bulabilirseniz çok eğleneceğim." Lambalardan birine dokunmasıyla dev altın bir gaz lambası aydınlandı.

Viktoryan baronet dokuz çocuk doğurduğu ve yavrularının ilkokul eğitimi için iki hizmetçi odasını birleştirdiğinden dolayı oda oldukça büyüktü. Kapının hemen karşısında boş bir kömür şöminesi vardı. Eski sıralar ve tabureler duvarın hemen yanında toplanmıştı. Yerde mürekkep lekeli bir halı vardı. Sıradan bir masanın üzerinde ise plaklarla birlikte bir pikap duruyordu. Hoparlörler kitaplığın her iki ucuna yerleştirilmişti.

Odada başka objeler de vardı ama onları sadece Akananda fark edebilmişti.

Dersliğin gölgeli doğu yönünde bir dolabın kapağı çıkartılmış ve âdeta küçük bir bölme oluşturulmuştu. Akananda dua etme yerini ve arkasında iki şamdanı destekleyen rafı gördü. Bunların hemen yukarısında, duvarda, büyük bir olasılıkla abanozdan yapılmış çarmıha gerili İsa'nın son derece kararmış mat gümüşten bir heykeli vardı. Akananda bir bakışta çarmıhın çok eski olduğunu ve Richard'ın bu bölmenin fark edilmesini istemediğini de anlayabiliyordu. Neyse ki kimse bu küçük şapelle ilgilenmemişti.

Resim odasında kalan Edna (bu düşüncesiz keşfe kızgınlığından) ve George (kendine güvensizliğinden) hariç herkes pikabın başında toplanmıştı.

Hızlı bir keşiften sonra Myra, "Ah Tanrı'm, Richard!" diye bağırdı. "Sen kazandın! Daha sıkıcı bir yer görmemiştim. *Burada* dans etmek bile çok güç Celia, ama bakalım plaklarda neler var."

Düzenli olarak sıralanmış plakların yanına gelip albümlerden birini çekti. "Graduale Romanum-Cennet'ten İbadet Müzikleri, Kyrie Altissime... Tanrı'm tüm *bunlar da* ne?"

Richard omuz silkti. Ardından gösterişli bir nezaketle, "Bu, yüzyıllardır Hristiyanlık dünyasında rahipler tarafından söylenen bir kilise müziği. Elindeki 'Tanrı'm bize merhamet et' anlamındaki *Kyrie Eleisan* ve bence her zaman uygundur. Dinlemek ister misin?"

Myra yutkundu. "Ben... Sanırım isterim" dedi pişmanlıkla. "Ne de olsa bunu kendim istedim, öyle değil mi?" Dersliğin bir köşesinde toplanmış

olan diğerlerine baktı. Genç Bent-Warnerlar ve şaşkınlıkla karışık bir nezaketle bakan Sue, izlediği sahneden kesinlikle keyif aldığı belli olan İgor, damadına gergin bir şekilde bakmakta olan Lily, camın kenarında, başını çevirmiş bir şekilde oturduğu için ışığın sadece tek bir kristal küpesine yansıdığı Celia ve yanından ayrılmayan Harry. Myra bu bitmek bilmeyen gün içinde sık sık yükselen gerilimin yine artışa geçtiğinin farkındaydı.

Sabırsızca, "Hadi, Richard, çal şunu!" dedi.

Richard plağı pikaba koydu, hoparlörleri ve ses ayarını yaptı. Derslik birden kederli ve yalvaran erkek sesleriyle dolmuştu. Sesler sürekli ve minör bir tonda *"Kyrie Eleison, Christe Eleison, Kyrie Eleison"* sözlerini tekrarlıyordu.

Akananda, farklı can sıkıntısı ifadelerinin odadaki yüzlerde gezinmesini seyrederken Celia'nın geriye giderek vücudunun sertleştiğini ve camın sürgüsünü kavradığını gördü. Aynı anda Richard'ın gözlerinde tuhaf, ıstıraplı ve gözyaşlarını andıran bir bakış yakaladı. Zavallı adam, geçmişteki varlığını böylelikle yaşatmaya çalışıyor, diye düşündü Akananda. "Tanrı bize merhametini göstersin, İsa bize merhametini göstersin..." Bunu henüz *bilmiyor* ama o da benim gibi hissedebiliyor.

Plak bitkin bir iniltiyle son bulunca Myra taburelerden birine oturdu ve bir sigara yaktı. "Biraz monoton... İnsanın ruhunu söndürdüğü kesin. Gerçekten de kendini buraya kapatıp böyle şeyler dinlemiyorsun, değil mi? Sen biraz tuhafsın, tatlım!"

"Hiç şüphe yok!" dedi Richard. Dikkatli bir şekilde plağı çıkardı ve yerine yerleştirdi. Tam o sırada arkadaki albümleri karıştırmakta olan İgor küçük bir çığlık attı.

"Ama burada farklı bir şey var. 'Neşeli Aşk Şarkıları'. Sanırım bunu duymuştum!" Şarkıların listesini taradı. "Ah... İyi ve müstehcen. Ne de olsa sen de bir insansın Richard. Hadi bunları dinleyelim."

İgor'un omzu üzerinden on altıncı yüzyıl şarkılarına bakmakta olan Myra, "Evet, hadi..." diye ısrar etti. "'Genç Şehvetli Smith', 'Bakire Yıkanırken', 'Azgın Bir Adam'. Vay canına, umut vaat ediyorlar. Bak burada *seninle* ilgili bir şarkı da var Celia! 'Celia, Ahlaksız ve Güzel'. Richard bunu senin için hiç çaldı mı?"

Celia yavaşça başını çevirdi. "Hayır..." diye fısıldadı. Daha sonra boğazını temizleyip daha açık bir şekilde, "Hayır, daha önce hiç duymamıştım" dedi.

"Bu şarkıların bizim için uygun olduğunu düşünmüyorum" diyen Lily

kararlı bir şekilde Sue'ya baktı. "Biz aşağıya ineceğiz. Televizyonda izlenecek bir şeyler olabilir ya da briç oynayabiliriz."

Şarkıyı dinlemek isteyen İgor dışında herkes rahatlamıştı. Birlikte Edna'nın sessiz bir şekilde oturmakta olduğu odaya geri döndüler.

Celia neşesini geri kazandığı için Harry ile flört etmeye devam ederken Richard kendine uymayan bir şekilde bir ev sahibi olarak üzerine düşen görevleri görmezden geldi ve kendine sert bir brendi aldı. Lily akşamı yeniden neşelendirmeye çalışsa da bu imkânsızdı. Televizyonda ilgi çekici bir şey yoktu ve kimse briç oynamak istememişti.

Celia birden elini Harry'nin omzuna koydu ve oldukça sesli bir şekilde bahçeyi ay ışığında görmek isteyip istemeyeceğini sordu. Harry onayladı ve birlikte ortadan kayboldular.

Edna kendine daha fazla brendi koymakta olan Richard'a bakarken yüksek sesle "Pekâlâ..." diye sözle başladı. Myra da viskisiyle ona katıldı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Sen kıskanç bir tip misin tatlım?" diye sordu. Daha alçak bir sesle, "Çünkü eğer Celia aynı namuslu eş olarak geri dönse bile Harry'yi bilemiyorum... Celia'nın da kavga edecek bir ruh hâlinde olduğunu söyleyemeyeceğim. Belki de cinsel açıdan engellenmiştir..." diye de ekledi.

Can sıkıntısı ve Richard'ı tahrik etme arzusu, niyetinden çok daha ileri gitmesine neden olmuştu. Richard'ın yüzündeki ifade Myra'yı korkuttu. Karanlık ve öldürücüydü ve vücudu titriyordu. Hiçbir cevap vermedi.

"Ah Tanrı'm, Richard" diyebildi Myra pişman bir sesle. "O kadar ilkel olmaya hiç gerek yok. Biliyorsun bin dokuz yüz altmışlardayız. Hem ben sadece Amerikalıların da dediği gibi şaka yapıyordum. Senin *neyin* var böyle? Eskiden *eğlenceli* bir adamdın!"

Richard gülümsedi ve bu gülümseme öfkesinden çok daha korkutucuydu. "Tüm kadınlar fahişedir." Bunu sanki "Tuzu uzatır mısın?" der gibi çok sakin bir ses tonuyla söylemişti.

Myra şaşırdı. "Peki, teşekkür ederim tatlım. Her ne kadar biraz acımasızca bir genelleme olsa da bu da bir bakış açısı. Seksin bir eğlence olduğu modern bakış açısını zorlukla göz önünde bulunduruyorsun ve..."

Richard arkasını döndü ve yanından uzaklaştı. Myra bir an için karısının peşinden bahçeye gideceğini düşündüyse de Richard öyle yapmadı. Bu hareketini memnuniyetle karşılayan Edna Simpson'ın yanındaki koltuğa oturdu. Gözlüklerinin arkasından Richard'a düşkünlükle bakıyordu.

Aman Tanrı'm, diye düşündü Myra. Bu partinin tamamı oldukça rahatsız edici. Aslında hiç katılmak istememiş olsa da merakına yenik düşmüştü. Yarın sabah birden Londra'da önemli bir randevum olduğunu hatırlayacağım, diye düşündü. Gilbert'ı ararım ve birlikte bir yerlere gideriz. Harry'den de sıkılmıştı ve Richard imkânsız, hatta gittikçe deliren bir hâl alıyordu.

Odanın diğer tarafındaki gruba katıldı. Sue esniyor, İgor eski bir *Queen* dergisini karıştırıyordu. Lily ise küçük Robin'in öksürüğü ve ilacını vermeyi sürekli unutan aptal Danimarkalı bakıcı yüzünden endişelenen Bent-Warnerları çok geç olmadığı konusunda ikna etmeye çalışıyordu.

Parti dağılırken Celia ile Harry bahçeden geri geldiler. Sesi tiz çıkmaya devam eden ve âdeta maskeli bir balodaymış gibi davranan kızıyla ilgili endişeleri daha da artmış olsa bile geri dönmüş olmalarıyla Lily derin bir nefes aldı. Bu akşama kadar hiç bu kadar dikkatsiz, cüretkâr ve baştan çıkarıcı olmamıştı.

Yine de Celia Bent-Warnerları nazik bir şekilde yolcu etti. Herkes yatmaya hazır göründüğü için misafirlerine sıradan bir içtenlikle iyi geceler diledi. Harry'ye söylediği iyi geceler dileğinde bir farklılık yoktu ancak Edna aksini düşünüyordu. Edna bu utanmaz ikili arasında bir işaretleşme olduğuna emindi. İşte *buydu!* Bahçede yeterince zaman bulamamışlardı ama daha sonra ortalık güvenli olduğunda bir araya geleceklerdi. Zavallı Sör Richard. Kendi evinde onu nasıl da aldatıyor. Ama bundan yakanı kurtaramayacaksın, kızım!

Diğer herkesle birlikte hantalca yukarıya çıkmak için merdivenleri tırmandı. Odasının kapısını aralık bırakıp ilacından iki uzun yudum aldı. Partinin son bulmasıyla birlikte kapısının aralığından herkesin yukarı çıkmasını seyretti. Düşes ve odası Marsdon süitinin hemen yanında bulunan Sör Harry de kendi odalarına çekildiler. Sue Blake koridorun sonundaydı. O zenci doktor ya da her neyse Bayan Taylor'ın kulağına bir şeyler mırıldandı ve daha sonra onlar da kendi odalarına geçtiler. George geldi ve esneyerek, "Üzerini değiştirmeyecek misin hayatım?" diye sordu.

"Zamanı gelince" dedi Edna. "Yatağa git George. Giyinme odasına. Sen horluyorsun ve benim iyi bir uykuya ihtiyacım var."

George başka bir yorum yapmadan söylediklerini uyguladı. Kederli düşünceleri vardı. Edna'yla ilgili bir sorun vardı. Her zaman çabuk sinirlenebilen, diktatör bir kadın olmuştu ama hiç çocuk doğurmamış olmasına karşın yeterince iyi bir eşti. Doktorun söylediğine göre bu kimsenin

hatası değildi. Bu ortak üzüntüleri, aralarında bir bağ oluşturmuştu. Son zamanlarda olmasa da sıcak davrandığı anlar da olmuştu. Bunlar, yirmi beş yıl önce Soho'da garson olarak çalışırken buluduğu güzel bir çiçeğe benzeyen sevgilisini andıran zamanlardı. Kendisine gösterdiği ciddi ilgiden dolayı çok mutlu olan Edna, bir avukatın karısı olmaktan korkmuştu. Ve kendi geçmişinden, kesinlikle bahsetmeyecek kadar çok utanıyordu. Sonunda günün birinde yetim olduğunu ve babasının Manchester'da bir satıcı olduğunu itiraf etmişti. Son günlere kadar sadık bir kilise müdavimiydi. İçki, kâğıt oyunları ve küfür konusunda biraz katı olsa da George onun bu alışkanlığını seviyordu. Kadınlar katı *olmalı* ve ahlakı desteklemeliydi.

Edna ve Sör Richard'ın bir araya gelmesi de aslında ilginç, diye düşündü George. Edna geçen sonbaharda Army-Navy Mağazaları'ndaki alışverişinden sonra George'un ofisine gelmişti. Charles Marsdon öleli çok olmamıştı ve George üzerinde "Marsdon Malikânesi" yazan uzun ince bir kutu belge üzerinde çalışıyordu. Edna şaşırtıcı bir şekilde ilgilenmişti. "Yeni baronet – Sör Richard" ile ilgili bir gazete kupürünü merakla incelemişti. Sussex County Magazine'den alınmış bu küçük makalenin hemen yanında Sör Richard ile birlikte Medfield Place'in resimleri bulunuyordu. Edna çok hoş olan bu resme uzun uzun bakmıştı.

"Sanırım onu daha önce gördüm" diye mırıldanarak açıkladı. "Ne kadar yakışıklı bir adam!"

George'un kupüre ihtiyacı yoktu ve Edna almak istediğinde bunun, Kadın Enstitüsü'ndeki toplantılarda kocasının büyük müşterisiyle hava atmak için olduğunu düşünmüştü. O günden sonra Medfield Place'a davet edilene kadar bu konu bir daha açılmamıştı. Keşke buraya hiç gelmemiş olsaydık, diye düşündü George. İçinde her ne varsa karısı o ilaçtan dolayı çok değişmişti. Gerçekten şaşırtıcı ve ben ne yapacağımı bilemiyorum, dedi kendi kendine ve sonunda uyuyakaldı.

Karısı karanlıkta odaları gözetlemeye devam ediyordu ve sonunda ev sahiplerinin sessiz bir şekilde süitlerine girdiğini gördü. Edna bunu bekliyordu. Şimdi tek yapması gereken Celia Marsdon ve Sör Harry'nin kapılarının sinsice açılmasını beklemekti.

Arada gözleri kapansa da kendini uyanık tutmaya çalışarak sandalyeye oturdu ve kafasını da kapının aralığına dayadı.

Marsdonların yatak odasında ortam çok gergindi. Richard, gül rengi Aubusson halısının ortasında dikilmiş, inşa ettiği engellerle bütünleşmiş olan Celia'ya karanlık bir yoğunlukla bakıyordu.

"Sen, evlendiğimi düşündüğüm kadın değilsin ve asla o şekilde davranmamalıydın" dedi ifadesizce.

Celia, içindeki hastalıklı korkuyu sıradan fiziksel bir durum gibi yorumladı. Küpelerini çıkardı, çekmeceye koydu, bir kâğıt mendille rujunu sildi. "Hiç şüphe yok ki haklısın Richard. Sana hak vermeye başlıyorum. Boşanma İngiltere'de biraz sorun çıkartabilir ama halledilmeyecek bir şey değil."

Richard donup kalmıştı. Her ne kadar cevabı onu şaşırtsa da karşısında duran kadın; küpeler ve ruj olmadan dahi tamamıyla bir yabancı, hiç tanımadığı bir yabacıydı.

"Marsdonlar boşanmaz..." dedi. "Ben onu demek istemedim, ben..." Kendi sesinin dalgalanmasını duymuştu ve öfkesi artıyordu. "Bahçede Harry Jones ile iyi vakit geçirdiniz mi? Gücünü göstermek için beni dersliği açmaya zorladığında bundan da keyif aldın mı?"

Celia cevap vermedi. Richard önce elbisesini ve sonra iç çamaşırlarını çıkartırken onu izledi. Aynanın önünde bir an için bir Tanagra heykeli gibi çıplak durdu. Gül renkli göğüs uçları, fildişi göğüsleri ve bikininin kapattığı alttaki üçgenin dışında bronz bir teni vardı. Narin vücudunu geriye vererek saçlarını taramaya başladı. Richard beynindeki zonklama aşağıya, beline doğru kayana kadar bu küstah, alaycı ve çıplak kadını seyretti.

Kısık bir sesle, "Ah Tanrı'm!" dedi. "Senin istediğin de *bu!* Ama burada elde edemeyeceksin."

Celia'yı bileğinden kavrayıp çevirdi ve halıya doğru fırlattı. Bileği âdeta çatırdamıştı.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdı. İçindeki korku artık dehşete dönüşmüştü. "Richard, canımı yaktın! Bırak beni gideyim. Ne yapıyorsun!" Celia, Richard'ın yüzüne vurdu ve Richard'ın hızlı bir karate hareketiyle soluk borusuna bastırmasından dolayı boğuk bir çığlık attı. Güçsüzleşmişti ve Richard onu yerden kaldırdı. Kucağına alarak koridoru geçip eski dersliğe kadar taşıdı. Odaya geldiklerinde Richard, Celia'yı yerdeki keçenin üzerine fırlattı. Celia, yerde çıplak bir şekilde nefes almaya çalışıyordu, Richard'ın şiddeti onu daha da sersemleştirmişti.

Richard duvardaki oyuğa gidip iki mum yaktı. Daha sonra giysilerini

çıkarıp dikkatli bir şekilde dua etme yerine astı, ayakkabılarını hemen altına yerleştirdi. Pikabın başına gidip "Neşeli Aşk Şarkıları"nı koydu. Sesi açtı. Kopuz ve çellonun ardından oda neşeli bir ezgiyle doldu.

"Acıtıyor..." diye fısıldadı Celia. "Benden nefret ediyorsun, Richard!" Sallanan mum ışığının arkasından onu izliyordu. "*Sen* çıplaksın... Biz burada ne yapıyoruz..."

Richard eliyle kaba bir şekilde ağzını kapattı. "Dinle..."

Enstrümanların üzerinde boğuk bir ses şarkı söylüyordu,

Celia, ahlaksız ve güzel
Artık ümitsizliğe hiç gerek yok
Utanmaz hünerler kullandı
Şehvetiyle aldatabilmek için
Ve şimdi bunun acısını çekecek
Ve şimdi bunun acısını çekecek

Celia, elinin altından "Hayır!" diye bağırmaya çalıştı. "Böyle olmamalı, nefretle değil, lütfen, böyle değil..."

Ama Richard onu yere yatırdı ve Celia'nın tüm karşı koymalarına karşın vahşi bir şekilde ona tecavüz etti.

Hiçbiri kapının açıldığını ya da Edna'nın bağrışını duymamıştı. "Ah Tanrı'm!" Puanlı elbisesiyle dev kadının hemen arkalarında olduğunu bile fark etmediler. Şarkı bittiği an bir sessizlik oldu ve Edna'nın sesi güçlü bir şekilde yükseldi. "İşte sizi yakaladım, seni küçük fahişe. Hem de iş üzerinde, tam da iş üzerinde! Asılmak senin için az bile!"

Richard başını kaldırıp arkasına döndü.

"Aman Tanrı'm..." diye yutkundu Edna. "*Sizin* olduğunuzu bilmiyordum Sör Richard." Kendi kendine mırıldanarak geriye doğru sendelendi. Kapıdan çıkıp çınlayan bir gümbürtüyle arkasından kapattı.

Richard pikabı kapattı, ışıkları açtı ve giyindi. Raftaki mumları üfledi ve yerde yatan Celia'ya baktı. "Özür dilerim sevgilim" diye fısıldadı. "Çok üzgünüm. Bu iğrençti, her şey. Benim davranışım ve o korkunç kadın..."

Celia hareket etmedi. Donuk gözleri solundaki duvara kilitlenmişti. Gözünün iris tabakası âdeta irileşmiş ve beyazlaşmıştı. Yorgun ve makul bir sesle, "Daha ne kadar sürecek Stephen? Birinin ölmesi daha ne kadar uzun sürebilir?" diye sordu.

Richard sert bir şekilde, "Sen ölmeyeceksin" dedi. "Alçak bir herif gibi

davrandığım için özür dilerim. Burada..." Hareketsiz vücudunu gömleğine sardı.

"Ölmeme izin vereceksin" dedi Celia. Ve bir daha konuşmadı.

Yüzü acıyla gerildi ve büyük donuk gözlerinin çevresi kızardı.

Richard, suçu ve ezici öfkesinin altında, tüm sahneyi ve kontrolünü kaybettiğini düşündüğü an içinde korku duydu. Bana neden *Stephen* dedi?

Celia'yı kucaklayıp koridordan geçerek odalarına taşıdı. Yatağa yatırırken Celia zorlukla nefes alıyordu. Birden kollarını yukarıya doğru kaldırdı, parmakları bir şeye ulaşmak ister gibi büküldü. Yüzü morardı ve güçlükle soluk almaya başladı.

Pençe gibi kasılmış ellerini tutmaya çalışan Richard, "Her şey geçti. Korkunç bir olay, ama unutmalısın. Celia... Kollarını indir" diye fısıldadı.

Celia tepki vermedi. Sadece güçlükle soluk alıp vermesinden kaynaklanan ve boğazından gelen garip bir ses vardı.

Richard, "Aman Tanrı'm..." diye inledi ve odadan hızla çıktı.

3

Pazar sabahı hava hâlâ güzelliğini koruyordu. Keyifli güneş ışıkları bahçe odasını aydınlatırken ev partisinin konukları kahvaltı için bahçe odasına indi. Önce Sue, ardından Harry, İgor, George ve Simpsonlar geldiler. Son olarak da iyi bir uyku çektiği canlı tavırlarından belli olan Myra zümrüt yeşili pijamalarıyla onlara katıldı. Duygusuz Dodge kahve getirene kadar kimse konuşmadı ve misafirler kendi servislerini kendileri aldılar.

Bir parça kuru tostu kemirmekte olan Myra, "Ev sahiplerimiz yok mu?" diye sordu. "Ya da Bayan Taylor? Harry, tatlım, çok yorgun görünüyorsun. Taşların üzerinde yatmak çok mu zordu?"

Harry bir ağız dolusu tütsülenmiş ringa balığını yuttu ve Myra'ya kırgın bir bakış attı. Bir gece önce bahçede Celia'yla yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde umutları yeniden Myra'ya dönmüştü. Gece yarısından sonra kapısını yoklamış, ancak gizli kapı tıklatmalarının karşılığında alaycı bir kahkahadan ötesini alamamıştı. Kadınlar midemi bulandırıyor, diye düşündü Harry. Hayatımın geri kalanını onlar için harcıyorum. Tanrı'm, yirmi sekiz yıl öncesinin haziran ayında olabilmeyi ne kadar çok isterdim. Savaşıyor ve mücadele ediyordum, bir şeyleri kurtarmakla ne kadar meşguldüm. Adamlarımı o kum tepesine yönlendirdiğim an, işte o an tam da *bizi* yakaladığını düşündüğünde Jerry'yi vurduğum an. Tanrı'm, keşke o günlere dönebilsem ya da en azından sonrasındaki ani saldırılar, bombalar... En azından düşman savaşabiliyordu. Amaç ve tabii ki gençlikle!

Harry masadan kalktı. "Biraz egzersize ihtiyacım var" dedi. "Sanırım biraz dolaşacağım. Birilerinin tepede kestiği o beyaz atı inceleyeceğim. Marsdonları gördüğünüzde söylersiniz."

Diğerleri kahvaltılarını bitirdikten sonra havuzun kenarına geçerek sessizlik içinde Pazar gazetelerine gömüldüler.

Tek hareket süsen çiçeklerinden birinin üzerine çakıl taşı atan İgor'dan gelmişti. "Havada garip bir boğuculuk mu var yoksa ben aşırı duyarlı mı

davranıyorum? Demek istediğim saat on biri geçti ve mantıklı düşünürseniz..." Cümlesini bitirememişti. Hep birlikte sessiz bahçe duvarının ötesinden gelen ambulans sesine döndüler.

Tam bu sırada Lily Taylor evin içinde koşarak yanlarına geldi. Üzerinde hâlâ mavi geceliği, sarı saçlarında bigudileri vardı. Normalde parıldayan yüzünde şimdi ağır bir keder olmasına karşın Medfield'ın konuklarını hatırlamayı başarmıştı.

"Sorun Celia!" diye inledi. "Korkunç bir şekilde hasta, hastaneye gidiyoruz ve Richard..." Nefesi kesildi ve dudaklarını ısırdı.

Herkesi şaşkınlığa çeviren bir durgunluk oldu. Myra yaşlı kadının kolunu tuttu ve "Çok *üzgünüm,* Bayan Taylor. Sizin için ne yapabiliriz? Yolunuzdan çekilip evlerimize gitmemizin dışında? Sizin için ne kadar üzücü bir durum. Arabamla yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ayrıntıları anlatmayacak kadar iyi terbiyeli olmasına karşın Sue dayanamadı ve korkuyla, "Ah kuzen Lily, bebeğini kaybetmeyecek öyle değil mi?" diye sordu.

"Bebek mi?" Lily rahatsız bir şekilde kafasını salladı. "Şimdi gitmem gerek. Sadece bilmenizi istedim. Dodge sanırım öğlen yemeği için servis yapacaktır."

Lily koşarak eve geri döndü.

"Zavallı kadın" dedi Myra. "Ve zavallı Celia. Belli ki gitsek çok iyi olacak. İgor seni ve eğer geri dönerse Harry'yi kasabaya bırakabilirim. O korkunç yaratık ve diğer Simpson için herhangi bir sorumluluk hissetmiyorum. Ama Richard'ın nerede olduğunu merak ediyorum. Perişan bir hâlde acil servise gidecek tarzda bir adam olmasa da son günlerde oldukça garip davranıyordu. Ah, bilemiyorum..." Narin omuzlarını silkti ve bir hizmetçi aramaya gitti.

Yukarıda Marsdonların odasında Dr. Akananda, Lewes'ten bir saat önce gelen yaşlı Dr. Foster ile birlikte Celia'yı muayene ediyorlardı. Pancar kırmızısı suratı ve gri bıyıklarıyla doktor sinirli bir toprak sahibini andırıyordu. Kaşları çatık bir şekilde Celia'ya baktı ve Hintli adama dönerek sinirli bir küçümsemeyle konuştu.

"Korkunç bir hâli var. Büyük olasılıkla şokta. Bir çeşit isteri krizi sanırım ama daha önce hiç böylesini görmediğimi itiraf etmeliyim. Kollarının nesi var öyle? Ve *gözlerinin?*"

Akananda'nın, annesi görmeden önce Celia'nın donuk yüzünü kapa-

dığı mendili kaldırdı. Gözlerinin beyazı âdeta dehşete uğramış bir kısrak gibiydi ve sola doğru mıhlanmıştı. Foster göz yuvarlağına mendilin kenarıyla küçük bir fiske vurdu ama hiç tepki alamadı. Kolları hâlâ sert bir şekilde yukarı doğru uzanmış, parmakları bükülü bir vaziyetteydi. Her iki doktor da kollarını indirmeyi denemiş ama bir demir kadar sert olduklarını görmüştü.

"Kız henüz ölmemiş" diye devam etti Foster. "Sanırım otuz civarında bir nabız alabiliyorum, ya siz? Ayrıca şöyle böyle de olsa hâlâ nefes *alıyor.*"

Akananda başıyla onayladı. "Her ne kadar adrenalin hiçbir etki göstermemiş olsa da yaşayabileceğine inanıyorum. EKG'den sonra kalp işlemleriyle ilgili daha ayrıntılı bir bilgi sahibi olacağız. Belki sonrasında striknin... Ya da kortizon?"

Foster, Akananda'ya şaşkın ve canı sıkılmış bir bakış attı. Adam yetkili bir şekilde konuşuyordu. Oysa acılı kadın telefon açtığında onun bir doktor olduğunu söylemişti ama şüphe uyandıran bir şeyler vardı. Genç kadın âdeta korkudan ölüyormuş gibi yatıyordu. Ve kocası nerdeydi?

"Sör Richard nerede?" diye sordu. "Burada olması gerekirdi."

"Şu an burada değil. Ayrıca varlığına da ihtiyaç duyulmuyor. Celia'yı şimdi alalım mı?"

Foster kendini ambulans yetkililerini ararken buldu. Adamlar Celia'yı sedyeye kaldırdılar.

"Kollarına dikkat edin" dedi Foster. "Bükülmeyeceklerdir, bu nedenle koridorlarda dikkat etmeniz gerekiyor."

Lily, Akananda'nın isteği üzerine odasında kalmıştı. Giyinip hazırlanmıştı ve yetkililer koridorda ilerlerken Akananda kafasını içeri uzattı.

"Haydi, gel" dedi zarifçe. "Eastbourne'deki hastaneye gidiyoruz."

"Ama Richard nerede? Seni sonunda uyandırdıktan sonra nereye *gitti*?"

"Bilmiyorum" dedi Akananda. "Hızla merdivenlerden aşağıya indi ve belki de evden çıktı. Onu daha sonra ararız. Kızınız ve Sör Richard için *dua edin* Bayan Taylor."

Gergin dudakları arasından Lily, "*Onun* için değil" dedi. "O kaçtı. Bu, insanlık dışı." Koridordaki sedye taşıyıcılarına katıldı.

Hepsi *fazla* insancıl, diye düşündü Akananda. Richard çılgın bir şekilde, "Celia... Celia'nın yanına git. Ben korkuyorum" diye inlediği sırada yüzündeki ifade ve sesinde suçluluk ve korkuyla karışık bir şeyler vardı.

Geçen akşam birkaç saat içinde böyle bir felakete yol açacak ne olmuş olabilirdi? Maudesley'deki psikiyatri servisi sayesinde çılgınlığın pis kokulu ortamına alışmıştı. Ama hastalarıyla daha önce hiç bu kadar içli dışlı olmamış ya da onlar için kendini bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Sör Richard onu çağırdığında güneş yeni doğmaktaydı ve sonra ortadan kayboldu. Acil bir durum için çağrılmış olan Dr. Foster'ın gecikmesi sırasında bile Dr. Akananda Celia'nın başucundan bir an olsun ayrılmadı. Ama yanında hiçbir ilaç yoktu; ayaklarını kaldırmak, üzerine battaniye örtmek ve bilinçsiz kızın yaşamasını istemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Hizmetçiler ambulans gelene kadar beklemiş, daha sonra Dodge onları sessiz kalmaları için kati disiplin altına almıştı. Ancak kontrol edemediği tek bir kişi vardı ve Lily'nin ambulans için dışarı çıkmasıyla birlikte dadı da evden hızla koşarak geldi.

"Madam" diye acıyla inledi. "Hanımefendinin nesi var?" Lily'yi geçip sedyede yatan kaskatı bedene baktı. "Yoksa *öldü* mü?" diye sordu ve sendelendi.

Küçük İskoçyalı hemşireyi uzun yıllardır tanıyan Dr. Foster, "Hayır, hayır" dedi. "Geri çekilin Bayan Cameron. Gidip Sör Richard'ı bulmaya çalışın."

"Efendim... Genç efendim... O ne yaptı ki?" Sesi titredi ve parlak gözleri endişeyle doldu.

"Benim bildiğim kadarıyla o kötü bir şey yapmadı" diye yanıtladı Foster sabırsızca. "Sadece ortalıkta yok." Hemen baykuş gibi öten sirenini çalmaya başlayan şoföre dönerek "Hadi gidelim!" dedi.

Dadı Cameron, ambulansın yolun sonunda kaybolup Eastbourne'e dönüşünü izledi. "Ah canım, canım, canım" diye kendi kendine fısıldadı. Omuzlarını dikleştirip zorlukla derin bir nefes aldı. Eve geri geldiğinde Düşes merdivenlerden aşağıya iniyordu.

Myra kasaba için elbisesini giymiş, timsah derisi bir çanta taşıyordu. Şimdiye kadar pek ortalıkta görünmemiş olsa da bir hizmetçiden fazlası olan dadıyı ilk görüşte hatırlayarak kibarca, "Arabamı getirebilecek ve çantalarımı alacak kimse var mı? Çalışanlar son derece düzensiz görünüyor. Hanımefendinin hastalığından dolayı çok üzgünüm ama hepimizin bir an önce gitmesi gerekiyor. Bir de Sör Richard'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum, efendim" diye karşılık verdi dadı. "Uzaklaşmış olamaz.

Ayrıca sizi veda etmeden gönderirse bunun utancını üzerine alması gerekecektir. Bahçıvanın oğlu arabayla ve çantalarınızla ilgilenecektir ama hemen ayrılmayı düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?"

Myra bunu düşündü ve sonrasında razı oldu. Karmaşadan bir an önce uzaklaşmak istemesine karşın kendini kalmak zorunda hissediyordu. Ev sahiplerinin ve Bayan Taylor'ın yokluğunda, birilerinin en azından geçici bir sure kontrolü ele alması gerekecekti.

Oturma odasını göstererek "Burada bekleyeceğim" dedi.

Dadı reverans yaptı ve hızla uzaklaştı. Diğer konuklar sırayla Myra'ya katıldı. Harry gezintiden dönmüş ve haberlerden dolayı çok şaşırmıştı.

"Olağanüstü... Olağanüstü. Celia dün akşam hasta değildi. *Ambulans* mı dediniz? Ona ne olmuş olabilir ki?"

Kimse cevabı bilmiyordu ve Harry şaşırtıcı bir acı olduğunun farkındaydı. Acınası, neredeyse zavallı bir durumdu. Celia önceki gece âdeta bir fahişe gibi davranmıştı, diye düşündü. Niye eski moda bir kelime kullandığını merak etti. "Tehlikeli bir biçimde baştan çıkarıcı" daha doğru bir tanımlama olabilirdi. Bahçede Harry'nin onu okşamasına ve öpmesine izin vermiş, daha sonra da garson bir kız gibi yüzüne tokadı yapıştırmıştı. O an çok sinirlenmiş olmasına karşın artık değildi. Birdenbire acılı, korumacı bir sevecenlik hissetmişti. Ve ani hastalığı her ne olursa olsun Richard Marsdon'un o zavallı kızı çok mutsuz ettiğinden emindi. Hele o bakışlarına lanet olsun, diye düşündü Harry. Keşke bu berbat hafta sonu partisine hiç gelmeseydim.

Konukların tümü, Harry'nin düşüncelerini farklı oranlarda paylaşıyorlardı. Ama George Simpson, karısına normal bir görüntü verebilmek için büyük bir savaş vermiş olmaktan dolayı pişmanlıkların en büyüğünü yaşıyordu. Edna sonunda ambulansın sesiyle o horultulu uykusundan uyanmıştı. Başı bir çelik gibi ağırdı ve kaldırmaya çalıştığında midesi bulanarak öğürdü.

George'un yatağın kenarında durduğunu görünce kısık bir sesle, "Toniğim nerede?" diye sordu.

George çöp kutusundaki boş şişeye bakıp, "Hepsi bitti" dedi. "Hemen kalk Edna ve giyin. Leydi Marsdon çok hasta, hastaneye kaldırıldı."

Şiş göz kapaklarının altındaki gözleri güçlükle odaklandı. "Leydi Marsdon... Çok mu hasta?"

George başıyla onayladı ve gülümseyerek geri çekildi. Edna'nın şiş

gözlerinden ve yukarı kıvrılmış dudaklarından garip bir zafer ifadesi geçti. "Umarım ölür" gibi bir şeyler mırıldandı.

George onu kalın omuzlarından kavrayıp kuvvetlice sarstı. "Tanrı bilir nasıl oldu ama sen galiba sarhoşsun. Çabuk banyoya git. Seni soğuk suyla yıkayacağım."

Ellerini salladı ve kırılmış bir tavırla cevap verdi.

"Buna nasıl cüret edersin George! Hayatım boyunca bir damla dahi içmediğimi sen çok iyi biliyorsun. Bunun tek nedeni baş ağrısı. Korkunç bir şekilde ağrıyor" diyerek kendini yastığın üzerine bıraktı. Ağzı açık kaldı ve kenarından salya akmaya başladı.

George gözlerini dikip karısını izlemeye başladı. Onunla ne yapacağım? Kimsenin onu böyle görmesine izin veremem. Hizmetçiler konuşacaktır. Peki ya Sör Richard, kim bilir *o* neler düşünür... Saygıdeğer bir firma için... Yüzünde o şeytani ifadeyi görmüş olamam, diye düşündü. Ürperdi ve sandalyeye çöküp başını iki elinin arasına aldı.

Dadı Cameron genç efendisini arıyordu. Önce Marsdon Kronolojisi'nin bulunduğu kütüphaneye baktı. Kütüphanede kimsecikler yoktu ve dev kitap rafın üstünde durmaya devam ediyordu. Dadı kitabı eline aldı ve ön kapaktaki altın kabartmalı efsanevi yılanın üzerinde parmağını gezdirdi.

İlkeyi çok iyi bilen biri olarak yüksek sesle "Sakın!" dedi. "Sanırım o bu uyarıları yeteri kadar dinledi." Kafasını salladı ve gözünün önünde birden, İskoç köklerinden gelen bir yetenekle bir "görüntü" belirdi. Görüntünün yönlendirmesiyle büyük kitabı oyuğun içindeki kürsüye koydu ve rastgele bir sayfasını açtı. Hemen başlardaki sayfalardan birine denk gelmişti. Yazılar, birbirine yakın çizgilerden, uzun kıvrık işaretlerden ve harfleri andıran ince dalgalardan oluşuyordu. Yine de birkaç kelimeyi çözebilmişti.

"Cadılar Bayramı... Günahsız ölümler evimize acı getirdi... Korkunç bir arzu... Mirasçılarımın... Bu lanetten korkmasını emrediyorum... Katledilen kızın... Medfield'a..."

Kaydın hemen yanında zayıf bir kalem çizgisi vardı. "İşte o ruh hâline kapıldığında gelip okuduğu şey bu" diye mırıldandı. "Şeytan çok uzun zaman önce burayı ele geçirmiş ve şimdi yeniden aramızda. Tanrı bize acısın."

Dadı hüzünle iç geçirdikten sonra Marsdon Kronolojisi'ni kapattı ve raftaki eski yerine koydu. Hızla kütüphaneden çıktı ve büyük malikâneyi sis-

temli bir şekilde aramaya başladı. Batı kanadındaki tavan arası merdivenlerine ulaştığı sırada aklına müzik odası geldi. Evet, *emin* olmalıydı. Uzun karanlık koridorlardan ve merdivenlerden sonra eski dersliğe ulaştı.

Yumuşak bir sesle, "Sör Richard..." diye seslendi. "Efendi Sör Richard." İçeriden hiç ses gelmiyordu. Dadı kapıyı zorladı ama kapı kilitliydi. Tekrar hafifçe kapıya vurdu. "Efendim... Sadece ben varım. Lütfen açın."

Kulakları yeterince keskindi ve içeriden hafif bir hışırdama sesi duydu. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bundan yirmi yıl önce aynı şekilde yine bu kapının önünde dikilmişti. Bunlar, efendisinin daha on iki yaşında olduğu; üzüntü, dehşet ve kötü anılarla dolu zamanlardı. Bu kez daha hızla vurdu.

"Kapıyı açın Sör Richard!" Ses tonunda artık bir emir vardı. "Ben dadınızım!"

Hâlâ cevap yoktu ve içeriden başka bir ses gelmemişti. "Gidip kapıyı kırmaları için adamları getireceğim!" Sesi korkuyla çınladı.

Bir dakika sonra boğuk bir yanıt aldı. "Beni yalnız bırakın! Beni yalnız bırakın!"

Kapının diğer ucunda âdeta gücünü kaybedip kayarken kapı tokmağına tutundu.

"Efendim, hanımefendi çok hasta, onu hastaneye götürdüler. Konuklarınız sizi bekliyor. Lütfen oradan çıkın!"

Bu kez kalın bir ses duyana kadar bir süre daha sessizlik oldu.

"İsa aşkına, beni *bırakın!*"

Her ne kadar bir süre daha kalıp onu yüreklendirmeye ve yalvarmaya devam etse de dadı derslikten bir daha herhangi bir cevap alamadı.

Koridoru geçip doğrudan oturma odasına gitti. Herkes beklentiyle ona baktı.

"Herhangi bir değişiklik var mı? Sör Richard'ı buldunuz mu?"

"Evet, efendim. Sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?"

Myra ayağa kalktı ve Richard'ın çalışma odasına doğru kadını takip etti. "Pekâlâ, Richard nerede?"

Dadı umutsuzca başını salladı. "Kendini eski dersliğe kilitlemiş. Dışarı çıkmıyor. Lanet o korkunç elini Marsdonların üzerine koydu."

"Hadi ama Bayan... Bu arada senin adın ne?"

"Jeannie Cameron, efendim. Bebekliğinden beri Sör Richard'ın dadılığını yapıyorum."

Myra başıyla onayladı. Kendi dadısı da bu kadına benziyordu. Duyarlı, son derece sadık ancak batıl inançlı.

"Pekâlâ, dadı" dedi Myra gülümseyerek. "Eminim ki sadece Leydi Marsdon'un hastalanması ve Sör Richard'ın yalnız kalmak istemesini bir lanete bağlayamayız. Biz Londra'ya doğru yola çıkacağız. Sevgi ve veda dileklerimizi bizim için iletirsiniz. Hepsi bu."

Dadının büyük gözleri güzel ve sabırsız yüze mutsuzlukla baktı. "O ortaya çıkmayacaktır, efendim."

Donuk bir ifade olsa da tatsız bir şekilde inandırıcıydı.

Myra derin bir nefes aldı, Richard'ın düzenli çalışma masasının hemen karşısındaki Tudor Dönemine ait sandalyeye oturdu ve bir sigara yaktı. "Bununla ne demek istiyorsun? Ben anlamıyorum."

"Hayır" dedi dadı ve yanakları bir elma gibi kızarırken "anlamıyorsunuz" diye ekledi.

Ah, Tanrı'm, *zorunda mıyım*, diye düşündü Myra. Celia'nın birden hastalanması ve Richard'ın kendini o kasvetli dersliğe kilitlemesi ve tüm rahatsız edici davranışları gerçekten üzücü, ama *benimle* bir ilgisi yok. Açık pencereden dışarıda, hazır ve dolu bir şekilde onu bekleyen arabasına baktı. Kasabaya inmesi iki saatini alırdı, Gilbert'ı arar ve akşam için heyecanlı bir şeyler organize edip bu çılgınlığı unutabilirdi...

"Efendim" dedi Jeannie Cameron usulca. "Ben gerçekten çok korkuyorum. Ve burada nedenini anlatmak isteyebileceğim kimse yok."

Hafif ses tonu, endişeli ve dürüst yüzü oldukça dokunaklıydı.

Myra derin bir nefes daha aldı ve sandalyesine yerleşip, "O zaman otur ve bana anlat" dedi.

Myra'nın, dadının söylediklerini kavraması biraz zaman almıştı. Bu, yaşlı kadının konuyu uzatmasından değil, Richard'ın tüm çocukluk devresini ayrıntılı ve yavaş bir şekilde resmedebilmek istemesinden kaynaklanmıştı. Hikâye, her ne kadar onu özleyemeyecek kadar küçük olsa da daha iki yaşındayken annesini kaybetmesiyle başlıyordu.

Hizmetçiler, bebeğin, annesi ölmeden önce birçok kelimeyi kullanabildiğini hatta kısa cümleler bile kurabildiğini söylemişti. Ama dadı geldiğinde bebek neredeyse hiç konuşmuyordu ve aylar boyunca da konuşmadı. Ağlamıyor, gülmüyor, mekanik bir şekilde sütünü içip lapasını yiyordu. Diğer hizmetçiler çocuğun yarım akıllı olduğunu düşünüyordu; eski efendim Sör Charles bir gün çocuğa baktı ve Londra'daki doktorlara

götürülmesi gerektiğini söyledi. Ancak bu, dadının her zaman ateşli bir şekilde reddettiği bir istekti. Sorumluluklarını seviyor ve çocuğun zamanla düzeleceğinden hiç şüphe duymuyordu.

"Ve düzeldi de efendim. Üç yaşına girmesiyle birlikte o küçük çocuk için çok daha parlak yıllar başladı. Harfleri tanıdı, kendi kendine hikâyeler uydurdu. Diğer çocuklar gibi oyuna düşkündü ve hatta gülümsedi bile."

Myra kol saatine şöyle bir baktı. Annesiz, yalnız ve soğuk, uzak bir babayla yetişmiş birçok çocuğun sıradan hikâyesini dinliyordu. Hiç şüphe yok ki bir psikanalist, bundan çok daha fazla şey çıkartabilirdi. Ama dadı inatla anlatmaya devam ediyordu. Yarım yamalak dinleyen Myra; uykularında hem yürüyüp hem konuşan, daha önce başka bir hayatı olduğunu savunan, adının bazen "Stephen" olduğu konusunda ısrar eden ve Stephen'ın geçmişte çok kötü biri olduğunu söyleyen bir çocuğun hikâyesini öğreniyordu. Çocuk her zaman "Stephen"dan hem korkmuş hem de utanmıştı. Ve tüm bu olan biten durumu sadece dadısı biliyordu. Richard, Argyll'de çobanlık yapan erkek kardeşinin yanına gönderilip Jock adını verdikleri bir İskoç çoban köpeği aldıktan sonra kâbuslar ve diğer tüm saçmalıklar bir son bulmuştu.

"O köpek, efendim, efendinin en yakın arkadaşı olmuştu."

"Öyle mi?" diye soran Myra, birden bu İngiliz evinde hiç köpek bulunmadığını fark etti.

Myra'nın âdeta düşüncelerini okuyan dadı, "Evet. O günden beri burada başka hiçbir köpek olmadı. Jock vurulduğunda, efendim asla bir başkasını istemedi. O böyledir. Ve bir daha Jock'dan hiç bahsetmedi. O köpeği tüm kalbiyle sevmiş olmasına karşın sevdiği her şeyin kötü bir sona maruz kaldığını hissetmişti" dedi.

"Köpek vuruldu mu?" diye sordu Myra büyük bir üzüntüyle. "Peki, neden?"

"Sör Charles, kuduz olduğunu düşündü" dedi ve ellerini kucağında birleştirdi. "Ne emin olmak için bekledi ne de küçük beye o zaman bunun nedenini açıkladı."

Myra yutkundu. "Şey, sanırım kuduz riske atılamaz, ama Richard için ne kadar korkunç olduğunu görebiliyorum. Kaç yaşındaydı?"

"On iki efendim, zaten her şey o yıl oldu."

"Başka ne oldu?"

"Sör Charles o utanmaz, kötü kadınla evlendi ve kadın yaşlı adamı

oğluna karşı doldurdu. Her ne kadar küçük bey onu memnun etmeye çalışsa da ve zaman zaman balık tutmaya ya da gezintiye çıksalar bile Sör Charles geçmişte de sevgi dolu bir baba olmamıştı. *O kadın* onu ele geçirdikten sonra Sör Charles merhametsiz bir adama dönüştü. Küçük beyi görmeye bile dayanamıyor, onu küçümseyip *deli* diye adlandırıyordu."

"Ama şüphesiz Richard okula gitmiştir? Okul dönemi sırasında tüm bunlardan kurtulmuş olması gerekiyor."

Dadı kafasını salladı. "Sör Charles okulla uğraşmadı. Ancak o olaydan sonra... Saint Andrew'in papazı çocuğa özel ders verdi."

Myra'nın kaşları çatıldı. Resmin tamamını görebiliyordu. Dokunaklı bir biçimde reddedilmiş bir çocukluk dönemi, anne ve köpeğin akıl almaz ölümleri ve hassas bir çocuk üzerindeki etkileri söz konusuydu. Celia'nın ani rahatsızlığının bile Richard'a, kaçmaya çalışacak kadar büyük bir tehlike duygusu vermiş olabileceğini düşündü. Ama bu durumda Richard'ın, inanması oldukça güç de olsa son derece çılgın olması gerekiyordu.

"Yine de tüm bunlardan sonra Richard, bu fırtınalar için kendini suçlamamalı."

Dadı ayağa kalktı ve doğrudan Myra'ya baktı. "İşte bütün sorun da burada efendim. Suçlu *olduğunu* düşünüyor. Ve ben de. Bu geçmişten geliyor. Daha önce Medfield'da yaşadığı dönemden. Stephen olduğu zamandan. Bu, Marsdon Kronolojisi'nde yazıyor."

"*Gerçekten mi*, Bayan Cameron?" diyen Myra o kadar şaşırmıştı ki gülmesine engel olamadı. "Bayan Taylor ve Dr. Akananda sizi etkilemiş olmasın? Reenkarnasyona inanmayacak kadar akıllı olmalısınız?"

Dadı dikleşti ve gururla konuştu. "Ben o kelimeyi kullanmadım. Bundan kimseye bahsetmedim, belki de şimdi de bahsetmemeliydim. Ancak Sör Richard yirmi yıl önceki gibi garip davranıyor." Sesi azaldı ve bir fısıltıyla ekledi. "Onun için korkuyorum. Daha önce de gece olmuştu."

Myra kendini zorlayarak "Ne olmuştu?" diye sordu.

Yaşlı kadın başını kaldırdı ve raflardaki defterlerden çok daha uzağa bakan gözlerle, "Tam zamanında içeri girdik... Kendini eski hava gazı lambasına asıyordu" dedi.

Myra'nın yeşil gözleri büyüdü. Sigarasını bastırıp söndürdü. Holdeki saatin donuk tik taklarını, Medfield'ın güvercin yuvalarından gelen kuş seslerini duyabileceği kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Ne kadar korkunç... Ama Bayan Cameron, bu çok uzun zaman ön-

ceydı. Sör Richard artık mutsuz bir çocuk değil. Büyüdü, evlendi ve karısı hasta olsa bile bu, o kadar ciddi bir durum olamaz. Arada bir bağlantı yok, korkarım siz fazla endişelendiniz, ama gerçekten bu kadar hayalci olmamalısınız..."

Dadının iç geçirip ellerini umutsuz bir hareketle iki yana bırakmasıyla cümlesini bitiremedi. "Perde iplerini kullanmıştı efendim ve onlar hâlâ orada." Gözlerinde yine inandırıcı bir ifade vardı.

Myra omuz silkti ve sertçe, "Pekâlâ, *benden* ne yapmamı istiyorsunuz? Eğer bu kadar endişeleniyorsanız Dodge'u ve bahçıvanı alıp kapıyı kırdırın" dedi.

"Onların -hizmetçilerin- öğrenmesini istemiyorum, bunu göremiyor musunuz?"

İsteksizce olsa da Myra bunu görebiliyordu. Durumun yaşlı dadının düşündüğü kadar dramatik olduğuna inanmıyordu. Bununla birlikte, bir başkasının özel yaşamına müdahale etmeye karşı doğuştan gelen bir İngiliz hoşnutsuzluğu vardı.

"Sör Richard'la konuşmamı ister misiniz? Neler olduğunu anlamak için?"

Dadı onu şaşırttı. "Hayır, efendim, bu iyi olmaz. Sizin hastaneye telefon etmenizi ve Hintli centilmeni çağırmanızı istiyorum. Bize sadece o yardım edebilir. Beni dinlemezler."

Myra bunun gerçek olduğunu biliyordu. Bir düşes hastane bürokrasisini aşabilir ancak bir dadı tüm aciliyet ve açıklamalara karşın bunu başaramazdı. Dadının endişeleri hayal ürünüyse bu çok utanç verici olurdu, yine de acınacak hâldeki bakışı onu etkiledi.

"Tabii ki" diyerek Richard'ın masasının üzerindeki telefona uzandı. "Numara nerede?"

Hastanedeki odasında, bilinçsiz ve hareketsiz bir şekilde yatmakta olan Celia'nın etrafını sessiz ve endişeli bir grup insan sarmıştı. Kolunda tansiyon aleti vardı; Foster ve Akananda ölçme aletindeki cıvanın hareketi için dört gözle beklerken ancak zayıf bir titreşim alabilmişlerdi. Foster, çatık kaşlarıyla stetoskobu küçük sol göğse daha sert bir şekilde bastırdı.

Stetoskobu kulağından çıkartırken Akananda'ya döndü ve "Korkarım ki kaybediyoruz..." dedi. "Siz tekrar deneyin."

Yatağın ayakucundaki Lily hıçkırarak derin bir nefes aldı.

Başhemşire ve bir başka hemşire önce birbirlerine daha sonra Celia'nın sol kolundaki damara verilen bir şişe glikoza baktılar. Ameliyat

odasında birkaç dakika once umut vardı. Yabancı doktorun, "Gevşe Celia. Gevşe. Kollarını serbest bırak. Gevşemelerine izin ver. Gözlerini kapa. Gevşe. Kendini bırak" şeklindeki monoton emirleriyle oksijen solumaya tepki vermişti.

Beş dakika sonra hasta birden emirleri yerine getirmişti. Aniden titremiş, daha sonra pençeye benzer elleri yanlara düşüp gözlerini kapamıştı. Artık kaskatı kollarını indirebiliyorlardı. Çok daha zor durumlara alışık olmalarına karşın iki hemşire de o patlak gözlü bakışlardan kurtuldukları için rahatlamışlardı. Ancak Dr. Foster'ın hastanın ölmekte olduğu yönündeki fikrine katılıyorlardı. Tansiyon aletindeki cıva artık neredeyse titremez olmuştu. Her iki doktor da kalp atışlarından emin değildi.

Dr. Foster, Akananda'ya yüksek sesle "Anneyi buradan çıkarın" dedi. "Kalp masajı yapmak zorunda kalabiliriz. Lanet olsun, burada bu bilgiye sahip doktor yok ve ben daha önce ***hiç*** yapmadım."

Kolalı önlüğünün hışırtısından başka ses çıkarmayan başhemşire, zarif bir şekilde Lily'yi dışarı çıkardı ve kapıyı arkalarından kapadı.

Akananda başıyla itiraz etti. "Kalp masajı kaburgaları kırmak anlamına gelir. Büyük zarar tehlikesi var ve yardımcı olmayacaktır. Celia *ölmeyecek*, en azından şimdilik. Bu şekilde kalacak."

"Allahın belası aptal!" diye bağırdı Foster. "*Sen* ne biliyorsun ki!"

"Biliyorum" diye cevap verdi Akananda sakin bir sesle. "Hindistan'da çok sayıda benzer durumla karşılaştım, bazı yogiler bunu kendi istekleriyle de yapabiliyor. Eski moda batı tıp tabirleriyle söylemek gerekirse bu bir çeşit katalepsi."

Foster'ın huzursuzluğu azalmıştı. "Gerçekten mi? O şekilde patladığım için özür dilerim ancak burada sadece pratisyen bir doktorum ve daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Eğer kız iyileşirse beyin hasarı olmayacak mı? Ve bu sırada bu genç kadını ne yapacağız?"

"Hastalığın gelişim sürecini bilmiyorum" dedi Akananda iç çekerek. "Hemen bir nöropsikiyatri uzmanı bulmalıyız. Sör Arthur Moore'u öneriyorum, kendisi hemen çağrılmalı. Leydi Marsdon'a gelince; onu sıcak tutmalıyız. Belki kortizonu deneyebiliriz. Sör Arthur'un başka fikirleri olabilir."

Foster rahatlamış bir sesle, "Tamam" dedi. Doktor yeterince bilgili görünüyordu ve şu an, Arthur Moore'u getirmekten başka yapılabilecek bir şey yoktu. Daha sonra çoktan gecikmiş olduğu muayenehanesine dönebilirdi.

Foster ve başhemşire odadan çıkınca Akananda ince bronz tenli eli-

ni yavaşça Celia'nın soğuk ve nemli alnına koydu. Odada kalan hemşire şüpheyle ona bakıyordu.

Akananda gözlerini kapadı ve Celia'nın beynindeki izlenimler alabilmek için yoğunlaşmaya çalıştı. Önceleri yoğun, kadife bir karanlıktan başka bir şey hissedemedi.

Sessizce, "Celia Marsdon, şu an neredesin?" diye sordu.

Ölümcül karanlığın içinde ona ulaşmaya çalışırken bekledi ve birden elinde hafif bir karıncalanma hissetti. Karıncalanma koluna doğru çıktı ve âdeta dürbünün ters ucundan görülen bir görüntü zihnine ulaştı. Yeşillikler, meşe ve kestane ağaçlarıyla kaplı bir tepeyi; yapraklarının farklı şekillerini, onların altındaki çobanpüskülünün parlak yeşil karanlığını gördü. Ağaçları çevreleyen gri, yosunlu bir taş duvar ve duvarın karşısında bir şapelin harabeleri vardı. Sivri kemerli pencere pervazlarından ve ana kapının üzerindeki sağlam haçtan dolayı oranın bir şapel olduğunu biliyordu. Şapelin güney duvarının dibinde odundan bir kulübe, dışarıda çimlerin üzerinde iki figür vardı. Bunlardan biri siyah giysiler içinde bir rahipti. Belinde düğümlenmiş bir kırbaç vardı ve kafası, başının tıraş edilmiş yuvarlağını gösterecek şekilde eğikti. Rahibin kolları, mavi bir etek ve bağcıklı korse giymiş bir kıza sarılmıştı. Kızın dalgalı sarı saçları kalçalarına kadar iniyor, sadece birkaç altın rengi tutam rahibin siyah giysileri üzerinde dağılıyordu. İkili âdeta renkli bir fotoğraf gibi donmuştu; sıradan bir fotoğrafın aksine buradaki sahne çılgın bir özlem ve umutsuzluk gibi duygularla titriyordu. Ve sahne birden yok oldu.

Genç hemşire ikinci kez "Doktor!" diye tekrarlamıştı.

Hintli, beyaz önlüğün altındaki küstah ve onaylamayan yüzü görebilmek için gözlerini açtı. "Evet, hemşire, ne vardı?"

"Medfield'dan size bir telefon var. Drewton Düşesi sizinle görüşmek istiyor."

Akananda yavaşça kendini toplayarak, "Pekâlâ, telefon nerede? Girişte mi? Ona dokunmayın ya da rahatsız etmeyin, olur mu?" dedi ve Celia'yı gösterdi.

Hemşire ona küçümseyen bir bakış attı. "Korkmanıza gerek yok. *Ona* bir daha dokunan zaten cenaze işleri görevlisi olacaktır."

Akananda önce Myra ile konuştu ve sonrasında Lily Taylor'ı koridorda umutsuzca beklerken buldu.

"Kısa bir süre için Medfield'a geri döneceğim" dedi. Lily'nin yüzünü

görmesiyle birlikte "Zavallı kadın... Benimle birlikte gel ve biraz dinlen. Kızın için şu an yapılabilecek hiçbir şey yok" diye ekledi. Bir an tereddüt etmesine karşın herkesin bu krize dahıl olduğunu bildiği için devam etti. "Leydi Marsdon büyük bir şoktan dolayı aniden geçmişe döndü. *Kendi* geçmiş yaşamına. Ve Sör Richard'ın ve bu nedenden dolayı sizin ve benim de. Vahşi duygular ve şiddet işte bu yüzden yeniden baş gösterdi, değişmez bir şekilde bize sonuçlarını gösteriyor."

Lily doktorun koluna yapıştı. "Ama bunu nasıl *durdurabiliriz*? Celia ölüyor. Aman Tanrı'm, ben anlamıyorum..." diyerek inledi ve elleriyle yüzünü kapadı.

"Bunu durdurmalıyız ya da en azından Tanrısal merhametle durdurabiliriz."

Hissettiğinden daha fazla güvenle konuşmuştu. Telefon görüşmesinde Düşesin söylediklerine bakılırsa şimdilik bu Sör Richard için de geçerliydi. Kolunu Lily'ye doladı ve hızla arabasına yöneldi.

Myra onları yanında dadıyla birlikte Medfield'ın girişinde bekliyordu. Coşkuyla "Sizi gördüğüm için çok rahatladım Doktor Akananda!" dedi. Son yarım saatte yaşlı İskoç kadının endişeleriyle birlikte Hintliye karşı olan garip inancını da paylaşmaya başlamıştı. "Richard hâlâ odada kilitli. Dersliğin kapısına kendim de gittim ve içerden hiç ses gelmiyor. Çabuk olun!"

Akananda başıyla onayladı."Yalnız olmam gerekiyor. Lütfen hepiniz merdivenlerde bekleyin" diyerek alçak sesli konuşmaların duyulduğu oturma odasını işaret etti. Myra kolunu, sallanmakta olan Lily'ye doladı. Akananda odasına doğru büyük merdivenleri tırmanırken dadı saygılı ve inatçı bir şekilde üç adım geriden onu takip etti. Hintli içeride savaş için zihnini arındırırken o, kapının dışında bekledi. Çok sessiz bir şekilde Athrava-Verda'dan sözler tekrarladı.

"Gün ve gece nasıl korkmazsa, kayıplardan ve zarardan acı çekmezse ruhum da öyledir... Korku benden uzaktır... Yaşanmışlardan ve yaşanacaklardan korkmayacak, kayıplardan ve zarardan acı çekmeyecek; ruhum da öyledir ve korku bizden uzak olacak."

Akananda, sessiz İngiliz odası, etrafında altınımsı-beyaz bir ışıkla -merhametli bilgeliğin aydınlanması- dolana kadar bekledi ve kollarını havaya kaldırıp avuçlarıyla dualaın evrensel hareketini yaptı. Ayağa kalkıp odasının kapısını açtı. Dadının beklentili yüzüne şaşırmadan baktı.

"Dersliğe gideceğiz" dedi.

Oraya gittiklerinde dersliğin kapısı sonuna kadar açıktı. Richard eski sıralardan birine oturmuş, yazı yazıyordu. Dadının nefesi kesildi ve hızla yanına koştu.

"Ah efendim. Tanrı'ya şükürler olsun. Beni çok korkuttunuz."

Richard ona kasvetli bir bakış attı ve omuz silkti. "*Artık* on iki yaşında değilim dadı ve tatsız durumlarla başa çıkabilecek kadar sağlamım. Siz hastaneden mi geliyorsunuz?" diyerek Akananda'yı işaret etti. "Celia nasıl?" derken sesi son derece soğuktu. "Ambulansın sesini duyduğuma göre hastanede olduğunu zannediyorum."

"O gerçekten çok hasta Sör Richard, bilinçsiz. Yanına gitmelisiniz."

"Beni sordu mu ya da belki *Harry Janes*'u sormuştur?"

Akananda ses tonundaki imadan dolayı dadı kadar şaşırmıştı.

Dadı Richard'ın kolunu kavradı ve "Sevgili Tanrı'm. Bilinçsiz bir şekilde, neredeyse ölmek üzere. Onu *görmelisiniz*. O sizin karınız!" dedi.

Richard ayağa kalktı ve geri çekildi. "Celia'ya yeterince zarar verdim. Bir daha görüşmememiz çok daha iyi. Annesi onunla ilgilenecektir ve tabii ki en iyi tıbbi desteği sağlayacağım."

Bir an için sessizlik oldu. Akananda küçük oyuktaki haç ve mumların yerlerinde olmadıklarını fark etti. İnatçılık, çarpıklık ve insan iradesinin acımasızlıklarıyla savaşabilmek için daha birkaç dakika önce aradığı bilgelik ve rehberliğe daha çok ihtiyacı vardı.

Sakince, "Ne yapmayı önerirsiniz, Sör Richard?" diye sordu.

"Felaket getiren bu evliliğimle bağlantılı herkesi evimden gönderin. Bundan böyle oldukça yalnız bir şekilde yaşamak istiyorum, en azından yaşamayı *tercih ettiğim* süre boyunca."

Yanaklarından yaşlar süzülen dadı, "Sen çıldırmışsın!" dedi. "Zavallı çocuğum, sen çıldırmışsın. Bu sıklıkla kütüphanedeki kronolojiden okuduğun o lanet, korkunç şeytanlar seni ele geçirdiler."

"Peh!" diye patladı Richard. "Ürkütücü saçmalıklar! Bir daha asla geçmişi düşünmeyeceğim. Kitap kapandı."

Akananda "Bu, Sör Richard" dedi ve sert bir biçimde devam etti. "Sizin durumunuzda mümkün değil. Şartlar bu yaşamda kendilerini yeniden yarattılar ve bir öncekinde yapmış olduğunuz hataları telafi edebilirsiniz. Siz ve Leydi Marsdon, her ikiniz de. Şu an şeytanla birleşiyorsunuz."

Richard çenesini kaldırdı. "Söylediklerinizden tek kelime anlamıyorum Dr. Akananda ve sizi daha fazla dinlemek de istemiyorum. Dadı, hizmet-

çilere doğu kanadındaki kırmızı odayı hazırlamalarını söyler misin? Leydi Marsdon'un etkileri temizlenene ve Medfield Place'de yalnız kalana kadar oraya taşınacağım." Derslikten çıkıp doğu kanadına doğru yöneldi.

İki umutsuz varlık, Hintli bir doktor ve İskoç bir dadı çaresizce birbirlerine baktılar.

Dadı, "O *gerçekte* bu kadar kalpsiz ve acımasız değildir, efendim" dedi. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim." Cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. "Onu siz de duydunuz, *'yaşamayı tercih ettiğim süre boyunca...'* Ah doktor!"

Akananda, "Biliyorum. Bana, bahsettiğiniz şu kronoloji kitabını gösterir misiniz?" diye sordu.

Dadı "Tabii ki" diye yanıtladı ve doktorla birlikte kütüphaneye giden merdivenlere yöneldi.

Akananda büyük kitabı camın önüne taşıdı ve dadının gösterdiği paragrafın tamamını inceledi. Kahverengi işaret parmağıyla Elizabeth Dönemine ait yazıları takip ederken içindeki katiyet duygusu da büyüyordu. Henüz çevirmesinin mümkün olamayacağı anahtar işte tam buradaydı. Buna karşın şu ana kadar sadece sezgi, tahmin ve Celia'nın psikolojisinden elde ettiği düşünceler hâlinde fark edebildiği geçmiş ilişkilerle ilgili yeni düşünceler ediniyordu.

"İghtham Mote." Başını salladı ve daha sonra Tudorlu sahiplerine bir kez daha baktı. "Sör Chris; Allen ve can sıkıcı karısı... Gözleri âdeta çılgın bir kurdu andırıyordu." Bu cümleyi okurken gözlerinin önüne puanlı elbisesiyle bir gece önce Celia'yı öfkeyle süzen ve Sör Richard'a hayranlık duyan Edna Simpson'ın imajı geldi. Tanımlama uygun gibi görünüyordu; kadın bir şekilde geçen gece eski suçunu tekrarlamıştı. Ama nasıl? El yordamıyla karmaşanın içinde yol almaya çalışıyordu. Şu an yeterince trajedi vardı ve dahası da gelmekteydi, ta ki...

Kendisini seyretmekte olan meraklı gözlerin farkındaydı. "Evet, burada birçok ipucu var. Eğer kitabın tamamını çözebilirsek neler olduğunu daha net görebiliriz..."

Dadı hevesle, "Bunu yapabilir misiniz?" diye sordu. "Onların geçmişi görmelerini sağlayabilir misiniz?"

Akananda kafasını salladı. "Bilmiyorum. Benim mucizevi güçlerim yok. Yine de ilaçlar var, belki hipnoz... Ancak Sör Richard'a değil, o kendini tamamen kapamış, belki Leydi Marsdon'a olabilir."

"Ben küçük bir çocukken kulübemizin karşısında oturan yaşlı bilge bir kadın vardı. Dumanın içinde geçmişi görmenizi sağlardı. Ona, daha önceki yaşamda, Bruce Döneminde kardeşini bir kez daha öldürdüğünü göstererek Jemmie McCleod'un erkek kardeşini öldürmesini engelledi."

Akananda dadıya minnettar bir bakışla baktı. İskoçyalı kan bu tip olayları Hintliler kadar doğal kabul ediyordu. Ve içine nüfuz etmeyi amaçladığı aslında Batı dünyasının incelikten yoksun körlüğüydü.

Dadı nefes nefese "Her ne kadar rahibimiz ve annem inanmamış olsa da kadın bir şey daha yapmıştı" diye devam etti. "Kız kardeşim Annie kör doğmuştu. Onun el yordamıyla yürümeye çalıştığını ve tökezlediğini görmek çok üzücüydü. Keşiş bunun 'Tanrı'nın isteği' olduğunu söylemişti ama ben haksızlık olduğunu düşünüyordum. Ama bir gece, o kadın bana dumanın içinden Annie'nin geçmişte çok acımasız bir kadın olduğunu, bir adamın gözlerini kızgın demirle dağladığını gösterdi. Ve *kız kardeşim* şimdiki yaşamında bu yüzden kördü."

Akananda dadıya içtenlikle gülümsedi. "Evet, bazen cezalar suçla uyum içindedir ama çoğunlukla kati sonuçları göremeyiz. Biliyorsunuz, çok büyük gizemlerle uğraşıyoruz."

"Evet" dedi dadı. "Burada karmaşa içindeyiz ve ben çok korkuyorum."

Akananda, "Endişelenmemeye çalışın" dedi. "Sör Richard'ın emirlerini yerine getirseniz daha iyi olacak. Çünkü şu an ona ulaşmamız mümkün görünmüyor."

Kütüphaneden çıktılar ve Akananda oturma odasına yöneldi. Ona doğru merakla dönen kafalara, "Sör Richard şimdi daha iyi, ancak yalnız kalmayı arzu ediyor" dedi.

İgor ve Harry geleneksel sözler sarfetti, her ikisi de beklemekten son derece sıkılmıştı. Myra, ani değişikliğin bilinciyle ayağa fırladı.

Her iki adama dönüp, "İşte bu güzel, biz gitsek daha iyi olacak. Hoşça kalın Bayan Taylor, umarım Celia en kısa zamanda iyileşir" dedi ve Lily'nin gevşek elini sıktı. Hayal kırıklığına uğradığı belli olan kıza döndü ve "Hoşça kal Sue!" dedi. Ev partisi üzücü bir şekilde son buluyor ve kimse ona neler olduğunu anlatmıyordu. Myra nazikçe, "Eve dönmeden önce kasabaya gelirsen beni ara" diye ekledi. "Seni bazı uygun genç adamlarla tanıştıracağım."

Myra, İgor ve Harry aceleyle çıktı. Odada kalan üçlü Bentley'in çakıl taşlarında çıkardığı sesle evden ayrılışını dinledi.

Soğuk kahvesinden bir yudum alan Lily, "Celia'nın yanına dönmeliyim. Tabii ki Richard da benimle birlikte gelecektir" dedi.

Akananda Sheraton stili sandalyeye oturup ellerini kavuşturdu. "Bayan Taylor, sizinle konuşmam gerekiyor."

Lily'nin göğsündeki ağırlık daha da artmıştı ama adamı anlıyordu. Kıza döndü ve "Sue, tatlım, rahibe bir mesaj iletir misin? Onlara Celia'nın rahatsızlandığını ve yarınki Çiçek Derneği toplantısına katılamayacağını bildir. Belki de St. John Günü için hazırlanan güllere güvenebilirler."

Sue yavaşça başıyla onayladı. "Peki, kuzen Lily, seve seve" dedikten sonra kederli bir şekilde odayı terk etti.

Lily'nin endişeli bakışları Hintli adama dönmüştü. Sakince "Richard'ın *nesi* var? *Gerçekten* iyi değil, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır" dedi Akananda. "Size, bu evliliği reddettiğini, Medfield'daki ona ait tüm kanıtları yok etmek istediğini söylemek zorundayım, Bayan Taylor. Sanırım buna siz ve küçük Sue da dâhilsiniz. Kendini âdeta çelik bir kasaya kapadı. Hiçbir şey düşüncesini değiştiremez."

Lily güçlükle soluk aldı. "Yoksa çıldırdı mı?"

"Tıbbi açıdan delirmedi" dedi Akananda.

"Ama Celia'yı *seviyordu*, böyle olduğunu biliyorum. Ve şimdi kızım ölüyor, bir koca bu şekilde davranamaz. Bu doğru değil, bu *iyi* değil!"

Akananda kederle gülümsedi. "Vahşi duygular asla iyi değildir, Bayan Taylor. Çoğunlukla bir yaşamdan öteye taşınabilecek kadar kör güçlerdir."

Elleriyle gözlerini kapatan Lily, "Bu olamaz! Sadece Celia Sör Harry ile flört etti diye, tamam ayrıca dün akşam çok *tuhaftı* ama bunların hiçbir anlamı yok. Ah, kendimi çok çaresiz hissediyorum" dedi. Güçlükle nefes almaya devam ediyordu, çantasından bir mendil çıkardı. "Ağlamak istemiyorum, bunun hiçbir yararı yok ama tüm bunların neden bizim başımıza geldiğini anlayamıyorum..."

Akananda ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Downs'ın sakin mavi gökyüzünün altında uzanan karanlık yeşil çizgisine baktı. Dâhil olmayı her zaman istediği Samadhi'nin o çok mutlu bilinci gibi, insani tutkulardan uzak, gizemli ve ebedi bir manzaraydı bu. Oraya ulaşamamıştı çünkü henüz bağlılıklarından ve borçlarından kurtulmamıştı. O da Karma döngüsünün bir yerlerinde dolaşıyordu.

Ağlayan kadına geri döndü ve omzuna dokundu. "Ben de neredeyse sizin kadar karanlıktayım. Ama izninizle Arthur Moore ile görüştükten

sonra kızınız üzerinde bir deney yapmak istiyorum." İçinden, tabii yaşarsa, diye de ekledi.

"Ne olursa!" diye fısıldadı kadın. "Yardımcı olacağını düşündüğünüz her şeyi yapabilirsiniz."

"Bu arada, Simpsonlar nerede?" diye sordu Akananda.

Lily şaşırmıştı. "Bilmiyorum. Onları tamamen unuttum. Hâlâ burada olabilirler mi?"

"Sanırım." Hassas algıları, evin içindeki uğursuz bir kasırgayı andıran karanlık yoğunluğun farkındaydı. Lily'ye "Siz bekleyin. Bununla ben ilgilenirim" dedi ve yukarı çıkıp Simpsonların kapısını çaldı.

Sonunda bir kadın sesi, "İçeri gelin" dedi. Akananda odaya girdiğinde, şeytani kötülüğün bilincinde olmasa son derece gülünç bulabileceği bir sahneyle karşılaştı.

Kırmızı ve ter içindeki suratıyla Edna'nın saçları âdeta iki ıslak boynuz şeklini almıştı. George onu çekiştirirken o da güçlükle korsesini giymeye çalışıyordu.

Öfkeyle, "Kahretsin! Sizin hizmetçi olduğunuzu sanmıştım" diye bağırdı ve dev vücudunu hemen bir Japon kimonosuyla sardı.

Akananda eğilerek "Özür dilerim Bayan Simpson" dedi. "Bayan Taylor nasıl olduğunuza bakmamı istedi. Belki de bugün Medfield'da büyük sorunlar yaşandığını bilmiyorsunuz. Diğer konuklar ayrıldı."

Kasvetli bir baş ağrısının dışında Edna, ilacın tüm etkilerinden kurtulmuştu. Bir gece önceki olayları bulanık bir şekilde hatırlıyor, gördüğü o kötü kâbuslardan biri olduğunu düşünüyordu. Bu arada güçlükle hatırladığı zencinin mükemmel bir şekilde üniversite İngilizcesi konuştuğunu ve Marsdonlarla ilgili terimlerde samimi olduğunu fark etmişti. Asaletle kimonosunu düzeltti ve kibarca söze girdi.

"Leydi Marsdon hasta, evet Bay Simpson söylemişti" diyerek yatağın yanına çöküp şaşkınlık ve rahatlamayla karışık bir ifadeyle karısını seyreden adamı işaret etti. Edna'nın bir saat önce nasıl göründüğü düşünülürse, şu an ki hâli inanılmazdı. Her şey bir yana o, George'un iradesi güçlü Edna'sıydı. Zor ve rahatsız edici zamanlarda bile ona güç veriyordu. Şu son saatleri unutmak çok daha iyi olacaktı.

"Bendeniz de oldukça hastaydım" dedi Edna. "Yabancı bir evde oldukça münasebetsiz bir durum ama herhangi bir sorun teşkil etmediğime eminim. Eğer Sör Richard ve Bayan Taylor bu kadar kederliyse burada kalıp onları neşelendirmeye çalışacağız, öyle değil mi George?"

Akananda bu inanılmaz aptal ve saçma öneriye karşı yüz ifadesini ve öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Kadının çevresindeki karanlık, kötü aura-yı koyu kırmızı zikzaklarıyla birlikte görebiliyor ve kadının, kocası kadar bilinçsiz bir şekilde şeytani güçlerin kontrolü altında olduğunu biliyordu. Ve tabii ki kurbanları Celia, Richard ve Lily.

Baskıcı bir ses tonuyla, "Bayan Taylor hastaneye kızının yanına gidiyor. Ve Sör Richard pek iyi değil. Sizin için bir tren ayarlayalım, birileri Lewes'e arabayla sizi götürebilir" dedi.

"Doğrusu..." Edna'nın inatçı çenesi gerildi ancak ne yazık ki istediği şekilde karşı çıkamayacağını ya da Sör Richard'ın yanında kalmak için yapacağı tartışmaları kazanamayacağını gördü.

"Emin olabilirsiniz Doktor!" dedi George. "Hemen çantalarımızı toplayacağız, öyle değil mi tatlım?"

Sağgörüsüyle bu sahneyi seyretmekte olan Akananda, küçük avukatın gri ve donuk olan aurasında küçük bir değişim gördü. Simpson karısına doğru konuşurken Edna'nın öfkeli kırmızı renklerine karşın etrafa pembemsi bir ışık yayılıyordu. Aralarında gerçekten de bir çeşit sevgi var, diye düşündü Akananda. Aynı anda Edna'ya ait bir öngörü gerçekleşti. Çığlıklar atan bir yüzü ve etrafını saran alevleri görmüştü. Ürperdi ve daha yumuşak bir tonla, "Hiç şüpheniz olmasın ki en kısa zamanda Sör Richard'dan haber alacaksınız, Bay Simpson. O ve Leydi Marsdon ev partisinin aniden sonlandırılmasından dolayı size özürlerini sunmak isteyeceklerdir. Baş kâhyayla birlikte size tren programını göndereceğim" dedi. Tekrar selam verip kapıyı arkasından kapattı.

"Pekâlâ, kendini ne kadar da önemli hissediyor, öyle değil mi? Sence Marsdonların rahatsızlığı ne? Merak ediyorum, acaba gıda zehirlenmesi olabilir mi? Bence dün geceki yengeç biraz bayattı. Hem aslına bakarsan, ben de hastalandım, öyle değil mi? Bire on veririm ki yengeç bayattı!"

George sabırsızlıkla onayladı, "Evet, belki de. İyi olmana sevindim hayatım."

Hızla giyinme odasına girdi ve çantasını toplamaya başladı. Edna da çantasını toplamaya başlamıştı. Medfield'dan mahrum ediliyor olmanın öfkesi, can çekişen bir arzuya dönüşüyordu. Midesi yeniden bulanmaya başlamıştı, neyse ki kendi özel eczacısı Pazar günleri açıktı. Clapham'a döndükleri dakika yeni bir şişe ilaç alabilirdi. İlacın şiddetli arzusu kısa bir süre sonra diğer tüm düşünceleri bastırmıştı ama bunu George'a söylemedi.

Hastanede, Celia'da hiçbir değişiklik yoktu. Akananda Lily ile birlikte odaya girince küçük, şımarık hemşire eleştiren gözlerle ayağa kalktı. Akananda Celia'yı muayene ederken sessiz bir hor gormeyle doktoru izledi. Üç yıl eğitim almıştı ve bir ceset gördüğünde çok iyi tanırdı. Başhemşire de onunla aynı fikirdeydi.

"Onu buradan çıkarmamız gerekiyor" dedi başhemşire. "Yatağa ihtiyacımız var. A-yirmi-yedi yolunda üç araba kazası olmuş ve hastaları aşağıda sedyelerde bekletiyoruz. Buradaki hastaneler *yaşayanlarla* ilgilenmek içindir ve bu kadın yaşamıyor; baronetin karısı olsun ya da olmasın, bu bir saçmalık."

Muayenesi sırasında Akananda hemşireyle neredeyse aynı fikri paylaşmak üzereydi. Hiçbir yaşam belirtisi, nabız ya da solunum işareti alamamıştı. Vücut, gerçekte ölümde beklenen kadar soğuk olmasa da yeterince sıcak değildi ve de solgundu. Oksijen kızı rahatlattığından beri başka bir titreme yaşanmamıştı. Celia'nın tüm kasları gevşemişti.

Akananda Simpsonlarda olduğu gibi onun aurasını da görmeye çalıştı. Ama bu kez görme yeteneği onu hayal kırıklığına uğrattı ve geriye sadece inatçı bir umut bıraktı. Düşmanca yaklaşan hemşirelere karşı bu umudu korumak oldukça güçtü.

Başhemşire, "O hâlde cesedi eve geri götüreceksiniz, öyle değil mi doktor?" diyerek harekete geçti. "Sanırım oradan bir şekilde gömülür. Yatak ihtiyacını bir kenara bırakın, bu iş anormal ve genç hemşireleri altüst ediyor" dedi ve çarşafı hızla Celia'nın yüzüne doğru çekti.

Bu konuşmaları seyretmekte olan Lily bir inlemeyle çarşafı geri çekti. "Bunu *yapmayın* başhemşire. Lütfen yapmayın. En azından Londra'daki uzman gelene kadar bekleyin." Celia'nın elini aldı ve yanağına götürdü.

Başhemşirenin dudakları gerildi. "Pekâlâ, Dr. Foster Sör Arthur'un bu gece burada olabileceğini ve saçma sapan bir iş için vakit ayırmaktan dolayı *pek mutlu* olmayacağını söyledi. Ben gelmemesini önerecektim."

Lily ve Akananda, "Hayır!" diye bağırdılar.

Başhemşire omuz silkti ve "Devam edin o zaman" dedi. Daha sonra genç hemşireye dönerek, "Sana aşağıda ihtiyacım var" diye ekledi. Beyaz önlüklü iki kadın odadan dışarı çıktı.

Kızının elini sıkmaya devam eden Lily fısıltıyla, "Sence Richard *onu* eve götürmemize izin verir mi?" diye sordu.

Akananda başını salladı. Belki ancak gerçekten ölürse, diye düşündü. Hiç şüphe yok ki geleneklerin etkisi baroneti Leydi Marsdon için uygun

bir cenaze töreni düzenlemekten alıkoymazdı. Aslına bakarsanız artık bundan bile pek emin değildi. Medfield Place'ten ayrılmadan önce dadı Cameron dehşet içinde yanına gelerek Sör Richard'ın Celia'nın resimlerini parçaladığını ve merdivenlerde asılı olan yeni yağlıboya tablosunu şeritlere ayırdığını söylemişti.

Lily ile Akananda kalın çarşaflarla örtülü yatağın yanında beklerken saatler akıp geçti.

Sör Arthur Moore gece yarısı olmadan hastaneye ulaşmıştı. Büyük bir servet ve şövalyelik kazanmasına yardımcı olan kendine güveni ve keskin zekâsıyla basamaklardan yukarı tırmandı. Kısa boylu, tombul ve kel bir adamdı. Ve bir nöropsikiyatri uzmanından çok zengin bir belediye meclis üyesini andırıyordu. Ününü; kore hastalığı, epilepsi, histerik belirtiler ve hatta alkolizm gibi çeşitli utanç verici hastalıklara karşı uyguladığı saygın tedavi yöntemleriyle duyurmuştu. Hekimlik uygulamasının onu sıkmaya başladığının farkındaydı. İki saat önce, Leydi Blackwood'un akşam yemeği partisini -hem de mükemmel bir Grand Marnier suflesini bitiremeden- bırakıp bilinmeyen bir Sussex pratisyeninden gelen çağrıya cevap verdiğine inanamıyordu.

Başhemşire onu hastanenin kapısında heyecanla karşıladı. "Ah, Sör Arthur! Ne büyük şeref! Sizi Londra'dan bu şekilde getirttiğimiz için çok üzgünüm. Aslında son derece gereksiz, ama o yabancı doktor, tabii *doktorsa*..."

Sabırsız, dolgun elini kaldıran Moore sözünü kesti, "*Ne?* Beni çağıran doktor yabancı değildi, adı Foster gibi bir şeydi" dedi.

"*O* değil" diye kekeledi başhemşire. "Hastanızın öldüğünü kabul etmeyen diğeri. Bence *getirildiğinde* ölmüştü. Yine de birkaç tepki verdi ama bu, saatler önceydi ve bana göre..."

Görkemli doktorun gür beyaz kaşlarını kaldırmasıyla soğuk bir bakışa maruz kalmış ve onaylanmayan iş arkadaşları ve hatta hastane yöneticilerine kadar uzanabilecek bu gereksiz konuşmasına bir son vermişti.

"Dr. Foster'ı arayın ve geldiğimi haber verin ama önce beni hastanın yanına götürün."

Sör Arthur Celia'nın odasına girdi ve gecenin karanlığında kalmış iki insanı görmezden gelerek doğruca yatağın yanına gitti. Yüzünü yakından incelerken Celia'nın bileğini alıp nabzına baktı. Bıraktığında bilek sessiz odada herkesin duyabileceği hafif bir gürültüyle hareketsizce kızın göğsüne düştü.

Sör Arthur etrafta dolaşan başhemşireye dönüp, "Siz gidebilirsiniz"

dedi. "Dr. Foster gelene kadar söyleyebileceğim hiçbir şey yok." Yüzünde zafer gülümsemesiyle ayrılan hemşirenin ardından kendi kendine, "Can sıkıcı kadın ne yazık ki haklı, bu kız kesinlikle olmuş, ama..."

Birden yatağın diğer ucundaki adam ve kadını fark etmişti. Orta yaşlı ve son derece acılı kadına dönerek, "Özür dilerim. Siz annesi misiniz?" diye sordu. Lily'nin başıyla onaylamasıyla Sör Arthur adama döndü ve hiç beklenmeyen bir sevinç gösterdi. "Ulu Tanrı'm!" diye bağırmıştı. "Bu sen misin Jiddu? Jiddu Akananda?" Keskin yüz hatlarına sahip koyu kahverengi yüzü, düz siyah saçları ve iyi kesimli giysileri inceliyordu. O, Guy's'da ve daha sonra Maudesley'deki sınıflarında en başarılı öğrencilerinden biriydi.

"Tanrı aşkına, *senin* burada ne işin var?"

Akananda kederli bir şekilde gülümsedi. "Bu genç kadının şu andaki vücudundan tamamen vazgeçmesini önlemeye çalışıyorum ve tabii diğerlerinin onu buna zorlamasını da."

Sör Arthur yatağın kenarından dolaşıp Hintlinin elini sıktı ve "Gerçekten mi?" diye sordu. "Aynı eski önseziler, değil mi? Bir parça bile değişmemişsin. Guy's'da birlikte kafa patlatalı otuz beş yıl olmuş olmalı. Birlikte yaşadığımız o zor durumu hatırlıyor musun, şok tedavisiydi öyle değil mi? Yaşlı Murdock'un emirlerine karşı gelmiştik. Bunca yıldır neler yaptın?"

"Kalküta, Londra, araştırmalar. *Senin* kariyerinle karşılaştırıldığında çok hafif kalıyor. Ama Arthur, şimdi yardımına ihtiyacım var." Yatağa doğru kayan bakışı doktoru şaşırtmıştı. Her ne kadar birçok sınıf arkadaşı onu tuhaf bulsa da her zaman beğendiği eski bir sınıf arkadaşıyla karşılaşmanın verdiği keyifle, şu anki durumu tamamen unutmuştu.

"Tamam, bana bu vakayla ilgili *her şeyi* anlat" dedi Sör Arthur ve "Her bir ayrıntıyı" diye ekledi. Her iki doktorun da gözden kaçırdığı Lily, iki uzmanın bir karara varmasını beklerken terk edilmişlik ve çaresizliğin umutsuzluğunu hissetti. Acısı âdeta duygusuzluğa dönüştü ve bir yerlerden bir fincan kahve bulması gerektiğini söyleyerek hemşire masasına doğru odadan çıktı.

Sör Arthur ile Akananda karşılıklı sandalyelere oturdular. Sör Arthur bir puro çıkarttı ve ucunu dikkatle kesti.

Bir kibrit yakarken, "Tabii ki bunu normalde bir hastanın yanında yapmıyorum" dedi. "Ama düşünmeme yardımcı oluyor. Ve dostum, dürüst olmak gerekirse *onu* nasıl bir hasta olarak değerlendirebiliriz, bilemiyorum. Yine de anlatmaya başla."

Akananda önce tıbbi ayrıntılardan ve prosedürlerden başlayarak on

dakika boyunca konuştu. Bu arada iş arkadaşı dikkatli bir şekilde onu dinliyor, aralarda başıyla onaylıyordu.

Akananda durduğunda, "Klinik ölüm artık eskisi kadar kolay değil. Beyin dalgaları bize biraz ipucu verebilir. Bunu bulabilmemiz için onu makineye bağlamalıyız. Eğer sen bu kadar kararlı olmasaydın bu durumda onun ölüm belgesini imzalardım. Yine de tam çürüme ve bozulma olmadan gerçekten bilemeyiz. Senin için mezarlık bekçilerini durduracağım" dedi.

"Teşekkür ederim" dedi Akananda. "Buna minnettarım."

Doktor, Akananda'nın ışık saçan minnettarlığından utanmıştı. Şişman bacağını bir diğerinin üstüne attı ve "Peki... Olağanüstü bir vaka. Sırası gelmişken, *ilgin* bana biraz kişisel gibi geldi. Belki de romantik bir durum... 'Canlıyken' çekici bir kız olabilir, yoksa annesi mi? Hatırladığım kadarıyla gençken kızlarla aran oldukça iyiydi, kızlar sana bayılırdı. Ve ben seni çok kıskanırdım" dedi.

"Hayır, hayır!" diye gülümsedi Akananda. "O günler geride kaldı. Her ne kadar bu iki mutsuz kadına acısam da senin bahsettiğin türde bedensel bir durum yok."

"Hâlâ biraz sofuyuz o zaman. Şarapsız, kadınsız ya da kırmızı etsiz bir hayat mı?"

Akananda başıyla onayladı. "Kulağa kasvetli geliyor, öyle değil mi?"

Dalgınlıkla, "Duruma göre değişir..." dedi. Aklını şu anki sorun üzerine yoğunlaştırmak için yatağın kenarına yaklaştı. "Kocası, şu baronet, anlattığın kadarıyla kulağa pek sevimli gelmiyor."

Akananda yavaşça, "Şu an öyle davranıyor. Patolojik olarak yani. Ama gösterdiği ve savaşmakta olduğu davranışlar, geçmişten gelen şeytani baskılardan kaynaklanıyor" dedi.

Dumandan bir halka çıkarıp tavana doğru yok olmasını izleyen Sör Arthur "Çocukluk travması mı?" diye sordu. "Oedipus kompleksi ve bize öğrettikleri tüm o Freud yazıları mı yoksa?"

"Belki de, bir ölçüde." Akananda başını çevirip karanlık pencereden yıldızlı geceye baktı. "Sör Richard tehlikeli bir kaçış durumunda, bugünün gerçekliğini reddediyor. Aynı zamanda bu zavallı kız da..." Kafasını hastane yatağına çevirmişti. "Senin de gördüğün gibi, büyük bir tehlikede. Özellikle de geçmişten gelen bir tehlike."

Sör Arthur şüpheyle başını salladı. "Derin analizler mi öneriyorsun? Şu an için can sıkıcı ve pratiğe dayanmayacaktır. Henüz gerçek olmayan bir

cesedi inceleyemem. Sırası gelmişken Jiddu, diğerlerinin onu, vücudunu terk etmeye zorladığından bahsediyordun. Kulağa büyücülük gibi geliyor?" Sigarasını sondurdü. "Hatta cinayet gibi geliyor. *Bunu* kastetmiş olamazsın öyle değil mi?"

Akananda derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, ellerini arkasında birleştirdi. "Demek istediğim şey tam olarak cinayet" diyerek şaşkınlığa uğrayan eski dostuna baktı. "Bu cinayet daha önce de işlenmişti ve yine işlenecek, tabii eğer..."

Sör Arthur, "Kızın *zehirlenmiş* olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diyerek sözünü kesti. "Bana hiç öyle gelmedi. Testler yaparız; Brainerd bu işin adamıdır. Onu getirtebilir miyim bir bakayım." Hızla ayağa kalktı.

Akananda dostunun omzuna elini koyup, "Hayır, hayır. Batı bilimiyle test edilebilecek bir zehirlenme yok, en azından henüz" dedi.

"Pekâlâ, o zaman neden bahsediyorsun?"

Kelimelerini dikkatli bir şekilde seçen Akananda, "Terapi!" dedi ve arkasından duygusal bir rahatlama hissetti. Bu etkileyici terimlerin dostunu tatmin etmesini umuyordu. "Bunun anlamı, iyileştirici bir arınma yaratabilmek için orijinal travmayı yeniden yapılandırmak."

Ama Sör Arthur karşıt bir biçimde homurdandı. "Benim için çok fazla gösterişli ve anlamsız söz, eski dostum. Kısacası, eğer kız henüz ölmediyse onu bu kataleptik transtan ya da her neyse ondan, şu an intihara yatkın bir şekilde içinden kaçmaya çalıştığı felaketi kabul edebilmesi için bilinçaltında yeniden yaşamasını sağlayarak çıkarmayı mı umut ediyorsun?"

Akananda bir süre sonra cevap verdi. "Onun gibi bir şey..." Kendini daha iyi ifade edebilmek ve geçmişteki bu maceraya atılabilmek için arkadaşının desteğine ihtiyacı vardı. Ancak aynı zamanda açık sözlülüğün şüpheleri ve hatta düşmanlığı bile tetikleyebileceğinin de farkındaydı. Arthur mükemmel bir nöropsikiyatri uzmanıydı, kemoterapi gibi materyal yöntemlere inanırdı. Analitik bir bakış açısından baktığında, hastanın ona gösterildiği sıradaki tüm gerileme belirtileri dahi dokunulabilir gerçeklerdi. Mezarlığın sonrasındaki herhangi bir yaşam formu düşüncesi onun için küçümsenecek bir şeydi. Tıp okulundaki genç Artie Moore da tanınmış ve üstün uzman Sör Arthur da değişmeyerek aynı şekilde düşünüyordu.

"O pratisyen mantıksız bir şekilde zaman kaybediyor" dedi ve birden ayağa fırladı. "Ulu Tanrı'm, o da neydi öyle?"

Etrafta dolaştı ve yatağa yaklaşıp yakından baktı. Celia'nın yanına gi-

dip kulağını göğsüne dayadı. Kızın durumunda bir değişiklik yoktu. Yeni olmuş yüzlerdeki sakinliğin dışında ne belli bir kalp atışı, ne bir refleks, ne de bir ifade söz konusuydu.

"Bir an için konuştuğunu zannettim" dedi Sör Arthur. İpek mendilini çıkarıp alnını sildi. "Sen bir şey duydun mu Jiddu?"

Hintli adam bir şey duymamıştı ve başını hayır anlamında salladı. Sakince, "Ne dediğini duydun?" diye sordu.

Sör Arthur purosunu söndürdü. "Kesinlikle ahmaklık tabii ki. Hayal görüyor olmalıyım. Bir tatile ihtiyacım var. Hastalarım gibi benim de sinirlerim bozuluyor."

"Ama ne dediğini *düşündün?*" diye ısrar etti Akananda.

"Pekâlâ, kulağa 'Stephen' gibi geliyordu."

Uzun ve bitkin bir nefesle "Ah!" diyebildi. "Arthur, onun düşündüğü şeyi duydun. En azından ruhundan gelen derin bir haykırışa kulak verdin."

"Ama sevgili dostum!" diye parladı Sör Arthur. "Bu vaka senin doğa ötesi, duyu ötesi, ruh göçü ve Tanrı bilir başka hangi teorilerinin içine dalmadan bile yeterince tuhaf. Seninle yaptığımız o tartışmaları çok iyi hatırlıyorum. Ben bir şey duyduğumu *hayal* ettim, çok basit işitsel bir hayal. Bunu söylediğim için özür dilerim ama şaşkınlığa uğramıştım."

Dostunun oldukça sarsıldığını gören Akananda, konuyu daha ılımlı bir seviyeye çekti. "Eğer televizyona inanabiliyorsan Arthur, her şeye inanabilirsin, düşünsene? Görünmez resimler, kelimeler, titreşimler sürekli etrafımızda. Ve bir alıcının düğmesine basmamızla kendilerini gösteriyorlar."

"Saçmalık, arada hiçbir bağlantı yok. Ve lanet olsun ki ben kablosuz bir alıcı değilim!" Dışarıdan gelen ayak seslerini duydu ve "Tanrı'ya şükür bu Foster olmalı. İşte şimdi işe koyulabiliriz" dedi.

Dr. Foster'ın gelmesiyle birlikte Sör Arthur en azından aşina olduğu yönlendirmelere ve pratik düzenlemelere dönebilmişti.

Bir sonraki yumuşak Haziran sabahında, Celia Londra'ya sevk edilmiş ve Londra Kliniği'ndeki lüks bir odaya yatırılmıştı. Hemen çekilen elektroensefalogram en az seviyede beyin dalgaları olduğunu göstermişti. Bunlar bu uzmanın uzun incelemelerden sonra grafiklerde mucizevi bir biçimde bulabildikleri yavaş ve silik titremelerdi. Hastanın gelişimi belirsizdi.

Sör Arthur'un kendisi dikkatli bir şekilde şok terapisi uygularken Akananda hemen yanında durdu. Celia'nın beyin dalgaları etkilenmemişti.

Sör Arthur sonunda, "Bu beni çıldırtıyor. Daha önce böyle bir şeyi ne gördüm ne de duydum" diye itiraf etti. "Yaşayan bir ceset, şu Amerikalı şair gibi, adı neydi -Poe- aynı onun yazdığı gibi. On yıl önce bile şimdiye kadar çoktan mumyalanır ya da yakılırdı. Ve işte bu onu gerçekten *bitirirdi.* Ama şimdi... Ben pes ediyorum. Jiddu, sınırsız özgürlük senin. Ne yapmak istiyorsun?"

"Onunla tamamen yalnız kalmak istiyorum, rahatsız edilmeden."

Sör Arthur iç geçirdi. "Pekâlâ, gerekli emirleri vereceğim. Sanırım hipnoz ya da saçma Hint numaralarından birini deneyeceksin."

Akananda gülümseyerek, "Belki de" dedi. "Şimdi dinlenmek için eve gidiyorum, hastamın yanına daha sonra döneceğim."

"Eve mi?" diye sordu Sör Arthur şaşkınlıkla. Arkadaşı son derece kökleri olmayan ve kendini adamış bir izlenim bırakıyordu. "Demek istediğin bir eş, çocuklar ve torunlar değil sanırım? Benim bir tane torunum var. Zavallı karım altı yıl önce öldü."

"Hayır, o şekilde değil. Benimki yalnız bir yol..." dedi ve diğerlerinin tepkilerini izlerken kasten "Bu *yaşamda!*" diye ekledi. Sör Arthur'un bu imayı âdeta umursamamasından dolayı merak içindelerdi. "Bloomsburry'de küçük bir dairem var."

Celia'yla uğraşırken hem kahvaltı hem de öğlen yemeğini kaçırmış olan Sör Arthur, "Pekâlâ, sana iyi şanslar!" dedi. Bir yandan da güçlü bir arzuyla aşçısının ona peynirli bir omlet pişirebileceği Mayfair'deki malikânesine ulaşmayı düşünüyordu. "Herhangi bir değişiklik olursa beni arayın. Ve yarın gelip kontrol edeceğim." Ondan tek bir kelime duymayı umut eden hemşirelerin ve alt seviyedeki doktorların heyecanlarını görmezden gelerek koridorda görkemli bir şekilde ilerledi.

Akananda bekleme odasına indiğinde Lily Taylor'ı kapalı bir *Punch* kopyasına bakarken buldu.

Lily umutla "Yeni bir haber var mı?" diye sordu. Makyajsız yüzü, gevşek bir şekilde sarkan altın renkli bukleleri ve tüm trajediler başladığında, bir gün önce Medfield'dan çıkarken üzerine geçirdiği tüvit elbiseyle son derece genç ve savunmasız duruyordu.

"Yeni bir şey yok" diye cevap verdi Akananda zarifçe. "Deneyimi daha sonra yapacağım. Sıra ona geldiğinde yalnız olmalıyım, ama senin yakınlarda kalmak isteyeceğini biliyorum. Kendine kasabadan, Claridge'ten bir oda ayarla, olur mu?"

"Benim yapabileceğim *hiçbir şey* yok mu?" diye inledi Lily. "Sadece beklemek çok korkunç."

Akananda basını hayır anlamında salladı. "Tüm olumsuz insani baskıların içinde, şüpheli beklenti en kötüsüdür. Senin *bir şeyler* yapmanı öneririm."

"Ama *ne?*" diye inledi. "İnsanları görmek ya da sinemaya gidip kafamı dağıtmak istemiyorum. Dua da edemiyorum, denedim. Celia, kimsenin anlamadığı korkunç bir şekilde ölüyor; Richard delirdi ya da en azından acımasız bir çılgınlık içinde; bu kâbus *gerçek* olamaz." Derginin kapağını kıvırıp parlak sayfanın kenarını koparmaya başladı. Kâğıt parçaları yere düşerken boş gözlerle onları seyrediyordu.

Akananda kaşlarını çatarak onun bu hâlini izledi. Hızla hemşirelerin yanına gitti ve onlara bir emir verdi. Kararlı bir şekilde geri döndü. "Bayan Taylor, sizin taksiye binip herhangi bir kiliseye gitmenizi istiyorum. En azından bir saat sessiz bir şekilde oturabileceğiniz ruhani bir yer olabilir. Nereye gitmek istersiniz? St. Paul's olabilir mi?"

"Hayır, hayır" diye mırıldandı Lily. "Çok fazla telaş ve çok fazla turist."

"Daha küçük kiliselerden birine ne dersiniz?"

Bir yandan derginin kapağını yırtmaya devam ederken bir yandan hayır anlamında başını salladı.

"Lily Taylor, bana bak!"

Lily yavaşça başını kaldırdı ve Akananda'nın sert, yoğunlaşmış gözleriyle karşılaştı. Koyu kahve iris tabakası, umutsuzluk sisi ve yorgunluk dağılana kadar âdeta iki ışın gibi gözlerine odaklandı ve zihninde bir görüntü canlandı.

"Bir kilise var" diye fısıldadı. "Orada dua etmek isteyebilirim. Daha önceki seyahatlerimden birinde oraya gitmiştim."

"Evet, devam et!" dedi Akananda.

"Nehrin karşısında, Southwark'ta. Orası bir katedral. Orayı sevdim. St. Saviour adını vermişler sanırım, ama gerçek adı bu değil." Birden durdu. Sırtından gelen bir ürpertiyle birlikte, uzaktan garip, nostaljik bir müzik duymaya başlamıştı. Gözlerini, Akananda'nın gözlerinden kaçırmak istedi ama başaramadı.

"Katedralin eski adı neydi?" diye sordu Akananda. "Çabuk! Düşünme!"

Akananda'nın sesi kadını iradeyle yönetiyordu. "St. Mary Overies. Montagu Manastırı'nın hemen yanında."

"Ah-h!" diye mırıldandı Akananda uzun bir nefesle birlikte. "Demek Montagu."

Kadın ona Celia'ya yardım edebilmesi için ihtiyacı olan bir ipucu vermişti. Guy's Hastanesi'ndeki staj dönemi boyunca Southwark'ta yaşamış, kendisi de St. Saviour'a ve tarihine karşı büyük ilgi duymuştu. Celia'nın bir önceki yaşamına girme teşebbüsünde onu nasıl yönlendireceğine karar verememişti. Marsdon Kronolojisi'nde verilen bilgilerden Celia'nın Tudor Döneminin bir parçası olduğu çıkartılabiliyordu. Ve Arthur tarafından garip bir şekilde duyulmuş ya da hayal edilmiş "Stephen" adı da vardı. Ancak İghtham Mote'taki davranışlarıyla birlikte tüm bunların dışında başka hiçbir bilgi yoktu. "Montagu"nun bir anlamı olduğunu ve bu bilginin mutsuz annenin geçmiş anılarından çıkıp geldiğini biliyordu.

Hemşirelerden biri elinde istediği sakinleştiriciyle birlikte geldi.

Lily'ye büyük kırmızı bir hap uzatan Akananda, "Bunu al canım. Seni sakinleştirecektir. Daha sonra senin de söylediğin gibi aslında adı St. Mary Overies olan Southwark Katedrali'ne git. Orada dua edebilirsin" dedi.

Lily sessizce kabullendi. Bu korkunç durumun tamamı sanki donup kalmıştı. Sadece Akananda ve emirlerinin gerçek olduğu bir sakinlik durumuna geçmişti. Eldivenlerini giyip ayağa kalktı ve Hintli adama kibarca gülümsedi. Taksiye binmek için dışarı çıktı. Akananda arkasından onu takip etti, taksiye binişini seyretti ve daha sonra kendisi de bir tane çevirerek British Museum'a doğru yol aldı. Orada Collins'in *Complete Peerage* ve *Dictionory of Notionol Biogrophy* kitaplarını inceleyerek iki saatini geçirdi. Epeyce aydınlandıktan sonra Bloomsburry'deki dairesine döndü. Orada *Asana* pozisyonunu aldı ve kendini yavaş yavaş derin bir meditasyonun içine bıraktı.

Dairesinden çıkıp Celia'nın hâlâ hareketsiz yatmakta olduğu hastaneye döndüğünde uzun Haziran gününün ışığı, menekşe rengi gölgelere dönüşüyor; Londra'nın sayısız ışıkları sarı yakutlar gibi parıldıyordu.

Gece ekibi gelmişti ancak Sör Arthur'un emirleri hâlâ geçerliydi. Onu nezaket ve merakla karşıladılar.

Ona Celia'nın odasına doğru eşlik eden İrlandalı hemşire "Leydi Marsdon'un durumunda pek bir değişiklik yok doktor" dedi. "Gözümü ondan ayırmadım ama tabii dokunmadım da. Sör Arthur böyle emir verdi. Herhangi bir ilaç isteyecek misiniz? Ya da glikoz? IV damlasını hazır bekletiyoruz."

Akananda gülümseyerek, "Hiçbir şey. Tek istediğim *herhangi* bir ne-

denle hiçbir şekilde rahatsız edilmemek. Kapıyı kilitleyeceğim ve tüm sorumluluğu üzerime alacağım" dedi.

Hemşirenin kumlu kahverengi gözleri bir an seğirdi ama yalnızca. "Nasıl isterseniz efendim" dedi. Ve ardından hızla ekledi. "İyi şanslar dilerim doktor. Onu kurtarmanız için dua edeceğim. Bu kadar üzücü vakaları çok az görüyorum. Bu ölümden de beter, sanki ruhu bir yerde sıkışmış gibi, bu beni ürpertiyor. Esrarengiz! Kutsal Tanrı'mız ve merhametli melekleri onunla birlikte olsun." Cümlesini bitirdiği an kızarmaya başladı. "Özür dilerim efendim" dedi ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Akananda kapıyı arkasından kilitledi. Yatağın kenarına bir iskemle çekip Celia'nın gevşek, soğuk elini eline aldı. Sakin profilini, Orta Çağ kilise mezarlıklarındaki, su mermerinden yapılmış bir heykeli andıran hareketsiz ve tutkusuz kadını izledi. Koyu bukleleri, elektrottan yapışkan ve keçeleşmiş bir hâl almıştı ve boyalı saçtan daha canlı görünmüyordu.

Göğsüne kadar çıkan hastane örtüsünün altındaki vücutta herhangi bir kıpırdanma yoktu. Akananda'nın cesareti kırılmıştı. En ufak bir yaşam şansı dahi kalmamış mıydı? Durum bu kadar umutsuz muydu? Celia'nın elini yavaşça sıkarak kolundan eline ve vücuduna doğru hayat enerjisi vermeye çalıştı. Tam bu sırada soğuk rezistans bir metali hissetti. Bu, ağır, kalp şeklinde ametist bir taşı olan düğün yüzüğü, Marsdon eşlerinin taktığı yüzüktü. Medfield'a geldiği gece tesadüfen yüzüğü fark edip hayran kalmıştı. Sör Richard gülümseyerek, "Bu, malikânenin leydisinin uğursuz efsanevi yılanla birlikte bağımlılık nişanıdır" demişti. Bu cümleye hep birlikte gülmüşler ve Richard karısına muzip, sevgi dolu bir bakış atmıştı. Akananda yine de Celia'nın gerilimini, defalarca yutkunmasını ve gözlerindeki endişeli bakışları fark edebilmişti.

Kaşları çatık ve kendinden emin olmayan Akananda, kadının küçük sopyuk parmağından yüzüğü çıkarıp yatağın kenarına koydu. Celia'yı yakından izliyordu ve solgun yüzünden ufak bir titremenin geçtiğini düşündü. Ama yoğun isteğin, insanı nasıl kolaylıkla kandırabileceğini biliyordu. Yüzüğü biraz daha uzaklaştırdı. Bu kez tepki verdiğinden hiç şüphesi yoktu. Parmaklarının altındaki el titredi, hızla kaybolmasına karşın geçici bir direnç hissetti.

Hâlâ el yordamıyla yürüyor olmasına karşın daha rahatlamış bir biçimde doğrudan Celia'ya konuşmaya başladı. "Marsdonların 'bağımlılık nişanı' artık üzerinde değil Celia. Ama yüzüğünü saklamak istiyorsun, öyle değil mi?"

Herhangi bir tepki yoktu. Celia uzaklardaki boşluğuna dönmüştü. Akananda iç geçirip diğer elini kadının alnına koydu.

Sussex Hastanesi'ndeki gibi, "Celia..." dedi. "Celia... Neredesin?" Herhangi bir cevap yoktu.

Oldukça alçak bir sesle "İçeri girmeme izin vermelisin, Celia" dedi. "Beni olduğun yere götür. Bana güven." Akıl hocalarından birinin öğretilerini düşündü. Sınırlı zaman diye bir kavram yoktu. Zaman bir boyuttu. Onu anlayabilecek Einstein bile bunu Batı'da kanıtlamıştı. Zamanların tümü *şimdi* var oluyordu. Hocası ona yok olmaz tüm olayların yok olmayan eterik kayıtlarıyla birlikte "Akaşik Kayıtlar"dan bahsetmiş; tüm bu bilgileri genç ve dalgın öğrencilerine bir bellek hâlinde sunmuştu. Bu bilgiler âdeta, aydınlanma ve verilen yönlendirmeler doğrultusunda seçilip seyredilebilecek bir sinema filmiydi. Ama *nasıl?*

Hastanene odasında sessiz bir biçimde oturup dışarıdan gelen Londra trafiğini ve gürültülü hastanenin koridorlarından yansıyan karmaşık sesleri dinleyen Akananda'nın alnında ter damlaları oluşmaya başlamıştı.

Ona ulaşacağına inandığı kelimeleri kullanarak Celia'ya yeniden seslendi. Israrlı bir biçimde, "*Stephen* seninle birlikte mi?" diye sordu. Cevap yoktu. "Montagu... Cowdray... İghtham Mote... Korkuyor musun Celia?"

Elinin altındaki ten daha da soğudu ve Akananda yenilgi duygusunu yeniden hissetti. Uzun yıllar boyu aldığı Batı eğitimi sanki onunla alay ediyordu. Arthur Moore ve Guy's Hastanesi'ndeki profesörleri, kim bilir onun ne kadar saf bir aptal olduğunu düşünecekti? Beyin cerrahı Bay Lawrence, "Şimdi, Bay Akananda bu beyin epifizini bizim için parçalara ayıracak. Nefeslerimizi tutup senin şu sözünü ettiğin mistik üçüncü gözünle epifizi daha yakından incelemeni bekliyoruz. Belki de ruhu ya da en azından eski alışkanlıklarını bulabilirsin. Ne de olsa, *dürüst* olmam gerekirse *bu beyin* bir koyun kadar ölü" demişti.

Diğer öğrenciler kibirli ve ince profesörden de güç alarak kendisine ne kadar gülmüşlerdi. Ve küçümseyici bakışlarından korkarak ben de onlarla birlikte gülmüştüm, diye düşündü Akananda. Dönek, yalaka korkak! O parçalanmadan mükemmel bir alay konusu yaratmış, bütün öğretilerimi ve inançlarımı inkâr etmiştim. Bana inanan iki öğrenciyi de terk etmiştim. Onların o hayal kırıklığına uğramış şaşkın bakışlarını hatırlıyorum. Oysa tek istediğim Lawrence'ın gözüne girmek, beni geçirmesini sağlamaktı.

Küçük belki de önemsiz bir olay, ama...

"Daha önce de böyle davrandın ve sonuçları önemsiz değildi."

Akananda suçlamayı duydu. Ve kelimeler Bengal dilindeydi. Sımsıkı kapalı gözlerini açtı ve hastanın yatağının arkasındaki duvarda altın sarısı bir parlaklık gördü. Parlaklığın içinden ışık saçan beyaz bir figür belirdi. Arkasından merhamet ve otorite duyguları geldi. Akananda çıplak tahta yüzeyde yüzükoyun yere kapandı.

Sorular ve emirlerden meydana gelen aralarındaki paylaşım artık kelimesiz bir şekilde ilerliyordu. Köşedeki St. Marylebone'un saati onu vurduğunda figür kayboldu. Akananda kafasını kaldırdı. Yüzü yaşlarla ıslanmıştı ve artık geçmişte yaptığı hataları nasıl düzelteceğini ve ihtiyacı olanlara nasıl yardım edeceğini kati bir şekilde biliyordu. Geçmişteki acılardan kendini daha fazla uzak tutamazdı. Rolünü almalı ve geçmişi onlarla birlikte yeniden yaşamalıydı.

Var olan kişiliğini ve ilmini yadsımalıydı. Kozmosun dışında ve üstünde olan bu filmin, her bir karakteriyle birlikte geri sarılmasını seyretmeliydi.

Akananda ıslak yüzünü beyaz keten mendiline silmek için ayağa kalktı. Yatağın yanındaki masada duran sürahiye yürüdü ve biraz su içti. Daha sonra yatağın yanına dönüp parmaklarını Celia'nın kaşlarının arasına bastırdı.

Üçüncü kez, ancak bu kez kendinden emin bir biçimde, "Neredesin Celia?" diye sordu. "*Bana cevap ver!*"

Bir an için kadın iç geçirdi, maviye çalan dudakları kıpırdadı ve Akananda bir fısıltı duyduğunu düşündü.

"Büyük Buck Salonu'nda genç kralı bekliyoruz. Aile kederli ama bunu saklamalıyız. Müzisyenlerin balkonundan neşeli bir müzik geliyor. Etraftaki koşuşturma içinde kekik ve lavanta kokusu alıyorum. Stephen için endişeliyim... Onu kilitlediler."

"Evet..." dedi Akananda. Ama cevaplanması gereken bir soru, bir bağlantıya daha ihtiyaç vardı.

Akananda alçak bir sesle, "Ben kimim Celia?" diye sordu. "*Ben* de orada mıyım?"

Elinin altındaki ufak hareketi yeniden hissetti.

"Peki, o zaman *ben* kimim?"

Celia'nın dudakları zayıf bir biçimde kımıldayana kadar uzun süre bekledi. Hiçbir güç ve iç komut sergilemeden sadece bekledi.

Ve sonunda Celia konuştu. "Siz Julian'sınız. Üstat Julian."

İsmi söylemesiyle birlikte Akananda bir kez daha emin oldu. Boşluk kapanmıştı. Gözlerini kapadı ve başını duvara doğru yasladı.

Bölüm 2

1552-1559

4

1552 yılının, 25 Haziran Pazartesi günü; Cowdray Şatosu'nda, Büyük Buck Salonu; yaşlı Sör Anthony Browne onu tamamladığından beri son beş yılda olmadığı kadar süslenmişti. Cumba kurulmuş, aşırı parlak ışıkları yakılmış, daha sonra yüksek destekler üzerine Browne Tepesi'nin bir hatırası olmaları için on bir doğal büyüklükte erkek geyik yerleştirilmişti. Artık boynuzlarından çiçek çelenkleri sarkan bu geyiklerin boyunlarında gülden çelenkler vardı. Salonun tamamını kaplayan eski hasırotları bir gün önce inek ahırının yanındaki pis kokulu yığının oraya süpürülmüştü. Meşeden yapılmış tahtanın üzerine Rother Nehri'nden getirilen yeni, lavanta ve kekikle karıştırılmış hasırotları serpildiği için her yer mis gibi kokuyordu. İçerdeki hava o kadar tazeydi ki Sör Anthony'nin yeni kralı karşılamak için topladığı ev halkı ve misafirlerin kraliyet giysilerinden çıkan ter ve misk kokusunu bastırıyordu.

Celia Bohun; sevgili teyzesi Leydi Ursula Southwell'in eski parlak mavi sırmalı kumaş ve krem satenden kendisi için diktiği yeni elbisesi içinde âdeta parıldıyordu. Hatta küçük dantelli bir yakası ve Celia'nın mısır rengi saçlarının üzerinde kıyafetini tamamlayan kalp şeklinde bir başlığı bile vardı. Bu yeni şık elbise, Ursula'nın kendisiyle aynı kanı taşıyan ve şatodaki anormal durumunu paylaşan bu kimsesiz kız için gösterdiği iyiliklerden sadece bir tanesiydi. Ursula ve Celia, de Bohun ailesinden geliyorlardı. Aileleri yaklaşık dört yüz yıl burada yaşamıştı. Tüm dikkatsiz cömertliklerine, sonradan görmeliklerine karşın Brownelar Cowdray'de birer gaspçıydı. Browne erkeklerinin neşeli bir kabadayılıklarının olduğu doğruydu. Buna, Kral Henry'nin ödüllendirdiği; Katolikliğe olan sadık inancına karşın güvenilir bir elçi ve ahır beyi olan yaşlı Sör Anthony'nin sadakati de eşlik ediyordu. Browneların karmaşık kökenlerini; genç Anthony'nin Leydi Jane Radcliffe ile olan evliliği gibi asil evlerin kızlarıyla yapılan evlilikler sonucu zekice gizledikleri de doğruydu. Anthony'nin anne tarafından büyük babası, Sör John Gage bile artık korkunç bir yaşlı

adam ve Kale'nin muhafızıydı. Damadıyla acı bir şekilde münakaşa ettiği için Sör John, Batı Sussex'te, Firle Place'de yaşıyordu ve Cowdray onu hiç görmemişti.

Bu bağlantılardan hiçbiri, Ursula'nın atalarına ait bir evde asil çizgisinden mahrum bırakılmış olmaktan daha ağır gelmiyordu. Ama Ursula uzun zamandır duldu ve altmışlı yaşlarına yaklaşıyordu. Celia hariç, başka şeylere karşı duygularını saklamayı öğrenmişti. Ve gerçek bir minnettarlıkla şatodaki küçük bir daireyi kabul etmiş, uzun yemek masasında kendine bir yer edinmişti. Yoksul Bohunlar tüm varlıklarını Browne ailesine satmaya zorlandıklarında doğal olarak beklenen, Ursula'nın bir rahibe manastırına yerleşmesiydi. Bu, gereksiz bir kadın için en doğal sığınaktı. Ancak, çeyizinin ve manastır düzenine karşı ilgisinin olmayışı bu sonucu engelledi. Ve sonrasında da üvey erkek kardeşinin terk edilmiş çocuğu Celia ortaya çıktı.

Bu öğle vakti, küçük kralın gelişi için balkondaki müzisyenler endişeli bir şekilde yeni Fransızca bir madrigali[5] çalışıyorlardı. Edward, müzik türlerinin çoğunu, dans ve hoppalığı onaylamadığı gibi uygun görmüyordu. On dört yaşındaki kralın, neredeyse hepsi bağnazlıktan kaynaklanan güçlü ön yargıları vardı. Yanında çok ihtiyatlı davranılması gerekiyordu.

Celia, teyzesi Ursula'yla birlikte büyük Buck Salonu'nda dikilmiş heyecanla ilk kez gerçek asilleri görmenin tadını çıkarıyordu. Yanakları canlı bir parlaklığa sahipti ve mavimsi yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. Leydi Ursula'nın bir aynası yoktu ama kız, mavimsi elbisenin kendisine yakıştığını biliyordu. Cowdray'e bir önceki ziyaretinde onu görmezden gelen iki şato uşağının ilgi dolu bakışlarını fark etmişti. Arkasından da iltifat dolu bakışlar geliyordu.

Sör Anthony ve karısı Sussex Kontunun kızı Leydi Jane Radcliffe, önemli konukları karşılamak ve son bir denetim yapabilmek için salonu dolaşıyorlardı. Her ikisi de altın ve incilerle işli koyu kırmızı kadife elbiseler giymişti. Bu görkem; uzun boylu, yirmi beş yaşındaki bir adama göre oldukça güçlü, zenginliğin yanı sıra bir binicinin duruşuna sahip Anthony'ye uyuyordu.

Leydi Jane çelimsiz ve ince yapılıydı. Yalnız bir yüzü ve ağlamaktan kızarmış gözleri vardı. Üç gün önce küçük oğulları havale geçirerek ölmüştü. Beyaz saten örtünün altındaki küçük tabut, olması gerektiği gibi

5 Çalgısız olarak koro tarafından söylenen bir şarkı türü. (e.n.)

şapelde değil; yatak odalarındaki küçük bir bölmede duruyordu. Küçük ruh için herhangi bir ayin yapılmamıştı, bu trajedinin kralın gelişine gölge düsürmemesi gerekiyordu. Anthony her zamanki yürekten iyimserliğiyle, "Başka bebeklerimiz olacak, leydim" demişti. "Bu çok basit bir şey."

Leydi Jane böyle düşünmüyordu. Acı veren bir doğum geçirmiş ve hâlâ iyileşmemişti. Ancak kocasının bu söylemini kesinlikle reddetmedi

Sör Anthony salon teftişini bitirmiş, avluya doğru giderken Leydi Ursula'nın yanına gelmişti. Ursula'yı hızla başıyla selamladı ve Celia'yı fark etti.

Koyu mavi gözleri kızı inceledi ve heyecanla, "Hey! Bu da *kim* olabilir?" diye sordu.

Yanakları hafifçe kızaran Ursula, "Celia Bohun, Sör Anthony" dedi. "Benim yeğenim. Dilerim, Cowdray için büyük anlam taşıyan bu günde gelmesine izin vererek herhangi bir hata işlememişimdir. Onun için bu büyük bir memnuniyet."

Anthony kafasını yumuşak bir şekilde salladı. Çok ender gördüğü ve babasının görev şeklinde bir mirası olan Ursula'yla ilgilenmiyordu. Celia'ya bakarken Bohunların o gayrimeşru çocuklarından biri, diye düşündü. Midhurst'te birkaç tane olduğunu duymuştu.

"Genç bir bayan burada her zaman hoş karşılanır" dedi. "Kaç yaşındasın cici kız?"

Celia hemen "On dört efendim" diye cevap verdi. "Geçen ay, sizin adınızın verildiği gün, St. Anthony Günü'nde... Tanrı lordumuzu korusun!" dedi ve reverans yaptı.

Anthony, Edward'ın gelişi nedeniyle yaşadığı endişeleri, dâhil olan tehlikeleri unutarak sessizce gülümsedi. Celia'nın çabuk ve neşeli cevabı onu eğlendirmişti. Aynı zamanda dolgun göğüslerinin tahrik edici ve bir o kadar masum görünüşü, alt kırmızı dudağının çıkıntısı ve çenesinin kalkık şeklini de gözden kaçırmamıştı.

Ursula'ya "Bu lezzetli meyve çok hızlı olgunlaşıyor, öyle değil mi leydim?" dedi. "Onu her nerede tuttuğunuzu bilmiyorum. Ama ona bir koca bulmalıyız. Güçlü bir çiftlik sahibi ya da biraz çeyiz bulabilirsem bir toprak ağası olabilir. Sanırım, bu ancak kralın ziyaretinden sonra olabilir."

Kederli gözleri duvar halısını inceleyen karısına bir göz attı.

Ursula, efendisinin Celia'nın varlığını çok geçmeden unutacağını bildiği için hızla cevap verdi. "Kız güzel olmasının yanı sıra çok da çabuk kavrıyor efendim. Ona ev işlerini ve harfleri öğrettim, ayrıca keşiş Stephen

ona dinî bilgileri aktarıyor."

"*Ne?*" diye şaşırdı Anthony. Gözleri parladı. "*Onun* adını anmıyoruz, madam! Kral buradayken değil. Siz ve tüm ev halkı bunu *biliyorsunuz*, madam. Bu konuda uyarılmıştınız!"

İyi niyetli Ursula'nın yüzü demir grisi saç diplerine kadar kızardı. "Evet, efendim, çok özür dilerim" dedi. "Bu bir hataydı."

Belirli durumlarda, genç yaşına karşın yaşlı kral Harry'nin güvenilmez ilgisini korumayı başarmış babası kadar korkunç olabilen Sör Anthony, "Hiçbir hata olmamalı!" dedi. Kral Harry'yi memnun etmek; ciddi, bağnaz ve gerçek düşmana eğilim gösteren zorba genç delikanlıyı memnun etmekten daha kolaydı. Bu gerçek tehlikeydi. Northumberland-Güç için çıldıran, bir gelincik kadar sinsi, bir kurt kadar acımasız ve İngiltere'nin gerçek kralı. Tanrı'ya ve Kutsal Anne'sine şükürler olsun ki Northumberland o sırada İskoç sınırıyla meşguldü. Ancak Edward'ın çevresinde her yere ajanları dağılmıştı. Anthony daha yumuşak bir sesle, "Hiçbir hata *olmamalı*" diye tekrar etti. "Ve ev halkımın sadık olduğunu biliyorum. Gelin leydim" dedi ve elini Jane'in koluna koydu.

Çift ilerlerken Ursula reverans yaptı, Celia'ya döndü ve fısıldayarak, "Haydi odama gidelim ve orada bekleyelim. Penceremden yaklaşan habercileri görebiliriz. Burası çok bunaltıcı ve Sör Anthony'nin kızgınlığı beni çok sarstı" dedi.

Celia itaatkâr bir şekilde, dairesel merdivenlerden üçüncü kattaki küçük ve konforlu odaya doğru teyzesini takip etti. Oda, hizmetçilerin çatı katına yakındı ve kışın tek bir mangalla ısıtılıyordu. Ancak içinde Ursula'nın işli meşeden yapılmış, uzun zaman önce kocasıyla birlikte uyuduğu dört direkli karyolası, yatağın ayakucunda çeyiz sandığı ve ketenle kaplı İtalyan x-şeklindeki taburesi gibi birkaç değerli eşya yer alıyordu. Küçük kare masanın üzerini değerli Türk kilimi ve karşısında, camın hemen yanındaki taş duvarı ise kaybettiği eşi Sör Robert Southwell'in tek hatırası olan yaldızlı kınındaki kılıcı süslüyordu. Yatağın yanındaki batı duvarında ise abanozdan yapılmış çarmıha gerilmiş bir İsa heykeli vardı. Tüm bunların yanı sıra rafta beklenmeyen iki nesne daha vardı. Bunlar, yıldızların günlük konumlarını hesap edebilmek için bir astronomi takvimi ve altın rengi bir sicimle bağlanmış düzenli bir horoskoptan ibaretti. Ursula astroloji üzerine çalışıyordu. Yirmi yıl önce, Sör Robert hayattayken ve Southwelller Kenninghall'daki Norfolkları ziyaret ettiği

sırada Norfolk Dükünün sakinlerinden biri olan İtalyan bir astrologdan bilgiler almıştı. Ev sahiplerinin çoğu astrologlara danışırdı ve resmî kraliyet astrologları da bulunmaktaydı. Ancak Cowdray'de hiç astrolog yoktu. Sör Anthony pratik bir adamdı ve kendini, geleceğini kontrol edebilecek kadar yeterli hissediyordu.

Eğer Ursula'nın bu hobisini bilseydi ya ona güler ya da omuz silkerdi. Ama Ursula hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı gibi bu konuyu da bilmiyordu.

Celia pencerenin yanındaki koltuğa koştu, baklava şeklinde camlara burnunu dayayıp kralın Basebourne'den gelişini yakalamaya çalıştı. Henüz görülecek bir şey yoktu ve kaşlarını çatarak odaya dönüp, "Sevgili leydim, keşiş Stephen *neden* gizlenmeli? Bana çok az şey anlattı" dedi.

Kız, genç rahibin adını anarken sesinin ne kadar yumuşadığının farkında değildi ama Ursula aniden bir felaketin geleceğini içinde hissetti. İç geçirdi ve koltuğa oturdu. "Sana anlatmamakla hata ettim Celia. Seni genç bir kız olarak giydirmenin ve en sonunda seni değerli bir Bohun olarak sunabilmenin neşesi içinde dikkatsiz davrandım. Dinle! Üç gün önce Kral Petworth'deyken ve buraya geleceğinden emin olunca Sör Anthony, en basit bulaşıkçıya kadar hepimizi salonda topladı. Müzisyenlerin balkonunda durdu ve bize oradan emirler verdi. Bizlerin Katolik olduğunu, İngiltere'de *Gerçek İnanca* bağlı olan ailelerden biri olduğumuzu söyledi. Bununla birlikte krala karşı da dinî olmayan bir bağımız var ve dinî inançlara karşı olan düşüncelerine saygı göstermek zorundayız. İşte bu nedenle kralın ziyareti sırasında herhangi bir ayin yapılmayacak. Belki Başpiskopos Cranmer'in yeni kitabından İngilizce bir dua okunabilir. Kimse ibadet için diz çökmeyecek, istavroz çıkarmayacak ya da azizlerden söz etmeyecek. Şapelimizdeki kutsal heykeller ve İsa'nın heykeli dahi sökülecek. İşte tüm bunlar o gece yapıldı tatlım ve şapelimiz artık âdeta terk edilmiş gibi. Boş, anlamsız."

Celia dinlediklerini değerlendirdi ve "Ne kadar garip!" dedi. "Sör Anthony gibi büyük bir lord istediklerini yapabilmeli oysa!"

Ursula alaylı bir biçimde, "Kesinlikle öyle değil" diye cevap verdi. "Bir yıl önce martta, Sör Anthony'nin sıradan bir suçlu gibi hapse atıldığını bilmiyor musun çocuğum?"

Kızın gözleri büyüdü. "Hapis mi?" dedi. "Peki, ne için?"

"Southwark'taki malikânesinde ayin dinlediği için. Bu yasak. Ama neyse ki orada sadece altı hafta kaldı. Güçlü arkadaşları var ve kral onu,

babasının Sör Anthony'nin babasını sevdiği gibi seviyor."

"Ama *burada da* ayinler oldu" diye karşı çıktı Celia.

"Evet ve onlar yeniden devam edecek. O, Londra'dan oldukça uzaktaki kendi malikânesinde bir lord. Kralın ya da danışmanlarının bu iki günlük ziyareti sırasında bunu öğrenmelerine gerek yok."

"Ah" diye tekrarladı Celia. "Ne kadar da saçma..." Stephen'ı düşünürken artık korkuları daha fazlaydı. Doğumundan bu yana İngiltere'yi sarsan dinî fırtınaları ve vahşi değişimleri belli belirsiz biliyordu. Ancak geçen eylül ayına kadar çocukluğu monoton, yalnız ve kasvetliydi.

Babasını güçlükle hatırlayabiliyordu. O daha üç yaşındayken, Bohun adını savunduğu sırada bir meyhane kavgasında bıçaklanarak öldürülmüştü. Celia daha sonra Midhurst'teki Spread Eagle'da barmen olarak çalışan annesiyle birlikte tavan arasında yaşamıştı. Zayıf, tatlı annesi Alice, Celia'ya sanki içerde bir bebek varmış gibi şişen karnındaki keskin ağrılardan şikâyet edene kadar Celia; ayak işlerini yapar, maşrapaları yıkar, yerlere kum serper ve hatta ayak değirmenini bile çevirirdi. Celia çok kısa bir süre sonra handaki diğer hizmetçilerin de aynı şeyi konuştuklarını, kaba alaylarla babasıyla ilgili adi tahminlerden bahsettiklerini duymuştu. Alice ise tüm bu söylentileri beyaz bir yüzün ardındaki sessizlikle dinlemişti.

Ancak, her ne kadar kadın ikiz taşıyacak kadar şişse de ne yazık ki sonuç böyle olmadı. Aziz Michael Yortusu'nda; han her zamanki gibi kaz eti kızartıp, yakındaki kilise ışıkları söndürme zamanı için çalarken Alice aniden bir çığlık attı ve tavan arasında yere yığıldı. Birkaç dakika içinde kalbi durdu ve dehşete düşmüş olan Celia yardım getirebildiğinde çoktan ölmüştü.

Handa Celia'ya iyi davranmışlardı. Hanın sahipleri Bay ve Bayan Potts, onu annesinin eski yerine, servis yapması için barın arkasına yerleştirdiler. Ancak Celia sersemlemiş ve kaybolmuştu. Maşrapaları düşürdü, emirleri yüzüne gözüne bulaştırdı ve geceleri hep ağladı. Artık yardım isteyebileceği kimsesi yoktu. Annesi Midhurst'ten dışarı çıkmamıştı.

Saygıdeğer bir meyhane olan Golden Fleece'in işletmecisi bir babanın tek çocuğu olan Alice bir Londralıydı. Golden Fleece çeşitli kontluklardan gelen misafirleri ağırlardı. Jack Bohun da 1537'de Londra'ya yaptığı ziyaret sırasında orada kalmıştı. Kırklı yaşlardaki bu huysuz ve çabuk sinirlenen bekâr adam, Alice'e pervasızca âşık olmuştu.

Jack Bohun ne bir şövalye ne de üst tabakadan gelen tanınmış bir kişiydi. Her ne kadar bundan ender olarak bahsetse de gayriresmî soyunu asla unutmazdı; o da gayrimeşru bir Bohun idi. Ancak Bohunlar baba mirasını Southampton Kontuna ki o da her şeyini üvey kardeşi Anthony Browne'a bırakmıştı, satmaya zorlanana kadar Sör John, yani Jack'in babası çocuğa yasal bir mirasçısı gibi davranmıştı. Sör John, sadece kız çocuk doğuran şişman karısını küçümsemiş; her ne kadar kral gibi eş değiştirme gücü olmamasına karşın bu konuya kral kadar çok önem vermişti. Sör John, annesi çok güzel bir Bohun kuzeni olan genç Jack'i meşrulaştırmayı çok istemişti. Bununla birlikte evlilik dışı ilişki her yerde kabul görüyor olsa da eşi yaşadığı sürece herhangi bir evlilik yapması mümkün olamazdı. Söz konusu eş, kocası öldükten sonra birkaç yıl daha yaşamıştı. Yine de genç gayrimeşru, St. Ann's Tepesi'ndeki Bohun'un dağılmakta olan kalesine alınmıştı. Yasal mirasçı ve üvey kız kardeşi Mary ve Ursula tarafından yetiştirilmişti. Mary, kendisi de gayrimeşru bir Tudor olan Sör Davy Owen'la evlenene kadar güvenli bir hayat sürdü. Jack aynı zamanda; Cowdray, Basebourne ve Midhurst'teki birçok yer, Southampton Kontu tarafından satın alınıp 1542'de Kont İskoçlarla savaşırken ölünce Brownelara miras bırakıldığında; aileyle birlikte çöküşü de yaşadı.

Jack Bohun tutkulu ve aile bağları güçlü bir adamdı. Belki de bağlarının bu kadar güçlü olmasının nedeni meşru olmamasıydı. Yeni sahiplere derinden kızmış ve Brownelara karşı sergilediği konukseverlik için geride kalan üvey kardeşi Ursula ile kavga etmişti.

Ursula bu yıkımı kendi gerçekçi felsefesiyle kabul ediyordu. Ancak zaman zaman erkek kardeşinin dul eşini de araştırdı. Cowdray'deki hizmetçiler sayesinde çok geçmeden Alice'in öldüğünü ve kan bağı olan yeğeni Celia'nın kötü durumunu öğrendi.

Ursula bir ekim günü Cowdray'den yola çıkarak Spread Eagle'a gitti ve Bohun kızını sordu.

Ursula küçük bir fıçı odasına yönlendirilmiş; korkmuş gözler ve donuk altın sarısı saçlarıyla incecik bir kız çocuğu odaya girene kadar orada yardımsever bir merakla beklemişti.

Kız, kendinden emin olmayan bir ses tonuyla, "Beni mi istediniz leydim?" diye sormuştu.

"Eğer sen Celia de Bohun'san" dedi Ursula. Sesi titremişti. Mahzun yüze ilk baktığında, hiç çocuğu olmayışına karşın sanki kaybettiği kızını bulmuş-

çasına açıklanamayacak bir şefkat, bir memnuniyet duygusu hissetti.

"Lütfen otur tatlım. Rica ederim otur."

"Ben Celia Bohun'um, bu doğru..." Çocuk çalışmaktan çatlamış ellerini birleştirdi, reverans yaptı ve kumlu döşemenin üzerinde hafif bir korku ve düşmanlıkla dikildi. Daha önce adını hiç duymadığı bu leydi, uzaktaki bir şatodan kavrayamadığı, gizemli bir amaç için gelmişti ve küçük kızın tek düşünebildiği, bunun kaderin acı bir oyunu daha olduğuydu.

Ursula; on dört yıl önce Jack ile yaptığı acı tartışma, sonrasındaki Londra ziyareti ve ardından gelen aşağı seviyedeki evliliğinden yola çıkarak on üç yaşlarında olması gereken kıza yeniden baktı. Düzgün bir şekilde yıkandığında tatlı bir düğün çiçeği rengini alabilecek olan karmakarışık saçlarını, göğüslerinin yuvarlaklığını ve kalçalarını, kalitesiz kahverengi korseyi, kıpkırmızı olmalarına karşın ellerinin inceliğini, henüz olgunlaşmamış yüzü ve dolgun dudaklarını, büyük turkuaz gözlerini ve uzun koyu kirpiklerini tek tek inceledi. Bu kız, Ursula'nın kendisinin dahi asla sahip olmadığı bir canlılık ve çekiciliği vaat ediyordu.

Yumuşak bir biçimde, "Celia" dedi. "Sen benim yeğenimsin. Ve ne senin ne de benim kimsemiz kalmadığına göre artık birbirimizi tanımanın zamanı geldi."

Celia şaşkınlığın verdiği bir diğer beceriksiz jestle ellerini aniden çekti. Meydan okurcasına, "Ben bir Bohun'um leydim" dedi. "Ve han sahibinin söylediğine göre adınız Leydi Suthell, benim Cowdray'le hiçbir bağlantım yok."

"Biliyorum tatlım" diye karşılık verdi Ursula sevecenlikle. "Ama ben de bir Bohun'um ve baban benim erkek kardeşimdi."

Celia Leydi Southwell'e ilgiyle baktı. Yıpranmış siyah kadife pelerini, zayıf bir yüz ile gri saçların üzerindeki başlığın beyaz tülden matem şeridini yakından inceledi. Çok ender olarak, sadece süvari alayı şatoya doğru giderken bilgi edinmek için durduğunda pencereden bir leydi görebiliyordu.

"Anne..." Celia'nın sesi titredi ve dudağını ısırdı. "Annem" diye dikkatle devam etti. "Cowdray'deki akrabalarımızdan hiç bahsetmemişti. Tüm Bohunların gittiğini söyledi. Zaten babam gayrimeşru bir çocuktu ve ben doğmadan önce tüm aileyle kavga etmişti."

Ursula iç geçirerek "Evet" dedi. "Gerçek ve bir o kadar da eski bir hikâye. Ama ben senin *teyzenim* ve arkadaşın olmak istiyorum." Ursula

kızın eline uzandı ve Celia tereddütle kadının elini tuttu. Bu dokunuşla neredeyse haftalar sonra ilk defa rahatlamıştı. Annesi, yumuşak başlı olmasına karşın çok fazla konuşmadığı ve duygularını göstermediği için bu duyguyu belki de yıllar sonra ilk defa hissediyordu.

İlişkileri böylece başladı. Çok geçmeden, Ursula'nın hırslı planları sayesinde aralarındaki bağ, bir kız evlada beslenebilecek farklı ve trajik bir sevgiye dönüştü.

Ursula'nın gururu; Sör Anthony'den yardıma muhtaç bir başka kişiyi yanına almasını istemeye engel oluyordu. Ayrıca Celia'yı Cowdray'e bir hizmetçi olarak sunmak istemiyordu. Belki de gerekli eğitimi verdikten sonra kızı şatoya sokmanın uygun bir yolunu bulabilirdi.

Bu sırada Celia, Spread Eagle'daki görevlerini yerine getirmeye devam etmeliydi. Ursula "Ve sakın unutma tatlım" dedi. "Bu han bir zamanlar *bizimdi, Bohunlara* aitti, işte bu nedenle burada hakkın var. Hanın sahibiyle kendim konuşacağım."

Her ne kadar Bay Pott bu mantıktan etkilenmemiş olsa da o ve karısı iyi niyetli insanlardı ve bebekliğinden beri tanıdıkları küçük kız için üzülüyorlardı.

Böylece Celia, handa yaşamaya devam etti, önceki gibi bira ve yemek servisi yapıyor ancak sık sık Cowdray'deki Ursula'yı ziyaret ediyordu. Teyzesi kısa bir süre sonra kızın zekâsını, bilgiye olan açlığını ve eğitim eksikliğini fark etti. Celia'nın ne okumayı ne de yazmayı bilmemesine şaşırmayan Ursula, bu durumun çaresini bulabilmek için yeteneklerini ortaya koydu. Celia öğrenmek için uzun saatler geçiriyordu ve ocak ayının ortalarına geldiklerinde Ursula büyük harflerle yazdığında cümlenin tamamını hatırlayabiliyordu. Ancak Ursula'nın kızla ilgili hırsları sevgisiyle birlikte büyüyor, henüz işlenmemiş bu kaba mücevherin parlaklık vaat ettiğini biliyordu. Dinî eğitimin yoksunluğunu da fark etmesiyle birlikte, bu konuda Browneların ev rahibi Keşiş Stephen'dan yardım alabileceğini düşündü.

Şubatın ikisindeki Hazreti Meryem Yortusu'ndaki ayinden sonra Ursula özel şapelin dışında bekledi ve rahibi Buck Salonu'nun yanındaki oturma odasına çağırdı.

"Keşiş Stephen, görevleriniz çok güç görünmüyor. Bana bir konuda yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyorum" dedi.

"Elimden gelirse neden olmasın leydim." Stephen gülümsedi ve bekledi. Genç, uzun boylu ve Benedikt giysileri içinde daha da uzun görünen

bir adamdı. Cowdray'deki ev halkının iki yüz ruhu için gösterdiği ilgi aşırı titiz ve gayretliydi. Takdis ayinlerini gerçekleştiriyor; vaftiz, evlilik ve gerektiğinde ölümler için kutsal ayinler yönetiyordu. Geri kalan zamanlarda ise kendi başına, St. Ann Tepesi'nde, bir zamanlar Bohun Kalesi'ne ait olan yıkıntıların oradaki yıkık şapelin hemen yanındaki bir kulübede yaşıyordu. Hücresinde bazı kitapları vardı ve her ne kadar bir bilgin olarak adlandırılsa da hiç arkadaşı yoktu.

Ursula durumu ve dileklerini açıkladı.

"Anlıyorum" dedi Stephen bir süre sonra. "Yeğeninizin gerçekten de dinî eğitim alması gerekiyor. Bununla birlikte Latince ve aritmetik öğretmenin biraz fazla olabileceğini düşünüyorum. Basit bir kadının bunları öğrenmesinin ne anlamı olabilir? Tanrı'nın ona verdiği yer düşünülürse bunların ne yararı olabilir ki?"

Her zamanki gibi eski leydinin bu akılsızlığıyla ilgili duygularını saklamayı başarmış ve kibar davranmıştı. Leydi Ursula'nın yalnız olmasını ve kendine, sevgisini doyasıya yaşayabileceği bir alan yaratmış olmasını anlayabiliyordu. Kadını seviyor; onun kabahatsiz itiraflarını sempati ile dinliyordu. Bu âdeta himayeye karşı gelmiş, gururu incinmiş bir kişiye karşı yakınlık beslemek gibiydi. Alçak gönüllülük ve söz dinleme, kendisinin de eksikliğini çektiği Hristiyan erdemlerdi. Diğer iki Benedikt sözü olan yoksulluk ve saflık ise onun için asla sorun olmamıştı.

"Sevgili keşiş, biliyorum. Ancak Celia'nın şimdiki durumunda *kalmamasını* umut ediyorum" dedi Ursula gözleri parlayarak. "Onun yıldız falına baktım. Jüpiter ve Venüs'ün bereketine sahip, ayrıca uğurlu yıldızları da var."

Stephen güldü ve hoşgörüyle, "Ah, tabii siz astrolojiyle de uğraşıyorsunuz" dedi. "Bu bir günah olarak kabul edilmiyor. Ayrıca sizi rahatlatıyorsa... Yalnız, *sadece* Tanrı geleceğimizi belirleyebilir."

"Tabii ki öyle" diye onayladı Ursula. "Ama Tanrı'mız ilahî bedenleri de yönetiyor." Ursula, Stephen'ın yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyordu. Hatları düzgündü; tıraş edilmiş tepesinin altındaki siyah ve kıvırcık saçları ona canlı bir çekicilik kazandırıyordu. Ama bir rahibi bir erkek gibi düşünmek uygun değildi. Üstelik bu adamın; birilerinin söylediği gibi yirmi yedi yaşından çok daha büyük göstermesine neden olan uzaklığı ve saygınlığı vardı. Ursula, "En azından çocuğu *görün*" diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla. "Neredeyse dinsiz. Yüce Tanrı'mız ya da Üçlülük ile ilgili

hiçbir şey bilmiyor. Kutsal Bakire'nin adını bile zar zor hatırlıyor."

Stephen şaşkınlık içinde, "Bu korkunç!" diye karşılık verdi. "Etrafımızdaki lanetli düşüncelerin tuzağına *düşmemeli*. Ona yarın ogle vakti beni ziyaret etmeye St. Ann Tepesi'ne gelmesini söyleyin. Onu bekleyeceğim." Şükrettikten sonra hızla arkasını dönüp Rother Nehri'ne yöneldi ve evine doğru tepeyi tırmandı.

Orta Çağa ait Bohun Şatosu yıkıntılar içindeydi. Sör David Owen'ın, Mary de Bohun'la evlenip kendisine fındık ağaçlarına ait bir koruluğun ortasında konforlu bir Tudor malikânesi inşa etmesinden bu yana taşlarının çoğu otlarla kaplanmıştı. Normandiya Fransız lehçesinde bu malikâne "La Coudraie" olarak anılıyordu.

Sör David'in mimari çabaları yoksulluktan dolayı örselenmiş; ancak yeni sahipleri böyle bir yoksulluğun içinden gelmemişti. Southampton Kontu ve Anthony Browne Cowdray'i gerçek bir yere dönüştürmüştü.

Stephen burayı sevmiyordu. Bunun nedeni sadece gösteriş değil, aynı zamanda yarattığı zehirli zenginliklerdi. Çalıntı para. Doğrudan Tanrı'ya ait olan bir para. Bu her ne kadar alçalma ve itaatin bir sonucu olsa dahi, Stephen, Brownelara papazlık yapma görevi adına bulunduğu pozisyonla ilgili olarak içinde birçok ıstıraplı çatışma yaşamıştı.

St. Ann Tepesi'nin buzlu ve çamurlu yollarını tırmanırken Stephen yine aynı çatışmaların içine döndü. Kulübesine girdi, korları üfledi ve demir tencere içindeki yahniyi ateşe koydu.

Evi basit ama konforsuzdu. Yıkılan doğu perde duvarından alınmış taşlardan ve tahtadan yapılmıştı. Çatısı temiz sazlarla kaplıydı ve tahta bir zemine sahipti. St. Ann'in küçük şapeli kulübeyi kuzey rüzgârlarından koruyor ve Stephen tarafından özel ibadetler için kullanılıyordu. Tahta yatağında, doğasından gelen bir temizliğe sahip olmasının yanı sıra bit ve sineklerden nefret ettiği için sık sık yenilediği taze samanlar vardı. Yetiştirildiği iki manastırı ve kardeşlerinin eşliğini terk ettiğinden beri; Fransa'daki başrahipten, özel mülkiyet karşıtı kuralı bir dereceye kadar esnetme yönünde izin temin etmişti.

Bu nedenle ince parşömenden kitaplara; tek camının hemen yanında asılı duran siyah ve gümüş çarmıha gerilmiş İsa heykeline, diğer yanında ise büyülü bir neşeye ve saflığa sahip Hazreti Meryem tablosuna sahipti. Altın sarısı saçları vardı ve çiçekli bir çimenliğin içinde oturuyor, gizemli bir şekilde gülümsüyordu. İtalyan bir ressam -büyük olasılıkla Botticelli- tarafından

yapılan bu aydınlık çizim, Stephen'a kutsama töreninde gönderilmişti.

Martemoutier'in Fransız başrahibi mantıklı bir adamdı. Stephen'ın gönülsüz ayrılığı sırasında ona, "O barbar ve kâfirlerle dolu yerde, masum sahipliklerinin yanı sıra yeterince güç bir durumun olacak evladım. Ama ben senin gerçek karakterini biliyorum. Seni ilkelerimizin dışına çıkartabilecek günahlara boyun eğmeyeceksin. Sen kutsal yemin ettin ve korumam altındaki diğer tüm rahipler kadar saygınsın" demişti.

Bu, çok az konuşan bir başrahip için sıra dışı bir övgüydü. Stephen başrahibin yüzüğünü öpmek için diz çöktüğünde derinden etkilenmişti. Topraklarına tutkunun ve coşkunun parlaklığıyla geri dönmüştü. Üstesinden gelmesi gereken isyanlar, öfke ve aşağılanmaları tahmin edememişti.

Stephen Marsdon Doğu Sussex'te, Alfriston yakınlarındaki Medfield'da doğmuştu. Ailenin en küçük oğlu olarak Kilise'ye ait olmak bebekliğinden itibaren kaderinde vardı. Fetihten beri Marsdonların en küçük oğlu Kilise'ye verilirdi ve Stephen bu kaderi soru sormaksızın kabul etmişti. Dokuz yaşına geldiğinde babası Robert onu Battle Manastırı'na götürmüş ve Stephen buraya bir öğrenci olarak başlamıştı. Stephen'ın geri kalan çocukluk yılları mutlu geçmişti. Sağlıklıydı, imkânlar dâhilindeki yarışlar, top oyunları, güreş gibi spor alanlarında başarılıydı. Hiç yaşamadığı için, genç bir centilmenin özleyebileceği at üstünde dövüş, ut çalma ya da dans gibi şeylerin açlığını çekmedi. Aynı zamanda çok çalışkandı. Latinceyi ve verilen diğer dersleri kolaylıkla öğrendi. Diğer çocuklar tarafından da seviliyordu. Öğretmen rahiplerin onu sevdiklerini biliyordu. Bir seferinde, Battle başrahiplerinden John Hammond'ın keşiş yöneticisine, "Gözünü Stephen Marsdon'dan ayırma. Kutsal Leydimizin de izniyle, onu, kilisemizde parlak bir geleceğin beklediğini görebiliyorum. Bir gün kendisi bir başrahip olacak, bu sözlerimi unutma!" dediğini duymuştu.

Bu öngörü doğuştan bir lider olan Stephen'ı memnun etmişti. Rahiplerin kilise şarkılarına, kilise festivallerine, ayinlere ve tütsülere kadar yapılan her şeye mistik bir hava katan bir yönü de vardı.

İngiltere'de 1536 yıllarında çok büyük felaketler başladığı sırada Stephen on bir yaşındaydı. Yaşanan bu felaketler sonunda Battle'daki çocuklara kadar ulaşmıştı. Sonuncu darbe iki yıl sonra geldi ve Stephen dâhil Battle'daki çocuklar o kadar şaşırdılar ki bunun bir şaka olduğuna inanmak istediler.

27 Mayıs 1538'de, akşam yemeğinden hemen sonra Başrahip Hammond, komitesini kilisede bir araya getirdi ve kürsüden bir konuşma yaptı. Konuşması sırasında zaman zaman sesi otkeden titrerken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. İnce beyaz elleri çaresiz bir şekilde titriyordu.

Başrahip, Yüce Majesteleri, İnancın Savunucusu, Kral Sekizinci Henry'nin kraliyet emri doğrultusunda; tüm manastırların dağıtılacağını ve bu emrin Battle Manastırı'nı da içine aldığını söyledi. Sürekli dualar ve araya girme çabaları çoktan başlatılmıştı; Fatih William tarafından şükranla kutsanmış olan Battle Manastırı'nın daha az değerdeki kuruluşlar gibi yok edilmesi, St. Martin ve Kutsal Bakire'nin asla izin vermeyeceği şeytani günahkârlıklardı. Bu sözlerden sonra Başrahip Hammond, soğukkanlı bir şekilde kilisede oturmakta olan Kralın temsilcisi Richard Layton'a baktı.

Çocuklar bu inanılmaz haberleri daha sonra yatakhanelerinde tartıştı. Önceleri endişeli fısıltılarla konuşuyorlardı. Hâlbuki her zaman başlarında olan keşiş, bu gece kardeşleriyle birlikte dua etmekteydi.

Kent'teki ünlü Sackville ailesinin oğullarından biri, evde diğer çocuklara göre daha fazla zaman geçiriyordu ve bu nedenle dışarıda olup bitenle ilgili diğerlerine göre daha çok bilgi sahibiydi. Adı Hugh idi ve aslında keşiş olmayı hiç istememişti. Bu konudan sevinçle bahsediyor ve krala karşı büyük bir hayranlık besliyordu.

"Artık ne istediğini bilen ve onu elde eden bir adam var! O siyah saçlı cadı Nan Bullen ile evlenebilmek için boşanma istedi. Bir erkek evlat istedi ve Papa'nın onu inkâr etmesine izin vermedi. Ama Nan bildiğiniz gibi bir kızdan -Prenses Elizabeth- fazlasını veremedi. İşte bu nedenle Kral Harry, Nan'in kafasını uçurdu ve şimdiki kraliçemizle evlendi. Artık bir *erkek evlada* sahip ama artık başka bir şey daha istiyor."

Başrahibin anlattıklarını hâlâ çözemeyen Stephen, "Peki nedir o?" diye sordu.

Hugh parmaklarını gürültülü bir şekilde birbirlerine sürttü, "Altın, efendimiz!" diye alaycı bir tonla cevap verdi. "Tüm diğer erkekler gibi zenginlik ve altınlar. Ve şimdi tüm bunlara sahip olacak."

Stephen afallamıştı, "Ne demek istiyorsun... Bunlara nasıl sahip olacak?"

"Nasıl olacak seni aptal, tabii ki manastırlardan. Erkek manastırları, rahibe manastırları, daha ne olsun?"

Stephen isyan etti, "Ama bunu *yapamaz*. Tanrı'ya ait olan şeyleri böy-

le kendine alamaz."

Hugh nahoş bir kahkaha attı. "Oh, evet yapabilir! Çok kısa bir süre sonra tüm bunları goreceksin seni zavallı masum!"

Ve Stephen gerçekten de söylenen her şeyi gördü. Büyüleyici Battle Manastırı diğer tüm dinî kuruluşlar gibi dağıtılmıştı. Rahipler tahliye edildi. Kilise, kutsal eşyaların saklandığı oda, başrahibin eşyaları düzenli bir şekilde âdeta soyuldu. Altın ve gümüş tabaklar, mobilyalar ve hatta yüksek sunaktaki mermerler bile sökülmüştü. Mutfaklar ve kilerler boşaltıldı. Her yıl manastır kilercisi Keşiş Sebastian tarafından büyük özenle damıtılan aromalı Benedikt likörü ve yıllanmış jambonlar, Greenwich, Windsor ve Whitehall'daki saraylara gönderilmişti.

Kasımla birlikte Kral Henry, Battle Manastırı'nı; toprak ağası, Privy Kurulunun bir üyesi ve Gater Şövalyesi Sör Anthony Browne'a bağışladı. Bu zengin bağışın en büyük nedeni Sör Anthony'nin Katolik olmasıydı.

Manastırın dağıtılmasıyla birlikte Stephen da diğer çocuklar gibi evine gönderilmişti. Babası bu haksızlıktan dolayı öfkeliydi ancak duygularını gizliyordu. Kralı eleştirmekten dolayı asilzadeler, centilmenler ve daha düşük seviyedeki insanlar asılabiliyor ya da kafaları uçuruluyordu.

Ama Robert Marsdon oğluna karşı anlayışlıydı ve bir genç için gerçek ilahî göreve açılacak tek kapıyı kabullendi. Stephen, acemilik dönemini Fransa'da geçirmeliydi. Tours yakınlarındaki Benedikt manastırı St. Martin'i seçtiler.

Stephen'ın, eski başrahibine ve manastırına veda etmek için seçtiği gün, aynı zamanda Sör Anthony Browne'un yeni mülkünü kutlamak için eğlenceler düzenlediği güne denk gelmişti. Stephen manastıra doğru atını sürdü ve Gotik giriş kapılarının ardına kadar açık olduğunu görünce şaşkınlığa uğradı. Avlu atlar ve uşaklarla dolup taşıyordu. Kulağına nahoş bağrışlar, kahkahalar ve yemekhaneden yükselen rahatsız edici bir dans müziği geldi. Bundan altı ay önce o yemekhanede gürültüden eser yoktu ve rahipler sadece sessiz bir şekilde yemeklerini yerlerdi. Kırmızı ve altın sancaklar birçok pencereden gösterişli bir biçimde sarkıtılmıştı. Stephen, içinde artan bir acı ve utançla bu değişimi izlerken genç bir mutfak hizmetçisi kıkırdayarak atlar için samanla doldurulmuş avlu kenarına doğru yürüdü. Tam o sırada soylulardan birinin uşağı kızı arkasından yakaladı, samanların içine doğru attı ve tüm bu olanları alkış ve neşeyle karşılayan diğer hizmetlilerin önünde kızın eteğini yukarı kaldırdı.

Stephen daha fazla bakamazdı, midesi acılı bir yanma ve tiksintiyle boğazına doğru yükseliyordu. Adamın tombul ve çıplak kalçalara, vücuda kopekler gibi şehvetle ve utanmadan sahip olmasını izledi. İki ya da üç dakika sonra adam işini bitirdi ve ayağa kalktı, kendini temizlerken arkadaşları onunla alay etti.

"Çabuk tükendin?"

"Hizmetçinin yeterince ısındığını ve ilacını reddetmeyeceğini garanti edebilirim!" diye karşılık verdi adam. Uşaklardan bir diğeri, şehvetli kahkahasına Stephen'ın güçlükle kulaklarını tıkadığı kadının üzerine atladı.

Yularlarını hızla çekti ve mahmuzlarını vurdu. At dörtnala ilerledi ve birlikte Hastings yoluna girdiler. Yaklaşık bir mil sonra Stephen atını durdurdu ve öğürmeye başladı. Kalbi hızla atıyordu ve alnında ter damlaları belirmişti. İçindeki her bir noktanın isyan etmesine karşın hareket eden o kalçaların, o bacakların görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Stephen atından indi, başını yolun hemen kenarındaki çayın içine daldırdı ve daha sonra manastırı görmezden gelerek eski başrahibi bulabilme ihtimalinin olduğu tavernayı araştırmak için yol aldı. Adamın ufak evi tavernanın hemen yanındaki sokaktaydı. Bir zamanlar hâkim olduğu ve çok sevdiği bu kasabayı terk etmek istememişti. Stephen'ın kapıyı çalmasıyla birlikte adam kapıyı kendisi açtı.

"Ah sevgili oğlum" dedi ve Stephen'a sarıldı. Titremeye başlayan Stephen "Gelecek hafta Fransa'ya gideceğim ve buraya sizin takdisinizi almaya geldim" dedi. "O hain canavar, o şeytan manastırımıza ne yapmış ve..." Stephen yutkundu. Fısıltıyla devam etti. "Hatta avluda zina yapıyorlardı. Kendi gözlerimle gördüm."

"Ah..." diye derin bir iç geçirdi John Hammond. Bilge gözleri genç çocuğu inceledi. "Bunu izledin mi oğlum?"

Stephen'ın kıvırcık siyah saçlarından hafif bir parlama geçti. "Başka bir tarafa bakamadım. Cezamı verin efendim! En ağır cezayı verin!"

"Aynısını yapmayı istedin mi peki oğlum? İçindeki *sende* bir heyecan hissettin mi? Ne de olsa bunun için yeterince yaşlı değilsin."

"Tanrı şahidim olsun ki hayır efendim" diye inledi Stephen. "Şeytaniydi, tiksindiriciydi."

"Bu doğru" dedi başrahip. "Hristiyanların üremesi için evlilik ile kutsanmadığı sürece günahtır. Anladığım kadarıyla hâlâ yemin etmek istiyorsun?"

"Evet" diye karşılık verdi Stephen. "Ben bir keşiş olmak için doğdum.

Ve manastırda sizinle ve kardeşlerimle yaşadığım hayattan bir başkasını istemiyorum. Huzurlu, güzel ve her bir hareketi Tanrı tarafından kutsanan bir hayat."

Yaşlı gözler buğulandı; oğlanın içtenliği başrahibe haftalar sonra ilk kez derin bir nefes aldırmıştı. Ancak başrahipliğe insan doğasını hiçe sayarak gelmemişti. En aydınlık ruhları bile yoldan çıkarmak için gönderilmiş şeytani güçler vardı.

"Sıkıntıların olacak çocuğum. O ayartıcı şeytana karşı kazanman gereken birçok savaş... Bu savaşlar sadece saflığa karşı olmayabilir, bence senin şehvete düşkün bir ruhun yok. Bunun fakirlik olmayacağı da belli. Manastırda geçirdiğin yıllar boyunca senin, bencillik ya da kişisel mülk sahipliği gibi arzularınla ilgili hiç şikâyet almadım. Ama..." dedi ve durdu.

Stephen başını eğdi. "Oh, hayır. Bir daha asla sizin emirlerinize karşı gelmeyeceğim saygıdeğer efendim. *Asla!*"

Başrahip pişmanlıkla gülümsedi. "Bu sınav seni zorlayacak kadar büyük güçlüklerle karşına çıkabilir." Yine durdu. "Sör Anthony Browne'dan nefret ediyorsun, öyle değil mi?"

"Neden efendim? Ondan ve etrafındakilerden iğreniyorum. O, kiliseye ve Tanrı'ya ihanet etmiş bir hain. Sahte bir Katolik. Kendine ne ad verirse versin o, bir yaltakçı."

"Bunlar çok ağır kelimeler oğlum, aslına bakarsan manastıra sahip olduğu gün onun için korkunç bir kehanette bulundum."

"Nasıl bir kehanet saygıdeğer başrahip?"

"Soyu, evi ve gururu mahvolacak... Su ve ateş onları yok edecek. Bunu gördüm."

"En kısa zamanda tüm bunlar olsun o zaman! Peki, o ne dedi?"

"Çok korktu, yüzü bembeyaz oldu. Eşi ayaklarına kapandı ve ağladı."

Stephen sertçe, "O zaman manastırımızı geri vermeleri gerekiyor" dedi.

"Bu, o kadar basit değil" diye karşılık verdi yaşlı adam. "Manastırımızı ona Kral verdi. Ve Sör Anthony, Kralın bir hizmetkârı. Ve sanırım şövalye vicdanını rahatlatacak bir yol buldu."

"Böyle bir yol *olamaz!*" diye isyan etti Stephen. "*Tek yapabileceği* manastırı geri vermek."

Başrahip içten bir gülümsemeyle "Bir gün, yeminine olan bağlılığın sınandığında, bu düşünceni değiştirmek zorunda kalabilirsin" dedi.

Stephen, St. Ann Tepesi'ndeki küçük kulübesinde koyun etini yerken

on dört yıl önce o gün başrahibin söylediklerini düşündü. Başrahibin söylemek istediklerinden şüphelenmemişti. Oysaki ilerleyen zamanlarda Fransa'da; Browneların Battle'ın tahliye edilmiş rahiplerine olabildiğince çok pozisyon sağladığı haberleri yayılmıştı.

Bugün Stephen, Sör Anthony'nin, bu pozisyon için kendisini, yeminini etmeden çok önce düşündüğünü biliyordu. Bu seçim; ona öncelikle tahliye edilmiş İngiliz başrahip ve daha sonra Marmoutier'deki başrahip tarafından verilen raporlara dayanıyordu. Sör Anthony Sussex adamlarını beğeniyor; Browneların *aksine* köklü bir Sakson kanından gelen Marsdonları biliyordu. Sör Anthony köklü bir nesilden gelmeyi takdir ederdi.

1548'de büyük Sör Anthony öldü ve oğlu Cowdray'in de dâhil olduğu büyük bir mirasa kondu.

Genç Anthony; ne yapacağı belli olmayan krallığın içinde yaşamayı başarmış olan babasına karşı büyük bir saygı duyuyordu. Ve babasının prensiplerini sürdürebilmek için elinden geleni yaptı.

İşte böylece Stephen geçen yaz Cowdray'e gönderilmiş ve emirler gereği kendini Başrahip Hammond'ın önceden tahmin ettiği pozisyonda bulmuştu. Manastırı ve arkadaşlarının yoldaşlığını sevmişti. Hoş bariton bir sesi ve güçlü bir kulağı olmasından dolayı kilise korosu şefliğini de sevmişti.

Kilise yılında yapılan törenleri, ortaya çıkan duygularla gerçekleştirdikleri festivalleri ve renklerini seviyordu. Etrafa pişmanlığın mor tonları, kutlamaların kırmızı ya da beyaz altınlı renkleri hâkim oluyordu.

Üç yıl önceki kutsama töreninde gizemli bir sevinç yaşamıştı. Kalbinde her zaman Başrahip Hammond'ın öngörüsünü gerçekleştirmek ve bir gün bir yerlerde başrahipliğe kadar yükselmek yatıyordu. Belki Fransa'da olabilirdi, ne de olsa artık mükemmel bir Fransızcaya sahipti. Belki İskoçya'da -tüm Benedikt emirleri bahşedilmiş olsaydı- ya da daha Katolik bir İngiltere'de.

Tüm bunların yerine Cowdray vardı. Birçok manastırın dağıtılmasından şeytani bir şekilde yararlanmış olan bir ailenin evinde isteksiz ve biraz da küçümseyerek bir rahiplik görevi.

Başrahip Hammond'ın, Browneların ateş ve suyla yok olacağına dair kehanetinin gerçekleşmesini dilemek çok büyük bir günah olurdu. Ve Stephen bunu istemiyordu ancak bunun, Tanrı'nın bir arzusu olduğu takdirde gerçekleşmesini diliyordu. Sadece bıkkınlık değil, yalnızlık duygusunu da kabullenmemeye çalışıyordu. Ayrıca beklenmeyen başka sı-

kıntıları da vardı.

Cowdray'deki görevini üstlenmeden önce Medfield'daki ailesini ziyaret etmeye gitmişti. Anne ve babası ölmüş. kardeşi Tom ise Kent'ten sevimli bir kuzenle evlenmişti. Thomas adında küçük bir oğulları bile olmuştu.

Stephen çocukluk günlerinin geçtiği yuvasını unutmuş, bu yuvayı ne kadar sevdiğini hatırladığında şaşırmıştı. Gürültülü odaların renkli karmaşası, bereketli güvercin yuvası, ördek göleti, Downs'ın manzarası tüm eski anılarını canlandırmıştı. Kardeşinin küçük özel şapelinde onları kutsadı. İçini dolduran bu sıcak aile yuvasının yarattığı mucizevi değişimden aklını zorlukla alabiliyordu. Büyük kardeşine hiçbir zaman yakın olmamıştı ve şimdi de benzer bir yakınlık beslemiyordu. Tom'un kitap okuma eksikliği onu hayretlere düşürdü. Ancak babasıyla büyük benzerlikleri olduğunu fark etti. Tom'un içten ev sahipliği ve evdeki her olaya karşı gösterdiği canlı ilgi babasının izlerini taşıyordu. Her şeyle Tom ilgileniyordu. Kiracıların bulunduğu kulübedeki sızıntılı çatı, ördeklerin tadını artırabilmek için gölete Aylesbury erkek ördeklerinin alınması, Downs'tan gelen başıboş koyunları uzak tutmak için çitlerin yükseltilmesi, üç atın günlük bakımı, öküz ve köpeklerin kulübeleri dâhil her şey Tom'dan soruluyordu. Aynı zamanda genç eşi Nan ve küçük oğullarına da çok düşkündü.

Stephen, bir seferinde, Nan bebeği emzirdiği sırada rahatsız edici, ani ve şiddetli bir karanlığa düştü. Nan her zamanki gibi yemekten sonra salonda oturup Medfield balından yaptığı bal likörünü içerlerken korsesini gevşetti. Stephen krem rengi göğsünü ve gül-kahve tonlarındaki dik göğüs ucunun bebek tarafından kavrandığını gördü. Gözlerini aceleyle bu sahneden ayırdı ve Tom'a yerel topraklarla ilgili bir şeyler sordu.

"Evet..." diyen Tom bacak bacak üstüne atıp düşündü ve "Bu fakir halk için kötü bir şey" diye devam etti. "Buradaki toprakları düzenlemem biraz zaman aldı ama kasabada herhangi bir soruna neden olmadım. Onların yeterince ortaklığı var. Bu, büyük lordlarda çok farklı. Onlar koyun ya da bazen sırf zevkleri için *toprak* elde ediyorlar. Geyik avlıyor, bir zamanlar yeterli miktarda olan balıkları avlayabilmek için nehirleri kapatıyorlar. Babasının bir zamanlar özgürce yakalayabildiği bir tavşan için artık birçok adamı asabiliyorlar."

Stephen, "Haksızlık" diye cevap vermesine karşın zihni utanç verici bir merakla savaşıyordu. Manastıra yiyecek için gelen Fransız köylü kadınlarının bebeklerini emzirdiklerini görmüş; herhangi dişi bir hayvanın

yavrusunu beslediğini gördüğünde etkilenmemişti. Peki, neden şimdi Nan'den rahatsızlık duymuştu? *Çocuk* kendi kanından olduğu için mi, bir oğul anlamında bana en yakın olabilecek tek varlık olduğu için mi, diye düşündü kendi kendine. Ve dehşete düşmesine karşın içindeki uzun bir arayıştan sonra içini kemiren diğer duyguyu da tanımlayabilmişti. Bu *kıskançlıktı. Tom* yaşamı boyunca hiçbir zorlukla karşılaşmamıştı. Kendi zarif güzeliğiyle, konforu ve zenginliğiyle Medfield Place'in sahibiydi. Onu ısıtacak ve onunla ilgilenecek bir eşi ve kendisinden sonra topraklarıyla ilgilenecek bir oğlu vardı.

Sessizce gülümseyen Tom, "Biraz keyifsiz görünüyorsun kardeşim" dedi. "Seni Battle Manastırı'ndan çıkartan yaşlı lorda hizmet etmek zorunda olacağını unutmuşum. Tüm o seyahatlerinden sonra bizlerin burada basit insanlar olduğumuzu düşünüyor olmalısın. Lewes'e yapacağım bir gezinti, her altı ayda bir yaptığım alışveriş gezileri *benim için* yeterli olacaktır. Medfield beni her şeyiyle tatmin ediyor."

Stephen iç geçirerek, "Biliyorum" dedi.

Tom ona kurnazca baktı. "Keşiş olduğuna pişman değilsin, öyle değil mi? Karışıklık içinde, bir günün diğerine uymadığı bir bölgeye geri döndün. Belki de Kral Edward dizginleri eline alınca her şey çok daha iyi olacak, ama şu anda kendini Seymourlardan temizliyor, kendine çok daha kötü bir hoca buldu, Dudley! Dudley ya da şimdiki adıyla Northumberland Dükü, zehirli bir adam. Biz Katoliklere karşı dost *değil* ve gittiğin yerde bu nedenle sorunlar yaşayabilirsin. Burada Medfield'da bunlardan uzağız, kimsenin burasıyla ilgileneceğini dahi zannetmiyorum. Yine de elimizden geldiğince eski gelenekleri ve eski dinimizi sürdürmeye çalışıyoruz."

Stephen inatçı bir tavırla, "Ben sorunlardan korkmuyorum" dedi. "Ve kendimi bu şerefe adamaktan asla pişman olmadım. Asla."

Stephen iki gün sonra Cowdray'e gitmek için Medfield'dan ayrıldı. Gittiği için herkesin rahatladığını biliyordu. Yine de Nan tutması ve kutsaması için bebeği kucağına vermişti. Siyah uzun elbisesi, belindeki düğümlü kırbacı ve boynundaki tahta haçıyla bu Benedikt rahibi onları kutsadı. Marsdonlar her zaman herkes tarafından sevilirdi. Ancak Stephen, Medfield'ın ahengi içinde uyumsuz bir nokta gibi duruyordu.

Ona, bilgilerine, seyahatlerine ve kültürlü konuşmasına karşı korkuyla karışık bir saygı duyuyorlardı. Tom müstehcen ve gürültülü şakalardan hoşlanıyor olmasın karşın abisinin bu ziyareti sırasında kendini baskı

altında hissetmişti. Nan içgüdüsel bir biçimde kayınbiraderini rahatsız ettiğini hissetmiş; küçük Tom'u onun önünde emzirmeye, tabakları uzatırken Stephen'ın omzu üzerinden uzanmaya ya da İngiltere'de akrabalar ve hatta yabancılar arasında normal karşılanan öpücüklerine bir son vermişti. Ve her iki Marsdon da günlük ayin alışkanlığından çok uzaklaştıkları için, Stephen'ın varlığı onlar için bir sıkıntıya dönüşmüştü.

Stephen yine de geçirdiği iki günü sıcak bir Medfield yuvası olarak değerlendirdi ve kıskançlık duygusu için kendini cezalandırdı. Marmoutier'deki yıllarını düşündüğünde çok daha keskin bir acıyla sarmalandığını hissetti. Orada geçirdiği yıllar boyunca son derece güvende ve hayranlık duyulan bir konumda olup en çok sevdiği şeyi yaptığını ancak şimdi anlayabiliyordu.

Stephen yemeğini bitirdi ve Hazreti Meryem Yortusu olduğu için, beyaz buğday ekmeğine bir miktar bal ekleyip bir kupa dolusu bal likörü içti. Tüm bu hazırlıklar Cowdray mutfağında, her gün olduğu gibi bulaşıkçı tarafından yapılıyordu. Stephen isteseydi Büyük Salon'da yemek yiyebilirdi ancak bunu ender olarak yapardı. Varlığının Medfield'da olduğu kadar sınırlayıcı olduğunu biliyordu. Bununla birlikte etrafında gördüğü müstehcenlik, sarhoşluk, komplolar, karşı entrikalar, ziyarete gelen şövalyeler arasında sıklıkla çıkabilen kavgalar ya da bitmek bilmeyen kraliyet dedikodularına alışkın değildi. Akşam yemeğinde geleneksel Hazreti Meryem Yortusu kutlamalarının yasak olmasına üzüldü. Kral Edward bu konuda çok kararlıydı. Işıklandırılmış mumlar çok Katolik yanlısıydı. Sör Anthony, gizli bir şekilde Katolik Kilisesi ayinlerine bağlı olsa dahi küçük bir tören düzenleyerek kralın emirlerine karşı gelmeyi çok gereksiz buldu.

Stephen kendi törenini tek başına gerçekleştirdi. Bakire Meryem resmini yan taraftaki şapele taşıdı, taş sunağın üzerine yerleştirdi ve *onun* için üç mum yaktı.

Sadakatini göstermek için diz çökerek dua etti ve dalgalanan mum ışığında Bakire Meryem'in gizemli gülümsemesi genişledi, ağzının yanında hafif bir gamze oluştu. Stephen kendisine şefkatle baktığını düşündü. Son selam duasını bitirmesiyle birlikte göğsünde bir sevgiyle birlikte kutsanma töreninde olduğu gibi coşkulu bir bağlılık duygusunu hissetti. Huzursuzluğu ve yalnızlığı âdeta iyileştirici bir merhemin içinde yok oldu ve yerini mutlu bir teslimiyet aldı.

Göğsündeki haçı kaldırıp öptü. Saatlerdir dizlerinin üzerindeydi ve

ne yaptığının farkında dahi olmadan orada kalıp "Salve Regina" ilahisini söylemeye başladı. Sesi şapeli doldurdu ve St. Ann Tepesi'nden aşağıya karaağaçlara doğru aktı.

Stephen o gece uyuyamayacak kadar övünçlüydü. Sabah altı ayinini yapmak için, kış karanlığı içinde elinde feneriyle Cowdray'e doğru ilerlerken bile hâlâ neşeliydi. Marmoutier'deki bilge başrahibin; mezhebin coşkulu dakikalarının ardından şiddetli denenmelerin gelebileceğine dair uyarılarını hatırlamamıştı. Tüm hizmetçilerin ve birkaç asilin katıldığı sabah ayinini mutlu bir şekilde tamamladı. Bugün dört leydi vardı.

Bunlardan biri senenin gelini ve beş aylık hamile olan leydi Jane Browne idi. Hasta görünüyordu. Endişeli ve narin yüzü bitkindi ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Her seferinde onun güvenli bir doğum yapması için de dua edilirdi. Leydi Jane'in hemen yanında Stephen'ın tanıştığı andan itibaren hoşlanmadığı merhum Sör Anthony'nin zengin ve dul eşi vardı. Diğer tarafta ise Sör Anthony'nin, on altı yaşındaki, günah çıkartma sırasında dahi kıkırdayan şişman ve uyuşuk kız kardeşi Mabel yer alıyordu. Ayin sırasında büyük bir olasılıkla soğuk algınlığından dolayı burnunu çekti ve yeni zümrüt bileziğiyle oynadı.

Tam ayrılmak üzere olduğu sırada Stephen'a, yeğeninin bugün öğleden sonra kulübesine geleceğini hatırlatan Ursula da oradaydı. Stephen bu sözünü unutmuştu ve hatırlattığı için Ursula'ya teşekkür etti. Şapel kapısından geçerken içerde *dul* Leydi Browne'u, uzun bir bankta oturmuş, boyalı yüzünde garip bir ifadeyle surat asarken gördü.

Stephen'ın aslında acele etmesi gerekiyordu. Eski odunculardan biri ölmek üzereydi ve son dinî töreni için kendisini rica etmişti.

Ama Geraldine Browne, Stephen'a bir an için baktı ve çaresiz bir şekilde, "Buraya gelin keşiş" dedi.

Stephen şapele girdi ve uzun bankın ucunda dikildi. "Evet, leydim?"

Geraldine dikkat çekici akik mavi gözlerini ona çevirmişti. Kalın siyah kirpiklerle bezenmiş İrlandalı gözleri sert ve donuktu. Bu gözler, Stephen'ı küstahça inceliyordu.

Sonunda belindeki kadife keseden bir zarf çıkardı ve "Benim için bir mesaj götürmenizi istiyorum" dedi. "Siz diğer tüm çeşitlerinizden çok daha güvenilir görünüyorsunuz."

Stephen kızarmıştı. Büyük Sör Anthony'nin dul eşi yirmili yaşlarında olmalıydı. Söylentilere göre merhum Sör Anthony ile evlendiğinde on altı

yaşında bile değildi. Dul şapkasının altında özenle kıvrılmış altın sarısı saçları vardı. Süsen ile kaplanmış cildi beyaz ve düzgündü. Birçok erkek, onun güzelliğine hayranlık duyabilirdi. Irlanda'da, Dokuzuncu Kildare Kontunun kızı, Elizabeth Fitzgerald olarak doğmuş ama Geraldine adını almıştı. Çocukluğu: ailesinin vatandaşlık hakkını kaybettiği, hapse atıldığı ve Kral Henry ve Wolsey'in değişen politikaları sebebiyle idamlara kadar uzanan kaderi gibi çalkantılı olmalıydı.

Geraldine'in babası hainlikle suçlanmış ve kulede ölmüştü. Üvey kardeşi ve beş kuzeni Tyburn'de asılmıştı. Ağabeyi, Kildare Kontluğunun gerçek sahibi Gerald Fitzgerald ise şu an büyük bir ihtimalle İrlanda, Kildare'daki mülklerinden birinde, Kral Edward'ın Northumberland Dükünün yeni güçlerine karşı nasıl bir tavır alacağını merak ederek saklanıyordu.

Stephen hikâyenin bir kısmını duymuş ama günah çıkartmaları kibirli ve baştan savma olan bu kadın için ne acıma ne de ilgi hissedememişti.

İhtiyatlı bir biçimde, "Bir mektup iletmek mi?" diye sordu. "Ve *gizlice?* Çok garip bir istek leydim. Eminim ki uşaklardan biri..."

Geraldine dudaklarını bastırarak, "Hayır" diye karşılık verdi. "Uşaklar gevezedir. Sizden bu mektubu bu gece saat dokuzda, sizi bir ulağın bekleyeceği Close Walks'a götürmenizi istiyorum."

Ses tonu Stephen'ı rahatsız etmiş; bir köleye emir verir tarzdaki tavrı onu iyice uzaklaştırmıştı. "Ben burada Cowdray'deki görevlerimi yerine getirmek için bulunuyorum. Ve bu ayak işinin, görevlerimden herhangi birinin parçası olduğunu düşünmüyorum."

Geraldine, dişlerinin arasından "Tanrı aşkına!" diye inledi. "Benim emirlerimin hiçbir öneminin olmadığını mı düşünüyorsun? Kısa bir süre sonra çok farklı düşüneceksin. Ben artık görmezden gelinen bir dulum. Ailem de ben de umursanmıyorum. Ama bu durumun değişeceğine yemin ederim!"

Stephen omuz silkerek, "Belki de olabilir" dedi. "Eğer Tanrı'nın arzusu bu olursa."

Taş mavisi gözleri Stephen'a öfkeli bir bakış attı ve sonrasında yumuşadı. Konuşmaya başladığında ses tonu değişmiş, boğuk ve bir o kadar tatlı bir hâl almıştı. "Bana neden 'Güzel Geraldine' dediklerini biliyor musun? Zavallı Henry Howard'ın beni, artık tüm İngiltere tarafından bilinen o muhteşem kara sevdalı sonelerinde ölümsüzleştirdiğini biliyor musun?"

Elini Stephen'ın koluna koydu, bir an için durdu ve çok daha yumuşak

bir sesle alıntı yaptı.

İrlandalı göğüslerin sütleriyle büyütülmüştü
Babası bir kant, annesi prenses kanından
Britanya'da şefkatli yıllar geçirdi
Ve Kralın çocuğuyla pahalı yiyecekler yedi...
Güzelliği eşsiz, erdemleri göklerden gelen
Ne mutlu o adama ki onun sevgisine sahip!

Gülümseyerek, "Bu ve daha birçok şiiri Lord Surrey *benim* için yazdı" dedi.

Stephen kısaca, "Güzel dizeler olduğuna hiç şüphe yok" dedi. "Lord Surrey'in sizin için soneler yazdığını duymuştum. Ama bu çok önceydi leydi, eğer dedikodular yanlış değilse siz daha küçük bir çocukken."

Stephen kadın hakkında çok az bilgiye sahipti. Ancak aşikâr olan kadınsı cazibesinin farkına varıyor ve irkiliyordu. İçgüdüsel bir şekilde, Geraldine'in yaklaşmakta olan otuzuncu doğum günü düşünülürse kızıl saçlarındaki ufak beyazları kimyasal bir boya ile saklamaya çalıştığını da fark etmişti.

Elini Stephen'ın kolundan çekti ve öfkeyle, "Gerçekten de *çocuktum*" dedi. "Sizin yetersiz bir terbiyeniz var Keşiş Stephen." Sesi daha da yükseldi. "Cowdray'den nefret ediyorum. Burada, Sussex'te hödüklerin arasında âdeta çamura gömüldüm. Bu malikânenin leydisiyken yeterince kötüydü ama şimdi. Şimdi o küçük fare suratlı Jane'e teslim olmak için zorlanıyorum. Ama bu önemli değil, bunların *çözümlerini* görebiliyorum. Ve onları *uygulayacağım*."

Stephen, Geraldine'in ne demek istediğiyle ilgili hiçbir fikre sahip değildi ve söylediklerini umursamıyordu. "Acele etmeliyim" dedi. "Yaşlı oduncu Peter Cobb ölüyor." Kibar bir şekilde reverans yaptı ve şapelden çıktıktan kısa bir süre sonra Leydi Geraldine'i unuttu.

Rother'in vadisinin aşağısındaki Cowdray Şatosu'nun büyük çanı öğle vaktini haber verdi. Stephen St. Ann Tepesi'ndeki kulübesinde mekanik bir şekilde görevlerini yerine getirdi. Daha sonra kendine bir dilim ekmek ve peynir kesti.

Peter Cobb, ayinden hemen sonra ölmüştü. Ve Stephen tahta kapısı çaldığı sırada ölümü; saygınlığını ve korkunçluğunu düşünüyordu.

Kapıyı açtı ve karşısında kırmızımsı kahve tonlarında uzun elbisesinin üzerinde basit bir şalı olan kızı gördü. Her ne kadar saçları keten bir mendille başında tutturulmuş olsa da bir tutam sarı saçı beline kadar inmişti. Kızın ona bakmasıyla birlikte Stephen'ın vücuduna bir şok dalgası yayıldı. Karşısındaki yüzü ya da parlak deniz mavisi gözlerdeki utangaç bakışı değil, onların arkasındaki insanı tanıyor gibiydi.

Kız, adam konuşmadığı için ellerini birleştirdi, endişeli bir biçimde, "Leydi Southwell, teyzem... Gelebileceğimi söylemişti" dedi. "Ben Celia Bohun."

Kendini toparlamaya çalışan Stephen, "Evet" diye mırıldandı. "Sanırım daha önce karşılaşmıştık?"

Kız kafasını hayır anlamında salladı. "Sizi bir kez uzaktan görmüştüm, Cowdray'e giderken, Rother'ı geçiyordunuz. Sizinle tanışacağımı asla düşünmemiştim ama Ursula teyzem öğlen St. Ann'e gelmemi söyledi."

Adamın tavrı Celia'yı telaşlandırmıştı. Bir eli kapının kolundayken son derece karanlık ve sert bir hâli vardı ve ona, kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu.

Kızararak, "İsterseniz gidebilirim" dedi. "Sizi rahatsız etmek istemiyorum Peder." Downs üzerinden gelen şubat rüzgârı sert bir şekilde esti ve Stephen kızın titrediğini gördü. Kaba saba bir biçimde, "Hayır, hayır" diyebildi. "İçeri ateşin yanına gel. Seni göreceğime dair Leydi Southwell'e söz verdim. Ve her ne kadar ben bir papaz olsam da Celia, aynı zamanda bir rahibim. Bana 'Keşiş Stephen' demelisin."

Hâlâ utangaçlığı devam eden Celia, "Oh!" diye karşılık verdi. Bu saygınlık ve gözle görülür isteksizlik abidesini 'Keşiş' olarak tanımlamak garip gelmişti. Onu, kulübesinin içine doğru huzursuz bir şekilde takip etti. Stephen kıza ocağın yanı başındaki üç ayaklı tabureyi gösterdi.

"Otur çocuğum. Önce ruhunun seviyesinden başlayacağız. İtikatlarımızı biliyor musun?"

Celia dudaklarını ıslattı, saldırgan ses tonundan hoşlanmamıştı.

"Hayır, pek değil" diye mırıldandı. "Annem beni sadece Paskalya'da kiliseye götürebiliyordu. Ben unuttum..." Stephen konuşmadan beklerken Celia tereddütle devam etti. "Tek bir Tanrı'ya, gücü her şeye yeten babamıza, Cennet ve dünyanın kurucusuna inanıyorum ve..."

Stephen onaylamayan bir biçimde başını salladı ve sert bir biçimde "Bu *dilde* mi?" diye sordu. "Bu ülkenin şu anki kanunlarını ve bölgenin papazının emirlerini biliyorum, ama bu yanlış Celia. Latincesini öğren-

melisin. Ayağa kalk!"

Stephen ellerini birleştirdi ve haça doğru reverans yaparak, "*Credo in unum Deum, Patrem omnipotentum factorem coeli et tarrae...*" dedi.

Tınlayan seslerin Celia için hiçbir anlamı yoktu ama Stephen'ın muhteşem sesini şaşkın bir şekilde dinledi ve onunla birlikte fısıldayarak "Amin!" dedi. Stephen birden kıza baktı ve gülümsedi. Bu gülümseme de Celia'yı şaşırtmıştı. Stephen'ın beyaz dişlerinin parlaklığı ve dudaklarının kıvrımı ciddi yüzünü değiştirmişti.

Celia utangaç bir biçimde gülümsemesine karşılık verdi, gözleri hüzünlüydü. "Bunu *asla* öğrenemem Keşiş Stephen. Ben küçükken kilisede dinlediğimiz org müziğini andırıyor. Ama Kralın adamları orgu kırdılar."

Stephen iç geçirdi, "Evet" dedi ve kıza oturmasını işaret etti.

Kız, Kral Henry ilgisini büyük manastır kurumları üzerine yoğunlaştırdığı sırada doğmuştu. Kral Henry müziği asla, her yıl daha da derin ve fanatik bir Kalvenizm içine düşen yeni kral kadar engellememişti.

"Ama Celia, gerçek öğretileri, Pater Noster'i ve Ave Maria'yı *öğrenebilirsin* ve öğreneceksin. Sana ilmihâli öğreteceğim. Derslerimiz olacak. Öğle vakitlerinde gelebilirsin."

Celia kararsız bir şekilde, "Eğer isterseniz efendim..." diye karşılık verdi. Bu olasılık gözüne çok zorlu geliyordu. "Çoğunlukla bu saatlerde hanıda bana ihtiyaç duyulmuyor. Kahvaltı ile akşam yemeği arasında."

Stephen "Peki o zaman" dedi ve sandalyeye oturdu. "Bugün Leydi Southwell'in sana neler öğretebildiğine bakalım. Alfabeyi ezberden oku!" Stephen karşılaşmalarındaki tanıma duygusunu kaybetmiş ve kendini belirli bir göreve yönlendirmişti. İyi bir öğretmendi ve kısa bir süre sonra kızı rahatlattı. Celia'nın isyan duyguları kayboldu ve hızlı bir şekilde cevap verdi. Stephen kum saatine bakıp ayağa kalktığında zaman çok hızlı akıp geçmişti.

"Bugünlük yeter. Bu kadar genç bir bayan için keskin bir zekâya sahipsin. Çok kısa bir süre sonra teyzeni şaşırtacağız."

Celia âdeta parlayarak, "Teşekkür ederim efendim" dedi. "En büyük isteğim bana çok iyi davranan Ursula teyzemi mutlu etmek."

Stephen, belki de Leydi Southwell'in kızla ilgili planlarında haklı olabileceğini düşündü. Ayrıca bir zihni şekillendirirken ruhu şükran seviyesine yükseltmesi de mümkün olacaktı.

Celia gitmek için kapıya döndüğü sırada şapelin hemen yanındaki

köşeye baktı ve Hazreti Meryem'in resmini gördü. Resme doğru koştu, pembe ağzı açık kalmıştı. "Oh, bu da kim?" diye inledi. "Ne kadar da güzel. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Bu sizin eşinizin resmi mi efendim? Onu seviyor musunuz?"

Stephen gerilmişti. Bu dinsiz yorumdan rahatsız olmuştu. Celia ona baktı, ancak kızın yüzündeki masumiyeti fark ettiğinde gülümsedi.

Yumuşak bir şekilde "Ona hayranım" diye karşılık verdi. "Zavallı çocuğum, o kutsal Meryem Ana. Tanrı'nın kutsal annesi."

Celia saçma bir şey söylediğini fark ederek kızardı. "Özür dilerim, Keşiş Stephen. Sanırım sizin bir sevgiliniz olamaz, duyduğum kadarıyla bir rahibin eşi *olmamalı*. Yine de Tanrı'nın annesinin böyle göründüğünü bilmiyordum."

"Kimse onun dünyada nasıl göründüğünü bilmiyor. Ama birçok ressam onu hayal ettikleri gibi çizmiştir, Cennetin Kraliçesi olarak."

Celia düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Bu ressam da onun, benim gibi sarı saçları olduğunu mu düşünüyordu? Ve gözlerinin benimkiler gibi olduğunu? Bir kez Cowdray'deki kırmızı odaya giderken camda gözlerimi görmüştüm. Ama Ursula teyzem beni uzaklaştırdı."

"Doğru olan da bu. Asla kibre teslim olmamalısın!" Stephen çok sert konuşmuştu çünkü Celia'nın gözleri de saçları gibi portreyi *andırıyordu*. Stephen âdeta resmi saygısızlığa karşı korumak istercesine önünde dikildi ve "Şimdi git" dedi.

Celia şalına sıkıca sarındı, "Yarın öğle saatinde burada olayım mı?" diye sordu.

Stephen, neredeyse onu reddedecekti. Bir an için kızı bir daha asla görmemeyi diledi ama görevi onu engelledi. Hayatında verdiği söze hiç karşı gelmemişti. "Öğle vaktinde" dedi, mekanik bir reverans yapıp arkasını döndü.

Celia'nın St. Ann Tepesi'nde yaşayan Stephen'ı ziyaretleri altı ay önce bu karşılaşmayla başlamıştı. Stephen; bu dersleri hevesle beklediğini, kendisinin Cowdray'deki ya da Celia'nın handaki görevleri derslerine engel olduğunda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını kendine asla itiraf etmedi. Bu süre zarfında kızın geliştiğini, kıvrımlarının oluştuğunu ve o küçük yüzünün daha da güzelleştiğini fark etmedi. Kendine sadece, kızın ruhani gelişimindeki hızın verdiği mutluluğu yaşama iznini vermişti. Celia, çalıştırdığı Latince duaları önce ezberle, her bir kelimeyi Stephen

ile birlikte tekrar ederek öğrenmişti. Stephen daha sonra ona ince parşömenden yapılmış dua kitabı üzerindeki Latince kelimeleri gösterdi. Aynı zamanda Celia'ya basit aritmetik çalıştırdı ve Sussex aksanıyla gramerini geliştirdi. Kulağı çok iyiydi. Stephen bu hızlı gelişmenin başka etkenlerden değil, kızın büyük bir olasılıkla kanından gelen içgüdüsel yeteneğinden geldiğini anlayamadı. Celia'nın kendisi de Stephen'ı mutlu etmek için neden bu kadar istekli olduğunu bilmiyordu. Ama sıcak gülümsemesiyle onay vermesi için çok fazla çalıştığının farkındaydı.

Ve şimdi 25 Temmuz'da teyzesinin penceresi kenarında oturup kralın gelmesini beklerken, olayın heyecanıyla birlikte, Stephen'ın küçük düşürülmesinin yanı sıra tehlikenin de bilincindeydi. Sör Anthony hiçbir risk almak istememişti. Cowdray'de Benedikt bir rahibin varlığı kesinlikle kralı ya da Northumberland'in ajanlarını kızdırabilirdi. Stephen'ı St. Ann Tepesi'nde bırakmak da güvenli değildi. Kasabadaki birçok insan Stephen'ın orada yaşadığını biliyordu ve bir gümüş uğruna gevezelik etmek isteyebilecek hainler her zaman olabilirdi.

Sör Anthony, Stephen'a güney kanadındaki tuvalet çukurunun hemen yanında yer alan mahzenin gizli odalarından birine saklanmasını söylemişti. Burası geçen zorlu yıllarda kraliyetin gazabından saklanan birçok kaçağa hizmet etmiş nemli bir odacıktı.

Celia kalbinin derinliklerinde Stephen'ın bu gizlenme ve iki yüzlülüğe karşı nasıl isyan ettiğini biliyordu. Söylediği birkaç kelimeden bunu çıkarabilmişti. Stephen konuyla ilgili umutsuzca dua etmiş ve sonunda Sör Anthony'nin gülümseyerek ancak sert bir biçimde; Marmoutier başrahibine danışıldığı takdirde ne emredeceğini sormasıyla birlikte bu karara boyun eğmişti.

Stephen başrahibin ne diyeceğini biliyordu. "İtaat et. Eğer Katolik olma nedenin karşı koymana yardımcı olamayacaksan dünyevi sahibine itaat et." İşte bu nedenle Stephen pislik çukurunun hemen yanındaki bir hücreye kapatılmıştı ve Celia onun acı çektiğini biliyordu.

Birden trampetlerin seslerini duydu ve Easebourne yolundan gelmekte olan uyarı sancaklarıyla atları gördü. Günlerdir hazırlanan Cowdray topları atılmaya başlamıştı.

Celia bir yandan burnunu cama dayarken diğer yandan da "Geldiler teyze!" diye bağırıyordu. "Yalnız başına ata binen kral olmalı. Ne kadar garip bir şapka, tüylü bir krep gibi... Zayıf bir çocuk..." diye de ekledi.

Ursula pencere kenarındaki Celia'nın yanına geldi. "Emin olabilirsin çocuğum. Tam olarak büyümedi ve geçen bahar neredeyse kızamık ve çiçek hastalığından ölüyordu. Tanrı onu korusun ve bizlere bağışlasın. Seymourlara benziyor." Ursula uzağı göremeyen gözlerini kıstı. "Babasını andıran bir yönü de var, şu kasılma ve ata binişi."

Kral ve tören alayı görkemli meşe ağacı yolunda döndü ve görüş açılarından kayboldu. Şatonun çanı çılgınlar gibi çalmaya başlamıştı.

Kemikli omuzlarını dikleştiren Ursula, "Birlikte aşağıya ineceğiz" dedi. "Başını dik tut. Bohunlar da bu topraklardaki herkes kadar kralla tanışma hakkına sahiptir."

5

O temmuz akşamı, Cowdray'de büyük Buck Salonu'ndaki ziyafet; güneş avlunun karşısındaki binaların üzerinden batana ve şatonun çanı yedi kez çalana kadar devam etti.

Genç kralın sohbeti azalmıştı; dikkatli gözler açık tenli cildinin daha da solduğunu görebiliyordu.

Sör Anthony'nin; Kral II. Henry'nin Fransa'daki sarayında yetişmiş olan özel bir aşçıya hazırlattığı akşam yemeği çok görkemliydi. Edward; dikkatli öğretmeni Sör John Cheke'in emirleri ve kendi oburluğu yüzünden ölen babasından sonra ortaya çıkan yönlendirmelerden dolayı basit besleniyordu. İşte bu yüzden yemekte daha önce hiç tatmadığı birçok egzotik lezzet vardı. Ancak John Cheke, umutsuz bir hastalıktan dolayı bu geziye katılamamış ve krala eşlik edememişti.

Cowdray'e geldiği andan itibaren onuruna düzenlenen bir maskeli baloya, bir okçuluk yarışına katılmış ve çok keyifli bir tenis maçı seyretmiş olan Edward yüksek masaya oturduğunda çok acıkmıştı. Karnını tarçınla tatlandırılmış bir biftek, tavşan eti ve dolgun bir horoz buduyla doyurdu. Ve her ne kadar bal likörü ya da diğer içkilere alışkın olmasa da kibar bir biçimde Sör Anthony'nin kaliteli mahzeninden çıkartılmış olan misket şarabından kristal bir kadeh dolusu içti.

Ve hâlâ koca bir hizmetkâr ordusu mutfaktan, ellerinde altın servis tabakları içinde kralın onayına yiyecekler sunmaya devam ediyorlardı. Kral; jöleli tarla kuşu, kızarmış tavus kuşu ve yaza ait yeşilliklerin tümünü reddetti ama tatlılara karşı koyamadı. Bademlerle süslenmiş yaldızlı ballı pastalar vardı. Ahududu ve böğürtlenler sarı kremaların içinde yüzüyordu. Üzerleri çok pahalı olup ender bulunan ve Edward'ın nadiren tadına baktığı beyaz şekerle süslenmişti. Ve şefin âdeta bir sanat eserine dönüştürdüğü, yaklaşık bir metre boyunda, tüm renkleriyle kraliyet armasını temsil eden acıbadem şekerlemesine karşı koyamadı.

Edward, aslanın kuyruğundan ve tek boynuzlu atın parlak boynuzu-

nun ucundan yerken çocuksu bir biçimde kıkırdadı. Daha sonra, yankılanan bir sesle geğirdi ve sağındaki ev sahibine döndü.

"Sör Anthony, doğruyu söylemek gerekirse beni olağanüstü ve mükemmel bir şekilde ağırladınız. Benim tarafımda olmasından dolayı Fransa'da sıkıntı çeken sevgili Barnaby'ye yazacağım. Zavallı çocuk, onu özlüyorum."

"Sizinle aynı üzüntü içindeyim" diye cevap verdi Anthony gülümseyerek. "Bir şeyin ya da birinin eksikliğini hissetmemelisiniz. Elimde olsaydı öğretmeniniz Fitzpatrick'i hemen bu dakika buraya getirirdim!" Bunları söylerken kralın İrlandalı çocuğa karşı olan sevgisinden bir kez daha emin oldu. Barnaby Fitzpatrick onunla birlikte büyümüş; bir zamanlar "şamar oğlanı" görevini yerine getirmişti. Anthony hızlı bir şekilde İrlanda bağlantısının işe yarayabileceğine karar verdi. Barnaby; Elizabeth, dul Leydi Browne ya da çağrılmayı tercih ettiği şekliyle "Geraldine" ile akrabaydı. Anthony; kırklı yaşlardaki, bodur, tıknaz ve bir o kadar da kurnaz olan ciddi Edward Fiennes, Lord Clinton ile samimi bir sohbet içinde olan yüksek masanın diğer ucundaki üvey annesine baktı. Clinton, Kral Henry'nin ilk kadın öğretmeni Betsy Blount Tallboys ile evlenerek, sarayda yükselen bir kariyere sahip olmuştu. Eşinin ölümünden sonra akıllı bir biçimde Dudleylerin evine ve güçlü dük Northumberland'e yakınlaşmıştı. Clinton daha sonra içindeki güçlü Protestan inançları keşfetmiş ve bu, yükselmesine yol açmıştı. Garter şövalyesi oldu, eskiden genç Barnaby Fitzpatrick'e öğretmenlik yaptığı Fransa'da büyükelçilik görevini üstlendi ve artık İngiltere'nin Yüksek Amiral Lordu idi. Ve hâlâ bir duldu. Leydi Geraldine, Lord Clinton'ı baştan çıkarıyor olabilir miydi? Anthony bir süre için üvey annesini umutla inceledi. Evet, belki de. O ve Clinton'ın birbirlerinin kadehlerinden yudumlar almalarını izledi. Böyle bir ittifak son derece yararlı olabilirdi. Ayrıca böylece zavallı Jane (ve kız kardeşi Mabel) Cowdray'deki bu kibirli ve kendini beğenmiş kadından kurtulurdu.

Anthony, Geraldine'in tavsiyelerini her zaman görmezden gelmişti. Ama şimdi Clinton'ın üzerindeki etkisiyle erkek kardeşi Gerald'ın geri verdiği Kildare'daki İrlanda topraklarından bazılarını, kontluk olarak olmasa da belki geri alabilirdi. Gerçekten de hangi Katolik bu saltanat altında asilzadelik umabilirdi ki? Anthony iç geçirdi. Kralın ziyaretini, Cowdray'in Petworth'e yakın olmasına ve Edward'ın merhum Anthony'ye ait anılarına borçluydu. Kendisi, Edward'ın sarayı ve kralın koruyucu birliği

tarafından ciddi bir biçimde görmezden geliniyordu. Ayrıca Fleet'te geçirdiği o ani hapis aklını başına getirmişti. Anthony ne korkak ne de yaratıcı bir adamdı. Bununla birlikte krallara karşı gelindiği takdirde kesilen kafaları ve akan kanı da iyi biliyordu. En son vurulan boyun, Kralın öz amcası olan Lord Koruyucu Somerset'e aitti. Ve bu şok edici olayda Northumberland'in de parmağı vardı.

Büyük babası sıradan bir Sussex marangozu olan bu adam, elli yıl önce John Dudley adıyla dünyaya gelmiş, sıfatlar merdivenini emin adımlarla tırmanarak düklüğe kadar ulaşmıştı.

Sürekli dolaşan söylentilere bakarak acaba kraliyet üzerindeki etkisi cadılığa mı dayanıyordu? Anthony ürperdi ve zihnini daha az tehlikeli şeyler düşünmeye zorlarken diğer yandan da şarabından bir yudum daha aldı.

Edward, yabancılara yakın olmaktan bunaldığı için, kraliyet emri gereği hemen yanında oturan Sör Henry Sidney'e dönmüştü. Bunu kendisi de kabul etmese de kızamık hastalığından bu yana sağırlık sorunu da yaşıyordu. Henry Sidney'in güçlü bir sesi vardı. Her ne kadar Sör "Harry" kraldan dokuz yaş büyük olsa da onun en yakın arkadaşı, Privy Komisyonu'nun centilmenlerinden biri ve sakisiydi. Harry akıllıydı, cana yakındı ve bilgiliydi. Edward'ın ilgilisini çeken politik ve dinsel sohbetler yapabiliyordu. Aynı zamanda Harry kısa bir süre önce Northumberland'in kızı Mary Dudley ile evlenerek kendini bu ailenin bir parçası hâline getirmişti. Her ne kadar bir sonraki tuzağa kimin düşeceği belli olmasa da, diye öfkeyle düşündü Anthony ve Edward'ın diğer yakın arkadaşlarını incelemeye devam etti. Harry Sidney, Barnaby Fitzpatrick ve Edward'ın ender olarak gösterdiği neşeyi uyandıran şen şakrak Nicholas Throckmorton'un dışında; çocuğun büyük saygı gösterdiği öğretmeni ve danışmanı John Cheke vardı.

Cheke'in mayıs ayında geçirdiği ağır hastalık sırasında, danışmanının iyileşmesi için çaresizce dua ettiği, kralın her hareketi gecikmeden duyulduğu için, Sussex'ten İskoç sınırına kadar biliniyordu. Kral; sunaklardan, mumlardan, heykellerden, kilise ya da Latin müziğinden, ölülerin ardından yapılan kilise ayinlerinden ve hatta kutsal papadan bile nefret eden o saçma Kalvinist Tanrı'sına dua etmişti. Bu, azizler ya da Kutsal Meryem Ana için yapılan duaları bile yasaklayan bir Tanrı'ydı.

Ama tüm bu sapkınlıklara tahammül edilmeliydi. Ruhlar etkilenmediği

sürece dışarıdaki çatışmaların çok büyük bir önemi yoktu. Anthony bir an için, şimdi tuvaletin altındaki bir hücrede saklanmakta olan rahibini düşündü. Ancak Stephen iki gün sonra serbest bırakılabilir; şapelin haçı, kutsal lambaları, Meryem Ana ile aynı zamanda kendi koruyucusu da olan Padua'nın St. Anthony'sine ait heykelleri geri konabilirdi. St. Anthony ayrıca tahrik edici ve birden kendine bir yeğen bulmuş olan yaşlı Leydi Ursula'nın da koruyucusuydu. Anthony, salonun diğer ucunda oturan kızın altın sarısı saçlarına ve mavimsi elbisesine bir göz attı. Ve Edward'ın birden ona dönmesiyle kendine geldi.

Edward ayağa kalkarak, "Masada oturmaktan çok yorulduk Sör Anthony" dedi. "Daha sonrasında yatmaya gideceğimiz akşam dualarına kadar ne yapmamızı önerirsiniz?"

Anthony ayağa fırladı. Kralın bunları onaylamamasından dolayı, normalde akşamı geçirecekleri kâğıt, zar oynamak ve dans etmek gibi tüm eğlence seçeneklerini aklından çıkarmıştı. Belki biraz daha müzik? Ama her ne kadar müzikten hoşlandığı söylenmiş olsa da Edward, müzisyenlerin balkonundan gelen yumuşak müziğe pek ilgi göstermemişti. Edward'ın ayağa kalkmasıyla birlikte diğer yüz kişi de ayaklandı ve yüzlerinde beklentili bir ifadeyle ona döndü.

Anthony düşünmeden, "İspanyol bir hokkabazımız var efendimiz. Çok zeki ve bir de maymunu var..." dedi. "Eğer ilginizi çekiyorsa hemen çağırabilirim."

"*İspanyol mu?*" Edward'ın bakışları sertleşti, çocuksu sesi hoşnutsuz bir derinliğe kavuştu. "İspanyol yerlilerini destekliyor musunuz sör?"

Anthony kızardı ve bu akılsızlığı için kendine lanet etti.

"Kesinlikle hayır efendimiz. Ben yanlış söyledim. Sadece koyu çehresinden dolayı bir İspanyolu andırıyor ve bozuk bir İngilizceyle konuşuyor. Eğlenceli olan maymunun yaptığı numaralar."

Edward kaşlarını çatmaya devam etti ve soğuk bir biçimde "İspanyollara karşı hiçbir sevgim yok" dedi. "Kız kardeşim Leydi Mary'nin yarı İspanyolluğu ve kötü huylu özellikleri ona karşı olan sevgimi engelliyor." Anthony'ye baktı ve "Misafirlerinizin hepsiyle konuşmadım sör. Aralarında sözde Katolik asiller olduğunu duymuştum" diye ekledi.

İçten içe titreyen Anthony, "Evet" diye karşılık verdi. "*Eskiden* Katolikler di ama hatalarını fark ettiler. Bugün buraya size saygılarını göstermek için geldiler. Efendim, onlar sizin sadık köleleriniz."

Sör Henry, kralın kulağına onu sakinleştirdiği belli olan bir şeyler fısıldadı.

Edward başıyla onayladı ve daha yumuşak bir biçimde, "Pekâlâ, Sör Anthony, babam babanızı severdi ve *oğulları* da arkadaş kalacaktır. Şimdi sizin de eşliğinizle diğer misafirlerle tanışacağım" dedi. Karmaşık masalara doğru baktı; "Daha rahat olabileceğimiz başka odalar var mı?"

Anthony reverans yaptı ve kralı, özel odalara ve Long Galeri'ye uzanan zengin işlenmiş yeni merdivenlere doğru yönlendirdi.

Kral tek başına merdivenleri çıkarken Harry Sidney onu yakından takip etti. Anthony kolunu Jane'e uzattı ve kadının her bir basamağı acıyla çıkmasından perişan oldu.

Jane'in kulağına, "Kendinizi sağlam tutun leydim, takdimleri sizin yapmanız gerekiyor" diye fısıldadı.

Jane, bir dük kızı olduğundan dolayı bunu biliyordu.

Derin bir nefesle, "Evet..." diyebildi.

Anthony, üvey annesi ve Lord Clinton'ın kol kola ilerlediğini gözden kaçırmadı. Küçük kız kardeşi Mabel'ın bir keklik gibi sıçrayarak gelirken çıkardığı gürültülü kıkırdamayı duydu. Kız ne yazık ki çok şişman, basit ve hünersizdi. Yararlı olması açısından müzik ve dans dersleri almıştı. Ancak ne kulağı ne de zarafeti vardı. Tutkuları yemek, gevezelik ve süslü giyimden öte değildi. Ona iyi bir eş bulmak gerçekten zor olacaktı, kızın, bir annenin dikkatli gözleminden yoksun olduğu bir gerçekti. Geraldine bu konuda en basit bir çaba dahi göstermemiş; Mabel'ın ahmak ve can sıkıcı olduğunu iddia etmiş, ona öfkeli anlarında "yağ torbası" gibi adlar takmış ve Anthony'nin bayramlarda kıza verdiği hediyelerde gözü kalmıştı.

Hep birlikte lambri kaplanmış ve bu olay için kristal kollu büyük şamdanlarla süslenmiş olan Long Galeri'ye geldiler. Duvarlarda yeni yapılmış resimler ve yeni bir Flaman halısı vardı. Boynuzlu atların ve bakirelerin, puslu bir orman içinde dolaştığı bu halıya kral hayranlıkla baktı. Kendini duvar halısının hemen karşısındaki kadife kraliyet koltuğuna bıraktı ve beklemeye başladı.

Leydi Jane saygılı bir şekilde beraberinde ağırbaşlı ve zayıf bir kadınla birlikte öne geldi.

"Siz yüce efendimize, eski üvey annem, Arundel Kontesini takdim edebilir miyim?" Sesi nefes nefese, gözleri ise kederliydi. Çünkü düşüncelerinde sadece yatak odalarında yatmakta olan zayıf, küçük bir ceset vardı.

Kral kararsız bir şekilde kaşlarını çattı. Jane'in sesini duymak oldukça güçtü. Rahatsız olmuş bir şekilde, "Eh... *Arundel* mi?" diye sordu.

Kontes reverans yaptı, gülümsemeden eğildi ve neredeyse dokunmadan Edward'ın elini öptü. Edward'ın gözleri kısılmıştı. Northumberland'in Norfolk'un vatandaşlık hakkını kaybetmesinden bu yana, Katolik yandaşları destekleyen Arundel Kontunu sevmediğini biliyordu. Kont, yakın zamanda, dükün bile onu alıkoyamadığı yetersiz kanıtlarla suçlandığı kuleden serbest bırakılmıştı.

"Soylu lordunuz burada değil sanırım leydim?" diye sordu Edward.

Kontes, aynı düzgün ses tonuyla "Hayır efendimiz" diye cevap verdi. "Arundel'deki yatağına mahkûm. Son derece sağlıksız bir yerde tutulmuş olduğu için hasta."

"Hım, bunu duyduğumuz için üzgünüz. Dilerim, Tanrı onu en kısa zamanda iyileştirir" dedi ve başını hafifçe eğdi. Kontes reverans yaptı ve çekildi.

Bir an için rahatsızlık verici bir duraksama oldu. Yorulmaya başlayan Edward, kullarına karşı nezaket göstermek ile diğer garip misafirlerle tanışma isteksizliği arasında gidip geliyordu.

Sör Henry yeniden Edward'ın iyi duyan kulağına bir şeyler mırıldandı ve çocuk uysallıkla iç geçirdi.

"Leydim, Harry bana kapının yakınında Dacre ailesinin üyeleri olduğunu söyledi" dedi ve hafifçe gülümsedi. "Onları tabii ki biliyorum ama daha önce hiç tanıştırılmamıştım."

Konuşmayı dinleyen Anthony, Dacreları getirmek için gitti. İki aileden gelen altı Dacre vardı. Bir tanesi Doğu Sussex, Hurstmonceux'ta yaşayan Güneyli Dacrelar, diğeri ise kuzenleriyle birlikte yaz için Cumberland'den gelen Dacrelardı.

Dacreların takdimi sırasında, bu iki aile hakkında çok az şey bilen Anthony ve Jane, söz konusu öncelikte kararsız kalmışlardı.

Geraldine Browne olup biteni Lord Clinton'ın yanından alaycı bir biçimde seyrediyordu ve birden öne çıktı. "Majesteleri..." dedikten sonra üvey oğluna ve hasta karısına hakir gören bir bakış attı. "*Öncelikle,* size Cumberland'deki Naworth Şatosu'nda yaşayan Gilsland ve Greystoke'tan Leydi Dacre'ı takdim etmek istiyorum. Doğu sınırında görevli olan lordu sınır çatışmalarıyla ilgileniyor. Leydi Dacre'ın üç çocuğu var. Sör Thomas, Leonard ve Magdalen."

Bu özlü ve net takdimden memnun olan kral, "Ah... Öyle mi?" dedi. Diğer yandan neredeyse hiç fark etmediği genç dulun çevik otoritesine şaşırmıştı. Elini Leydi Dacre'a uzattı.

Leydi Dacre beceriksizce reverans yaparken kralın ince genç parmaklarına içten bir öpücük kondurdu. "Büyük şeref duydum efendimiz. Tanrı size sağlık versin! Bunlar benim çocuklarım" dedi. Leydi Dacre cüsseli, sert kırmızı saçlı bir genç olan Thomas'ı öne doğru çıkardı. Arkasından ondan daha uzun, kırılmış olan köprücük kemiğinden dolayı bir omzunu diğerinden daha yüksekte tutan başka bir genç geldi. Leydi Dacre onu da hafifçe iterek, "Leonard" dedi. "Ve işte sevgili kızım, Maggie."

Magdalen'in saçları da kardeşlerininki gibi kırmızı renkteydi ve inanılmaz derecede uzundu. Sadece on dört yaşında olmasına karşın biraz hantaldı. O da kralın elini annesi gibi içten bir şekilde öptü.

Anthony yeni takdimi seyretmek için geri çekilmişti ve kralın kaşları artık çatık olmadığı için memnundu.

Kuzeyden gelen Dacrelar heybetli bir dörtlüydü. Leydi Dacre ve kızı uzun boylarıyla, boyları neredeyse 1.90 cm.yi bulan diğer çocuklara eşlik ediyorlardı. Diğer taraftan evde dokunmuş kıyafetleri son derece eski moda görünüyor ve kadifelerin, satenlerin ve dantelli yakaların arasında çok sade kalıyordu. Tuhaf "sınır lordları", diye düşündü Anthony. Sürekli olarak savaştıkları vahşi İskoçlar kadar kaba ve bağımsızdılar. Bununla birlikte üzerlerinde basit bir saygınlık da vardı. Annelerini düşünen Anthony hafızasını zorlamaya çalıştı. Asil İngiliz kanından geliyor olmalıydı, öyle değil mi? Shresbury Kontunun bir düzine çocuğundan biriydi. Her ne kadar konuşması Kuzeyli aksanı taşısa da tavırları saray terbiyesi görmemişti. Leydi Dacre ve evlatları deniz mercanından yapılmış bibloları andırıyordu.

Güneyli Dacrelar hâlâ takdim edilmeyi bekliyordu ve Geraldine canlılığını kaybetmiş gibiydi. "Fiennes ailesi efendimiz" derken kendisi de bir Fiennes olan Lord Clinton'a baktı. Bu bilgileri ondan almıştı. "Hurstmonceux'tan Leydi Dacre ve oğlu Gregory. Kendisi artık *unvansız* bir barones efendimiz. Babanızın zamanında adaletin trajik bir biçimde yerine getirilmemesinden dolayı..."

Edward uykulu gözlerini açarken diğer yandan elini siyah kadifeler içinde terlemiş yaşlı kadına ve yüzünde boş bir ifadeyle annesinin eteğini tutan çocuğa uzattı.

"*Trajik bir biçimde yerine getirilmemesi mi?*" diye sordu. Babasının kanunları uygulamasına karşı yapılan bir eleştiri onu uyarmıştı.

Geraldine'in kendine olan guveni sarsıldı. Tekrar ileri doğru adım atan Clinton'a baktı. Clinton, Geraldine'in aynen söylediği şekilde gösterdiği performansa hayran kalmıştı.

"Sevgili efendimiz" diye söze başladı Clinton. Konuşması üst ön dişinin olmayışı nedeniyle fısıldar gibi çıkıyordu. "Leydi Browne, Lord Dacre'ın on iki yıl önce Tyburn'de kötü bir talih sonucu asılmasından bahsediyor. Unvanı ve mülkleri de elinden alınmıştı."

Edward kuşkuyla, "Tyburn'de bir *lordun* asılması mı?" diye tekrarladı. "Bu nasıl olabilir? Ve hangi suç için?"

Clinton, kır saçlı kare kafasını sallayarak, "Bir av bekçisini vurma sebebiyle" diye karşılık verdi. "Tüm bunların hepsi Dacre mülklerine göz diken düşmanlar tarafından hazırlanmıştı."

Edward, "Gerçekten de çok korkunç" diyerek itibarını kaybetmiş baronese baktı. Adaletten çok, asılmış olmasının acımasızlığı ilgisini çekmişti.

Clinton devam etti. "Üstelik efendimiz, bu mutsuz leydi, Lord Abergavenny'nin kızıdır ve öldürülen eşi de benim akrabamdır. Sizin o büyük cömertliğiniz ve merhametinizin, itibarının geri verilmesini değerlendirmesini umut ediyoruz, özellikle de kendini, sizin de bildiğiniz üzere, *benim* gibi Protestanlığa adamış bu kadar içten bir aileye." Clinton reverans yaptı ve kralına umutlu, eksik dişiyle olsa da içten bir gülümseme sundu.

Demek ki *buymuş*, diye düşündü Anthony. Bu, Dacreların ve her ne kadar orta yaşlı dul adamın kalbine aşk tanrısının okları gelmiş olsa da yüksek amiral lordunun da burada bulunma nedenini açıklıyordu.

"Bu konuyu dükün Berwick'ten dönmesinden sonra değerlendireceğiz lordum" diye karşılık verdi Edward.

Geraldine, Clinton'a hızlı bir zafer gülümsemesi verdi. *Onlar da*, Sör Henry Sidney de dükün bu basit arzuya onay vereceğini biliyorlardı. Ne de olsa Northumberland'in üzerinde ilerlediği planı daha da genişletebilmesi için her yerden desteğe ihtiyacı olacaktı. Her bir Dudley bağlantısını inanılmaz bir güce dönüştürebilirdi.

Bir an için sersemlemesinden dolayı Sör Harry'nin koluna tutunan Edward, "Akşam duası için şapelinize geçelim" dedi.

Harry endişeli bir biçimde, "Efendimiz, iyi misiniz?" diye kulağına fısıldadı. Edward'ın geçen bahar yakalandığı hastalıktan bu yana ani gelen

hâlsizliklerden ne kadar nefret ettiğini çok iyi biliyordu. "Bir an önce yatağa gitmelisiniz."

Edward kafasını sınırlı bir şekilde hayır anlamında salladı. "Sanırım şapel papazınız bizi bekliyor." Anthony bunu duymaya hazırlıklıydı.

"Bizim papazımız ne yazık ki hasta efendim. Tehlikeli bir şey değil, bağırsaklarından şikâyetçi. Dualarımıza rehberlik etmek üzere Midhurst Papazı burada." Anthony içinden cümlesini, Tanrı aşkına dilerim sesi titremez, diye tamamladı. Papaz aptal bir adamdı ve zorlukla konuşabilirdi ama bu olay için iyi hazırlanmıştı.

Kral ve beraberindekiler ilerlerken misafirlerin geri kalanı alttaki şapele geçti. Bu gece hizmetçiler için yer yoktu.

Çıplak şapele şöyle bir göz gezdirdikten sonra tatmin olan Edward, neyse ki, papazın, Edward'ın yazılması için kendisinin dahi yardımcı olduğu İngilizce duaların tercümesi sırasındaki beceriksizliğini önemseyemeyecek kadar çok yorgundu. Ama gece henüz bitmemişti.

Ursula ve Celia diğer alçak tabakadan insanlarla birlikte salonda kaldılar. Soylular yukarı çıkmıştı. Kimseyi tanımıyorlardı ve kimse onlarla konuşmuyordu. Her şeye karşın Ursula incinmiş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Kralın ziyaretinin bu ilk gecesi için umutlar beslemiş; bir şekilde sevgili yeğeninin fark edilmesini beklemiş, Celia'nın geleceğini etkileyecek şanslı bir olay olmasını ummuştu.

Endişeli bir biçimde Celia'nın yıldız falına bir kez daha bakmış ve bugünün son derece önemli bir gün olduğuna karar vermişti.

Ancak Sör Anthony'nin sabahki karşılamasının dışında herhangi bir şey *olmamıştı*. Umutlarının yararsızlığı Celia'nın, mavi üniformalı hizmetçi masada kalmış olan büyük karmaşayı temizlerken gösterdiği içgüdüsel davranışıyla daha da perçinlenmişti. Celia, masaların temizlenmesi sırasında yardım etmek için ayağa fırlamıştı.

Ursula sert bir biçimde, "*Hayır!*" demişti. "Otur çocuğum."

Kıpkırmızı olan Celia, Buck Salonu'nun bir köşesinde, teyzesinin yanındaki küçük meşeden yapılmış bir sandığın üzerine oturdu.

Hizmetkâr, kralın şapelde olduğunu ve herkesin akşam duası için ayağa kalkması gerektiğini anons edene kadar orada sessiz bir biçimde oturdular.

"Akşam duası mı?" diye mırıldandı Celia. "O da nedir teyze?"

"Bir çeşit ilahi" diye kestirip attı Ursula yorgunlukla. "Ama Sör Anthony'nin uyarılarını unutma! Bu kâfir dualar her ne olursa olsun onları dinleme. İçinden bir Pater Noster daha sonra da bir Ave Maria oku!"

Celia, şapelin içinde bu tembihi unuttu. Hemen yanı başında duran kız daha çok ilgisini çekmişti. Hepsi ayaktaydı. Dua edilen sıralar kaldırılmıştı çünkü bu garip din için dizlerinizin üzerinde dua etmeniz gerekmiyordu.

Celia kendisi de oldukça uzun boylu olmasına rağmen kendi kafasından daha yüksekteki bu kıza hayretle bakıyordu. Kızın profilini inceledi, kalkık burnunun üzerindeki çillere, omuzlarına kadar inen ve bir hizmetkârın elinden çıktığı belli olan kızıl kıvırcık saçlarına baktı. Kız, ince keten bir iç eteğinin üzerine sade kırmızı kahverenginde bir elbise giymişti. Yakası geniş ve kareydi. Magdalen; "İskoç elmasları" olarak da bilinen cilalanmış çakıl taşlarından yapılmış bir kolyenin dışında ne bir dantel ne de başka bir süs taşımıyordu. Kızın giysilerinden hoş, ormanımsı bir koku geliyordu. Celia'nın hassas burnu bu kokuyu almış olsa da daha önce hiç süpürge otu ve bataklık kömürü görmediği için kokunun ne olduğuna tam olarak karar verememişti. Kız, Celia'nın bakışlarını fark etti, Celia'ya döndü ve gülümsedi. Dişleri süt kadar beyazdı. Papazı işaret ederek, "Tek bir kelimesini dahi duyamıyorum ve burası cehennem kadar sıcak" dedi.

Celia endişeli bir şekilde etrafına bakarak, "Şişt!" diye fısıldadı ama hafifçe kıkırdadı ve yanağının hemen yanında bir gamze belirdi.

Celia'nın uyarısını önemsemeyen kız, "Ben Magdalen Dacre'ım. *Sen* kimsin?" diye sordu. Küçük gözleri sonbahardaki bir meşe yaprağı kadar kahverengiydi ve Celia'yı dost canlısı bir merakla inceliyorlardı.

Bu küçük sohbetleriyle birlikte kızların hemen yanlarındaki iki figür hareketlendi. Ursula kontrol etmek için yeğenine baktı ve aynı anda Sör Thomas Dacre kız kardeşine göz attı. Ağzını hafifçe oynatarak kardeşi Leonard'a "Maggie'nin yanında lezzetli bir parça var" dedi. "Tam da senin gözlerine layık. Bir de kendin bak."

Thomas, Leonard'ın Celia'yı inceleyebilmesi için geri çekildi. Her iki adamın da ilgisini fark etmiş olan Celia kızardı ve mütevazı bir biçimde gözlerini kırpıştırdı.

Magdalen sessizce gülümsedi ve "Dacrelar sana hayran kaldılar. Dikkatli ol, bu iki neşeli centilmenin yanında hiçbir kadın güvende değildir" dedi.

Celia, Magdalen'in sesindeki anlamı fark etmiş ve memnun olmuştu.

İlk kez kadınsı gücün izlerini hissediyordu. Bu lezzetli his, papazın son sözlerine kadar devam etti. "Tanrı'nın Sevgisi, Yüce Lordumuz İsa'yı Kutsasın. Kutsal Ruhlar Her Zaman Bizimle Olsun. Âmin!"

Şapeldeki topluluk kenara çekildi ve kralın geçmesini bekledi. Leydi Ursula ve Celia gibi Dacrelar da kralla birlikte gelen danışmanlardan, şövalyelerden ya da saraydaki diğer görevlilerin yanı sıra Celia ve teyzesinin önünden geçip giden Sussex soylularından kimseyi tanımıyorlardı. "Hadi buradan çıkalım, ben çok bunaldım" dedi Magdalen.

Celia çok istekliydi. Gençler avlunun taşlı verandasına çıktılar ve kızlar havuzun kenarına oturdu. Sohbet ettikleri sırada Dacre gençleri yanlarında ayakta durdular. İlk başlarda çekingen davranan Celia, daha sonra rahatladı ve sorulara hızla cevap verdi. Magdalen'in artan merakı ve genç adamların sarı kahve gözlerinde gördüğü ilgi hoşuna gitmişti.

Bu arada Leydi Ursula yeni avlarıyla ilgili soruşturmaya başlamıştı bile. Kırmızı kafalı bu üçlünün kim olduğunu öğrenmeye niyetliydi. Cevaplar onu tatmin etmişti. Kaba giyimleri ve garip konuşmalarına karşın Kuzeyli Dacrelar güçlü sınır baronlarıydı. Sürekli olarak aile içinden, Westmoreland'deki Nevillelerle evlilikler yaptıkları için, Nevillelerin atası, Lancaster Dükü ve Katherine Swynford'un kızı Joan Beaufort ile kan bağları vardı ve soyları krallık kanına uzanıyordu. Mirasçıları Sör Thomas Dacre'ın kendisi de Westmorelandli bir Neville ile evliydi, ancak garson leydinin o sırada nerede olduğunu bilmiyordu. Ursula hemen Sör Thomas'ı geçip ikinci oğul Leonard'ı yeniden inceledi. Ne yazık ki sırtı biraz yamuktu ve saçlarıyla sakalları neredeyse kum kadar sarıydı. Şimdiye kadar anneliğe özgü bir içgüdüyle ve el yordamıyla yol almaya çalışan Ursula yine de Dacre bağlantısının küçümsenmemesi gerektiğini düşündü. İyiliksever bir şekilde avluya yürüdü ve havuzun yanındaki Celia'ya katıldı.

Tam o anda ulağın borazanını duydular, Cowdray'in girişinde önemli misafirler vardı.

Edward yukarıdan borazanın sesini duydu ve sadece kralın ulaklarına ait özel tonu fark etti. Her ne kadar sekiz köşeli odasında yatağa gitmek üzere olsa da hemen pencereye koştu. Habercinin üniforması kraliyet nişanlarıyla süslenmişti. Harry Sidney'e döndü ve "Acaba şu baş belası İspanyol büyükelçiyle ilgili bir haber daha mı geldi, ne dersin?" diye sorduktan sonra daha neşeli bir tavırla "Ya da Barnaby'den gelen bir mektup olabilir mi?" diye ekledi.

Bu düşünceyle birlikte yorgunluğunu unuttu ve görgü kurallarını hiçe sayarak merdivenlerden aşağıya, avluya doğru hızla indi. "Bize ne getirdin, Dickon?" diye bağırdı.

Haberci tek dizinin üzerine çöktü ve neşeli çocuğa gülümsedi.

"Fransa'dan mektuplar efendimiz ve bir tane de Berwick Dükünden."

Edward mutlu bir şekilde başıyla onayladı ve kırmızı mühürlü parşömenleri aldı. "Güzel" dedi. "Bunları odamıza çıkar çıkmaz okuyacağız."

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan haberci, "Efendim, bir de..." dedi ve devam etti. "Buraya kadar Londra'dan iki beyefendiye eşlik ettim." Girişte bekleyen iki adamı işaret etti. Biri koyu kırmızı saten yelek, beyaz kırmalı yaka ve kısa nakışlı pelerin ile âdeta bir saray mensubu gibi giyinmiş narin ve genç bir adamdı. Kralın o yöne bakmasıyla birlikte şapkasını çıkardı ve kestane rengi kıvırcıkları ortaya çıktı.

Diğer adam kesinlikle bir hekimdi. Âlimane uzun cüppesi, kürklü yakası ve kare köşeli siyah şapkası onun profesyonelliğini gösteriyordu. Abanoz asası Eski Roma Tıp Tanrısı'na ait sembollerle işliydi. Kolundan sarkan deri çantası ve ucunda turuncu kırmızı bir lal taşının sallandığı bakır kolyesi (vebaya karşı bir önlem için) onun bir doktor olduğunu doğruluyordu.

Celia, Ursula ve Dacrelar, kral haberciye koştuğundan, hızla havuzun yanından ayrıldıktan sonra telaşlı bir şekilde gelen Anthony ve Henry Sidney'in arkasında kalmışlardı.

Celia, Buck Salonu'nun bir ucunda olduğu anın dışında, kralı daha önce yakından görmemişti. Ve menekşe rengi saten giysisi üzerindeki inci ve diğer mücevherlerle âdeta bir mum gibi parlayan bu ince ve solgun çocuğu hayranlıkla inceliyordu.

Genç saray mensubu krala doğru ilerlerken geride, gölgelerin içinde kalan orta yaşlı hekimi güçlükle fark etti.

Edward, kababurunlu yüzsüz adama sert bir şekilde bakmaya başladı ve çenesi Tudor krallarına ait bir mimikle gerildi. Geraldine Browne hızla verandadan çıkıp yanlarına geldi ve perişan bir şekilde, "*Gerald!*- Gerald, senin *burada* ne işin var?" diye inledi.

Edward'ın yüzünde de aynı soruyu soran bir ifade vardı. Geraldine'e dönüp soğuk bir biçimde, "Demek kardeşiniz bu leydim? Biz onun İrlanda'da olduğunu zannediyorduk" dedi.

Geraldine de öyle zannediyordu, dikkatli planları tam da meyve vermeye başlamışken pervasız genç adamın ortaya çıkışından rahatsız olmuştu.

Edward kaşlarını çatarak, "İngiltere'ye girme iznininiz var mı Gerald Fitzgerald?" diye sordu. "Ve hangi güce dayanarak kendinizi bizim şerefimize çıkarabiliyorsunuz?"

Fitzgeraldların; babasının döneminde krallığa karşı sayısız vatan hainleri üretmiş ve uygun şekilde asılmış taşkın, güvenilmez bir klan olduğunu biliyordu. Nisan ayında Northumberland, Fitzgeraldların mülklerinin küçük bir kısmının sahibine iade edilmesini tavsiye etmişti. Ve bu düşünceyle birlikte Edward, genç adamın orada kalacağını düşünmüştü. Fitzgerald'ın, dul üvey annenin kardeşi olmasından dolayı Sör Anthony Browne ile sağlıksız bağlantısı; bu durumda özellikle ön plana çıkarılmıştı. Lord Clinton'ın ani bir şekilde Fitzgeraldların annesini ve Plantagenet kanını hatırlatması da buna dayanıyordu. Edward; azgın Katolikler olmalarının dışında İrlandalılarla ilgili çok az şey biliyordu ve Northumberland onlara güvenmiyordu. Edward aynı zamanda Dükün Barnaby'ye karşı olan güvensizliğine de şahit olmuş ancak Barnaby'yi asla bir İrlandalı gibi düşünememişti.

Gerald Fitzgerald'ın gülümseyerek özür diler bir biçimde konuşmasıyla tüm bunları yeniden hatırlamıştı.

"Sizin merhametinize sığınıyorum efendimiz ve sizi sağlıklı bir şekilde gördüğüm için çok mutluyum. Kildare'i sadece sizin engin bilgeliğinize danışmak adına bir konuda öğüdünüz gerektiği için terk ettim."

Edward tarafsızca, "Pekâlâ..." dedi.

"Bu, Barnaby Fitzgerald ile ilgili yüce efendimiz. Yaşlı babası ölmek üzere. Bizler İrlanda'da kraliyet ilişkileriyle ilgili çok az şey biliyoruz ve Barnaby'nin sizinle birlikte olabileceğini düşündük. Benim de akrabam olan zavallı annesi, Barnaby'yi bulmam ve ona babasının kötü durumunu anlatmam için bana yalvardı. Eğer bir hata yaptıysam lütfen beni affedin yüce majesteleri."

Aldatıcı sesinde pişmanlık ve sertlik; kız kardeşini andıran mavi gözlerinde ise neşe izleri vardı.

Söz konusu Barnaby ve babasının durumunun hassasiyeti olduğu için Edward ilk başta Gerald'ın bahanesinin çok saçma olduğunu kavrayamadı. Bu bilgileri iletmek için başka birçok haberci gönderilebilirdi. Gerald'ı bağışlamak konusunda acele etti ve Barnaby'ye bu haberi acil bir şekilde ulaştıracağını söyledi. Ertesi sabah bu konuyu konuşabileceklerini de ekledikten sonra Sör Anthony'ye döndü ve "Tabii ki Fiztgerald'ın konaklanmasıyla ilgilenirsiniz" dedi.

Anthony reverans yaptı ve üvey annesinin rahatlamış yüzünü fark etti. Bu beklenmedik misafir için de dairesinde yer bulması gerekecekti, oysa şatoda boş bir yatak ya da oda yoktu. Ve her ne olursa olsun böylelikle birbirlerini görmek ve konuşmak için zamanları olabilecekti.

Edward, siyahlar içindeki sessiz figürü göstererek "Şuradaki doktor da sizinle birlikte mi?" diye sordu. Barnaby için üzülmüş ve kendini yeniden çok yorgun hissetmeye başlamıştı. Ancak ne yazık ki bebekliğinden beri sorunlarla düzenli ve kapsamlı bir biçimde ilgilenmesi için eğitilmişti. Yarım kalmış işlerden hoşlanmıyordu.

Gerald canlı bir şekilde, "Hayır efendimiz" diye karşılık verdi. "Sanırım bir astrolog ya da bir doktor. Pek fazla konuşmuyor."

Edward işaret ederek adama,"Sen, oradaki!" diye seslendi. "Buraya gel ve ne için burada olduğunu açıkla!"

Adam yanlarına doğru gelirken şapkasını çıkardı. Reverans yaptıktan sonra sakin, derin ve hafif aksanlı bir ses tonuyla, "Ben size, hâlâ seyahat edemeyecek kadar kuvvetsiz olduğu için John Cheke tarafından gönderildim yüce majesteleri. Ben, Floransalı Guiliano di Ridolfi. Julian Ridolfi olarak çağrıldığım bu ülkede uzun zamandan beri bulunmama karşın tıp doktoramı Padua Üniversitesi'nde yaptım" dedi.

Edward anlatılanları dinlememişti. Sert bir şekilde Harry'ye baktı ve "Bu adam ne diyor? Onu *kim* göndermiş?" diye sordu.

Harry Sidney, "John Cheke yüce majesteleri" diye cevap verdi. Edward kuşkulu bir öfkeyle, "*Cheke mi?*" diye bağırdı. "Ne için? Benim sağlığım mükemmel. İstersem kraliyet hekimlerinden birini bulabilirim, ama benim kesinlikle bir *yabancıya* ihtiyacım yok. Seni Cheke'in gönderdiğine inanmıyorum! Bu çok küstahça!" Çocuğun yüzü kızardı ve gözleri öfkeli yaşlarla doldu. "Senin İspanyol bir casus olduğuna inanıyorum!" diyerek birden titremeye başladı.

Julian öfkeli çocuğa üzüntüyle baktı ve sessiz bir biçimde John Cheke'den gelen bir mektubu uzattı.

Edward ileri doğru uzandı ve hekimin elindeki mektuba vurarak düşürdü. "Hiç şüphe yok ki bu da sahte!" diye bağırdı. "Siz yakınlarımızda istenmiyorsunuz; bir an önce burayı terk etmenizi öneriyorum." Hızla arkasını döndükten sonra şatoya doğru yürüdü. Henry Sidney de arkasından koşturdu.

Julian Ridolfi sessiz bir şekilde avlunun girişinde kalmıştı. Büyük malikâne yüzlerce parafinli ince mumla aydınlatılmıştı ve ışıkları avluya

vuruyordu. Dacrelar da dâhil olmak üzere olayı seyredenler kralın arkasından gitmiş, geride kalan Ursula ise elini yeğeninin koluna koymuştu.

"Bekle, biraz bekle" dedi. "Sanırım ben bu zavallı hekimi tanıyorum. Kendisi sanırım bana yıllar önce Norfolk Düklüğünde astroloji öğreten doktor."

Ursula, hareket etmeyen sakallı figüre bakarken tereddüt etti. Heyecanla gönülsüzlük arasında; kraliyet öfkesini üzerine çekmiş bir adama yardım etmekten çok daha öte konular için önemli bir karar vermek üzereydi.

Julian küçük düşürülmesine karşılık kendisini savunmak için hiçbir çaba göstermemişti. Sadece Kuzeyli İtalyan, koyu yeşil gözleri duygularının şiddetini gösteriyordu ancak o gözler de güçlü göz kapaklarıyla örtülmüştü. Aşırı hırslı bir adam değildi ancak gururluydu ve son yıllarda pek çok zorluk atlatmıştı. John Cheke'in verdiği görev onu mutlu etmişti. Bu görevin kendisini önemli bir kraliyet hekimi olmaya götüreceğinden emindi. Julian iyi bir eğitim aldığını ve acemi İngiliz doktorlarından çok daha iyi olduğunu biliyordu. Bu utanç verici karşılamaya hazırlıksız yakalanmıştı. Başkaları için kullandığı astrolojik tahminleri kendisine fayda etmemişti. Çünkü gerçek doğum tarihini bilmiyordu. Tek bildiği kırk sekiz yıl önce kasım ayında doğduğu idi. Belki hekimlerim burcu olan akrep ya da filozof ve gezginlerin burcu olan yayda bir işaret görebilirdi. Her ikisi de ona uyuyordu; ancak herhangi bir kehanete yönelmeden, içinden, sıkıntılarla geçen son yılların artık bir son bulacağına ve değişeceğine inanmıştı.

İtibarlarını kaybettikten sonra onu işten çıkaran cömert Norfolk ailesinin yanından taşındığından bu yana Cheapside'daki berber dükkânının üzerinde yer alan küçük odasından nefret ediyordu. Yaşlı dük kulede hapsedilmiş ve Julian'ın koruyucusu Surrey Kontu Henry Howard'ın beş yıl önce boynu vurulmuştu.

Julian, alt katındaki berberle birlikte zar zor bir yaşam geçirmiş; simya ve felsefe çalışmalarının yanı sıra yıldız fallarını okuyarak geçimini sağlamıştı. John Cheke'in, mesanesindeki bir taş için çılgın bir korku içinde berbere gelen özel hizmetkârlarından birinin sayesinde Julian'ın ününü duyması büyük bir şanstı. Berber, acı çeken adamı tutması için Julian'dan yardım isterken Julian odasından haşhaş tohumundan yapılmış yoğun, alkollü bir karışım getirmişti. Bu karışımla adamın acısını azaltmış ve daha sonra taşın parçalanması için Padua'da öğrendiği gizli başka bir karışım daha tavsiye etmişti. Son derece minnettar kalan hizmetkâr daha sonra bu olayı efendisine anlatmıştı. Ve bir gün John Cheke, Julian'ı evinde ziyaret etti.

İki adam birbirlerini sevdi; her ikisi de simya ve astrolojiyle ilgili derin bir bilgiye sahipti ve bu alanları çok seviyorlardı. Dinî farklılıkları aşikâr değildi. Julian yazılı olarak bir Katolik'ti, inançları yoktu ve Cheke'in Protestan prensiplerini yumuşak bir şekilde onayladı. Sık sık John Cheke'in evine uğradı ve orada, Julian'ın bir şarlatan olarak değerlendirdiği ve dayandığı hiçbir temel olmamasına karşın *doktor* olduğunu iddia eden genç ve ünlü John Dee de dâhil olmak üzere astrolog-hekimlerle tanıştı.

Mayıs ayında John Cheke'in en ölümcül şekli olan, terletici bir mide bulantısıyla vebaya yakalanması, Julian'ın şansını döndürdü. Öğretmeninden uzak tutulan Kral Edward, Cheke'in iyileşmesi için dualara başvurdu. Oysa Julian soğukkanlı bir biçimde özenli bir bakım uygulamayı tercih etti. Viyanalılar tarafından çok iyi bilinen bir ilaç kullandı. Bu ilaç toz hâline getirilmiş lal taşı ve bir avuç dolusu alev çiçeğinin, yarım litrelik taze öküz kanında eritilmesinden elde ediliyordu. Cheke iyileşti ve Julian'a o kadar minnettardı ki geçen hafta ona genç kralıyla ilgili endişelerinden ve kendisine iletilen ilerleme güçlüklerinden bahsedip Julian'dan Cowdray'e gitmesini istedi.

Kralın histerik patlaması; Cheke'in de endişe duyduğu aşırı yorgunluktan kaynaklanıyordu ve Julian olanlara karşı acıma duygusu hissetmesine rağmen içinde reddedilmeye karşı bastıramadığı bir öfke vardı. O, büyük bankacı Floransa ailesi, Ridolfi di Piazza'nın bir üyesiydi. Amcalarından biri bir Medici'yle evlenmiş ve oğulları kardinal olmuştu. Kendi öz babası bir Floransa senatörüydü ve Medicilerle çok yakındı. Daha az asil bir ailenin kızı olan Julian'ın genç annesi onu doğururken ölmüştü. Julian, Arno yakınlarındaki eski bir sarayda katı, yalnız ama lüks bir çocukluk geçirmişti.

On üç yaşına geldiğinde Julian heyecanlı Medici saray hayatıyla tanıştı. Beş yılını; diğerleri gibi içki, kavga ve zamparalık yaparak bir dük sıfatı altında geçirdi. Yine de mutlu değildi ve hatta bunalıyordu. Ta ki bir gün babası onu bir görev için Padua'ya gönderene kadar. Bu ünlü üniversitede Dr. Fracastoruis'un bir tıp konferansına katılma fırsatını bulmuştu. Bu, Fracastoruis'in şiirsel bir şekilde "sifiliz" adını verdiği Fransız frengisiyle ilgili merak uyandırıcı bir bilimsel incelemeydi ve hastalığın bulaşmasıyla ilgili devrimsel bir teori içeriyordu. Julian; Galen, İbni Sina ve Pisagor'un eğitimleriyle ilgili konferanslara katıldı. O bir doktor olacaktı... Üniversiteye kayıt olduktan sonra keşfettiği aritmetik, tıp, astroloji, simya, ilaç karışımları, coğrafya ve müzik bilimi gibi ileri düzeyde

bilgi gerektiren tüm dallar onu heyecanlandırmıştı. Tüm bu derslere öğretmeni Benedotti'nin bir kadavrayı incelemesi sırasında gösterdiği aynı heyecanla sarıldı.

Ne yazık ki Julian'ın babası oğlu için bambaşka bir kariyer planlamıştı. Ridolfiler her zaman politikacı, saray mensubu ve ara sıra da asker olmuşlardı. Ve içlerinden birinin, işe yaramaz bilim ve doktorluk gibi şüpheli derecelerle bu sosyal ölçüyü alçaltması düşünülemezdi. Ridolfi bir hekimi, kâhyası ya da kâtibiyle aynı sosyal çizgide sayıyordu.

Julian'ın bu akıl almaz kararlarından vazgeçmeyeceğini kavradıktan ve çoktan Padua'ya kaydını yaptırdığını öğrendikten sonra, Ridolfi dehşetli öfke krizlerinden birini yaşadı ve oğlunu reddetti. Hatta onu mirasından da mahrum bıraktı. Ancak daha sonra bir Ridolfi'nin aile şerefi açısından açlık çekmesine dayanamayarak oğluna bir kese dolusu altın gönderdi. Julian bu altınlar sayesinde doktorasını aldı ve seyahat etti. Padua'dan mezun olduktan sonra, huzursuz ve araştırmacı zihni ona yeni kapılar açtı. Louvain ve Paris'teki üniversiteleri ziyaret etti. 1553'te Paris'te, sadece on altı yaşında olmasına karşın Petrarca'nın şiirlerini tercüme eden ve kendisi de İtalyanca formda soneler yazan tutkulu, genç ve küstah Dük Surrey ile tanıştı. Julian; daha sonra İtalyan olan her şeye karşı gözü kara bir heyecan beslemesinden dolayı, ilgisine karşılık veren bu genç asilzadeye hayran kalmıştı.

Bu rastlantı İngiltere'ye davetle sonuçlandı. Surrey, Padua'da eğitim almış ve aynı zamanda astrolojiyle de ilgili İtalyan bir hekimin; Norfolk'ta içinde yüzlerce hizmetkârın bulunduğu Kenninghall Şatosu'na faydalı olacağını düşünmüştü.

Uzun yazışmalardan sonra bir sonraki bahar Julian bu teklifi kabul etti ve Norfolk ev halkının bir parçası olarak Kenninghall'a yerleşti.

Yaklaşık on yıl boyunca mutluydu. Bu yaşam tarzı ona uyuyordu ve ender olarak kuzey İtalya'dan daha soğuk olan Norfolk'u seviyordu. Ve dük unvanını taşıyan bu ailenin içinde babasının Floransa'daki sarayından çok daha rahattı.

Ancak 1546'da felaketler baş gösterdi. "İngiltere'nin en aptal ve kendine aşırı güvenen adamı" olarak da tanınan Surrey Dükü, Sekizinci Henry'nin büyük gazabına uğradı. Surrey, hayret verici bir cesaretle, kraliyet armasının sergilenmesi kanunuyla alay etti ve onları yanlış yere asarak kraliyete karşı geldi.

Norfolk ailesi küstahlıklarından dolayı çoğunlukla cezalandırılıyordu ve çok düşmanları vardı. Howard'ın babası eski dük, bugün bile çürümeye devam ettiği kuleye atılmıştı. 1547'de ise genç Surrey Dükü Henry Howard'ın, vatana ihanetten boynu vuruldu.

Kralın adamlarının Kenninghall ve Howard'ın mülklerine el koymasıyla birlikte Julian da diğer ev halkı gibi oradan kovuldu.

Julian, gençliğinde Medicilerin arasında geçirdiği yıllar boyunca, zorbalık ve açgözlülüğün kaderleri nasıl değiştirebildiğini acı bir şekilde öğrenmişti.

Geçmişine dönüp baktığında, bu gece yaşadığı aşağılanma onu derinden yaralamıştı. Ve bu rahatsızlık tamamen bencilce değildi.

Genç kral ona ölümcül bir bakış atmıştı. Julian, bunu en azından bir süre için yok edebileceğinden emindi. Ve Julian'ın içindeki fedakâr özelliklerin yanı sıra çok güçlü bir iyileştirme arzusu da vardı.

Julian'ın, Cowdray'in avlusunda dikildiği bu on dakika esnasında kral sonunda uyudu ve şatodaki ışıklar yavaş yavaş söndürüldü. Henry Sidney majestelerini rahatsız edecek hiçbir gürültü olmaması için çok katı emirler vermişti.

Kapı bekçisinin istenmeyen hekime zalim bir şekilde yaklaştığı sırada Ursula kararını vermişti.

Arkasından kararsız bir biçimde onu takip eden Celia ile birlikte Julian'a doğru yürüdü. "Siz uzun yıllar önce Kenninghall'da Norfolkların hâlâ hayatta olduğu dönemde tanıştığım İtalyan astrolog değil misiniz?"

Julian şaşırmıştı, kendini toparladı ve yaşlı kadını incelemeye başladı. Uzun İtalyan yüzünü bir endişe kaplamıştı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum madam" diye karşılık verdi. İdam edilmiş Howardlardan bahsetmek tehlikeliydi. Londra'dayken Norfolk'ta geçen yıllarını gizli tutmaya çalışmıştı ve John Cheke bile bu geçmişten habersizdi.

"Evet, evet... Siz konuşmaya başladıktan sonra kesinlikle *emin oldum*" diye ısrar etti Ursula. "Bana astroloji öğretmiştiniz. Çok kibardınız, aynı zamanda zavallı eşim Şövalye Robert Southwell'e de ilaç vermiştiniz. Bir de benim sağlıklı kalmamı sağlayacak bir muska hazırlamıştınız."

Julian; Kenninghall'un o günlerdeki sayısız konuğu arasından, kuvvetsiz bir şövalye ve astrolojiyle ilgili sorularıyla kendisini bezdiren meraklı ve genç karısını belli belirsiz hatırlamıştı. Her ne kadar yüzü ve sesi samimi olsa da kadının kendisine neden hitap ettiğini anlamamış ve düşüncesiz konuşma şeklinden hoşlanmamıştı. "Sanırım bir hata yapıyorsunuz"

diyerek söze başladı ama Ursula kafasını hayır anlamında sallayarak onu reddetti. Görevini yerine getirmek üzere ayağını yere vurarak elinde mızrağıyla beklemekte olan bekçiye doğru baktı.

"Gidecek bir yeriniz yok, öyle değil mi?" diye fısıldadı Ursula. "Sizin Cowdray'de kalmanıza izin vermezler. Benimle birlikte gelin!"

Elini Julian'ın dirseğinin altına koydu ve onu hafifçe iterek kapıdan çıkarıp taşlığın yanına yönlendirdi. Julian tam o sırada kendisi kadar şaşkın ama teyzesinin peşinden ayrılmayan Celia'yı fark etti.

Dışarıda, kralı bir kez olsun görebilmek için Cowdray'in önünde toplanan halk tarafından yakılmış bir şenlik ateşi vardı. Sör Anthony'nin ve kralın kendi korumaları sürekli emirler veriyor, şatonun hizmetçileri ise akşam yemeğinden kalanları yükledikleri tekneleri taşıyorlardı.

Ursula büyük bir meşe ağacının gölgeli tarafını işaret ederek, "Buraya gelin" dedi. "Burada rahatlıkla konuşabiliriz."

Julian, "Neyle ilgili olarak madam?" diye sordu. Şüpheleri gitgide artarken kadının acele etmesi ve patavatsızlığı, küçük düşürülmesinin yarattığı kötü duyguları perçinliyordu.

Ursula, büyük, yuvarlak gözleri içtenlikle adama bakmakta olan kıza sarılarak "Biz tüm olup biteni gördük, öyle değil mi Celia?" diye sordu.

Ursula devam etti. "Bu gece Midhurst'te yatacak bir yer olmayacak. Basit bir köylü gibi çiylerle ıslanmış samanların üzerinde de yatamazsınız. Ama burada *kalmalısınız*, kral yarın fikrini değiştirebilir. Düşünceler öfkeyle zihnine geliyor ve sonrasında hepsini unutuyor. Ve Londra'ya dönmeniz de mümkün değil, hele de sizin pozisyonunuzda bir adam için. Bu çok utanç verici olurdu. Midhurst'te her ne olursa olsun bir at bulmanız da mümkün değil."

Julian iç geçirdi. Çantasında sadece birkaç gümüşü kalmıştı. Düşmanca şüpheleri azalmaya başlamıştı, çünkü Ursula gerçekleri söylüyordu. Cowdray'e kadar John Cheke tarafından verilen kralın özel atlarından birinin üzerinde gelmiş olmasına karşın yolculuktan dolayı yorgundu. Daha da kötüsü Horsham'da sabah on birde yediği yemekten bu yana ne başka bir şey yemiş ne de içmişti. Kralın habercisi çok zorlu bir tempoda yol almış, Cowdray yakınlarında havanın kuru olmasıyla birlikte, geçtikleri diğer yollarda atların dizleri çamurlara saplanmıştı.

"Evet, haklısınız leydi. Gidecek hiçbir yerim yok" dedi Julian.

Celia birden, "Benim Spread Eagle'daki çatı katımda kalabilirsiniz"

diye atıldı. "Ben burada sizin yatağınızda uyuyabilirim teyzeciğim, öyle değil mi?"

Celia'nın düşüncesiz teklifi aslında tam da Ursula'nın aklında olan şeydi ve yeğenini her hâliyle seviyordu.

Julian açısından ise deneyimlerine ve geçmişine dayalı bir şüphe hâlâ içini kemirmekteydi. Bir handaki çatı katı, Cowdray'de saygın bir karşılanma beklentisi içindeki hayallerine çok uygun olmamasına rağmen bu ikili neden kendisine karşı bu kadar sevecendi. Dikkatli bir biçimde, "Sizler çok naziksiniz" dedi. Ursula'ya hafifçe kaşlarını çatarak, "Madam, size bir şey sorabilir miyim?" diye devam etti. "Sizinle Kenninghall'daki eski karşılaşmamızdan söz etmemeniz mümkün mü? Evet, bu karşılaşmayı hatırlıyorum. Ancak o yılların unutulması çok daha iyi. *Her ikimiz* için de. Benim eski koruyucumun boynu vuruldu, bir diğeri ise hâlâ kulede hapis. Siz de farkındasınızdır ki böyle bir geçmiş, yaşadığımız şu günlerde oldukça tehlikeli."

"Evet..." diye onayladı Ursula. "Anlıyorum. Ve arzunuza saygı göstereceğim. Ama... Sizden Celia'nın yıldız falını okumanızı rica ediyorum. Sanırım ben hatalar yaptım. Tahmin yürütmek çok zor ve ben çok az bir bilgiye sahibim."

Julian reverans yaptı ve alaycı bir tonlamayla, "*Nihil esse grate animo honestius*" diye karşılık verdi.

Celia'nın "Bu Latince mi efendim?" sorusu, kendi kendine konuşmakta olan Julian'ı şaşkınlığa düşürmüştü. Gür sarı saçları, tam da bir İtalyan'ın zevkine yaraşır, güzel bir yüzü olan bu genç kıza daha da dikkatle baktı. Sesi alçak ve tatlı olmasına karşın hafif bir köylü havası vardı.

"Evet, bu Latince tatlım" dedi. "Seneca, her durum için atasözleri olan bir filozoftur. Ve teyzenizin ricası üzerine söylediklerim; 'Hiçbir şey minnettar bir kalpten daha şerefli olamaz' anlamına geliyor."

Ursula, "Hava oldukça kararıyor. Acele etmeliyiz, anayolu kullanamayız çünkü hırsızlar ve dilenciler olabilir..." diye araya girip kaşlarını çattı. Tam o sırada elinde fenerle yaklaşmakta olan Cowdray hizmetçilerinden bir çocuğu gördü. "Simkin! Buraya gel!" diye seslendi.

Çocuk gönülsüzce yanlarına geldi, Leydi Southwell'in Cowdray ev halkından biri olduğunu biliyordu ve bu nedenle emirlerine uymak zorundaydı. Rother Nehri'nin üzerinden St. Ann Tepesi'ni geçerek kasabaya giden kısa yolda onlara feneriyle eşlik etti.

Tepeye ve dağılmış duvarların olduğu yere vardıklarında, Celia sendelendi ve güçlükle soluk alarak inlemeye benzer bir ses çıkardı.

Julian, "Yaralandın mı?" diye sordu, kızın elleriyle gözlerini kapadığını görebiliyordu. "Bileğin mi burkuldu?"

Güçlükle yutkunan Celia, "Hayır..." diye fısıldadı. Tepe oldukça karanlık ve ıssızdı. Celia, gece vakti Stephen'ı hiç görmemiş olmasına rağmen birçok kez kulübenin içindeki sarı mum ışığını seyretmek için gizlice oraya tırmanmış ve bazen onun dizlerinin üzerinde dua eden yakışıklı profilini yakalayabilmişti. Tepenin ıssızlığı ve boşluğu göğsünü sıkıştırmıştı. Celia, Stephen'ı unutmuş, Dacrelarla birlikte gülüp eğlenirken, krala hayran kalıp, Julian'ın durumuyla uğraşırken Stephen âdeta bir canavar gibi kafese kapatılmıştı. Ve bugün kulak misafiri olduğu konuşmalardan, Stephen'ın ne kadar tehlikede olduğunu fark etmeye başlamıştı. Toprak sahiplerinden biri, yemekte şaka yollu, Midhurst'ten on mil uzaklıktaki bir evde bir rahibin dolabın içine saklanırken yakalandığını anlatmıştı. Kasaba şerifinin "kâfir ve hilekâr Katolik'e" nasıl tükürdüğünü, onu kasabanın sokaklarında sürüyerek keşiş feryatlar içindeyken izleyenlerin nasıl eğlendiğini soğukkanlı bir neşe ile dile getirmişti.

Celia hikâyeyi güçlükle dinleyebilmiş, ancak içindeki korku şimdi onu köşeye sıkıştırmıştı. Diğerlerini geride bıraktı ve tepeyi koşarak indi. Diğerleri Spread Eagle'a vardıklarında kalbi hâlâ korkuyla deli gibi atıyordu.

Avlu, oturma odası ve meyhane, şamatacı insanlarla doluydu. Kapaklı maşrapalar sürekli şerefe kaldırılıyor, kaba şarkıların, bağrışların ve susamış müşterilere yetişmek için fazladan kiralanan garsonların yükselen sesleri birbirine karışıyordu. Müşterilere bira yetiştirmeye çalışan garsonlardan sürekli "Hemen efendim!", "Hemen getiriyorum!", "Şimdi geliyor"cümleleri duyuluyordu.

Julian, hanı, ümitsiz bir tımarhaneye benzetti. Londra'da sık sık yeni hastanelerdeki delileri ziyaret eder, onları rahatlatmak için karışımlarını denerdi.

Elmacık kemiğine ve midesine bu maceranın faydasızlığından kaynaklanan bir acı saplandı. Ama başka bir seçeneği yoktu. Celia'ya dönerek, "Nereye gitmem gerekiyor küçük hanım?" diye sordu.

Tam Ursula ve Celia onu, Celia'nın arkadaki merdivenlerden çıkılan odasına geçebilmek için kalabalık bir ara yola doğru yönlendirmek üzereyken oturma odasının kapısında telaşlı bir adam belirdi.

"Doktor yok mu?" diye bağırıyordu adam. "Doktor nerede? Hemen gelmesi lazım."

Aynı anda kapıdan ufak tefek bir adam ağlayarak girdi, yüksek ve korkmuş bir sesle, "Bir doktor, ne olur bir doktor!" diye bağırıyordu. Adam; bu karmaşadan uzak durmak için duvara yaslanmış olan ancak uzun cübbesi, şapkası ve çantasıyla bir doktor olduğu aşikâr olan Julian'ı fark etti.

Ellerini ovuşturan adam, "Siz bir doktor musunuz sör?" diye inledi. "Karım çok kötü, kanının akıtılması gerekiyor."

Julian tatsız bir şekilde başını salladı. "Ben bir doktorum. Sorun ne?"

"Karım. Bayan Allen. O bir kriz geçiriyor. Size yalvarırım, gelin efendim."

Julian'ın dudakları gerildi ama acılı adamı, Ursula'nın Celia'yla ilk kez tanıştığı küçük oturma odasına doğru takip etti.

Tombul bir kadın kusmuklarıyla kirlenmiş bir şekilde yatıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve hindi gibi garip sesler çıkarıyordu. Birileri korsesini açmış ve büyük göğüsleri her iki yana sarkmıştı. Hancının karısı, kadını bir ekmek tahtasıyla yelpazeliyordu. Julian, hancının karısını kenara çekti ve hastanın nabzına baktı. Göz kapaklarını açtı ve nefesini kokladı.

Çantasını açıp keskin demir bir neşter çıkarırken "Bana bir leğen getirin" diye seslendi. Kadının kolunu sıyırıp damarı buldu ve hafif bir çizik attı. Kan çekmek berberlerin işiydi ve kadın sarhoştu. Sinirli bir yapıya sahip hastalar aşırı alkol aldıkları takdirde bu tip krizler görülebilirdi. Hancının karısına "Alnına taze at sidiğiyle kompres yapın" dedi ve kadının kocasına dönerek, "Onu yatağa götürebilirsiniz, endişelenecek bir şey yok" diye de ekledi.

Adam çok korkmuş görünüyordu. Eliyle ağzını kapatıp Julian'ın kulağına fısıldadı. "Bu veba değil, öyle değil mi efendim? Tanrı ve Kutsal Meryem Ana bizi korusun, ancak vebanın yaygın olduğu Tunbridge'den geliyoruz."

Julian kararlı bir biçimde, "Veba *değil*" diye cevap verdi. Vebanın her çeşidini görmüştü, tüm belirtilerini biliyordu. Cerahatli siyah çıbanların ya da John Cheke'de de olduğu gibi terletici kusmaların baş gösterdiği vebalı hastaların yüzlerindeki o ifadeyi çok iyi tanımıştı.

Gözleri minnettarlıkla dolan ufak tefek adam, "Tanrı sizi korusun sör" dedi. "Lütfen, eğer yeterli olacaksa bunu alın" dedi ve yarım bir kron uzattı. "Kent, İghtham Mote'un Beyefendisi Christopher Allen sizinle her zaman dost kalacaktır."

Julian başıyla onaylayarak parayı aldı ve "Size iyi bir gece dilerim efendim" dedi.

Küçük drama sona erdiği için meraklı seyirciler ve hancının karısı gürültülü oturma odasına geri döndü. Ursula ve Celia olan biteni kapının kenarından seyretmişti. Julian onları sabırlı bir şekilde odasını göstermek için beklerken buldu. Bu akşama kadar daha önce hiç görmediği bu iki kadına karşı içinde, birden garip bir sıcaklık ve samimiyet duygusu belirmişti.

Medici Sarayı'ndaki gençliğinde birçok kadın tanımış; coşkun arzularını istekli kadınlarla tatmin etmişti. İtalyan bir kontese delicesine âşık olmuş ve bu aşka aşk şiirleri, gizli okşamalar ve kıskanç bir koca tarafından yakalanmanın o tadına doyulmaz heyecanıyla devam etmişti. Büyük bir hayranlık beslediği Leonarda da Vinci'nin de dâhil olduğu birçok adam gibi Siena'dan gelen altın sarısı saçlara sahip genç bir erkek garsonla bile ilişkisi olmuştu.

Bu ilişki başlarda merak uyandırıcıydı ancak daha sonra sıkıcı ve fazla talepkâr bir hâl almıştı. Çocuk bir kız gibi ağlıyor, bir kız olmamasına karşın mazeretler gösteriyordu. Julian geçmişine baktığında Padua'ya bir öğrenci olarak girme kararında, Floransa'daki bu ahlaksız hayatından kurtulma isteğinin etkili olduğu görebiliyordu.

Geçen yıllar ve alanında elde ettiği memnuniyetler bedensel arzularını azaltmıştı. Ani arzuları, berberin aptal ve dolgun bir genç kadın olan kızı tarafından fazlasıyla tatmin ediliyordu. Adı Alison olan bu kadın bir duldu. Geçen yıl Julian'dan olduğunu iddia ettiği erkek bir çocuk dünyaya getirmişti. Julian ona bir ödenek tahsis etmiş ve bebeğin vaftiz adının Julian olmasını istemişti. Ancak John Cheke'i tanıdığından ve uyuşuk hırsları harekete geçtiğinden bu yana; toplumun yüksek tabakalarından elde edebileceği evlilik fırsatlarını değerlendirmeyi düşünüyordu. Ancak düşünceleri bundan ötesine gidememişti, çünkü krala takdimine güveniyordu.

Acı bir hayal kırıklığı, yüzünde ve midesindeki ağrılar tüm bu olan bitenin sonuçlarıydı ve nazik yaşlı kadın ile genç kızın yardımları, içinde minnettarlık duygusu uyandırmıştı. Bu âdeta pencere kanadını güneş ışığının vurduğu bir bahçeye açmak gibiydi. Parlak çiçekler, yeşillerin içinde birer pul gibi parlıyor ve bu sahne açıklanamayacak tatlı bir his uyandırıyordu.

Julian o gece Celia'nın samandan yapılmış yatağında güzel bir uyku çekti. Ursula da yeğeniyle birlikte Cowdray'deki yatağında mutluydu.

Kral da dâhil olmak üzere şatonun diğer sakinleri, yorgunluk ve bitkinlikle ağır bir uykuya daldılar. Sör Anthony ve Geraldine ise projelerinin iyi işlemesinin ve ufak tehlikelerin giderilmiş olmasının verdiği güvenle uyudu.

Sadece iki kişi uykusuzdu. Güney kanadının hemen altındaki pis kokulu kübik hücresindeki Stephen ve onu seven, çektiği acıları kendi bedeninde hisseden ancak yine de zihninde tekrar tekrar Stephen'la hiçbir ilgisi olmayan bir sahne canlanan Celia... Spread Eagle Hanı'nda, yerde yatan şişman kadının görüntüsü çok korkunç bir dehşet duygusuyla birlikte gözünün önünde canlanıyordu. Olaylar olduğu sırada sadece şaşkınlık ve merak duyguları içinde gidip gelmişti. Bu aynı Midhurst panayırında gösterilen iki başlı bebeği izlemeye benziyordu. Ancak şimdi yaşadığı ve hissettiği kâbusta anlamsız ve hiçbir şekilde azalmayan bir korku vardı.

Korkusu o kadar huzursuz bir hâl aldı ki sonunda yataktan süzüldü, Ursula'nın haçı altında diz çöktü ve Stephen'ın ona öğrettiği ahenkli Latince cümleleri tekrar etmeye başladı.

Kelimeler anlamlarını kaybedene kadar tekrar tekrar "*Libera nos a malo*" diye fısıldadı. Sonunda sakinleşebilmiş, en azından kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Yüzünü Ursula'nın kalay leğeninde yıkadı, saçlarını taradı ve bir gün önceki tavus kuşu işlemeli elbisesini giydi. Oda çok havasızdı. Kanatlı pencereleri açtı ve doğmakta olan güneşli havayı içine çekti. Havaya koyu pembe güllerin ve şebboyların kokusu yayılmıştı. Uzaktaki Downs'dan çiyli çimler ve koyun gübresinin kokusu da gelmekteydi.

Celia derin bir nefes aldı ve odadan dışarı süzüldü. Hızla gizli merdivenlerden aşağıya indi ve arka kapıdan bahçelere ve özgürlüğüne doğru koştu.

6

Kralın Cowdray ziyaretinden arta kalanlar arasında rahatsız edici pek bir şey yoktu. Edward uyandığında keyfi yerindeydi ve Sör Anthony, Edward'ın hoşuna giden eğlenceleri sağladı.

Alegoriyle süslenmiş bir turnuva vardı; sırasıyla "Gençler" ve "Zenginler" şampiyonları arasında bir yarışma. Her iki tarafta, mızrağı parlak zırhlarında yeşil yeşil çaktıran, miğferlerinde dalgalanan sorguçlarıyla mızrak parçalayan, birbirini attan düşüren ve manevraları şevkle izleyen kraldan alkış alan altı kişi vardı. Bir defasında Edward "Gençler" tarafında kendisine bir mızrak aldı ve ev sahibine meydan okudu. Anthony mızrakta o kadar ustaydı ki Edward nasıl olduğunu anlamadan mızrağını kırdı ve eyerinden düşürdü. Çocuk keyifle böbürlendi.

"Babamın şanına yakışır bir turnuvacı olacağımı görmüyor musun?" diye bağırdı. "Onun boyuna geldiğimde krallıkta beni yenebilecek hiçbir şövalye olmayacak!"

"Doğru, efendim, aslında zaten çok yaklaştınız" diye bağırdı kalabalık. Ve gerçekten hepsi buna inanıyordu. Kralın yorgunluğu ve kızgınlığı kaybolmuştu. Hiç kimse hekimi düşünmemişti, hiç kimse John Cheke'in gönderdiği vakur İtalyan hekimin davetsiz gelişini ne hatırladı ne de hatırlamak istedi.

Cowdray'de güneş bu temmuz gününde bütün gün parlıyordu. Gençler kibarca şakalaşıyorlardı, hedeflere ateş ediyorlardı, bahçelerde ve labirentlerde körebe oynuyorlardı. Edward bir süreliğine ebe olmakta ısrar etti ve Magdalen Dacre'ı yakalayabildi; bu, kralın da, dişi bir aslan yakaladığını ve kendisini parçalayacağından korktuğunu bağırarak katıldığı bir cümbüş yarattı. Dansı ve neşeli müzikleri özleyenler vardı, hatta Kral Harry'nin içkili âlemlerini hatırlayan yaşlılar bile gençliğin basitliğini kabul etti ve genç kralı izlerken kendilerinden geçti. Sör Anthony ve diğer gizli Katolikler, bugünlüğüne, gelecek kaygılarını ya da kötü niyetli Dük ve politikalarını unuttular. Hatta Geraldine ve erkek kardeşi havalı

Gerald bile; Geraldine bütün enerjisini Lord Clinton'ın köleleştirilmesine harcarken planlarını bir kenara bıraktılar. O kadar başarılıydı ki açıkgöz Baron dikkatini yitirdi ve Geraldine'i bir gül çardağının arkasında yakalayarak tatlı sözler mırıldanırken şefkatle bağrına bastı.

Geraldine'in içten zaferi, Clinton'ın yıllardır hissetmediği bir arzuyla yanması ve sonunda evlenme teklif etmesi için cazibesini gösterme ve geri çekmede iyi bir şaşırtma ve yeterli nazla maskelenmişti. Hatta bir an önce Kraldan nişanları için onay almaları gerektiğini bile kabul etti.

Bunu akşam yemeği sırasında Kral tam doymamışken ve Güneyli bir kuzu pirzolasının son lokmasını çiğnerken yaptılar.

Clinton Geraldine'in elini tutarak aniden yanında belirdi. Dişlerinin olmayışı yüzünden biraz peltek konuşarak ve orta yaşlı bir saray adamı kadar cesur görünerek "Majesteleri..." dedi. "Majesteleri'nin onayını arzuluyoruz."

Edward, Lord Yüksek Amiral'e, çıkık gözlere, sakalının üzerinde yanaklarındaki mor damar ağına baktı ve tutarsız peltekliğinden ve çekingen havasından etkilendi. "Nedir, Lordum?"

"Leydi Elizabeth Browne ve ben evlenmek istiyoruz efendim ve hemen." Geraldine reverans yaptı ve ustaca yapılmış makyajının altında biraz kızarmayı başardı. "Bu gerçek aşk, Majesteleri" diye mırıldandı sevimli bir şekilde, sonradan Kralın sağır olduğunu hatırlayarak yüksek sesle "*Gerçek aşk*" diye tekrar etti ve gülümsedi.

Edward, şefkati anlamasına karşın bu manada gerçek aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Soyluları arasında uygun evliliğin önemini biliyordu ve bunu hemen düşündü. Eşit olmayan bir eşleşme gibi görünüyordu. Dul Browne'ın, bildiği hiçbir varlığı yoktu ve ona oldukça yaşlı gelmişti ve üstelik İrlandalıydı. Bir Fitzgerald. Hâlâ kraliyet kanı vardı ve Clinton diğer kusurları göz ardı edecek kadar zengin ve önemliydi. Ve kesinlikle *Dük,* Clinton'ı onaylamıştı. Edward tavsiyesini almak için Dükün yanında olmasını diledi, sonra aniden bunun çok saçma olduğuna karar verdi. Ne redeyse büyümüştü ve sonsuza kadar koruyuculara ve vekillere ihtiyacı yoktu, bir yandan da Dükten korktuğunu fark etti.

"Kraliyet onayımızı aldınız" dedi Edward görkemli bir şekilde. "Kendi elinizi verecek yaştasınız, leydim."

Geraldine geri çekildi ve bağırdı. "Kardeşim Gerald, ailemin reisidir ve tamamen razı gelmiştir."

Etrafta Gerald'ı aradı fakat maalesef o, tutkusunu bir çift hizmetçiyle yaşamak için şölenden sıyrılmıştı.

Yardımına Anthony Browne koştu. "Fitzgerald'ın yokluğunda, Majesteleri, babamın dul eşinin yeniden evlenmesi için izin veriyorum." Kralın önünde eğildi ve Clinton'ın sırtına vurdu. "Yüzük?" diye fısıldadı ve içinden "Kadına bir yüzük ver, seni kart horoz. Bu işe daha önce iki kez giriştin ve zulme uğramış bir babadan önce heyecana kapılan kaçık bir hödük gibi davranıyorsun" diye ekledi.

Lord Clinton başparmağından alelacele altın ve yakut bir yüzük çıkardı ve Geraldine'in uzun parmağına taktı. Nişan tamamlanmıştı.

Celia salonun diğer ucundan kralın masasındaki pandomimi izliyordu. Bu mesafeden hiçbir şey duyamıyordu ve göz kamaştırıcı figürlerin eğilmesi ve reverans yapmasının onun için hiçbir anlamı yoktu. Sabah bahçelere kaçışından beri eğik tahta ördekbaşlarını andıran bu topluluğu, on bir çift görmeyen göz kadar sahte ve sonsuza dek kahkaha ve gürültüden uzak hissediyordu.

Vekilharç tarafından merhametsizce belirlenmiş olan konumu "az tanınmışlar arasında" olsa da Leonard Dacre yanına oturmak için bir bahane buldu. Ne Ursula'nın emirleri ne de ricalar Celia'nın yerini yükseltememişti. Tavernadaki hiçbir kızın, önemsiz bir şövalyenin dul eşinin yeğeni bile olsa üst tabaka statüsü almaya hakkı yoktu. Kız alçak bir sırada da olsa oturabildiği için oldukça şanslıydı. Bu onuru, Sör Anthony'nin dünkü, resmî olmayan talimatına borçlu olduğunu sadece kâhya biliyordu ve bunun üzerine düşünmek için çok meşguldü.

Celia da bilmiyordu, uzun vücudunu onun üzerine doğru eğerken ve çelimsiz çilli yüzünü onunkine yaklaştırırken dalgın dalgın Leonard'ın ucuz flörtünü dinliyordu.

Etleri ve börekleri yedi. En alçak masaya sunulan birayı içti, birçoğunu anlamadığı kuzey ülkesinden bir topluluğun kur yapmasını dinledi, ta ki hem güzelliğinden hem de kayıtsızlığından gittikçe daha çok yanan genç adam "İsa aşkına, sevgilim; bana *bakmayacak* mısın? Çok mu çirkinim?" diyene kadar.

Sonra kız kalp şeklindeki mütevazı şapkasının içindeki altın başını çevirdi ve ona küçük kafası karışmış bir şekilde gülümsedi. "Dalmışım" dedi özür dileyerek.

Gülümseme onu çözdü. Cazibesi, gamzesi, gizemli bilinçsizliği. On üç

yaşından beri zamparalık yapıyordu. O, Gilsland'lı Dacre idi ve asla reddedilmemişti. Dacrelar ister soylu ister alt tabakadan olsun istedikleri kadınları alırlardı. O ve Tom hesabını tutuyorlardı, Naworth Kalesi'nde kiler kapısının üzerindeki meşe kirişe çentik atıyorlardı. Ergenliklerine ulaşmalarından bu yana Tom'un önünde evlilik engeli vardı. Neville hanımı kıskançtı ve ailesi güçlüydü. Dengelemek için Tom'un şefkatle belirttiği gibi Leonard'ın omzu eğriydi ve çirkin bir yüzü vardı. Fakat Leonard bunlarda bir mahsur görmüyordu. Gerçek maharetini biliyordu; Irthing kıyılarında, hatta Newcastle ve Carlisle'da, her yeni yılda evlilik dışı çocuklarını büyütmek için biraz para alan kadınlar vardı.

"Dinle, kadın!" diye bağırdı bir parça böreği bıçağıyla düzeltip belirsiz bir şekilde yerken. "Nerede oturuyorsun? Oradaki bayanla mı, teyzen sanırım?" İhtiyatlı bir onayla onları izleyen Ursula'nın masasını gösterdi. "Yoksa bana çalıştığını söyledikleri tavernada mı?" Leonard da araştırma yapıyordu.

"Bazen birinde, bazen diğerinde" diye cevapladı Celia ekmek tahtasını bir parça ekmekle kurulayarak.

"Kutsal Meryem aşkına, bir *Dacre*'la kovalamaca oynar mısınız?" diye inledi Leonard.

"Onun adıyla yemin etmemelisiniz" dedi Celia nefesini tutarak. "Tehlikeli, çok tehlikeli."

"Nasıl?" diye sordu Leonard eliyle kamasını kavrayarak.

Celia kafasını salladı. "*Herkes* için tehlikeli, fakat özellikle ..." İç çekti ve büyük deniz yeşili gözleri Leonard'ı şaşırtarak gözyaşlarıyla parıldamaya başladı.

"Tehlikede olan birini mi seviyorsun?" diye sordu aniden. Önseziler ona yabancıydı. Bu yabancı, ulaşılmaz kızdan gelen duygunun ölçüsüydü.

"Öyle" dedi Celia başını eğerek.

Leonard'ın şevkine şimdi de kıskançlık katılmıştı. Bu, arzulanan eşyanın üzerine kolların uzanmasını sağlayan doğal içgüdüydü. Celia'yı boynundan yakaladı, yüzünü çevirdi ve elini korsesinden içeriye doğru zorlarken dudaklarını ısırdı. Cevabı çabuk gelmişti. Kulağına çınlayan bir tokat yedi.

En yakındaki uşaklar ve hizmetçiler kahkahalara boğuldu. Âşıkların çekişmeleri oldukça yaygındı fakat bunun etkileyiciliği, kızıl başlı magandanın onlarla hiç işi olmadığı bilgisiyle arttı. Her ne kadar kaba ve kötü giyimli olsa da o bir soyluydu.

Leonard gülenlere kızgın bir bakış attı ve Magdalen'in yanına sığıştığı salona doğru yürüdü. İtip yanından geçerken Celia'ya bakmadı, duyguları dingan bir saygı ve artan arzu arasında gidip geliyordu. Böyle bir karışıklık şaşırtıcıydı ve tek kişilik sessizlikte kız kardeşinin neşeli şakası geldi.

Gözleri şahin kadar keskin olan Sör Anthony, Kraldan gelen utandırıcı soruları bertaraf ederken bile bu hareketi gördü ve anladı. Sör Anthony kendi konutunda gizli Katoliklikle uğraşmak zorunda mıydı? Ya da Cowdray, Easebourne, Midhurst, Battle kiracıları ve diğerleri eski dindeki şeytani hatalar konusunda yeterince ikna edilmiş miydi?

"Ah, kesinlikle öyle, Majesteleri" dedi Sör Anthony sessizce ve tetikte. Fakat Kralın gözleri gerçekten dürüsttü, hastalığından önce olan birçok şeyi unuttuğu için Anthony'nin geçen yıl kilise ayinini dinlediği için hapse atıldığını gerçekten unutmuştu.

"Yeni kraliyet papazı İskoçyalı John Knox hakkındaki görüşünüz nedir Sör Anthony?" diye sordu Edward gerçek bir merakla. "Calvin'in doktrinlerini muhteşem bir şekilde yorumluyor, değil mi? Üstat Knox'un, kilise ayinlerinin iğrençliği ve benzer putperestlikler hakkındaki makalesini incelediniz mi?"

"Henüz değil, Majesteleri, bir an önce bir makale edineceğim."

"Bazen" diye devam etti Edward dalgın bir şekilde. "Üstat Knox'u biraz sert bulsam da o ve başpiskopos yeni sevgili dua kitabımdaki görüşlere katılmıyorlar. Onların bu atışmalarını sevmiyorum."

Anthony gülümsemesini gizledi. İngiltere Kilisesi'nin Dua Kitabı'nın yeni versiyonuyla gururlanması ona dokundu. Katolikliğin fanatik baş düşmanı olan Knox'un Başpiskopos Cranmer gibi karaktersiz ve fırsatçı biri tarafından da olsa kontrol edilmesi hoşuna gitti.

"Dük yakında bu süreçte bana katılacak" diye yarı kendisiyle yarı memnun ve istekli bir dinleyiciyle sohbete devam etti Edward. "Salisbury'de, umuyorum..."

Tanrı'ya Şükür, diye düşündü Anthony, buradan daha *uzak* olabilirdi.

"Majesteleri dün akşam Dükten bir mektup aldılar mı?" diye sordu.

"Evet, bana Berwick'teki yeni kalelerin planını çiziyor. En zarif biçimde yapılmış ve sınırlarda barışı sağlayacak. Dükün bütün fikirlerinde emsali olmayan bir zekilik var... Veraset için ciddi olarak düşüneceğim bir vâris bile önerdi."

Anthony o kadar irkildi ki ilk başta kulaklarına inanamadı, sonra tamamen kaba bir şekilde ağzından kaçırdı: "*Ne?*"

Edward sertleşti, babasınınkine benzer bir mimikle çenesini kaldırdı.

"Yaptığım ima düşüncesizceydi, Sör Anthony ve bir an önce unutun. Kararlaştırılmış bir şey yok."

Anthony hemen düzeldi, eğildi ve ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. "Berwick'teki kaleden bahsetmiyordum efendim, bahsetmek düşüncesizce gelmiyor olsa da. Ama yine de İskoçların hilekâr olacağını ve sınırın ne kadar zor olduğunu anlıyorum, en iyisi..." Edward'ın güveni tamamen tazelenene ve verasetten bahsettiğinden şüphe duyana kadar lafı geveledi.

Fakat Anthony üzerinde meşum bir ışık parladı. Hiçbir detayı tahmin edemiyordu ama en azından Northumberland'in planının ana fikrini tahmin etti. Kral Henry bizzat buyurmuş olsa da veraset sırası -Prenses Mary'yi Prenses Elizabeth takip edecek- bir şekilde değiştirilecekti. Bir şekilde Dudleyler tahtı ele geçirecekti. De jure; Northumberland zaten fiilen kraliyet gücüne sahipti.

Ve kendi evinden biri, Anthony'nin bir dulun iyi bir evlilik elde etmek ve kardeşine kontluğunu geri vermek için kişisel avından başka bir akıbet düşünemediği yeni nişanlısı Clinton'la değerli Geraldine de plana dâhildi.

"Sadakatsizlik!" diye düşündü Anthony, iğrendi hem de korkunç bir sadakatsizlikti bu.

Dini kendisininkiyle aynı olan bahtsız Prenses Mary'ye hep acımıştı; Hatfield'da gösterişten uzak ve ihmal içerisinde bir rahibe gibi yaşayan, inançlı bir Protestan ve bir zamanlar Edward'ın oyun arkadaşı olmasına rağmen şu anda gözünden düşmüş olan sert Leydi Elizabeth için pek fazla sempati duymuyordu.

Prensesler eski Kralın heveslerine göre evlilik dışı çocukların arasından ve dışından seçilmişti, fakat Kral babaları olduğunu asla inkâr etmedi. En az Edward kadar asildiler; aslında Mary, mutsuz annesi Aragon'un Catherine'i de soylu olduğu için daha asildi.

Tahminleri ve önsezileri, Kralın tedirgin bir hareketi ve bir sonraki mantıklı eğlenceyi sağlama ihtiyacıyla zorunlu olarak kontrol ediliyordu.

Anthony şimdiye kadar misafirinin zevklerini tartmıştı. Bu ilk sabahta vekilharcına geçici olarak Petworth Yolu'nda çadırlarda yaşayan bir şarlatan topluluğunu çağırmasını buyurdu. Şarlatanlar şüphe götürmez bir şekilde İngiliz'di -bir daha aynı hatayı yapmayacaktı- takla atarlar, hokkabazlık yaparlar, dans eden bir ayıları ve bir keşiş gibi giydirdikleri küçük zeki bir köpekleri vardı. Gösterisi arka ayakları üzerinde yürümek, bir emirle pa-

tilerini birbirine kenetlemek, daha sonra sahibinin önüne yerleştirdiği bir haçla tamamlanmış tahta bir sunağın önünde aralıklarla yere yatmaktı.

Bu gösteriyi izlediğinde Kral kahkahalara boğuldu ve tabii avludaki kalabalığı oluşturanlar da. Anthony hicivden, Yunan tapınak ayinleri ya da Babil danslarından duyduğundan daha fazla esef duymazdı. Köpeğin maskaralıklarının gerçek diniyle hiçbir alakası yoktu. Leydi Jane ise tam aksini düşünüyordu. Bastırılmış bir bahane buldu ve henüz gömülmemiş bebeğinin cesedinin yanına diz çöküp ağladığı yatak odasına kaçtı.

Celia -kilerlerin yanındaki çıkışa doğru sıkıştırılmıştı- da aksi yönde düşünüyordu, omuzların üzerinden boynunu uzatıp görmeye çalışırken keşiş kıyafeti içindeki köpeği gördü. O da gülmeye başladı, köpek komikti. Sonra siyah elbise, sahte kellik – köpeğin kafasına yapıştırılmış bir peruk – sunak göründüğünde acıyla havlaması, hepsi aniden etkiledi onu. Güney duvarının olduğu sol tarafa doğru baktı. Altında bir yerlerde Stephen olmalıydı. Belki gürültülü eğlenceyi duyabiliyordu.

Dün gece çeşitli işkencelerden geçmişti. Sağlıklı gençliği daha fazla azabı kabul etmedi. Ama yine de buna dayanamazdı.

Üstat Julian şüphesiz hâlâ çatı katındaki odasını işgal ediyordu. Buna karşın Spread Eagle ona hoş gelmemeye başlamıştı. Eski taş merdivenlerden birine yaklaştı ve Ursula'nın yatağına tırmanarak uyumaya çalıştı.

Bu akşam Spread Eagle'da Kent'teki İghtham Mote'tan bir grup Allen'a katlanıyordu. Bayan Allen dün geceki hastalık krizini atlatmıştı. Toprak sahibi olan Allen, Julian'ın zamanında gelmesinden ve kan almasından dolayı hâlâ şükran duyuyordu. Julian her ikisinden de sıkılmış olmasına rağmen iki buçuk şilin için alçakgönüllü bir minnet duyuyordu ve geleceğinin nerede yattığını merak etmesini ya da umutlarının yok olmasını engelleyecek olan her şeye karşı koymaya istekliydi.

Akşam yemeğinde dün geceki gibi gürültülü olan bardan uzakta, arka salonda oturdular. Kentli beyefendi özel koyun böreği ve bira sipariş etti. Sohbet ettiler. Ya da daha çok Emma Allen uzun uzadıya konuşurken kocası ve Julian dinledi.

Julian -melankoli, çılgınlık ile Cowdray'deki iki kadın için duyduğu kor ateş anı, sahip olduğu inançsızlığı yok etti- neredeyse algılamadan, kadının konuşmasından çok çene kemiğindeki ağrıya ve burnundaki aşırı dolgunluğa daha fazla dikkat göstererek dinledi.

Emma Allen otuz sekiz yaşındaydı ve hakkında hiçbir şey hatırlamadığı alkol krizini atlatmıştı. Dolgun bir vücudu vardı. Ten rengi saten bir eteğin üzerine bordo kadife bir elbise giymişti, beli deri bir korseyle daraltılmıştı, göğsü altın bir zincir ve kolyeyle gizlenmişti, şişman görünmüyordu.

Dolgun yanakları pancar kırmızısıydı, saçı hâlâ parlak siyahtı, dişleri çarpık olmasına ve az gülmesine rağmen dolgun ve parlak dudakları vardı. Gözleri belirgindi, büyüklük veya simetri açısından değil -burun kemerine çok yakındı- kalın, çekik göz kapaklarının altında parlatılmış kehribar gibi parlaklığından dolayı. Sürüngenlere özgü bir güzelliği vardı. Bir kertenkelenin gözleri ya da bir Doğulunun, diye düşündü Julian bugün Emma'yı ilk gördüğünde. Julian'ın gençliğinde Medici Sarayı'nda gözleri böyle olan Cathayli köle bir kız vardı. Bir İngiliz'in yüzünde ise tuhaf biçimde egzotik.

Emma'nın, hayat hikâyesini ve Allenların Midhurst'te bulunma sebebini anlatırkenki davranışları ve konuşması da daha az egzotik değildi.

Emma Saxby, Sussex sınırının hemen yukarısında Hawkhurst, Kent'te doğmuştu. Saxbyler zengin bir saray soyundan geliyorlardı ve iki ülkede de ilişkileri vardı. Uzak bir kuzenleri, Emma'nın küçük kız kardeşi Nan'le evlenen Medfield'li Thomas Marsdon'du.

İyi bir evlilik, dedi Emma kalın genizden gelen Kent aksanıyla, kendini beğenmiş bir şekilde kendisininkinin daha iyi olduğunu belirterek. Son zamanlarda aralarında bir miras meselesi çıkmıştı. Babaları adil olmayan bir vasiyet hazırlamıştı, belli başlı hisseler ondan, büyük kızdan alınmıştı. Sıkıcı sorunlar, sonradan Emma'nın ayrılma döneminde rahibe adayı olduğu Easebourne Manastırı'nda; Emma'nın eski çeyizinin tam olarak dağıtılmasındaki belirsizlikle daha da karmaşık bir hâl aldı.

"*Easebourne*, bilirsiniz üstat Ridolfi..." diye araya girdi kocası, doktorun bu kayıp çeyiz ve miras konusuyla Allenlar kadar ilgileneceğini umarak. "Easebourne, Cowdray'den geçen nehrin diğer tarafında, Bohunlar tarafından kurulmuş, küçük olsa da İngiltere'nin en iyi rahibe manastırlarından biri olarak görülür. Julian iç çekti. Ne Easebourne'u, ne Medfield'ı, ne Hawkhurst'u, ne de Marsdonları duymuştu. Rahatsızca ayaklarını hareket ettirdi ve hapşırtan barsama otunun yakınlardaki bir çayırda yetişip yetişmediğini merak etti. Birkaç hapşırık genelde burnu temizler ve yanaklarındaki ağrıyı hafifletirdi.

Emma, Christopher'ın başıyla onaylamasıyla kesilen hikâyesine de-

vam etti. Bir mesleği vardı – entrikacı ahlaksız başrahibe şüphe etmeye cesaret etmiş olsa da.

Emma'nın yemininden önceki yaz, manastır âlemi Kral Henry'nin şimşeğiyle yıkıldı. Manastır dağıtıldı; bütün malları Browne ailesine verildi; hemşireler dışarı atıldı. Rahibe adaylarıyla gönderilen çeyizler sonra kayboldu. Karışıklık sırasında kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Başrahibe Dame Margaret da kayboldu.

Böylece Allenlar bir keşif yolculuğuna çıkmaya karar verdiler. Sör Anthony Browne'un kendisine de babasının Easebourne kayıtlarını saklıyor olması gerektiğinden karşı koyacaklardı ve yolda mirası talep etmeye gelince rüzgârın hangi yöne estiğini görmek için Medfield'da durdular. Rüzgâr fırtına şeklinde esiyordu. Tom Marsdon, Nan'in mirasının adilliğini tartışmak istemedi. Yasa yasadır ve vasiyet de vasiyettir. Dahası İghtham Mote'taki zengin konağın ve arazilerin üzerine, bu kadar açgözlü oldukları için utanmaları gerektiğini öne sürdü. Ayrılırken ilişkiler bozuldu ama Allenlar Cowdray'de yardımcı olabilecek ek bilgiler öğrendi.

"Tom Marsdon'un küçük bir erkek kardeşi vardı; Stephen" dedi Emma dehşete düşmüş bir şekilde, sanki bir mucize açıklar gibi. "Cowdray'de ev keşişiydi! Şansa bak! Sör Anthony'nin yanına nasıl gideceğimizi düşünüyorduk biz de... Her ne kadar kendi ülkemizde iyi tanınsak da ve İghtham iyi bir malikâne olsa da... Fakat bir evlilik yoluyla bize bağlı bir keşiş... Ah, adaletin benden yana olduğunu görecek!"

Sonunda Julian'ın dikkati çekilmişti. "Fakat sevgili Madam" diye karşı çıktı, "Brownelar, aslında Cowdray'in hepsi Protestan'dır." Bunu Kralın habercisi Cheke ve kendisine Lord Gerald diyen İrlandalıdan biliyordu. "Din görevlisi olarak bir Benedikt keşişleri olamaz. Bu akıldışı. Ayrıca, Kral..." duraksadı, "Kral *şu anda* Cowdray'de."

"Evet, kesinlikle ..." dedi Allen, derin bir düşünür olmadığından ve konuşma meselelerini karısına bıraktığından irkilmiş görünüyordu. "Belki çok rahat konuşuyorsundur, canım?"

Emma'nın siyah gözlerinde donuk bir bakış vardı. "Aptal değilim" dedi kıbirli bir şekilde. "Burada ev sahibiyle konuşuyordum. Samimiyetsizdi, ne bunu ne onu söylerdi, ama *ben* onu kapana kıstırmıştım. Bir rahipleri var, tamam, ama şimdilik gizleniyor. Kral gidene kadar beklemeliyiz. Basit." Derin bir nefes aldı ve çenesini düzeltti. "Bir şeye niyetlendiğimde, onun yapılmış olması iyidir ve bir şeyi istersem elde ederim. Er ya da geç.

Yöntemlerim var. Ben konuştuğumda Tanrı beni dinliyor."

Iulian aniden ona baktı. Algıları kıpırdandı. Kendini beğenmişlik o kadar da sürpriz değildi ne de neredeyse rahibe olacak bir kadındaki Tanrı'ya hürmet. Garip hava daha çok kalın sesindeki ani kaba tınıdan, geniş ellerini kalın parmaklarıyla bükmesinden geliyordu. Ve bu çekik gözlerin daralması. Bu her neyse bu kez Doğulu köle kızını değil, bir defasında Bedlam'da duvara zincirlenmiş olarak gördüğü bir akıl hastasını hatırladı.

Emma kalkıp eteğini düzeltirken etkisi hemen geçti.

"Madem Kral da buradayken buraya geldik, onu bir kere görmeye çalışmalıyız" dedi kıkırdayarak. "Bizim küçük Charles'a anlatacak bir şey olur, değil mi Kit?" Kocasının koluna dokundu.

"Oğlumuz" diye açıkladı Julian'a. "Altı yaşında, Noel zamanı geldi, tek olduğundan göz bebeğimiz!"

Böylesine doğal ve anaç bir düşünce, Julian'ı kendi durumunun keyfini kaçırmaya sevk ettiğine ikna oldu. Bayan Allen; aldatıldığını hissettiği parayı geri almaktan ve bu süreçte insanlarla tartışmaktan ve onları kullanmaktan daha kötü bir şeyin üzerine düşmeyen, sıradan bir malikâne hanımıydı. Onun gibi onlarcasıyla karşılaşmıştı.

Onlara hoşça kalın deyip yemek için teşekkür ettikten sonra o gün bütün Sussex'te kiralık at olmadığını açıklayan seyisle konuşmak için hanın ahırına gitti.

"Ayrıca" dedi seyis hüzünlü bir şekilde, "Kralın konvoyu millerce alandaki bütün yemi ve otları yedi, sizi Lunnon, Marster'a kadar götürecek bir öküz arabası da bulamazsınız."

Julian üst kata Celia'nın sıcak çatı katındaki odasına çıktı ve çantasından, yanında taşıdığı kitabı aldı. Bu, Marcus Aurelius'un *Düşünceler* kitabıydı ve tıp dışında okudukları içinde en çok sevdiğiydi, fakat bugün Roma İmparatoru'nun aforizmaları ümitsizliğini ortadan kaldıramıyordu.

Ertesi sabah Kral Cowdray'den ayrıldı, Lord de la Warre'in Chichester yakınlarındaki Halnaker Evi'ne doğru yola çıktı. Allenlar yol kenarına dizilip kralın bir saatlik yük arabaları, katırlar, at sırtındaki şövalyeler ve hizmetçilerinin arkasından gidişini izleyen kalabalığın içerisindeydiler.

Edward halkının şükranlarına cesurca karşılık verdi. El salladı ve gülümsedi. Küçük bir kızın kendisine attığı bir gül buketini yakaladı ve kılıcının kabzasına sıkıştırdı.

Edward'ın önceki gece dışkısını yaparken bir saat kıvrandıran karın ağrısıyla hasta olduğunu ve nihayet bitkin bir biçimde yatağa uzandığında garip bir öksürüğe kapıldığını ve ipek bir mendile biraz kan kustuğunu sadece Henry Sydney ve danışmanı biliyordu. Daha sonra, Edward aniden kusmaya başlayınca, Henry İtalyan doktora haber ver

"Sanırım şu anda Midhurst'u terk etmekten başka bir yol olmadığından yakınlarda olmayabilir, Majesteleri."

Fakat Edward'ın da babası gibi aksi hevesleri vardı. Adamın İspanyol casusu olduğunu, yabancılardan nefret ettiğini, Harry'nin Kralını acayip önerilerle sıkan gerçek bir arkadaş olmadığını söyledi.

Edward o kadar kendinden geçmiş ve ağlamaklı olmuştu ki Henry daha fazla konuşmadı ve çocuğun doğal bir şekilde uyuduğunu görünce rahatladı. Kral sabaha iyileşmişti. Henry yeniden korkularını unuttu, ancak sürecin geri kalanında aşırı eğlenceyi ve yorucu şölenleri kısıtlamaya karar verdi.

Cowdray'de gerginlik yerini genel gevşekliğe bırakmıştı. Vekilharç bile sinirli komutlarını bırakmış odasında dinleniyordu, hizmetçilerin temizlemekle uğraşıyor olması gereken kirliliği bile göz ardı etti.

Anthony ve Leydi Jane yoldaki son dönemeçten sonra son trampet sesleri de kaybolana kadar kapıda beklediler. Daha sonra Anthony kolunu karısına doladı ve kendisine çekti. "Kutlu St. Mary" dedi yavaşça. "İyi gitti, hayatım, bitti."

Kadın başını eğip adamın omzuna koyarak ağlamaya başladı. "Şimdi bebeğimizi... Şapele getirilebilir."

Anthony başıyla onayladı. "Bu sefil keşişi de serbest bırakabiliriz. Yemin ederim, bu ziyaret boyunca onu hiç düşünmemiştim ya da çocuğu; Tanrı bunun için beni affetsin." Büyük bir esneme koyverdi ve "Ama hâlâ Dacrelar var" dedi. "Ve *Clinton*. İkincisinden emin değilim. Northumberland'e haber vermeye gidebilir. Tanrı aşkına planı unuttum! Clinton'ın ağzını aramadan rahibi serbest bırakmaya cesaret edemem."

Jane daha çok doğal olmayan gecikmeler olduğundan başka bir şey anlamamıştı. Kocasına "Daha fazla dayanamıyorum..." diyerek hüzünlü bir şekilde baktı ve döşeme taşlarının üzerine bayıldı.

Anthony endişeli olsa da Jane yataklarında yarı baygın, hareketsiz yatarken, yemek yemeyi reddedip düzensiz bir şekilde dua ederken bir anlığına şükran duydu.

Lord Clinton ve beraberindekiler ertesi gün kendisinin acil işlerinin olduğu Greenwich'e doğru yola çıktı.

Geraldine nişanlısından ayrılırken gözyaşlarına boğuldu. Düğün eylülde düşünülüyordu. Nişan yüzüğünü -iple bağlanmış- parmağında taşıyordu ve talihinden o kadar memnundu ki herkese daha nazik davranıyordu. Hemen eskiden olduğu gibi Cowdray'in sorumluluğunu aldı. Kahyayı kışkırtıp hizmetçileri korkuttuğu için Anthony onun kabiliyetine saygı duymak zorundaydı. Her hareketi artık göz ardı edilmiş bir şövalyenin dul eşi olmadığını, müstakbel Barones Clinton olduğunu ve Dudley planları olgunlaşınca krallıktaki önde gelen leydilerden biri olacağını gösteriyordu.

Clinton'ın ayrılışından sonraki gün Anthony'ye rahibi salmasını emretti. "Bebeği yakmasına izin ver" dedi, "Sonra ondan kurtul. Onu sevmiyorum ve benim olduğum bir evde olmasını istemiyorum. Onun geri kafalı ve tehlikeli bir biçimde inatçı olduğunu düşünüyorum. Daha itaatkâr birilerini bulabilirsin."

Anthony, Geraldine'in ani çıkışına şaşırmıştı. Bu emri kabul etmedi ve şaşkına dönmüş öfkesi patladı.

"Leydim" dedi soğuk bir şekilde. "Eşim hasta olduğundan ilginize müteşekkirim. Beklentilerinizin değişmesine çok sevindim ve daha iyisini diliyorum. Tam olarak anlamadığım birçok konu var, belki de anlamak istemediğim. Lord Clinton'la sırlarınız ne olursa olsun, onların bir parçası olmak istemem."

Geraldine'in gözleri kısıldı, sarışın kıvırcık kafasını yana eğdi ve ona baktı. "Olmak istemediğine emin misin Anthony?" diye sordu yavaşça. "Seni iyi tanıyorum, azimlisin, sanırım küçük bir taç seni mutlu eder. Lord olarak anılmak, rütbe almak isterdin. Danışma Meclisi'nde yer almak hoşuna giderdi."

"*Kimin* Danışma Meclisi?" dedi Anthony kabaca. "Ve hangi karışıklıkta? Asla önünde eğilmeyeceğim biri var. Ondan ve sözde dininden nefret ediyorum."

"Çok *erdemli*" diye mırıldandı Geraldine dudakları garip bir şekil alarak. "Çok namuslu, çok onurlu... Fakat bugünlerde Cowdray'i utanca sürükleyiniz, Krala yalakalık ettiniz!"

"Kralın bilinen görüşlerine ve arzularına saygı gösterdim" diye bağırdı Anthony, kısmi gerçeğe ve acı bir şekilde kalkmış kaşlarına kızmıştı. "Fakat daha fazla imtiyaz vermeyeceğim ve rahibi salıvermeyeceğim."

Geraldine omuz silkti. "Ben çatın altında olduğum sürece ve adını taşıdığım sürece ben de imtiyazlar vermek zorundayım... *Sonra* ..." sözcüğün anlam yüklü bir şekilde ve ince bir tehditle havada asılı kalmasına izin verdi.

Lanet olasıca sürtük, diye düşündü Anthony, üvey annesi konuştukları misafir odasından sessizce çıkarken.

Rahıbı bir an once serbest bırakmaya kararlı bir şekilde güney kanadındaki eski merdivenlerden birine giden geçitlerden ilerlemeye başladı. Yolu, onu, önceden ara sıra cezalandırıldığı odaların ve ambarların önünden geçirdi. Leydi Ursula'ya ait olduğunu bildiği odadan gelen bir kahkaha sesi üzerine durdu. Kapı aralıktı ve içeri baktı.

İlk önce iki kızıl kafalı Dacre'ı gördü, Magdalen ve kardeşi Leonard. Cüsseleri ve tilki renkli saçları odaya hâkimdi. Sonra horoz gibi ufak tefek Fitzgerald'ı gördü, Geraldine'in kardeşi. İki genç adam, Magdalen onları tarafsız olarak kışkırtırken kartları masaya vurarak ve iki buçuk şilinleri masaya atarak primero oynuyordu. Magdalen güzel bir kadın diye düşündü Anthony bir süre görünmeden izlerken, bir meşe kadar sağlıklı ve sağlam. En az kendisi kadar uzun olmasına ve kilosu diğerlerinden fazla olmasına rağmen, yatakta da ne kadar zevk verebilirdi.

Anthony onu, yatak odasında yas tutmakta olan solgun ufak tefek karısıyla kıyaslamaktan hemen vazgeçti. Sonra Celia'yı gördü.

Kız, kanatlı pencereden dışarı bakarak teyzesinin yanında bir taburede oturuyordu. *Güzellik* vardı! Masum bahar, isteklilikle artan çiçekli bir güzellik vardı. Büyük üzgün gözler güneşin kayalık bir havuzda yakaladığı deniz rengindeydi.

Kaşları ve kirpikleri su yosunları kadar kahverengiydi, gür saçlarının rengi Kralın ziyaretinden sonra hâlâ çıkarmadığı eski altın zincirin rengiyle aynıydı. Masallardaki yeni halısındaki tek boynuzlu atı seven bakireler gibiydi.

Magdalen aniden bir gözleyen olduğunu hissederek etrafa bakındı.

"Oo! Sör Anthony!" diye bağırdı, bir eliyle Leonard'ı uyarır bir şekilde omzundan dürterek. "Kumarbazları azarlamaya mı geldiniz? Bence yapmalısınız, çünkü yemin ederim hile yapıyorlar!"

Leonard ve Gerald yere kapandılar, Ursula ve Celia da. Anthony kendini baskı altında hissetti. Adamlar onunla aynı yaştaydılar ama yaşlı hissettiriyorlardı, güçlü ev sahibi hatta davetsiz bir misafir gibi hissediyordu kendini.

"Hayır" dedi gülümseyerek. "Ne oyunu durdurmak ne de yargılamak isterim. Bir iş için geçiyordum." Oturmalarını işaret etti.

"Burası çok rahat" dedi memnun bir şekilde Ursula'ya. "Eminim bütün istediklerinize sahipsiniz, leydim."

"Aslında öyle, efendim." Ursula, Sör Anthony'yi görünce irkilmişti. Daha önce ziyaretiyle onu hiç onurlandırmamıştı, Kralın ziyareti boyunca ve sonrasında onu günlerce hep belli bir mesafeden görmüştü. "Leydi Jane umarım daha iyidir." Ursula hizmetçilerden fısıldamalar ve karanlık tahminler duydu.

"Daha kötü değil..." dedi Anthony ters bir şekilde, işini hatırlayarak. Adamlara; Dacre ve Fitzgerald'a baktı, özellikle de Geraldine'in kardeşi, Geraldine'le içli dışlı olan Fitzgerald'a.

Pekâlâ, biri ortaya çıkarabilirdi. Gerçeği gizlemekten yorulmuş ve Kralın önünde oynadığı rolden neredeyse utanır hâle gelmişti. Ursula'nın çarmıha gerilmiş İsa heykeline baktı, o kadar uzun süre baktı ki hepsinin aklı karıştı, sonra Anthony istavroz çıkardı.

"Bu bir Katolik evi" dedi Anthony sert bir şekilde. Ayine gideceğiz, evimde ve bu evden olan herkes, yarın sabah altıda."

Leonard ve Gerald'ın, ev sahiplerinin sesindeki meydan okuma belirtisinden ve Gerald'a çok sert bakmasından dolayı kafaları karıştı.

"Neden efendim" dedi Gerald, göz kapakları kız kardeşininkiler gibi garipti. "Neden olmasın? Hepimiz Katolik'iz; bir kişinin hükmetmesi gerekse de şimdi ya da sonra... Eh, Sör Anthony?"

Magdalen yürekten bir kahkaha koyverdi. "Bu bizi iyi yapacak! Coomberland'den ayrıldığımdan beri ayin dinlemedim ve gece gündüz ettiğimiz hızlı dualar geçici ve sıkıcı. Ayini nerede yapacaksınız efendim, şapeliniz boş?"

"Bu gece yeniden donatılacak" dedi Anthony.

Celia'nın kalbi hızlı hızlı atıyordu. Kral gideli iki gün olmuştu ve Stephen hâlâ ortaya çıkmamıştı. Aklından; Kralın adamlarının Stephen'ı bulduğu ve kılıçtan geçirdiği ya da daha çok Sör Anthony'nin gerçekten Protestan olduğu ve rahibini hiç serbest bırakmayacağı ya da Stephen'ın kaçtığı ve Fransa'ya gittiği gibi her türlü felaket geçiyordu. Arkadaşı olan bir uşağa sordu, o da hiçbir şey bilmiyordu. Sonunda Ursula'ya sordu ama teyzesi olağandışı bir şekilde sertti ve evin rahibine böyle bir ilginin hoş olmadığını belirtti. Hemen Leonard Dacre hakkında konuşmaya başladı, onun iyi, dürüst, genç bir lord olduğunu, Celia'nın onun ilgisine aldırmazlık etmemesi gerektiğini söyledi. Ursula'nın arzulu aşkının bu sertliğe sebep

olduğunu anlayamadı, sadece dünyanın karanlık ve şekilsiz bir hâl aldığını biliyordu. Cowdray'de Ursula'yla birlikte bir yeri yoktu – araştırmaları yabancı doktorun hâlâ Spread Eagle'daki tavan arası odasını işgal ettiğini ortaya çıkarmıştı. Sessizce terk edilmişti.

Anthony'nin konuşması onu ayağa kaldırdı. Magdalen gibi düşüncesizce cesur olamazdı. Fakat öncekilerle birleşen kendi güçleri vardı ve geçici olarak insanlar üzerindeki gücünü keşfetti.

Anthony'nin yanına gitti ve alçak, sert bir sesle "Ayin için, efendim, rahibinize, Peder Stephen'a ihtiyacınız yok mu?" dedi.

Anthony şaşırmıştı. Soysuz Bohunlarla bir akrabalığı olan bu tutkulu güzel kendisiyle aralarında sınıf farkı yokmuş gibi konuşmuştu. Net bakışlarında suçlama bile vardı.

Anthonyyavaşça gülümsedi. "Haklısın, çocuğum. Ayin için Peder Stephen'a ihtiyacımız var. Onu serbest bırakırken benimle gelmek ister misin?"

"Evet" dedi Celia. Ursula'nın iç çekişini duydu, Dacrelar ve Gerald'daki hafif şaşkınlığı hissetti. Bu ona dokunmadı.

"Pekâlâ, öyleyse" dedi Anthony, hoşuna gitmişti; onu kapıya doğru hareketlendirdi. Kız önden gitti, o da takip etti.

Genç adamlar omuz silkti ve oyunlarına, Magdalen ise alaylı yorumlarına devam etti. Ursula kaşlarını çattı, önce usturlabına sonra da İsa heykeline baktı. Orada önsezilerini hafifletecek bir şey yoktu. Ave Maria, Peygamberimizin Kutsal Annesi, diye düşündü kadınların fâni korkulara kapıldıkları zaman yaptıkları gibi, ama Masum Bakire duygusal tehditler'ya da bir kızı kendi inatçılığından korumak hakkında gerçekte ne bilebilirdi ki?

Anthony ve Celia eski taş merdivenlerden kilerlere indi. Kilerler nemliydi ve temel taşlarına aralıklarla oyulmuş küçük kaba yarıklarla belli belirsiz aydınlatılıyordu. Tuvaletlerin kokusu mide bulandırıcıydı. Anthony; bira fıçıları, tuzlanmış domuz varilleri, mutfaktan paslanmış eşyalarla dolu çürümüş tahta kasalar, eski kırık mızraklar ve kullanılmayan silahların arasında yolu gösterdi.

En karanlık köşede, Anthony bir hücrede durdu ve bir duvar çıkıntısının gizlediği ağır bir demir sürgüye uzandı.

Celia yutkundu. "Orada mı?" diye bağırdı. "Onu kilitledin. Ona güvenmiyor muydun?"

Anthony'nin eli bir an durdu. "Evet" dedi biraz tereddütle. "Kilitleme için emir vermedim, kâhyanın dikkatsizliği olmalı, rahibin burada olduğunu bi-

len tek kişi oydu." Anthony sürgüyü çekti ve en fazla bir metrelik küçük bir kapı açıldı. Beraber içeriye baktılar, duvardaki yarıklardan biri çok az ışık verse de ilk önce kimseyi göremediler. "Peder Stephen" dedi Anthony.

Bir saman balyasının üzerinde uzanan karanlık bir şekil gördükleri zeminde bir kıpırtı vardı. Karanlıktan bir ses "Yemek istemiyorum, sadece su" diye mırıldandı.

Celia, Anthony'yi geçip kapıdan zorla girdi ve şekle doğru dizlerinin üzerinde ilerledi. "Kâhya değilim!" diye bağırdı. "*Benim*, Celia ve Sör Anthony'nin kendisi. Özgürsünüz efendim, *özgür*!"

Bazen sırıtan kırmızı şeytanlar bazen de Marmoutier'deki keşiş arkadaşlarını gördüğü sıcak sisler arasından Stephen kızın yalvaran korkmuş sesini duydu.

"Defol... Celia..." diye fısıldadı. "Saçlarında altın renkli yılanlar var, bir ihtimal yılanların içinde altın renkli bir fare saklanıyordur..."

İstavroz çıkarmak için eli kalktı, sonra gevşedi.

"Ah, onu hasta eden ne?" diye bağırdı Celia, yanan eli yakaladı ve soğuk yanağına tuttu.

"Çılgınlık" dedi Anthony sertçe. "Bekle burada."

Kız itaat etti, elini tutup gözyaşlarıyla ıslatarak yanına çöktü.

Anthony hemen iri yarı iki mutfak uşağıyla döndü. Stephen'ı kaldırdılar ve kapıdan geçirdiler. Onlara engel olmamak için geride duran Celia'nın ayağı yumuşak ve ezilmiş bir şeye takıldı. Onu hissetti. Sadece ölü bir fareydi. Bunun gibi yüzlercesini görmüştü ve bunun kokusu duvar boyunca sızan insan pisliğinin içinde neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Stephen'ın tehlikede olmasının nedeni bir sıçandı. Keşişi bulaşıkhanedeki uzun tezgâha yatırdıklarında Stephen'ın sağ kalçasında bir ısırık olduğunu fark ettiler. Adamlar Stephen'ın siyah keşiş giysisini çıkartıp onu tamamen çıplak bırakırken Celia'nın orada olduğunu tamamen unutmuşlardı. Celia servis kapısına doğru çekildi ve oradan izlemeye başladı.

Stephen'ın vücudunun ne kadar sağlam olduğunu bilmiyordu. Omuzları geniş, kalçaları dardı, yuvarlak kaslara sahipti. Cildi pürüzsüzdü ve kendi tenindeki kırmızılıklar onda yoktu. Şaşkınlığı adamın göğsünden başlayan kıvırcık tüyleri görmesiyle daha da arttı. Kalın siyah tüyler aşağıya; erkeklerin sahip olması gerektiğini hayal meyal bildiği ve erkek bebeklerde küçük benzerlerini gördüğü iki kırmızı nesneye kadar iniyordu. Yanaklarındaki kızarıklık sanki beynine doğru çıkıyordu; tedirgin ve büyü-

lenmiş bir şekilde başka bir yere bakmaya çalıştı. Yanakları kızardı, ateşi kafasının içinde hissetti ve dertli dertli, etkilenmiş bir şekilde uzaklara baktı. Daha sonra Sor Anthony'nın söylediklerini duydu.

"Tanrı aşkına! Şuna bakın!" Anthony sarı-yeşil bir irinin çıktığı şişkin bir kütleyi parmağıyla dürttü.

Stephen'ın şişmiş bacağından kırmızı şeritler aktı; Anthony ona dokununca geri kaçtı ve başını bir taraftan diğerine çevirerek ve şiddetli bir üşümeyle titreyerek anlamsız mırıltılara devam etti.

Anthony yaşadığı yirmi beş yılda birkaç yara görmüş ancak hiç savaşa katılmadığından ciddi yaralar görmemişti. Ama fare ısırıklarının çok tehlikeli olabileceğini biliyordu. "Yaşayacağından şüpheliyim..." dedi üzgün bir şekilde.

İki uşak da onaylayarak kafalarını salladılar. Onları yersiz yere azarlamayan ve günah çıkarma hücresinde uzun tavsiyeler vermeyen keşişi seviyorlardı.

"Berberi çağırmalıyız" diye devam etti Anthony kaşlarını çatarak. "Ya da ebeyi; yaşlı Molly'yi, Leydi Jane onun iksirlerine güveniyor."

"Sör Anthony!" Celia yutkundu, bir kuzgununki gibi boğuk olan sesini temizledi. "Sör Anthony! Handa bir doktor var. Üstat Julian Ridolfi. Onun gibisine sahip olmayan Krala gönderilen biri. Onu çağırın."

Anthony kıza baktı. Birkaç gün önce avludaki kısa sahnenin üzerinden bir sürü olay geçmişti ve güzel yüzü o kadar acı doluydu ki boşboğazlık ettiğini düşündü.

"İtalyan doktor!" diye bağırdı Celia Anthony'nin kolunu sarsarak. "Üstat Cheke'den geldi... Ah... Kendim gidip getireceğim!" Bulaşıkhaneden çıktı ve mutfak avlusundan geçti.

Dolayısıyla Julian, Cowdray'deki yerini almıştı, beklediği ve umduğu gibi olmasa da.

Yaşam mücadelesi verdiği hafta boyunca Stephen Ursula'nınkine yakın odalardan birinde yattı. Bu leydi, kalbinin iyiliğinden, Üstat Julian'a olan saygısından ve bu durumda ne Celia ne de bir başkası için bir zararı olmayan genç keşişe acıdığından hemşireliğin büyük bir kısmını yapıyordu. Yine de genç kızı ağustos güneşinin kavurduğu tavan arası odasına geri gönderecek kadar kaba olmasa da Celia'nın hasta odasına girmesine izin vermiyordu.

Celia, Stephen'ın serbest bırakılmasından önce olduğu gibi ve belli endişelerin de eklenmesiyle sessiz ve mutsuz bir şekilde Cowdray'de geziyordu.

Julian, umutsuz olarak ve sadece bilimsel merakla başlamış olsa da hastayı kurtarmak için tüm becerisini kullandı. Kraldan gizlice saklanan bir ev keşişini tedavi etmek, hâlen böyle bir umut varsa yükselmeye zorlukla giden bir yoldu. Arkadaşı John Cheke bile *bu* hayatın kurtarılmaya değer olmadığını düşünür, çabaların da kâfirce olduğunu söylerdi. Çünkü her şeye kadir Tanrı, ülkesini, putperestlik kabilinden açıkça, sürünen kurtlardan biri olan Scarlet kadını tarafından; Protestan İngiltere'nin canlı elmasına yolsuzluk doğurmaları için gönderilen plancı Katolik'ten kurtarmaya çalışmıştı.

Ama yine de Julian, dikkatlice temizleyip dağladıktan sonra yaraya balsam ve sirke uyguladı. Anthony'yi oldukça şaşırtarak kanın akmasını reddetti ve genç keşişe bol miktarda ateş düşürücü içirdi.

Sıçanın zehirli salyasının yarasız bir yerde bir çıban şeklinde yeniden ortaya çıkabileceğini bilerek Stephen'ı günde iki kez titizlikle inceledi. Böyle bir şey nasıl olabilirdi bilmiyordu ama olduğunu görmüştü. Çıban çıkmadı. Ateş üç gün boyunca yükseldi, sonra aniden Stephen'ı zayıf ama bilinçli bırakarak kayboldu. Yaranın kızgın kırmızılığı azaldı, şişlik indi.

Bir sabah Julian hasta odasına girdiğinde büyük gelişme gördü. Stephen'ın alnını ve koltuk altlarını ölçtü, soğuktu. Çarpıntı yavaşlamıştı. Şişliği çok daha azalmış olan ayağa baktı; yara da iyileşmeye başlamıştı.

"*Benissimo*..." dedi Julian yüksek sesle.

Stephen gözlerini açtı. "Kimsin *sen*?" diye fısıldadı. "Başrahip olduğunu düşünmüştüm, ama onun sakalı yok!"

Julian güldü. "Başrahip değilim. Doktorum ve iyileşeceksin genç keşiş. Çok şüphe vardı."

"Efendimiz sonunda merhamet gösterdi öyleyse" diye fısıldadı Stephen bir süre merak ettikten sonra. Hücresindeki farenin kendisini ısırdığı korkunç ilk geceden sonra net olarak pek bir şey hatırlamıyordu. "Kutsal Bakire'ye şükürler olsun."

Julian omuz silkti. "Ona her anlamda şükret istersen, ama bence fâni minnettarlık da uygun olur."

Stephen'ın solgun kirli sakallı yüzü sorgular gibi görünüyordu ve Julian soğuk bir şekilde devam etti, "Gençlik gücün bana yardım etmiş olsa da *bana* haber veren küçük Celia Bohun'a ve benim özenli bakımıma."

"Celia?" Stephen bunu kavrayamamıştı. Düşünceleri bulanık ve amaçsızdı.

"Ayrıca sadakatle hemşirelik yapan Leydi Ursula. Neyse, şimdi dinlenin."

Julian bacağındaki sargıyı değiştirirken Stephen kendinden geçmişti. Leydi Ursula yeni temizlenmiş bir pisuvarla aceleyle içeri girdi ve Julian başıyla onayladı. Kadının gizliden gizliye aptalca olduğunu düşündüğü bir titizlik talep etmişti. Her gün temiz çarşaflar, olağan bit ve pirelerin anında imha edilmesi, süpürülmüş zemin. Bir sürü iş vardı, ama Julian en çok hoşuna giden ciddi konuşmalarından birinde ona, hastalığın çoğu kişinin düşündüğü gibi safra, balgam, kan, durgun, kötü havadan ya da vücut sıvılarının hemen kokmasından kaynaklanabiliyor olsa da Padua'daki ustasının başka bir sebep olduğuna inandığını açıklamıştı. Hastalıkların hareket eden atomlar tarafından yayıldığını düşünüyordu, o kadar küçük parçacıklar ki gözle görülmüyor, güneş ışığındaki zerrelerden bile daha küçük ve bu parçacıklar haşaratların ayaklarıyla taşınabiliyor ve her çeşit pislikte yaşayabiliyordu.

13 Ağustos'ta, Bakire Meryem'in Göğe Yükselişi Şöleni'nden iki gün önce Stephen hapsedilmek konusunda endişelenmeye başladı. Odasında aksamadan yürümeye ve mutfaktan gönderilen güzel yemeklerin tadını almaya başlamıştı. Julian'ın sabah ziyaretini sıcak ama kararlı bir gülümsemeyle karşıladı.

"İyi bir gün, doktor, görüyorsunuz neredeyse iyileştim. Görevime dönmeliyim. Bütün Cowdray halkıyla birlikte şapelde Kutsal Leydimizin Ayinini kutlamaya niyetliyim. Onlardan bu kadar uzun süre uzak kalmak bana acı veriyor."

"*Bene, bene – sed festina lente*" dedi Julian hastasının hazır Latince bilgisini birçok makul özellikten biri olarak görerek. Julian, kısmen hayatı kişisel çabayla kurtulan birine duyulan doğal sempatiden dolayı kısmen de onunki gibi yalnız bir ruhla çok nadir karşılaştığı için Stephen'a ilgi duymaya başlamıştı.

"Seni geri kazandıkları için memnun olacaklar" diye devam etti Julian. Leydi Jane hâlâ ağlıyor, çünkü zavallı bebeği Midhurst papazı tarafından gömülmek zorunda kaldı.

Stephen başıyla onayladı. "Ruhu için dua ettim. Üstat Julian, Celia nasıl?"

"Celia? Ah, evet, Celia Bohun. Pek bilmiyorum. Hepsi Hurstmonceux'a gidene kadar genç Dacrelarla ve Mabel Browne ile arada sırada buradan geçtiğini görüyordum. Şu anda şatoda teyzesi Leydi Ursula ile birlikte."

"Aslında şükran duyduğum kişi" dedi Stephen. "Bana bir annenin yapacağı gibi baktı."

"İyi bir kadın" diye onayladı Julian dalgın bir şekilde. "Küçük Celia'nın yıldız falına bakmam için sıkıştırıyor, yakında Londra'ya geri döneceğim için bunu bugün yapmam gerek." İç çekti ve Stephen hastalık yuzunden kendisiyle meşgul olmaktan vazgeçip doktoru düşünmeye başladı. İri yarı, orta yaşlı ve sakallı biriydi, çok kibar olabileceğini düşündüğü ve otoriteyle karışık meraklı bir çekingenlik havası veren keskin gri gözleri ve uzun bir İtalyan burnu vardı.

"Sör Anthony'nin yeni doktoru değil misiniz, Midhurst'te yaşamıyor musunuz?" Stephen şaşırmıştı ve Julian onu Cowdray'e getiren görevi kısaca açıkladığında daha da şaşırdı.

"Kral sizin gibi birini kabul etmeyecek mi? Ve beni" dedi Stephen sertçe. "Farklı sebeplerle de olsa. İnancımın, bana Tanrı'nın isteği olarak söylediği şeylere boyun eğerim. Siz de öyle yapmalısınız."

"Peh! Şimdi tam bir keşiş gibi konuştunuz. Tanrı'nın, eğer öyle bir şey varsa, aptal, hasta bir çocuğun rahatsız edici heveslerinde yeri yoktur. Doğru, bu çocuğun gücü vardır ve Machiavelli'nin de yazdığı gibi, 'Bir prensin ne alçakgönüllülüğe ne de tereddüde ihtiyacı vardır, ne de her kalbin gerçek özünü oluşturan bencilliği gizlemesine gerek vardır.'"

"Bu görüş aşırı kibirli" dedi Stephen sert bir şekilde. "Kendini ilahî isteklere adayan ve onlara itaat edenler bencil değildir. Tapınırken kendini kurban eden birçok kişi var."

"Çünkü tapınmak, böyle olmayanlar için olduğundan daha zevklidir. İnsan sadece hoş duyguları arar, doğası böyleyse büyük fiziksel olanları, daha incelikliyse hoş tavizleri... Sen sevgili Stephen..." -Julian'ın bakışında müşfik bir alay vardı.- "Bunu zevkli bulmasan dua eder miydin, dinî törenleri yapar mıydın, azizlere yakarır mıydın ya da bir ilahiye tapınır mıydın?"

Stephen sinirden kızardı. "Düşünmeden konuşuyorsun. Kâfirlerin dalkavukluğuna ve sahte tartışmalarına çok yakınsın. Mantık eğitimi almadım, almak da istemem. Tüm bu günleri beni tedavi etmekle geçirirken gerekçen bencilce miydi?"

"Şüphesiz" dedi Julian gülümseyerek. "İşimi yapmaktan zevk alıyorum. Nihai düşmana karşı mücadele etmekten zevk alıyorum. Zaferden zevk alıyorum. Sen ruhları kurtardığını düşünmekten zevk alıyorsun, ben bedenleri. Hiç *ruh* görmedim, sen gördün mü, dostum?"

"Hayır! *Credo... et exspecto resurrectionem mortuorum.*" Stephen o kadar ciddi konuşmuştu ki zihni hem sorgulanan hem de esnek olan Ju-

lian aniden adaletsiz gördüğü ironiden vazgeçti. Ve ona düşünme fırsatı veren bir konudan bahsetti.

"Peki öyleyse, Stephen, inancın senin olsun, *ruhu* sana bırakıyorum. Bu konuda Plato, Ovid, Virgil ya da Cicero'yu olsun okudun mu?"

"*Ruhlar* hakkında mı?" diye sordu Stephen, Julian onu hayrete düşürmüştü. "Marmoutier'de bazı klasikler vardır ama başrahip doğal olarak paganların eserlerini okumaya teşvik etmez... Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum, bu bahsettiğim adamlar ve sayısız diğerleri ruhlarımızın dünyada yeni bedenler arasında dolaşıp durduğuna, daha önce yaşadığımıza ve tekrar yaşayacağımıza ve iyi ile kötünün tecrübesinin, yapılan seçimlerin, başarıların ve arzuların hepsinin bir sonraki biçimlenme ya da canlanmanın olaylarını belirleyeceğine inanıyorlar."

"*Canlanma?*" Stephen kafasını ciddi bir şekilde salladı. "Üstat Julian, bir tane olan kutsal efendimizinkinin dışında yeniden canlanma yoktur. Söylediklerinizi kâfirce. Buna inanamazsınız!"

Julian omuz silkti. "Hiçbir şeyden emin değilim. Sadece benden ve sizden çok daha zeki kişilerin inandıkları şeyi söylüyorum. İsa'ya inananların da öyle düşündüğü açık, yoksa neden onun bir zamanlar İlyas olduğunu düşünsünler ki?"

"Onlar Yahudi köpekleriydi!" diye bağırdı Stephen kızgın bir şekilde. "İmansızlar!"

"Origen ve St. Augustine kâfir değildi, Kilise'nin pederleriydi ya da St. Jerome; *Epistla and Demetriadem*'inde 'Ruh göçü öğretisi, açığa çıkmaması gereken bir gerçek olarak az sayıda insana gizlice öğretilmektedir' diye yazmadı mı?"

Stephen doktorun onunla kendi görevinin daha çok bilincine vararak alay ettiğini düşünerek zorlukla kızgınlığını kontrol altına aldı. Julian'a minnettar ve biraz korkuyla karışık saygı duyuyor olsa da "Lafı çevirmeyin, efendim. Günahlarını yeniden üstlenmek için Araf'a gidecek olan ölümsüz ruhun Araf'tan sonra ilahi merhametle ve efendimizin kutsal annesinin şefaatiyle cennet saadetine yükselebilecekleri görüşünü tehlikeye atıyorsunuz. Hepsi bu."

"Az önce alıntıladığınız ölülerin canlanması; ruhlar, çürümeyi memnuniyetle geride bırakacak bu dalgalanan kefenleriyle kurtlu cesetlere girmek zorundalar mı?"

"Bedenler yenilenecek" dedi Stephen sert bir biçimde. "*Aynı* bedenler."

"Öyle olabilir" Julian aniden güldü. "Bunu tartışmayacağız, Stephen,

aslında tartışmaya değer pek bir şey bilmiyorum. Mücadele için doğmamışım." Masanın üzerindeki bir sürahiden bir kadeh baharatlı şarap koydu. "Işte, bunu iç! Seni felsefi mevzularla yordum. Ve görüyorum ki hâlâ terliyorsun." Kolunun uzun yeniyle Stephen'ın ıslak alnını sildi. "Biraz uzan!"

Stephen vücudundaki ani zayıflıktan utanarak gönülsüzce itaat etti.

"Biri size bakınca rahipliğinizden şüphe etmemeli" Julian hastasını muayene ederek kuru bir alayla gözlemledi.

Yataktan çıkabildiği için Stephen, Sör Anthony'den ödünç alınmış kestane rengi kadife bir cüppe giymişti. Bu, sarı saten astarlı ve sincap kürklü şık bir kıyafetti. Saçı, Ursula yüzünü tıraş etmeye başladığında isteği üzerine yeniden kısmen tıraş edilmişti, ama yastıkta yattığı için başının tepesi tıraş edilmemişti. Şimdi gizemli bir şekilde Julian'ın bir zamanlar gördüğü genç bir saray adamı kadar erkeksi ve şık görünüyordu, Mediciler arasında bile. Kusursuz bir şekilde İngiliz olan ve bir masumluk ya da bilgisizlik havası taşıyan yüzü ise on altı yaşının üzerindeki hiçbir İtalyanda yoktu.

"Rahip kıyafetimi aldılar" dedi Stephen özür dilercesine. "Yıkamak için. Bu gece getirecekler. Bu şeyi giymek istemezdim." Kadifeyi hor görerek çekiştirdi. "Midemi bulandırıyor."

"Ah..." dedi Julian hafifçe. "Duygusal olandan vazgeçmeyi gerçekten seviyorsun..." Sonra kendi kendine ekledi, ama sanırım hiçbir zaman güçlü bir caziben olmadı. Julian kendisi de Stephen'dan duygusal açıdan etkilendi mi diye düşünmek için durdu. Etkilenmediğine karar verdi.

Bir deneyim ona yetmişti ve geçen hafta boyunca Alison'ı yeniden istemişti. Tombul, duygusal ve aptaldı ama rastgele arzularına cevap verecek kadar açıktı. Cowdray'de katlanmak zorunda kaldığı hayal kırıklıklarını da iyileştirebilirdi.

Alison hiçbir şey sormazdı. Ona umutları hakkında bir şey söylememişti. Ve arzulu bir evlilik için biçimsiz hayallerinin ne kadar komik olduğu hakkında da konuşmamıştı. Cowdray'de gördüğü nedeyse tek kadın ona karşı şefkat besleyen Leydi Ursula'ydı. Bu belirgindi. Yaşlı ve cılız olması bir şeyi değiştirmezdi. Zaten erkekler nadiren beğeni yüzünden evlenirlerdi. Fakat kadının parasızlığı, etkisizliği ve belirgin bağımsız konumu fark yaratırdı. Asil bir soydan geliyordu, kendisi de öyleydi, bu bir avantajdı. Birlikte Stephen'ın hayatı için mücadele verirken onunla birlikte olmaktan ve düşüncelerinden hoşlanmıştı. Hatta küçük Celia'ya olan bağlılığını da takdir etmişti. Bu düşünceler onu Allenlara yönlendirdi.

"Sırası gelmişken" dedi işlemeli gölgeliğe bakarak yatarken rengi geri gelmeye başlayan Stephen'a. "Aşağıda avluda seni görmek için sabırsızlanan bir çift akraban var."

"Akraba?" diye tekrarladı Stephen kaşlarını çatarak. "Erkek kardeşim ve eşi dışında hiç akrabam yok, onlar da buraya gelmezler, eminim..."

"Hayır, onlar değil, Bunlar Allenlar, Kent'teki Ightham Mote'tan. Bayan Allen kardeşinin eşinin kardeşi, güçlü bir kadın. Hastalığın boyunca onu uzakta tutmakta zorlandım."

"Onları daha önce hiç duymamıştım" dedi Stephen. "Benden ne isteyebilirler ki?"

"Bayan Allen'ın bile bir şekilde korktuğu Sör Anthony'yi etkilemeni istiyorlar. On altı yıl önce Easebourne Manastırı'nda kayıp bir çeyiz meselesi."

"Kutsal St. Michael!" dedi Stephen. "Bu konuda ne yapabilirim ki? Sör Anthony manastırın sahibi, şüphesiz ki çeyiz de ondadır. Bu konular çok fena, ama bu mevcut toprak yasası."

"*Da vero*, hassas bir durum, ama Allenları görmelisin, kadın akraban. Kadını Midhurst'ten uzaklaştıracak *herhangi bir şey* için söz ver." Julian kendi kendine güldü. "Beni ve Spread Eagle'ın sahibini çılgına çeviriyor."

Stephen iç çekti. "Onunla görüşeceğim ama tutamayacağım hiçbir söz vermem. Katolik mi?"

"Öyle görünüyor" dedi Julian alaylı bir şekilde. "Geniş göğsünde haç ve dualar var, her şeyden öte, bir rahibe adayıydı ve çok hızlı bir şekilde rahibe olacaktı; öyle söylüyor."

"Kesinlikle." Stephen yolculuğa zorlanan bir kişi için coşkulu bir heyecan duymuştu. Gözlerinin önüne düşünceli, acı çeken ve dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş biri geldi.

Doktor Allenları hasta odasına getirdiğinde Stephen irkilmişti. Emma Allen odayı güçle doldurmuştu, inatçılıktan ve arzudan uzaktı.

"Keşiş" diye yüksek sesle bağırdı. "Keşiş Stephen! Nihayet! Leydimize şükürler olsun, hiç iyileşemeyeceğinizi düşünüyordum, zavallı adam!"

Stephen'ı kızartan, aniden kürklü kıyafetin göğsünün bir kısmını açıkta bıraktığının bilincine varmasını sağlayan cesur, tehlikeli, kışkırtıcı bakışlar atarken ondan af dilemek için dizlerinin üzerine çöktü. Bir kez de karısının etrafında dolanan ufak tefek zayıf adam için tekrarladığı istavroz çıkarma sırasında cüppeyi daha da sıkı tuttu.

"Size nasıl yardım edebileceğimi düşündüğünüzü bilmiyorum, Bayan Allen" dedi Stephen. "Fakat Medfield'a dönerseniz kardeşim Tom'a ve eşi Nan'e sevgilerimi ve selamlarımı iletmeniz için yalvarıyorum."

"Biz değil!" Emma kafasını salladı. "Kardeşiniz Tom, Nan'in mirasından sebeplenmeyecek inatçı biri; bana belki daha sonra orada yardım edebilirsiniz, ama Cowdray'de size şimdi ihtiyacım var."

"Evet, kesinlikle" diye araya girdi Bay Allen, sinirli bir şekilde sivri sakalını okşayarak. "Easebourne Manastırı'nda Emma'dan yüz altın eşya çalındı, Sör Anthony onlara ne olduğunu biliyor olmalı."

"Neden bu kadar beklediniz ve neden kendiniz sormuyorsunuz?" diye sordu Stephen tekrar iç çekerek.

İki Allen da hemen cevap verdi; Christopher'ın mırıldanmaları eşinin ateşli cevaplarının bir yansımasıydı sadece. Stephen bunlardan, miras meselesinin rahibe adayının çeyizlerinin kaybolmasında dargınlık yarattığını, yolculuğun malikânelerindeki bir dizi talihsiz olaydan sonra bu yaza kadar zorunlu görünmediğini anladı. Tesadüfen bir yangın ağaçlık alanlarının çoğunu yakmış, bir afet hayvanlarının çoğunu öldürmüş ve yeni getirtilen şerbetçiotlarının pahalı dikimi yeni filizlerin çoğunu öldüren yumuşak bir küften etkilenmişti. Ayrıca Emma'nın, babası bir zamanlar Londra belediye başkanı olan kocası için siyasi emelleri vardı, böyle amaçların Katolikler için gerçekleştirilmesinin zor olduğunu kabul etse de.

Sör Anthony'yle doğrudan görüşmeye gelince, Emma kâhyaya başvurmuş ve sertçe geri çevrilmişti.

"Görüyorsunuz ya Keşiş Stephen, size mecburuz" dedi Emma kısa bir gülümsemeyle yamuk dişlerini göstererek.

Stephen başıyla onayladı. Kadın ona baskı uygulamıştı ama göründüğü kadarıyla İghtham'da bir keşiş ağırlayabilecek kadar sadık -ve bugünlerde cesur- bir Katolik'e yardım etmenin görevi olduğunu biliyordu.

"Ona keşiş demiyoruz, emin olun" dedi Emma. "O, kocamın yaşlı, neredeyse bunamış bir kuzeni, ayinlerin karşılığında yatak ve yemek almaktan memnun. Mote'ta bir çukurda gizlenmiştir ve bize casusluk yapacak hiçbir yakın komşumuz yok."

"Görüyorum ki Sör Anthony'den duruşma elde edeceksiniz" dedi başı dönmeye başlayan Stephen. "Ve Spread Eagle'a haber göndereceksiniz." Azat edilmek için havada haç işareti yaptı.

"Vay canına, Tanrı'm" dedi Julian, kapı Allenların arkasından çarpı-

lırken. "Bu kadın çok büyük bir yılan, Fransızların dediği gibi *une force majeure.* Çevresine şiddetli bir kötü koku yayıyor, sülfür gibi kokuyor. Burnumun direği kırıldı."

Stephen sandalyesine geri oturdu ve yorgun bir şekilde gülümsedi. "*Voyons, mon cher Docteur (Görelim bakalım, sevgili doktor)*" dedi uzun zaman dili olan Fransızcayı konuşma fırsatının tadını çıkartarak. "*N'éxagerons pas? Hein? Je n'ai rien eprouvé. C'est une femme dominatrice comme mainte d'autres, c'est tout.*"

"Garip ya da art niyetli bir şey hissetmedin mi?" Julian kaşlarını kaldırdı. "Ya da çapkın arzulu bakışlarını görmedin mi?"

"Kesinlikle hayır" diye sert bir dille cevap verdi Stephen. "Bir defasında Medici mahkemesini baştan çıkarmıştınız, Üstat Julian, ve bunun kalıcı sonucunu gördüğüme üzüldüm."

Bu konuşma sitem içinde yapılmamıştı, sevimli bir şakayla süslenmişti ve Stephen'ın uzun süredir göz ardı ettiği bir alanı yansıtıyordu. Hafiflik, önce bakan sonra da kahkahalara boğulan Julian'ı hem şaşırttı hem de mutlu etti. "Çok az arkadaşın olduğundan şüpheliyim ve benim gibi sen de beni arkadaşın olarak gördüğün için mutluyum."

"Manastırda özel arkadaşlıklar teşvik edilirdi" diye onayladı Stephen. "Tek taraflı bağlılığa şeytanın kendi amaçları için kullandığı insan ilişkilerine sebep olduğu için engel olurlardı."

Julian ellerini sallayarak güçlü bir İtalyan kahkahası koyverdi. "Bu, efendiniz Jesu Cristo'nun fikri gibi görünmüyor" dedi. "John Apostle ve hatta Mary Magdalen için belirgin taraflılık göstermişti."

Stephen kaşlarını çattı, bu görüşten irkildi ve aksinin ispatlanabileceğinden emindi.

"Barış! Seni ya da inancını daha fazla rahatsız etmeyeceğim" dedi Julian onu izleyerek. "İnancım olmadığından belki de kıskandım." Ayağa kalktı ve kalaylı bir kadehe kırmızı bir sıvı döktü. "Elektuar[6] zamanı" dedi Stephen'a uzatarak. "Ben gittikten sonra içmeyi unutma."

"İçinde ne var?" diye sordu Stephen pişmanlığın verdiği ızdırapla içerken. Üstat Julian'ı özleyecekti.

"Ezilmiş kuşburnu -kendim topladım- taze koyun karaciğeri kanı, bal ve kırmızı şarap. Bu, dolunayda yapılmalı, sana nasıl yapılacağını öğreti-

6 Şurup, bal ya da şeker eklenmiş bitkisel özlere toz hâlindeki bir madde karıştırılarak elde edilen yumuşak kıvamlı farmasötik preparasyon. (e.n.)

rim. Basit ve güçlendiricidir. Sana başka bir gizli tedavinin de sırrını vereceğim" diye ekledi Julian, "küflenmiş peynir."

"Küflenmiş peynir!" diye ürperdi Stephen. "Bu, zorla yutabildiğim zamanlarda bana yedirdiğin kokmuş şey mi?"

"*Da vero.* Özellikle yaralanmaların sebep olduğu birçok hastalığı iyileştirir. Araplar bunu genelde savaş alanında verirler, hatta yaraların üzerine sararlar. Zamanında Padua'da Arap bir doktor vardı, diğerleri tavsiyesiyle alay ettiler ama ben merakla bir adamın kesik kalçasında denedim. Çabuk ve güzel iyileşti. Buranın keşişi olarak biraz doktorluk bilmelisin. Peynir – herhangi bir peynir yeşile dönmelidir, ne kadar kurtlu o kadar iyi."

"İğrenç!" dedi Stephen. "Neden?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Belki irin ve çürük arasındaki ilişkiyle bir alakası vardır ya da renk benzerliği. Tıp gizemlerle dolu, sadece kabul edebiliriz. *Quod est demonstrandum.*"

Stephen öne doğru eğildi ve muhtemelen hayatını kurtarmış, bunu yaparken de her ne kadar inançsız olduğunu söylese de Tanrı'nın iradesinin aracı olan sakallı, orta yaşlı adama baktı. Stephen başka bir kullanılmayan duyguyu keşfetti; minnettarlık. Elini aniden Julian'ın koluna koydu. "Teşekkür ederim, dostum ve her gün ruhunun refahı için dua edeceğim."

Julian homurdandı ve sonra gülümsedi. "Her anlamda, Keşiş Stephen, dualardan zarar gelmez ve 'ruh' dediğin o görünmez duman seni ilgilendirir, vücudun da beni ilgilendirdiği gibi. Dinle, kapı çalıyor!"

Her ikisi de dönüp ağır meşe kapıya baktılar. Julian içgüdüsel olarak hastasına zahmet vermeden kalkmaya başladı ama Stephen onu yerine oturttu. "Artık üzerime titremenize gerek yok, efendim" dedi sert yüzünü değiştiren ani bir gülümsemeyle. Gitti ve kapıyı açtı.

Leydi Ursula elinde keşişin temizlenmiş kıyafetiyle geçitte duruyordu. "Şuna bakın..." diye bağırdı, bakarak. "Genç keşiş ne kadar da enerjik ve neşeli? Burada bir mucize olmuş." Dehşetini gizlerken canlı bir şekilde konuşuyordu. Julian'ın da ilk başta düşündüğü gibi, bu kestane rengi kadife cüppe içinde genç keşişin yakışıklı bir saray adamı gibi göründüğünü düşündü ve Celia'nın onu görmesine izin verilmediğine sevindi.

"Kıyafetiniz" dedi siyah yün elbiseyi uzatarak. "Şüphesiz ki bir an önce giymek istersiniz."

"Evet, Leydi Ursula" Stephen reverans yaptı. "Bana hep iyi davrandınız. Yarın akşamdan itibaren her zaman olduğu gibi şapelde günah çıkar-

maya başlıyorum. Diğerlerine de söyler misiniz? Ve Sör Anthony'nin nerede olduğunu biliyor musunuz? Onunla konuşmak istiyorum." Julian'a kafa karıştırıcı çekingen bir bakış attı, doktorun, Allenlar'ın talebinin canını sıktığını anladığını biliyordu.

"Büyük Salon'da" diye cevapladı Ursula. "Kâhyayla birlikte 1 Ağustos festivali aşar vergilerini ve kiraları topluyor. Bu ağustosta çok fazla hastalık numarası var, kiracılar Kralın ziyaretiyle gerçek inancı gizleyerek daha da tedirgin oldular."

"Ah" dedi Stephen kaşlarını çatarak. "Dileğimi ilettiğimde iyi bir ruh hâli içerisinde olmayacak, ama bundan kurtulmak istiyorum artık."

Julian, "Öyleyse bir süre meşgul olacaksın" dedi gülerek. "Leydi Ursula, genç keşişin enerjisini taklit edeceğim ve sizin için Celia Bohun'un doğumunun tahminlerini yapacağım."

Ursula'nın kibar, at gibi yüzü zevkle ışıldadı. "Odamda, doktor" diye bağırdı. "Gerekli olan her şey var."

Ursula ve Julian, Stephen'ı giyinmesi ve görevini yerine getirmesi için yalnız bıraktılar. Geçitten aşağı indiler ve Celia'yı teyzesinin odasında buldular, bir tabureye çökmüş, inatla bir duvar halısının ipine ilmek atıyordu. Ursula bir leydiye yakışacak şekilde ona oya yapmayı öğretiyordu.

Büyükler içeri girince iğneyi parmağına batırdı, "Lanet olsun!" diye mırıldandı. Sonra utanarak masum bir çocuk gibi parmağını ağzına götürdü. Ayağa kalktı ve teyzesine reverans yaptı, deniz yeşili gözlerinde endişe vardı.

"O nasıl?" diye sordu hevesle Julian'a.

"Kesinlikle çok iyi; aslında iyileşti" diye cevapladı, şaşkınlıkla gelen ani parlamayı gözleyerek. Peki... Bu ne, diye düşündü. Bu çocuk keşişe âşık mıydı? *Che peccato! La povera...* Ama genç yürekler çabuk tamir edilir ve bu *çok* genç. "Kaç yaşındasın, canım?" diye sordu.

"On dörtten az" diye araya girdi Ursula. "Hepsi sizin için hazırladığım parşömende yazıyor. Doğum saatini hatırlamam gerekiyor, çünkü..."

"Sabah erken saatlerde, eminim, teyzeciğim" diye araya girdi Celia. "Annemin bir keresinde söylediği şeyleri hatırlıyorum. Bütün gece boyunca sancı çekmiş ve sabah kızıl güneş perdelerden sızarak yükselirken ben doğmuşum."

"Çok yardımcı oldun" Julian gülümsedi. Parşömene baktı. Temmuzun ortasında şafağın hemen sonrası saat yaklaşık olarak beş civarındadır, sanıyorum."

"İyi bir fal bakacaksınız değil mi, efendim?" diye sordu hafifçe elbisesine taktığı karanfillerin keskin kokusunun üzerinde olduğunun ve gür altın rengi saçının, goguslerının arasındakı çatalın, gamzeli ağzının kışkırtıcı olduğunun farkında olmadan Julian'a yaklaşarak.

"Ben fal bakmam, küçüğüm" dedi Julian ona dokunma tutkusuyla mücadele ederek. "Sadece doğumunda yıldızların önceden söylemiş olduğu şeyleri okurum. Önemli değil ama iyidir, eminim." Ancak konuşurken bir şey hissetti.

"Bence Celia gitmeli" dedi Ursula'ya. "Bu iş için sakinliğe ve azami yoğunlaşmaya ihtiyacım var."

"Oh, kesinlikle, hadi git bakalım, canım" dedi Ursula kızın şu anda kayıplara karışmış olan Stephen'ı görmesini nasıl engelleyeceğini düşünerek. "Benim için Midhurst'e git, bugün pazar var, orada bir kumaş satıcısının çadırı var, bana bir top kırmızı ipek al, hiç kalmamış." Eliyle kemerine astığı bir keseyi aradı ve Celia'ya altı peni verdi.

Kızın yüzü yine keyifsiz bir hâl aldı ve alt dudağı titredi fakat gözlerinde isyankâr bir parıltı vardı. "Oh, teyze" dedi. "İpeğe *şimdi* mi ihtiyacın var? Şehre yeniden gitmek zorunda mıyım? Cowdray'de duramaz mıyım? Beni hep ayak işlerine yolluyorsun."

Aha, diye düşündü Julian, değişken İkizler, ruh durumu çok çabuk değişiyor.

"Sana söyleneni yap, çocuk!" diye aniden çıkıştı Ursula, emri hızlı bir kucaklamayla hafifleterek.

Celia hafifçe gülümsedi ve istavroz çıkardı. "Sana itaat borcum var" dedi suçluluk duyan bir sesle. Altı peniyi kapıp kayboldu.

İki yetişkin birbirlerine baktılar.

"Sizi neyin tedirgin ettiğini tahmin edebiliyorum" dedi Julian Ursula'ya. "İnanın bana, içinize dert etmenize gerek yok. İlk aşk geçer, ama aralarında mesafe olsaydı daha iyi olurdu. Küçük olan güzeldir."

"Evet, ben de düşündüm bunu. Magdalen Dacre kuzeyde, Cumberland'deki şatolarını ziyaret etmemizi istiyordu. Sanırım gideceğiz. Magdalen'in kardeşi Leonard da Celia'ya âşık ve daha iyi bir eşleşme düşünüyor olsam da uyar."

"Muhtemelen" dedi Julian. "Şimdi onun doğum tahminlerini yapmak istiyorum." Oturdu ve Ursula'nın çabalarına bakarak parşömeni kendisine çekti. "Birçok yanlış hesap yapmışsınız. Belirgin bir şekilde ben de yıllar

önce Kenninghall'da zavallı bir eğitmendim. Bana usturlabınızı getirin."

Ursula endişeli bir şekilde getirdi. Koltuğuna oturdu ve Julian başka bir parşömen parçasına kaz tüyü bir kalemle figürler ve semboller yazarken zorlukla nefes alarak bekledi. Her zaman çantasında taşıdığı bir gök günlüğünden faydalandı. Son elli yılda gezegenlerin konumlarındaki değişiklikleri gösteriyordu. Ayrıca dikkatli bir şekilde on iki burcun ve Celia için çeşitli tahminlerinin bir çizelgesini çıkardı.

Uzun tecrübesi sayesinde, biraz mırıldanarak ara ara da yorumlar yaparak hızlı çalışıyordu. "Yükseleni değişken İkizleri güçlendiren Aslan ve onu güçlü ve tutkulu yapıyor, -ay Akrep'te-. Ah, bu da ona bir amaç ve güçlü bir bedensel ilgi veriyor, ama iyileştirici bir gücü var, bilinmeyeni sevmek -özel bir karakteri var, beşinci burçtaki nazik Terazi onu hafiflet-se de- aynı zamanda ona güzellik veriyor... Hım... Gezegenler..."

Julian, Celia'nın gezegenlerinin konumunu incelerken sessiz kaldı. İzleyen Ursula onun dudaklarını ısırdığını gördü. Kalemi yavaşladı, kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü.

"Ne oldu?" dedi titreyen bir sesle. "Ne buldunuz?"

Julian cevap vermedi, usturlabı ve gök günlüğünü yeniden inceledi. Yeni bir dizi figür çizdi. Nihayet yukarı baktı ve endişeli gözlerle karşılaştı.

"Felaketler var" dedi tereddütle. "Sekizinci burç ölüm burcu ve on ikinci kendini mahvetme burcu..."

"Satürn mü?" diye fısıldadı Ursula korkuyla. "Ama faydalı Jüpiter'i iyi bir konumda buldum."

Julian öyle düşünmüyordu. Venüs ve Jüpiter'in ikisi de Celia'nın doğumunda ufkun üzerindeki tek gezegen olan uğursuz Satürn'ün karşısındaydı.

Vahşi erken ölüm, bunun tanımadığı birinin yıldız falı olduğuna karar vermek isterdi. Ama bu iki kadın için duyduğu sempati güçlüydü ve tahminler yanılmazdı. Kalemini bıraktı ve Ursula'ya gülümsedi. "Üstesinden gelinmesi gereken felaketler var" dedi hafifçe. "Ama unutmayın ki yıldızlar yol gösterirler, zorlamazlar. Döndüğünde kızın avuç içlerini görmek istiyorum. El falının her zaman gelecek için daha gerçekçi bir rehber olduğunu düşünmüşümdür. Bu Haziran'ın on üçünde birçok kişi güneşin doğuşundan sonra doğdu ve onunla benzer kaderi paylaşıyor. Fakat Celia'nın ellerinin bir eşi daha yok, tamamen kendisine ait. Bakın, leydim, o kadar üzgün durmayın. Amaçlarınızı tatmin edecek belirtiler var. Yükselecek, belki saraya bile çok yakın olacak ve parlak bir evlilik için hâlâ umut var."

Ursula rahatlayarak havaya sıçradı. Julian'ın elini tuttu ve sıktı. "Üstat Julian" diye bağırdı. "Beni mutlu ediyorsunuz. Neden Celia benim değil? Bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum. Onu gerçek bir annenin, çocuğunu sevebileceğinden daha çok seviyorum. Ve neden zengin ve güçlü değilim? Ruhum neden layık olmak için hiçbir şey yapmadığım bağlılık ve aşağılanmayla terbiye edilmek zorunda?"

"Keşiş Stephen bu içten feryatlara bir çözüm bulacaktır" dedi Julian gülerek. "Tanrı'nın arzusu anlaşılmazdır." Elini kibarca çekti.

"Evet..." diye uzun bir nefesle iç çekti Ursula. "Tanrı'nın arzusu." Çarmıha gerilmiş İsa heykeline dalgın bir bakış attı. "Eğer yeterince inançlıysam o, Celia'yı koruyacaktır, değil mi Üstat Julian?"

E una cosa bastante incerta (bir tek şey oldukça belirsiz), dedi Julian kendi kendine alaycı bir şekilde hayatın hayal kırıklıklarını ve trajik vahşetini düşünerek. Aynı zamanda Stephen'la olan konuşmasını ve bir inançtan çok entelektüel bir oyun olarak ortaya çıkardığı birçok hayatın öğretilerini düşündü.

"Eğer başına kötülük gelirse sonunda bir çare gelecektir, belki, ama arzularınızın gücü şüphesiz size başarı getirecektir." Bunu bir rahatlama isteğiyle ve ani bir sıkıntıyla söylemişti. Acıkmıştı, yanağındaki ağrı yeniden canını sıkmaya devam ediyordu ve o da Stephen iyileştiğinden ev sahibine elveda demek için Sör Anthony'yi görmek zorundaydı.

Ursula, Julian'ın görüşünü bir cennet, sabır ve tövbe habercisi olarak algıladı ve siniri geçti. Yavaşça açık pencereye doğru gitti ve avludaki sıcak puslu ağustos havasına baktı.

"İşte Celia dönüyor" diye duyurdu, sonra Stephen'ın kubbeli ana kapıdan bahçeye girdiğini görünce sertleşti. İkisinin birbirini selamlamasını izledi, korkmuş zevkleri belli oluyordu. Celia, Ursula'nın çok uzun sürdüğünü düşündüğü kutsama için diz çöktü ve sonrasında konuşmaları boyunca uzaktan Celia'nın mutlu, heyecanlı gülüşünü duyuyordu ve uzun siyah kıyafetli figürün kıza doğru eğildiğini gördü.

"İsa'nın kutsal yaraları aşkına!" dedi Ursula alçak sesle; pencereden sarktı ve "Celia! Celia! Çabuk gel! Bekliyorum!" diye bağırdı.

Kız yukarı baktı ve rıza göstererek el salladı, sonra genç keşişe bir iki söz daha söyledi.

"Hiç de akıllıca değil, leydim" dedi Julian, "Korkularınızı çok sade göstermeniz ya da ona aşırı derecede baskı yapmanız. Her ikisi de oldukça masum, henüz..."

"Evet" diye kabul etti Ursula. "Ama Sör Anthony'den izin alır almaz Cumberland'e doğru yola çıkacağız..." Duraksadı ve hemen ekledi, "O da Celia'ya uygunsuz olduğunu düşündüğüm bir şekilde bakıyor."

"Tanrı'm!" Julian ellerini kaldırdı, sonra da bıraktı. "Herhangi bir erkek öyle yapabilir, ama o kadar korkmamalısınız. Bu çocuğun ruhu, zevki ve sadakati var. Dahası, her ne kadar masum olsa da bir tavernada yetişmiş, bu göz ardı edilemez. Bu, onun için bekâretini kaybetmesi demek değil; bu, acı çekme ve kalp kırıklığı. Stephen da onun kadar namuslu ve ona asla dokunmayacaktır – diğerleri onu yatağa atmak isteyecektir ve bunlardan bir sürü olacaktır – tecavüzlerin en ölümcülünü engellediğinden asla tehlikeli olamaz, tabii ki hiçbir kadının bekâreti bizim gizli ricamızla bozulamaz."

Ursula onu dinlemiyordu, çok geçmeden gelecek olan dışarıdaki hafif ayak seslerini ve kapının çalınmasını duymaya çalışıyordu.

Celia aceleyle içeri girdi. "İşte ipeğin, teyze!" Kırmızı bir top uzattı. "Kumaş satıcısının çırağı bunun için dört peni istedi; ona bunun ayıp olduğunu, benim o soyulacak şato soylularından olmadığımı söyledim ve bir çeyrek peniye aldım." Para üstünü Ursula'nın eline koydu. "Ve aşağıda Keşiş Stephen'la karşılaştım. Yemin ederim, hastalanmadan önceki hâlinden bile daha iyi görünüyor ve haftaya derslerime yeniden başlayacağını söyledi!"

Ursula dudaklarını ısırdı, ama planları olgunlaşmamıştı. Kızın neşesini bu kadar çabuk bozamazdı.

Üç peniyi bir gülümsemeyle kabul etti ve "Üstat Julian, Celia'nın avucuna bakmayacak mısınız?" diye sordu.

Julian bunu yapmaya oldukça isteksizdi. Açlığı ve rahatsızlığı artmıştı. Celia iki elini de uzatıp dans eder gibi yanına gelmeseydi reddedecekti. "Bu, falın bir parçası mı?" diye sordu kıkırdayarak. "Geçen yıl Cowdray panayırında el okuyan yaşlı bir falcı kadın vardı. Denemek istemiştim ama gümüşüm yoktu."

Küçük kırmızı elleri kendi eline aldı, çevirdi, hemen Venüs, Jüpiter, Satürn çıkıntılarına ve hayat çizgisine baktı. Gözlerinin onu yanılttığını umarak gözlerini kısıp yeniden baktı. Ellerini hızlıca bıraktı. Kadınlar bekledi.

"Burada pek bir şey yok" dedi sonunda omuz silkerek. "Yorumlanacak çok az şey görüyorum ve yoruldum. Size iyi günler diliyorum; sabah kahvaltıda görüşürüz." Eğilerek selam verdi ve çıkıp gitti.

Julian geçitten aşağı, kendisine bir kadeh şarap koyup gördüklerini inkâr etmeye çalıştığı odasına gitti. Celia'nın her iki avucunda da hayat çizgisi çok kısaydı ve Venüs tepesinde bir "ada"yla sonlanıyordu. Ayrıca sağ avuçta, yüzük parmağının başlangıcında Satürn üzerinde kötü bir haç vardı. Pekâlâ, birçoğu genç ölebilir ve sert ölümler yaşayabilir, diye düşündü. Jüpiter üzerinde bir yıldız vardı, bu iyi bir şeydi; ayrıca, bu dünyada hiçbir şey kesin değildir ve kehanetlerin ters gittiğini de gördüm ya da belki çocukken sağ avucunun şeklini bozan bir yaralanma yaşamıştır. Her koşulda ben hiçbir şey yapamam. Kehanet benim güçlü olan tarafım değil, ben bir doktorum. Bir kadeh şarap daha aldı ve sonunda onu hoş duygulara iten Ursula'ya karşı kızgınlık duymaya başladı. Saçını ve sakalını taradı, kıyafetlerini fırçaladı ve Sör Anthony'yi bulmak için dışarı çıktı.

Anthony akşam saat dokuza kadar kiracılar, hırsızlık yapan bir bar garsonu, yaşlı Molly O'Whipple'a yapılan histerik cadılık suçlamaları, kâhyanın talepleri ve son olarak Stephen, Üstat Julian ve Leydi Ursula'nın ricalarıyla uğraştığı uzun bir gün geçirmiş olarak esnedi ve yemek masasından geri çekilerek bir sürahi bal şarabını boşalttı.

"Harika" diye görüşünü belirtti Cowdray'de kalan son ziyaretçi olan 'Lord' Gerald'a. "Baş kâhya bunu kuyuda soğutuyor ve bal Yorkshire'dan geliyor -süpürge otu, bilirsiniz- ona keskin bir tat veriyor. Bekletilmiş içki; ancak Kral buradayken karnım iyi kırmızı şarap ve misket şarabıyla doluydu. Tanrı aşkına, bugün hava sıcak" diye ekledi yakasını gevşetip yüzünü sarı ipek bir mendille kurulayarak.

Gerald'ın küçük sincap gözleri ev sahibine dikkatle baktı. "Zor bir gün geçirmişsin, kuzen" dedi gülümseyerek. "Adil topraklarımda kontluğumu yeniden alırsam asla bu kadar vicdanlı olmayacağım."

Anthony güldü. Bu genç adam daha üç yaşındayken ona ne zaman "kuzen" dese hoşuna giderdi. Geraldine'i asla 'anne' olarak düşünmemişti ve düşünmeyecekti de."Kontluğunu aldığında ya da alırsan" dedi Anthony yeniden esneyerek. "Arazileri bana bırak, onları bilmek istemem... Bu gece, sarhoş olmak ve ay ışığında zamparalığa gitmek için iyi bir gece. Zavallı Midhurst fahişeleri iştah kaçırıcı."

"Senin sütçü bir kız vardı, Peggy Hobson. Ona baktım ve sağlıklı buldum" dedi Gerald yardım eder bir şekilde. "Onu getirebilir miyiz?"

Anthony kafasını salladı. "Evimi bulaştırmam. Leydi Jane iyileşirken

şimdi ve daha sonra şehirde bir kaçamak, ama itiraf edeceğim ve kefaretini ödeyeceğim."

"Şapeliniz katı mı?" diye sordu Gerald aylakça bir kuru erik şekerlemesini gürültüyle yiyerek. "Zavallı keşiş anladığım kadarıyla neredeyse ölüyordu."

"Evet, öyle, görevlerine devam etmek ve başıma Kentli bir açgözlü kadın yüklemek için yeterince iyileşti."

Emma Allen'la olan konuşmasını düşününce Anthony'nin yüzünde acıklı bir ifade oluştu. Baskı yapmıştı, sokulgandı ama kayıp çeyizle ilgili iddiasında oldukça ısrarcıydı. Anthony gerçekten nerede olduğu hakkında bir fikri olmadığını belirtince, gözlerinin kenarlarından yuvarlak parlak yaşlar döküldü. Sonunda bir sıranın üzerine yığıldı ve kocası telaşlı bir şekilde omzuna vururken iki ya da üç kez hıçkırdı.

Anthony'nin vicdanı da babasınınki gibi bazen manastırların kapatılmasından elde edilen aşırı kâr yüzünden sızlıyordu, sonunda Emma'dan kurtulmak için ona altı altın melek ve biraz kusurlu bir elmas yüzük vermişti.

Bunları açgözlü bir şekilde kabul etti, gözyaşları kurudu, kocasını uzaklaştırdı, açıkça bir şeyi olmadığını belirtti.

Anthony, Julian'a karşı da cömertti, keşiş için yaptığı başarılı doktorluk için teşekkürlerini ifade etti ve ona bir kese dolusu altın verdi. Ayrıca mahkemede bir gücü olursa Edward'ın antipatisini azaltacağını kibarca ekledi. "Ancak görüyorsunuz ki ben kendim çok dar bir tahtanın kenarında yürüyorum, doktor" dedi omuz silkerek. Julian başıyla onayladı, candan bir veda ile el sıkıştılar.

Leydi Ursula'yla olan konuşma daha da endişe uyandırıcıydı. Anthony ırkilmişti, hatta evinden birilerinin Cowdray'den uzun süreliğine ayrılmak istemesi gücüne gitmişti. Ve Ursula'nın sınıra doğru yolculuk yapma planının tehlikeli ve saçma olduğunu düşünüyordu.

"Sizin yaşınızda mı, Leydim?" diye sordu sertçe. "Ve bu, bu genç kızla mı? Mümkün değil." Sonra her gün genç kızın, masasının yanında, bahçede çiçek toplarken ya da yeni doğmuş köpek yavrularıyla oynarken gülumsemelerinin ona hoş gelmeye başladığını fark ederek rahatsız oldu.

"Kesinlikle Celia bu zorlu yolculuğa çıkmak istemez?" dedi. "Cowdray'de mutlu olduğunu düşünüyorum."

"Henüz bilmiyor" dedi Ursula. "Bazı sebepler var." Uzun bir nefes aldı. "Gitmesini zorunlu kılan sebepler. Sör Anthony, bunu sizden istemek-

ten utanıyorum, ama Celia'nın tek akrabasıyım ve onun için neyin en iyi olduğunu biliyorum. Sizden at ve koruma isteyerek kendimi daha da alçaltıyorum."

"Ne gibi sebepler?" diye sordu Anthony heyecanla. "Açık konuşun, leydim!"

Kadının yüzünün düştüğünü gördü, ama gözleri bu kadını gururla ve muntazaman düşünene kadar doğal bir şekilde dehşet verici olarak karşıladı. Aynı zamanda kadının soyunu da hatırladı. De Bohun soyu beş yüz yıl öncesine işgal günlerine kadar gidiyordu, Bohunlar 1528'e, yani yirmi dört yıldan daha az bir süre öncesine kadar Cowdray ve Midhurst'un sahibiydi. Anthony'nin tek taraftan akraba amcası Lord Southampton'a zorunlu satışına kadar. Oysa ben, diye düşündü Anthony, beş yıldan fazla yaşamadım burada.

"Size sebepleri söyleyemem" dedi Ursula sessiz bir şekilde. "Celia'nın ruhunu ve kurtuluşunu tehdit eden bir şeyden kaçmak için olduğu dışında. St. Anthony'ye, sizin aziziniz, efendim, bu olaya müdahale etmesi için dua ediyordum, bana verdiği gibi size de bir işaret vermesi için."

"İşaret?" dedi Anthony yavaşça. "Bir işaretiniz mi var?"

"Evet, geçen Salı, onun ayaklarının dibinde yaktığım mum bir ışık seli gönderdi ve yükseğe kadar alevlendi, azizin kollarındaki bebek İsa'nın yüzüne yansıdı ve küçük olan gülümsedi."

"Ah... Kesinlikle..." Anthony sarsılmıştı. Kadının alçak ve korkmuş sesine inanmazlık edemedi ve her şeyden öte St. Anthony mucizelerin azizi olarak biliniyordu. "Ricanızı kabul ediyorum, Leydi Ursula" dedi bir süre sonra. "Tanrı yolunuzu açık etsin."

Gerald, Anthony'nin derin düşünceleri sırasında ev sahibini izliyordu ve şimdi uçarı bir şekilde konuşuyordu. "Garip bir şekilde ağırbaşlısın, aslanım, kafa yormak sağlıksızdır. Zamparalık yapmayacağına göre, biz de şansımızı bunlarda deneyelim." Cebinden deri bir kutu çıkardı ve fildişi zarları salladı.

7

Cumberland'e gidecek olan konvoy yola çıktığında puslu kızıl ağustos güneşi Trotton ormanı üzerinden daha yeni doğuyordu.

Her zaman içgüdüsel olarak cömert olan Anthony, yolculuk için oldukça iyi bir destek sağlamıştı. Ursula ve Celia sağlam atlara biniyorlardı. Sandıkları ve yatakları taşımak için güçlü bir katır ve iki koruma vardı; on altı yaşında uzun boylu bir delikanlı olan Simkin ve babası Wat Farrier.

Wat otuz dokuz yaşında, güçlü, siyah sakallı bir adamdı, bir ayınınkiler kadar küçük keskin gözlerinin altında pembe yanakları vardı. Ahırların yanında doğmuştu ve onların arasında büyümüştü. Küçüklüğünden beri yaşlı Sör Anthony'nin yapılmasını istediği o kadar çok garip işte becerisini ve zekâsını göstermişti ki yaşlı şövalye Wat'ı bir yıllığına Midhurst'e özel bir okula yollamıştı.

Dolayısıyla Wat harfleri biliyor ve yazabiliyordu. Şahincilikte becerikliydi ve av hayvanı bekçilerini denetliyordu. Aynı zamanda Cowdray'in at bekçisiydi ve arenada mızrakla herhangi bir şövalye kadar iyi dövüşebilirdi. Yaşlı Sör Anthony'nin hayatı boyunca efendisinin diplomatik ya da askerî görevlerine eşlik eden Wat, dünyanın birazını görmüştü. İskoçları bastırmak için genişleme çabalarından birinde 1543'te kuzey sınırına kadar gitmişti. Boulogne kuşatmasında savaşmıştı; Sör Anthony Browne'la Anne'i, 'Hollanda Kısrağı'nı eve geri getirmek için Cleves'e kadar gitmişti; Anne, yaşlı Kral Hal'ın canını o kadar sıkmıştı ki Sör Anthony, evliliğin fehinden önce çok hassas dakikalar geçirmişti.

Son beş yılda Wat, at binmeyi ve şahinciliği öğrettiği genç Anthony kadar düşkün olduğu Cowdray'in kısıtlı yaşamında yıpranmıştı.

Dolayısıyla Wat bu kuzey görevinden memnundu ve karısından bir süreliğine uzak olmak onu mutlu etmişti. On sekiz yıl öncesinin güzel neşeli sütçü kızı nasıl olduysa pasaklı bir cadaloza dönüşmüştü. Bir tırmık gibi bir deri bir kemik kalmıştı ve dili iğne kadar sivriydi.

Wat sık sık ayrılmayı düşünüyordu. Fransa'da katılabileceği bir savaş

vardı ya da Hindistan'a kuzey doğudan bir geçit aramaya giden üç gemiye adam toplayan Sebastian Cabot'un gezisine katılabilirdi. Batıya yapılan seferler yeni bir kıta keşfetmişti ama değerli Baharat Adalarını değil.

Nesillerdir devam eden Browne ailesine duyduğu sadakat Wat'ın maceracı hayallerini dizginledi. Panayır günlerinde gemilerin yüklenişi izleyebildiği ve The Dolphin'de denizcilerle içebildiği Portsmouth'a at sürerek kendini avutuyordu.

Sıkıcı bir yolculukta iki kadına korumalık yapmak pek hoşuna gitmiyordu, ama yolculuğu canlandırabilecek gizli bir görev vardı.

Katırın yanında ayaklarını sürüyerek yürüyen ve o an için babasının eleştirisini gerektirecek hiçbir şey yapmayan Simkin'e tehditkâr bir bakış attı; sonra da yüklerine baktı. Leydi Ursula ata hayatı boyunca kolaylıkla binmişti; sırtı dikti, doru atın kıvrak yürüyüşünün ritmine hükmediyordu, eldivenli elleri dizginlerin üzerinde gevşek duruyordu.

Kız da başka bir sorundu. Eyer başından kaymıştı, sol ayağı üzengide burkulmuştu. Gayrimeşru bir Bohun ve bir taverna kızı olarak o kadar da eğitim aldı, diye düşündü Wat. Bu kadar sert ve ciddi belki de hırçın görünmese güzel kız, ya da olacak. Kadınlar, diye düşündü Wat, her yaşta garip, kafa karıştırıcı; onların canını neyin sıktığını asla bilemezsiniz ya da öğrenemezsiniz. Kuzeye doğru ormanın üzerinde uzanan boz renkli bulutlara baktı. Pedworth'ten sonraki yollar çamurlu olabilirdi.

Yeninde kızıl geyik başı arması olan deri yeleğinin altından omuz silkti ve "Hey Nonny Nonny" diye mırıldanarak aygırının boynundan bir at sineğini kovaladı.

Easebourne'den ağır ağır yürüyerek ilerlediler, manastırı geçtiler ve Ursula yeniden, Cowdray'in kapısında Sör Anthony'nin "elveda"sına örtülü bir "Teşekkürler efendim" dediğinden beri suskunluğunu koruyan Celia'ya baktı. Kutsal St. Mary, diye düşündü Ursula, – çocuk mallı volmuş görünüyor! Ama geçecek. Onu götürmeme izin verdiği için St Anthony'ye şükürler olsun. Yeni görüşler, yeni insanlar yakında; gerçek bir temeli olmayan çocukça soluk bir umut, önceki gece bile mutlu olduğundan, genç Mabel ona ut çalmayı öğretmeye çalışırken kendi hatalarına gülmesi ve Lord Gerald'ın şakasını hafif bir cilveyle bertaraf etmesi bile kederini yok edecektir.

O zamandan beri durağan, soğuk sessizliğe sebep olacak bir şey olmuş olamazdı. Son kez şatoya ya da keşiş Stephen'ın kahvaltısını hazırladığını

gösteren mavi bir dumanın yükseldiği St. Ann Tepesi'ne bakmak için bile kafasını çevirmedi.

Ursula atların arasındaki mesafeyi azalttı ve elini Celia'nın omzuna koydu. "Sadece düşün, tatlım!" dedi canlı bir şekilde. "Yarın ya da sonraki akşam Londra'yı; Köprü, Kule ve sarayları göreceksin. İstersen boğa güreşi alanına bile gideriz. Çok eğlenceli olacak!"

Celia cevap vermedi, yorgun gözleri atının kulaklarına bakıyordu.

"Rahatsız mısın, canım? Alışkın olmadığında atın hareketi..."

"Hayır, teyze" dedi Celia sonunda başını çevirerek.

Bir hastalığı var, diye düşündü Ursula. Huysuz çocuklar cezalandırılmalıydı. Kendi annesi onu, sınırı aştığında çimdik ve tokatla büyütmüştü. Ama Celia sınırı aşmıyordu ve çocuk gibi de görünmüyordu, küçük yüzü donuk bir tarafsızlık gösteriyordu.

Petworth'e giden tozlu yolda toynakların ve çiftliklerdeki köpeklerin havlama sesleri dışında birkaç millik alanda başka bir ses yok gibi görünüyordu.

Celia ne diğerlerinin ne de yolun farkındaydı. Teyzesinin sorusuna cevap veren zihninin küçük parçası henüz önceki gece düştüğü derin siyah gölün yüzeyine çıkmamıştı. Göğsünde karanlık bir boşluk hissediyordu. Etken bir güç olarak terk edilmişlik bir süredir hissettiği kızgınlığın yerini alıyordu. Kızgınlık çok daha az acıklıydı ve onun geri gelmesini istedi. Ondan nefret ediyorum, diye düşündü. Öyle dedim, bunu kastettim, hâlâ da ediyorum. Ama sadece karanlık bir boşluk vardı, hafif hafif acıtmak için küçük düşmenin kemiren ısırıklarıyla daha da keskinleşmişti şimdi.

Celia önceki gece Stephen'ı görmek için St. Ann Tepesi'ne gitmişti. Bu konuşmayı yapmamış olsaydı bugün sürgün yolunda Ursula'yla birlikte Londra'ya at sürüyor olmazdı.

Celia kaçış için dikkatli planlar yapmıştı. Son üç gündür kestirmeye yakın bir yerdeki porsuk ağacının altındaki gizli bir yere ekmek, peynir ve tuzlanmış balık saklıyordu. Gürültü geçene kadar Molly O'Whipple'ın tavan arasında saklanmayı planlamıştı. Yaşlı Molly, *ebe*, Leydi Jane ona bitkisel ilaçları için değer veriyor olsa da genelde cadı olarak görülürdü. Çevredeki herkes ondan korkardı, asla Celia'yı aramak için oraya bakmazlardı. Bu yüzden Celia'nın planları, Stephen'a yakın kalmaya yönelik çılgın bir arzuya ve Stephen'ın da onu kesinlikle istediği fikrine göre şekillenmişti.

Dün sabah Cowdray Şapeli'ndeki resmî vedalaşmalarından sonra kutsanmak için diz çöktüğünde, onun kalmasını istemiş gibi gelmişti. Saçına,

boynuna dokunduğunda gelen ani mutluluğun verdiği şokun ortasında, "Beni bırakma, sevgilim" diye fısıldadığını duyduğunu düşünmüştü. Daha Stephen'a cevap veremeden Ursula onu şapelden çekip almıştı, ancak artık tamamen anlaştıklarından şüphesi yoktu.

Sırrı ona öğleden sonra ve akşam yemeği boyunca güç verdi. Gülüyordu, neşeliydi, ta ki Sör Anthony'nin kibarca yolcuların şerefine kadeh kaldırmasından sonra masadan kalkana kadar. Sonra Celia teyzesine Mab'ın yavrularına hoşça kal demek istediğini söyleyerek bir bahane uydurdu.

Ursula bir düzine son dakika yolculuk ayrıntısıyla uğraşıyordu, sadece anlayışla gülümsedi. Celia'nın yeni tazı yavrularına olan tutkusunu iyi biliyordu.

Ancak çiftlik avlusuna çıkınca Celia yavruların ciyaklayıp annelerinin üzerinden atladıkları kulübede sadece bir saniye durdu. Ambarı hızlıca geçti, kulübeler sırasının etrafından dolaştı ve aşağıya çimenliğe yöneldi. Neredeyse hava kararmıştı, kulübede yaşayanlar yatmaya hazırlanıyorlardı. Kimse Celia'nın Rother üzerindeki köprüden geçtiğini, tepenin dibindeki meşe ve karaağaç ormanına daldığını ve tepeye doğru giden kaba patika yola girdiğini görmedi. Eski duvarın yosun tutmuş kalıntılarının üzerine tırmandı ve hiç şaşırmadan Stephen'ın barakasının birkaç adım ötesinde ayakta durduğunu gördü. Onu bekliyor olmasını umdu.

Stephen, Üstat Julian'ın ona verdiği listedeki bitkileri dikeceği bir bahçe kazıyordu. Kıyafeti yukarı çekilmiş, beline bağlı olan kemerin altına sıkıştırılmıştı. Ayaklarına toprak bulaşmıştı. Yüzü coşkulu ve parlaktı. Küreğin sapına çarpan haçı çıkarmıştı. Daha genç görünüyordu ve önceki görüşmelerine göre bir keşişe daha az benziyordu. Celia keyifle bağırdı. "Stephen! Buradayım, nihayet!"

Gülerek ona doğru koştu.

Stephen küreği düşürdü; yüzünde korkmuş bir ifade vardı. Kız, Anthony'nin verdiği yosun yeşili yün seyahat kıyafeti ile kızıl kahverengi kadife bir pelerin giymişti. Başlığı parlak saçından düşmüştü. Yüzü karanlıktaki bir beyaz gibi ışıldadı ve görünüşü Stephen için o kadar esrarengizdi ki, ormandan geçip giden bir peri gibi, elleri istavroz çıkarmak için kalktı. Paganlar, diye düşündü kafası karışarak, bu tepede ayin yaparlardı, Gerçek İnanç İngiltere'ye gelmeden önce.

"Neden şaşırdın sevgilim?" diye bağırdı Celia, hâlâ gülüyordu. "Ama sana geleceğimi biliyordun."

Stephen'ın nefes alışı sincapların sesleri ve hışırdayan yaprakların üzerinden duyulabiliyordu.

"Hayır" dedi.

Kıyafetini aşağı indirdi ve kızın çok iyi bildiği uzun, siyah, ciddi figür hâline geldi. "Celia neden buradasın? Bu sabah sana hoşça kal dedim."

"O bir göz boyamaydı" dedi gülümseyerek. "Seni bırakacağımı mı düşünüyordun? Senden bin mil uzağa gideceğimi mi? Gözlerindeki bakışı gördüm. Boynuma dokundun, burada kalmamı *istedin*."

Stephen'ın coşkusu arttı ve sesi inciticiydi. "Sana 'Benedikt' dışında *hiçbir şey* söylemedim." Söylememişti de ama bütün gün, kendi ellerinin önünde diz çöktüğünde saçlarını okşadığının, yaprak gibi yumuşak boynuna dokunduğunun farkına varması onu cezbetmişti. "Yarın gün doğumunda Cumberland'e gittiğinden emin olmak için. Başka?"

Sorudaki zayıflığı duydu ve yeniden kibarca güldü.

"Oh, çok basit" diye fısıldadı ona daha da yaklaşarak. "Çok iyi bir plan yaptım. Yemek sakladım. Bir süre Molly O'Whipple'ın yanında saklanacağım ve geceleri senin yanına geleceğim. Çok uzak değil. Ve Molly boş konuşmayacak."

"Celia..." Stephen kızın, planının tam olarak anlamını kavrayamadığını, onun masumluğunun gerçek olduğunu biliyordu ama hemen ihtiyacı olan soğuk, mantıklı kelimeleri buldu. "Bu aptalca, çocuğum! İtaatsiz ve nankörce bir budalalık. Bir kuş kadar aklın yok. Ne kadar Molly'nin yanında saklanmayı düşünüyorsun? Sonra ne yapacaksın?"

"Neden?" dedi bocalayarak. "Bir süre sonra Cowdray'e geri döneceğim. Ve sen onları ikna edeceksin; Ursula Teyze'yi, Sör Anthony'yi. Seni dinleyeceklerdir. Ve birbirimize yakın olacağız."

"Ne için?" dedi Stephen kelimeleri ayırarak. "Seni yakında istemiyorum."

Ellerini pelerinin bir katında döndürerek zorlukla konuştu. "Bu bir yalan, Stephen" diye ona bakarak fısıldadı. "Beni yakında istiyorsun!" Ona doğru koştu ve kollarını boynuna doladı. Stephen vücudunun yumuşak baskısını ve öptüğünde kendi vücudunun utanç verici tepkisini hissediyordu. Dudakları sıcak ve tatlıydı. Yaktığı baş döndürücü ateşi daha önce sadece titreyerek ve iğrenmiş bir şekilde uyandığı ahlaksız rüyalarda hissetmişti. Ondan uzaklaştı.

"Sürtük!" diye bağırdı ve kızı o kadar sert itti ki ayağı, yerdeki küreğe takıldı ve çimlere düştü. Orada yatıyordu, yüzünü elleriyle kapatmıştı.

"Sen küçük bir budalasın Celia Bohun" dedi. "Kutsal Meryem adına, senden nefret ediyorum!"

Kız hareket etmedi. o da onun küçük düşüşüyle duyduğu zalimce bir keyifle aşağı baktı. Kalçalarının kıvrımına baktı ve de kırışmış eteğinden çıkan zayıf, çıplak bacağına. Göğsü kızgın bir acıyla daralıyordu. "Merhamet" dedi alçak sesle. "Bunlar fahişe numaraları, Şeytan'ın numaraları."

Saat sekizde sokağa çıkma yasağını bildiren çan Midhurst Kilisesi'nde çaldı, Rother'in yanındaki çayırda bir koyun meledi. İki karaağaç dalı akşam serinliği çıkınca birbirine çarptı.

Celia aniden atıldı. Elleri belinde, çenesi dik bir şekilde karşısına geçti ve tavernada geçen çocukluğunun verdiği bayağı bir tonla konuştu. "Evet, seni korkak keşiş! Haklısın, ben bir budalayım. Aptal bir âşıktım. Ben de nefret edebilirim. Bana verdiğiniz diğer derslerden çok daha kolay. Korkmayın, Cumberland'e gidiyorum. Orada beni görmekten hoşlanacak adamlar olacaktır, eminim bir sürü vardır. Size hoşça kalın diyorum, keşiş Stephen!"

Hafifçe reverans yaptı, eteğini düzeltti ve saçını geriye attı. Geldiği gibi ormanın içine karışarak kayboldu.

"Kutsal İsa!" diye fısıldadı Stephen. Uzunca bir süre küreğe bakarak ayakta durdu. Gözleri batıyordu ve sulanmıştı. Yavaşça küçük şapele girdi ve taş mihrabın önünde diz çöktü. "*Ave Maria in gratia plena*..." Sözcükler hışırdayan yapraklar gibi kuruydu. "*Pater Noster... libera nos a malo*..." Sincapların anlamsız sesleri.

Kulübesine gitti ve taburesine oturdu, gözleri her zaman olduğu gibi Bakire'nin resmine gitti. İki taraflı, sevecen görünüm gitmişti. Güzel yüz ona kötü bir kınamayla sırıtıyormuş gibi gelmişti. Bir süre daha baktı. Kalktı ve resmi Her in Lent'i gizleyen mor bir bezle örttü. Sonra kulübesinden çıktı ve tepenin batı yamacından şehre doğru, Cowdray'in uzağına yöneldi. Midhurst arazisinde tüm gece yürüdü.

İki gün sonra Wat Farrier kilisenin gürültülü çanları öğleni bildirmek için çalarken nezaretindekileri Southwark'a doğru Borough High Sokağı'ndan geçiriyordu.

"Kutsal Mary, bu nasıl bir gürültü!" dedi Ursula gülümseyerek. "Şehrin bu kadar gürültülü olduğunu unutmuşum."

Thames'in iki yakasındaki mahalle kiliselerinin ding donglarının ara-

sında sürekli olarak arabaların gürültüleri, atların kişnemeleri, köpek havlamaları, hamallara verilen yüksek sesli emirler ve melodik sokak bağrışları vardı.

"Yok, mu alan? Yok, mu alan?" "Neyiniz eksik?" "Süt... taze çiftlik sütü..." "Makaslar, bıçaklar bilenir!"

Sokak daraldı ve biri lazımlığın içindekileri kaldırım kenarına atarken aralıklı olarak "Aşağıdakiler, gardınızı alın!" bağrışlarının geldiği pencerelerin altında gölgeler oluştu. Eski Tabard Hanı'nın önünden geçtiler ve taş döşeli avlusundan daha hoş sesler duydular. Bir udun tıngırtısı ve eşlik eden bir ıslıkla birlikte biri şarkı söylüyordu, "İleri ve geri çıplak bir şekilde ilerle."

"Eskiden çok daha fazla ses olurdu" dedi Wat, şapkasını düzelterek ve şeftali ve kayısılarla dolu sepetleri iten seyyar satıcı kıza göz kırparak. "Bizim de manastır çanlarımız var. Sık sık kulaklarımın patladığını düşünürüm."

"Evet" dedi Ursula düşünceli bir şekilde. Londra'ya yıllardır gelmemişti ve Güney yakasına daha hiç geçmemişti. Southwark'ta eskiden St. Mary Overies Manastırı olan Sör Anthony'nin evinde kalacaklardı. Sussex'teki Battle Manastırı'yla birlikte, Kral Henry bu tarihî Augustinian manastırını da yaşlı Browne'a hediye etmişti. Ursula artık mallarına el konmuş keşişler ya da din dışı yerlere çevrilmiş kutsal mekânlar için endişe duymuyordu. Ama şimdi tekrar vaftiz edilmiş St. Saviour'a ait olan büyük manastıra yaklaştıkça ve dolayısıyla yıkımdan kaçındıkça iç içe geçmiş şapellerin rezil durumu onu dehşete düşürmüştü. Her ikisi de tahtayla kapatılmıştı, ince taş işçiliği alçıyla pişirilmişti, lekeli camlar kırılmış ve sonra yırtık kâğıtlarla değiştirilmişti. Daha küçük olan şapel minberin yerine bir ocak yapılarak fırın hâline getirilmişti – Leydi Şapeli de ciyaklayan ve kötü kokan bir domuz kümesi olmuştu.

Ürkütücü keşifleri paylaşan Wat bir kahkaha koyverdi. "Keşke, leydim, zaman değişir, domuzlar ve ekmek insana sıkıcı bir keşiş sürüsünden daha faydalı olsa, benim yaşlı efendi buna asla izin vermezdi. Genç efendi buradaki mallara önem vermiyor. Sonsuza dek Cowdray'de tıkılıp kaldı."

Ursula cevap vermedi, değerli uşaklar bile bu kadar özgür konuşurken bastırılmalıydı, ama ona öyle geldi ki Londra'daki evinden uzak dururken Anthony tedbirli davranıyor olmalıydı. Buradan ayinden sürgüne gönderilmiş gibi görünüyordu. Ve Stephen Gardener, Winchester Piskoposu, bir zamanlar her şeye gücü yeten, sevilen adam şimdi gözden düşmüş

ve Kule'ye hapsedilmişti. Yakınlarında olan piskoposun yerine baktı. Pencereler kırılmıştı; büyük yapının şimdi ihmal ve terk edilmiş gibi bir görüntüsü vardı.

Katolikler için tehlikeli bir *zaman*, diye düşündü Ursula. Cowdray'de bunu nadiren fark etmişti ve Kralın ziyareti süresince efendisinin canını sıkma korkusundan dolayı Anthony'nin kurallarına uymuştu. Daha büyük tehlikeler gerçek görünmüyor, diye düşündü Ursula rahatsız edici bir dürüstlükle ve keşiş Stephen kilere kapatıldığında gizliden gizliye rahatlamamış mıydı? Hatta fare ısırığından olan hastalıktan dolayı daha da iyi hissetmemiş miydi?

Nehre yaklaştılar, Ursula, Celia'ya baktı. "Bak tatlım!" diye bağırdı. "Londra Köprüsü."

Kız hevesle baktı. Yolculuğun son günlerinde, Weald boyunca bir aşağı bir yukarı çamurlu yollardan ağır ağır ilerlerken, bir sürü köye girip çıkarken, iki geceyi Spread Eagle'dan çok daha lüks olan iki handa geçirirken acısı dinmişti. Kendini gizli bir hücreye hapsetmişti. Orada olduğunu biliyordu ama göz ardı edebiliyordu.

Köprüye baktı. Annesi ondan çok bahsetmişti ve ona çocukça şarkı oyununu öğretmişti.

"Ama bütün o *evleri*, teyze" dedi Celia kaşlarını çatarak. "Bir cadde gibi görünüyor. Hep mermer gibi hayal etmiştim, Cowdray'deki Büyük Salon'daki şömine gibi!"

"Evet, kızım" dedi Wat gülerek. "Hayaller nadiren gerçek gibidir. Bunu zamanla öğreneceksin."

"Şüphesiz!" diye cevapladı Celia küstahça, başının Wat'ı eğlendiren hafif bir hareketiyle. Kızın, yolculuğun başındaki kasvetli somurtkanlığından kurtulması hoşuna gitmişti. Oğlunun, genç Simkin'in Celia'nın attan inmesine yardım ederken kızarması ve gözlerinin açılması da hoşuna gidiyordu. Belki bir gün bir eşleşme olur, diye düşündü Wat, kız biraz daha büyüdüğünde. Uzun süre seyis yamağı olarak kalmayacaktı. Bunu görüyorum. Eğer onu askere gönderirse dünyada daha hızlı yükselebilirdi. Wat, Leydi Ursula'nın yeğeni için hedefleri olduğunu anlıyordu ama aptalca olduklarını düşünüyordu. Celia, babası kayıp bir saray soyundan gelen basit bir taverna kızıydı. Kâhyanın kızı Salt'ın bile üzerinde değildi. Bu, onun yerini gösteriyordu. Ve Leydi Ursula'nın kendisi; Cowdray'deki şüpheli konumu herkes tarafından biliniyordu.

"Burada, leydim" dedi Ursula'ya, atını göstererek ve dürterek. "Sör Anthony'nin evi. Bakıcıların etrafta olduklarından eminim."

Wat, yanındakilere, bir zamanlar *kemerli yol* olan yeri gosterdı. Orta avlu, turp ve saksı bitkileriyle dolmuştu. Dört manastır odası seyrek bir şekilde karyolalar, masalar, tabureler ve dolaplarla döşenmişti ama tozlu ve havasızdı. Bakıcı, yaşlı keşiş yaşlı Sör Anthony'nin hayırseverliğiyle hayatını sürdürüyordu ve sonunda hasır bir minderin üzerinde horlarken buldular onu.

"Kalk, Peder!" diye bağırdı Wat, bir deri bir kemik omzunu dürterek. "Cowdray'deki efendiden geliyoruz."

Yaşlı adam sıçradı. Eski püskü kıyafetini üzerine çekti ve korkmuş gözlerle baktı. "Yanlış bir şey yapmadım" diye fısıldadı. "Burada ayin yapılmıyor. Kendiniz bakabilirsiniz, burada Katolik yok..."

"Yok, yok!" dedi Wat sabırsızca. "Bizler Kralın görevlileri değiliz. Cowdray'den geliyoruz, Sör Anthony Browne'dan. Biraz duracağız. Kıpırda, yaşlı balık."

Wat ve Ursula'nın karışık güvenceleriyle Peder Anselm korkularından kurtuldu ve gevezeliğe başladı. Aylardır manastırdaki odalarda tek başınaydı, Sör Anthony'yi yakalamaya geldiklerinde Kralın adamları tarafından eğlence olsun diye yaralanmış bacağının acısını çekerek. "Bana ucu demirli bastonuyla çelme taktı, alçak herif" diye açıkladı Peder Anselm. "Biri, dolapta iyice sakladığımızı düşündüğümüz çarmıha gerilmiş İsa heykelimize ve küçük mihrabımıza baltayla vurdu."

Celia, abuk sabuk konuşurken gözlerini keşişten uzak tuttu. Keşişin kıyafeti dışında, gizli sırrını hatırlatan başka bir şey yoktu; kirli Augustinian giysisi Stephen'ınkine çok az benziyordu. Yalnızca yataklarını hasırların üzerine sermek, yemek için ateş yakmak üzere Simkin'e yardım etmek gibi pratik meselelere yöneldi. Yemek ve hareket delikanlıda mutsuzluk yaratıyordu; bunu çocukken öğrenmişti.

Sonraki iki gün Londra'yı görerek geçmişti. Ursula da uğursuz Kule'den Temple Bar'a kadar şehrin içinde at binip sonra da Westminister'a ulaşana kadar Thames kıyısındaki saraylara şaşkınlıkla bakarken en az Celia kadar heyecanlıydı. Abbey'e kırdan gelmiş herhangi biri kadar heyecanla baktılar ve limana ayak bastılar. Ancak Ursula orada ayine katılmayacaktı. Katolikliği Sussex'te doğal karşılanıyordu; Londra'da ise yeni dinin ne kadar yıkıcı olduğunu anlamaya başlamıştı. Caddeler boyunca at bindikçe sık sık yıkıntılarla karşılaştılar. Rahibe manastırları, hastaneler

ve kiliselerin hepsi (bunlar bir papaza adanmamıştı) yıkılmıştı ve taşları Protestan konakları inşa etmek üzere götürülmüştü. Keşişler, papazlar, rahipler ve etraflarında toplanan rahibe çiftler olmadan caddeler çok acayip görünüyordu. Yerlerini, kapı kenarlarında yas tutan, umutsuz, sığınacak yerleri olmayan, aç dilenciler almıştı.

"Korkunç..." dedi Ursula bir sabah Strand'de üstü başı yırtık, açık saçık bir kadın çığlık atıp kan kustuktan sonra gözlerinin önünde ölürken. "Şimdi kimse onları umursamıyor. Hiç kimse yaşlılarla, fakirlerle ve hastalarla ilgilenmiyor." Anthony'nin, masraflar için verdiği keseden cesaret edebildiği kadarını sadaka olarak verdi, ancak bu pek de iyi olmadı. Fiyatlar yıllar önce Londra'ya geldiğinden iki kat daha fazlaydı artık.

Celia doğal olarak daha az etkilenmişti. Parçası olmadığı bir acıyı anlamak için yeterince olgun değildi. Ama Ursula sürekli acımayla açıkladıkça Celia da duyarsız değişimlerin kötülüğünü anlamaya zorlanıyordu. Bastonlu Keşiş Kilisesi artık genç gösteriş düşkünlerinin top oynadığı bir tenis kortuydu. Yaklaşık iki yüz yataklı St. Mary Hastanesi yerle bir edilmişti ve yıkıntılarında ısırgan otları bitmişti. Şövalye Hastanesi Rahipleri Kilisesi barutla havaya uçurulmuştu. Baktıkları her yerde kırılmış camların elmas gibi parıldayan parçalarını ve yığınlar hâline getirilmiş kırık haçları görebiliyorlardı.

"Böyle olduğunu bilmiyordum" dedi Ursula. "Şeytan Londra'yı ele geçirmiş."

Şehirdeki bir at gezintisinden sonra "Ama sevgili teyze" diye bir girişimde bulundu Celia, "Wat diyor ki, Kral Edward yeni bir hastane yaptırıyormuş; yani halkın iyiliğini düşünmüyor değil."

Ursula kafasını salladı. "Solgun, ödlek delikanlının halkına yardım edebileceğinden ya da bunu yapmak için yaşayacağından şüpheliyim."

Londra Köprüsü'ne yaklaşıyorlardı, Ursula öfkeli bir tonla bu yorumu yaptığında Southwark'a döndüler. Bunun ani sonucu şimşek gibiydi.

Ursula'nın omzuna kaba bir el bastırdı, onu eyerde döndürerek. Sakallı küçümser bir yüz onunkine yaklaştı. "Geri dönün!" dedi pirinç bir miğfer ve geniş omuzlu bir yelek giyen adam. Atın dizginlerini hızlıca çekti. "Siz de genç bayan" dedi Celia'ya. "İkiniz de!" Elinde uzun bir mızrak vardı ve kemerinde de bir hançer. "Açık açık konuştuğunuzu duydum, hanımefendi" diye homurdandı, mızrağıyla Ursula'nın bacağını dürterek. "Ve bunun için hesap vereceksiniz."

"İhanet!" Muhafız kaldırım taşlarına indi. "Bunun için Düke hesap vereceksin. Şu anda Durham House'da." Her iki atın da dizginlerini yakaladı ve sağrılarına hafifçe vurarak etraflarında döndürdü. Köprü trafiği durmuştu, bir grup çırak ve ev kadını toplanmış muhabbet ediyorlardı.

"Bu ne, teyze?" diye fısıldadı Celia. "Adam ne istiyor?"

Ursula, merakla artan ama korkmuş kalabalık onlardan uzaklaşırken konuşmaların bazılarını duymuştu; "Dükün adamı... Northumberland."

"Kutsal St. Mary" diye bağırdı Ursula. "Ben Leydi Southwell, bu benim yeğenim, Kuzeye doğru giderken Londra'dan sadece geçiyorduk. Bizi akşam yemeğinin beklediği Southwark'ta kalıyoruz."

Muhafız aşağılayıcı bir şekilde omuz silkti. "Önemsediğim ve azizlere yakaran İspanya Kraliçesi bile olabilirsiniz. Bir Katolik kokusu alıyorum. Benimle gelin!"

Ursula, Celia'nın anlamamış bakışlarını yakaladı. "Öyle görünüyor ki bu düzenbazla birlikte gitmemiz gerekiyor, canım" dedi yavaşça. "Yaptığı aptalca bir hata."

Celia başıyla onayladı, korkmaktan daha çok keyiflenmişti ve tamamen kafası karışmıştı. Daha önce hiç "ihanet" kelimesini duymamıştı ve anlamını bilmiyordu. Bazı gizemli Londra yasalarından birini çiğnemiş olabileceklerini düşündü; belki de Strand'deki soylunun kapısındaki çiçek açmış şebboyları toplamamalıydılar. Mülk haklarını anlıyordu. Dükün hizmetkârı, onları; avlusu, kendileri gibi koruma altında olan şikâyetçiler ve kötü kişilerle dolmuş olan Durham House'a doğru giderken Strand'den geçirdi. Kestane rengi kadife şapka ve cüppe giymiş olan Dükün vekilharcı hepsinin orada bulunma sebebini sorarak gururla grup grup geziyordu. Ursula'nın muhafızıyla konuştuğunda gözleri ışıldadı ve buruşuk ağzı gerildi. "Aferin, Carson" dediğini duydular. "Evet, majesteleri bunlara bir bakmak isteyecektir."

Evdeki muhafızlardan biri gelip kadınlara kabaca attan inmelerini söyleyip sarayın içine sokana kadar avluda başka bir gecikme daha oldu. Koridorlar boyunca onlara, Edward'ın herhangi bir odasından daha büyük ve daha lüks olan dinlenme odasına kadar yol gösterdi. Yeni Northumberland Dükü olan John Dudley tenteli bir tahtta kendisi için tasarladığı bir kalkanın altında oturuyordu. College of Heralds bile çare değildi ve Kral da karşı çıkmadığından Dudley biriktirdiği unvanların konaklamalarına ilave etmişti. Warwick ayısı ve personelini Percy aslanları destekli-

yordu, Dudley'in kendisi için daha otantik bir soy kurması için mevcut çabasını bekliyorlardı.

Dinlenme odası dalkavuklarla doluydu; yeni şövalyeler, hizmet adayları, kendilerini kurnazca İngiltere'nin gerçek yöneticisine bağlamış birkaç soylu. Kürsünün altında bir memur oturuyor ve kaz tüyü kalemi parşömenin üzerinde bir sonraki kayıt için hazır bekliyordu. Ursula ve Celia içeri itildiğinde çok azı etraflarına bakıyordu, ancak Dük doğruldu ve hevesle iki kadına baktı.

Dük elli yaşında çirkin bir adamdı. Keli mesafeli bir şekilde yerleştirilmiş kuş tüylü şapkayla gizleniyordu. Aslında bir Kalvenizm savunucusu olarak gösterişsiz bir biçimde giyinmişti. Çatallanmış siyah sakalı ve dudaklarının üzerinde kümelenen ve dökülen bıyığı küçük kırmızı ağzının etrafında çok sıktı. Dumanlı cama benzeyen gözleri, duruma göre neşeli olabiliyordu; Edward'a göre her zaman bir baba şefkatiyle parıldıyordu. Nadiren, şu an oldukları gibi soğuk bir şekilde değer biçiyordu ve merhametsizdi.

"İyi günler, leydim" dedi Ursula'ya yanına gelmesini işaret ederek ve reverans yapana kadar bekledi. "Muhafızım sizden ahlaksız, hayır, ihanet türünden konuşmalar duyduğunu söyledi."

Memur hemen parşömene yazdı. Ursula durdu ve bir süre sessiz kaldı. "Öyle bir şey hatırlamıyorum, majesteleri, kulak misafirleri ve casuslar yanlış duymuş."

Dükün dudakları düştü, gözlerini kapattı, bunun doğru olabileceğini biliyordu ve yaşlı bir dulla genç bir kızın zamanına değmediğini düşündü. "Majesteleri Kralla ilgili küçük düşürücü laflar etmişsiniz. Şeytandan bahsetmişsiniz" dedi Dük "Ve bir aziz adına yemin etmişsiniz."

Ursula tereddüt etti, ilk suçlamayı göz ardı etti ve sonuncuya hemen cevap verdi. "O bir dil sürçmesiydi, majesteleri. Ben yaşlı bir kadınım ve benim seviyemden birine yapılan saygısız muamele yüzünden o kadar korkmuştum ki unutmuş ve eski dine ait bazı sözcükler kullanmış olabilirim."

Northumberland onu geçiştirdiğini bilerek sertleşti. Ona daha da sert bakmaya başladı. "Boynunuzdaki zincir nedir?" diye bağırdı aniden. "Ucunda asılı olan şey saklı! Çıkarın!"

Ursula'nın zayıf yanakları kızardı, titreyen dudaklarını ısırdı. Sohbet eden şövalyelerden bazıları bakmak için dönerken memur da kafasını kaldırdı. Celia ilk kez tehlikeyi hissetmişti.

Dük, Ursula'nın boynundaki zinciri ucundaki fildişi haçı ortaya çıkararak çekip çıkaran muhafızına bir işaret yaptı.

"Ah..." dedi Duk hafifçe gülumseyerek ve yeniden bir işaret yaptı. Muhafız eğilerek altın zinciri verdi. Dük belirgin bir temkinle haçı çıkardı, ortadan ikiye böldü, sonra eğildi ve parçaları memurun çöp kovasına attı.

"Kesinlikle unutkansınız, leydim" dedi Ursula'ya. "İngiliz yasasının, kraliyet emrini unutmuşsunuz." Aniden Celia'ya döndü. "Ve siz de genç bayan, üzerinizde bu yasaklanmış şeylerden, putperest süslerinden taşıyor musunuz?"

Kafasını salladı, ışık dolu gözleri boş bakıyordu. "Hayır efendim..."

Dük dalgınca Ursula'nın zincirini dizine astı. Kızı süzerken öbekleri ayırarak çatallanmış sakalını düzeltti. Dürüst, diye düşündü. Önsezileri olmasa otoriteyi elde edemezdi. Neredeyse yemek saatiydi, karnı gurulduyordu ve bu önemsiz balıklar için bu korkunun yeterli olduğunu hissetti. Marshalsea'de bir haftalık hapis kesinlikle kışkırtıcı konuşmaları ve yasaya karşı çıkmayı engelleyecektir.

"Southwark'da nerede kalıyorsunuz, genç bayan?" Celia'ya seslenmeye devam ediyordu, çünkü yaşlı kadının yüzü kızgın ve inatçıydı. Carson, Southwark'da kaldıkları yeri söylemişti, bir dış mahalle ve sorusu açıkça resmîydi.

"Sör Anthony Browne'un evinde, eski St. Mary Overies Manastırı'nda, şimdilik, efendim" diye cevap verdi Celia. "Ama Cowdray'den geliyoruz."

Dükün burun delikleri daraldı. *Cowdray!* Gezisi boyunca Kral orada kaldıktan sonra öyle bir şey bildirilmemiş olsa da Papalığın şüphesiz yuvası. Kralın orayı ziyaret etme düşüncesine karşı çıkmıştı, ancak kendisine engel olunmasına izin vermişti. Anthony Browne'un desteği eğer alınabilirse ileride oldukça faydalı olacaktı. Browne belirsiz bir etkendi. İyi niyetli, zengin, biraz aptal, eski Katolik tabii, ancak diğer birçoğu gibi değişmiş olabilirdi. Dük, gözlerini Celia'nın üzerinden geçirip uzaktaki kapıya baktı.

"Lord Clinton!" Dük aniden sesini yükseltti ve mırıldanarak gelmekte olan şişman soylu adamı tüm odaya duyurdu.

Clinton Deptford'daki kraliyet tersanelerinden geldiğinden Nortumberland'in yine donanma meseleleri üzerine ona danışacağını düşünen kalabalık Clinton'a yol verdi. Durdu ve iki kadını görünce hayrete düştü.

"Evet" dedi Dük. "Onları tanıyor musunuz? Cowdray'den geldiklerini iddia ediyorlar."

"Pekalâ, onları orada gordum" dedi Clinton, kafası karışmıştı. Masada Leydi Ursula'yla karşılıklı birkaç iltifat etmişlerdi ve kesinlikle çoğu adamın da yapacağı gibi Celia'yı fark etmişti. "Sorun nedir? Başları belada mı?"

"Olabilir..." diye cevapladı Dük yavaşça. "Yaşlı bayan bir Katolik ve Kral hakkında oldukça saygısızca konuşurken duyuldu. Biraz kalın kafalı olabilir ama ona kefil olursanız onu serbest bırakacağım."

Dük tedbirli bir şekilde adım atıyordu. Ama son zamanlarda Lord Clinton'ı davasına çekmişti. Clinton, bıkmadan usanmadan seviyordu ve bunu açıkça söylüyordu, önümüzdeki hafta Lincolnshire'da Anthony Browne'un üvey annesiyle evlenecekti. Lord High Amiral karşı çıkılabilecek biri değildi.

"Peh!" dedi Clinton. "Northumberland, onlarla vaktimizi harcıyorsun, daha önemli konular var; Salisbury'de Krala ne zaman katılacaksınız?"

Eksik dişinin verdiği pelteklığe rağmen Amiral baskılı bir şekilde konuşuyordu ve konuşmasında Dükün alışkın olduğu yaltakçı çekingenlik yoktu.

"Haftaya" dedi Dük. "Ama şu anda Cheke onunla birlikte. Benim için burada yapılacak daha çok iş var."

"Evet" dedi Clinton sabırsızca, "Çok." Omuz silkerek Celia'nın endişeli, güzel yüzüne güven verici bir gülümseme gönderirken kadınların alıkonmasını önemsemediğini gösterdi.

Ama eskisinden de dikkatli Dükün yeni bir şüphesi vardı.

"Yakında Cowdray'e geri dönecek misiniz?" diye sordu kızarmış, gizemli tansiyonun farkında olan Celia'ya. Cevap vermeye karşı koyamadı ve bunda bir zarar göremedi.

"Yakında değil" duraksadı. "Kuzeye gidiyoruz."

"Nereye?" dedi Dük ve sakalını sıvazlayarak bekledi.

"Dacrelara, Cumberland'e."

Dük Clinton'a baktı. Bir sürpriz vardı. Daha yeni Berwick'ten Lord Dacre'la görüşmeden dönmüştü. Dacre Batı sınırının feodal lorduydu. Baronluğu sınırın gücü için çok önemliydi. Aynı zamanda da köklü bir Katolik'ti, ancak askerî gücün tek önemli etken olduğu vahşi Kuzey'de dinî farklılıklara gözünü kapatması gerekmişti.

"Gislandlı Dacreların bazıları Kral oradayken Cowdray'deydi" diye cevabı yapıştırdı. "Majesteleri Kral onları sever. John Dudley -Paul'un çanları saat dördü çalıyor- yaşlı bir kocakarı gibi titizleşmişsin!"

Dükün göz kapakları öfkesini gizliyordu. Gerçek adının kullanılmasına ve Clinton'ın kelimelerine kızmıştı ve daha sonra Amiral bunlara pişman olacaktı. Fakat kabul etti, hafifçe sorduğu bir soru hariç.

"Kuzeye giderken yolunuzun üzerinde bir ihtimal Hunsdon'a uğrayacak mısınız, hanımefendi?" Genç yüzden yaşlı olana baktı ve her ikisinde de gerçek hayret görmüştü.

"Hunsdon ne, majesteleri?" diye sordu Celia. "Daha önce Midhurst'ten hiç ayrılmadım, yolda nerelerde durduğumuzu bilmiyorum."

"Siz, leydim?" sonunda Ursula'ya döndü. "Şu anda Hunsdon'da kimin ikamet ettiğini biliyor musunuz?"

"Hayır, majesteleri" dedi Ursula, tamamıyla gerçeği söyleyerek. "Bilmiyorum."

Clinton aniden kahkaha attı ve Dükün koluna vurdu. "Siz onları düşünmeden yeterince kargaşa var zaten, garanti ederim."

Dük başıyla onayladı. "Gidebilirsiniz, leydim." Zinciri ona attı. "Ama gelecekte dilinize hâkim olun, taktığınız süslere dikkat edin ve Roma'nın ahlaksız Piskoposuyla oyun oynamayın yoksa parmaklıkların arkasını boylarsınız, bugün Lord Clinton sizin için konuşmasaydı olacağı gibi."

Celia, Ursula'nın elini yakaladı ve kavradı. "Parmaklıkların arkası..."

Her ikisi de sessizce reverans yaptılar ve artık dinlenme odasından çıkarlarken birçok meraklı bakış vardı üzerlerinde. Bir uşak onlara bahçeye kadar eşlik etti. Atlarına bindiler ve Londra Köprüsü'ne doğru Strand üzerinden at sürdüler. Southwark'taki küçük manastır odalarına gelinceye kadar konuşmadılar.

Wat Farrier onları endişeli bir şekilde karşıladı. "Siz ikiniz için endişelenmeye başlamıştım, Simkin'i yanınıza almalıydınız. Londra caddelerinde gezmek göründüğü gibi değildir, başınız belaya girebilirdi."

"Girdi" dedi Celia gürültüyle bir sıraya otururak. "Oh, Wat..." Kollarını sıkıca doladı ve korkmuş bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Wat ona baktı, sonra da yüzü asık ve solmuş olan Leydi Ursula'ya. Peder Anselm akşam yemeği için ateşe koyduğu tavşan yahnisini döndürmek için ateşe yaklaştı. Simkin bıçakları, çatalları ve kalaylı kaşıkları meşe masaya dağıtıyordu.

"Hayır, hayır kızım" dedi Wat kolunu Celia'nın omzuna koyarak. "Sorun ne, ne oldu?"

"Önce yemek yiyelim" dedi Ursula. "Sonra her şeyi anlatacağım." Kolay gözyaşları dökeceği çağı çoktan geçmişti ve Celia gibi bir rahatlama

bulamıyordu. Ancak kendini yemeye zorladıkça elleri titriyordu ve sorgulama sırasında fark etmediği panikle mücadele ediyordu.

Bardaklarca güclendirici bira, ekmek ve yahni tükettiler, sonra birlikte Wat'a hikâyelerini anlattılar. Onların bilmediği birçok ipucunu bildiğinden kadınlardan daha çok dehşete düşmüştü.

Ursula'nın en çok üzüldüğü şeyin, Dükün haçını kırması ve bir fahişe gibi kaba, saygısız bir muamele görmüş olması olduğunu fark etti. Celia şokun geçmesiyle yaşadıklarını bir macera olarak görmeye başladı. "Bu Dük" dedi, "gerçekten korkutucu değil, bizi 'parmaklıkların arkasına' gönderebileceğini söyledi ama şüphesiz ki onu kastetmedi."

"Kastetti" dedi Wat sertçe. "Fleet, King's Bench ya da Marshalsea, bunlar Lord Clinton sizi kurtarmasaydı gideceğiniz yerlerdi."

"İyi ki olmadı" dedi Celia. "Tanrı'm, ama bu çirkin küçük adam güzel bir sarayda yaşıyor; atlar, duvar halıları, kilimler ve camlar. Cowdray'den bile büyük. Wat... Hunsdon nerede?"

"Hunsdon?" diye tekrar etti Wat korkmuş bir sesle. "Hunsdon'dan bahsedildi mi?"

"Evet" dedi Ursula tabağını geri iterek. "Majesteleri kuzeye giderken yolda Hunsdon'da durup durmayacağımızı sordu. O yeri daha önce hiç duymadım."

Wat iç çekti. Her şeyden öte bu kadınların çok az katıldığı parıltılı dönem olan Kralın ziyaretine rağmen bu ikisi bir manastırdaki kadar münzevi ve masum yaşamıştı. Dahası, diye düşündü Wat, Easebourne'un dünyevi eğlencelerini hatırlayarak. İhmalleri kendileri ve de efendilerinin merakları için tehlikeli bir hâl almaya başlıyordu. Ağzını deri ceketinin koluna sildi ve sertçe konuştu. "Leydi Mary Hunsdon'da. Hertfordshire'da ve bu, onun en çok sevdiği yer. Kuzeye giderken orada duracağız."

Ursula yutkundu. "Prenses Mary mi?" dedi kuşkuyla.

Wat kafasını salladı. "Artık öyle anılmıyor, bilmeniz gereken diğer bir önemli konu, yoksa birçoğumuzu Tyburn'de astırırsınız, leydim."

Bu sabah Ursula kendisiyle böyle konuşulmasına kızardı, şimdi sadece, "Leydi Mary'yle ne yapmamız gerekiyor?"

Wat tereddüt etti. Yahni tenceresini ekmekle sıyıran ve dişsiz ağzında iştah açıcı lokmaları gevelemekte olan yaşlı keşişe baktı. Alçı duvara dayanmış, kendinden geçmiş, dikkatle cevabını dinleyen Celia'ya dalgın dalgın bakan oğluna baktı.

"Sör Anthony'den mesaj" dedi Wat kısaca. "Doğal olarak saygılarımızı iletmek için, o hâlâ tahtın vârisi."

"*Hâlâ?*" diye atıldı Ursula. "Buna şuphe yok kı. Merhum Kralın vasiyetinde var bu. Herkes biliyor."

"Ah" dedi Wat. "Bilgi bir şeydir, olanlarsa bir diğeri. Leydi Mary köklü bir Katolik, azizler onu koruyor."

"Ama Prenses Elizabeth öyle değil" dedi Ursula kaşlarını çatarak.

"Leydi Elizabeth öyle değil. Herkesin dediğine göre o açıkça konuşmaktan korkan ufaklık, hüzünlü renklerde giyinir, her zaman baş ağrıları olur ve bayılır, bir kaza 'kışt' demez. Dolayısıyla şu anda her iki kız kardeşinden de hoşlanmayan Majesteleri dışında bir şey demeyeceğim. Onları görmeyeceğim."

"Ama yine de" dedi Ursula. "Babasının vasiyetini değiştiremez."

"Bir Kral istediğini yapabilir." Wat dudaklarını ısırdı ve sonra kafalarını dağıtmak için katılabilecekleri bir ayı güreşinden bahsetti. Mevcut belirsiz komplodan, ona biraz güvenen Sör Anthony'den daha fazla emin değildi. Ama dedikodular hızlı yayılıyordu. Hizmetçiler efendilerinin sandığından çok daha fazla şey biliyorlardı ve Kralın ziyareti boyunca Wat, Lord Clinton'ın uşağıyla biraz içmişti. Adam Northumberland Dükünün korkunç amaçları olduğunun ipuçlarını verdi. Ama kimse ne olabileceğini bilmiyordu.

"Celia'yı ayı güreşine götürebilirsiniz" dedi Ursula. "Biraz sakinleşmek istiyorum. Ona iyi bakın."

"Burada mı kalacaksınız?" dedi Wat. "Evet, dinlenin, leydim. Gün doğumunda Hunsdon'a doğru yola çıkıyoruz."

Ursula dalgın dalgın başıyla onayladı. Yalnız kalmak istiyordu. Wat ve Simkin'in arasında ayı güreşine giden heyecanlı Celia'yı izledi. Ateşin yanına yatmış olan Anselm'e baktı.

Göğsündeki keseden kırık altın zinciri çıkardı ve haçı tutan dönmüş halkaya baktı. Gözleri sulandı, hızlıca kırptı gözlerini, sonra mutsuz bir kafa karışıklığıyla taş zeminde yürümeye başladı. Bir yol gösterici isteği sardı, bir rahip -ama nereden bir rahip bulacağını bilmiyordu- bir ibadethane, sonra, duaya ve ilhama giden geçitler olan bildik işaretler görebileceği kutsal bir yer. Pencereden St. Saviour'un dört sivri kulesine baktı, sonra mantosunu giyip manastır avlusuna indi ve öylece kiliseye girdi.

Kasvetliliği onu hayrete düşürdü. Boyalı pencerelerin hepsi parçalanmıştı, bazılarının yerini donuk, grimsi camlar almıştı. Gotik kubbenin al-

tında, oluklu sütunlara yazılar yazılmıştı, kömürle isimler ve müstehcen figürler çizilmişti. Mihrabın önünde haç sahnesi ya da sunak yoktu. Mihrap merdivenlerinin üzerinde sade meşe bir cemaat masası vardı. Solda, Kutsal Bakire'nin heykeli gitmişti ve biri, şüphesiz bir hizmetçi, bir çalı süpürgesi ve toz bezleri bırakmıştı. Ursula'nın yavaş ayak sesleri kilisenin boş orta bölümünde yankılandı.

Oturacak bir yer yoktu, ama Ursula mihraptaki Orta Çağ tuğlalarına diz çöktü ve annesinin ona elli yıl önce ilk kilise toplantısında verdiği tespihi çekmeye başladı. Kralın ziyareti dışında her zaman kemerinde asılıydı; sade akik bir tespihti ve küçük bir gümüş haçla kristal bir ucu vardı. Mantosu onu Durham Sarayı'nda gizlemişti, yoksa o da muhtemelen küçük fildişi haç gibi parçalanabilirdi. Bu yüzden, Ave Marias'a başlamadan önce; duaları anlamsız kılan saygısızlığa uğramış kilisenin çirkin kişiliksizliğinden nefret ettiği gibi gizli olmak zorunda kalmaktan da nefret ederek, endişeyle etrafa baktı.

Daha önce hiç aramadığı bir tür güvence arayarak inatla mırıldandı. Hiç yoktu. Uzakta bir yerlerde bir kapı çarptı ve o da tespihi kesesine saklayarak sıçradı. Dünya çıldırmış, diye düşündü. Ben yaşlı bir kadınım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Bizi hapse atmış olabilirlerdi. Onlar güçlü; güçlü ve kötü. Sevgili Efendimiz ve onun Kutsal Annesi bu diyardan kaçtılar. Ama eğer Celia güvende olabilirse... Genç kıza duyduğu sevgi diğer bütün sevgilerin aksine sıcak ve dokunaklıydı.

Ne kadar çevik olduğunun farkına varmadan kalktı ve hâlâ amaçsız, rahatlamamış olarak güney kapısından çıkıp gitti.

Güneş alçalıyordu. Nehir trafiğindeki küçük kayıkların ve mavnaların arasında kuğuların gezindiği Thames'e yansıyan puslu kızıllığa baktı.

Ursula genelevler ve "The Liberty of the Clink" diye anılan pis kokulu birahaneler bölgesine doğru Bankside'da kapılarında iş bekleyen fahişeler arasında merak uyandırdığının farkında olmadan gezindi. Siyah kadife içindeki uzun yaşlı kadının farklılıklarını dışa vurarak yanlarından geçip gidişini izlediler. Kimse ona sataşmadı. Asaleti ve oldukça güzel yüzündeki hüzün gibi algıladıkları bir şey onu koruyordu. Clink'te acıya ve yasa saygı gösterilirdi.

Ursula yürümeye devam etti. Pis kokulu yollardan bir kez daha kuzeye dönüp Thames'in karşısına çıktığı Borough High Sokağı'na geri döndü. "George" yakınlarında yolu, South Country'ye yün mallar taşıyan bir

katır kervanı tarafından kesildi. Bir duvarın kenarına çekildi ve isminin seslenildiğini duydu. Dalgınlığı o kadar derindi ki çok az dikkat etmişti ve satıcılardan birinin boğuk sesini yanlış anlamış olabileceğini düşündü.

Bir el koluna dokununca irkildi ve ses tekrar etti, "Leydi Southwell!" Ursula etrafına baktı ve Üstat Julian'ın ona gülümsediğini gördü.

"Benden daha fazla şaşırmış olamazsınız" dedi yüz ifadesine gülerek. "Yeniden *Southwark*'ta karşılaşmak!"

Ursula irkildiği bir saniyenin ardından haz ve gizemli bir rahatlama hissetti. Yüzü aydınlanmıştı. "Ne kadar mutlu" diye açıkladı elini tutarak. "Çok fena endişe duyuyordum!"

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm" dedi Julian, şaşırmış ve bu karşılamasının sıcaklığından biraz etkilenmişti. Bir kadının gözündeki aşk ışığını biliyordu ve sebebi ne olursa olsun bunu aşağılamayacak kadar zekiydi. Ayrıca Ursula'yı seviyordu ve onun beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması hoşuna gitmişti.

Beraber manastıra doğru yürüdüler. Julian az önce, St. Thomas Hastanesi'nde Bessie adındaki açık sarı saçlı bir kızda görülen şaşırtıcı bir vakayı incelemişti. Güzel yüzü ve boynu kestane gibi kahverengiye dönüşüyordu ve sonra mürekkep gibi lekelerle biçimsizleşiyordu. Dahası hasta yemek yemiyordu ve bir maymun kadar küçülmüştü. Bessie, Julian'ın metresinin; altı peniye büyüler yapan, adı çıkmış ve ölümcül bir balıkçı kadın kocasını yakaladığı için iğrenç bir cadı konumuna düşen Alison'ın bir kuzeniydi.

Julian emin değildi. Cadılık mümkün olabilirdi, ancak sebebin kızıl bedenin içinde bir yerlerde yattığından şüpheleniyordu. Kız açıkça ölüyordu ve Julian, Vesalius ve kendi hocası Fracastorius'un Padua'da kadavralara yaptığını gördüğü gibi cesedi parçalara ayırıp incelemek istiyordu. İngiltere'de cesetleri almak yasal olarak imkânsızdı. Öldüğünde kahverengi alacalı kızın bedenini onun için saklasın diye hastane hademesine rüşvet vermeye çalışıyordu ama çok fazla başarı umudu yoktu. Julian, hâlâ yoksul olarak sadece iki buçuk şilin önerebiliyordu ki bu da hademeyi suça itmeye yetmezdi.

Ursula'nın sorunlarını dinlerken bir süreliğine meseleyi unuttu. Manastır avlusuna geldikten sonra taş bir sıraya oturup ona içini dökmüştü. Julian, Ursula'yı şimdi sessizleştiren şeyin Northumberland'in muhafızı tarafından yakalanmaktan çok genel bir kavrayış ve yaşam kaynağı olarak gördüğüdeğerlerin yıkılması olduğunu anlamıştı. Julian, bunun, Ursula'nın hayatı boyunca karşılaştığı ilk merhametsizlik olduğunu anlamıştı.

"Ve bu zavallı kilise..." dedi Ursula işaret ederek. "St. Mary Overies -yeni adını kullanmayacağım- ona ne yapmışlar, neden Tanrı ve Leydimiz kendilerini korumamış?"

"İnsan merak ediyor..." dedi Julian biraz da kendisiyle konuşarak. "Ama tarih boyunca çoğu zaman kötülük galip gelir. Ya da bize kötü görünen şey; nasıl emin olabiliriz ki?"

Kadın baktı. "Neyin kötü olduğundan emin değil misiniz? Şaka yapıyorsunuz, Üstat Julian. Ya da Şeytan'ın sıcak nefesi sizi bu ahlaksız şehirde yozlaştırıyor."

Julian omuz silkti. "Belki, onu hiç görmedim, ayrıca hiç melek de görmedim." Gri gözleri parıldadı ve kendi endişelerine dönmeden önce Ursula ona belirsizce cevap veren bir şekilde gülümsedi.

"Kuzeye giden yolda daha fazla tehlike olduğunu düşünüyor musunuz? Prenses Mary'yi görmek için duracağımız Hunsdon'dan endişeleniyorum. Sör Anthony neden bana söylemedi? Ve bu adam -Dük- tahtında ağ ören devasa bir örümcek gibi oturuyor."

"*Da vero*" diye katıldı Julian, ona öyle geliyordu ki Ursula'yla herhangi bir ilişki kendi meraklarına zarar verebilirdi. Düşüncesizce hareket eden kadın tehlikeli yerlerde dikkat çekmişti. John Cheke, Portsmouth'ta Kralın gezisine katılmıştı, ama Julian arkadaşıyla bir defa cesaret verici bir konuşma yapmıştı. Sarayda hâlâ terfi umudu vardı. Northumberland de yakında Krala katılacaktı. Eğer bilinen bir Katolik'le yakınlığı ortaya çıkarsa bu, çok da akıllıca olmazdı.

Julian tıbbi malzemelerini de alarak sıradan kalktı. "Pekâlâ, sevgili bayan" dedi memnun bir şekilde. "Hasta kuzeninden haber bekleyen Alison'a dönmem lazım. Şansınız bol olsun!"

Ursula irkilmişti. "Gidiyorsunuz!" Feryadı o kadar acıklıydı ki Julian elini aldı ve soylu bir tavırla öptü.

"Korkarım gitmek zorundayım. En azından..." gülümseyerek ekledi, "Küçük Celia'yı Cowdray'de korktuğunuz karışıklıktan uzak tuttunuz. Bunu başardınız!"

"Evet" dedi Ursula yutkunarak. "Ve benim Celia'mın kaderi, parlak bir gelecek. Öyle dediniz... Doğumu, avuçları!"

Julian eğildi, içindeki soğukluğu gizleyerek. Celia'nın geleceğinde başka şeyler de görmüştü, ancak kehanetlerin belirsiz dünyasında hiçbir kesinlik yoktu ve sonradan bunları keşfetmeye karşı koymuştu.

"Üstat Julian!" Ursula gönülsüzce bağırmıştı. "Metresinizle evlenecek misiniz, Alison'la?" Zayıf yanakları kızarmıştı.

"Bacchus adına, hayır!" Julian kırılmıştı. "Bir Ridolfi di Piazza bir berberin kızıyla evlenecek ha! Beni incitiyorsunuz, leydim!"

Ursula daha da kızardı ama gözleri rahatladığını gösteriyordu. "Özür dilerim, Üstat, eminim daha iyi bir eş bulabilirsiniz, isterseniz."

Kızgınlığı geçmişti, kadının ona duyduğu şefkatin daha da farkına vararak ona kibar bir bakış attı. Keşke zengin olsaydı, daha yüksek bir konumda olsaydı, on ya da daha fazla yıl büyüklüğü onu caydırmasaydı. Kadın sağlıklıydı ve onu seviyordu; ayrıca bütün kediler geceleri gri olurdu. Eğildi ve "Hoşça kalın, Leydi Southwell, döndüğünüz zaman görüşeceğimizden hiç şüpheniz olmasın" dedikten sonra manastır avlusundan yürüyüp gitti ve Ursula'yı High Street'te kazandığı gibi unuttu. St. Thomas'taki kız, şimdiye kadar ölmüş olabilirdi. Keşke karaciğere bir bakabilseydim, diye düşündü. Karaciğer olmalı ya da şu safra yapan küçük kese. Ama genelde sarılık olsa da cildi bronza, veba dışında siyaha ne döndürür? İnançtan çok geleneklere saygı olarak taktığı sümbüle baktı. Kızda veba yoktu, belirtilerin hiçbiri onda yoktu, peki ya hademeye olduğunu söylerse? O zaman bana bedeni verir, ölü ya da diri ondan kurtulmak için. Daha önce düşünemediği için ne kadar da aptaldı! Hemen St. Thomas'a döndü.

Ursula manastırda sıranın üzerinde yalnız kalmıştı, Julian'ı görmeden önce olduğundan daha keyifsizdi, iç çekip Celia'nın ayı güreşinden dönmesini beklemek üzere üst kata çıktı.

Ertesi gün öğleden sonra Ursula ve beraberindekiler Hertfordshire'daki Hunsdon'a ulaştıklarında sürekli bir sağanak yüzünden ıslaktılar ve acıkmışlardı. Ama bu, derme çatma tuğla konağa kabul edilmelerinden önceydi. Yabancı ziyaretçiler Hunsdon'da pek görülmezdi ve her zaman endişeli bir şüpheyle karşılanırdı. Muhafız daha yüksek mevkilere danışmak üzere koşup giderken onları kenarda dikilir vaziyette bırakmıştı.

Nihayet Prenses Mary'nin vekilharcı, Sör Thomas Wharton göründü.

Kıyafeti ve duruşuyla ıslak ve çamurlu gruptaki en önemli kişi olması gereken Ursula'ya "Bana işinizi söyleyin" diye çıkıştı. "Majesteleri iyi değil ve dilenciler yüzünden rahatını bozamaz."

Wat otoriter bir şekilde öne çıktı. "Biz, efendim, Cowdray'den geliyoruz. Sör Anthony Browne'dan bir mesajım var, şahsen iletilmesini istiyor."

Wharton geyik başlı rozeti göreрek kaşlarını çattı. Sör Anthony Katolik'ti, ama şimdi birçok alçak gibi inançsız oldu, aksi takdirde Kral onu ziyaret etmezdi. Ayrıca, Browne'un üvey annesi ile kötü şöhretli Dudley yanlısı Lord Clinton arasında ittifak vardı.

"Mesajı bana verin..." dedi Sör Thomas. "Eğer değerli olduğunu düşünürsem ben iletirim."

Wat'ın küçük ayı gözleri sertleşti, alt dudağı sarktı. "Mesaj benim kafamda. Efendim onun şahsen iletilmesini istiyor."

"Bunu yapamayacaksınız" diye bağırdı Sör Thomas uşağın ses tonuna kızarak. "Size Majestelerinin iyi olmadığını söyledim. Defolun..." Muhafıza işaret etti, sonra donup kaldı, hepsi gibi o da bahçenin öbür tarafındaki bir pencereden gelen derin erkeksi sesten irkilmişti. "Sorun ne, Sör Thomas? Kimmiş?"

Yukarı baktılar ve pencereden sarkan elmaslı bir külah içinde bir kadın başı gördüler. "Onları içeri getirin!" dedi ses.

Adam sinirli bir hareket yaptı ama itaat etmemeye cesaret edemedi.

Salona girdiklerinde Prenses Mary büyük bir ateşin yanında onları bekliyordu.

Celia, Ursula'nın reverансının aynısını yaparken prensesin ne kadar küçük olduğunu düşündü; elmasların ve altın zincirli sırma kumaşların parıltısı altında ne kadar küçük ve sıska. Onun kazak giydiğini görseydiniz ikinci defa bakmazdınız. Bir zamanlar gerçek Castilian sarısı olan saçları artık donuklaşmaya başlamıştı. İnce ağzı sertti. Gözleri çökmüştü ve içlerine bir acı ifadesi yerleşmişti.

Mary otuz beşinden fazla olmasa da Celia onu yaşlı ve önemsiz görüyordu. Üşümüş ve acıkmış olduğundan bütün ziyaretin yorucu ve rahatsız edici olduğunu düşünüyor, gizemli mesajı da hiç merak etmiyordu. Mary, Wharton'u sert, derin sesiyle sorgularken bir kenarda durup aylak aylak kafesli pencerelerdeki camları sayıyordu. Wat sabırsızca köpürüyordu ama dilini tuttu. Ursula, prensesin küçük yüzünün gittikçe şüpheli bir hâl alışını izledi; Wharton'un davranışının başarılı olacağını ve hepsinin yeniden soğuk yağmura atılacaklarını gördü. Sonra Mary'nin düz göğsünde, diğer mücevherlerin arasında şık altın haçı gördü.

Ursula kesesine uzandı ve kendi eski tespihini çıkardı. Hareketi Mary'nin gözüne takılana kadar bekledi ve sonra gümüş haçı öptü.

Prenses irkildi, yüzünün şekli değişti, ince dudakları tatlı bir gülüm-

semeyle gevşedi. "Ah... Öyleyse..." diye mırıldandı. "Kutsal Efendimiz adına Hunsdon'a hoş geldiniz" dedi.

Gönülsüz Wharton'a emirler verdi ve Ursula'nın, akşam yemeğini onunla birlikte yiyeceğini buyurdu. "Bana kardeşimi anlatın, Leydi Southwell, Majesteleri Kralı nasıl görünüyor, Cowdray'de ne dedi? Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu ve artık hiç yalnız göremiyorum. Eskiden beni severdi" dedi ve alçak sesle ekledi. "Kutsal Bakire, benden nefret edemez. Edemez!"

Dolayısıyla bu, geceyi Hunsdon'da geçirmeye davet edildiklerini gösteriyordu.

Mary haftalardır hem endişeliydi hem de sıkılmıştı, bu da sağlığını iyice bozuyordu. Kadınsal bölgelerindeki sık ve şiddetli ağrıların yanı sıra baş ağrıları ve diş ağrıları vardı. Onlardan çok az bahsetse de sevilen, dışlanmış İspanyol annesiyle geçirdiği acı dolu genç kızlığının anıları -korkular, tehlikeler- onu hiç terk etmemişti. Korkuları onu yendiğinde af dilemişti, özellikle yasal karısını Nan Bullen'la, bir fahişeyle değiştiren muhteşem, kalpsiz babasının korkusu. Ve bu utanç verici evliliğin masum sonucu olan Elizabeth'in korkusu.

Mary kendisini uysallık, yarı sürgün ve sabır için terbiye etmişti. Sadece bir noktada çok katı oluyordu. Dininin -annesinin dininin- şeklini ve âdetlerini değiştirmezdi, onun günah çıkartanı ve ayini olacaktı. Bunları, Edward ve Konseyinin sert karşı çıkmalarından korumak için silahlı müdahale tehditleri Mary'yi uzun süre, yakın zamana kadar koruyan kuzeni Kutsal Roma İmparatoru Charles'dan yardım istemişti. Fransa'daki savaş bitmişti; İmparator, yaşamaktan bıkmış usanmış bir adam, muhtemelen İngiltere tahtına çıkacak kadar yaşayamayacak olan, neredeyse hiç arkadaşı olmayan ve yaşlanan bir kadını savunmaktan vazgeçti.

Mary artık ayinlerini gizli yapmak zorundaydı, Edward'a gönderdiği dostça eleştiren ve şefkatli mektuplar cevapsız kalmıştı. Tehlikenin kokusunu almayı iyi öğrenmişti; tehlikenin esintilerini duyuyordu ama tahtın mevcut vârisi olarak konumundan asla şüphe etmemişti. Bu, babasının kraliyet kararıydı ve aynı zamanda İlahî Hüküm'dü. Kardeşini seviyordu ve kabalıklarını gençliğine veriyordu. Umutsuz anlarda, Londra'ya döndükten sonra onu görebilirse bir şekilde şefkatini ve Saray'daki konumunu geri kazanacağından emin hissediyordu. Dualarına ve Kutsal Papa'nın yönettiği Hristiyan Dünyası'ndaki bütün Hristiyan dualarına yakında

Edward'ı düştüğü hata batağından çıkaracaktı. Mary bundan emindi ve Ursula'nın yemekte Cowdray ziyaretine dair anlattıklarından sonra daha da emin olmuştu. Benedikt keşişinin Edward'ın geçici çılgınlığına saygı duymak adına geçici olarak gizlenmesine üzülmüştü ama anlıyordu.

"Bu iğrenç!" diye bağırdı Mary bira bardağını çarparak. "Şeytanlar sarmış zavallı kardeşimin etrafını ve bu akıl almaz dalaletlerin öğretildiği saf çocuklar. Leydi Jane Grey de bir diğeri. Daha on altı yaşında bile değil ve en az Majesteleri kadar ahlaksızca kandırılıyor. Geçen mayısta şapelime girdiğinde söylediklerine bir bakın!"

Teyzesi, Prensesle konuşurken düşünceleri başıboş bir şekilde gezinen Celia kulak kesildi. Leydi Jane Grey diye birini duymamıştı hiç ama kendisininkine çok yakın olan kızın yaşı ilgisini çekmişti.

Ursula beklentili görünüyordu. Yemek partisinin diğer üyesi olan Leydi Wharton kafasını salladı ve iç çekti.

"Bu berbat" diye fısıldadı.

"Bu kız..." dedi Mary. "Leydi Wharton, Host'un önünde diz çöktüğünde -o zaman hâlâ yapmamıza izin veriliyordu- 'Neden reverans yapıyorsunuz ki?' diye sordu. 'Şapel boş.' Leydi Wharton onu yaratanın önünde diz çöktüğünü söyledi. Ve Jane Grey küstahça, 'Hayır, ne kadar aptalca, bu ekmek dilimini *fırıncı* yaptı!' dedi."

Celia hayal kırıklığına uğramışken Ursula şaşkın bir nida koyverdi. Ekmeği fırıncı yapardı, değil mi? Zaten din değiştirme mucizesi de öğretilmemişti ona. Stephen ondan bahsetmeyi hiç düşünmemişti. Bu nasıl bir suçtu? Celia, bütün şıklıklardan kaçınan, Prensesin kendisini süsleyerek Tanrı'nın söylediklerini duymazdan geldiğini ve bütün süslerin anlamsız olduğunu söyleyerek Mary'nin ona sunduğu zengin cüppeyi geri çevirmiş olan Jane Grey'e karşı yapılan başka bir iddiayı anlayacak kadar kadın olmasına rağmen merak etti.

"Ahlaksız küstahlık" dedi Mary kızgın bir şekilde. "Ve yaklaşan korku dolu zamanların bir işareti. Babam onu en azından kırbaçlatırdı."

Celia masada onlardan alçakta, Ursula'nın ona öğrettiği gibi sessiz, geçmişi düşünmeye isteksiz, yaklaşan yolculuğu hayal edemez, açlığını şaşırtıcı bir şekilde sert ve kokmuş bir domuz parçasıyla bastırmaya dalmış bir şekilde otururken diğer üç büyük kadın skandal yorumlarına devam ettiler. Her zaman lezzetli olan Cowdray yemeklerine alışmıştı ve onları özlüyordu.

Yemekten sonra Mary, Wat Farrier'ı ve mesaj iletme ısrarını hatırladı. Ursula'nın güven verici konuşmaları Anthony Browne'un hâlâ güvenilir olabileceğini göstermişti ve Mary merak ediyordu.

O yüzden hemen, Hunsdon'da galerinin sonunda perdeli bir cumbadan başka bir şey olmayan bekleme odasına geçti ve Wat'ı çağırdı.

"Yalnız olduğumuzdan emin misiniz, majesteleri?" diye sordu Wat, deri şapkası elinde önce diz çöküp sonra ayağa kalkarak.

"Evet" dedi Mary, kibarca ama ihtiyatla. "Bana ısrarla iletmek istediğiniz mesaj nedir? Umarım sizi uşakların yanında olabildiğince güzel beslemişlerdir."

Başıyla onayladı. "Teşekkürler, majesteleri..." Ve gizlice onu tartarak bir süre sessiz kaldı.

Bugüne kadar onu hiç bu kadar yakından görmemişti ve Celia gibi o da derin sesinin aksine zayıflığına şaşırmıştı. Bir erkek için duygusal açıdan bir çekiciliği yoktu ama gülümsemesinde ve kafa yapısında babasıyla bir benzerlik olduğunu fark etmişti. Bir soyluluk havası, donuk ve belirsiz, ama o düşündüğü zavallı küçük ufaklık değildi.

El yordamıyla ceketinin içinde karısının diktiği küçük cebi aradı. Küçük kararmış altın bir mühür yüzük çıkardı ve ona uzattı.

"İşte bu, majesteleri ve lütfen yakından bakar mısınız?"

Mary yüzüğü aldı, bakınca bir geyik başının solmuş kıvrımlarını gördü ve içinde bir ilke vardı; -"*Suivez raison*" (Mantığı izle)-. Kullanmaktan silinmişti.

"Evet..." dedi. "Bu ne için?"

"Bunu yeniden hatırlayabilecek misiniz?" diye sordu Wat endişeyle.

Başıyla onayladı, aralıklı kum rengi kaşlarını çatarak.

"Bu size tekrar gelirse majesteleri, kimin eliyle olursa olsun" dedi Wat ağırbaşlı bir şekilde. "Duyduğunuz başka şeylerden çekinmelisiniz, herhangi bir davetten."

Kaşları daha da çatıldı. "Bilmece gibi konuşuyorsunuz, dostum. Gerçekten mesaj bu kadar anlaşılması zor mu? Ne daveti?"

Wat bilmiyordu, Sör Anthony ona sadece bu sözcükleri ezberletmişti.

"Bunu sevmedim" dedi ani bir kızgınlıkla. "Sanırım bir uyarı gibi, umarım iyi niyetlidir. Sör Anthony bunu size kendisi mi verdi?"

Wat sessizdi, efendisinin talimatlarını düşünüyordu: "Yüzüğü majestelerine göster, sana söylediklerim dışında bir şey söyleme."

"Gidebilir miyim, majesteleri?" diye sordu Wat. "Bu akşam zorlu bir yolculuğa çıkacağım."

Mary dudaklarını ısırdı, emin değildi, endişeliydi ama adamın daha fazla açıklama yapamayacağını biliyordu. "Nasıl olur?" dedi aniden. "Cumberland'den *hemen* ayrılamazsınız."

Kafasını salladı. "Londra, majesteleri. Yarın bayanlar için geri geleceğim."

Saygıyla elini yüzük için uzattı. Mary onu geri verdi, her zaman olduğu gibi bu bir uşak bile olsa erkeğin gücünden ve inatçılığından etkilenmişti. Başı yine ağrımaya başladı, kısa olaya, Leydi Southwell'e ve güzel yeğenine olan ilgisini kaybetmişti. Hava daha yeni kararmış olsa da sadece dinlenmeyi düşünüyordu, Leydi Wharton'un ona vereceği rahatlatıcı ilacı ve şanslıysa dinlenmeden geçireceği geceleri unutmayı düşünüyordu.

Mary'ye öyle geliyordu ki Leydi Southwell ertesi sabah yedide prensesin yatak odasında yapılacak ayine çağrılmalıydı. İspanyol Rahip şu anda Hunsdon'da Mary'nin sekreteri kılığında dolaşıyordu, gece kutsamasına geldiğinde bu kendisine önerildi. Ve Mary yorgun bir şekilde konunun karışıp gitmesine müsaade etti. Sabah baş ağrısı yerini arka azı dişindeki acı veren sancılara bırakmıştı. Berber çağırılırken Mary kendisini kaçınılmaz olan diş çekilmesine karşı bir bardak İspanyol beyaz şarabıyla kuvvetlendiriyordu, aklında ise konuklarından başka bir şey yoktu.

Wat, Sör Anthony'nin emirleri üzerine altın mühür yüzüğü Lombard Caddesi'ndeki dilsiz bir kuyumcuda emanete bıraktığı Londra'ya yaptığı acele bir yolculuktan dönmüştü.

Öğleye doğru, yalnız ve yetersiz yemek yemiş olarak -Prenses Mary'nin ambarı da kesesi kadar sıkıydı- Cowdray kafilesi kuzeye doğru yeniden yola çıktı.

Hiçbiri, Mary'yi bir daha göreceklerine dair en ufak bir şey hissetmiyordu. Yemekte onunla muhabbet etmiş olan Ursula bile Prensesi, günlerini hapiste ve aldırmazlık içerisinde geçiren, köylerdeki konaklarından birinden diğerine dolaşan önemsiz biri olarak görüyordu.

8

On gün sonra Cumberland'e ulaştıklarında Celia canlanmışken Ursula yolculuğa doymuştu. Hiçbiri Trent'i geçtikten sonra ne kadar farklı bir dünyaya gireceklerini tahmin etmemişti. İkisi için de kızıl çalılı bataklıklar, alevlenmiş eğreltiotları ve şimdi de dağlar –kayalık, mor, zirveleri puslu – oldukça şaşırtıcıydı. Ursula bir insan, hatta bir çobana ait taş bir kulübe bile görmeden gittikleri miller boyunca sadece yalnızlık hissetmişti. Bir zamanlar ev olan şeyler silikleşmiş ve korkutucu bir hâl almıştı. Artık lüks hanlar yoktu, çiftliklerdeki pahalı tavan arası odalardan başka konaklayacak yer yoktu. Dil anlaşılmaz olmuştu ve yemekler değişmişti. Ekmek yerine yulaflı kurabiye veriliyordu ve et yerine de bir sürü sakatat. Biranın yerine sudan başka içecek yoktu ya da beyaz bir sıvıdan başka, o da o kadar sertti ki boğazlarını yaktı.

Ursula'nın hevesi Ullswater'a ulaştıklarında ve çıplak, düşündürücü dağlara, kavisli kahverengi göle baktıklarında iyice sönmüştü. Çok az Güneyli bu kadar ürkütücü bir manzaradan hoşlanırdı. Çok ilkeldi, çok groteskti ve zihinleri doğadaki romantik güzelliklerin farkında değildi.

"Sanırım gelmemeliydik..." dedi Ursula, ilk kez korkularını dillendirerek.

"Ah, evet, Teyze!" dedi Celia. "Hiçbir yerin böyle görünebileceğini hayal etmemiştim! Gizemli, heybetli; insan derin nefes alabiliyor..." Ve dediği gibi yaptı, kendi yüreğindeki korkmuş ama memnun siyahımsı dağlara, gri amansız kayalıklara ve turuncu eğrelti otu tarlalarına uyacak bir yanıt bulamasa da yanakları kızarmıştı. Gölün kendisinin bir sihir harikası olduğunu düşündü, Windermere'den çok daha inanılmazdı. Şimdiye dek Midhurst'teki değirmen havuzundan daha büyük bir durgun su kütlesi görmemişti.

Wat yön sormak için gittiği Patterdale yakınlarındaki kulübeden homurdanarak döndü. Celia'nın coşkusunu Ursula'dan daha ters bir bakışla izliyordu.

"Peltek hödükler sürüsü; vadililer" diye homurdandı kafasıyla taş ku-

lübeyi göstererek. "Kralın İngilizcesiyle konuşamıyorlar, bir Kralları olduğunu bildiklerinden bile şüpheliyim."

"Yolu öğrenemedin mi?" diye sordu Ursula endişeyle. "Yakın olmalıyız."

Wat omuz silkti, "Garip sesler çıkardılar ve orayı işaret ettiler." Kendi kirli parmağı da gölün batı yakasını işaret ediyordu. "Ama bu, ben 'Dacre' demeden önceydi; bunu duyduklarında korkmuş görünüyorlardı."

Ursula iç çekti. "Öyleyse o yöne gitmeliyiz. Eminim sonunda Naworth Kalesi'ne çıkacaktır" dedi ve Celia'ya dönüp ekledi. "Eminim orada bizi iyi karşılayacaklar, tatlım."

Kaçış planı şu anda sebepleri kadar aptalca görünüyordu. Cowdray ve Benedikt keşişi önemsizleşmişti. Bu tehditkâr ülke Cowdray'den, en az Venedik kadar, Sör Anthony'nin masasında bahsedildiğini duyduğu Baharat Adaları kadar uzak görünüyordu. Dacreların daveti Kralın ziyareti sırasında yapılmıştı ve sonradan kendi düşüncesiz kararıyla kabul etmişti. Ah, ne kadar da aptalım, diye düşündü güneşin eğik ışınları batıya yansırken önce göle sonra da kuzey göğünün bir köşesinde toplanmış fırtına bulutlarına bakarak. "Gökyüzü çok büyük" dedi sinirle, atını bir çukurun etrafından dolaştırarak.

Celia güldü. Gözleri Simkin'inkilerle buluştu. Hayvan uyukladığında sağrısını dürterek veya vurarak yük katırının arkasından yürüyerek geliyordu. Delikanlının ona olan sevgisinin farkındaydı ve bunu hoş karşılamıştı. Çukurlaşmış yüzüne ve sol göz kapağındaki sarkıklığa alışmıştı. Simkin katıra lanet okumak dışında pek konuşmazdı; Celia doğrudan ona hitap ettiğinde kızarır ve dili dolanırdı, ama aralarında büyüklere karşı doğal bir ittifak oluşmuştu, bir gençlik ve maceraperestlik bağı.

"Burada iki yüzlüler var değil mi Simkin" diye sordu Celia fesatça. "Sussex'teki küçük yaramaz çocuklar değil, dağ rüzgârında dalgalanan siyah saçlı, yanan kömür gibi gözleri olanlar?"

Babası perilerle ilgili aptalca sohbeti küçük gördüğünü ve gençlerden genel olarak sıkıldığını ifade ederek "Saçmalık!" derken "Kesinlikle, h-hanımefendi" diye cevapladı Simkin sırıtarak. Wat ciddi bir şekilde onların güvenliğinden endişe etmeye başlıyordu. Nihayet anlaşılabilir bir dil konuşan bir demirci bulduğu Kendal'da yanlış yönlendirildiğinden neredeyse emindi. Demirci atları nallarken söylediği yol konusunda şüpheli ve sessizdi. Hiç gölden bahsetmemişti, ama şimdiye kadar iki tane görmüşlerdi. Bu Cubrialılar onlara göl demiyordu, bataklık diyordu, belki

demirci de 'bataklık' demişti. Wat atını mahmuzladı ve oğluna bağırdı.

"Yatakları tutan iplere bak, seni ahmak. Sıkı değil, katır tökezliyor, bir daha ki setere sen topallarsın."

Simkin sessizce ipleri sıktı ve yükleri yeniden dengeledi. Bu ona Celia'nın yakınından geçme ve üzengide sallanan ayağına sürtünme fırsatı verdi. Celia gülümsedi ve atını uzaklaştırdı.

"Ara dar" dedi uzun kıvırcık kirpiklerinin arasından ona bakarak.

Simkin bir soğukluk ve korkunun heyecanıyla titredi. Güzelliği ona annesi için topladığı gülhatmilerini, mavi yavşanotlarını ve bataklık nergislerini hatırlatıyordu. Celia'ya dokunmak istedi ve bu gece onu öpmek için bir yol bulacağını düşündü. Utangaçlığı bu vahşi, yabancı bölgedeki her mille birlikte daha da azalıyordu. Ama ona her bakışı Roland'ı hatırlatıyordu. Roland'la geçirdiği zamanlar, çiçek hastalığı Simkin'i çirkinleştirmeden önceydi, yaklaşık iki yıl önce. Roland Noel zamanı gelen aktörlerden biriydi. Buck Salonu'nda Sör Anthony ve ailesinin önünde oynamışlardı. Uşakların da kiler pencerelerinden kalabalığa katılmasına izin verilirdi. Oyun St. George, Ejderha ve St. George'un kurtardığı bir genç kız hakkındaydı. Genç kız rolü Roland tarafından oynanıyordu. O da Celia gibi açık tenliydi ve onun kışkırtıcı masumluğuna sahipti. O da güzeldi ve Simkin ilk görüşte çocuk için arzu duymuştu. Performanstan sonra Sör Anthony aktörleri geceyi ambarda geçirmeye davet etmişti, dolayısıyla da Simkin için Roland'ı yalağın yanında bulmak ve sohbet etmek kolay olmuştu. Daha sonra, bir hayli içtikten sonra onunla birlikte uzanmıştı. Roland'la hoş kokulu ambarda yatmış ve belirsiz zengin bir haz almıştı. Ancak ertesi sabah aktör topluluğu Chichester'a doğru yola çıktığında Simkin kendisini gizlemişti. Kendisine ne olduğunu bilmiyordu ve yakın bir zamanda ancak unutabildi. Celia'daki bir şeyin kendisine Roland'ı hatırlattığının ani bir şekilde farkına varması dışında artık o geceyi düşünmüyordu.

"Kutsal İsa" diye bağırdı Ursula kaygılı bir şekilde batıdaki büyük dağlara bakarak. "Bu kar olabilir mi? Michaelmas'ta?

"Bu kar" dedi Wat. Ve belaların en küçüğü diye de ekledi kendi kendine. Beraberindekiler sadece hava yüzünden değil, hırsızlık açısından da gece çökmeden önce güvenli bir yere ulaşmalıydı. Patterdale'deki kulübedeki çoban uzun uzun Wat'ın kesesine sonra da kapıdan üç ata ve yüklü katıra bakmıştı. Wat kamasına ve fitilli tüfeğine dokundu. Lanet

olasıca saçma bir yolculuktu bu. Tekerlek izlerinden ve kaygan taşlarla dolu küçük çaylardan dolayı da çok hızlı gidemiyorlardı.

Alaca karanlıkta gölün sonuna ulaştılar ve yıkık bir köprünün yanında bir çatalda kararsızca durakladılar. Çok zayıf koyunlar dışında görünürde hiçbir canlı yoktu.

"A-ah, bakın!" diye bağırdı Celia. Genç gözleri ağaçların arasından mazgallı siperleri olan bir kule görmüştü. "Naworth!"

Bir patikadan döndüler ve daha yüksek bir yere çıktılar.

"Bir kilise de var" dedi Ursula rahatlayarak. "Ama ne kadar da heybetli bir iç kale. Tam bir kale."

"Sınırda olması gerekirdi" dedi Wat. "Nereye gizlendiklerini merak ediyorum."

Kale sessizdi ve sert bir terk edilmiş havası vardı. Hiç duman çıkmıyordu, pencerelerinde hiç ışık yoktu.

Wat atından indi, asma köprüyü geçti ve ağır sert kapıyı çaldı. Çanın ipini çekti. Avlunun içinden gelen sesi duysalar da hiçbir şey olmadı.

"Tanrı aşkına!" diye homurdandı Wat. "Onları rahatsız eden ne?" Wat biliyordu ki sınır kalelerinde her zaman muhafızlar olurdu ve genellikle diğer ülkeden getirilmiş büyükbaş hayvanlar. İpi yeniden çekti.

"Oradan biri geliyor" dedi Celia, dar geçidi işaret ederek. "Bir rahip!"

Hepsi döndü ve kilisenin yanındaki taş papaz evinden çıkan, cüppe içindeki dağınık yaşlı adamı gördüler.

"Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı, tepesi tıraş edilmiş başını onlara doğru sallayarak. "Orada hiçbir şey yok ama rahatsız edilmek istemezler."

"Ama aziz peder!" diye bağırdı Ursula. "Biz Naworth'e davet üzerine geldik, bizi Leydi Dacre çağırdı. Uzun bir yoldan geldik..." Peder akşam karanlığında ona kaşlarını çatarken Ursula'nın da sesi duraksamıştı.

"Burası Naworth değil" dedi kibirle. "Burası Dacre. Naworth otuz mil kuzeyde, Brampton'dan sonra."

Wat da Ursula'nın korkusunu paylaşıyordu ve zorlukla konuştu. "Öyle mi? Pekâlâ, ahmak bu gece daha fazla gidemeyiz. Eğer bu Dacre'sa sahibi Dacrelar olmalı ve efendisi hoş karşılanmamızı isterdi."

Papaz yeniden başını salladı. Aptal yüzü aksileşmeye başlamıştı. "Belki, belki... Ne olursa olsun Güneylileri hoş karşılamayız. Kale kapatıldı ve öyle kalacak."

"Nerede uyuyabiliriz?" diye bağırdı Ursula. "Açız, üşüdük. Parasını

öderiz..." Kesesinden bir şilin çıkardı. Bodur el hemen uzandı, rahip şüpheyle parayı ısırdı.

"Kilisede yatabilirsiniz. Derede içmek için su var." Döndü ve küçük papaz evine doğru yürüdü. Kapıyı çarptı ve sürgülerin yerine girdiğini duydular.

"En azından burada bir papazları var" dedi Ursula kederli bir şekilde, sessizliği bozarak. "Ve kilisede de bir haçları."

"Birçok şey olabilir" dedi Wat. "Ama onları yiyemeyiz. Kilisede yatmalıyız, ama yataklar ıslak." Geçmeye çalıştıkları son derede düşen katıra kaşlarını çatarak baktı.

Rahibin bacasından gelen turba kömürünün ve kaz rostosunun kokusunu alabiliyorlardı. Hiç kimse gün batımında Kirkstone Pass'e tırmanma öncesinden beri bir şey yememişti ve dün gecè kaldıkları Windermere yakınlarındaki çiftlik de onlara küflenmiş ekmekten başka kahvaltı vermemişti.

"Bu yağ yığının ateşi var ve kapısını kırmak zorunda kalsam da bizi içeri almasını sağlayacağım" diye bağırdı Wat aniden.

Ama Wat'ın demirli papaz evi kapısını yerinden oynatacak ya da yüksek ve iyice kapatılmış pencerelere yetişecek bir silahı yoktu. O ve Simkin kapıyı çaldılar ve boş yere bağırdılar. Dağlardan ıslık çalarak gelen sert bir rüzgâr çıktı, iğne gibi gümüş yağmur damlalarını da beraberinde getirmişti. Hepsi titreyerek ve konuşmak için fazla üşümüş bir hâlde kiliseye sığındılar. Wat mihrabın üzerinde ışıldayan lambaya baktı. İçindeki mumdan bir ateş yakabilirlerdi ama kilisede iki dua sehpasından başka yanabilecek bir şey yoktu.

"Lanet olsun" diye fısıldadı Wat kendi dişleri de takırdamaya başlarken.

Kadınlar ısınmak için birbirlerinin kollarına girmişlerdi. Simkin tek koridorda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu, ayakları uyuşmuştu.

Ursula bunun; acımasız, kayıtsız kuzeyde soğuktan ve açlıktan ölmenin ne kadar hazin bir son olacağını düşündü. İçten içe yanmaya başlamıştı ve bunun sıtma ateşi olduğunu biliyordu. Dizleri o kadar titriyordu ki ayakta duramadı ve ıslak zemine yığıldı. İçgüdüsel olarak mihrabın üzerindeki haça baktı ve dua etmeye başladı.

Teyzesinin düşüşü Celia'yı hissettiği neşenin dışına çekmişti. Telaşla Ursula'nın bileklerini ovalamaya başladı.

Wat umutsuz planlarını düşünürken onlara kızgın bir acımayla baktı. Bu terk edilmiş diyarda bile gidebileceği bir kulübe, yakınlarda küçük bir köy

olmalıydı. Rahip, Brampton'dan bahsetmişti, bu her neyse Naworth'ten yakın olmalıydı. Pattersdale'deki çobanın kulübesine dönmeyi düşündü ama bu, bütün geceyi alırdı ve orada yardım bulma umudu da çok azdı. Ve kadınları nasıl bırakacaktı? Leydi Southwell zaten hastaydı. Karanlıktaki dualarından ve yakınmalarından öyle duymuştu.

"Sim!" dedi oğluna. "Onlarla kal. Bir kez daha kaleye gideceğim."

Bir şeyler yapma ihtiyacının da teşvikiyle yağmura çıktı. Papaz evine yumruğunu salladı ve uzakta beliren büyük kaleye doğru yürüdü. Yeniden çan ipini buldu ve içeride zayıf bir öfkeyle çınlayan sesi dinledi. Cevap yoktu. Kolunu indirdiğinde dirseğinde bir el hissetti.

Wat korkmuştu, yanında solgun bir şekil görünce istavroz çıkardı. Bir kadına benziyordu, uzun koyu renk saçlı ve hafif elbiseliydi.

"Neden böyle bir gürültü yaptınız?" diye sordu ağlamaklı bir sesle. "İskoçlar mı? Bu gece baskın yapacak çapulcular mı?"

Wat'ın kafa derisinin karıncalanması geçmişti, şeklin iyi İngilizce konuşmasının rahatlığı üşümesini bile geçirmişti.

"Hayır, leydim" dedi. "Baskın yok, Naworth'e Dacrelara giden Güneyli bir grubuz. Üşüdük, açız ve karanlıkta kaldık."

"Ben bir Dacre'ım" dedi kadın üzgün, fısıldar gibi bir sesle. "Bir Naville olarak doğmuş ve Londra'da yaşamış olsam da bana burada Kanlı Bess diyorlar. Annem yarı Güneyliydi. Güneylileri severim." Sesi azalmıştı ve dönüp gidiyordu.

Wat onu uzun yün kolundan yakaladı. "Ben bir Güneyliyim" diye bağırdı. "Hepimiz öyleyiz, yardıma ihtiyacımız var. Nerede yaşıyorsunuz leydim?"

"Orada..." diye cevapladı şaşırmış gibi. Kolunun kaleyi göstererek kalktığını hissetti. "Kör Janet'la birlikte."

"Bizi içeri alın!" diye buyurdu Wat, gerçekten iradesiz olup olmadığını merak ederek. "Dışarı nasıl çıktınız, bu kapıdan mı?"

"Hayır..." Elinden kurtuldu. "Gizli yolumdan, üç kral beni çok yakından izlemezken."

"Oh..." dedi Wat bir saniye düşünerek. "Pekâlâ, öyle olsun leydim, üç kral benim arkadaşım, beni içeri almanı istiyorlar."

Wat'ın, sinirlerini kontrol etmeye çalıştığı uzun bir duraksama oldu. Karanlığa karışıp gitseydi ya da onu zorla alıkoysaydı daha fazla umut kalmazdı.

"Dışarısı çok soğuk burada" diye ekledi. "Krallar üşümenizi istemezler."

"Değil mi?" diye sordu çocuksu bir şaşkınlıkla. "Ama biliyorsunuz ki onlar soğuk, Oswin özellikle, Strathclyde Kralı. Blencathra'daki karlardan bile daha soğuk. Burası kendi krallığı olduğundan."

"Evet, şüphesiz..." dedi Wat yutkunarak. "Ve ben onun krallığında bir misafirim, beni karşılamaya can atıyordur."

Kızın aniden rıza göstermesiyle nefesini saldı. Kalenin etrafında kaleyle hendek arasındaki dar çizgide yavaşça ilerlemeye başladı. Wat onun uçuşan kolunu yakaladı ve takip etti. Hendeğin akan dereye karıştığı yerdeki merdivenlerden inmeye başladı. Wat doğru bir şekilde kızın zindanlara giden bir geçide girdiğini düşündü. Hava kötüleşti, bir eliyle kendisini yönlendirip diğeriyle de kızı tutarken taş duvarlar kayganlaştı. Aniden yeniden yükseldiler ve Wat ani bir rahatlamayla uzaktaki bir ateşin ışığını gördü. Karanlık bir odadan geçtiler ve kız içeride ateşin yandığı odanın kapısında durdu.

"Kralları görmüyorum" dedi bir rahatsızlık belirtisiyle. "Bana sizi hoş karşılayacaklarını söylediniz. Bana yalan söylememelisiniz..." Son sözcükleri eklerken ses tonunun değişmesinde tehdit edici bir şey vardı, Wat onu ilk kez tam olarak görüyordu.

Ufak tefekti, muhtemelen otuzlu yaşlardaydı, solgun ve oval yüzündeki boş bakış ve küçük ağzındaki sabit yarım gülümseme dışında güzeldi.

"Krallar yatmış olmalı" dedi Wat. "Geç oldu... Ah, bu kim?"

Şişman, önlüklü bir kadın kadife kaplı sandalyeden kalktı ve onlara doğru geldi. Gözleri kapalıydı ve bağırdı. "Leydi Bess, leydim, yanınızda kim var?" dedi endişeli bir sesle.

"Bir arkadaş, iyi bayan!" diye bağırdı Wat iyi niyetle. "Bir İskoç değil. Haç üzerine yemin ederim, Naworth'e giden, güneyden bir arkadaş ve kalacak yere ihtiyacı var."

"İzninizle" diye mırıldandı ve ocağın yanında ısınmakta olan yulaflı keklerden biraz aldı. "Zafer İsa'nın olsun" diye devam etti açgözlü lokmalar arasında. "Şişte bir kızıl geyik rostosu olduğunu görüyorum."

Bess Dacre bir eliyle gri yün cüppesini sol göğsünü açıkta bırakır gibi çekiştirerek ayakta dururken onu sıkıntıyla izliyordu. "Kan buraya gidecek" dedi yavaşça, göğsüne vurarak. "Kanı getir Janet!" Pişen geyik etini işaret etti.

"Derhâl, derhâl Leydi Bess" dedi Janet. "Henüz yeteri kadar sıcak değil... Bize işinizi açıklar mısınız?" diye Wat'ın olduğu yöne bağırdı. "Yeniden konuşursanız duyabilirim. Ben körüm."

"Tanrı yardımcınız olsun, zavallı bayan" dedi Wat sempatiyle. Yulaflı kekler uyuşukluğunu azaltmıştı ve daha hareketli hâle geldi. Dacre Kalesi'nin sakinleri olarak deli ve kör bir kadın hakkında konuşmak aklına gelmedi, onları sadece bir kurtuluş yolu olarak görüyordu.

Yarım saat sonra Wat beraberindekileri kiliseden kurtarmış ve kalenin iç odasında ateşin yanına toplamıştı.

Ursula, Janet'ın bulduğu bir minderin üzerinde uyukluyordu. Janet ona 'viski-baugh' dedikleri ateşli sıvıdan bir kadeh verdikten sonra şiddetli titremesi geçmişti. Celia ve Simkin dumanı tüten geyikten bol miktarda yemişler, Celia'nın neşesi bir rüya kalitesinde geri gelene kadar kadehlerce içmişlerdi. Artık ona hiçbir şey garip gelmiyordu, doymuştu, ısınmıştı, uzun gri yün kıyafetli kadının Janet'a yaklaşmasını ve ahududu gibi bir ucu olan yuvarlak beyaz göğsünü törensel bir şekilde ona sunmasını izledi. Janet onu geyik kanıyla işaretledi. İşaret, etrafında dalgalanan çizgilerle bir haçtı; Janet çizgileri kırmızı parmaklarıyla alışılmış bir şekilde rastgele yaptığından herkes bunun yerleşmiş bir gelenek olduğunu anlayabilirdi.

"Bu zavallı leydimi sessizleştiriyor" dedi Janet sakinlikle ateşin yanındaki kadife koltuğundan. "Kötü günlerinden biriydi; ve bütün o ağız dalaşı ve çanın sesi!" Kınayıcı bir yüzle artık gücünü geri kazanmış ve meraklı hâle gelen Wat'ın olduğu tarafa baktı.

Sorular sordu ve Janet uysallıkla cevap verdi. Bu, Naworth Kalesi'nden Sör Thomas'ın eşi leydi Elizabeth Dacre'dı. Her zaman biraz çılgın olmuştu ama bütün Neville ailesi öyleydi. Erkek kardeşi, Westmorland Kontu her ne kadar bu kanıtlanamamış olsa da babasını ve karısını öldürmeye çalışmaktan Londra'da hapse atılmıştı. Aynı zamanda zar atarken kendisine yardım etmeleri için melekleri kışkırtmaktan da suçlanıyordu. Ama bu delilik zamanları geride kalmıştı. Kont pişman olmuştu, tövbe etmişti. Janet açıkça bu kadar ünlü ve güçlü bir ailenin anormalliklerinin göz ardı edilebileceğini düşünüyordu. County Durham'daki Raby Kale'sinde Leydi Bess'le birlikte büyümüştü; ona nasıl davranacağını her zaman biliyordu, bu yüzden leydinin kötü nöbetleri geldiği zaman ikisi de bir süreliğine Dacre'a gönderiliyordu.

"Üç kral bu laneti düzeltecek" dedi Janet. "Onların soyundan geliyor. Ve uzun zaman önce Kral Oswin'in kızıydı."

Uykuyla mücadele ediyor ve Simkin'in zeminde ona yakın yerleştiğinin farkında olsa da Celia'nın bu anlatılanlara ilgisi gittikçe artıyordu. Şimdi

başka bir koltuğa oturmuş ve çenesi elinde ateşe boş boş bakmakta olan leydi Bess'e baktı.

"Ne üç kralı, Bayan Janet?" diye sordu Celia. "Ve Kral Oswin'in kızı, Leydi Dacre ne zaman yaşadı?"

"Oh!" dedi Janet, mutlu gül gibi yüzünü Celia'nın sesine doğru çevirerek. "Bu yüz yıl önceydi – Norslar bize eziyet ederken."

Bu ne Celia için ne de dinleyenler için açıklayıcı olmuştu. Ama kız gri hareketsiz figüre bakarak fısıldadı, "Onlar öl... Yaşamıyorlar öyleyse?"

Janet omuzlarını kamburlaştırdı. "O onları görüyor ve ben de geldiklerinde onların soğukluğunu hissediyorum."

Öyleyse, üç kral hayalet, diye düşündü Celia. Oldukça içkiliydi ve bu ona komik geldi. Ani bir kahkaha koyverdi.

Bess Dacre uzun beyaz boynunu çevirdi ve kıza baktı. "Senin göğsünde de kan olacak, güzel kız" dedi. "Ve efendim hakkında yalan söylemek sana yaramaz, istediğin kadar arzu duy, sözleri hiç fark etmez. Bütün metresleri gibi acı duyacaksın."

Celia anlamamıştı. Wat ve Simkin, ikisi de yarı sarhoş bu söze fazla dikkat etmediler ama Ursula yeğenine yöneltilen fesat ton yüzünden ayağa kalktı. Cowdray vekilharcının düşüncesizce yaptığı yorumu hatırladı. Neville hanımı kıskançlığıyla biliniyordu. Ursula kafasını kaldırdı ve Leydi Bess'e doğru konuştu.

"Yeğenim daha bir çocuk, leydim – kuzeye gelmesinde, benimle birlikte kayınvalidenizi ziyaret etmekten başka bir amacı yok. Sör Thomas'ı hiç görmedi. Aralarında hiçbir şey yok."

Bess dinledi ve düşünür gibi görünüyordu. Ursula'nın yattığı mindere baktı, büyük siyah gözleri bulanıklaştı. Kedi gibi esnek bir hareketle kalktı. Ursula korktu ve alçak sesle "İsa" diye bağırdı. Kadın üzerine geliyor sanmıştı.

Ancak Leydi Bess üzerinde ağaç bir çivide küçük bir harpın asılı olduğu duvara doğru kayıp gitti. Bess harpı aldı ve koltuğuna geri döndü.

"Şarkı söylemeliyiz..." dedi merhametle hafifçe aydınlatılmış diğer odaya doğru başını sallayarak. "Krallar müzik istiyor."

Küçük harpı çaldı ve o sabit yarı gülümsemesiyle yeniden gülümsedi. Bess'in sesi alçaktı, hiçbir duygu yoktu sesinde ve Ursula'ya yeni korkular aşıladı.

Oh! Yatağı soğuk ve çıplak olacak
Kış rüzgârları ağaçlarda şarkılar söylediğinde;
Başının altında çimen, ayaklarının ucunda bir taş,
Uyuyacak ve bakirenin inlemesini duymayacak
Beyaz kemikleri üzerinden uçacak tüm kuşlar
Vahşi geyik sıçrayacak ve kurtlar uluyacak...

"Hayır, hayır, leydim!" diye bağırdı Janet, aniden ayağa sıçrayıp hanımına doğru koşarak. "Bu değil, bu gece misafirlerimiz var, yorgunlar, dinlenmemiz lazım. Gel, tatlım gel..." Harpı aldı ve duvara geri astı. "İşte, gece içkin" dedi gevrek sert bir tonda. Hepsi şaşırmıştı. Sadece Ursula, Janet damlatan bir kafatasından gümüş bir kadehe geyik kanı koyup Bess'in eline bırakırken acımanın ve biraz korkunun farkında olarak izledi. Kadın her yudumun tadını alarak yavaşça içti. Sonra Janet'ın kendisini bitişikteki uzun yırtık pırtık küflü bir duvar halısıyla ayrılan küçük bir yatak odasına itmesine izin verdi. Bir an Janet kafasını halıdan uzattı. "İyi geceler" dedi. "Ateşi canlı tutun. Sepette kömür var, odunlar yetmezse."

Wat horluyordu; başı, bahçede atları besleyip sularını verdikten sonra getirdiği ot demetine yaslanmıştı.

Ursula da rahatsız bir uykuya dalmıştı. Gençler de ocağın diğer tarafında pelerinlerinin altında uzanıyorlardı.

"Artık soğuk değil" diye mırıldandı Celia. "Umarım bu üç kral gelmez."

Simkin üç kralla ilgilenmiyordu. Celia'ya yaklaştı, aniden üzerine gelip ağzını kendininkiyle kapattı.

Kız sıçradı ve gözlerini açtı. Genç kemikli göğsü itti. "Beni rahat bırak" dedi hınçla. "Oyunlar için çok yorgunum."

Öpücüğün onun için teyzesi için olacağından daha fazla önemi yoktu. St. Ann Tepesi'ndeki diğer öpücüğün anısını bile canlandırmamıştı bu öpücük.

Simkin kızararak hemen kızdan uzaklaştı. Bu öpücüğün hasretini duyuyordu. Yemek, viski ve sonrasında büyükler anlamsızca konuşurken o hırsla çıldırıyor, etleri ağrıyor, başı zonkluyor ve erkekliği atıyordu. Ama onun dudaklarına dokunduğunda, kız onu itmeden önce bile hayal kırıklığına uğramış, neredeyse tiksinti duymuştu. Cowdray'deki diğer seyis yamakları çalılıklardaki öpüşmeleri ve debelenmeleriyle övünseler de daha önce hiçbir kızı öpmemişti. Diğer çocukların heyecan verici bulduğu sütçü kızlara

ve oda hizmetçilerine olan ilgisizliğini merak etti. Celia'nın narin güzelliği, haylazlığı ve yüksek konumu yolculuğun ilk gününden beri ilgisizliğine nüfuz etmişti. Kendisini âşık görmekten memnundu. Ama kendi göğsünün altında onun yumuşak göğüslerinin hissini ve de ıslak ağzının sıcaklığını sevmemişti. Roland'dan farklıydı. Simkin mutsuz bir homurtu koyverdi, Celia'dan uzağa döndü ve babası kadar yüksek sesle horlamaya başladı.

Dacre Kalesi'ne sonunda hüzünlü bir sessizlik çöktü.

Ertesi sabah kuzeye doğru tekrar yola çıktılar. Janet onları Penrith şehrinden Brampton'a doğru dikkatlice yönlendirmişti ve yolda Kirkoswald Kalesi'nde durmalarını hatırlattı. Yaşlı Sör William Dacre orada olabilirdi; onu bütün mekânlarından daha fazla seviyor gibi görünüyordu. Her ne olursa olsun karanlıkta kalırlarsa onlara koruma sağlayabilecek ve haberler verebilecek bir vekilharç olacaktı.

"Bu olmaz" dedi Wat gülerek. "Eğer Naworth otuz mil uzaktaysa."

Janet küçümseyerek konuştu. "Bir aptal gibi konuşuyorsun Güneyli, burada bir mil, güneydeki gibi rahat ve kolay değildir ve şüpheli topraklarımızdan tehlike hiç eksik olmaz."

"Ne tür bir tehlike?" diye sordu, sıtma ateşi yeniden ortaya çıkmamış olsa da hâlâ zayıf hisseden Ursula.

Janet kibarca ona baktı. "Yollar bozuk olacak" dedi. "Atlarınız düşebilir, derelerde gemiler ve üzerlerinde de kötü adamlar var. Bataklık süvarilerine karşı dikkatli olun. Maxwellsler at sürüyormuş diye duydum, onlar için açık hedef olursunuz. Atlarınız, altınınız ve kaçırılabilecek genç kız, siz de leydim, eğer içmiş olurlarsa ki olacaklardır."

"Wat ve Simkin bizi korur. Kutsal Azizler bizi korur" diye bağırdı Ursula istavroz çıkararak.

"Boş laf!" dedi Janet. "İnanın, leydim. Penrith'i geçtikten sonra Uzun Meg ve kızlarını görmek için durun. Ona üvez demetini verin, hoşuna gidecektir. O sizi haçlardan ve adamlardan daha iyi koruyacaktır. Onlar Curmberland'e gelmeden çok önceden beri burada."

"En azleydi Bess kadar deli" diye elinin altından fısıldadı Wat, Ursula'ya doğru. "Acele leydim, bu zırvayla uğraşacak vaktimiz yok."

Ursula başıyla onayladı. Yulaflı kek ve geyik etinden kalanlarla kahvaltı yaptılar. Yine yağmur yağıyor olsa da hayvanlar da dâhil hepsi doymuştu ve Ursula kasvetli Dacre Kalesi'nden çıkmaya can atıyordu.

"Leydi Bess'e teşekkürlerimizi iletin" dedi Ursula atına binerken. "Umarım yakında daha iyi olur."

Janet, Ursula'nın olduğu tarafa doğru başını salladı. "Dolunaydan sonra" dedi sakin bir şekilde. "Ona içmesi için kan vereceğim. Bugün için bir domuzumuz var, istediği kana daha çok benziyor. Zaman diğerini tattığı andı."

"Diğeri?" diye sordu bir baş ağrısının ve Simkin'in bu sabah onunla konuşmadığının, yüzüne bile bakmadığının farkında olarak etkilenmiş bir anlamazlıkla dinleyen Celia.

"Evet" dedi Janet. "Bir zamanlar onun bebeğinindi; -saf ufak çocuk-. Onu çok severdi, doğal yollarla öldü ve onu kurtarmak isterken kanının tadını aldı.

"Kutsal İsa" diye fısıldadı Ursula. Zayıflığı yok olmuştu. Atını mahmuzladı. "Hadi Celia, hepiniz, buradan gidiyoruz!"

Dacre'dan çıktılar ve yaşlı rahibin evinin kapısında durduğu ve onlara kayıtsızca baktığı papaz evini geçip köye doğru sürdüler atlarını.

Wat kaşlarını çattı ve bağırdı. "Sana teşekkür etmiyoruz, yaşlı adi herif, bu sabah bir kilise dolusu cesedin olmasın, şeytan seni akşam yemeği için kızartsın."

Rahip kızgın bir şekilde eve girdi ve kapıyı çarptı.

"Burada insan yok..." diye mırıldandı Wat intikam hırsıyla ve beraberindekileri, ulaşmaları bir saat süren Penrith'e doğru çamurlu yola soktu. Küçük şehrin gri pazarında sadece yemek alacak -yerlilerin 'haggis' dedikleri kanlı bir puding ve daha fazla yulaflı kek- ve Langwathby'deki Eden üzerindeki köprüye giden yol için Janet'ın gösterdiği yönü doğrulayacak kadar durdular.

Sessizlik içinde devam ettiler. Yağmur serpintiye döndü. Ursula sadık bir şekilde yeni bir titreme nöbetini göz ardı etti ve dağların uzaklaşmasına teşekkür etti, yol neredeyse düzdü. Öğleden sonra Eden'ı geçtiler ve bir araya gelmiş dik taşlarla karşılaşana kadar kuzeye doğru devam ettiler, yaklaşık üç metre uzunluğundaki bir tanesinin etrafında birçok kaya toplanmıştı.

"Bu ne?" diye sordu Celia, sesi şüpheliydi. Bir an için kayaların sisten görünen insanlar olduğunu düşündü.

"Şüphesiz Uzun Meg" dedi Wat canlı bir şekilde. "Onlardan daha önce başka yerlerde de görmüştüm. Onlardan Salisbury Ovası'nda da var. Acele edin, bayanlar, onlar kötüdür, barbar zamanlardan kalmadır."

Celia kafasını salladı. "Bekleyin, bir dakika bekleyin!" dedi. "Janet ne yapmamız gerektiğini söylemişti; eğer güvende olacaksak!"

"Ahh!" diye bağırdı Wat. "Uydurma ve deli saçmaları, ayrıca hiç üvez yok."

Celia etrafa bakındı, kesinlikle cadı ağacından ve kırmızı meyvelerinden bir iz yoktu ama dağlarda bunlar gibi birçoğunun yanından geçmişlerdi. Kız hızlı düşündü. Kesesinin altını üstüne getirdi ve gece saçının dalgalanmasını engellemek için kullandığı kırmızı bir ip buldu. Atından inmişti bile ve şimdi de büyük kayaya doğru gidiyordu. Kaba yüzeyin onu aldığı en yüksek yere kadar kaldırdı kırmızı ipi.

"Uzun Meg, Uzun Meg" diye fısıldadı. "Bizi koru." Gerçekten dikkatini çeken ayin için döndü. Uzun Meg'in kızlarını saymak zorundaydı, çünkü Janet gizli istekten bahsederken bile kalbi dolmuş ve tek bir sözcük patlamıştı. "Stephen." Şaşkınlık hissetmedi ya da başka bir duygu. Sözcük oradaydı, keskin, tek başına bir kişi. Sayarak taşlara doğru koştu. Elli dokuz, altmış... Hayır bunu saymıştı. Yeniden denedi, daha yavaş. Altmış üç. Hayır, sağa doğru başla, öne doğru çıkanlara giderek, Uzun Meg'in yanında dört tane, sonra dikkatle zikzak çizerek, her birine dokunarak... Altmış beş ama bu tepeciğin yanındaki yarı kapalı olan iki taneyi saymış mıydı? Altmış yedi ediyordu. Hızlı hızlı nefes alıyordu ve Simkin yanına geldiğinde yuvarlak beyaz alnı terden parıldıyordu.

"Bitti, hanımefendi" dedi boğuk bir sesle. "Babam beklemekten sıkıldı, Leydi Ursula titriyor." Ona bakmıyordu. Yüksekte taşa bağlanmış olan kırmızı ipe, sonra da kaba otlara baktı.

"Onları sayamıyorum!" diye bağırdı histerik bir şekilde. "Oh, Simkin, sen dener misin?"

"Hayır" dedi. "Benimle gelin."

Celia itaat etti. Taş halkasından ayrıldıklarında hayal kırıklığının yerini şaşkınlık aldı. Bütün yolculuk boyunca Simkin onu mutlu etmeye çalışmıştı. "Sim..." dedi tereddütle, elini deri giysili koluna koyarak. "Dün gece kızgın değildim... Bilirsin, kalede, beni öptüğünde. Sadece çok uykum vardı."

Kolunun elinin altından kayıp gittiğini hissetti ve oğlanın boynunun ve iri çilli yüzünün koyu bir renk aldığını gördü. "En iyisi unutalım..." dedi Simkin. "Bir daha olmayacak."

Celia'nın kafası karışmıştı ve kırılmıştı. Yeniden olmasını istemiyordu ki ama o kesinlikle istiyor olmalıydı.

"Umurumda değil..." dedi saçlarının arasından ve her zaman çoğu erkeğin gözünde gördüğü etkilenmişliği göstermesini sağlayacak şekilde gamzelerini göstererek.

Simkin etkilenmemişti, ona yandan baktı, pembe ıslak ağzını, fularının altından biraz belli olan göğüslerini gördü. Artık ondan etkilenmediği için üzgündü, üzgün ve kafası karışmış.

"En iyisi unutmak..." diye tekrar etti duygusuzca.

Diğerlerinin yanına geldiklerinde atına binmesi için ayağını verdi ama eskiden yaptığı gibi dirseğine dokunmadı, pelerinini de düzeltmedi. Kirkoswald'a kadar nehir kıyısındaki bir izden ilerlediler. Büyük Kale irili ufaklı kuleleriyle birlikte neredeyse Uzun Meg'i geride bıraktıklarından beri görüşlerindeydi. Wat onu gördüğüne gerçekten mutlu olmuştu.

Naworth'e bu gece varma umutlarının mantıksız olduğunun farkına varmıştı. Aygırı tökezlemeye başlamıştı ve Wat artık burada mil dedikleri sıra dışı uzun mesafelerin yanı sıra Kandel'deki demirciye de lanet okuyarak yürüyordu. Kulelerin bayraksız olmasından Lord Dacre'ın orada olmadığını anladı, yoksa sancağı dalgalanıyor olurdu. Ama Janet'ın da dediği gibi en azından hizmetçiler ve vekilharç olmalıydı. Fakat Wat'ın kapıcı kulübesine bağrışı ve sonra çanı çalışına bir süre cevap gelmedi. Sonunda demirli kapıda bir mazgal açıldı ve korkmuş bir ses bağırdı, "Gidin... Bizi yalnız bırakın... Yoksa muhafızları kaldırırım."

"Lütfen yap, genç!" diye bağırdı Wat. "Bütün lanet olasıca kaleyi ayağa kaldır. Biz Dacreların misafirleriyiz ve kalacak yer istiyoruz."

Bir duraksama oldu, sonra sürgülerin açıldığını duydular ve kapı tedbirli bir şekilde açıldı. Kirli bir ekose yaka içindeki yuvarlak gözlü genç çatlaktan baktı, titreyen bir elle bir hançer tutuyordu.

"Sizi Lord Dacre mı gönderdi?" diye şüpheyle sordu.

"Evet!" diye bağırdı Wat. Geniş kapıyı itti, kadınları karşı çıkan çocuğun önünden içeriye itekledi.

"Pekâlâ!" Wat çocuğa döndü. "Herkes nerede? Burada da başka bir deli mi gizleniyor? Bütün Dacreların deli olduğunu düşünmeye başladım."

Bu kalenin de, sebebi Dacre Kalesi'nin boşluğu kadar özel olmasa da en az orası kadar boş olduğu ortaya çıkmıştı. Lord Dacre bütün çalışabilecek güçteki muhafızı geri çekmiş ve onları Maxwellleri geride tutmaları için sınırlara yerleştirmişti.

Buradaki vekilharç ve aşçılar hasta yatıyorlardı.

"Hayır, veba değil" dedi çocuk Ursula'nın endişeli sorusu üzerine. "Ateşleri var, öksürüyorlar ve başlarında ağrı var."

Yine de Kirkoswald tedarikliydi ve çocuk geldiklerini haber verdiğin de vekilharç onları karşılamak için Büyük Salon'a gelmişti. Hastaydı, sesi kısıktı, öksürüklere boğuluyordu ama ateş yaktı, çalıları tutuşturdu, onları efendisinin özel kilerinden tavşan güveci, pastırma ve kırmızı şarapla doyurdu.

Naworth'e doğru olan uzun yolculuklarının son gecesi de böyle geçmiş oldu.

Ertesi sabah onda, lonca binasının üzerinde dalgalanan bayraktaki Dacre boğası kadar kırmızı kum taşından inşa edilmiş bir şehir olan Brampton'a geldiler. Kirkoswald'da, Wat uzman bilgisini kullanıp nihayet aygırının toynağındaki taşı çıkarırken çok oyalanmışlardı. Brampton'ın iki mil gerisinde, İrthing'in kıyısındaki ormanın içine doğru girmiş Naworth'u görüyorlardı.

Wat tiksinmiş bir şekilde, Kirkoswald ve Dacre'dan daha küçük ama ikincisinden daha sert duran kaleyi inceleyerek "Başka bir sınır kapısından başka bir şey değil" dedi.

Ursula'nın da kalbi çökmüştü. Cowdray'in lüks elitliğini, sayısız ışıldayan pencereyi, oymaları, perdeli cumbaları, rahat yatağı ve Türk halısıyla kendi rahat ve sıcak odasını düşündü. Kemikleri ağrıyordu ve yeni bir sıtma nöbeti geldi. Wat başka bir demirli kapıya kabul dilemek için giderken neşesizce atında oturdu. Eğer bizi almazlarsa, diye düşündü Ursula, sonra ne olur?

Celia önce endişeyle titreyen teyzesine, sonra da hendekli bataklıklarla dolu kuzeye doğru bakarak katırın yanında dikilen Simkin'e baktı. Önceki gün, Uzun Meg'in taş dairesinden bu yana kendisiyle konuşmamıştı. Celia da Cowdray'i düşünüyordu. Zaman ve yer olarak çok uzak görünüyordu. St. Ann Tepesi ve orada yaşayanı düşünmesine izin vermeyecekti.

Wat yürüyerek yanlarına geldi, gülümsüyordu. Arkasında, kollarını sallayıp onlara doğru koşan kırmızı elbiseli uzun bir kız yürüyordu.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz, zavallılar. Böyle bir yolculuk!"

Bu Magdalen'di. Dağınık gruba baktı, Celia'ya bir öpücük kondurdu, Ursula'nın eyerden inmesine yardım etti.

Onları karşılamak için Leydi Dacre kendisi gelmişti. Sonraki bir saat bo-

yunca güçlü Dacre kadınları yorgun Güneylilerle ilgilendi; Ursula'ya viski verildi ve el yapımı örtülerin olduğu yatağa götürüldü. Celia'ya ateşin yanında bir tabure verilmişti. Wat ve Simkin uşakların bulunduğu tarafa doğru gözden kaybolmuşlardı. Hayvanlar evin yanındaki taş ahırlara götürüldü. Bu ahırlar şu anda boş, diye açıkladı Magdalen, çünkü asıl sahipleri şu anda sınırlarda İskoçları bastırıyorlar. Bütün kardeşlerinin de akına gittiğini ekledi Magdalen, ama babası Lord William, hem gut hastası hem de Batı sınırının koruyucusu ve Carlisle Valisi olarak bu sefer evde kalmayı uygun görmüştü.

"Ama kardeşlerim geri gelecek" dedi Magdalen gülerek. "Yarın ya da sonraki gün. Leonard sizi gördüğüne memnun olacak, canım." Celia'yı yeniden öptü. "Hepimiz öyleyiz. Özellikle Leonard; serseri!"

Celia kızardı, hoş karşılanmaktan mutluydu ve Naworth'te güvende olmalarının tadını çıkarmaya hazırlandı.

Magdalen'in yatağında kıvrılıp uyuduğu ve sıcak, kömür dumanının ve çalıların kokusunu alarak ve Magdalen'in düzenli nefesini ve uzaktaki bir ineğin sesini dinleyerek geçirdiği geceden memnundu.

9

Celia iki hafta sonra Naworth'u terk etmeyi çok istiyordu ve pek tabii ki bunu yapma imkânı yoktu. Wat onları buraya getirdikten sonra güneye gitmek üzere yola çıktı. Simkin'i Cowdray atları ile ilgilenmek üzere geride bırakmıştı. Fakat Celia Simkin'i bir daha görmedi. Yakınlıkları o gece Dacre'da sona ermişti. Celia kısa zaman içinde buna kafa yormaktan vazgeçti, çünkü onu rahatsız edecek daha başka meseleler vardı.

Dacre erkekleri İskoçları yağmalamaktan geri döndü. Beraberlerinde sığır çobanı tarafından derhâl Kirkoswald'a sürülen, iyi süt veren inekler ve bir öküz getirdiler. Konakta akşam yemeğinde, erkek kahkahalarının gürültüsünden, Celia İskoç sürülerinin "aşırılması"nın büyük başarı olarak algılandığını anladı. Liddesdale'daki Hermitage Şatosu'na geri sürülen Maxwelllerin bozguna uğratılmasının da.

Birkaç Dacre erkeği ölmüş olmasına rağmen, Maxweller yedi veya daha fazlasını kaybetmişti ve şimdi kış geçene kadar sessizliklerini korurlardı. Dacrelar Roxburghshire'daki pek çok çiftlik binasını yakmışlar ve sürüyü ele geçirmişlerdi. Her şey göz önünde bulundurulunca bu, oldukça hoşnut edici bir istilaydı.

Erkekler çok az sulandırılmış viski kupalarını tokuşturup Dacre gaydacısı gaydasını giriş kapısında muzafferane bir şekilde öttürürken genç Sör Thomas konakta babasına olan bitenin tantanalı bir değerlendirmesini verdi.

"Maxweller, Bewcastle'da onlara meydan okuduğumuzda korkudan tir tir titrediler" diye bağırdı Tom, üç gümüş midye kabuklu kızıl kahve Dacre flamasını sallayarak. "Bir Dacreli! Dacreli! Kızgın boğadır! Kızgın boğadır!" Kardeşleri ve babası azgınca katılırken kendi savaş nidalarını haykırdı.

Magdalen de yanında oturmuş kükrerken Celia büzüldü. Dacrelar çok geniş, çok gürültülü ve sayıca çoktular. Tom ve Leonard dışında dört genç oğlan daha vardı. Hepsi bakır kızıl saçlara sahipti; ter, at pisliği ve viskiden leş gibi kokuyorlardı. Konak çok geniş değildi, ortasındaki merkezî şömineden gelen duman, bacalara alışkın olan Celia'yı boğuyor-

du. Av köpeği sürüleri, ulu ve pis sazlıklara saçılmış kemikleri eşelerken Celia'nın kafası daha da karıştı.

Buradan kaçmak istiyordu ama Magdalen'in duygularını incitmekten korkuyordu. Gürültülü patırtılı kutlama, Dacre erkekleri sarhoş olunca sessizleşti; Celia o esnada diğerlerinden değişik görünen kardeşlerden birini fark etti. Saçları daha koyu kızıl ve parlaktı, daha ince yapılıydı ve eğer herhangi bir Dacre erkeği hoş olarak nitelendirilebilse bu, oymuş gibi gözüküyordu.

"O hangisi?" Celia Magdalen'e fısıldadı. "Diğerlerinden ayrı duruyor."

Kız masanın üzerinde göz gezdirdi. "Ooh, *o*!" dedi gülerek. "O Geordie. Biraz sebze suyu gibidir. İyi bir dövüş için uygun mide değil. O fazlasıyla sevimli bir çocuk. Fakat sadece on sekizinde; öğrenecek. Leonard seni görmedi henüz" diye ekledi teselli edercesine. "Hâlâ içmekle ve dövüşmekle meşgul. Yarına kadar bekle."

Celia Leonard'a, onu bir koca olarak hayal etmeye çalışarak ümitle baktı. Magdalen böyle bir olasılığı aklından geçirdiğini belli etmişti. Ursula'nın beklentileri de gururunun okşanması gerektiğini fark eden Celia'ya yabancı değildi. İkinci erkek evlat ve nüfuzlu Dacre mirasının bir kısmının vârisi, meteliksiz bir yetim için uygun bir eş olabilirdi. Celia kendi isteklerinin evlilikle bir ilgisi olmadığını anlayacak kadar dünyayı görmüştü. Leonard büyük, sert ve kabaydı. Omzu çok az kamburdu, ama ne fark eder. Benim için başkası yok, diye düşündü Celia. Müzmin bekâr tam önünde gerildi ve derin, bastırılmış acı titreyiverdi.

Leonard'ın iltifatları, başladıktan hemen sonra Celia'yı bunalttı. Leonard onu elledi, kalçalarını çimdikledi, ona *güzelim* diye seslendi, ama asla bir sevgi sözü olmadı. Celia kendini kuşatılmış hissetti ve ondan kaçınmaya çalıştı ki isteği bu daracık kalede oldukça zordu.

Ekimin başında Naworth'un beklenmedik misafirleri vardı. Bunlar iki İskoç postacı, bir tercüman ve bir İtalyan fizikçiden oluşan bir gruptu. Edinburgh'den Londra'ya, ismi Jerome Cardano olan, Kral Edward'ı muayene ettiği için Northumberland Dükü dışında başka bir isimle anılmamış doktorla yol almışlardı.

Gelişleri, sınır savaşlarının sıklığı dolayısıyla önemli konukların az olduğu Naworth'te, büyük hareketlenme yarattı.

Lord ve Hanımefendi Dacre konukseverlikle kabardı. En iyi şarap fıçılarını açtılar, avluda değerli bir öküzü kızarttılar, gaydacılarına her yemekte bulunması ve kuzey ezgilerini çalması için emir verdiler.

"Como; İskoç Gölü" diye gözlemledi, Dr. Cardano iç çekerek. Kalın kekeme bir söyleyişle dile getirilen bu gözlem doğru olduğu hâlde Dacreların hiçbirini memnun etmedi. Cardano elli birinde paytak bacaklı bir adamdı. Neredeyse keldi ve ilk bakışta silik görünümlüydü. Fakat ünlü olmaktan ve daha ziyade tatlı gülüşünden kaynaklanan bir kendinden emınlığı vardı.

Ursula sıtma nöbetini zapt etmişti ve konakta Cardano ve refakatçileri için verilen yemekte bulunuyordu. Hevesle ona, Doktor Julian Ridolfi'yi tanıyıp tanımadığını sordu.

Cardano'nun yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ah, Donna" dedi ve daha sonra, "Guiliano di Ridolfi..." diyerek tercümanına döndü ve bir süre konuştu. Tercüman izah etti. Doktor, Cardano Ridolfi'yi, Padua'da tanımıştı ve onu Londra'da görmeyi bekliyordu. Belki de Ridolfi çoktan genç Kralı muayene etmişti. Onunla fikir alışverişinde bulunmak, kendisi için bir şeref olacaktı.

"Biz majestelerinin hasta olduğunu bilmiyorduk" dedi Dacre hanımı endişelice. "Kendisi Cowdray'de yeterince iyiydi. Nesi var?"

Bu tercüme edildiğinde, Cardano'nun ıslak gözleri anlamsızlaştı. Kralın durumundan bahsetmemesi için uyarılmıştı ve aslında kendisi de bununla ilgili çok az şey biliyordu. Bunu omuz silkerek ve peltek İtalyanca aksanıyla ifade etti.

"Messer Cardano sadece kralın horoskopunu düzenleyecek" dedi tercüman. "Ve onunla doktorun *Practica Arithmetica Genralis*'te yazdığı astronomi bilimi hakkında konuşacak. Doktor fizikçi olduğu kadar ünlü bir âlimdir de."

Cardano itiraz edercesine gülümsedi ve ihtiyatla, iğrenç olduğunu düşündüğü içkisini yudumladı.

İskoçyaya, öksürük ve nefes darlığından ve soluk almaya çalıştığı uykusuz gecelerden şikâyetçi olan St. Andrew başpiskoposu John Hamilton tarafından davet edilmişti. Herkes başpiskoposun akciğer veremi olduğunu düşünüyordu fakat Cassanate isimli bir İspanyol olan özel doktoru, İtalya'da pek çok mucizevi tedavi gerçekleştiren Cardano'yu hatırladı. Elli altın kron ve bir postacı, doktoru bu çorak vahşi ülke için kendi ülkesini terk etmeye ikna etmek üzere gönderilmişti. Doktor bir süre direndi fakat nihayetinde Edinburgh'e doğru yola çıktı. Daha sonra başpiskoposun derdinin verem değil astım olduğunu teşhis etti ve gizli bitkiler ve nefes alma teknikleriyle yaşlı adamı sağlığına kavuşturdu. Bu haberler hızla ku-

zeye yayıldı. Ana kraliçe Guiseli Mary'nin sarayında pek çok İngiliz casus vardı. Doktorun başarısı Northumberland Dükü tarafından çağırılmasıyla sonuçlandı. Ve güvenli bir anlaşma.

Cardano acılarını; kasvet, cereyan ve rutubet silsilesinden oluşan şatoların teskin edemeyeceği meyhanelerde çekmişti. Buranın, eğer mümkünse İskoçyadakilerden daha cereyanlı ve rutubetli olduğunu düşündü. Daha fazlası, sakinlerin hepsi, çılgın gaydalarından çıkardıkları, korkunç ciyaklamalı gürültüden keyif alıyor gözüküyorlardı.

"*E barbaro*" diye mırıldandı. "*Sono pazzi tutti.*" Ve kendini bir başka geceye dayanmaya hazırladı.

Leonard zar kupasını getirdiğinde gözleri parıldadı ve kupayı hevesle tuttu. Bu oyunun tercümeye ihtiyacı yoktu. Cardano oyuna başladıktan kısa zaman sonra Dacreları mağlup etti, penileri ve gümüş paraları hiç istifini bozmadan topladı.

Leonard İtalyanın bir şekilde hile yaptığından emindi. Bunu kardeşine homurdandı fakat babalarının gözü üzerlerindeydi ve olay çıkarmamayı tercih ettiler. Leonard, bozguna uğramış ve canı sıkılmış, kazanacağından emin olduğu bir oyuna girişti. Celia'yı aradı ve onu belinden yakaladı. "Dışarıya gel, güzelim" diye inledi. "Gece ekim için serin. Alaca karanlıkta biraz yürürüz."

"İstemiyorum" dedi Celia. "Burada kalacağım." Son günler, Leonard'la ilgili sürdürdüğü tüm romantik duyguları parçalamıştı. Hayalden uyandırılması, Ursula'dan gelen bir uyarı ile pekiştirildi.

"Onun, senin için iyi bir eş olabileceğini düşünmüştüm tatlım" dedi Ursula. "İtiraf ediyorum. Ama şimdi onun tek isteğinin, senin bekâretin olmasından korkuyorum. Ne pahasına olursa olsun onu korumalısın. O ve nazik güzelliğin senin bütün çeyizin. Bütün sözlerine rağmen Leonard ile asla yalnız kalmamalısın. Keşke..." diye ekledi iç çekerek. "Keşke seni buraya hiç getirmemiş olsaydım. Sör Thomas'tan da uzak dur. Gözlerinde şehvet var ve Dacre'ın zavallı karısının bizim sandığımız kadar deli olmadığını düşünmeye başladım."

"Burada diğerleriyle kalacağım" diye tekrarladı Celia Leonard'a, pembe ağzını sıkarak. Koridor her zamanki gibi gürültülü, şimdi de Cardano'nun partisinde eğlenen, yorulmaz Dacrelarla dolup taşıyordu. Celia sarmal beton basamakların yakınındaki kapıda kendine bir iskemle çekmişti. Leonard'dan bunalmış, yatmayı dilemiş; fakat nezaketinden Magdalen'e

gideceğini söylemeye zorlanmıştı. Yüksek masa üzerindeki bir konsolda duran, gösterişlice boyanmış dört tahta hayvana göz gezdirdi. Bir kızgın boğa, bir mitolojik ejderha, bir balık ve bir koyundan oluşan biblolann hepsi insan büyüklüğünde ve tuhaftı. Magdalen'den bunların, ailenin hanedan hayvanlarını temsil ettiğini ve çoğu kez savaşlara götürüldüğünü öğrendiği hâlde, ne kümes ama, diye düşündü Celia. Bu açıdan koyun ve balık kendisine karşılıklı hilekâr bakışlar atıyorlardı. Leonard'ın varlığını tamamen unutmuş olan Celia, aniden kendi kendine güldü.

Genç adam sıçradı. Yüzü saçları kadar kırmızıya döndü.

"Ölüler adına!" diye bağırdı "Ne hakla *bana* gülersin!"

Celia'yı iskemleden sürükleyerek belinden yakaladı. O mücadele ederken bileklerini tek eliyle kavradı. Diğer elini mavi kadifeyi yırtarak ve sağ göğsünü şiddetle burkarak korsesinden içeriye soktu. O kadar ki Celia'nın çığlık atmasıyla göğsünü bıraktı ve boynunu; ağzını vahşi bir öpücükle kaplayana kadar çevirdi.

Endişe ve panik içinde bile Celia; midesine sertçe saplanan bir şeyin, onun pis kokulu nefesinin ve onu duvara zalimce atmasıyla omuz kemiklerinin çatırdadığının bilincindeydi.

"*Bu kadar yeter* Len!" Leonard, yanağında bir tokadın şaklamasıyla sersemlemesine ve duymamasına rağmen Celia öfkeli çığlığı duydu.

Döndü, bir anlığına sendeledi ve kız kardeşini, yanı başında amber gözleri öfke saçarken gördü.

"Bırak onu azgın koç!" Magdalen bağırdı. "Bizi utandırıyorsun!"

Leonard onu bıraktığında ve kendisi kadar uzun boylu ama kendisinin iki katı kadar cesur kız kardeşi ile yüz yüze geldiğinde Celia yere yığıldı.

"Bana güldü" diye mızmızlandı. "Benimle dışarıya gelmeyecekti."

"Hah!" dedi Magdalen ve ona kapıyı gösterdi. "Defol! Celia'yı oynaşlarının listesine eklemeyeceksin!"

Leonard tereddüt etti, söyleyecek bir şey gelmiyordu aklına. Gençliğine rağmen, Magdalen her zaman ona galip gelmişti. Omuzlarını kamburlaştırdı ve ortadan sıvıştı.

"Seni incitti mi küçüğüm?" Magdalen küçük kuru çığlıklar atan Celia'yı kaldırmak üzere döndü. "Ah, görüyorum ki korseni yırtmış, adi şehvet düşkünü!" Celia'nın göğsündeki morlukları gördüğünde iç geçirdi. "Onları kısa zamanda iyileştireceğiz. Sandığımda çuha çiçeği merhemim var."

Kolunu Celia'ya doladı ve onu nazikçe kaldırdı. "Bir zarar gelmedi, bir

şey olmadı, tuvalet odasına doğru geçip gidiyordum, benim dışımda hiç kimse görmedi, oradakiler epeyce sarhoşlar."

Celia'yı kısa bir yolculukla kendisiyle birlikte vukarıva odalarına çıkardı. Yaralı göğsündeki zonklamaya, çürük ağzına ve sırtındaki ağrıya rağmen Celia o an uykuya daldı. Kızın şefkatiyle yatışmıştı. "Len, bu olaydan sonra seni teyzenden isteyecektir. Seni başka türlü ele geçiremeyeceğini düşünecek kadar ahmak, fakat tüm Dacre erkekleri budaladır."

"Onu *istemiyorum* Maggie!" diye haykırdı Celia. "Ona tahammül edemem. O iğrenç."

Magdalen yanıtlamadı fakat Leonard şerefli bir evlilik teklif *ederse* Celia'nın hiç şansı olmayacağını düşündü. Kızlar kendileri için böyle meselelere karar vermezlerdi. Magdalen Celia'nın ne kadar korumasız ve savunmasız olduğunu anlamaya başlamıştı. Yaşlı Leydi Southwell dışında kendisini koruyacak kimsesi yoktu. Herhangi bir koca daha iyi olurdu ve Len çoğundan daha kötü değildi. Benim için, diye düşündü kederlice Magdalen. Ailesinin, ocakta on beşine girecek olan kızları için yaptıkları bazı pazarlıkları biliyordu. Talibi bir Neville olabilirdi, dua edelim ailenin deliliğinden nasibini almamış olsun, diye düşündü. Veya Netherby Şatosu'ndan boyuna zar zor yetişen, pırasa saçlı, zırlaması dayanılmaz bir genç olan Jack Graham de olabilirdi. Dacre'ın konumuna ve Magdalen'in bolca sağlığına karşın herhangi bir koca az gelecekti. Neville ve Grahamlerin damızlıklarını tazelemeleri gerekiyordu ve az çeyiz beklerlerdi.

Dacreların seçimi daha ziyade sadık Katoliklikleriyle sınırlandırılmıştı. Üstat John Knox'un ve diğer reformcuların hain vaazları sınırı ele geçirirken soylu ailelerin çoğu İngiltere'nin resmi dinine geçmişti. Lord Dacre bunları reddetti ve kendi mülklerinde eski yoldan devam etti. Dağılmalar Katolik coşkusunu arttırdığı hâlde ne Naworth geçidindeki Lanercost Manastırı'nın ayrılmasını ne de Augustin yasalarının tahliye edilmesini engelleyememişti.

Kendisi ve malikleri -eşi, çocukları, korumaları, uşakları, köylüleri- ayine katıldılar, kutsal günlerini, Kral Henry'nin on altı yıl önceki fermanından önce olduğu gibi azizlere yalvararak kutladılar.

Protestan bir koca ailesine olduğu kadar Magdalen için de dayanılamazdı. Ve henüz tükenmiş Celia'nın yanında uzanırken Magdalen kendi isyanına kavuştu. Naworth'u severdi, o bir sınır çocuğuydu, fakat geçen yaz, kuzeyde bir insanın nasıl daha başka *yaşayabileceğini* görmüştü;

öyle ki orada daha önce hiç bilmediği incelik ve zarafetler vardı. O da özlemle Cowdray'i düşündü. Oraya yaptığı ziyaret düşüncelerini yerle bir etmişti. Celia'ya sevgisinin bir kısmı, narin, güzel kızın ona güneyi hatırlatmasındandı. Magdalen de uykuya daldığında, dar pencereden sızan gün ışığının dağıttığı, belli belirsiz arzulardan oluşan özlem dolu bir düş gördü.Magdalen kendini düşlerden arındırdı ve kendine geldi. O bir Dacre'dı. Talihi geri dönülemez bir biçimde sınırın kargaşasının ortasına fırlatılmıştı ve doğal olarak Tanrı'nın isteğini temsil eden ailesinin istekleriyle yönlendiriliyordu. Bunlar hakikatlerdi ve onları kabul etti.

Jerome Cardano ve grubu ertesi gün güneye doğru uzun yolculuk için ayrıldı. Naworth Şatosu, azalan gün ışığının ve buna bağlı olarak açık hava işlerinin veya sınır savaşı ihtimalinin azaldığı mevsimsel rutine geri döndü.

Cumberland'de, bunu "güz sonu" olarak adlandırırlardı. Kahverengi yapraklar korulukları kilim gibi örttü. Genç ahali kayın ve meşe palamudu toplayıp kabuğunu soymak ve tutuşturmak için hendekleri hızlı hızlı adımladı. Çiftçiler ve köylüler yabalanmış yulaf tanelerini öğütülmek üzere malikâne değirmenlerine getirdiler; çobanlar hayvan sürülerini topladı. Cadılar Bayramı ile beraber tepelerde daha fazla kar ve İrthing Vadisi boyunca kırağı kaplı demir buzlanma vardı.

Ekimin son günü, Cadılar Bayramı arifesi boyunca, Leonard'ın Celia'ya karşı bastırılmış ihtirası, sakınmasının üstesinden geldi. Bu bir araya gelme, dışarıda gökyüzü cinler, cadılar ve o gece kükremeye yetkisi olan diğer şeytanları defetmek üzere yakılmış ateşlerden bakırlaşmışken salonda oldu.

Celia, Leonard'ın tacizinden beri, Magdalen'le birlikte olduğu yemek saati dışında, onu görmekten kaçınmış ve kendini her şeyden uzak tutmuştu. Ancak Leonard'ın masadan gözlerini ona dikmesine engel olamadı. Bunlar kalın telli kırmızı kaşlarının altından yiyecekmiş gibi bakan uzun bakışlardı ve çok uzun bir süre gözünü korkutmadı. Birkaç gün sonra Celia onları saçma buldu ve tavrını başını yana eğerek gösterdi. Daha genç evlatlarla, özellikle George ile konuşmaya gayret gösterdi.

George onu neşelendirdi ve Celia da onu yakışıklı buldu. Çehresi biçimliydi, kardeşlerinden daha inceydi, Dacre saçları o kadar koyuydu ki gün ışığı hariç kestane rengi gibi görünüyordu. Pembe yanakları çevresinde kıvrılıyordu ve fark edilir biçimde parlak ve temizdi. Bazen onun muzip iltifatlarından kafası karışıyordu ama onun eşliğinden zevk alıyordu.

Bu Cadılar Bayramı genç ahalinin bir kısmı asırlık törenlerde rol aldı.

Pencerelere bağlanmış üvez ağacından ince dallı haçlara dokundular; ateşe, her birine olası bir sevgili için gizlice isim verdikleri yemişler attılar.

"Kimin ismini tutacaksın?" diye sordu George, kız kendininkini tüten tezek üzerinden fırlatırken. "Hiç kimsenin" dedi Celia, gülümseyerek dürüstlükle. "Düşünmedim. Sen *kimin* ismini tutacaksın?"

George'un göz kapakları düştü, Celia onun yüzündeki olağan dışı ifade ile şaşkınlaştı. "Hiç kimsenin" dedi. "Fakat onun adını tutarsan hoşnut olacak bir delikanlı biliyorum."

Bir saniye için Celia onun kendisini kastettiğini düşündü ve rahatsız olmadı, fakat George çenesini masadan her zamanki gibi izlemekte olan Leonard'a doğru salladı. "Yüce İsa!" diye haykırdı Celia. "İngiltere'deki son erkek olsa bile asla!"

George kahkaha attı ve omuz silkti. "Bil bakalım, bil bakalım, kuzey ülkesinde kim boğayı inekten ayırt edebilir?"

Celia kararsızca güldü. Herkes bir boğayı bir inekten ayırt edebilirdi ve George'un yüzündeki çocuksu bakış huzurunu kaçırdı.

Celia, Leonard'ın kalktığını ve özel durumlar için ayrılmış sınırlı mumlardan birinin ışığında dama oyunu oynamakta olan ailesine katıldığını fark etmedi. Bunu ancak, Ursula'nın masanın diğer ucunu, daha genç evlatlardan birinin çağırmasıyla terk ettiğinde görebildi. Şatoya daima çok fazla gelen giden vardı.

George onu geçen Cadılar Bayramı'nda yaşadığı bir cin hikâyesiyle eğlendiriyordu. "Bir Roma askeriydi. Surun üzerinde yürüyordu, suru biliyor musun genç bayan?"

Celia başıyla onayladı. Naworth'e gelişinden sonra güzel bir günde o ve Magdalen kuzeye gezmeye gitmişlerdi. İrthring'i yaya köprüsü üzerinden geçtiler. Bir mil boyunca taş yığınlarına ve daha çok yabani otlarla kaplanmış yivli büyük kayalara yaya olarak yürüdüler. Magdalen ondan saygıyla bahsetti ve onu; ailesinin Romalı olarak andığı bazı insanların, Dacrelar Naworth'e gelmeden çok önce, İskoçları korumak üzere yapmış olduğunu düşündüklerini anlattı.

"Oh!" dedi Celia George'a. "Hayalet ne yaptı?"

"Hiç!" dedi George. "Salınmak ve homurdanmak dışında hiçbir şey. İleri ve geri, ileri ve geri, salınarak ve homurdanarak!" Parıldayan bir kafası vardı ve ayaklarında parıldayan bir şeyler, fakat gece yakından bakmaya gittiğimde ortadan kayboluverdi."

"Çok cesur olmalısın Georgie!" dedi Celia "Ben olsam korkardım."

"Hayır" dedi George, "Cinlerden de büyücülerden de korkmam, bu gece kendi eski uçan süpürgelerinde uçuyor olsalar bile."

"Şenlik ateşlerinin üstünde?" diye sordu Celia, keyifli bir ürpermeyle. "Nasıl cüret ederler?"

"Şeytan, efendileri, onlara cesaret verir" dedi George. "Yaşlı boynuzlu, kendi cinslerine cesaret verir." Celia'ya sanki bu ifade ile görünenden fazlasını ima etmiş gibi gözlerinin köşesinden hızlı, muzip bir bakış attı. Fakat Celia, omzuna dokunan Magdalen'le ayrılması gerektiği için bunu sorgulayacak zaman bulamadı.

Magdalen memnun, ancak kötü bir şeyin habercisi olan ses tonuyla "Lordum ve Hanımefendi seni bekliyor şekerim; oradalar..." dedi ve şatonun uzak köşesindeki gruba el kol işareti yaptı.

Celia her nedense sersemlemişti fakat toparlandı ve Magdalen'le yürüdü.

Lord ve Hanımefendi Dacre dama tahtasını uzağa koymuş, meşeden oyulma koltuklarında hareketsiz, suratları asık oturuyorlardı. Leonard yanlarında, samanla kaplanmış yere gözlerini dikmiş ayakta duruyordu. Ursula grubu tamamladı. Daha alçak bir koltukta oturmuştu ve Celia'ya hızlı heyecanlı bir gülücük verdi.

"Şey, tatlım..." dedi kıza. "Şey..." dedi ve yutkunarak durakladı. "Bizbizim sana anlatacaklarımız var" dedikten sonra Dacrelara göz attı.

Yaşlı Baron başını salladı, kıllı pençesini sıktı ve aniden serbest bırakarak ciddiyetle konuştu. "Evet, genç bayan, Leonard seninle evlenmek istiyor. Bunun bir sürpriz olmadığını söylemeyeceğim. Leydim ve ben onu, *leydimin* ailesine dâhil etmek istiyorduk. Kendisi Bayan Dorothy, Derbyshire'da zengin malikâneleri var, ama senin gibi güzel değil ve kabul etmeliyim ki Talbotlar biraz tiksindiricidir. Protestan oldular ve Leonard seni çok fazla istediği için, onu reddetmeyeceğiz."

Leydi Dacre başını salladı, Celia sadece anlamsız değil korkmuş olarak bakarken, Magdalen'inki gibi geniş biçimli yüzü, zoraki cesaret verici bir gülümseyişe büründü.

"Gel, gel buraya tatlım" dedi. "Sana iyi davranacağız, seni herhangi bir kızımız gibi karşılayacağız. Korkun olmasın."

Celia dudaklarını hafifçe ıslattı, kıpkırmızı olmuş gözlerini yere dikmeye devam eden Leonard'a göz attı. Ursula'ya baktı ve teyzesinin gözlerinde tam olarak bir zafer ve heves karışımı gördü.

"İstemiyorum" dedi Celia uzun bir soluklanmanın üzerine.

Magdalen Celia'nın elini tuttu ve onu sıktı. "Sakin ol aşkım..." diye fısıldadı. "Bu hepimizin isteği. Bu, senin için en iyisi." Ailesine döndu ve "Leonard Celia'ya kur yaparken çok kaba davrandı. Celia hassas bir genç bayan, davranışını telafi etmeli. Hey büyük oğlan!" diyerek keskin bir uyarı ile kardeşine seslendi. "Ellerini tut, onu masumca öp, seni ruhsuz!"

Leonard yavaşça kımıldadı, fakat kız kardeşinin dediğini yerine getirdi. Öne çıktı, Celia'nın elini tuttu ve hafifçe titreyerek onu alnından öptü.

Kız iyice büzüldü.

"İstemiyorum..." diye tekrar etti öfkeyle. "Hiç evlenmemeyi tercih ederim." Elini Leonard'ın elinden çekti.

Baronun, çocuksu kaprislere hiç tahammülü yoktu. O, ne kadar pembe ve beyaz olduğu hiç mühim olmayan meteliksiz bir yetimdi. Dacre için bir gelin olamazdı fakat hâlâ başka oğulları vardı ve Leonard en az beğenileniydi. Bu nedenlerden dolayı Leonard'ın şaşırtan isteğini kabul etmeyi uygun bularak meseleyi çoktan kafasında oluşturmuştu. Konu kapanmıştı ve bu gece Carlisle'dan gelmiş ve üzerine karar vermesi gereken önemli bir mesaj vardı. Alçak İskoçlar, muhtemelen Liddesdale'den Armstronglar, şehrin kendisine gürültülü bir akın düzenlemişti. Bunun arkasında her nasılsa kargaşa eken dinsiz Knox vardı.

Leydi Dacre ve hatta Ursula bile Celia'nın isteksizliğini zaman içinde çözülecek doğal bir aptallık olarak gördü. Ursula tüm şüphelerini, umduğunun bu olduğunu fark etmesiyle yatıştırdı. Eğer kız gönülsüzse ve özellikle bu gönülsüzlüğün çok uzakta Cowdray'deki o keşişle bir ilgisi varsa doğrusu bu yumuşaklık için zaman değildi. Kızlar itaat etmeliydiler. O ailesinin, kendisinden yaşça daha büyük kambur ve sızlanan bir adam olan Robert Southwell ile evlenmesi emrine uymuştu. Zamanla, ondan oldukça hoşlanır olmuştu.

"Karar verildi, Celia!" dedi Ursula sertçe. "Lordum ve Leydi evliliğin Noel sonrası olmasını önerdiler."

"Evet..." dedi Leydi Dacre gülümseyerek. "Sizi münasip şekilde Lanercost Kilisesi'nde evlendireceğiz, sonra gecesinde bunun için muhteşem bir kadeh tokuşturma şöleni düzenleyeceğiz, Noel zamanında kimse çalışmaz her nasılsa. Memnun edici bir cümbüş olacak." Kahverengi gözleri düşünceyle canlandı. Magdalen heyecanla güldü.

Leonard aniden yersiz gürültülü kahkahalarından birini patlattı. Celia'ya kaba, şehvetli bir bakış attı ve "Mutlu, mutlu bir gecemiz olacak, genç bayan!" dedi. Bir fazilet şevkiyle dalga geçiyordu ve hiç kimse Celia'nın fısıltısına kulak vermedi. "Evlenmeyeceğim. Ölürüm daha iyi."

Günler amansızca geçip gitti. St. Martin Yortusu kiralanan panayırlarıyla geldi. Daha sonra Noel Arifesi -tövbe mevsimi- başladı. Et, dindar Dacreların masasından kalktı. Salamura ringa balığı ve tuzlu morina balığı ve arada sırada *çar* adı verilen lezzetli bir göl balığı yediler. Şapeldeki ayine her gün düzenli olarak katıldılar ve gaydacıya dört haftalığına izin verildi. Kadınlar uzun gecelerini, kendi dikim işleriyle uğraşarak geçirdi. Magdalen, erkek kardeşi ve Celia için düğün kıyafetleri dikmeyi üzerine aldı. İlmikleri dağıtan beceriksiz bir terziydi. Ancak Ursula'nın yardımıyla Leonard'a uygun kızıl kahve bir elbise takımı ve Celia için annesinin eski bir saray elbisesinden kesilmiş, krem rengi işlemeli bir kisve dikebildi.

Bu haftalar boyunca Celia kederliydi ve kendisine söylendiği gibi davrandı. Leydi Dacre tarafından kendisine verilen kupalarca yumurtalı kokteyle ve Ursula'nın öfkeli tembihlerine rağmen zayıfladı ve rengi beyazlaştı.

Celia'nın içindeki ıstırap duygusuzluğa dönüştü. Gerçek dışı hissetti, 29 Aralık olarak belirlenmiş evliliğin gerçekten olacağına inanmadı. Leonard'dan kurtulamadığında, ona asla bakmayarak, kendisine dokunmadığına minnettar, vurdumduymazca yanıt verdi. Leonard Magdalen'in sözlerine gönülden kulak vermişti ve şimdi Celia nişanlısı olduğuna göre, ona soğukkanlılığını arttıran bir saygı duydu. Zamanının çoğunu diğer adamlarla tepelerde ata binerek, içerek, hileli zar atarak, arma, atlar ve koşum takımlarının bakımıyla uğraşarak geçirdi. Ani arzularını Dacreların kır evlerinden biri olan Gilsland yakınında yaşayan, bir çobanın tombul dulu ile söndürmeye de zaman buldu.

Noel Günü şölen ve müzikle birlikte geldi. Gaydacı geri döndü, bir köy kemancısı ve bir flütçü daha vardı. Dinî şarkılar ve Kuzey Ülkesi'nin türkülerini söylediler. Kershope Ormanı'nda şanslı bir ok tarafından vurulmuş bir yaban domuzu yediler.

Ve Noel'in on iki günü için, curcunanın efendisi olan Naworth'te, Kargaşa Lordunu seçtiler. Bu, Leydi Dacre tarafından; Cumberland'e on beş yaşında bir gelin olarak geldiğinde getirilmiş bir Güney geleneğiydi. Taş-

kın Dacrelılar bundan keyif almışlardı ve gürültülü patırtılı riayetsizlik, daima dört hafta süren oruç ve tövbe ile dengelenirdi.

Lord Dacre'ın coşkusu; Kral Edward'ın İsa'nın doğumu için oldukça tuhaf bir şekilde bazı kutlamaların yapılmasında bir zarar görmediğini, babasının örneğinde olduğu gibi Protestanların bu gelenekten nefret ettiğini öğrenmesiyle çoğaldı.

Naworth'te bu Noel'de George Dacre seçildi. Celia yaşlı baronun geleneksel tacı oğlunun başına yerleştirmesini izledi -taç parşömenden yapılmıştı, yaldızlanmış ve parlak kuvars taşlarla süslenmişti- daha sonra Lord Dacre gürledi. "Emirleriniz nedir lordum?"

Kuralsızlığın Lordu George hızla yanıtladı. "Oley oley! Herkes eğlensin ve herkes rol yapsın! Bütün uşakları şatoya getirin." Yüzü kızardı, gözleri parıldadı, araba tekerleği kadar büyük bir gümüş kâsede buharlaşan sıcak içkiden bir kepçe dolusu yudumladı.

Emirleri bekleyen daha genç çocuklar, uşakları çembere almak üzere ortalığa dağıldı. Aşçılar ve aşçı yamakları, seyis yamakları, sütçü kadınlar, koyun çobanları, domuz çobanları, avcılar, okçular şatoya doluştular ve koridorları doldurdular. George her birini bir selamla kutladı, fakat kaşlarında küçük bir çatıklık belirdi. "Güney delikanlısı Simkin'i göremedim" dedi sonunda. Baş seyis yamağı Simkin'in Naworth'un ahalisinden olmadığını ve onlara katılmasını uygun bulmadığını açıkladı.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı George. "Git yakala onu!" Sıcak içkiden bir yudum daha aldı.

Simkin, lekeli deri ceketi ile kalın telli siyah saçları karmakarışık, çopur yüzü haşin bir hâlde göründüğünde Celia'nın duygusuzluğu delindi. Geçen güz iki haftalığına kendini ona en çok adamış takdircisi olan ve Dacre'deki o geceye kadar pek çok kahkahayı birlikte paylaştığı bu çocukta, kendi mutsuzluğunu anımsadı. Simkin'in George'a verdiği hızlı huzursuz bakışı izledi ve George bağırmadan önce ağzındaki küçük gerilimi gördü. "Gel, sıcak içkiden iç, hepsi senin, daha fazlası da var, daha sonra şatoyu temizleyeceğiz ve herkes kendi sevdiğiyle dans edecek!"

Emirlerine uyuldu. Tahta masalara ve banklara kümelendiler. İçtiler ve gaydacı eşliğinde dans ettiler. Bağırdılar, sıçradılar ve ayaklarını yere vurdular. Adamların çoğunun dizlerinin üzerinde bağlanmış çıngıraklar vardı, dans şamataya dönüştü. Ve dans edenlere toslayan, dörtnala beceriksizce sallanan bir at vardı.

Erkeklerden daha az kadın bulunuyordu. Celia kendini önce domuz çobanı, daha sonra bir avcı, bir bulaşıkçı, en sonunda da Sör Thomas'ın kendisini suçlamadan ve babası ile yer değiştirmeden önce zar zor kutladığı kahkahalarla kükreyen Leonard tarafından yakalanmış buldu.

Leydi Dacre ve Ursula da dâhil olmak üzere herkes dans etti. Sıcak içki kâsesi sık sık tazelendi. Celia, çılgın bir figürün sıçrayışı esnasında gruptan kurtuldu ve nefes alabilmek için bir köşeye yaslandı. Bu esnada, şato etrafında, tacı arkaya kaymasına karşın kusursuz olan George'u ve dans edenlere aldırış etmeden Simkin'in elini tuttuğunu gördü. Celia kolların ve bacakların kalabalığından bunu sadece bir anlığına görebilmiş olsa da aralarındaki yakınlığa ilişkin ilginç bir izlenim edinebilmişti. Kaşlarını çattı, huzuru kaçtı fakat onu tekrar raksa sürükleyen Lord Dacre'ın şef kemankeşi tarafından yakalandı.

Şafakta tükenmiş bir şekilde yataklarına gidene kadar dans ettiler. Celia yaklaşan evliliği unutmaya çalıştı ve horoz ötmeye başladığında Stephen'ı hayal etti. Hayal, St. Ann Tepesi'ndeki vedalaşmalarının sahnesini tekrarladı fakat sonu gelmedi. Düşünde Stephen onu kollarında aç bir şekilde "Beni asla terk etmeyeceksin aşkım" diyerek kavradı ve onu öptüğünde iki yağmur tanesi birleşirken tek vücut hâline geldiler. Altın bir teknede, altlarındaki dalgalarla birlikte sallanırken tatlılıkla uzanıyorlardı. Parıldayan uyuşukluk, Magdalen Celia'yı omuzlarından sarsarak uyandırana kadar sürdü.

"Hey, oradaki, uykucu, saat geç oldu" dedi Magdalen gülerek. "Yüzündeki o kaçık gülümsemeyle damadını mı düşünüyordun?"

Yarı uyanık, düşünün kaybolmasının verdiği o hasta edici hisse tutulmuş olan Celia, "Of Stephen..." diye fısıldadı.

Magdalen başını salladı. "Bu olabilir. Ne de olsa bugün onun günü... Seni bu niyetin için ayine götürmeli."

Celia'nın çenesi düştü, küvetteki soğuk suyu yüzüne çarparken çatırdayan kızıl saçları arasında tarak sürükleyen arkadaşına baktı. Bir anlığına sersemlemişti. Celia, kızın onu hiç duymamış olduğunu bilmesine rağmen, Magdalen'in Stephen Marsdon hakkında konuştuğunu düşündü. Sonra anladı. Noel'den sonraki gün muhakkak St. Stephen Yortusu vardı. Hain Yahudiler tarafından Kudüs dışında ölmeye mahkûm edilen ilk şehit olan St. Stephen, aynı zamanda bugüne *adını* da vermişti.

"Acele et!" diye haykırdı Magdalen. "Geç kalacağız ve biliyorsun ki bu

babamın canını sıkar, henüz düğünün için yapılacak çok şey var. Beslenmesi gereken fazladan elli kişi olacak. Kar engellese bile Eden Hall için Musgraveler ve Graham ailesi burada olacak, her ne olursa..."

"Leonard'la evlenemem" dedi Celia kati bir sesle, gözleri deniz buzu kadar sert.

Magdalen bir saniye için durakladı. "Sus, şekerim!" Celia'yı yataktan kaldırdı. "Sayıklıyorsun, ayağa kalk!" Celia'ya su sıçrattı ve uzun sarı arapsaçına tarağı soktu, kızın üzerine kukuletalı bir cüppe attı.

Celia şapele doğru taş merdivenlere yönlendirilmeye razı oldu. Daha fazla konuşmadı. Ayinde St. Stephen ile ilgili referanslar olduğunda dikkatlice dinledi ve papazların sözlerini diğerleriyle beraber tekrar etti; fakat uzun duygusuzluğu sona ermişti. Ne olursa olsun Leonard ile *evlenmeyecekti*. İki artı iki dört ederdi. Ateş yakardı, kar soğuktu. İrthing Nehri güneye akardı. Cowdray Sussex'teydi. Leonard Dacre ile evlenemezdi.

Şapelden aşağıya, sarı kahve kafası kardeşleri gibi terbiyelice eğilmiş Leonard'a, daha sonra da gözünü Leydi Dacre ve ailenin genç üyelerinin üstünde tutarak, canlı bir adanmışlıkla ayini izleyen Baronun miğferine göz attı.

Celia ellerini elbisesinin kıvrımında sımsıkı kapadı ve öfkeli bir şekilde planlarını düşündü. Kati ret iyi sonuç vermeyecekti. Dacrelar nazikti ama Kuzey'de düğüne isteksiz gelinler bilinmediği gibi, Baron asla fikirlerini değiştirmezdi. Magdalen gelinin kaz gibi ayaklarından bağlandığı, daha sonra sunağa çığlık atarak getirildiği ve kısa bir kılıçla tövbe edene kadar dürtüldüğü bir Dacre düğününden kahkahalarla bahsetmişti.

Hastalık numarası öyleyse, diye düşündü Celia. Fakat nasıl? Hile konusunda Magdalen ve Ursula'yı kandıracak kadar becerikli olmak gücünün ötesindeydi. Ursula onu bir zamanlar çok severdi ama şimdi teyzesi ona bir düşman gibi görünüyordu. Aralarında artık güven yoktu.

Kızın planları hiddetlendi. Kaçmak... kuzeye, sınıra kaçmak... O korkutucu İskoçlar:.. Maxwellller, Lowtherler... onu himaye ederler miydi? Dacreları rahatsız etmek fikriyle memnun olurlar mıydı? Fakat sınır ne kadar uzaktaydı ve donmuş dağlarda ve buz gibi nehirlerde nasıl hayatta kalabilirdi?

Lanercost rahibi takdisi yaptı ve "*Ite missa est*" dediği sırada Celia'nın yanakları başka bir düşünceyle alevlendi. Eğer onlara bakire olmadığını söylerse... Bir bebeği olduğunu? Hayır, buna da inanmazlardı. Nasıl bir hareketin çocuğa sebep olduğunu hemen hemen biliyordu, fakat

Magdalen'in kuvvetli yorumları onu bir konuda aydınlatmıştı. Çocuklu bir kadının, aylık kanamalarının durması gerekirdi ve Magdalen doğal olarak Celia'nın daha yeni iyileştiğini biliyordu. Bu olay ve bunun önceden hesaplanması, gerçekte, düğünün neden yirmi dokuzunda ayarlandığının sebebiydi.

"Kutsal Meryem, ne *yapabilirim* ki?" Celia'nın kalbi tok bir sesle çarpmaya başladı, şapelin duvarları, etrafında mezar gibi kapanmıştı.

"Gel, genç bayan" dedi Magdalen koluyla dürterek. "Dışarı çıkalım ve şato ile kiliseye çelenk yapmak için taze yeşillikler toplayalım. Bir de buğday başaklarını gelinlik tacın için süslemeye başlamalıyız. Yüce İsa adına!" Keskin bir şekilde ekledi. "Sen yeni doğmuş bir kuzu kadar beyaz ve ürkeksin... Leonard!" Erkek kardeşine seslendi. "Celia korkmaya başladı, lütfen ona kibar davranır mısın?"

Gillsand'de hızlı bir veda ziyareti yapıp dul Dixon ile memnun edici saatler geçirdikten sonra şapele yetişen Leonard durdu ve iki kıza baktı.

Celia'nın gerçekte afallamış -solgun, sersemlemiş, asık suratlı- görünmesi Leonard'ı etkiledi. Onu etkileyecek veya tahrik edecek hiçbir taşkınlık ya da meydan okuma sergilememişti ve buna rağmen kötü bir pazarlık yapıp yapmadığını düşündü. Bu solgun çocuksu genç kadın kötü bir yatak eşi ve kuluçka olabilirdi. Bununla birlikte çeyizi de yoktu. Fakat şüphelerini, kendini mızmızlanan bir haylaz olarak sık sık suçlayan babasına anlatmaya asla yeltenmezdi.

Yarı içten ve zoraki bir gülümsemeyle, kelimeleri zorlayarak niyetinden şaşmayan kız kardeşine "Çarşamba gecesi ona nazik davranacağım" dedi. "Görünen o ki henüz hazır değil."

Magdalen öfkeyle homurdandı ve kolunu Celia'nınkine geçirip onu şatoda bira ve bir parça ekmek ile kahvaltı yapmaya götürdü.

Ursula, çoktan Leydi Dacre'ın yanındaki yerini almıştı. İki yaşlı kadın arkadaş olmuştu. Evlilik planları onları heyecanlandırıyordu. Hevesli bir şekilde Celia'nın kuşağına bağlanacak gelinlik dantelini ve el ve ayak bileklerine genç ahali tarafından tören sonrası çekilecek kurdeleleri sıralıyorlar ve konuklara vermek üzere zorunlu hediyeleri sayıyorlardı. Leydi Dacre sandıklarına sarıldı ve bazı eldivenleri, baş omuzluklarını, kızının evlenmesi için biriktirmiş olduğu gümüş yaldızlı bibloları ortaya çıkardı.

"Senin zamanın gelince Londra'ya daha fazlasını göndereceğiz, Maggie" dedi Leydi Dacre kızlar odaya girdiğinde Magdalen'e gülümseyerek.

"Celia'nın düğünü bir kardeşinki gibi olacak ve biz Dacreları utandırmayacak."

Ursula teşekkürlerini mırıldandı. Onun zenginliği karşısında feci bir şekilde bozguna uğramıştı ve o kesindi ki Dacre cömertliği, kendi duyduğu o büyük hazla, Celia'yı mahcup etmeliydi. Hizmetçilik ve yalnızlıkla geçen yıllardan sonra Ursula, uşakların kendisine hürmet ile yaklaştığı ve ailenin onu eşitleri gibi aralarına aldığı Naworth'te çiçek açıyordu. Celia'nın ona verdiği, isyanla yakaran bakışlarının farkında değildi. Son beyaz kurdeleyi düzledi ve küme üzerine yasladı.

"Bir sürü olmalı" dedi Ursula mutluca. "Ancak... Sanırım hiçbir Neville Raby'den gelmez... Orası çok uzak."

Leydi Dacre başıyla onu onayladı, kırmızı yüzünü bir gölge kapladı. "Sadece Tom'un zavallı karısı Bess" dedi iç çekerek. "Onu Dacre'a getirmeye gitti. Kutsanmış azizlerden, bir sorun olmamasını diliyorum."

"Oh, eminim olmaz" dedi Ursula dalgınca. Dacre'daki garip gece, yıllar öncesinde kalmış gibi geliyordu ve öyle bir hummaya tutulmuştu ki olan biteni neredeyse hiç hatırlamıyordu. Ayrıca genç leydi Dacre'ın -vârisin eşi- Naworth'e Celia'nın düğününü onurlandırmak üzere getirilecek olması onu memnun etmişti.

Magdalen ve Celia da leydi Dacre'ın açıklamalarını duymuştu. Magdalen her zaman iyimser ve pratikti ve bunu hemen hemen hiç fark etmedi. Celia haberleri tabut kapağındaki bir başka çivi diye yorumladı.

Celia'nın umutsuzluğu gün ışığıyla onu harekete geçmeye itti – herhangi bir hareket. Ahırda bulmayı ümit ederek Simkin'i aramaya gitti. Yaşlı bayanlarla, adını Leydi Dacre'ın hatırlamadığı Graham gençlerinin çetelesi hakkında müzakerede bulunmak üzere ailesinin yatak odasına çağrılmış olan Magdalen'den kaçmak zor değildi.

Ahırda, delikanlılardan biri Celia'nın sorusu karşısında kaşlarını indirdi; Simkin'in bir saat önce Cowdray atlarını sulayıp tımarladığını ve muhtemelen tavan arasına gittiğini söyledi. Celia başını salladı, yolun tarifini aldı ve tahta binalardan oluşan kalenin güney duvarlarındaki şehrin kalabalık kısmına aceleyle yürüdü. Yulaf ambarlarından ve stoklanmış harman aletlerinden oluşan karanlık bir mağaraya açılan üçüncü kapıdan içeri girdi. Simkin'i aradı, çünkü bir zamanlar aralarında bir yakınlık olmuştu, çünkü onun için mutsuz olduğunu hissetmişti ve çünkü o Cowdray'den gelmişti.

Orada bir merdivenin üzerinde titreyen bir mum ışığı olduğunu gördü

ve tavan arasından gelen erkek sesleri duydu. "Simkin!" diye seslendi fakat kulakları tırmalayan umutsuz bir kahkaha ve ardından bir annenin çocuguna yaptığı gibi mırıldanan bir ses duydu. Fakat bu mırıldanma zalim ve iğneleyen notasıyla farklıydı, Celia durdu.

Kafası oldukça karışmıştı fakat kapan kapısını açana dek merdivenleri yavaşça tırmandı ve olan biteni görmek için baktı. Gözleri kocaman açılırken kavrayamayarak dikkatle baktı.

Tavan arasında çuval kümelerinin üzerinde iki çıplak adam uzanmıştı. Bir bakışta onları tanıdı. Simkin ve George. Simkin'in kalın telli siyah saçlı başını, George'un iyice kesilmiş yukarıya bakan profilinin yanında yatarken gördü. Derken Simkin'in kulakları tırmalayan sesi haykırdı. "Aaa... Yani şimdi beni çirkin buluyorsun ha? Fakat senin kölen olacak ve kirli isteklerini yerine getirecek bir âşığı daha nerede bulacaksın?"

"Ah, fakat benim isteklerimi seviyorsun şekerim, benim delikanlım." George o kur yapan iğneleyici ses tonuyla mırıldandı. Celia, George'un elini diğer gencin kıllı uyluklarını okşarken gördü.

Celia kapan kapısının köşesine tutundu. Dizleri titredi ve neredeyse öğürecekti.

Onu görmediler. Merdivenlerden aşağıya süründü. "Merhametli İsa bize acısın..." diye fısıldadı.

Yulaf taneleri arasından, el yordamıyla, pudramsı iyi bir karın yağmaya başladığı, açık havaya doğru yolunu buldu. Kalenin yan kapısına doğru geri dolandı. Öyle ki orada ona yardım edecek kimse yoktu. Hiç kimse.

"İsa bizi bağışla!" diyerek tekrarladı ve mutfak duvarının bulunduğu tarafa yığıldı. Orada karlar arasında dururken aradan uzun bir zaman geçti. Mutfaklarda telaş ve acele vardı, kahkahaların yankılarını ve gaydaların hazırlık bağırtılarını duydu. Gaydacı Jack düğünü için pratik yapıyordu. "Çok çok uzaklardaki güzel gelin." Parçanın adı buydu.

Celia orada avluda, altın saçları kardan bembeyaz olurken kalakaldı. Avlunun zili çaldığında başını kaldırmadı. Kapılar açıldığında ve bir grup atlı adam oraya doğru geldiğinde bakmadı.

Hayal meyal sesler duydu. "O nedir?" "Neden, bu duvara çömelmiş bir genç kadın." "Bir mutfak haspası."

Kutsal Bakire bana yardım et... Celia sarsıntının ve umutsuzluğun gücüyle dua etti ve yukarıya bakarak bir mucize olduğunu düşündü. Bir meleğin cennetten onu teselli etmeye gelmiş olduğunu.

Uzun beyaz bir şekil önünde durdu, mutfak ışıkları ona aydınlık verdi ve düşük tonlu tatlı bir sesle konuşmaya başladı. "Seni ne üzüyor, zavallı bakire?"

Celia uzun titreyen bir iç çekişle ellerini şekle doğru uzattı. "Yardım et bana..." diye fısıldadı. Bir el onunkileri tuttu fakat dokunuşu onu ürküttü; çok soğuk ve ıslak, kalın ama yumuşak. Celia gözlerini dikti ve diğer elin ıslak kadife bir eldivene iyice sarıldığını gördü.

Sör Thomas, atından inmiş, dikkatlice bakarak yaklaştı. "Ama bu Celia Bohun!" diye bağırdı. "Bess, bu Leonard'la evlenecek olan genç bayan. Bu gelin!"

"Ah, öyleyse..." dedi genç Leydi Dacre. "Hiç şüphe yok ki korkudan titriyor. Kral, hanedandan babam, onun burada olacağını söylemişti."

"Kesinlikle, kesinlikle!" dedi Thomas sertçe. "İçeri gel Bess. Hepiniz!" Ellerini Dacre'a kadar ona eşlik eden uşaklara salladı, içlerinden biri kör Janet'ın atını sürüyordu.

Şato dumanlı olmasına rağmen keyif vericiydi. Palamut kütükleri çatırdadı, saz mumları kadar kandiller de vardı. Baron ve eşi, Thomas ve Bess'i gönülden karşıladılar, gelinlerinin soğuk yanağına öpücükler kondurdular ve onun daha iyi olduğunu düşündüler. Ve karanlık gözlerinde tuhaf bir bakış olmadığına dair kendilerini rahatlattılar.

Çorbalarını içerlerken sükûnetle Lord Dacre'ın yanına oturdu. Defalarca gülümsedi. Ev dokumasından dokunmuş düz kisvesinde, bütün kızıl kahveleri, mavileri yeşilleri kullanmıştı. Olağan dışı hiçbir şey yapmadı, coşkuyla şarabını içti, kızartılmış koyun etinin iri parçalarına ilgi göstermedi ve mesafeli nezaketi her nasılsa diğerlerini mağlup etti.

Fazladan bir kadeh viski daha yutan Baron, "Ee, bu arada Tom..." diye oğluna dönerek homurdandı. "Yemin ederim, Leydi Bess sana şimdi başka bir çocuk daha verecek, bunun için bu gece bir yürüyüşe çıkın, olmaz mı delikanlı?"

"Evet..." diye yanıtladı Tom, fakat gözleri kaydı ve karısına attığı hızlı bakış emin değildi.

"Carlisle'da yaptıklarını duyarsa bunu yapmayabilir..." dedi Lord Dacre çok kısık bir sesle. "Seni bu koşullar altında suçladığımı zannetme, ama daha önce ne olduğunu biliyorsun. Nefesini Naworth'te temiz tut ve o oduncunun hizmetçisi Jeannie'nin yanına gitme. Ah, evet, ben kör değilim. Beli kalınlaşıyor ve Leonard olmadığı takdirde bu sanırım senin marifetin... Her hâlükârda daha sonra ona gümüş para vermek zorunda kalacağız."

Tom bir şey söylemedi. Bunun nedeni aslında karısından korkuyor olmasından çok, kızla tekrar birlikte olma düşüncesinin onu hâlâ heyecanlandırıp tüylerini diken diken etmesiydi.

"Bess iyi" dedi nezaketsizce. "Janet son bir aydır kan içmediğini ve o şarkıyı yeniden söylemediğini anlattı."

Dacre başıyla onayladı. "Çocuğun ölmesinden seni sorumlu tutmasının sebebi, sadece onun vahşi hayali. Üstesinden gelecek." Gaydacısına işaret etti ve neşeli bir şarkı çalmasını istedi.

Tom eski suçlu öfkenin kabardığını hissetti. Bebeğin ölümünün onunla bir ilgisi yoktu. Tom'un belinde kılıfsız unuttuğu bıçaktan kaynaklanan, iğne deliğinden öte bir yara değildi. Babası onu şiddetli bir sarmalamayla kucağına aldığında küçük Tammy'yi kesmişti. Küçük bir sıyrık olmasına karşın yara iyileşmemiş, cerahat kapıp kızarmıştı. Birkaç gün sonra yeşil irin ve kan akıtarak patladı. O günden sonra Bess, bunun bebeğini iyileştirecek tek çare olduğunda direterek yarayı yalayıp emmeye başladı. Çocuğu ondan sakladılar fakat ikinci gecede hırsız gibi içeriye girdi ve sütannesini gördü. Bess, Tom'un yalnız bebeğinin canını yakmakla kalmayarak, onu kendi fahişelerinden birine verdiğini haykırarak zavallı kadının göğüslerini yumrukladı. Sonra bir köşeye çömeldi ve küçük bebeğin göğsündeki yarayı, herhangi bir dişi köpek veya anne kedinin yaptığı gibi yalamaya başladı. Nihayet onu durdurabildiklerinde ağzı kanla doluydu. Ve bebek ertesi gün öldü. Bess'in boğuk çığlıkları şatoda yankılandı. Bundan bir hafta sonra onu Dacre'a gönderdiler. Bir yıl önce bu gece, diye düşündü Tom ve içindeki korku söndü. Şu anda sessiz ve ona karşı nazikti; giymekte ısrar ettiği beyaz elbise dışında, kazanılmasından gurur duyulan o sevimli Neville gelini gibi görünüyordu.

"Bir düğün" dedi Tom babasına. "Bizi çok sevindirecek." Gaydacının raksıyla eş zamanlı masaya vurmaya başladı. "Leonard nerede?" diye sordu.

"Biraz geç gelecek. Gilsland'de ustalarımdan birinin şikâyetiyle ilgili bir işi vardı; onları idare etmekte hiç iyi değil. Eminim Greystroke'daki malikâneyi eline yüzüne bulaştırmaz. Biliyorsun onları oraya gönderiyorum."

Tom bunu biliyordu. Lord Dacre genç çifte kendi mülklerinden az değerli olan bir tanesini bağışlamıştı.

Tom omuz silkerek, "Genç bayanı avluda köşeye yığılmış bir şekilde bulduk" dedi. "Herhâlde bir sevgili tartışması yaşadıkları için olsa gerek." İki adam da Magdalen'in yanında oldukça sessiz bir biçimde oturan

Celia'ya baktı. "Hoş bir güzellik" dedi Tom takdir ederek. "Len'le nişanlanmasaydı onunla kendim yatmış olurdum ama kendi kanını boynuzlayacak türden adamlardan değilim."

Dacre tekrar başıyla onayladı. O ve en büyük oğlu daima aynı fikirde uzlaşırlardı. Kendi kanunları vardı ve ona göre yaşarlardı.

"Carlisle'da Scrop'u gördün mü?" diye sordu Baron. "Bana uzun bir özet geç, Marches'da daha iyi bir düzen kurmalıyız. İskoçlar iyi bir ders istiyor."

Mutlu bir şekilde baskınların, Berwick'teki bir kalenin ve zıpçıktı Dudley'in hastalıklı emirlerini delmenin gereğine dair bir sohbete daldılar.

Celia o gece yatağa aptallaşmış ve umutsuz girdi ve bu kez içlerinde Stephen olmasa da düşlere daldı.

Düşünde, Cowdray'i terk ettiğinden beri nadiren düşündüğü Üstat Julian'ı gördü. Düşünde gördüğü *kişi* İtalyan doktordu ama ona benzemiyordu. Ona doğru uzanan yüzü, yeni tıraş olmuş ve zayıftı. Dört köşeli şapkası yoktu, saçları simsiyahtı. İlgili ve yakaran gözleri, beynine âdeta bir ışık huzmesi veriyordu. Huzmelerin zihninde alevlendiğini ve ani bir sesin "Celia" dediğini duydu. Ondan bir şey yapmasını istedi, onun yapamayacağı bir şey. Yanında başka seslerin de fısıldadığını duyarken emre karşı gözlerini tekrar daha sıkıca kapattı. Biri, "Orada bir titreşim vardı sanırım" dedi.

Ve yabankazı bağırması veya boru sesleriyle karışan suyun çağıldaması gibi, ayırt edemediği bir gürültü, uzak garip bir kükreme duydu.

Üstat Julian tekrar "Celia" demişti. "Gözlerini aç!" Bu defa uymak için kendini zorladı ama başaramadı. Aksine Naworth'te, titreyerek ve merak içinde uyandı. Magdalen'i rahatsız ederek, yatakta ayağa kalktı.

"Ne var? Uzan yapma Allah aşkına! Beni ürküttün!"

"Maggie, bir rüya gördüm, gerçek gibiydi. Sana anlattığım doktor -Kral Edward'ı görmeye çalışan ama görevden alınan- Üstat Julian'ı gördüm. Üstat Julian'ı diyorum. Bana yardım etmeye çalışıyordu, gözleri gri değil kahverengiydi ama gerçekti, senin kadar gerçekti." Elini Magdalen'in omzuna koydu.

"Melekler adına!" Magdalen Celia'yı itti ve battaniyeleri üzerine çekti. "Beni manasız sözler için mi uyandıracaksın?" Sırtını döndü ve uyudu.

Celia tezek ateşinden siyahlaşan huzmelere bakarak uzandı. Rüyanın gerçekliğinin etkisi azaldı ve artık pek gerçekçi gelmemeye başladı. Bu

aynı; Spread Eagle'da merdivenlerden düşüp bileğini incittiği için annesinin onu avluda bir banka taşıdığı ve onu teselli etmek üzere birkaç kuru üzüm verdiği gün, çocukluktan aniden beliren bir hatıra gibiydi. Bunu daha önce hiç anımsamamıştı, ama şimdi o kuru üzümlerin tadını alabiliyor, dişlerinin arasında çekirdekleri çıtırdadığını duyabiliyordu. Bir hatıra, çoktan rüya olmuş.

Magdalen'le yatakta yatarken ve muhtemel evliliğine iki gece kalmış olmasına karşın tüm bunları sakince düşünebildi; çılgınlık ve umutsuzluktan arındı. Kaçmak için daha fazla plan yapmadı. Gerek yoktu, ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu; bildiği sadece düğünün gerçekleşmeyeceğiydi.

Kılıçtan geçirilen masum çocuklar yortusu olan ertesi şafakta; Herod tarafından katledilen kutsal masumların anıldığı, o şeytani uğursuz gecede Celia'nın kararlılığı onaylanmıştı.

Deniz rüzgârlarının Carlisle ve bütün Batı Marchlardan Solway'e doğru kükrediği gürültülü bir geceydi. Rüzgârın ıslığı ve süregelen nidalar ortasında, kör Janet'ın dışında hiç kimse, Thomas'ın Leydi Bess ile uyuduğu yatak odasından gelen gürültüyü duymadı. Janet, inleyerek ve sendeleyerek el yordamı ile yolunu bulup Dacre'a ulaştığında Thomas'ı kurtarmak için neredeyse geç kalıyordu. Bess, kendi kanından bir havuzun içinde ölü olarak uzanmış yatıyordu. Darbesini kocasına indirmiş ama yalnızca pazılarını kesebilmişti. Fakat çocuğun ölmesine neden olan yara ile neredeyse aynı yerde, kendi göğsüne sapladığı bıçak doğrudan kalbini delmişti.

Celia ve Magdalen trajediyi, ayin için şapele gittiklerinde öğrendiler. Şapel boştu. Kafaları karışmış olarak, bazı uşakların dehşet ve korku içinde mırıldandıkları ve haç çıkardıkları şatoya gittiler.

Kötü bir şeyler olduğunu fark eden kızlar korkuyla el ele tutuştular. "Ne olmuş olabilir ki..." Magdalen fısıldadı. "Ne olabilir?"

Magdalen kardeşi George'un geldiğini ve kendisine bir viski koyduğunu gördü. "Georgie!" diye haykırdı. "Birisi mi öldü?"

George bir kadeh içti ve kızlara doğru yürüdü. Benzi atmıştı, alnında ter vardı. "Ah, evet... Bess öldü. Tom da ölmek üzere, ama annemiz yaşayacağını söylüyor. Kanamasını durdurdu ve hekim için Brampton'a birini gönderdi."

Magdalen derin derin nefes aldı. Celia oldukça sessiz ve sakin bir biçimde içeriye girdi. "Leydi Bess mi öldü?" Magdalen gibi, o da haç çıkardı.

"Evet, Tom'un kamasıyla ondan intikam almaya çalışmış. İki gecedir bizi kandırdı, bu hasta edici." Her zamanki müzipliğiyle Celia'ya göz attı. "Genç bayan, yarın sizin için bir düğün olmayacak. Düğün yerine cenaze."

Magdalen tekrar derin derin soludu, hıçkırdı ve kollarını Celia'ya doladı. Birlikte ağladılar fakat teselli eden Celia'ydı.

Daha sonra, dehşet içindeki aile ve Ursula ile birlikte kahvaltı yaptılar. Ursula, Leydi Dacre'a Tom'un yarası için yardım ediyor ve yataktaki Leydi Bess'in bedenini uygun bir biçimde düzenliyordu. Düşünmeye henüz hiç vakti olmamıştı.

Brampton hekimi geldi, örümcek ağlarıyla Tom'un yaralarına pansuman yaptı ve Leydi Dacre'ın tansiyonunu ölçtü. Genç adamın kolundaki derin sıyrıkla ilgili kendisine bir açıklama yapılmadı ve Leydi Bess ile ilgili öldürücü bir darbe aldığı dışında hiçbir şey söylenmedi. Dacre ailesi görmezden gelmeleri gereken tahminler ve söylentiler olacağını biliyordu ve onları reddedeceklerdi.

Deliliğinin bile engelleyemeyeceği bir Neville-Dacre'ı yan yoldaki intihar mezarlığına sevk etmekten onlar kadar sakınan rahiple görüştüler.

Akşam, şaşkınlığa uğramış pek çok düğün konuğu geldiğinde, Bess'in bedeni, Lanercost Kilisesi'ndeki sunağın önünde yerde uzanıyordu. Siyah kadife işlemeli cenaze şalının üzerindeki bal mumu yüzü, huzur içinde ve sevgi dolu görünüyordu. Uzun uzun titreşen fitilli mumlar, yeni ölülerin dudaklarında genellikle görülen belirsiz gülümsemeyi aydınlatıyordu. Gizli bir bilginin, uzaktaki merhametin gülümseyişi. Tüm gece ve ertesi gün boyunca, rahip ölüler için dualar okurken yas tutanlar sıralandı ve Leydi Bess'in tabutu önünde diz çöktü. Celia'nın sırası geldi ve sert bankta diz çöktü, diğerleri gibi ağladı, ama diğer yas tutanların aksine kahreden üzüntüsü, minnettarlığıyla süslenmişti. Trajedi çok kötü olduğu kadar, Celia'nın serbest kalması anlamına geliyordu ve avluda öyle kibarca "Seni ne üzüyor, zavallı bakire?" diye soran Bess, her şeye karşın Celia'nın başkası sandığı, iyilik meleğiydi.

10

O lütufkâr 1553 yılının haziran başlarında Celia ve Ursula, yalnızca Simkin eşliğinde, sekiz ay önce Naworth'e yaptıkları seyahatin hoş karşılanmamasından dolayı, onları Cowdray'de nasıl bir karşılamanın beklediğinden emin olmayarak yola çıktı.

Martta, Ursula eve dönmek için izin istemek üzere, Sör Anthony Browne'a ilk kez yazdı. Dacre trajedisini özetledi, Cumberland'de devam eden ziyaretlerinin sıkıntılı ve ağır olmaya başladığını üstü kapalı bir şekilde ima etti ve bahar karları erimeye başladığı için, Wat onları almaya gönderilebilir mi, diye sordu.

Hiçbir yanıt almayınca, Ursula, mektubu gönderdiği seyyar satıcının güvenilmez olduğuna kanaat getirdi ve Lord Dacre'ın Batı Marchlarının durumuyla ilgili bir raporu ile birlikte, Carlisle'dan Londra'ya çıkan resmî kuryeyle bir başkasını daha gönderdi.

Lord Dacre'a dönen kurye olmadığı gibi, hâlâ Cowdray'den bir yanıt gelmemişti. Sınırda korkulu bir huzursuzluk vardı; tehlike çanları, günlük kontroller, endişeli söylentiler. Yaşlı Baron, oğulları ve kabilesini başka bir saldırıda çarpışmak üzere Carlisle'a seferber etti, Naworth'un bu kadar savunmasız kalmasıyla, ailesinin geri kalan üyelerini Dacre'ın daha güvenli iç hisarlarına gönderdi. Tepelerde uyarı ateşleri geceden geceye yandı. Erzaklar azaldı ve Leydi Dacre bunu söylemek için çok nazik olmasına rağmen, çok açıktı ki Güneyliler bir dert olmuştu. Yiyecek azaldı, damızlık hayvanları kestiler. Bu sene yavrulama gecikmişti, daha da kötüsü dişi koyunların çoğu hastaydı ve karların hemen hemen eridiği toprağa, sakatlanmış küçük ceninler düşürdüler. Su kaynakları azaldı. Ateşten ve ishalden kıvranan George Dacre, tiz sesle sayıklar hâle geldiğinde ve Simkin Farrier'ın bir kurt adam olduğunu haykırdığında, Ursula kararını verdi.

Leydi Dacre'ı karşısına aldı ve ona ayrılacaklarını söyledi. Magdalen de rahatlamıştı. Celia'yı çok seviyordu fakat konukların çok uzun kaldığı ve kötü şans getirdiklerine dair annesiyle aynı fikirdeydi.

Deli Bess'in intiharından sonra akın eden belalardan kızı sorumlu tutmak için bir sebep yoktu. Fakat Dacreların hayatında hiçbir şey yolunda gitmediğinden, birilerinin buraya ait olmayan yabancıları geri göndermesi doğaldı.

Kızlar Dacre'daki büyük arka kapıda vedalaştılar.

"Olaylar umduğumuz gibi gitmedi şekerim" dedi Magdalen, üzgünce. "Tanrı böyle istedi... Senin için dua edeceğim." Fakat gözleri Celia'nın omuzları üzerinden, Greystroke Caddesi'ndeki toz bulutunun, Newbiggin çayırlarından hevesle beklenen hayvan sürüsü tarafından çıkarılıp çıkarılmadığını görmeye çalışıyordu. Aksi hâlde, yemekte yine yiyecek et bulunmayacaktı.

"Hoşça kal sevgili Maggie!" diye fısıldadı Celia, iç çekerek, üzüntü ve stresle geçen ayların bitmiş olduğuna minnettar. Her iki kız da birbirlerini bir daha göreceklerini ummuyordu.

Ursula Cumberland'de kalışları süresince on şilin saklamıştı. Onları, Celia'ya gelinlik hediyesi olarak düşünüyordu fakat düğün kesinlikle iptal edilince parayı, Sör Anthony izin verir vermez eve dönmek üzere saklamıştı. Henüz kimse gelmediği için, bu parayla idare etmeliydiler ve öyle de yaptılar. Az konuşan Simkin, alışkanlık hâline getirdiği asık suratıyla, babası kadar iyi olduğunu ispatladı. Güneye giden tüm yolları hatırladı. Celia geriye, geçen sene heyecan verici güzellikte olduğunu düşündüğü, dağlara ve boş arazilere bakmadığı gibi, metin bir biçimde gözlerini önüne dikti. O aylarda çok fazla şey öğrenmişti; çirkin, ürkütücü şeyler. Hırs, delilik, şiddet; bunların hepsi ona Cumberland'de yaklaşmıştı. Ve diğer mesele; tavan arasında George ve Simkin arasındaki görüntü... Aklının, üzerine gitmeyi reddettiği, ürperten garipliğin bir parçası.

Londra'ya varmalarıyla birlikte güneş canlı, yeşil yapraklar üzerinde parladı; çalılık çitleri yaban gülleriyle beneklendi, çayırlarda sağlıklı kuzular koşuşturdu ve kuşlar gece gündüz şakıdı. Celia bir kez daha gülmeye başladı. Ursula, endişeli olduğu hâlde ara sıra gülümsedi. Simkin'in bile yüzü aydınlandı, kendisine yaptığı bir söğüt çubuğuyla oynamaya başladı.

Doğrudan, yerleşmeyi umdukları Southwark'a ve St. Mary Overies Manastırı'na gittiler. Fakat Sör Anthony'nin köy evi yıkılmış ve kafes içine alınmıştı. Manastır avlusu; çöp, yaban otları ve yaban domuzu yavrularıyla doluydu.

Simkin kapılara vurdu, bir pencereye tırmandı ve kırık bir pervazdan

bir şeyler görmeye çalıştı. "İçerde kimse yok" diye seslendi. "Toz; elim kadar kalın. örümcek ağları perde gibi."

Ursula endişe ile Celia'ya baktı. Başka paraları kalmamıştı ve en azından kardeş Anselm'i bulacaklarına çok emindi. "Komşular..." diye mırıldandı.

Simkin başını salladı ve manastırdan dışarıya fırladı. Kısa zaman içinde geri döndü. "Yolda öfkeli bir yaşlı kadın buldum" dedi. "Konuşmak istemedi fakat kardeş Anselm'in geçen kış öldüğünü söylüyor. Korkmuş gözüküyor."

Ursula kaşlarını çattı, sonra yüzü düzeldi. "Üstat Julian!" diye haykırdı. "O bize yardım edecektir! Simkin, St. Thomas Hastanesi'ne git, onlar nerede yaşadığını bilirler, bekle, *hep beraber* gideceğiz."

Hâlsiz atları dürttüler. Simkin, Borough High Caddesi'nden aşağıya inerken katırı şaklattı. Hastanenin büyük kirli paslı gri binasına gelince, Julian'ı eşyaları ve çantasını kavramış, giriş kapısına doğru uzun adımlarla yürürken gördüler. Celia'nın mutlu çığlığını duyunca döndü; kadınları tanıyınca bir şaşkınlık homurdanması çıkardı.

"*Mirabile*!" dedi. "*Siz* nereden çıktınız?" diye sordu ve kaşlarını çattı.

Julian gözleri açılmış, vakur dinlerken, Ursula ve Celia birlikte durumlarını anlattı.

Julian, "O zaman haberlerin hiçbirini bilmiyorsunuz" dedi. "Zaman çok kötü... Etrafta bir musibet var, fakat o değil... Başka meseleler..." Omuzları üzerinden endişeli bir biçimde göz gezdirdi. "Burada konuşamayız; *hiç* paranız kalmadı mı?"

Ursula, Julian'ın tedirginliği ve hırçınlığından küçük düşmüş olarak, başını salladı.

"Pekâlâ..." dedi Julian soğuk bir sesle. "Sizi Cowdray'e götürmek üzere, birkaç peni ödünç verebilirim." Çantasına beceriksizce uzandı. "Darboğazdayım... Şu ara. *Evliliği* bilmiyorsunuz değil mi? Kralın durumunu?" Cümlesini sesini alçaltarak bitirdi.

Gözlerini dikmiş hâlde kafalarını salladılar.

Julian kızarmıştı, çevreye tekrar göz gezdirdi ve Simkin'i inceledi. Oğlan omzunda Browne'un ördek kafası rozetini taşıyordu. Julian hastane duvarı boyunca uzanan taşı işaret ederek, "Atlarına su verebilirsin delikanlı" dedi. "Ve siz leydim, burada görünmeyin." İki kadını, hastaların ot yataklar için kabul beklediği, paletler ve sedyelerin sıralandığı, gürültülü pis kokulu bir koridordan içeri itekledi.

"Dinle..." dedi Julian, bir cumbanın altına girdiklerinde. "İki hafta önce, 21 Mayıs'ta, Northumberland Dükü, ikinci oğlu Guilford'u, Edward'ın yarı kuzeni, Leydi Jane Grey ile evlendirdi. Kral Leydi Jane'i tercih ederek kararını değiştirdi. Yirmi altı soylu, Edward'ın vasiyet için yeni fermanını imzaladı. Northumberland, Anthony Browne'un imzalamasını emretti fakat Sör Anthony, Cowdray'i terk etmeyeceğini belirtti. Edward'ın öfkeden kudurmuş olduğu söyleniyor. Ve en sonunda, ben majestelerinin emrine *çağrıldım*" diye ekledi Julian, ani bir zafer pırıltısı ile. "Hanedanda hüküm süren ve artık Sör olarak anılan John Cheke'in beni görmesi için. Yarın Greenwich'e gidiyorum, Tıp Tanrı'sı Aesculapius'ın da yardımıyla onu iyileştireceğim."

Ursula yavaşça, "Kutsal Meryem Ana adına, iyileştireceğinize eminim" diye karşılık verdi. "Ama anlamıyorum. Bu evliliğin herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Ve Sör Anthony'nin imzalamadığı bu ferman nedir?"

Julian "Şişt!" diyerek onu susturdu. "Henüz bundan kimsenin haberi yok. Halkı kastediyorum, ama yeterince açık. Eğer Edward ölürse taç, Leydi Jane Grey'e gidecek. Ve böylelikle, kayınpederi Northumberland'e."

"İmkânsız!" dedi Ursula kesin olarak. "Prenses ne olacak? Mary ne olacak?"

Julian omuz silkti. "Leydi Marry bir Katolik, Leydi Elizabeth'in gerçek dini ise belirsiz, fakat her ikisi de yabancı bir prensle evlenecek ve bu İngiltere'nin sonu olur."

Ursula gözleri onaylamayan bir şekilde "Bu canavarca planı onaylıyorsun" diye isyan etti.

Julian sertleşti. "Ben bir fizikçiyim, Bayan Southwell, İtalyan bir fizikçi, benim ahlaki değerlendirmelerle işim olmaz. Sör John Cheke benim arkadaşım ve patronum, öyleyse o nasıl düşünürse öyle düşünürüm. Bu dünyevi karmaşaların yaşanmaması için benim düşünmem gereken tek şey, kralı tedavi etmek olmalı."

"Ah, tabii ki..." Ursula birden tazeliğini yitirerek fısıldadı. Julian'ın sesindeki titreme onu incitti. Kendini yaşlı, kafası karışık ve bitkin hissetti. Julian'ın neden Sör Anthony'ye bağlı olanlarla yan yana görülmek istemediğini anladı ve eline koyduğu penilere mutsuzca baktı.

"Üzgünüm, size rahatsızlık verdik" dedi. "Fakat Londra'da başka hiç kimsemiz yok. Görüyorum ki Dükü gücendirmemelisiniz... Veya Kralı."

Julian başını eğerek reverans yaptı. "Söylediğiniz gibi leydim." Zayıfça,

özür dileyen bir gülümseyişte bulundu. "Cowdray'e doğru acele edin ve umduğunuz gibi efendinize, ona Kralın takdirini tamamen kaybettiği için teslim olmasını söyleyin." Arkasını döndü ve aceleyle koridordan koğuşlara girmek ve yokluğunda belirli hastaların iyileştirilmesi için talimatlar vermek üzere yürüdü.

"Hayret!" diye inledi Celia. "Ne kadar *kabalaşmış*. Bizi sevdiğini zannediyordum." İmzalasın ya da imzalamasın; Kralın fermanı hakkındaki bu kargaşadan fazla bir şey anlamadı. Artan açlığı onu bu düşüncelerden kurtardı. Dün, son hamur ve birayı almışlardı. "Şey, bize yemeye yetecek kadar ödünç para verdi" dedi. "Teyze, High üzerinde bir fırın vardı."

Ursula iç geçirerek başını salladı. Simkin ve atları alıp Sussex'e doğru yola koyuldular.

Julian ertesi gün saat beşte, Thames boyunca Greenwich'teki saraya doğru at sürdü. John Cheke talimat vermişti ve Julian önce kabul odasına alındı. Oda; Lord Clinton, Lord Bedford, John Ridley, Londra'nın fanatik Protestan piskoposu gibi Julian'ın bazılarını tanıdığı vakur yüzlü saray mensuplarıyla dolmaya başlıyordu. Odada aynı zamanda Kral Philip tarafından gönderilen, Fransız Theligny, Spaniard de Schevye gibi gözü tetikte elçiler de vardı.

Julian salona alınırken, "Tanrı aşkına!" diye tiksinerek haykırdı Clinton. "İşte, *bir başka* doktor daha... Son zamanlarda yeterince şarlatanımız oldu; Dük, Owen ve Butts'ı geri getirse daha iyi yapar."

John Cheke öne doğru bir adım attı ve Julian'ın elini sıktı. "Bunu ben getirdim" dedi "Bir arkadaşımdır ve Padua'da mükemmel bir eğitim aldı. Beni, terletici kusmadan kurtardı."

"Öyle mi?" dedi Clinton omuz silkerek. "O sevgili Cardano da İtalyandı oyle değil mi? Ne kadar da *iyiydi*. Majestelerinin birkaç gün içinde iyileşeceğini söyledi ve elli yaşına kadar yaşayacağını... Hokus okus pokus, hem de bir yıldız falına bakarak..." Clinton göz kırptı ve nüktesine kendi kendine güldü.

Fransız elçi kibarca gülümsedi.

John Cheke, Lord Clinton'a merhametsiz bir bakış attı, dudaklarını sıktı ve Julian'ı daha küçük olan hasta odasına götürdü.

"Majestelerinin durumu kötüleşiyor" dedi Cheke hızlıca. "Yine de geçen ay Dük, Cheapside'dan o ebeyi getirdiğinde gelişme göstermişti.

Majestelerine onu iyileştiren şerbetler verdi fakat şimdi daha az öksürmesine karşın hiç durmadan kusuyor."

Julian başıyla onayladı. Cheke'in onları nakletmeye zamanı varken, kralın hastalığının detaylarını takip edebildiği en iyi şekilde dinledi. Kendisine inandığı ve çantasında denenmemiş olduğunu bildiği çeşitli özler getirdigi hâlde, vakanın çok ağır olduğunu düşündü. O çok beklenen tedavi gelip çattığı için, içinde büyük bir umut dalgası hissetti. Çoktan minnet ve takdir mırıltılarını kulaklarında duyabiliyordu. Her şeyin nihayetinde, kendini muzaffer ve güvenli gördü.

Cheke'i Kralın odasından içeriye takip etti ve yatağa doğru baktı. Edward yanakları Henry Sydney'in eline sarkmış uzanıyordu. Kulakları tırmalayan, güçlükle nefes alıp verme odayı doldurdu, kötü koku o kadar rahatsız ediciydi ki Julian bile afalladı. Meramı olan huzurlu tebrikler, ağza alınamadan ölmüştü.

Edward'ın gözleri bulanıktı, göz kapakları kirpiksizdi, hiç durmadan kadife yatak örtüsünü yolan pençeli elleri tırnaklarını yitirmişti ve parmakları kangrenliydi. Çocuğun beli o kadar şişmişti ki hamilelikteki gibi tümsekleşmişti. Yağ bağlamış yüzü hareli şekilde bronzdu.

Julian, bütün umutları yıkılıp yerini büyük bir öfkeye bırakırken, gözlerini yere dikti. "*Il ragazzo e avellenato!*" diye öfkelice bağırdı.

Cheke ve Sidney ikisi de İtalyanı tanırdı ve her ikisi de korkudan geri çekildi.

"*Zehirlenmiş mi?*" Cheke haykırdı ve sonra kendini kontrol etti. "Delirmişsiniz Üstat Julian, fena hâlde delirmiş!"

Fakat Sidney, başını hastalıklı, yatakta titreyen ve hemen hemen bilinci olmayan, pek kötü bedene eğdi. Gözleri yaşlarla doldu. Birkaç gündür bundan şüphelenmişti. "Ne tür bir zehir?" diye sessizce sordu Julian'a bakarak.

"Arsenik" Julian kuru bir sesle yanıtladı ve arkasını döndü. Medicilerle yaşarken birkaç ciddi arsenik zehirlenme vakası görmüştü, Edward'ın durumu şüphesiz bir önceki hastalığı neyse oydu ve son zamanlardaki büyük iyileşmesi, ani çöküşünün hikâyesi açıklanıyordu. Dük tarafından Cheapside'dan getirilen o ebe ve küçük Krala -bir ay boyunca- verilen yeni enerji ve zindelik veren mucize şerbetleri, Edward'ın mirasını değiştirmesi ve kız kardeşlerini mirastan mahrum etmesi için yeterince uzundu.

"Öyleyse, ne yapabilirsiniz?" John Cheke Julian'ın elbisesinin yakala-

rını çekiştirdi, "Sana inanmayacağım... Söylediğin... İmkânsız... Asla ima edilmemeli... Bu canavarca!" Kendi eğittiği ve uzun zamandır yol gösterdiği çocuğa karşı olan gerçek endişesinden öte, Cheke'in gözlerinde büsbütün şahsi bir korku kendini gösterdi.

"Daha iyi hissetmesini sağlayabilirim" dedi Julian monoton bir ses tonuyla. "Sıcak tuğlalar getirin, içi doldurulmuş ve bir de bu var." Çantasını açtı ve Edward'ın mavi dudaklarına sürdüğü, adamotu şurubu içeren küçük bir şişe çıkardı. Çocuk itaatlice yutmaya çalıştı ve daha sonra kustu. Aniden, dirseklerinin üzerinde doğruldu ve odaklanmayan gözleri üç adamla, onları geçip duvardaki kanaviçelere baktığı hâlde, keskin, sert bir sesle konuştu.

"Oh Tanrı'm!" dedi. "Bu krallığı kiliseden koru ve benim ve insanlarımın senin kutsal adını yücelteceği, gerçek dinini koru."

"Ah, evet, evet... Benim en sevgili çocuğum..." Sidney mırıldandı, titremeye başlayan kralı tutarak. "Yapacak. Emin ol ki yapacak."

Edward bir an sakinleşti, Cheke'den Sidney'e baktı; dolanan bakışı Julian'a takıldı. "O casus!" diye bağırdı, yataktan dışarı yarı fırlayarak. "O bir yabancı... Bir kilise taraftarı. Burada ne *arıyor*! Yeterince azap çekmedik mi? Gardiyanlar! Hey gardiyanlar!" Ani bir sarsılmayla çenesinden siyah köpükler akmaya başladı.

Julian hızlı bir şekilde çantası ve eşyalarını toparladı, yatağın yanındaki iki adamdan görevden alındığını duymaya ihtiyacı yoktu. Çıkarken arkasına bakmadan, hasta odasından uzaklaştı.

Nehir kıyısı boyunca, bir daha görmeyi düşünmemiş olduğu, iyi paraya kiralanmış beygir üzerinde köye doğru at sürdü. Gelecekte kraliyet atlarından birine binmeyi ummuştu. Şimdi durumu eskisinden daha kötüydü. John Cheke'in o sarsıcı çığlığını asla unutmayacaktı. Northumberland duyduğunda ki pek tabii ki duyacaktı, bunu asla affetmeyecekti. Hasta odasının yakınında dolanan çiftçiler vardı. Edward ölürse, diye düşündü Julian, büyük bir tehlikede olacağım. Şimdi de öyleyim. Asılmak veya daha gerçekçi katledilmek, sırtta bir haç, meskenim için uygun bir yangın istemem. Southwark'a girdiğinde ve her zamanki gibi, Londra Köprüsü'ne yoneldiğinde, müşkül durumunun esintisi yüzüne bir tokat gibi indi.

Attan aşağıya indi, takımlarını çıkardı ve yavaşça Thames'e doğru yürüdü. Hızla fırlayan sandallara, mavnalara görmeden baktı. Nehirden, bir şekilde krallığa karşı kabahat işleyerek hapsedilmiş olanları ve hâlâ

hapiste olanları düşünerek kuleye baktı. Eski patronu, Norfolk Dükünü düşündü. Yaşlı adam hâlâ oradaydı ama oğlu, genç, nükteci, şen şakrak Surrey sekiz yıl önce ölmüştü ve çürüyen kemiklere karışmıştı.

Kaçmalıyım, diye düşündü Julian. Nereye? İtalya'ya tabii ki. Ama nasıl? Fransa'ya geçen yollara rüşvet vermek için hiç parası yoktu. Julian acıyla Ursula'ya verdiği penilere pişman oldu. Takdir eden güven dolu gözleriyle, usandırıcı kadın. Ve usandırıcı yeğeni, her ne kadar kendine yardım edecek bir erkek bulacak kadar güzel, mükemmel olsa da. Peki, neden ben o zaman? Biraz peni güvenliği satın alamazdı. Limanlar korunuyordu, herkes Northumberland'in bir buhran beklediğini biliyordu. Yine de Norfolk dışına bir balıkçı teknesi bulabilirdi. Kenninghall'daki yılları boyunca Norfolk dışına hiç çıkmamıştı ama Dükün kendi balıkçıları arasında, kolunu kesilmekten kurtardığı bir oğlan olmuştu. Tobby? Robby? Adı her neyse Yarmouth'dan gelmişti. Eğer onu bulabilirsem beni karşıya geçirir, denemeye değer.

Kararını veren Julian hızla hareket etti. Şehrin içine doğru köprüyü geçti, evine gitti ve birkaç taşınabilir eşyasını toplarken Alison'a koşulları anlattı. Tahmin ettiği gibi kenarda tuttuğu üç tane dört penilik sikkesi vardı ve düzgün, alık suratı yaşlara boğuldu.

"Beni terk etmeyeceksin değil mi efendim, bunun gibi bir çocuğu?" diye feryat etti. "Peki, *biz* ne yapacağız?"

"*Sana* zarar vermeyecekler" dedi Julian tahammülsüzce. "Baban seninle ilgilenecek." Bakışlarını; kaplama kaşığını kalay alaşımlı bir kâseye vuran ve manasız mırıltılar çıkaran, sulu gözlü, kıt kafalı, ufak oğlana yöneltti. İlk kez olmasa da bir kez daha kendi çocuğu olduğundan şüphelendi, çocukta Ridolfi bakışları yoktu, konuşma ve kavrama özrü vardı.

Alison terk edileceğini gördüğünde, yuvarlak gözleri parıldarken alt dudağı büzüldü. "Senden kurtuluyorum!" diye bağırdı. "Mesleğinde dürüst bir hayat sürmen gereken yerde sen hep kâselere, küçük şurup şişelerine ve St. Thomas'ın merhametli vakalarının iyileştirilmesine koştun. Senden o kadar çok var ki *Doktor* Julian. Bu, bana bir yabancıyla çekip gitme hakkını veriyor! Dedikodular beni uyarmıştı!"

Julian başıyla selamladı. İpeksi bir sesle, "Öyleyse şimdi tahminlerin haklı çıkacak" dedi.

Alison şaşırarak baktı, sonra o üç adet dört penilik parayı alıp kesesine koyarken yeniden gürültüyle ağlamaya başladı.

"Eğer gerçek buysa tehlikedesin ve ben asla senin çılgın fantezilerine inanmamıştım ve Kralla ilgili söylenenlere de..." dedi. "Onlardan sıvah cüppe ve dört köşeli başlık içinde saklanamazsın."

"*Da vero*..." diye yanıtladı Julian. "Sıra dışı zekâ, sevgilim. Öyleyse bana babanın o eski dar ceketini, kısa deri pantolonları ve fötr şapkayı getireceksin. Daha sonra, pelerin olarak işime yaraması için cübbemi diz hizasından keseceksin. Babanın cömertliğine karşılık olarak, eşyalarımı, imbik şişelerimi ve tıbbi aletlerimi burada bırakacağım. Kitaplarımı da." Sesi dalgalandı. Hızla kitap raflarında gezintilerinin sevgili parşömen kaplı refakatçilerine göz gezdirdi; Avice ve Vesalius'un tıbbi ciltlerinin yanı sıra Yunan ve Latin felsefesi kitapları, Dante'nin *Inferno*'su, Erasmus'un *In Proise of Folly*'si, Boccaccio'nun *Decomeron*, *Porocelsus*'u. "Baban onları okuyamaz ama umarım aç kalmadıkça da satmaz."

Alison kendi tarzında sevdiği ve daha ziyade her zaman korktuğu, yakışıklı, sakallı adama baktı. Gözlerinde yaşlar gördü ve duygulandı, çünkü bir erkeğin kitaplar için ağlayacağı aklına gelmemişti. Haykırarak, tombul tatlı kollarını Julian'ın boyuna uzattı. "Öyleyse tatlım, gitme! Burada tavan arasında emniyette olacaksın."

"*Hayır!*" diye sözünü kesti Julian. Geniş kalçasına bir el atsa da kollarını omzundan çözdü. Onunla nasıl bu kadar uzun zaman beraber olduğunu merak etti ve kendisini ayrılığı gerçekleştirmeye ikna edenin bir tehlike tehdidi olmasından dolayı utandı. Ve henüz, diye düşündü kederlice, eğer sabahki umutları gerçekleşseydi böyle beş kuruşsuz olmasına rağmen, onu da terk etmiş olacaktı. "Kitapları sat, eğer satman gerekirse" dedi. "Sadece..."

Ona ağırlık yapacak olsalar da ayrılamayacağı iki tanesi vardı. Ovid'in *Metamorphosis*'i ve Marcus Aurelius'un *Meditations*'ı. Ve bir başkası... Gözleri içine korku düşerek ona takıldı. Büyücülüğün el kitabı, ünlü *Grimoire Verum*. Bir tanıdığı, John Clerk, cadılık ve kara büyü ile ilgili kitaplar bulundurduğundan yakın zamanda tutuklanmıştı. Eğer bu meskeni ararlarsa burada benzeri bir şey bulmamaları gerekiyordu. Julian'ın adı ve yazısıyla ilgili pek çok yorumu onun üzerindeydi, ayrıca kitabın varlığı Alison ve babasını tehlikeye sokabilirdi.

"Bunu ateşe atacağız" dedi ve Alison'ın yemek pişirdiği yahni kabının altına atarak öyle yaptı. Parşömen kıvrıldı ve kararak; yapraklar için için yanana ve kekre bir duman verene kadar kitabı açık hâlde tuttu.

"Neden o kitabı yakıyorsun?" Alison gücenmiş hâlde sordu çünkü her zaman kitaplarını kıskanırdı fakat tuhaf biçimde para ettiklerini bilirdi.

Nefret ettiği şekilde yanıtladı onu, kendi sözleriyle dalga geçen, dahası Alison'ın anlamadığı, soğuk mesafeli bir ses.

"O kitap, sevgilim, yasaklanmış gizemlerin altını üstüne getirmek için formüller içeriyor. Ben de ölülerden hasat kaldırmak veya beni tatmin edecek şehvetli dişi ifriti uyandırmak istiyorum, tabii sonsuz gençliği, felsefe taşını bulmayı, sonra kurşunu altına çevirmeyi de... Fakat görünen o ki bende yetenek eksik. Veya asılmış bir adamın kafatasından hiç yeterli yosun çıkarmadım mı veya bir bakirenin rahminden kan; ya da bir vampirin yüzünü elime geçirmedim mi?"

Alison surat asarak ona bakakaldı.

İkisi de aşağıdaki berber dükkânının kapısında bir çarpma duyduklarında irkildi.

"Pencereden dışarıya bak!" diye bağırdı Julian. "Hemen!"

Alison solgun mavi gözleri endişeli bir şekilde inledi. "Dükün adamları, özel kıyafetleriyle."

"Çok çabuk!" Julian mırıldandı. Kendini toparlamaya çalıştı ve acil durumlar için kullandığı soğukkanlı ifadelerden birini takındı. "Aşağıya in, yapmacıksız davran, eğer beni sorarlarsa nerede olduğumu bilmediğini fakat St. Thomas Hastanesi'nde bulunabileceğimi söyle."

Alison gerçekten bir tehlike olabileceğinden dolayı daha fazla ürkmüş olarak, başını salladı.

"Burada, çocuğu al" Julian çocuğu ansızın kollarına uzattı.

"Dikkatlerini dağıtır. Ben tavan arasına gidiyorum."

Çatı kirişinin karanlık boşluğunun içine doğru, merdivenden yukarı kaçtı. Büyük bacanın arkasına çömeldi, kalbinin hızla atmasından ve ağzının kav gibi kupkuru kesilmesinden rahatsız oldu.

Birkaç dakika içinde Alison'ın kısık bir şekilde seslenişini duydu. "Gittiler sör."

Julian ikinci kata geri indi.

"Ah, evet, senin peşindeler" dedi Alison, gözleri fal taşı gibi. "Fakat sözümü dikkate aldılar ve gittiler. İşte babamın elbiseleri, onları yukarı getirdim. Tanrı'ya şükürler olsun ki dışarıda."

Julian başını salladı. "İyi iş başardın Alison."

Julian'ın dönüşümü için koşuşturdular. Alison siyah cüppeleri diz hiza-

sında kesti; berber kısa boylu bir adam olduğu için dar ceket ve pantolonun uçları çoraplara zorlukla bağlanabilse de üzerine iyi oturdu. Aşağıya koşuşturdu ve bir tıraş bıçağı getirdi. Julian hızlıca tıraş oldu ve Alison ona bakarak haykırdı.

"Ah, ama o sakal olmadan çok daha genç görünüyorsun. Neredeyse bir filinta ve çekici bir filinta... Tatlım gitmek zorunda mısın?"

Kırmızı dudaklarını ıslattı ve ona aşk dolu bir ifadeyle baktı.

"Kesinlikle gitmek zorundayım" dedi Julian kuru bir sesle. "Dükün peşimdeki adamlarını az önce gördün. Bana o somunu ver ve yahniyi buraya, bu parşömene sar." Ona kralın durumu hakkında resmî bir rapor yazmak üzere saklamış olduğu, bir yaprak parşömeni uzattı.

"*Nereye* gidebilirsin?" Alison yine kollarını onun omzuna dolayarak ısrar etti. "Seni tekrar ne zaman görebileceğim?"

Yanıtlamadı çünkü caddede bir kargaşa olmuştu. Adamların bağırtıları, düdük yankıları ve bir bekçinin çıngırağı duyuldu. Şüphesiz sadece kaçan bir hırsız ama en iyisi hiç öğrenmemek. Çantasını, dar ceketine sıkıştırılmış kitaplarını toparladı, aşağıya doğru koşturdu ve arka kapıdan kendini dışarıya, iki kavga eden köpek ve tavuklar dışında hiçbir şeyin olmadığı ara sokağa attı.

Ara sokaklar labirentinde uzun adımlarla yürüdü, Wall Brook yakınındaki Cheapside'a ulaşana kadar bahçelik arazileri geçti. Threadneedle Caddesi'ne girdiğinde ve kendisini piskoposluk kapısına doğru salına salına yürümeye zorladığında, dış görünüşün insanı ne kadar değiştirdiğini fark etti. Heybetli cüppeleri içinde, etkileyici doktor başlığıyla, boynundaki zirkon taşı ile tam sakalı sayesinde daima sıradan insanlar, hatta bazı ikinci sınıf soylulardan bile saygı görmüştü. Yanından geçerlerken başlarını eğerlerdi ve ekseriyetle hürmetkâr selamlar mırıldanırlardı. Şimdi, kılıksız bir tüccar gibi giyinmiş, kendini itilip kakılmış buldu; sevimli bir fahişe ona davetkâr bir göz kırparken bir afacan ona diklendi. *Dio*, Julian diye düşündü, soğuk ve çıplak çenesine dokunarak, ayaktakımından biri hâline geldim ama kırk sekiz yaşında da göstermiyorum. Bu ilginç değişiklikleri düşünecek zamanı yoktu. Tam karşısında, nehrin aşağısında, kulenin geniş korkunç hisarı hayal meyal görünüyordu ve sakindi. Dükün casusluk sistemi dikkate değer biçimde etkindi. Leydi Ursula'nın bir sene önceki tecrübesini hatırladı. Ağları için çok ufak bir çaça balığı olmalıyım, diye düşündü Julian, Kral Edward'ın beni sevmemesi dışında. Kral şim-

diki durumunda öngörülemez hâldeydi. Fakat bugün Julian'ı Greenwich Sarayı'na tanıştırmak için cesur bir adım atan Cheke. zehirden bahseden ve bir kez daha Kralı hayal kırıklığına uğratan doktorla ilgili herhangi bir iddia karşısında onu reddedecek ilk kişiydi. Hiçbir arkadaşlık, güç ve güvenliğe yapılan bir saldırı karşısında ayakta duramaz. Bu, Julian'ın İtalya'daki yıllarında beslenen, İngiltere'deki gözlemleriyle pekişen tecrübeydi.

Çeyrek saatlik zaman diliminde, Julian Piskoposluk kapısından geçerek Londra'yı terk etti. Kendisi için sırada neyin olduğunu merak ederek Waltham ve Norfolk'a doğru yola koyuldu.

Ursula, Celia ve Simkin, Julian kendi seyahatine başladıktan sonraki gün evlerine ulaştılar. Easebourne üzerinden geçerlerken Cowdray'i gördüler. Güzel malikâne, gün ışığında altın gibi parıldayarak, pencereleri elmas gibi ışık saçarak tam karşılarında uzanıyordu. Kulübeler ile renkli pavyonlara doldurulmuş, fes rengi, yeşil ve çiğdem sarısı içinde cafcaflıca giyinmiş halkın üşüştüğü Rother tarafından bir çayırdan yayılan gayda müziğini duydular.

"Çünkü bu bizim Cowdray'de festival zamanımız." Ursula minnettar bir biçimde haykırdı. "Çoktan unutmuştum!"

Her yıl Haziran'ın 13'ündeki St. Anthony Günü ile Yaz Ortası Arifesi arasında, Cowdray Lordu, Hasat Ortası için kutlama yapardı. Konserler, bovling, fıçılara ateş etme, at üzerinde mızrak atma gibi oyunlarla birlikte basit danslar ve şatafatlı gösteriler olurdu. Sör Anthony zencefilli kekler, somon hamurları, minik kurabiyeler ve çilek sepetleri temin eder, iyi Sussex birası barakalardan üçüne kurulmuş fıçılardan akardı. O haziran günleri, daima cümbüş zamanı olmuştu ve neşeli manzara ilk defa Cumberland'den gelen küskün yolcuların ruhunu uyandırdı. Şüpheler, tehlikeler, yoksulluk ve özellikle Julian'ın karanlık duyuruları, hepsi saçma göründü. Cowdray'de hiçbir şey değişmemişti.

"Kutsal Mary, evde olmak ne güzel!" diye haykırdı Ursula. Celia onayla gülümsedi ve teyzesinin elini sıktı. Kuzeyle olan farklılıklarını, bunları hissetmiş olduğuna inanmamakla beraber, ancak anımsıyordu. O ve Ursula sevgiyle birbirlerine gülümsediler. Simkin de heyecanlanmıştı. Annesini görmeyi umuyordu ve ona hediye olarak bir firkete oymuştu. Ayrıca, panayır yerinin köşesinde oradan oraya uçuşan bir bayrak fark etti. Üzerinde grotesk kırmızı boyanmış yeşil renkte bir maske vardı. Bu elbette

kı pandomimcilerin Winchester bayrağı idi. Ve Roland da onlarla birlikte olmalıydı. Kalbi Roland'ın düşüncesiyle attı. George Dacre ile gizli ilişki, Cumberland'deki olayların her iki kadına da öyle göründüğü gibi, uzak bir kâbus gibi göründü. Tekrar evdeydiler.

"İşte, işte Mabel geliyor" diye haykırdı Celia, Cowdray Şatosu'na doğru büyük meşelerle dolu caddeyi dönerlerken.

Anthony'nin genç kız kardeşi her zamankinden daha etine dolgundu. Kürk ile süslenmiş leylak rengi saten koşum takımı içinde, kısa kesilmiş kahverengi dalgaları üzerinde tüylü bir şapkanın altında çok zarifti fakat yuvarlak yüzü karanlık görünüyordu. Üçlüyü gördüğünde binek atı üzerinde tıris gidiyordu. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı, her zamanki gibi hafifçe peltekleşerek. "Hayretler olsun! Sonsuza kadar Kuzey'e yerleştiğinizi düşünüyorduk."

"Ama Sör Anthony'ye iki kere yazdım" diye isyan etti Ursula. "Umarım hoş karşılanırız."

"Oh elbette." Mabel kısa kaşlarını yan yana getirdi. "Yeterince oda var, aylardır misafir yok, Cowdray bugünlerde kasvetli. Anthony güçlükle konuşacak ve Jane hasta... Geçen sefer vadesini doldurmaya yaklaştığından daha kötü."

"Leydi Jane yine *hamile* mi?" diye sordu Ursula. "Terk ettiğimizden beri hiçbir haber duymadık."

"Fıçı kadar büyük" Mabel onayladı. "Ancak çok fazla kusuyor." Kızın dikkati birden inci süslemeli eldiveninden sarkan altın renkli iplikle dağıldı ve ipliği yerine takmaya çalıştı. "Güzeller, öyle değil mi?" diye eldivenlerden bahsetti. "Anthony onları bana Azizler Günü'nde verdi ama giyebileceğim hiçbir yer yok. Artık hiçbir yere gitmiyoruz. Burası kasvetli. Panayıra bir göz atmak üzere çıkmıştım, her ne kadar her gün olsa da. Ama sizinle geri döneceğim."

Celia panayır alanı ve St. Ann Tepesi'ne doğru nehir üzerinde göz gezdirdi.

"Keşiş Stephen iyi mi?" kayıtsız düşük bir ses tonuyla, duymayan Ursula'ya bakarak sordu.

"Ah, evet." Mabel omuz silkti. "Akşam yemeği veya şapel dışında onu hiç görmedim. Kefareti çok kati. Arundels gibi bir ev rahibimiz olsun isterdim. Bir Yunanlı kadar şen şakrak, Mary bana öyle anlattı, fakat geçen Noel'den beri Arundels'i görmedim bile." İç çekti. "Anthony, Jane

doğum yaptıktan sonra, hepimizin Londra'ya gideceğine söz verdi fakat son zamanlarda bundan bahsetmiyor. Londra'da Gerald'ı görmedin, öyle değil mi?"

"Gerald?" Celia zihninde geçen yaza geri döndü. "Oh, üvey annenin kardeşi, Lord Fitzgerald'ı mı kastediyorsun?"

"Elbette..." Mabel şaşırmıştı. "O şimdi Leydi Clinton. Clintonları görmediniz mi?"

Celia başını salladı. "Londra'da sadece birkaç saat durduk." Mabel'ın Cowdray dışındaki olaylardan haberi olmadığını fark etti ve kendisi uzun yokluğunda epey değişirken diğer kız yerinde saymıştı. Geraldine her zaman olduğu gibi ona kötü davranmaya devam ediyordu; yalnızdı ve sıkılmıştı.

Leydi Ursula'nın bir zamanlar; Simkin'i sakat bırakan salgın esnasında, küçük oğlunun çiçek hastalığından iyileşmesine yardım etmiş olduğu kapıcı tarafından; şaşkınlık ve candanlıkla karşılandıkları Cowdray'in kale kapısına vardılar.

Avluya girdiler ve Guy Hawks, kâhya, koşturarak geldi. Ursula'nın elinden her zaman onun uygun bulduğu yeni yıl hediyesini sunmak gelmediği için candan değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Ona ezberden bir şeyler söyledi. "Nasılsınız?" Ve Celia'ya, Bohun meyhane hizmetçisi de geri döndü dercesine rahatsız olmuş bir bakış attı. Gönülsüzce Sör Anthony'nin Long Gallery dışında yazı yazma odasında bulunabileceğini itiraf etti.

Onları yukarı çıkarmak için bir çaba göstermedi; Mabel ise yine sıkılmış olarak, tatlı bir yiyecek aramak üzere kilere doğru dolandı.

Anthony'nin odasının kapısı kapalıydı. Ursula düşündüğünden daha kuvvetlice kapıya vurdu, çünkü kalbi çarpmaktaydı.

Boğuk ses "Hangi şeytan o?" diye şaşkınlıkla bağırdı.

Cesareti kırılarak Celia'ya baktı ve "Ursula Southwell, Sör Anthony" dedi.

Bir sevinç nidası ve sandalyenin gıcırtısını duyabilmişti. Odanın kapısı Stephen tarafından hızla açıldı. Cumbalı pencereden gelen temiz gün ışığında, heyecanla, siyah cüppenin altında uzun figürün dimdik durduğunu gördüler.

"*Be-Benedikt*..." Stephen kekeledi. Şaşkın bir kutlama titreşimiyle Celia'ya baktı. Dudaklarını sıktı, daha sonra sabit bir sesle, her iki bayana hafifçe başını eğerek tekrarladı; "*Benedikt*."

Kız, aniden sakinleşerek, geri çekilmek için bir içgüdü duydu. Küçük alaycı bir reveransta bulundu ve çenesini kaldırdı. Buluşmalarından hem korkmuş hem de özlemle beklemişti. Fakat Cumberland'de onunla ilgili bahtiyar edici rüyasından ve ertesindeki St. Stephen Günü'nün elem olaylarından sonra hayali sönükleşmişti. Aynı zamanda olgunlaşmış; Dacreların katı Katolikliklerini ve rahiplere karşı yaklaşımlarını gözlemlemişti. Bir zamanlar Stephen'a karşı olan davranışları ne kadar günahkâr, ne kadar çocuksu idi.

"Kutsanmış azizler aşkına!" diye haykırdı Anthony rahibinin arkasından gelenleri görmeye çalışarak. "Bu, benim leydim Ursula ve güzel küçük yeğeni. Her zamankinden sevimli, yemin ederim. Kabul edilir bir kusursuzluk örneği. Yanaklarda kuzey gülleri, sevgi dolu gözlerde dağ çaylarının çağlayanları. İçeri buyurun, içeri buyurun."

Anthony genelde bu kadar içten değildi. Stephen ile derin bir konuşma yapıyorlardı. Kızın ismini tamamen unutmuş olduğu için ve rahatsız edilmelerinin memnuniyetsizliğini örtmek amacıyla böyle davranmıştı. "Öyleyse bize geri döndünüz ve hoş geldiniz. Oysa bazı söylentiler duymuştum..." Nereden duymuştu? Nevillelerden birinden, şüphesiz. "Sizi Dacrelara kaptırdığımıza dair, ilanların yazdığı bir söylenti."

Ursula başını salladı. "Size iki kere açıklayarak yazdım. İnanıyorum ki efendim, izin almadan geri dönmemizi bağışlayacaksınız. Kuzeyde daha fazla kalamazdık." Gözleri endişeli olduğu hâlde, cazibeli bir biçimde gülümsedi. "Sizin için sorun olmayacağız."

Anthony duygulanmıştı. Sıçradı ve Ursula'yı yanaklarından öptü. "Sevgili leydim, burası benim olmadan çok önce sizin evinizdi. Sadece kuzeyde daha emniyette olmanızdan korkuyorum. Her geçen gün kaleye sürülmeyi bekliyorum ve bu her şeyi açıklıyor. Dahası, bütün mülküme el konulduğunu beyan ederek, üstü kapalı biçimde Cowdray'i istila etmekten bahsediyorlar."

Celia derin derin nefes aldı. Ursula ani bir çıkışta bulundu. "Bunu *yapamazlar*!" diye haykırdı.

Anthony kederli bir biçimde homurdandı ve iki kırmızı mührün asılı olduğu, açılmış bir mektubu gösterdi. "O kesinlikle bu resmî mektubun naçiz manası. Keşiş Stephen benim pek de iyi olmayan Latinceden tercümemi doğruladı. Ve siz mühürleri görüyorsunuz. Bu, Soylular Meclisi'nden, diğeri Kralınki."

"Kral hasta!" diye fısıldadı Ursula.

"Öyle söyleniyor, fakat onun *adına* başkaları karar veriyor. Vasiyetle ilgili fermanını imzalamayacağım için benden nefret ediyor olmalı."

"Ah, evet!" dedi Ursula uzun bir soluk üzerine. "Öyleyse Üstat Julian'ın dediği gibi... Onu Londra'da gördük." Dehşet içinde Anthony'ye baktı. "Seni elbette ihanetle suçlamıyorlar."

"Tam olarak değil. Henüz değil." Anthony oyulmuş sandalyesine yığıldı. Yüzü derin çizgilere gömüldü, daha da küçüldü ve gözünün gerisindeki kas seğirdi. Pencereden içeriye karnaval alanından neşeli gürültüler girdi. Anthony başını yarı çevirdi. "Zavallı adamlar, bırakalım eğlenebiliyorken eğlensinler" dedi. "Yakında, onlara festivaller verecek kimse olmayabilir."

Stephen derin bir iç geçirdi ve elini efendisinin kırmızı kadife omzuna koyarak, "Metin ol, dostum" dedi. "Kutsal Leydimiz sizi doğru tarafta olduğunuz için koruyacak. İlahî ve dünyevi adaletin her ikisi için direndiniz."

"Ah, Stephen" diye yanıtladı Anthony sıcak bir biçimde. "Senin inancın son aylarda bana bir teselli oldu."

İki genç adam karşılıklı sevgi dolu bakıştılar. Ursula, zampara olduğunu zannederek, geçmişte keşiş Stephen'ı ne kadar yanlış değerlendirmiş olduğunu ve kapı yanında keşişe bakmayan Celia için saçma korkular beslediğini düşündü. Ursula ne kadar çok yanlıyorum, dedi kendi kendine. Cumberland seyahatinde hiç ısrar etmemeliydim; bu, Celia'ma sadece bela ve korkunç hatıralardan başka bir şey getirmedi. Gelecek içinse, bu iyi keşişin yaptığı gibi, Tanrı'ya güvenmeliyiz.

"Bu gece günah çıkarmaya gelebilir miyim?" diye sordu. "Buna çok ihtiyacım var."

"Elbette, Lanercost'ta bir rahip vardı değil mi?" diye sordu Anthony kaşlarını çatarak.

"Ah, evet ama günahlarımı göremediğim için, iyi günah çıkartamadım." Tanrı aşkına... Anthony, Leydi Ursula'nın aklında ne olduğunu merak ederek, bir anlığına kendi sorunlarından uzaklaştı. Elbette ahlaki hiçbir günah, fakat o kız... Evet, *Celia*! Adı buydu. Sevimli küçük şey, altıntopu gibi güzel; günah çıkartacak bir iki şeyi olmalıydı.

"Şimdi kaç yaşındasın Celia?" diye sordu.

"St. Anthony Günü'nde on beştim efendim. Oxford yakınındaydık o zaman. Büyük bir gök gürültüsü oldu, kısrağım şaha kalktı ve bir örümcek koluma tırmandı. Uğursuz göründü."

Anthony güldü. Şimdi onun eğlendiren şımarıklığını ve gülümsedi-

ğinde dudaklarının yakınında beliren gamzesini hatırladı. "Elbette ki bu uygun bir kutlama değil" dedi. "Bunu kutlamalıyız." Onun için vermesi gereken küçük dansı düşündü, yerel soyluları çağırmayı, bir zamanlar söz vermiş olduğu gibi ona bir koca bulmayı ve yüzü donuklaştı. Yerel soyluları şu anda Cowdray'e gelmezdi. Dahası Jane'in durumu vardı.

Ursula'ya döndü. "Geldiğiniz için çok minnettarım Leydi Ursula, eminim karıma yardım edersiniz, o hamile ve çok sağlıksız. Geçen seferkinden daha kötü. Suyu aralıksız geliyor ve en düşük ses bile onu rahatsız ediyor. Molly O'Whipple burada ama onun kocakarı ilaçları işe yaramıyor. Yine de..." diye ekledi, biraz iyimserlik arayarak. "Bebek tekmeliyor ve rahimde canlı olarak kıvranıyor. Onu hissedebilirsin ve benim zavallı karım Jane çok hassas bir gebedir."

"Elbette yardım ederim!" diye haykırdı Ursula, kendisine ihtiyaç duyulduğu için rahatlamış bir şekilde. "Ve Celia... Onun da faydalı olması için çalışacağım."

Anthony başını salladı. Yazı masasındaki korku salan resmî mektuba göz attı. Bir şekilde yanıtlanmalıydı; kesin olarak, diplomatik bir biçimde ve kısa zamanda. Özel kraliyet habercisi bekliyordu.Stephen'a döndü. "Karar verdiğimizde kopyalar yapacağız. Biri Cecil'e pek tabii ki ve o Cranmer'a, sen ne düşünüyorsun?" Anthony'nin dudakları büzüldü. "Bir zamanlar iyi bir Katolik olan Lordum Piskopos Cranmer ve şimdi gelincik çiçeği gibi, hayır daha ziyade boş bir kurtmantarı gibi. Her rüzgârda salınıyor. Babamın onu ve Kral Harry'yi -Kraliçe Catherine'in boşanması, daha sonra Papalığı tanımaması- memnun etmek için göz yummalarını nasıl küçük gördüğünü hatırlıyorum ve şimdi yeminden dönme. Cranmer vasiyeti sabitleyen eski Kralın emrini imzaladığı için, Edward'ın fermanını imzalaması üstü kapalı bir yeminden dönmedir. Ahh!" Anthony masaya yumruğunu vurdu. "*Evli* bir rahipten daha başka ne beklenir!"

"Çok az efendim..." dedi Stephen sakin bir ses tonuyla. Her anlamda hiçbir şey. Elbette Tanrı'nın gözünde *evli* değil ve buna bağlı olarak zina yapıyor."

Ayağa kalkmış acemice azledilmeyi bekleyen iki kadını unutmuşlardı. *Zina yapan*, ne kadar çirkin bir kelime diye düşündü Celia. Ve keşiş Stephen hangi dondurucu küçümseyicilikle bundan bahsediyordu. Genç adamın ağzına -dolu, kırmızı, esnek- onu öpmüş olduğuna veya bir saniye içinde elbette yanıt verdiğine inanamayarak baktı.

"Leydi Jane'in yanına gideyim mi?" diye sordu Ursula, kararsızca.

"Ah, evet, lütfen gidin." Anthony ona o sıcak bir ifadeyle baktı. "Ve Celia, somurtan ve dudak sarkıtan ve kavbolmuş bir köpek yavrusu gibi ortalıkta dolaşan Mabel'e eşlik edecek. Evlendirilmesi gerek elbette ama pek tabii ki bunu *şu anda* ayarlayamam."

Stephen döndü ve gözlerini Celia'ya dikti. Ses tonu tarafsızdı, St. Ann Tepesi derslerine girmek için ona ilk geldiğinde olduğu gibi biraz korkutucuydu. "Şüphesiz Celia, genç Mabel'ın ahlakını yükseltecektir" dedi. "Ama zannediyorum, başka türlü de faydalı olabilir."

"*Nasıl*?" dedi Celia gönülsüzce, Anthony ve Ursula ikisi birlikte şaşırmış olarak bakarken.

"Kötü durumdaki kutsal kıyafetleri ve ayinde giyilen elbiselerin ikisini onarabilir. Genç Bayan Mabel'e sordum ama ne yazık ki ilgilenmedi."

"Muhteşem fikir, muhteşem!" diye içtenlikle bağırmasına karşın Anthony; genç rahibin sesindeki azarlama tonuyla irkildi ve kızın güzel gözlerinde yeni bir bakış gördü. Yoksa bu küskünlük müydü?

Bu dakikada, tam da Ursula, Stephen ve Celia arasında bir şeyler olmuş olduğuna dair fikrinden vazgeçmişken, düşünce ilk kez Anthony'nin aklına geldi fakat tahmininden son derece rahatsız olmuştu.

"Dikişte çok yetenekli değilim" dedi Celia yavaşça, sessizliğin belli belirsiz tonuyla. Gözlerini yerdeki samanlara dikti, yanakları pembeleşti.

"Sana yardım ederim tatlım!" diye atıldı Ursula.

Stephen başını küçük bir gülümsemeyle ona doğru salladı. "Bir de..." diye devam etti. "Celia'nın Spread Eagle'a günübirlik geri dönmesinin uygun olduğunu düşünüyorum. Pottlar onun için bazı küçük işler bulabilirler, onu onlar büyüttü ve eminim geri dönüşüne sevineceklerdir."

"Gerçekten mi?" diye haykırdı kız, Anthony ve Ursula birlikte keşişin istifini bozmaz yüzüne gözlerini dikerken. "Kutsal Aziz Mary!" Celia devam etti, öfke titremesine zar zor hükmederek. "Bir kez daha tavernada servis yapan bir hizmetçi hâline gelmemi mi istiyorsunuz? *Siz* kazara benim geleceğimi yönetmeye mi atandınız?"

Anthony kendi kendine güldü, Celia daha ziyade taciz edilmiş altın bir genç kıza benziyordu fakat kafası karışmıştı ve Ursula'nın itirazını elinin bir hareketiyle susturdu.

"Gel şimdi, keşiş Stephen. Geçmişle karşılaştırıldığımızda şimdi fakir olabiliriz ancak şu an Leydi Southwell'in yeğeninin servise geri gitmesi o kadar gerekli değil. Teklifini en az onlar kadar tuhaf buluyorum."

Anthony bekledi. Son aylarda, diğer yoldaşlarından uzağa sürüldükten sonra, kendi ev rahibine çok düşkün olduğu gibi, kralın ziyareti esnasında rahibin kapatılması ve bunun neredeyse Stephen'ı öldüren sonuçları için yeterince kefaret ödemiş olduğunu hissetmiyordu. "Celia" dedi Stephen, hâlâ Celia orada yokmuş gibi konuşarak. "Çevik bir zekâya sahip... Biraz takdir öğrenmiş olmalıydı. Onun Cowdray'le bağlantısını hayal bile edemeyecek pek çok yabancının geldiği Spread Eagle'da kulaklarını açık tutabilir. Burada izole edilmiş hâldeyiz." Kalın siyah kaşlarını alaylıca kaldırarak durdu.

"Oh, öyle mi?" diye karşılık verdi kız, diğerlerinden daha hızlı kavrayarak. "Benden bir çeşit casus olmamı istiyorsun? Tehlike haberlerini duymalıyım... Bizim için?"

Stephen gülümsedi. "Londra yük arabaları, koyun tüccarları, başkentten gemilerini sahilde yüklemek üzere açılan gemiciler... Hepsi asla duymadığımız pek çok şey hakkında gevezelik eder."

Anthony rahibin düşüncesindeki olanakları görmeye başladığı için, yavaşça başını salladı. Anthony'nin; kâhyanın ne uşaklarla konuştuğunu ne de Stephen'ın varlığından ya da ayin kutlamalarından haberdar olmadığına emin olduğu kilerde bekleyen Kraliyet habercileri hariç, diğer bilgi ve haberlere ulaşma olanağı yoktu. Gayriresmî ev hapsine ne kadarı veriliyorsa ona tabiydi. En güvenilen uşağı Wat Farrier, Greenwich'teki kraliyet sarayının yakınındaki kirli paslı bir rıhtım hanında saklanıyordu. Şu an için eğer ki ve ne zaman kral ölürse Wat onun talimatlarını almıştı. O zaman eğer yapabiliyorsa Cowdray'e dönmek üzere hızla yola koyulacaktı ve bu, riskli, belirsiz bir anlaşmaydı.

"Keşiş Stephen'ın planını deneyecek misin Celia?" diye sordu Anthony.

"Sormanıza gerek yok" diye karşılık verdi Celia, gözleri parıldayarak. "Sizin için ve Cowdray için her şeyi yaparım ve bu bir çeşit körebeye benziyor – bir Noel oyunu."

"Keşke öyle olsaydı" dedi Anthony. Bir müsveddeye başlamak üzere kaz tüyü kalemini eline aldı.

Böylelikle, Mabel dâhil hepsi gerilim ve belirsizlik içinde yaşarken sonraki üç hafta geçti. Celia, Pottların onu biraz tereddütten sonra, sıcaklıkla kabul ettiği Midhurst'e her gün yürüdü. Bira servis etti, akşam yemeği saatinde eskiden yapmış olduğu gibi kapları yıkadı, peşini bırakmayan

hayranlarını en yayvan Sussex ağzıyla defetti ve dinledi. Her akşam karanlığında Cowdray'e geri döndü ve anlatacak çok az şey olmasına üzülerek, Sör Anthony ye özel olarak rapor verdi. (Şapel dışında Stephen'ı hiç görmedi.) Bir sürü söylenti vardı... Kral daha iyiydi, kral daha kötüydü. Prenses Mary erkek kardeşini görmüştü, hayır huzuruna kabul edilmemişti. Dük, Blackheat'e kuvvet yığıyordu veya bunun yerine, Dük evlenecek çifti, oğlu Lord Guilford ve Leydi Jane Dudley'i Richmond'a keyifli bir gezintiye çıkarmıştı. İki İngiliz papazı, ayini eski usulde söyledikleri, uyarılara rağmen putperestçe diz çöktükleri için Tyburn'de asılmıştı, hayır Smithfield'de yakılmışlardı. Şimdi artık Londra'da her türlü kilise çanı yasaklanmıştı. İyi para nadir görülür olmuştu, bir gümüş para değerindeki yemek artık altı peni idi. Şilinler bakırdan o kadar kırmızıya döndü ki utançtan kızardıkları söyleniyordu. Limanlar her geçen gün daha da yakından korunuyordu.

Celia bu lokmaları; artan somun ve arpa fiyatları, muhtemel hasat, bir zamanlar Tapınak Şövalyeleri'ne ait olan tarihî binanın ancak üç kapı ötesinde fahişelik yapan levazımatçının kızının skandal davranışı gibi daha önemsiz yerel dedikodular arasından ayıkladı.

Anthony sabırla dinledi, Celia'ya teşekkür etti fakat her ikisi de Celia'nın istihbaratının bir değeri olmadığını biliyordu.

St. John arifesinde Cowdray, geleneksel şenlik ateşiyle karnavalı bitirdi. Uşaklar; meşeleri doğrayarak, odun çırpıları yığarak, büyük sarnıçtaki zifti toplayarak günlerdir ateşi hazırlıyorlardı. Yakıldığında, Anthony, ailesini dışarıya tümseğe, Bohunlar ve daha sonra Browneların şenlik ateşini kurduğu yere çıkardı. Alevler tutuşmaya ve çatırdamaya başlıyor, alaca karanlığı kızıllaştırıyordu. Şenliği kutlayanlar, izlemek üzere karnavalı terk etti. Odunun alev almasıyla, bir zafer kükremesi patladı.

Hemen sonra köylüler, atlayıp sıçrayarak ateş etrafında çılgınca dans etmeye başladılar.

Alevler bir çan kulesi kadar yükseğe çıkarken Anthony, Ursula, Celia ve Mabel çılgınlıktan biraz uzağa oturdular.

"Bu şu ana kadar sahip olduğumuz en iyi şenlik ateşi" dedi Anthony, haşince gülerek. İki atlı, anayoldaki çayırlığın karşısından çıkıp gelince aniden ayağa kalktı. Biri, iki mil ötede bir köy olan Stedham'ın asilzade yamağı, diğeri ise Kralın Petworth'teki kâhyası John Hoby idi. Her ikisi de aşırı Protestan'dı ve her ikisi de düşmandı. "İyi akşamlar!" dedi Anthony soğukkanlılıkla "Şenlik ateşimizi izlemeye geldiniz?"

"Ah, evet!" dedi Hoby. Tombul etinin kıvrımları arasında keskin gözleri olan, fıçı gibi bir adamdı.

"Şövalye silahtarı ve ben Petworth'e bir iş meselesi için geri dönüyorduk ve bakabileceğimizi düşündük."

"Tabii ki hoş geldiniz!" dedi Anthony kasları gerilerek. Percylerden haczedilmiş olan Petworth teknik olarak şimdi bir kraliyet arazisiydi, fakat Northumberland bir şekilde şatoyu ele geçirmişti. Orada çok sayıda uşak ve silahlı adam bulundurduğu biliniyordu. Stedham asilzade yamağına gelince; bir zamanlar Anthony'nin akşam yemeklerinde tuzluğun altında oturmaktan memnun olan ve bir yıl öncesinde Anthony'ye ödünç para için yalvarıp yakarmış ufak tefek bir dalkavuktu. Borcunu asla geri ödememişti.

Hoby, neşeli, hazırlıksız bir ses tonuyla, tüylü şapkasını başından çıkarıp tekrar takarak "St. John arifesini mi kutluyorsunuz?" diye sordu.

Anthony tereddüt etti fakat sonunda dokunaklı bir itiraz ile yanıt verdi. "Azizler İngiltere'de yasaklanmışken nasıl böyle düşünebilirsiniz Üstat Hoby? Şenlik ateşi Yaz Ortası Arifesi için. İnanıyorum ki o henüz yasaklanmadı."

Hoby huzursuzca homurdandı. "Şaka yapıyorsunuz, Sör Anthony?" Etrafa göz gezdirdi. Bütün bu köylüler ve uşaklar, Sör Anthony'nin cömertliğinin tadını çıkarıyorlardı. Cowdray'e bağlıydılar ve pek çoğu sadık kalırdı ama bölükteki yüzden fazla savaşçı adama karşı değil. Kalanlar kadınlar, gençler ve yaşlı köylülerdi. Büyük evdeki aileden, kendi bilgisine uygun görünen o ki sadece üç kadın vardı. En yaşlı olanları, dul elbisesi içinde, her ne kadar Gillsland'ın Dacreları ile kuzeyde olduğunu duymuş olmasına karşın Leydi Southwell olmalıydı. Aptal bakışlı, şişman bir keklik olan genç Mabel, Sör Anthony'nin kız kardeşiydi. Bir de ufak yapılı, yeşiller içinde mütevazı bir biçimde giyinmiş, altın saçları omuzlarına dökülmüş bekâr bir kadın daha vardı ve onu tanımıyordu. Kadın da kendini açık etmedi. Kralın habercisi, Greenwich'e geri dönüş yolunda Petworth'te durduğunda, Sör Anthony'nin ailesinde hiç erkek olmadığını söylemişti. Bu apaçık doğruydu.

Hoby, saldırmak için emir alana kadar beklemek ve izlemek olan talimatlarını gözden geçirdi. Sör Anthony'yi hainlikten tutuklama şerefi onun olacaktı. Buna rağmen, keyiflice düşündü, açık papalık kanıtı meseleyi hızlandırabilir ve kendi yükselişine katkıda bulunabilirdi.

John Hoby bu arzusunda tamamıyla ihtirası tarafından yönetilmemek-

teydi. Güçlü dinî kanaatleri vardı. Ridley ve Latimer'in şimşek gibi vaazlarından güç almıştı ve üç yıl önce John Foxe tarafından dini tamamen değiştirilmişti. Hoby'nin geceden geceye okuduğu İncil'de gösterildiği gibi, Tanrı'nın sözlerinin gerçek yorumlamasının şüphe edilecek tarafı yoktu. Romen ayinleri midesini bulandırırdı. Putperest selamlamalar ve haç çıkarmalar, tütsü ve Latin mırıldanmaları, sıradan bir ekmek parçasının, herhangi bir iyi eşin yapmış olduğu yabani çuha çiçeği şarabına batırılan, efsunlarla, Yüce İsa'nın vücudunun hakiki parçalarına dönüştürülebileceğini iddia eden iki yüzlü büyücülüklerin tümü ona küfür gibi görünüyordu.

"Size güveniyorum, sör." Ateşin kükremesi ve kutlama yapanların sarhoş bağırtıları üzerinde yükseldi. "Kral hazretlerine gönderdiğiniz yanıt, şu ana kadar gösterdiğinize nazaran daha alçakgönüllü bir maneviyat taşıyor, öyle değil mi?"

"Yazık ki mührümü kırıp öğrenemediniz" dedi Anthony. "Yoksa öyle mi yaptınız?"

Hoby'nin kocaman yüzü morardı. O ve haberci ördek, kapalı mührünü açmaya çalışmışlardı ancak mühür çok sıkıydı. "Ses tonunuzu beğenmedim" dedi Hoby. "Dostça bir soru sordum."

Anthony başını eğdi. "Ve yanıtlanmalı. Mektubumda tekrar belirli önerileri ifade ettim ve eşimin durumunun Cowdray'i terk etmemi engellemesinden eseflendim."

Hoby aptal değildi, tatlı dille kandırılmakta olduğunu biliyordu fakat henüz... Cowdray'in bu dikbaşlı sahibiyle ilgili cezbedici bir şey vardı. Browne erkekleri, baba ve oğul; onun kurnazlığında değildi, yapmacık soylular, üç nesil önce kendisininki gibi toprak köylüleri olmuştu. Ve bu inatçı adamın durumu o kadar umutsuzdu ki, bir sempati sarsıntısını engelleyemezdiniz.

Hoby, Celia'yı öpmeye çalışan asilzade yamağından uzağa çekildi ve elini Anthony'nin omzuna koydu.

"Biliyorsunuz efendim, ortalıkta kaynayan bir bela var, Londra'ya gitmeyi istemeyebilirsiniz, bunu anlıyorum. Ancak başka bir yere gitmek zorundasınız. Mesela Cornwell, emniyet için çok uzak ama Avrupa için uğraşmayın. Tüm sahil şeridi gece gündüz izleniyor, en önemsiz ufak bir balıkçı teknesi bile kontrol edilmeden geçemez."

Anthony bir şaşkınlık homurtusu çıkardı. "Sevgili Üstat Hoby firar etmemi mi öneriyorsunuz? Limanların korunduğunu biliyorum ama

Cowdray'e çıkan bütün yolları da biliyorum. Topraklarımın uç noktalarında bir takım avcılar, seyyar satıcılar ve hatta ceviz lekeli tenleri ve tuhaf açık renkli saçları ile çingeneler belirmeye başladı."

Hoby omuz silkti, etrafa baktı ve sonra yumuşakça konuştu. "Yarın gece Trotton-Petersfield Caddesi üzerinden Stedhan'a geçersen fark edilmeyeceğini umalım."

Gerçekten şaşıran Anthony; şişman, sakallı yüzü inceledi. Alev ışığı sıçradı ve dalgalandı, şiş kapaklı gözlerdeki ifadeyi göremedi.

"Tuzak mı kuruyorsunuz Üstat Hoby? Yoksa kaçmama göz mü yumacaksınız?"

"Sana şans veriyorum" diye mırıldandı Hoby.

"*Neden*? Gerçek inançtan nefret ediyorsun, Dük ve Kralla aynı taraftasın."

"Ah, evet bayım ve görevimi yapacağım... Bundan sonra... Garanti ederim, beni ele geçiren bu yaz ortası deliliği. Çok fazla askerlik yaptım ama gereksiz kan dökmekten ve bir ev dolusu kadını korkutmaktan nefret ederim."

"Tanrı aşkına!" Anthony nefessiz kalmıştı.

Hoby'nin samimi olduğunu gördü, o hâlde böyle bir adam merhamete geliyorsa kendi tehlikesinin ne kadar büyük olduğunu bir anlık da olsa düşündü.

"Teşekkür ederim Üstat Hoby" dedi sessizce. "Nazik davranışlarınız seyrek ve ben minnettarım. Fakat burada kendi evimde zamanımı bekleyeceğim ve Tanrı bana hangi kaderi gönderirse kabul edeceğim. Bana şarap kadehimde eşlik eder misiniz?"

"Hayır!" Hoby, özellikle yasaklanmış ve hasta edici nidayı duyduktan sonra ani hareketine çoktan pişman olmuştu.

"Biz şimdi gidiyoruz ve korkarım ki bir daha dostça karşılaşmayacağız Sor Anthony."

O gülümseyen ufak güzel Bohun bakiresiyle yürüyüşe çıktığını hayal eden ve gönülsüzce ayrılan asilzade yamağını çağırdı.

İki adam ata bindiler ve sürdüler. "Bir gönül fethettin Celia!" dedi Anthony, zoraki bir gülümsemeyle. "Bir zamanlar senin için iyi bir eş olurdu, fakat çanak yalayıcı dinden çıktı." Bununla beraber, bir zamanlar cömert bir jest yapmayı düşünmüştü ama şimdi kızın çeyizi için ayıracak bir peni dahi yoktu. Anthony büyük ateşten, son bira kupalarının, son iştah açıcı keklerin tüketilmekte olduğu karnavala doğru yüzünü somurttu. Bu sene

onlara karnaval düzenlemek tam müsrif bir budalalıktı. Stephen, Anthony ona derdini açmak üzere geldiği ve patronunun mali durumunu bildiği için tüm bunlara haklı olarak karşı çıkmıştı. Bir yıl önce Kralın ziyaretindeki harcamalar, sürekli geliri olan Anthony zenginliğindeki bir adam için sıkıntı verici olmazdı ama artık gelirleri kesilmişti. Aylarca Surrey'deki veya Battle'daki diğer malikânelerinden hiçbir haberci gelmedi. Kâhyalarına yazdığı mektuplara hiçbir yanıt almadı. Kazançlı görevinden şehir şerifliğine geçerek sessizce azledilmişti. Cowdray malikânesinde koşullar kötüleşti. Cowdray koyunları, Cowdray mısırı ve sebze fiyatları sadece makul seviyenin altına inmemiş, son zamanlarda satmaz olmuştu. Anthony'nin sadık çoban ve çiftçilerinin haftalık raporları ümitsizden dehşet vericiye döndü. Midhurst kiraları azaldığı hâlde, kiracılar rahatsız, hırçın olmaya başlamıştı. Şimdi gururlu bir şekilde, onlara karnavallarını vermişti.

Aniden Ursula'ya döndü. "Babanızın zamanındaki gibi miydi leydim?" Şenlik ateşine doğru el salladı, daha sonra parlak renkli çadır kümesine ve çiçeksi kulübelere. "Size çocukluğunuzu anımsatıyor mu?"

Adamın arzusundaki vurguyu; bu yakışıklı adamda hâlâ o genç oğlandan bir şeyler kaldığını düşünerek duydu ve ona gülümsedi, "Bu *çok* daha fazla cömertçeydi efendim" dedi nazikçe. "*Bizim* flamalarımız, müziğimiz ve çadırlarımız yoktu. *Biz* onları sadece elma şarabı ve ekmek ile besledik."

İç geçirmesine rağmen, onu memnun ettiğini gördü. "Ah, evet onlar daha basit, daha mutlu günlerdi."

Ursula geçmişin daima daha basit ve daha mutlu göründüğünü söyleyecekti ki kendini kontrol etti. Genç kızlığında Anthony'nin dertleriyle kıyaslayacak hiçbir şey olmamıştı. Din ve taht; her ikisi de güneşin gökyüzü etrafında günlük salınması gibi sabitti.

"Leydi Jane daha iyi görünüyor efendim" dedi. "Dünden beri bir kere kustu. Belki de verdiğim papatya çorbası ona iyi geldiği için. Biliyor musunuz, sizin için bir sürprizi olduğuna inanıyorum. İnanıyorum orada, rahminde iki bebek var."

Anthony sıçradı. "Kutsal Aziz Mary! *İkizler* mi? Ne kadar muhteşem bir düşünce!" Bu haberleri heyecanla değerlendirdi. "Benim için, Cowdray için, tek bağda iki vâris! Bu sefer Jane'in karnının geçen seneden daha geniş olduğu doğru. Ve alametlerin belirmiş olduğu da doğru. En iyi kısraklarım iki tay doğurdu ve dün sabah yastığımda iki örümcek buldum. Ah leydim, sana teşekkür ederim." Hızlıca uzandı ve onu öptü.

Ursula onun elini sıktı. "Ona anlatmamak daha iyi. İkiz olmayabilir ve zavallı ruh zaten çok korktu. Geçen sefer büyük mücadele atlattı. Ah, keşke Üstat Julian burada olsaydı" diye ekledi Ursula düşünmeden.

Anthony kaşlarını kaldırdı. "Eminim ki doktorun kendisi ebelikle ilgilenmiyordur!"

"Sanıyorum hayır, ama acıyı dindirecek pek çok şurup biliyor ve iyi bir kalbi var... Buna rağmen..." Sesi azaldı. Southwark'ta onunla son buluşmaları onu sarstı. "Majestelerini iyileştirdi mi merak ediyorum. Üstat Julian kendinden çok emindi."

"Öyle olması için dua etmeliyiz" dedi Anthony, yeniden baskıları hissederek. Kral iyileşsin veya iyileşmesin, Anthony'nin şahsi kötü durumu devam edecekti. Tanrı'm, o baş belası Northumberland'i lanetle, diye düşündü, sonra topuğu üzerinde döndü ve uzun adımlarla malikânesine geri yürüdü.

11

6 Temmuz Perşembe günü Edward, Henry Sidney'in kollarında "Tanrı'm bana acı ve ruhumu al!" dedikten sonra öldü. Eski doktoru Owen, zayıflamış bedenin üzerine eğildi, kafasını sallayarak Sidney'e fısıldadı. "Sonunda, soylu gençlik bitti. Aylar önce sürgüne gönderilmeseydim sanırım onu kurtarabilirdim. Dük beni uzaklaştırma konusunda yanlış yönlendirildi."

Sidney, "Şişt!" dedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzüldü. Edward'ın vücudunun üzerine doğru eğildi, kangren ellerini göğsünün üzerine doğru büktü. "Onunla kal" dedi Henry, vücudu işaret ederken. "Şu anda en büyük *gizlilik* gerektiren şeyi yakınlarına açıklamalıyım."

Doktorun dudakları inceldi. "Senin Dükün damadı olduğunu unutmuştum, benim Katolik olmayan inançlarım yeterince sağlam olsa da bu karanlık işler hoşuma gitmiyor. Ayin yok, dua bile yok. Babası öldüğü zaman bu işler çok farklıydı."

Henry kızardı, cevap vermeye hazırlandığı sırada bir gök gürültüsü duyuldu. Yıldırım, ölü odasını aydınlattı. "Bu bir uyarıydı, Henry Sidney!" diye bağırdı yaşlı doktor. "Yakınlarına, dikkat etmeleri gerektiğini söyle."

"Bu, sıradan bir temmuz fırtınası" diye sesi titreyerek cevap verdi Henry ve Dük ile Sör Nicholas'ın bulunduğu konsey odasına doğru hızla ilerledi.

Wat Farrier, Dük duyduktan on dakika sonra Kralın öldüğünü tahmin etti. Betsy, çamaşırcı kızlardan biri, elinde kirli çamaşırları taşıyarak telaş içerisinde kraliyet apartmanından çıktığında Wat, sarayın arka mutfağındaydı. Son günlerde bu ayak işleri çok sık oluyordu, Kral huzursuzdu ve çalışanların devamlı Kralın yatağını ve çarşaflarını değiştirmesi gerekiyordu.

Wat bu görevi üstlendi. Betsy yüz verdiği sürece, baştan çıkarma ve kızın zevk ve korku karışımı ile onu mutlu etmesi işi sevimsiz sayılmazdı. "Öldü" diye fısıldadı kız elindeki çarşafı fıçıya atarken. "Halının arkasına saklandığım sırada böyle dediklerini duydum."

Wat *ah* diyerek nefes aldı. "Emin misin canım?" diye sordu. Kız başını onaylayarak salladı. Bu sırada açık geçişten içeri giren rüzgârı takiben bir kok gurlemesi daha duyuldu. Wat kızı öptü ve teşekkür etti.

"*Bu şekilde* dışarı çıkmayacaksın, değil mi?" diye sordu kız.

Wat cevap vermeye tenezzül etmedi. Huysuzlanmaya başlayan atının bulunduğu hizmetçi avlusuna yöneldi. Hızla atını sürerek Londra'ya doğru gitti. Fırtına tüm vatandaşları evine sürdüğünden sokaklar tamamen ona aitti. Bir saat içinde Lombard Sokak'taki kuyumcuya ulaştı.

Hızla vurmasıyla açılan yarığa doğru "Bu sefer!" diye bağırdı.

Yarık, içeri Wat'ı alabilecek kadar açıldı ve kuyumcu gölgeler arasından konuştu. "Tom bekliyor" dedi kısık bir sesle. "Ve bu atı hazır tutuyorum."

"Çabuk ol!" dedi Wat. "Dün onu çağırdılar. Habercinin gittiğini gördüm. Muhtemelen Hunsdon'dan ayrıldı, Tom onunla Londra yolu üzerinde herhangi bir yerde buluşabilir."

Kuyumcu kasasına doğru gitti ve küçük bir kutu çıkarttı. Wat çıkardığının değersiz bir yüzük olduğundan emin olmak için omzu üzerinden izledi. "Tom bu yüzüğü *onun* ellerine teslim etmeli. Zekâ ve metaneti var mı?" diye sordu Wat.

"O benim torunum!" dedi kuyumcu ve yan odaya geçti. Wat titrek bir sesle verilen hızlı talimatları ve daha sonra ise bir atın kaldırım taşındaki adımlarını duydu. "Umarım onu durdurmayı başarır, hainler yolda bir sürü tuzak kurmuş" dedi Wat.

Kuyumcu, "Daha fazla duymak istemiyorum, artık gitmelisin. Eğer bir şey ters giderse ne seni ne de efendini hayatım boyunca hiç görmediğimi söyleyeceğim. Bunu efendine de söylersin" dedi.

Dükkândan çıkıp Greenwich'te gelişmeleri bekleyeceği hana doğru yol alırken Wat, "Her şey yolunda giderse ödülden çok memnun kalacaksın seni ihtiyar" diye karşılık verdi.

Beklemek için iki günü vardı. Daha sonra tüm Londra, haberlerle sarsıldı. Kral Edward ölmüştü; Jane Grey Dudley, Charing Cross'taki St. Paul'un basamaklarında İngiltere Kraliçesi ilan edilmişti. Şehrin kalan birkaç çanı devamlı çalıyordu. Haber sevinçle karşılandı, Dükün kalabalığa yerleştirdiği okçulardan "Çok yaşa Kraliçe Jane!" sesleri yükseliyordu. Şaşıran Protestanlar güç kullanarak bastırılmıştı. Söylenti ve tahminler haftalardır vardı ama sonuç farklı oldu. *Kimdi* bu Jane Grey Dudley? Küçümsenen on altılık çocuk. Edward'ın Yedinci Henry kuşağından yarı ku-

zeni. Peki ya kardeşleri, özellikle Leydi Mary veya Leydi Elizabeth? *Mary* soylu annesinin yaptığı nikâh sonucu doğmuştu ama papacıydı. Yarı İspanyoldu ve Kral onun taleplerini bilerek kenara itiyordu. Londra'daki tüm afişlerde bu ilan ediliyordu.

Wat için önemli bir bilgi, Anthony'nin yaşlı kayınbiraderi, Sör John Gage'in, Lord Clinton tarafından sur muhafızı olarak atanmasıydı. Wat, Greenwich civarında beş gün daha bekledi. Betsy'nin ona daha fazla hizmeti olmayacaktı. Tüm saray Kraliçe Jane'in korteji için Londra veya Kule'ye taşındığından Betsy artık kullanılabilir durumda değildi. Kralın bedeni odasında kendi hâlinde yatıyordu, kokudan hizmetçiler bile odaya giremez olmuştu.

Wat rıhtıma sık sık uğruyordu. Denizciler ve balıkçılarla sık sık iddialara girdiği için Anthony'nin verdiği paranın çoğunu biralara harcamıştı. Sonunda 14 Temmuz'da ödüllendirildi. Yarmouth'dan bir gemi rüzgâr ile geldi. Saray için istenen ringa balıkları ile dolu geminin sahibi heyecanını bastıramadı. Prenses Mary Suffolk'taki Framlingham Kalesi'ndeydi. Tüm Doğu Anglolar etrafında toplanmıştı. Norwich'te gerçek Kraliçe ilan edilmişti.

Wat galip bir sesle "Gerçekten mi? Framlingham'a nasıl gitmiş?" diye sordu. Balıkçı birasından bir yudum aldı. "Hoddesden'de *uyarıldığını* söylüyorlar. Birileri onu tuzaklara karşı uyarmış. Geri döndü ve Kenninghall'daki sarayına geri gitti. Northumberland'in adamlarına uzak durarak güvenli bir şekilde Framlingham'a geldi. Babası gibi cesur. Tüm haklarını alacak."

Wat büyük bir gevşemeyle "Tanrı onu korusun. Ben de gidip ona katılacağım. Herkese ihtiyacı var!" dedi. Daha sonra söylediği sözlerin vatana ihanet olarak kabul edilme olasılığından dolayı odaya bakındı, kavga ve karışıklık için kendini hazırladı ama tersine bir durumla karşılaştı. Tüm bardaklar masaya vurulmuş ve birkaç ağızdan "Biz de katılacağız Wat!" sesleri yükselmişti.

Aklına birden Cowdray'de bir nevi hapsolmuş olan Sör Anthony'ye gitme düşüncesi geldi. Ama henüz çok erkendi. Kraliçe Jane'in ilanı ve Mary'nin kaçışı dışında rapor edilecek bir şey yoktu.

"Beni Thames'ten karşı kıyıya geçirin. Hemen başlıyorum" diye emretti Wat.

Üstat kafasını salladı. "Papacı değilim ama seni götüreceğim. Eğer bir kraliçemiz olacaksa bu hak eden olmalı!" dedi.

Sonunda o gece birçok balıkçı botu ve atlı feribot Thames Nehri'ni geçti. On bir adam Wat'ı lider seçti ve aralarından Suffolk doğumlu olan kendini rehber belledi.

Chelmsford'da şehri telaş içinde buldular. Kilise çanı bir saat Kraliçe Jane için, bir saat Kraliçe Mary için çalıyordu. Haberciler arka arkaya ilanlar getiriyordu. Chelmsford'da Wat ve küçük çetesi öğrendi ki Dük üç bin kişilik bir ordu toplamış "Leydi Mary'yi tutsak veya ölü" bir şekilde istediğini söylemiş ve daha fazla güç toplamak üzere Protestan Üniversitenin bulunduğu Cambridge'e doğru yola çıkmıştı.

Bir saat sonra Wat'ın grubu Framlingham Kalesi rampasına ulaşıp soylulardan ve halktan oluşan ve Mary'ye olan sadakatlerini bağıran kalabalığa karıştılar. Bir haberci aradan koşarak geldi. Atı kudurmuştu, paltosu çamurlanmıştı, savurarak parşömen kâğıdı çıkardı ve "*Londra* Kraliçe Mary'yi ilan etti, çok yaşasın kraliyet dönemi!" diye bağırdı.

Kalabalığın nefesi kesildi.

Zengin Suffolk şövalyesi Harry Jerningham ve Mary'nin sadık destekçisi kaleden koşarak çıktı. "Doğru mu duydum? *Konsey* Mary'yi Kraliçe mi ilan etti Londra'da?"

"Evet, efendim, İşte bildiri. Northumberland'in tutuklanması için emir çıkartıldı" diye cevap verdi haberci.

"Yüce İsa!" dedi Jerningham. Dizlerinin üzerine çöktü, kılıcını yukarı kaldırarak haçını öptü. Kalabalık da birer birer bu hareketi tekrarladı. Wat, övülen ve başarılı olan herhangi biri gibi anlık bir üzüntü yaşadı. "Öyleyse dövüş olmayacak..." diye yanında duran Suffolk'a mırıldandı. Hançerine dokunarak "O kahrolası heriflerle uğraşmak için kaşınıyordum" dedi.

Adam cevap vermedi. Herkes asma köprünün üzerinde mor kadifeler içindeki soluk yüzlü kadının görüntüsüne odaklanmıştı. "Çok yaşa bizim iyi Kraliçemiz Mary!" diye bağırdı haberci. "İngiltere, İrlanda ve Fransa'nın Kraliçesi, inançların savunucusu!"

Mary'nin yüzü aydınlık ve pembeydi. İçgüdüsel olarak Jerningham'a baktı, mavi gözleri ışıldadı. Boynundaki mücevher haçını alarak öptü. "Bir mucize!" diye haykırdı. "Yüce Tanrı ve azizleri dualarıma cevap verdi, siz sadık yoldaşlarıma da tüm kalbimle teşekkür ederim."

Framlingham'da o gece inanılmaz bir sevinç vardı. Hava taze süt gibi ılıktı ve Mary'nin yoldaşları çimlerin üzerinde uyuyordu. Wat, diğerleri gibi horlamaya başlamadan önce görev ve uyku arasında tereddüt ya-

şadı. Olası İspanyol müdahalesine karşı kanalı korumak üzere Northumberland askerleri görevlendirilmişti. Birçokları gemileri korumak üzere Framlingham'a gelmek zorunda kalmıştı.

Her zaman denizden etkilenen Wat, denizcilere katıldı ve onların fırtına, Kanarya Adalarındaki deniz canavarı, korsan savaşları, Venedik ve Cenova'nın güzelliği ve şehir hikâyelerini dinledi. Daha da ilginci, Jack Tate'in Richard Challoner ile mayıs ayında çıktığı Hindistan'a geçit arayışıydı. Jack Tate, hasta olmadan önce sadece Amsterdam'a kadar gidebilmişti. Mürettebat onun veba olduğundan korkarak gemiden indirmişti. Şans eseri rıhtımda denize açılmak üzere hazır bekleyen *Greyhound* bulunuyordu. Onlar Jack'i almış ve Framlingham'a getirmişlerdi.

Jack Tate'in gözleri kanlı kırmızı idi. Yüzünde mor lekeler ve ağzının kenarında yaralar vardı. Bu yaralar dudaklarını aralamasını güçleştiriyor ve köpeksi gözleri ve hoş sesiyle ona tekin olmayan bir görünüm veriyordu.

"Neden iyileşemediğimi anlamıyorum. Korkarım bu şeytan işi. Acaba Kraliçe bana dokunur mu, tabii tacını giyerse" dedi Jack.

"Şüphe yok ki giyecek" diye cevapverdi Wat. "Yolculuğa gelince, onların Jutland etrafından kuzeye, buzdağlarına gittiğini söylüyorsun."

O sırada Wat, tepelerinde dikilen ve Jack Tate'e bakışlarını diken orta yaşlı, kılıksız bir adamı fark etti. Yabancının uzun bir yüzü, çenesinde kara bir sakalı ve beklenmeyecek kadar iyi deriden yapılma ayakkabıları vardı.

"Otur" dedi Wat. "Tepemizde dikilip durma, Jack'in hikâyelerini duymak istiyorsun değil mi?"

Adam gülümsedi ve "*Da vero*" dedi. "Ama daha da ilginci yüzündeki yaralar ve kanlı gözlerini düşünüyordum. Sanırım onu iyileştirebilirim" diye karşılık verdi.

Jack ve Wat önce bakıştılar daha sonra kahkaha attılar.

"Ben bir doktorum. Adım Julian Ridolfi ve bu, bir kalede geçirmeye cesaret edebildiğim ilk gece" dedi yabancı. Wat'a dönerek "Seni geçen yaz Cowdray'de görmemiş miydim? Sen Sör Anthony Browne'un at bakıcısı değil misin?"

"Evet!" diye itiraf etti Wat bir süre sonra. Zekâsı kıvraktı ama artık sır saklamaya gerek kalmadığını fark edememişti. "Ya *sen* keşişimiz Stephen'ın fare ısırığını iyileştiren uzun sakallı doktor değil misin? Sesin ve tavırların aynı ama daha iyi durumdaydın" dedi Wat.

Julian onu başıyla selamladı. "Görüntümde belirli değişiklikler olmak

zorundaydı. Yarmouth'a gelirken kaçak yolculuk yaptım. Son olaylar bunu gerekli hâle getirdi." Aniden gülümsedi, daha sonra gülümseme ironiye döndü. "Yaşlı Horace'ın yazdığı gibi... *Exitus acta probat*..."

Wat şüphelenerek söylediklerini anlamaya çalıştı. Sonra birden "O ne demek?" diye sordu.

"Sonuç eylemi değerlendirir" diye karşılık verdi Julian çenesini okşayarak. İki haftalık süre boyunca çok az kişiyle konuştuğu için Julian diğerlerinin arkadaşlığından mutluydu.

"Anlaşılan aynı bottaymışız, Allah'tan sallanmayı bıraktı. Peki, Jack'i nasıl iyileştireceksin söyle?" diye sordu Wat.

"Parçalanmış yeşiller ve çiğnenmiş et..." diye başladı Julian.

Ara ara kulak misafiri olan denizcilerden biri bağırdı. "Sen delisin, sen dolandırıcısın ya da öyle bir şeylersin!" dedi.

Julian kafasını sallayarak "Sen 'scorbuto'ya yakalanmışsın, bu yeterince yaygın!" dedi.

Jack rengi solarak "Fransız frengisi mi? Calais'teki o fahişe..."

Julian "Hayır..." diye söze başladı. "Senin hastalığının iskorbüt olduğunu düşünüyorum. Çiğneyemediğine göre süt içebiliyor musun? Taze elma sirkesinin de faydası olabilir ama onu bulmak haftalar alır."

"Düşüncesi bile midemi bulandırdı" dedi Jack.

Julian ise "Öyleyse zamanından önce ölürsün" diye karşılık verdi.

Jack yutkundu. Kırmızılaşan korku dolu gözleriyle Julian'a baktı. Üzerindeki uygunsuz kılığa ve İngiliz olmayan tonlamasına rağmen Julian'ın otoritesini fark etti. "Bu bir cadılık mı? Sihirli ya da büyülü şeyler söylemem gerekecek mi?" diye sordu Jack.

Julian omuz silkti ve "Cadılıkla ilaç arasındaki farkı hiçbir zaman ayırt edememişimdir. Neden olmasın. İlacı her içişinde 'Abrakadabra' diyebilirsin" dedi.

"Pater Noster'i de söyleyebilir miyim? Sihirbazlar kutsal kelimelere gömülmüşlerdir" dedi Jack.

"Tabii ki. Ne istersen söyleyebilirsin. Ama sana dediğim gibi süt, öküz kanı ve meyve suyu içmelisin" diye yanıtladı Julian.

"Peki, bunları gemide nerden bulacağım?"

"Bir süreliğine görevini değiştirmelisin. Bu yaz çiftliklerde çalışana ihtiyaç var" dedi Julian. O sırada Jack'in isteksiz tavırlarını ve tavsiyesini izleme konusundaki tereddüdünü görerek Wat'a döndü.

"Sen de Cowdray'e geri dönüyor olmalısın. Sahibin endişelenmiş olmalı."

Wat homurdandı. Aklına hain fikirler geldi, ülke hâlen düzene oturmamışken sefere çıkmak gibi. Belki *Greybound*'da Jack'in yeri olabilir. Hem duyduğu egzotik limanları görmek, Cowdray'in monotonluğu ile ne kadar zıt bir düşünceydi. Bir ay kadar önce Greenwich'e gitmek için ayrıldığında hiç ziyaretçi yoktu. Sör Anthony makineler ve atların sakinleştirilmesi konusunda endişeleniyordu. Joan'ın azarlamaları ve çocuk seslerinde bile hüzün vardı.

Julian Wat'ın düşüncelerini okudu. "Şimdi işler değişti" dedi. Elini Framlingham Kalesi'ne doğru uzatarak Mary'nin durduğu yeri gösterdi. "Sör Anthony ve Cowdray şimdi prim yapacak. Sahibinden ayrılmak bu noktada aptallık olur."

"Evet, haklısınız efendim. Şu anda bunu düşünmemeliyim. Keşke Simkin evde olsaydı" dedi ve ekledi "Küçük düzenbazı özledim ama o Cumberland'de Celia'ya takılmış durumda..."

"Hayır!" dedi Julian. "Onlar Cowdray'e geri döndü. Onları Londra'da gördüm" derken aklına görüşmenin hatıraları ve Krala karşı yapılan başarısız tehdit, aşağılamalar ve korku geldi.

Wat şaşkınlıkla, "Celia genç Dacre ile evlenmemiş miydi?" diye sordu.

"Görünen o ki evlenmemiş..."

"Şaşkın. Buna dayanarak onun da Simkin'e âşık olduğunu düşünebiliriz. Çok iyi bir çift olurlar."

Julian şaşırdı. Palazzo Ridolfi'de insan davranışlarını ve çocukluktan itibaren kendini kandırma kapasitesini gözlemlemişti. Ama bu ailevi yaklaşım yeniydi. St. Thomas Hastanesi'nin bahçesinde Simkin'in kollarını tutuş şekli nedeniyle oğlancı olduğu izlenimine kapılmış, hayatta bir kadın ile yatamaz diye düşünmüştü. "Dileklerinin gerçekleşmesini umarım. Cowdray'de herkese selamlarımı ilet!" dedi.

"Sen ne yapacaksın doktor?" diye sordu Wat. Konuyu ona ve Jack'e nasıl yardım edeceğine çekmeye çalışarak.

"Kendimi yeni bir yere atacağım" diye yanıtladı Julian. Kafasıyla kaleyi işaret ederek, "Duyduğuma göre doktorları yokmuş" dedi.

"Bu şekilde görünürken sana inanmazlar. Gerçi bekle, Wharton'a başka türlü de ulaşabilirsin. Sör Thomas Kraliçenin hizmetkârıdır ve Sör Anthony'nin yüzüğünü -Kraliçeyi uyarmak üzere gönderilen yüzük- biliyor. Onlara Cowdray'den geldiğini, Sör Anthony'nin gönderdiğini söyle.

sana ispatlaman için bir işaret vereceğim" diyerek çantasında bir aydır sakladığı amblemi aramaya başladı.

"Çok iyi fikir!" diye bağırdı Julian. Olaylar o kadar hızlı gelişti ki plan yapma şansı bile olmadı. Memnuniyetle Wat'ın elini sıktı. Omuzlarını düzeltti ve güvenle kaleye doğru baktı.

Wat iyi bir iş yapmış olmanın rahatlığı ve sahibine dönme isteği ile pelerinini katladı ve kafasının altına koyarak uykuya daldı.

20 Temmuz günü, Cowdray ve sakinleri derin bir üzüntü içindelerdi. O sabah dokuzda Celia, Ursula'nın isteği üzerine hızla Spread Eagle'a gidiyordu. Artık daha fazla haber gelme ihtimali yoktu, Jane Grey Dudley İngiltere Kraliçesi olmuştu. İlan on gün kadar önce haberci tarafından sarayın kapısına asılmıştı. Haberci şehir pazarında "Çok yaşa Kraliçe Jane!" diye bağırmıştı. Bu olanlar Anthony'yi mahvedecekti.

"En azından belirsizlik sona erdi. Hoby'nin adamları her an gelebilir. Karşı koymayacağım" dedi Anthony.

Celia bile direnmenin ne kadar gereksiz olduğunu görmüştü. Anthony'nin teslimiyeti asil olabilirdi ve kolayca öldürülürdü. Cowdray, şirin, camlı bir malikâneydi. Bir kuşatmayı kaldırabilecek bir kale değildi. Ayrıca Midhurst şehri de eskisi gibi yanında olmayacaktı. Arazi sahipleri, ilanlar ve üstatlar şehri Protestanlığa döndürmüştü. Çoğunlukla sevilen bir kişi olmasına karşın, yasaklanmış olan dininden dolayı kiracılarının çoğu Anthony'ye asilik yapıyorlardı.

Midhurst yerlileri kaybedilmiş bir şey uğruna savaşacak romantik kahramanlar değildi. Anthony'nin adaletini kabullenmiş zeki İngilizlerdi ve şimdi Kraliçe Jane'in taç giyme töreninde kendi belediye seçimlerini kutluyorlardı.

Şehrin genel toplanma yerinin sahibi Pottlar bile Celia'ya, eğer onlarla çalışmak istiyorsa bir daha Cowdray'e dönemeyeceğini çünkü orasının yasaklandığını söylemişti.

"Anlaşmaların uygunsuz... Ve bir o kadar da tehlikeli tatlım" dedi yaşlı Pott "Meyhanede yardımcı ve iyi bir servis elemanısın. Anneni çok severdik, seni de çok seviyoruz. Ama artık işler değişti, iki yere de aynı zamanda adım atamazsın. Gerçek bu!"

"Ama ben Cowdray'e *aitim*. Ursula teyzem dışında kimsem yok" diye inledi Celia.

"Evet" dedi toprak sahibi acıyarak. "Senden iyi bir bayan yetiştirdi ama artık karar vermen gerek." Sonra tereddütle "Bu haftayı da bitir, tüm yapabileceğim bu."

Pott bu ayrıcalığın bile karısını mutsuz edeceğini biliyordu. Karısı, Southampton'dan Londra'ya doğru giderken yolu üzerinde Spread Eagle'da konaklayan, burada toplantılar düzenleyen vaizden etkilenmiş ve Protestanlığa dönmüştü. Bayan Pott, kocasının hafifliğine Celia'nın altın saçlarının, ateşli bedeninin ve baştan çıkaran mavi gözlerinin neden olduğunu görüyordu.

Celia bugün Midhurst'e gitmek istemiyordu. Kaledeki bağrışlardan yeni kaçmıştı. Leydi Jane, kahvaltıdan beri hem de tüm avludan duyulacak kadar çığlık çığlığa bağırıyordu. Bu Celia'yı ürküttü, Ursula'nın sinirli yüzü de.

"Doğum sancıları başladı" dedi yüzü bembeyaz olmuş yeğeninin yatağının etrafında dolaşırken. "Hayır, yardımcı olamazsın. Git buradan, uzaklaş. Hana geri dön. Kazanacağın paranın daha çok yardımı olur. Dur bir dakika, Goody Pearson'ı buraya çağır. Bayan Pott nerde yaşadığını biliyor. Molly O'Whipple iyi değil, korkuyor. Tanrı biliyor ya ben de korkuyorum."

Kapının ardındaki at seslerini duyunca ikisi de titredi.

"Acele et!" dedi Ursula "Keşiş Stephen'a haber gönderdim. Tan Hanı'na giden kısa yoldan git. Eğer onunla karşılaşırsan ona *çabuk* olmasını söyle."

Celia hızla yol aldı. Midhurst'e giderken kısa yolları kullanmaktan kaçınıyordu. St. Ann Tepesi'ndeki sevimsiz anılar aklına geliyordu. Stephen'a giderken kısa yolu kullanmaktan kaçınmasının bir önemi yoktu. Özellikle çığlıklar düşünüldüğünde.

Celia ve Stephen Rother'daki köprünün üzerinde karşılaştı. "Leydi Jane kötü durumda mı?" diye sordu Stephen.

Celia yarı iç geçirerek, "Evet!" diye cevapladı. "Korkmuş durumda, inanılmaz çığlıklar atıyor." Bu sırada adamın elinde aletlerle dolu bir kutu ve çarşaflar olduğunu gördü. Eğilip reverans yaparken yüzünü buruşturdu.

Stephen o sırada kızın yüzünden ve sesinden ne hissettiğini anlamıştı. Doğal ıstırap çekmenin yanı sıra Celia kendi kaderinden de korkuyordu. Stephen kızın çenesini yukarı kaldırdı ve onu alnından öptü.

"İnancını koru çocuğum" diye sakin bir şekilde fısıldadı. Celia yutkunarak adamın Cowdray yönündeki ormana gidişini izledi.

Celia Midhurst'e doğru kendi yoluna devam etti. Giderken tepe tara-

lındaki patikayı izledi, etraftaki yıkılmış duvarlara ya da St. Ann'in çatısına bakmadı. "Ebe kadın... Ebeyi getir... Ebe..." diye sayıklayarak devam etti. Atlıların geçmesini engellemek üzere yola kazılan çukurları atlayarak çok hızlı ilerledi.

Her şey çok yoğun ve karışıktı; Celia neler olduğunu anlayamadı. Kızgın atlar, havlayan köpekler ve bağıran çocuklar vardı. Spread Eagle siyah-beyaz çatısıyla ve sallanan tabelasıyla meydandan yüz yardadan daha yakındaydı. Ama oraya ulaşamıyordu.

"Bu da ne?" diye bağırdı. "Bugün Pazar günü değil ki?" derken iki tıknaz denizci arasından sıyrılmaya çalışıyordu. Sağdaki adam sertçe dirsek attı, sonra arkasına dönerek Celia'yı gördü.

"Olduğunuz yerde kalın bayan yoksa ezileceksiniz!" dedi ve kızı belinden kavradı.

Celia, "Bırak beni, hana gitmeliyim!" dedi kurtulmaya çalışırken.

"Handa kimse yok ki. Herkes burada. Senin derdin ne? Hepimiz haberleri duyacağız işte!" dedi adam.

Sonra Celia neye baktıklarını gördü. Sarayın kapısına büyük beyaz bir kâğıt asılmıştı. Bir haberci kâğıdın yanında dikiliyordu. Paltosuna iliştirilmiş zambak ve leopar vardı, bunu daha önce Jane'in Kraliçe olduğunu duyurmaya gelen habercide de görmüştü. Yanında iki adamla duruyordu ve elinde yarısı havada duran bir trompet tutuyordu.

"*Başka* bir ilan mı!" dedi Celia. "Leydi Jane Cowdray'de ölüyor."

"Şişt" dedi denizci "Dinle!"

Şişman haberci trompeti dudaklarına götürdü, hafif bir melodi çaldı. Sonra kalabalığı sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. Sakin bir sesle "Leydi Mary şimdi ve bundan sonra İngiltere, İrlanda ve Fransa'nın kraliçesi ilan edilmiştir!" dedi. Haberci haç çıkardı ve Latince sözlerle "*In namine Patris, et Filii, Et Spiritus Sancti*..." dedi.

Kalabalık şok olmuştu. Bir saat geçmesine ve haberci şehre dönmesine rağmen dedikodular durmuyordu.

"Yüce İsa..." diye fısıldadı Celia. Bu şaşırtıcı olay karşısında yasak kelimelerle daha da irkiliyordu.

İlk ses Belediye Başkanından yükseldi. "Çok yaşa Kraliçe Mary!" Onun sesini diğerleri destekledi. Kalabalıktan homurtuyla karışık "Kraliçe Mary! Kraliçe Mary! Çok yaşa!" sesleri yükseldi.

Bu Cowdray için -bizim için- ne anlama geliyor, diye düşündü Celia.

Sonra aniden hanın kapısında dikilen Bayan Pott'u gördü. Denizcilerin arasından sıyrılarak, akan su gibi hızla ona bakan kadının yanına ulaştı.

"Artık istediğin kadar papacı olabilirsin güzelim" dedi Bayan Pott. "Doğru kapıyı çaldın. Ne kadar da *kurnazsın*..."

"Hayır, hayır. Ben buraya ebe Goody Pearson'ı bulmaya geldim. Cowdray'de Leydi Jane için gerekli. Çocuğunu doğurmaya çalışıyor ama yapamıyor."

Kadın hâlâ konuşamayacak kadar sinirliydi. "Seni şom ağızlı çocuk seni... Sana..." dedi ve durdu, Celia'nın gözlerindeki çaresizliği gördü. "Eh... Ne istiyordun?"

"Goody Pearson'ı arıyorum... Kalede Leydi Jane için gerekli, o çok kötü durumda..."

"Neden daha önce birilerini göndermediler? Lanetli cadıları Molly O'Whipple var. Yok mu? Büyüsünü yapsaydı..."

Celia Bayan Pott'un koluna yapıştı. "Ursula teyzem Goody Pearson'ı istiyor... Lütfen... Nerde yaşıyor o?"

Bayan Pott tereddüt etti. Celia'ya karşı, erkekler üzerindeki feminen etkileri dışında kötü düşünceleri yoktu. Ayrıca Kraliçe değişimi sonucu koşullar da farklı olabilirdi. "Peki" dedi. "O, Angel'ın orda, sahil kenarında çatısı sazlık olan evde yaşıyor. Ama biliyorsun orada olacağına dair garanti veremem."

Celia kafasıyla onayladı ve High Street'e doğru yola çıktı. Angel'a vardı ve Spread Eagle'a rakip olacak kadar dolu olduğunu gördü. Goody Pearson'ın evini boş bulunca onun Woolbeding köyüne gittiğine ve o gün dönmeyeceğine dair belirsiz bir teori geliştirdi.

Uzun ve zahmetli bir yürüyüş sonucu Celia Cowdray'e geri döndü. Kapıcı kulübesine vardığında Sör Anthony'nin orada dikildiğini gördü. Yumrukları sımsıkı, omuzları eğilmiş, yeleği ütüsüz ve beyaz tişörtü göğüs kılları görünecek şekilde açılmıştı.

Celia'yı tanımıyormuş gibi yanından geçti. "Niye çanlar Midhurst'teki gibi çalıyor?" diye bağırdı. "Nasıl böyle cümbüşlü çan sesi yapmaya *cüret* ederler?" Kılıcını kınından yarıya kadar çekti, sonra yerine geri koydu.

"Prenses Mary artık İngiltere Kraliçesi oldu, duymadınız mı?" dedi Celia.

Anthony'nin mavi gözleri Celia'ya odaklandı. "Şaka yapmanın sırası değil!" dedi titrek bir sesle. "Seni küçük cadı, nerelerdeydin bakayım? Sen de diğerleri gibi Cowdray'i terk mi ettin yoksa?"

Celia kafasını salladı, karşısındaki süzülmüş yüze baktı "Midhurst'e Abe Goody Pearson'ı almaya gittim. Ama onu bulamadım."

"Bulmana da gerek yok..." Derin bir nefes aldı. "Karım öldü."

Celia inledi, hızla kollarını adama doladı. Ama adam arkasındaki taş kadar ürkütücüydü. "Ya bebek..." diye fısıldadı Celia.

Anthony kızgın bir ses çıkardı. "Onlar yaşamayacak, iki tane var onlardan. Gayrimeşru fareler gibiler. Ama onlar benim hayatımdaki laneti gösteriyorlar!" diye bağırdı. Bu sırada sarayın çanları Midhurst Kilisesi'nin çanlarına katıldı. "Karımın ölümü için çalıyor olmalı. Kilisenin papazına iletmiştim. Bu kadar uzun sürmemeliydi. Jane sadece yirmi yaşındaydı."

Celia bunu üzüntüyle karşıladı ve önceki açıklamayı Anthony'nin duymamış olmasından ötürü suçluluk hissetti. "Çanlar, efendim..." dedi açık ve net bir şekilde. "Leydi Mary'yi kutlamak için çalıyor. Artık *o* İngiltere Kraliçesi!"

Anthony uzun uzun baktı sonra kızgınca kafasını salladı. "Mary Kraliçe... *Mary* mi?"

"Evet, efendim, ilanı duydum."

"Kutsal Meryem!" Anthony nefes aldı. Sonra kafasını geriye atıp histerik bir kahkaha attı.

"Büyük salona gelecek misiniz, efendim?" dedi Celia bir süre çaresizlikle izleyerek. "Bir bardak şarap alır mıydınız? Ursula teyzem sakinleştirdiğini söyler."

Celia, adamı kolundan tutarak çekti. Anthony gülmeyi bıraktı. Bedeni yığıldı. Konuşmadı ama Celia'nın, kendisini, yüzü melankoli dolu hizmetkârlarının toplandığı büyük salona götürmesine izin verdi. Hizmetkârlarına karısı Jane'in öldüğü yeni söylenmişti.

Üç gün sonra ikizlerin yaşaması muhtemel görülmeye başlandı. Stephen onları Jane'in son ayinini tamamladıktan hemen sonra "Anthony" ve "Mary" olarak vaftiz etti.

Ursula Cowdray'e döndüğü ve kalanlarla kendisi ilgilendiği için sütanneyi de o seçti. Bu, Lord Gerald'ın favori oynaşı Peggy Hobson idi. Üç aylık oğlunun babasının kimden olduğunu tam olarak bilememiş ancak babasızlara acıyan Stephen tarafından bunu yapması için zorlanmıştı. Ursula ahlaki yargıları hiç dinlemedi. Peggy pembe yanaklıydı, göğüsleri mavi damarlıydı, çok büyük değildi, dimdik kahverengi uçları vardı ve işlevlerini yerine getirmek için idealdi.

Peggy terfisine çok sevindi. Kendi bebeği fırıncıya verildiğinde karşı çıkmadı. Anladı ki üç çocuğa biraz zor bakardı. Birkaç dua dolu gün ve yakarıştan sonra Anthony'nin mirasçıları Peggy'nin göğüslerini kabul etti.

Anthony o hafta boyunca ne ikizlerin yaşayıp yaşamadığını merak etti ne de Jane için yas tuttu. Şansındaki ani değişiklikle ilgileniyordu.

Jane aile şapelinde yatarken Wat dörtnala Cowdray'e geldi. Siyah giymiş uşakları, yarıya indirilmiş flamayı ve siyah çelenkleri gördüğü anki korkusu sonradan hafifledi.

"Hayır, Sör Anthony olmaz!" diye bağırdı kapıdaki adama. "*O* olamaz!" Şapkasını çıkarttı ve göğsüne götürdü. "Kibar bir bayandı, huzur içinde yatsın ve görevini yaparken öldü; tüm söyleyebileceğim bu..." diye açıkladı kapıcı.

Wat avludan koşarak eve vardı. Jane'in ruhu için dua eden Stephen'ı şapelden çıkardı.

"Selamlar keşiş!" dedi Wat. "Bu çok üzücü..." diyerek kafasını şapele doğru çevirdi. "Ona olan saygımı daha sonra ileteceğim, ama bu bir yana çok sevinmiş olmalısın, böylece ona gerçek gösterişli bir cenaze yapabilirsin.

Stephen ürkerek baktı. "Bunun farkına varmamıştım" dedi yavaşça. Battle Manastırı'ndaki çocukluk günlerinden itibaren hep güven içinde yaşamıştı. Marmoutier'deki günleri ise daha ümit vericiydi. "*Emin* misin Wat?" diye sordu. "Prenses Mary'nin gerçek dini geri getireceğinden emin misin? İyi bir Katolik olduğunu biliyorum ama sence *cesaret* edebilir mi? Henüz tacını giymedi. Londra'ya bile ulaşmadı."

"Evet, rahat olabilirsin" dedi Wat kibarca. "Ülke arkasında, şehirlerde yapılan kutlamaları görmelisin. Haçlar tekrar sunaklara geri döndü, satılmayan eşyalar tekrar çıkartıldı."

"Ya Northumberland?" diye sordu Stephen. "Onun bir ordusu var, Jane Dudley için yapılan plana imza atan soylu yandaşları var."

"*Dük* mü?" Wat kafasını arkaya attı ve kahkahayı bastı. "O alçak herif, krem yüzlü korkak! Su anda kulede diğerleri gibi oruç tutuyor. Onu Cambridge'te tutukladılar. Yakalandığını görünce o da mantıklı biri gibi 'Kraliçe Mary' diye bağırdı ama kellesini bu isten kurtarmayı başaramayacak."

"*Deo Gratias*. Yüce Tanrı'mız ve Kutsal Meryem bir mucize gerçekleştirdi. Nasıl şüphe duyabildim ki..." diye fısıldadı Stephen.

Stephen trans hâlinde donup Cowdray'e doğru yol alırken Wat telaş

içinde Sör Anthony'yi arıyordu. Papatya dolu koruluğa girdiğinde ve yüzünde yakıcı temmuz sıcağını hissettiğinde içine ümit ve şükran doldu.

Stephen, St. Ann Tepesi'ni tırmandı ve kendi küçük şapeline girdi. Sunak çıplaktı, sadece tahta bir haç duruyordu. Karmaşa içinde geçen günlerde ve kendisinin yokluğunda isteyen istediğini çalabilirdi. Stephen mumlukları, sunak örtüsünü, gümüş haçı kilitli bir tabut içine saklamıştı. Zaten Meryem'in güzel resmini ve onun üzerine örttüğü mor örtüyü Celia'nın geldiği akşam kaldırmıştı.

O gece yüzyıllar önce gibiydi. Kıza karşı çok kardeşçe davrandığına emindi. Uzak ve nazik. Utanç verici duygular ve özlemler geride kalmıştı.

Demir bir anahtar çıkardı ve kilitli tabutu açtı. Yavaşça ve neşeyle sunak eşyalarını çıkardı. Tablodaki örtüyü kaldırdı, Meryem'i elinden öptü. Onu sunağa koyarak, şapelde diz çöktü ve ona olan sevgisini sundu. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Bir buçuk yıl önce Hazreti Meryem Yortusu'nda olduğu gibi görevini yapmış olmanın verdiği tatmini hissetti. Komşu köydeki Angelus'un çan seslerini duyana dek bir süre orada kaldı. Fransa'yı terk ettiğinden beri Angelus seslerini duymamıştı. Bir süre dinledi, sonra tekrar ayağa kalktı. "Akşam duası için kiliseye gidebilirim. Artık şehre girmekte özgürüm!" Bunu bağırarak söylemişti. Yol üstündeki yaprakları ve çalıları çekti, pazar yerine doğru devam etti ve kilisenin büyük girişinde durdu. İki mavi yakalı adam onu gördü. Bir fırıncı sıcak tepsisini çıkarırken görünüşünü inceledi ve "Bu da kim?" diye sordu. "Bu bir ayin mi?" diye sordu Stephen'a bakarak. "Hayır, evladım, bu bir ayin değil" dedi Stephen ona gülümseyerek. "Ben bir Benedikt keşişiyim" diye ekledi.

Kadının gözleri açıldı. "St. Ann Tepesi'nden mi geldin?" diye fısıldadı. "Orda şeytanlar ya da devler yaşar, ben oraya gitmeye cesaret edemem." Aniden ellerini boğazına götürdü, korkusunu görmek zor değildi.

Stephen gülerek "Ben bir şeytan değilim evladım, tersine hayatım onunla mücadele ederek geçti" dedi.

Kadın dediğini anlamadı ama olabildiğince kibar konuştuğunu biliyordu. "Eğer şeytanlar yoksa hayaletler var. Gece dolaştıklarını gördüm."

Stephen önemsemeyerek kiliseye girdi. İçeride kutlamalar vardı. Yaşlı papaz duanın ortasında durdu, sakallı çenesi soluktu. Daha gecen ay balıketinde bir dulu kendine eş olarak almıştı, son şehvet günlerinin tadını çıkarıyordu. Sadece geçen ay evlilik törenleri yasaldı. Siyah cübbeli rahibin sakin görünüşü değişiklik haberlerinin doğruluğunu halka kanıt-

lıyordu. Stephen'a sinirli bir bakış attı. Birkaç duayı kaçırdığı için bozulmuştu. Kürsünün kenarını çevirmişti, geri gitmesine neden olduğu için Latincenin bir kısmını unutmuştu. Ne olacağını çok iyi biliyordu. Kaderini Stephen'ın yüzünde gördü. Umarım fare ısırığı yüzünden ölür, diye düşündü papaz.

Midhurst'te Bayan Pott gibi, papazın temennisine katılan başkaları da vardı, ama halkın çoğu eski dine geri dönmüştü. Yortu Günü'nü tekrar kutlamak sevinç vericiydi. Yaşlı halk için eski kilise geleneğine dönmek çok rahatlatıcıydı, nerede diz çökületeceğini daha fazla karıştırmayacaklardı ya da komünyon bisküvisinin Gerçek Vücut olup olmadığı tartışılmayacaktı. Ayrıca kale ve şehir arasındaki yol Edward'ın hükümdarlığından önceki altı yıl boyunca olduğu gibi serbest ve bedava olacaktı.

Sör Anthony içten içe karısının yasını tutsa da Kraliçenin gelişini görmek üzere Londra'ya gitmişti. Kraliçeden özel bir muameleyi hak ediyordu. Wat Farrier bunu Kraliçenin hayatını kurtaran yüzük hikâyesi ile açıkça ifade etmişti. Wat'ın ünü tüccarlar sayesinde giderek artıyordu. Wat'ın dinleyicileri sessizce onaylıyordu. Omzuna vurarak onu alkışlıyorlar, ardı ardına biralarını içiyorlardı. Kraliçenin törenini en iyi nasıl kutlayabileceklerini danışıyorlardı. Kraliçe Jane için hazırlanan bazı ilanlar kullanılabilirdi ama daha büyük bir şey gerekliydi. Havai fişekler olabilirdi, ama onlar pahalıydı. Gerçi Sör Anthony tekrar zengindi. Hem bu onu da gururlandırırdı. Bir de morris dansı vardı.

"*Üç* morris dansçısı" diye bağırdı duvarcı. "Biri ardından diğeri; böylece sokaklar hiç boş kalmaz." Onay almak için bağırdı ama biri karşı çıktı. "Peki üç Hizmetçi Marian'ı nereden bulacağız?"

Bir an sessizlik oldu. Hizmetçi Marian rolünü oynayan dansçılar her zaman genç olurdu ve bu pek popüler bir rol değildi. Bir erkeği kadın gibi giydirip süslemek, onun kıvırmasını sağlamak çok zor bir işti. Törenlerde her zaman kadınlar, erkekler tarafından oynanırdı ama o farklıydı. Oyuncular ne yaptığına pek aldırış etmezdi.

"Willy Bowman belki yine Hizmetçi Marian'ı oynar" dedi duvarcı, mükemmel fikrine ekleyerek. "Ve çılgın Ned'in adımları öğrenmesini sağlarız... hımm..."

"*Ben* de dansçı olabilirim!" Kapının yanındaki banktan bir ses yükselmişti. Kimin söylediğine bakmak için döndüklerinde "Vay canına!" dedi duvarcı. "Bu Simkin. O at ya da ejderha olabilir."

Wat da güldü ama zorlama bir gülüştü. Dönüşünden beri oğlunu çok sessiz buluyordu. Daha rahatsız edici olan, bir gün Simkin'in odasında bir sandık bulmasıydı. Merak içinde sandığı açtı. Sandığın içinde, bir örtü, güllü krem rengi bir kadın eteği, altın rengi saten bir kadın yeleği ve bir peruk vardı. Tüm sandık parfüm kokuyordu. Wat'ın aklına ilk olarak Simkin'in bir kadının kıyafetleri satmak üzere çaldığı geldi. Çocuk her zaman dürüsttü ve ilk izlenim olarak eşyalar kalitesizdi.

O gece Wat, oğluna tavan arasında neden öyle değersiz şeyleri tuttuğunu sordu ve Simkin'in çirkin çiçek bozuğu yüzünün aldığı ifadeden ötürü dehşete kapıldı. "Onlar bir arkadaşıma ait" dedi Simkin ve dişlerini sıkıp üç yaşındaki kardeşini doyurmaya çalışan annesine baktı.

"Aha..." diye göz kırptı Wat oğluna. "Biraz şıllık bir *arkadaş* galiba. Biraz şey kıyafetlerden hoşlanıyor olmalı..."

Simkin babasına küçümseyici bir ifadeyle baktı. Ama annesi, kardeşini doyuran kaşığı sert bir biçimde masaya vurdu.

"Söyle ona Sim!" diye bağırdı Joan Farrier. "Babana kıyafetlerin kime ait olduğunu söyle!"

Wat karısına baktı. Karısının yüzü yamulmuş, ağzı çarpıklaşmıştı. Dırdır eden ve sıkıcı bir kadındı. Joan'ın bu ani tepkisi kıskançlık olabilirdi, her zaman oğlunu şımartırdı.

"İsmini vermek zorunda değilsin Sim!" dedi Wat. "Artık yetişkin bir adamsın ve zaman zaman yatak sporu yapmak istemen çok normal."

Simkin cevap vermedi. Ekmek tahtasına bakıp koyun etini daha küçük parçalara ayırdı.

"Eğer o söylemezse ben *söylerim!*" dedi Joan. "Oğlunun sandıkta tuttuğu o malzemeler Roland'a ait. Tatlı çocuk Roland'a."

Wat kaşlarını çattı, hâlâ karısının kızgınlığına karşı sinirli hissediyordu. "Ne olmuş yani? Simkin arkadaşlarının eşyalarını saklamayı seviyor. Ona bir iyilik yap..."

"Sen kalın kafalı bir ahmaksın Wat Farrier!" diye bağırdı Joan, sonra durdu, yalvaran ve özür dileyen gözlerle oğluna baktı. "Biraz daha börek alsana tatlım" dedi ona. "Senin için çıtır çıtır bir kenar ayırmıştım."

Wat, Simkin'in soğukkanlılıkla oturduğu ve bu kaba jestleri görmezden geldiği sahneyi hatırlıyordu. "Marian'ı oynayacağım!" diye tekrarladı sessizlik olduğunda. "Şimdiye kadar oynanandan daha iyi hem de."

Herkes hayrete düştü ve çok önemli hâle gelen Wat'a döndü. Oğlunu

onaylaması için beklediler ama ses çıkmadı. Duvarcı bağırdı. "Peki, her şey ayarlandı demektir, öbürlerini halletmek kolay. Ben de Robin Hood'u oynayacağım." Herkes Robin Hood, Friar Tuck ya da Küçük John olmak istiyordu, kavga etmeye başladılar.

Wat, Simkin'in davranışı nedeniyle perişan olmadı, yaşının verdiği delikanlılıkla böyle şeytani şeyler yapabilirdi. Ayrıca ertesi gün oğlu kısrağı tımarlarken ve kendisi Londra'ya doğru süvari geçişindeki telaşlı koşuşturmayı yönetirken oğluyla Celia arasındaki tatmin edici karşılaşmayı görecekti.

Celia dans ederek heyecanla avluya geldi. Koşarak kollarını boynuna doladı "Oh, Simkin!" diye bağırdı. "Juno artık *benim*. Sör Anthony onu bana verdi. Ne kadar nazik değil mi!" dedi ve yumuşak burnundan hafifçe öptü.

Simkin kıza baktı ve gülümsedi. Buna kim engel olabilirdi ki? Wat düşündü. Kız tatlı gençlik çağındaydı, saçları parlıyordu, yanakları çiçekler gibi pembe ve beyazdı, kuzeye yolculuk boyunca göstermediği bir parlaklık saçıyordu. "Atla gezintiye çıkmak ister misin? Onu da senin için ata alırım."

"Sen de gelirsen Sim. O henüz beni tanımıyor ve biraz da korkuyorum."

Kirpikleri arasından Simkin'e baktı, ağzının kenarında gamzeler oluştu. Wat oldukça memnun olmuştu. "Gidin gençler gidin" dedi. "Bir süre sana ihtiyacım olmayacak." Sonra Celia'ya dönerek "Canıyürekten tebrik ederim bayan. İyi bir bakıcısın ama Sim'in seni biraz eğitmesi gerek. Onunla yakın yürüyüşlere çık Sim" diye ekledi. Ağaçlar arasında ve baştan çıkarıcı yollarda gizemli yürüyüşlere çıkmak âşıklar için yapılan meşhur bir ayarlamaydı. Ve Sim atın üstünde harika görünüyordu. Bir dahaki sefere onu kurye yapacağım, diye düşündü Wat. Sör Anthony *artık* ne istesem yapar. O güzel şıllık Simkin'in aklını başından alacak, üstelik çok istekli olduğu bakışından belli. Dişleri arasından ıslık çalarak uzaklaştı.

Wat; Simkin ve Celia arasındaki, zayıf kısrağın ölümü üzerine kızın sevincini ve minnettarlığını gösteren konuşmayı duymadığı için şanslıydı.

"Sör Anthony bana karşı çok iyi. Terzilere benim için yeni bir elbise yapmalarını söyledi. Biliyorsun, taç giyme töreni için. Diğerleriyle birlikte Londra'ya gidiyorum. Oh, Simkin çok mutluyum."

Simkin gülümsedi. "Gerçekten çok şanslısın!" dedi daha önce kızın hiç duymadığı kadar yumuşak bir ses tonuyla. Kız bu ses tonunda üzüntü de hissetmişti.

"Ama sen de geliyorsun ki!" diye bağırdı "Eminim Wat seni getirir."

Simkin kafasını salladı "Gitmek umurumda değil ki! Yeni elbisen ne renk ve hangı tarzda olacak?"

Celia Sim'e şaşkınlık içinde baktı. "Benimle dalga geçiyorsun" dedi. "Gerçekten elbisemle ilgileniyor olamazsın!"

"Neden olamazmışım?" dedi Simkin boynundaki sineği öldürürken. "Çünkü çirkinim, seyis yamağıyım ve kokuyorum diye mi?"

"Hayır..." dedi kız emin olmadan. Naworth ambarındaki açıklanamaz sahnenin yansımasını ve iğrentisini hissetti.

"Peki..." dedi "Sör Anthony bana ve Ursula teyzeme çatı arasındaki sandıklarda yer alan kumaşlarla isteğimizi yapabileceğimizi söyledi. Etek için kırmızı desenli bir kumaş, elbise için de Fransa'dan sarı kadife var. Ne yapayım?" diye sordu.

Simkin kafasını sallarken, "Kırmızı ve sarı senin için uygun değil Celia" dedi. "Onlar güzelliğini kapatır."

Celia birden irkildi ve dizginleri çekti, aniden durdular.

"Bu şekilde durmamalısın." Simkin uzandı ve Juno'yu yakaladı. "Bu narin bir hayvandır, Cumberland'e gittiğin ata benzemez. Sandıkları tekrar araştırın, çok fazla şey giymemelisin. İpek daha iyi olur ve pembe çiçekler ve yeşil yapraklar olabilir..."

Celia baktı ve gülmeye başladı. "Oh, Simkin!" Kışkırtıcı ve kadınsı bir bakış attı. "Ne giydiğimle bu kadar ilgileniyor musun? Şeydensonra... Dacre'daki o akşamdan sonra benden hoşlandığını bile düşünmüyordum."

St. Ann Tepesi'ne batı eteklerinden girdiler. Ormanın içinde inanılmaz ağaçlardan oluşan gizli bir dört yol vardı, Anthony bazen misafirlerini getirmek için burayı kullanırdı. Kasaba halkı burayı kullanmaya ve buradan geçmeye çekinirdi çünkü herkes bilirdi ki Bohunlar daha Midhurst'e gelmeden önce ortamı sakin tutmaları için Sussex perileri tarafından seçilmiş 'perisiler' burada saklanırdı.

"Bu hoşlanma meselesi değil" dedi Simkin bir müddet sonra. "Sen bana birini hatırlatıyorsun. O yüzden seni en iyi şekilde giyinmiş olarak görmek isterim."

Celia aşağı doğru baktı, bu boğucu bir cevaptı. "Hadi koşalım" dedi ve atı coşturdu. Ağaçlar ve Anthony'nin bakımlı bahçeleri arasındaki çimenli yoldan aşağı doğru atı hızla sürdüler. Ormana gelmeden yavaşladılar. Güneş ve parlaklıklar kayboldu. Hafif soğuk bir rüzgâr esmeye başladı.

Celia titredi ve "Esinti sudan geliyor" dedi.

"Biraz yağmur atıştırıyor" diye cevapladı Simkin. "Ormana doğru gidelim. Orada bir şey düşürmüştüm. Ona bir bakacağım."

Celia baktı. Simkin'in yakın zamanda burada bulunmuş olması garip geldi. Davranışları tuhaftı. İçini bir korku sardı. Geri dönmek istiyordu ama karanlık ağaçların arasından tek başına geri dönemezdi. Simkin'i sessizce takip etti. Çimenler uzundu. Anthony'nin sinirli zamanlarında hiç kimse, çimleri biçtirmek üzere bir bahçıvan yollama zahmetine katlanmamıştı.

Simkin kokulu pembe güllerin yanına doğru gitti. Çimleri ayırdı ve dikkatli bir şekilde bir şeyler aramaya başladı. Celia onun ayağa kalkarken çıkardığı rahatlama sesini duydu. Elinde Simkin'in olamayacak kadar küçük deri bir ayakkabı tutuyordu.

Atı daha da yakına çekti. Simkin, elleriyle ayakkabıyı temizlediğinden bunu fark etmedi. Celia, "Aradığın bu muydu?" diye sinirli bir şekilde sordu. Üzerinde neden lekeler var? Kurumuş kan gibi görünüyor!"

Simkin ayakkabının içine doğru vurdu ve "Bu kan..." dedi ölü bir sesle. "Benim!"

"Senin ayakkabın mı? Kendini mi yaraladın? Ama ayakkabı senin için çok küçük gibi duruyor. En azından..." Simkin'in kirli botlarına bakarak "Anlamıyorum!" dedi.

"Anlamayacaksın da..." diye karşılık verdi Simkin. Celia'nın atına baktığında kadın onun gözlerindeki kini gördü. "Tanrı seni kadın yaratmış!" Dişlerinin arasından o kadar kısık konuşmuştu ki Celia bir an için emin olamadı. Kafasını kaldırdı ve oturaklı bir şekilde "Atının üzerine çık Simkin! Eve geri dönüyoruz" dedi.

Celia eliyle atını itekledi. Simkin atını yanında sürerken ilk birkaç damla yağmur karanlık yeşil tünele düşmeye başlamıştı bile.

"Evet!" dedi Simkin. "Ben çirkin bir uşaktan başka bir şey değilim ve sense güzel bir bayana dönüştün. Ama bir gün her şey farklı olacak. Kimseye itibar etmek zorunda kalmayacağım, kendim ne istersem onu yapacağım!"

Üzgün sesi Celia'nın içinde merhamet duyguları uyandırsa da çenesi yukarda atını sürmeye devam etti. "Belki isteklerine kavuşursun..." dedi sakin bir şekilde ve atını daha hızlı sürdü. Artık Simkin'den korkmuyordu. Tavırları ve özellikle de kinlendiği anlar ona has bir farklılıktı. Aralarındaki

uçurumu fark etti. Patikadan çıktıktan sonra yağmur hızlanmış olsa da Celia'nın önceki mutlu ruh hâli geri geldi. Atı yavaşça sürdü, Anthony'ye, onu handan kurtaran Ursula'ya ve hatta Londra'da ziyaret edeceği Mabel'e gönülden minnet duyuyordu.

Stephen bile onlarla gidiyor, diye düşündü Celia. Ona karşı bir zamanlar beslediği duyguları ve Leydi Jane'in olduğu gün Rother'daki tatlılığını görmezden geldi. Yine de onun yakınlarında olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Üstelik saklanarak geçen onca yılın ardından şimdi Sör Anthony'ye din görevlisi olarak eşlik edeceğini bilmek çok farklıydı. Kutsal Mary, hayat güzel, diye düşündü. Sorunların çözülmesi için sadece beklemek gerekiyordu. Sussex aksanıyla mırıldanmaya başladı. "Oh, gelin tatlı erkekler, beni dinleyin..." Avluya geldiklerinde ve Simkin yularları alıp ıslak atı ahıra götürdüğünde Celia hâlâ aynı şarkıyı mırıldanıyordu.

12

Sör Anthony Browne, 28 Eylül'de, yani Mary'nin Thames boyundaki Whitehall Sarayı'ndan İngiliz monarşisinin her zaman Westminster Manastırı'na ve taç giyme törenine geçtiği Kule'ye hareket ettiği gün, ailesi ve otuz hizmetçisiyle Southwark'a varmıştı.

Eski St. Mary Overies Manastırı olan Anthony'nin evi değişmişti. Küçük bir sıvacı ve işçi grubu dehliz etrafındaki tüm odaları ve çatıları yenilemişti. Keşişlerin eski ahırları, çeşitli serseriler atıldıktan sonra, Cowdray kadar temizdi. Anthony, Sussex'ten getirdiği mobilyaların yanı sıra Kraliçe Mary'yi karşılamak için gittiği bir önceki ziyaretinde, Lombard Caddesi'nden usta bir zanaatçıdan özenle oyulmuş birkaç sandalye, iskemle ve masa sipariş etmişti. Duvarlar için yeni boyalı duvar askıları vardı.

Anthony kadın akrabalarının mest olduklarını gösteren çığlıklarından memnun olmuştu fakat onların bu heyecanlı hâlleriyle oyalanamazdı... Norfolk Dükünden, onun hemen Whitehall'a gelmesini istediğini belirten bir çağrı emri gönderilmişti.

"Ve *bu* mucizelerimizin daha başlangıcı... Kule'de altı yıllık bir mahkûmiyet geçiren bu zavallı Dük şimdi İngiltere'nin en önde gelen asilzadesi ve Kraliçenin taç giyme töreninin yetkisi altında Kont Marshal olarak önceki tüm zaferlerine geri döndü." Anthony zevkle devam etti "Sahte Dükün ..." Anthony elini sertçe boğazından çekti. "Ait olduğu yer cehennem!"

"Şişt, susun efendim" dedi Stephen. "Bir düşmanın ölümünden, her ne kadar hak etse de zevk duymak bir Hristiyan'a yakışmaz."

"Saçmalık!" diye bağırdı Anthony ve genç keşişin omzuna küt diye vurdu. "Sen şapelde istediğin kadar dindar olabilirsin fakat sen de bir insansın. Bugün gel benimle ve dünyanın ne hâlde olduğunu gör. Ayrıca senin aklına ihtiyacım var; çözülecek bir dolu konu var. Sen yardımcı olabilirsin."

Stephen duraksadı. Pencereden, St. Saviour'un sivri uçlu tepesine baktı. Mahalledeki kiliseyi yenilemek için yapılacak bir sürü iş vardı; gelir gelmez yaptığı hızlı araştırmanın sonuçları onu ürkütmüştü. Kilise hâlen

can sıkıcı şekilde çorak, azizlerin oyukları boş, yüksek sunak tarihe karışmış ve mihrap yerinde köpek pisliği vardı.

Neşeyle "Oh!" dedi Anthony ve Stephen'ın aklından geçenleri anlayarak. "Hepsi bekleyebilir. Artık Piskopos Gardiner hapisten çıktı ve sarayına buraya geliyor. Papazlığı eline geçirip düzensizliği engelleyebilirsin. Gel benimle ve gerçek dünyaya şöyle bir bak."

Celia manastır salonunun ucunda Mabel'ın yanına otururken bu değişimi fark ediyordu. Keşke gitmese, diye geçiriyordu içinden. *Stephen gitme!* Konuşmaya cesaret edemiyordu, korku duymasının mantıklı olmadığını biliyordu. Stephen'ın Londra'ya kadar Sör Anthony'ye eşlik etmesi ya da orada kalıp kilisenin tadilatına başlamasından ona neydi ki... Ancak, Stephen'ın hâlen duraksadığı o anda korkuya kapıldı.

Mabel merakla "Neyin var Celia?" diye sordu. "Yerinden zıpladın! 'Mezarına dön' diyerek yürüyen birini mi gördün?" Genç kız kıkırdadı ve ağzına başka bir şekerleme tıktı. "Anthony, Norfolk'un şerefinde Lord Gerald'ı görecek misin?" diye bağırdı. "Söz verdiğim gibi onun için bir cüzdan yaptığımı ona söyle."

Saray kılıcını düzeltirken kız kardeşine bir bakış atarak "Oh-h?" dedi Anthony. Geçen yaz Mabel ve genç İrlandalı çocuğun birbirlerine kur yaptıklarını açıkça fark etmişti. "Whitehall'da kesinlikle Fitzgerald'ı görmeyeceğim ve kardeşim, kancanı bu civarda birine takmamalısın. Fitzgerald, Clinton ve sevgili üvey annemin işini bozdu. Biliyorsun ki Leydi Jane Grey için imza attı. Yoksa bilmiyor muydun?" Anthony kızgın bir ses çıkardı. Genellikle kadınların çok az anlamalarını bekliyordu ve özelikle Mabel'ın zekâsı hakkında pek de yanılmış sayılmazdı. "Sana daha *zengin* birini bulacağım, artık fırsatım var..." diye sabırsızca ekledi. "Fakat bu yarın olamaz. Stephen, gel benimle!"

Stephen gitti. Erkekler dehliz bahçesinde atlarına binerlerken Celia pencereden bakıyordu. Eyerin üzerine yavaşça atlarken Stephen'ın başlığı arkaya kaydı. Koyu siyah saçlarına güneşin kumral ışıkları vuruyordu ve kafasının eğikliği neredeyse başının tıraş edilmiş kısmını saklıyordu. Üstadı kadar yakışıklı ve kibirli görünüyordu ve genç kız onun Sör Anthony'nin söylediği bir şeye attığı nadir kahkahasını duydu. Kız onun pencereye bakmasını umuyordu ve karmaşık, mutsuz bir hasretle aşağıya doğru bakarak pencerenin kanadından eğildi. Stephen yukarı bakmadı. Dehlizin bahçesinden Anthony ile eşkin gidiyordu. Celia, Mabel'ın sinirlice surat

astığı ve Ursula'nın, Anthony'nin yeni tuttuğu servis yapan Londralı bir grup hizmetçi kadına emirler verdiği salona yavaşça geri döndü.

İki gün sonra, Cumartesi günü, Wat Farrier; Ursula, Celia ve Mabel'ı şehirdeki Gracechurch Caddesi'nde onlar için ayrılmış yerlere götürdü. Kule'den Mary'nin ilerleyeceği yol boyunca binalara karşı tahta basamaklar inşa edilmişti ve Anthony kadın akrabaları için muhteşem bir yer tutmuştu. Burası tam da Floransalı bir grup bankerin binlerce zambak, gül ve bambul otundan inşa ettiği zafer takısı altındaydı. Kemerin tepesine tamamı yeşil brandadan yapılmış boru ile on beş ayaklı bir melek yerleştirilmişti.

Çiçek kokusu büyüleyiciydi ve âdeta Cornhill ve Cheapside'daki kanallardan gelen ucuz şarap ve kusmuk kokusuna karışmış, aşağılanmış dinin acılarını kapatmak için yayılıyordu.

Kadınlar çok beklemelerine rağmen platformdaki yerlerini bırakmaya cesaret edemediler, Celia heyecandan o kadar şaşkına döndü ki zaman geçmek bilmiyordu. Bu sabah sarı kadife ve kırmızı brokardan yapılmış muhteşem yeni pelerinini giyerken Simkin'in dikkate alınmamış tavsiyesini düşününce bir an şüphe duygusuna kapıldı. Ursula'nın yeni aynasında kendine bakarken birazcık gösterişli gibi görünüyordu ve yanaklarına renk vermek için onları sertçe çimdiklemesi gerekiyordu. Ancak evleri süsleyen çiçek zincirleri ve bayraklar; kırmızı, yeşil ve altın sarısının karışıklığı arasında -en düşük balıkçı karısı veya baca temizleyici bile kurdele takabiliyordu- bu debdebeden pek bir memnun kalmıştı.

Ursula ve Mabel pek de mutlu değillerdi. Sert, tahta, yüksek oturak yeni siyah kadife etekli elbisesinin üstünden bile Ursula'nın sıska kıçını acıtmaya başlamıştı. Sırtı ağrıdı ve sinir bozucu bir rahatsızlık; sıradan insanlar gibi kanalda utanmadan kendini dinlendirme ihtiyacını daha kesinleştirdi. Mabel'ın zihnini meşgul eden şeyler farklıydı fakat aynı derecede rahatsız ediciydi. Onun modaya uygun çelik korsesi ve eteğini kabartmak için taktığı çember çok sıkıydı ve soluk mor elbisesini lekeleyerek koltuk altlarından su gibi ter akıyordu. Anthony'nin alaya katılmak için Kule'ye gitmeden önce getirdiği başka bir deriden de yakınıyordu.

Kimse, Kraliçe Mary'nin kendi hakkını bölmeye çalışan vatan hainleriyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu; herkes onların hapse atılmasını ve daha sonra çoğunun idam edilmesini bekliyordu. Her hâlükârda belki de Fitzgerald açıkgöz bir şekilde kız kardeşi ve Lord Clinton ile birlikte

Lincolnshire'a kaçmıştı. "Ve Mabel gerçekten de senin dırdırlarından ve surat asmandan bıktım" dedi Anthony sinirli bir şekilde. "Aklımda, bu rezil, vatansız İrlandalı serkeşi ozlemek gibi saçma bir budalalıktan daha önemli şeyler var!" Başka bir hediye, Leydi Jane'e ait emaye kaplı altın bir broş ile şiddetini dindirmişti fakat Mabel'ın yüreği yine de sızlıyordu. Gerald onu öpen ve ona güzel iltifatlarda bulunan tek erkekti ve kendini hemen hemen onunla nişanlı gibi görüyordu.

Saat iki buçukta, sıcak güneşi dindiren ve beklemekte olan kalabalığa toz sürükleyen bir rüzgâr çıktı. Mabel hapşırdı ve Ursula öksürmeye başladı. Çiçeklerle süslü kemerden yayılan güzel koku kuzeye doğru gidiyordu, yani onlardan uzaklaşıyordu ve yerine tavuk pisliğinin ve aşağıdaki kepenkleri kapalı ahırdan bozulmuş kümes hayvanlarının pis kokusu geliyordu. Londra'nın çoğu kümes hayvanı Gracechurch Caddesi'nde satılıyordu.

Ursula'nın arkasından bir ses şöyle diyordu. "Böyle güzel bir gün için çok tatsız görünüyorsunuz Bayan." Arkasına baktı ve arka sırada bir koltuğa sıkışmış Üstat Julian'ı gördü.

Bir anda tüm huzursuzluğu unutarak "Kutsal İsa!" diye çığlık attı. "*Burada* ne yapıyorsunuz?"

Julian, yeni doktor kıyafetleri giymişti ve yardımsever bir şekilde yaklaştı; dört köşeli şapkası uçmasın diye yan açıyla aşağıya çekti. Kıvırcık sakalı çok kısaydı, kurşuni gözleri parıldıyordu ve kadın gayet iyi göründüğünü düşünüyordu.

"İşte buradayım, Leydi Southwell" dedi gülümseyerek. "Çünkü Floransalı arkadaşlarıma şuradaki kemerin planını çizmelerinde yardımcı oldum. Birazdan meleğin ne kadar güzel çalıştığını göreceğiz. Üstat Leonardo da Vinci'nin Medici geçit töreni için kullandığı mekanizmayı hatırlamaya çalıştım. İyi günler Celia ve Bayan Mabel" diye ekledi iki genç kız dönünce.

Celia'nın yüzü teyzesininki gibi parlıyordu. Son görüşmelerinin soğukluğuna rağmen doktora hayranlık duyuyordu. Ayrıca geçen aylarda şüphesiz Üstat Julian'ın da paylaştığı onları bekleyen pek çok sıkıntının ve tehlikenin olduğunu öğrenmişti.

Arkalarındaki sesin yakışıklı bir centilmene ait olmasını uman Mabel hayal kırıklığına uğramış bir hâlde başını salladı ve sonra korsesinin kayışlarını gevşetmek için gizlice uğraşmaya devam etti.

"Ah efendim..." dedi Celia. "Siz Framlingham'da Kraliçe'ye katıldınız değil mi? Tüm olanları anlatınız. Sizi kendi özel hekimi yaptı mı?"

"Bir süreliğine" dedi Julian. "Kraliçe bana lütfunu gösterdi." Lal taşından sarkan yeni bir altın zincire dokundu. "En azından artık kendi hayatım için ortadan kaybolmuyorum ve amaçlarım var." Iki kadına oldukça alaycı bir şekilde gülümsedi. Framlingham'da, Sör Anthony Browne'un geyik başlı nişanını sunarken gayet cana yakın olmasına rağmen Mary çok sinirliydi. Julian'ı bileği bükülmüş hizmetçiye bakmaya yollamıştı ve Henry Jerningham'dan doktora altın zincir vermesini istemişti ki zaten kendi tarafını tutan tüm yandaşlarını ödüllendirmeye çalışmıştı. Londra'ya gelmek için yola çıktıkları gece, Mary'nin onu âdeta köre çeviren migreni tutmuştu. Yeniden Jerningham tarafından çağrılan Julian'ın yanında tabii ki de ağrıya deva olabilecek bir şey yoktu. Bu yüzden çayıra gitti ve inek idrarıyla ezildiğinde yeterince etkili bir karışım ortaya çıkaran birkaç çuhaçiçeği topladı. En kalın ve de emir verici bir ses tonuyla "Ekselansları, bu size iyi gelecek. Daha iyi olacaksınız ve kendinizi daha iyi hissedeceksiniz" diyerek bunu ona verdi.

Mary'nin baş ağrısı biraz sonra geçti. Julian'a altın bir para verdi ve Julian da bu parayla Londra'ya dönerken bu yeni kaftanları aldı. Daha sonra yüzlerce mezar problemiyle uğraşmaktan yorulan Mary onu unuttu. Alison'ı görmek istemeyen ve artık geleceğin gerçekten de pek parlak olduğundan emin olan Julian cesaretli bir şekilde Lombard Caddesi'nde Floransalı bir tüccarın kapısını çaldı ve ortak ırklarına dayanarak taç giyme töreni geçene kadar kalacak yer istedi. Bundan önce alt tabakaya ait olduklarını ve parayı zorla ele geçiren bir kafile olarak düşündüğü Londra'daki Floransalılarla pek işi olmamıştı. Fakat aynı zamanda kendini ilerletmeyi umarak zafer takısının ve onun devasa mekanik meleğinin dizaynına yardım ederek titizlikle ev sahibine parasını ödedi.

"Dinle!" dedi kafasını güneye doğru çevirerek. "St. Sepulchre'ın çanları bunlar. Tören alayı Kule'den başlıyor olmalı."

Toprak sahipleri ve saray ulaklarından oluşan öncü kıta caddeyi temizlemeden, ata binmiş beyler yukarı çıkmadan ve üzerine çim ve güzel kokulu bitkiler yaymadan önce bir yarım saat daha geçmişti. Halk duvarlara izdiham etti, her pencerede merakla bekleyen yüzler vardı ve havada, gürleyen çanlar ve giriş müzikleri yankılanıyordu. Chancery, Signet, Privy Seal ve Konseyin haşmetli memurları arkasında ikinci dereceden şövalyeler ve son olarak da Bath Şövalyeleri. Sonrakiler arasında kızlara dönüp onlara el sallayan Sör Anthony'yi ilk fark eden Celia idi.

Mabel hoşnutsuz bir şekilde "Erkek kardeşim İngiliz asilzadeleri arasında olmalı!" dedi. "Biz asil kanı taşıyoruz."

"*Da vero*" diyerek Julian katıldı. "Ve eminim ki zamanla *olacak*. Kraliçenin onu ve ailesini ödüllendirmek için nedeni var. Sör Anthony'nin büyük babası Sör John Gates'ti değil mi? Kraliçe onu Kule Muhafızı yapmıştı."

Mabel omuz silkti. "Onunla hiç tanışmadım. Ben doğmadan önce bazı aptal tartışmalar olmuş."

Görkemli alay sıra ile yürümeye devam etti. Yargıçlar ve hâkimler, Garter Şövalyeleri, Mary'nin evindeki subaylar ve sonra tekrar eden borularla birlikte ikişer ikişer asilzadeler. Baronlar, Piskoposlar, Vikontlar, Kontlar. Ve sonra da İngiltere Belediye Başkanı.

Celia herkes gibi, tüm bu ihtişamın odak noktasını görme hevesiyle geçerlerken caddeden aşağıya bakmaya çalışıyordu. Mary'nin altı beyaz binek atının çektiği görkemli at arabası yaklaştığında kalabalık, derin bir sessizliğe büründü. Mary, kakım kürküyle kaplı mavi kadife ve gümüş kıyafeti içinde âdeta ışık saçıyordu. Kafasında elmas ve inci ile süslenmiş altın bir file başlık vardı ve o kadar ağırdı ki bazen biraz asabi bir mimik ile ağırlığı hafifleterek sürekli boynunu sert tutmak zorunda kalıyordu. Küçük yüzü solgunlaşmıştı, güçlükle gülümsüyordu ve Julian, dayanılmaz stresten dolayı seğiren kaslarını, bitkin hatlarını neredeyse görebiliyordu. Otuz yedi yaşından daha fazla gösteriyordu. Hüzünlü bir şekilde onun kuvvetinin kalmadığını ve çok uzun süre dayanamayacağını düşünüyordu; peki ya o zaman ne olur?

Sorusunun muhtemel yanıtı kızıl kadife at arabasında Kraliçenin arkasından geliyordu. Yirmi yaşlarında gümüş beyazlar içerisinde sade giyinmiş bir genç kız. Tudor saçları açıktı ve çarpıcıydı, ince dudaklarında esrarengiz küçük bir gülümseme vardı ve aniden cezbedilen halk derin sessizliğini bozup Prenses Elizabeth'e şükranlarını haykırmaya başladığında değişmeyen tatlı bir çekingenlik ifadesi takınmıştı.

"Harry'nin gerçek kız kardeşi!" diye bağrıştılar. "Saçına bakın!" "Ve İngiliz, tepeden tırnağa... Her ne kadar hazin bir sonu olsa da zavallı Nan Bullen da İngiliz'di." "Çok Yaşa Nan Bullen ve onun küçük Bess'i!" diye bağırdı kalkanlı pencereden sarhoş bir ses. Elizabeth yavaşça pencereye doğru baktı, uzun ince elini kaldırdı ve sonra kontrollü soğukkanlığına yeniden büründü.

"Güneş gelince küçük ay kaybolur" dedi Julian dikkatle bakarak. Onu

duymayan ve de anlamayan Ursula'ya dayanıyordu. Rüzgâr, büyük bulutları getirdiği için kararan gökyüzüne baktı.

"At arabasında Prensese bu kadar yakın olan kım olabilir?" diye sordu. "Bir nedime mi?"

"Hayır" dedi Julian büyülenmiş bakışlarını Elizabeth'ten alıp onun yanındaki geniş vurdumduymaz yüze çevirerek, "O çok şanslı bir kadın. Kral Henry'nin hayatta kalan tek yakını, onu bir kere Kenninghall'da görmüştüm."

"Kim?" dedi Ursula şaşkın bir şekilde.

"Clevesli Leydi Anne" dedi Julian kıkırdayarak.

"Kutsal Meryem Ana!" Ursula da güldü. "Onu tamamen unutmuşum!"

"O da zaten bunu istiyordu. Kafilenin tek aklı başında olanı fakat Kraliçe... Ve Prensesin üvey annesi. İzle şimdi!" diye çabucak ekledi Julian.

Kraliçe Mary çiçeklerle süslü kemere doğru yüz adımla ilerlemişti. Julian'ın Floransalı ev sahibi ileri atıldı ve başıyla selamlayarak çabucak övgü dolu bir konuşma yaptı. Kraliçe durdu, oldukça şaşırmış görünüyordu. Çünkü hepsi de saatin makinesinin vınlamasını, vızıldamasını ve meleğin içindeki gıcırtıları duyabiliyordu. Julian nefesini tuttu. Büyük yeşil kollar titredi ve yavaşça borazanı kaldırdı. Meleğin açık ağzına varamadı fakat sıkıştırılmış havanın sağır edici biçimde art arda altı kere patlaması brandadan yapılmış dudaklarından tiz sesiyle çıkıyordu. İnsan ciğerinin yapabileceğinden daha büyük, çınlayan bir ses çıkarıyorlardı ve "K-ra-liçe Ma-ri-a!" şeklinde bağırıyordu.

Atlar şaha kalktı ve ayaklarını hızla yere vurdu. Mary'nin kendisi de ürktü ve sonra caddeden ve pencerelerden şiddetli bir alkış yükselirken hoşnut olmuş bir şekilde güldü.

Tüm Tudorlar gibi Mary de bu gürültülü yeni şeye bayıldı. Floransalıya teşekkür ettiği görülebiliyordu ve daha sonra aşağıdan ona gülümseyen ve başını eğerek selamlayan Julian'a sahneden baktı.

"Prensleri memnun etmenin kesin bir yolu" dedi Macchiavelli'den alıntı yaparak. "Eğlenceyi dalkavuklukla bir araya getirmektir" diye mırıldandı.

Julian, özellikle de yol boyunca hazırlanmış diğer eğlenceli şeylerin bunun yanında sönük kalacağını bildiğinden pek memnun bir şekilde sırtını arkaya yaslayarak oturdu. Birkaç hokkabaz ve köy dansçısı, kralın kollarına doğru ustalıkla büyüyen bir biberiye tarhı. Ve St. Paul'un kilise bahçesindeki asma altında nükteci ve şakacı şair John Heywood her za-

man hayran olduğu Katolik Kraliçeye bir methiye sunmayı bekliyordu. Tören alayı Cornhill'de sola doğru dönünce gözden kayboldu.

Ursula ve kızlar minnettar bir şekilde ayağa kalktı; Julian onların cad deye inmesine yardım etti. Ursula mırıldanarak özür diledi ve gömme bir tuvalete giden dar yola fırladı. Döndüğünde kemerin yanında duran Julian ve kızları, peşlerinde bir çocuk olan orta yaşlı bir çiftle konuşurken buldu. Londra'da kimseyi tanımadıklarından biraz şaşırmıştı ve Celia'sının yüzünün sakıngan görüntüsüne de şaşırdı. *Sakıngan*, deniz mavisi gözlerde tetikte gibi pırıldayan hoş küçük özellikler için kullanılabilecek tek kelimeydi.

"Ah ..." dedi Julian, Ursula onlara doğru gelirken. "Şans eseri burada birkaç tanıdığımızla karşılaştık. Leydi Southwell, takdim edeyim, Kentli beyefendi, Bayan Allen ve oğulları Charles, yanılmıyorsam?"

Emma Allen reverans yaparken Ursula da kibar bir şekilde başını öne doğru eğdi. Başı açık olan adam sinirli bir şekilde başını sildi.

"Oh, biz Cowdray'de tanışmıştık" dedi Emma yüksek Kentli sesiyle. "Akrabamız olan keşiş Stephen'ı görmek için geçen yaz oraya geldiğimizde."

Ursula kadına daha dikkatli baktı. Çok süslüydü ve güzeldi. Kara şaşı gözleri biraz garipti. Fakat güzel gösteriyi izlemek için ülkenin kuzeyinden gelmiş tipik zengin taşralı evli bir kadın gibi görünüyordu.

"Bizimle yemeğe kalır mısınız?" dedi Emma içtenlikle. "King's Head Hanı Fenchurch'de, pek uzak değil ve ekim biralarını çekmişlerdir. Orada buluşmamız gereken belediye meclis üyeleri olacak. Sevgili kocacığımın babası yirmi yıl önce kadar İngiltere Belediye Başkanıydı. Tekrar Londra'yı görmeyeli çok oldu. Edward'ın taç giyme töreninden beri gelmedik."

"Asil duygularınızla gurur duymalısınız, hanımefendi" dedi Julian gülümseyerek.

Cowdray'deki inatçılığını hatırladı ve acaba bu sefer neyin peşinde, diye düşündü. "Bir şeyin böyle iyi yapılmasını istediğimde... Ben konuştuğumda Tanrı beni sakınsın." O anda tiksinmesinin yankılandığını hissetti ve Celia'nın döndüğünü ve zafer takısında bir zambağa parmaklarıyla dalgın dalgın dokunduğunu o da fark etti, yüzünün yandan görünüşü âdeta bir taştı.

"Bunlar sizin kızlarınız mı hanımefendi?" Emma Ursula'ya tatlı tatlı gülümsedi. "Böylesine güzel genç bekâr kızlar."

Ursula kadının kiminle konuştuğunun farkında olmadığını anladı, sa-

dece ismi duymuştu ve Ursula açıklama yaparken, donuk, düşünceli bakışlar kara gözlerini daha da donuklaştırdı. Bayan Allen besbelli ki daha büyük bir oyun kazanmayı umuyordu fakat daha az bir şevkle olmasına rağmen davetini yineledi.

"Bizimle Kraliçenin şerefine içmelisiniz ve Cowdray'deki sevgili kayınbiraderimiz hakkındaki haberleri anlatmalısınız."

"Eğer keşiş Stephen'ı kastediyorsanız..." dedi Ursula. "O sekreteri olarak çalıştığı Sör Anthony ile birlikte burada. Davetiniz konusunda çok naziksiniz..."

Daveti kabul etmeye karar veren Ursula tüm bu heyecandan sonra akşamın kızlar için ne kadar durgun olacağını düşünürken Celia araya girdi. "Başım ağrıyor teyze" dedi aniden. "Orada Wat'ı görüyorum. O beni manastıra götürür."

"Oh, tatlım..." diye hemen endişelenerek inledi. "Hepimiz geri dönüyoruz."

"*Hayır!*" diye hışımla karşı çıktı Mabel. "Ben o Southwark'taki havasız deliğe tıkılmak istemiyorum." Kızgınlıkla akan gözyaşları dolgun yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

"Eğer ona izin verirseniz, Leydi Southwell" dedi Julian eğlenerek. "Ben Bayan Mabel'a eşlik ederim ve uygun bir saatte onu bırakırım."

Ursula hemen kabul etti ve önemsiz mazeretinden biraz utanan Julian'a minnettarlıkla dolu bir bakış attı. Bu bayan gerçekten çok iyi diye düşünüyordu; hem Ursula hem de Celia'nın bazen onda uyandırdığı koruma güdüsüne tekrar hayret etti. Yerdeki çimlerin üzerine basıldığı Gracechurch Caddesi'nde durup grup hâlinde gezinen Doğu Londralılar tarafından itilip kakılan Julian, Midhurst'te olduğu gibi tüm bunlar önceden olmuş hissine kapıldı. Emma Allen'ın zararlı gücüyle yüz yüze gelmesi, teyze ve yeğenin çekici sevimliliklerinin tadını çıkarması Yunanca "Grecia" kelimesini kendiliğinden aklına getirdi. Merakla *çok saçma*, diye düşündü. Ve zihnini gerçekten ilgilenmesi gereken konulara çevirdi. Bayan Allen güç artırma oyununu oynayan tek kişi değildi. Ufak tefek kocası için aklında şövalyelik olduğundan hiç şüphesi yoktu. King's Head Hanı'nda belediye meclis üyeleri olabilirdi. Saray üzerindeki etkileri kısıtlıydı fakat denemenin hiç kimseye zararı yoktu ve sonuçların ne olabileceğini kim bilebilirdi. Ve taç giyme töreninden sonra Julian Norfolk'u görmeyi, onun için Kenninghall'da yaptığı *kaderin çarkını* ona hatırlat-

mayı düşünüyordu. Bu çark aniden dönmeye başladı. Ve ben bu çarkla dönüyorum. Oklar şimdi ün ve zenginliği gösteriyor. Fakat biri tedbirli ilerliyor, *poco a poco.*

Southwark'taki manastıra geri dönen Ursula tedirgindi. Celia'nın beyazlığı onu korkutmuştu. Özellikle Londra'da öylesine hızlı yayılan ani hastalıklar, vebalar ve rahatsızlıklar vardı ki. Celia'nın ağrıyan başına yara lapası yapmak için şövalye uşağını asma özü ve kâfur alması için en yakın eczaneye gönderdi. Acil durumlar için her zaman yanında tuttuğu süpürge otundan yapılmış koca bir bardak bal likörünü kıza içirdi. Bu etkili içecekten sonra Celia'nın yüzüne biraz daha renk geldi ve de Gracechurch Caddesi'nden ayrıldıklarından beri sessiz kalan dilini kullanabiliyordu.

"Sevgili teyzeciğim hasta olduğumu sanmıyorum ..." diye fısıldadı. "Ben korktum."

"Korktun mu?" dedi Ursula yumuşak bir şekilde. "Neyden, küçüğüm?"

"O kadından..." dedi Celia az bitkin sesiyle.

Ursula kaşlarını çattı. Bu, heyecana eşlik eden anlamsız konuşmalara çok yakın görünüyordu. "Bayan Allen'ı kastetmiyorsun değil mi?"

Celia'nın tüyleri diken diken oldu ve kafasını salladı. "Geçen yıl bir engerek yılanı gördüm. Rother üzerindeki köprünün yakınındaydı. Bunlar onun gözleriydi. Ben kaçmıştım."

"Sevgili çocuğum" dedi Ursula canlı bir şekilde. "Tahminin ne kadar da saçma. Kadınların kendilerine has düşleri vardır..."

Celia kafasını salladı. "Tehlikedeyiz!" dedi açıkça. Elini boğazına koydu. "Boğucu... Üstat Julian benimle konuşuyor; 'Uyan Celia! Celia buraya dön!' diyor."

Ursula sırtına diken saplanmış gibi yutkundu. Gümüş bardağa baktı. "Sana çok fazla bal likörü verdim" dedi. "Üstat Julian, Allen ve Mabel ile birlikte King's Head Hanı'nda, hatırlamıyor musun?"

Genç kız iç çekti, eli gevşekçe savunmasız küçük bir hareketle boğazından düştü. Aniden gözlerini açtı ve yalvaran bakışlarla Ursula'ya baktı. "Böyle mi olmalı, *anne*?" diye yürek parçalayan bir sesle fısıldadı. "Bunu durduramaz mıyız? Anlamıyor musun, Stephen'ı *seviyorum*! Fakat çok korkuyorum. Doktor'u çağır -Doktor- doktor anlar."

Ursula titredi; vücudunu panik sardı. Fakat kızın göz kapakları kapandı, hafifçe ve derinden nefes almaya başladı.

"Kutsal Yüce Meryem!" Ursula tespihine uzandı. Çarmıha gerilmiş İsa heykelini sıkıca elinde tuttu. "Wat!" diye bağırdı. "Wat! Buraya gel!"

Wat Salon'da baş kâhya ile zar atıyordu. Tam da zarı o atmıştı ve ihtimalleri düşünüyordu fakat Ursula'nın korku içindeki sesini duydu. Aceleyle yatak odasına gitti. "Evet, hanımım?"

"Bayan Celia... Çok fena hastalandı, Üstat Julian'ı çağır; Fenchurch'de King's Head Hanı'nda. Çabuk!"

Wat yarı acımayla uyuyan kıza baktı; gül rengi yanakları ve düzenli nefes alışıyla tamamen sağlıklı göründüğünü düşünüyordu. Fakat hanımına itaat etti. Aydın tabakadan fevkalade bir han olan King's Head'e varmak için Londra Köprüsü'nden atını dörtnala sürerek geçti. Julian'ı doktor kıyafetleri giymiş daha genç bir adamla ciddi bir konuşmanın içerisinde buldu ve Mabel biraya batırdığı parmağıyla meşeden yapılmış masanın üzerine resimler çizerek kederli bir şekilde tek başına oturuyordu.

Allen ailesi oturma odasının diğer tarafında yer alan gürültücü bir grubun parçası olmuştu.

"Efendim, hanımım sizi istiyor..." dedi Wat, Julian'ın omzuna dokunarak.

Julian yukarıya baktı ve sinirlendi. Arkadaşı, John Cheke'in evinde tanıştıkları simyacı ve astrolog Dr. John Dee idi. Dee kendi çıkarlarını düşünen kurnaz bir zekâya sahipti ve kişisel gelişim üzerine birkaç kurnaz fikrini ortaya koyuyordu.

Julian Wat'ın çağırmasının nedenlerini dinledi ve kafasını salladı. "Siz diyorsunuz ki Bayan Celia gayet iyi uyuyordu! Peh! Bu migren krizinden başka bir şey değil. Bayan Ursula üzerine çok titriyor ve çok fazla endişeleniyor. Geldiğine göre, Wat, Bayan Mabel'ı eve götür. Benim tartışmam gereken önemli meseleler var."

Wat tamamen katılarak başını salladı. Kadınlar ve onların ani korkuları bıktırıcıydı. Kendi kendine bu ayak işine sinirlendi. "Benimle gelin, hanımefendi" dedi hayal kırıklığından dolayı burnunu çekerek ağlayan Mabel'e. Meyhanenin içki içilen salonunda genç belediye meclis üyeleri vardı ancak hiçbiri onu fark etmemişti. Yan tarafında kocası ve çocuğu olan Bayan Allen birayı kafasına dikiyordu ve bir grup gürültülü belediye meclis üyesini hâkimiyeti altına almıştı. Üstat Julian kıza belirsiz bir boşa kal selamından başka bir şey yapmadı. Manastıra morali bozuk bir şekilde döndüğünde Celia uyurken Leydi Ursula'yı Üstat Julian'ın geri

çevirmesiyle tepesi atacak kadar sinirleri bozuk buldu.

"Onu almadan buraya gelmeye nasıl *cesaret edebildin*?" diye kızgın bir şekilde bağırdı. "Ona Celia'nın ne kadar hasta olduğunu ve onu istediğini söyledin mi? Seni alçak kaba herif, söylemediğini görüyorum! Allah cezanı versin!"

Wat kaşının birini kaldırdı; hızla salona ve zar atma oyununa kaçtı. Fakat Mabel hıçkırıklara boğulmuştu.

Ursula ona doğru döndü. "Neden böyle hüngür hüngür ağlıyorsun? Herhangi bir sorunun yok! Eminim ki Üstat Julian'ın gelişini sen engellemişsindir!"

Bu haksızlıkla Mabel ağlamasının ortasında durdu, kahverengi gözleri parladı. "Benimle ne cüretle böyle konuşursun! Bayan Southwell, ağabeyimin yardımları sayesinde buradasınız, burada bir kilise faresinden başka bir şeyiniz yok ve değerli Celia'nız ve siz çok sersemsiniz."

Ursula kaskatı kesildi ve hemen sonrasında Mabel'ın dolgun yanağına bir tokat attı. Birbirlerine bakarak dehşet içinde kalakaldılar.

Mabel üvey annesinin hiddetli bağrış çağrışlarına alışmıştı ve acizliğine verdiği Leydi Ursula'nın kontrolünü her zaman küçümsedi. Tokat atmalar, çimdiklemeler hatta dövmeler birisinin yaşça büyüğünden beklenirdi ve bu beklenmedik tokat onu moral bozukluğundan uzaklaştırmaya yaramıştı. Başını hafiften arkaya doğru attı, sonra üzerinde elmalı şeker parçalarıyla dolu bir tabak olan ortadaki masaya yürüdü. Bir tane aldı ve hırsla çıtır çıtır yedi.

Ursula için durum farklıydı. Kendini titrerken buldu ve gözleri kızgın gözyaşlarıyla dolmuştu. "Bağışla beni, Mabel..." dedi bir dakika sonra. "Her şeyimizi Sör Anthony'ye borçlu olduğumuz doğru." Celia'nın hâlen uykuda olduğu yatağa doğru baktı. Celia'nın anlaşılmaz saçmalıklarının yarattığı korkuyu, özellikle de Stephen hakkında söylediklerini; Üstat Julian'ın onlara gelmeyi reddettiğini ve bunun canını yaktığını ve onu hiddete sürüklediğini anlatmak boşunaydı.

Sağduyusunu yavaş yavaş geri kazanarak bugünün tamamen ters gittiğini düşünüyordu. Bir iskemleye oturdu ve bal likörünün birazını içti. Tatlı likör yorgun bedenine can verdi. Elini uzatıp uyuyan kızın kolunun üstüne koydu. Bedeni ılıktı ve hafiften titriyordu. Bana "anne" dedi, diye düşünüyordu Ursula sevgi dalgasını kızın koluna salarken. Ursula, ilk defa, Spread Eagle'da dar bir çatı katında bu küçük çocuğu tek başına

doğuran kızın gerçek annesi Alice Bohun'u düşündü. Celia'ya Alice'ten bahsetmesine engel olan tek şey tamamıyla kıskançlığıydı ve geçen yıl Ursula kızı Cowdray'e getirdikten sonra Celia'yı, annesi nakkında konuşma teşebbüslerinden vazgeçirmişti.

Ursula pişmanlıkla uzun süre iskemlede oturdu kaldı ve Celia'nın yarı bilinçli kelimelerinin ürkütücülüğüne karşı koymaya çalıştı. "Böyle mi olmak zorunda? Bunu durduramaz mıyız?" demişti.

"Neyi durdurmak?" diye fısıldadı Ursula ve sonra da kendini toparlamaya çalıştı. Çok heyecan dolu bir günün ardından aşırı heyecanlı bir kızın saçma sapan konuşmalarıydı bunlar. Ursula ayağa kalktı ve çarmıha gerilmiş İsa heykeli ve dua sehpasının bulunduğu kapısız küçük hücremsi odaya girdi. Kraliçe Mary niyetine uzun süreden beri yanan ince mumlar bu sabahı aydınlatmıştı. Ursula onlara baktı; Mabel'ın meraklı bakışları altında şömineden bir köz getirdi ve iki ince mum daha yaktı. Dua sehpasına diz çöktü ve başını öne eğdi. Ağzından herhangi bir laf çıkmadı. Ne Baba ne Meryem... Sadece bitmek bilmeyen bir yakarış vardı. Tüm gücüyle biraz huzur, biraz da güven çekmeye çalıştı. Haça mıhlanmış küçük gümüş şeye parıldayana, bulanıklaşana ve kaybolana kadar dik dik baktı.

Diz çökerken St. Saviour günün son duası için çanlarını çaldı. Yorgun zihni eski çanın ahenkli gonklarını dikkatle dinledi.

Ursula saat altıdaki ilk ayinine gidip orada huzur bulacağını düşündü fakat aniden bir anlık teselli dehşet duygusunun gölgesinde kaldı. Fakat yarınki ayini Keşiş Stephen kutlayacaktı. Sör Anthony'nin bunu önerdiğini duymuştu çünkü Winchester Piskoposu bizzat kendisi taç giyme töreninde Manastır'da Stephen'ın da olmasını istemişti.

Deliriyorum, diye düşünüyordu Ursula! Dua sehpasından kalktı ve sıkı keskin çekicileriyle korsesinin çengellerini çıkarmaya başladı. KeşişStephen'ı Cowdray'de binlerce kez ayin kutlarken görmüştü. Artık bu koca dünyaya dalmış olması ve aniden yeni Bakanın, Piskopos Gardiner'in desteğini kazanması Celia'ya gelecek herhangi bir tehdidi azaltmıştı. Artık herhangi bir tehdit yoktu. Böyle düşünmek günah ve kâfirceydi. Ursula oda hizmetçisini çağırmadan soyundu ve sonra Celia'nın yanına dikkatlice uzandı.

Mary'ye ertesi gün, 1 Ekim'de, Krala sadık başka bir Katolik piskopos bulunamadığından Winchester Piskoposu, Stephen Gardiner tarafından tacı giydirildi. Canterbury Başpiskoposu Cranmer, Mary'nin kontrolü

eline geçirir geçirmez dalaletten dolayı hapse atılmıştı. Kimse Kraliçeyi suçlamıyordu. Yaşlı Cranmer annesinin boşanması için onu baştan çıkarmıştı, böylece Mary'i kötüleyerek Kral Henry'nin Anne Boleyn ile evlenmesinin yasal olduğunu ilan etmişti, Dua Kitabı'nı yazmıştı, Papayı tanımamıştı ve son olarak da Leydi Jane Grey'i Kraliçe ilan ederek Edward'ın vasiyetine imzasını atmıştı. Protestanlarla birlikte tutulan Leydi Jane ve kocası Lord Guilford'a katılması için derhâl Kule'ye gönderildi.

Bununla birlikte Northumberland'den sonra başka idam olmadı. Mary'nin yakınları onun ılımlılığını düşündüler, insanlar ona "merhametli Mary" diyorlardı ve ekim ayı boyunca takdir ettiklerini gösteren desteklerini vermeye devam ettiler. İlk Parlamentosu merhamet ve adaletin yumuşak güneşiydi. Babasının korkunç cezai yasaları; özellikle de onun ve Edward'ın egemenliğindeyken, gerek asılsız vatan hainliği dedikoduları gerekse bir şahin yumurtasının çalınması gibi suçlardan ipe asma ve kellesini uçurma gibi yöntemlerle 72.000 idam cezası, bizzat kendisi öğrenince büyük ölçüde hafifletildi. Onun hükümdarlığı festivallerle ve şenliklerle başlamıştı. Daha fanatik Protestanlar gemi ile Kıta üzerindeki Luther veya Kalvenizm merkezlerine herhangi bir engelle karşılaşmadan gittiler; kalanlardan çoğu geri kazanılmış rejime boyun eğdi ve umutla Mary'nin ülkesine söz verdiği refahı bekledi.

Düşmanlarına eziyet etmekten kaçındı; hatta inatçı gaspçı Jane Grey bile ondan af diledi. Henry Sidney, Framlingham'da ona katılmak için pişman bir şekilde aceleyle yanına geldiğinde onu hemencecik bağışladı; Lord Clinton'ın sadece Yüksek Amiral görevini ondan alarak kusurunu bağışladı.

Bu ay, Southwark'taki manastırda küçük ev ahalisinin keyifleri pek yerindeydi. Anthony Saray'daki refakatinden geceleyin eve geldi ve yanında misafir getirdi. Müzik ve dans vardı; akşam sofraları neredeyse Cowdray'deki kadar zengindi. Ursula ve iki genç kız hiç bilmedikleri bir eğlencenin tadını çıkarıyorlardı. Celia alay gecesi ortaya çıkan rahatsızlığını tamamen atlattı; onu hatırlamıyordu bile. Şen cilveleşmenin hazzını duyarken çiçek gibi serpilmişti. Manastıra gelen her erkek hayranlıklarını gösteriyordu; Celia, han yıllarındaki kabalığını göz ardı etmesine rağmen galliard[7] ya da la volta[8] danslarında bir eş olarak her zaman ilk sırada yer alıyordu.

Mabel, yıldızları uyuşması haricinde, oldukça kıskanç olabilirdi. 2

7 16. yüzyılda tüm Avrupa'da popüler olan bir müzik ve dans türü. (e. n.)

8 Çiftler hâlinde yapılan Rönesans dansı. (e.n.)

Kasım'daki All Saints Şöleni'nde Anthony eve yeni misafirler getirdi. Aralarında Gerald Fitzgerald da bulunuyordu. Anthony, genç İrlandalı delikanlı gelmeden önce, Ursula'yı bir ağabey kibarlığıyla uyarmıştı. "Mabel'e en iyi elbisesini giymesini, surat asmamasını ve yavaş konuşmasını söyle. Artık bir rezil olarak görülmeyen genç delikanlısını davet ettim."

"Tanrı'm!" diye bağırdı Ursula. "Çok şaşırdım! Onun İrlanda'ya kaçtığını sanıyordum! O Leydi Jane Grey olayında imzasını atmamış mıydı?"

"Evet!" dedi Anthony omzunu silkerek, "Fakat bizim merhametli Kraliçemiz hepsini ya da çoğunu bağışlıyor. Özellikle de Katolik olanları. Ve Geraldine, yanlış tahmin sonucunda keskin korku sancıları çektikten sonra artık erkek kardeşi ve kocası adına daha kurnaz entrikalar çeviriyor."

"Kesinlikle" dedi Ursula düşünceli bir biçimde başını eğerek. "Dolayısıyla artık Mabel'ın isteklerine karşı çıkmıyorsun?"

Anthony güldü. "Ben isteklere karşı çıkmam fakat Fitzgerald'ın bu cazibeye kapılacağına dair çok şüpheliyim. Eğer bu Celia olsaydı, tabii ki her şey çok farklı olurdu."

Ursula kızardı. Her ikisi de yastıkların olduğu pencerenin yanına oturan ve Kentli şövalye Sör Thomas Wyatt uda doğru parmağını koymayı öğretmeye çalıştıkça hatalarına gülen kıza baktılar. Kral alayından sonra Mabel'ın attığı lila rengi elbiseyi giymişti. Celia o kadar inceydi ki ter lekeleri tamamen çıkarılabilirdi. Ön tarafı ıslanmış ve koyulaşmış Fransız tarzı yeni beyaz dantel bir şapka küçük kare çeneli yüzünü çevreliyordu. Altın sarısı saçları dalga dalga uçuşuyordu ve onları arkasına doğru atarak ut tellerinden ve aynı zamanda Wyatt'ın okşayan parmaklarından uzak tutuyordu.

"Buraya biraz da *evli* olmayan adamlar getiremez misiniz?" diye sordu Ursula sinirli bir şekilde, çünkü Sör Anthony'nin gözlerinin daraldığını fark etmişti ve içine derince çektiği nefesini duymuştu. "Kesinlikle Celia'nın güzelliği, tatlı mizacı ve Bohun soyu onu, bir centilmene uygun bir eş hâline getiriyor..."

"Evet, evet..." dedi Anthony aceleyle. "Bu duruma dikkat edeceğim. Sözümü unutmadım. Şüphesiz bulunabilecek pek çok bey var; aceleye gerek yok değil mi?"

Celia kapının yanından ona baktıklarını hissetti. Ayrık çenesini şımarıkça kaldırdı, güzel küçük dişlerini ve güzel ağzının yanındaki gamzesini göstererek hafifçe alay edercesine gülümsedi. Artık pürüzlü ve kırmızı olmayan fakat kadifemsi bir beyazlıkta olan elini sevecen bir şekilde salladı.

Anthony yutkundu. "Günden güne büyüleyici bir biçimde büyüyor" dedi nahoş bir gülüşün araya girdiği sert bir sesle.

Ursula yandan ona bakıyordu. Olabilir miydi ki? Dort aylık dul bir erkek... Fakat aklında yeni bir eş yok... En azından o hiçbir şeyden bahsedildiğini duymadı ve henüz partilerinde herhangi uygun genç bir kadın yer almadı. Anthony'nin tutumu, kıza bakışları kesinlikle sevgi taşıyordu. Bununla birlikte Anthony bir asilzade değildi, bir çeyizden vazgeçecek kadar zengindi.

Ursula'nın düşünceleri âdeta yüzüne yansımıştı; konuşmaya cesaret edememesine rağmen, aniden ortaya çıkan umudu, toyluğuyla bundan hem etkilenen hem de sinirlenen Anthony tarafından fark edilmişti. Altın nakış işlemeli eldivenlerini çıkardı ve onları etrafta dört dönen bir hizmetliye fırlattı. Kıymetli taşlarla süslü kılıç kayışını düzeltti. "Kraliçe ekselansları" dedi ciddi bir şekilde "evliliğimin görüşülmesi üzerine bana bir asilzadelik sözü verdi. Baba tarafından büyük annemin soyadına uyan Montagu unvanını seçeceğim bir vikontluk. Vikontes Montagu Cowdray Hanımı ve çocuklarımın anası olacak uygun bir eş seçmeden önce bundan sonra iyice düşüneceğim."

Ursula azarlandığını anlamıştı fakat Anthony'nin konuşmalarının hepsi öyle şaşırtıcıydı ki dikkati sebebinden dağılmıştı. Hızla konuştu. "Evet -tahmin edebilir misiniz- Üstat Julian, Majestelerinin sizi ödüllendireceğini söyledi, efendim. Ve bunu hak ediyorsunuz siz -fakat peki ya evlilik- yani demek istiyorum ki kiminle? Kararlaştırılmadı mı?"

Anthony'nin yüzü karardı, samur kürkünden matem tüyü olan siyah kadife şapkasını düzeltmesi için kafasını uşağına eğdi. "Karar verildi" dedi. "Ama yine de pek bilinmiyor." Yüce İsa, fakat bir şamata kopacak, diye ekledi içinden. Kafası karışmış Ursula'yı kibarca başıyla selamladı ve yeni gelenleri karşılamak için merdivenlerin başına doğru gitti.

Bir zamanlar keşiş yemekhanesi olan manastırın küçük salonu o akşam görünüşte Şölen Günü şerefine düzenlenen eğlenceye katılmaları için Anthony'nin davet ettiği çeşit çeşit misafirle doluydu. Fazladan halk ozanları tutmuştu ve John Heywood'u eğlence ustası olarak görevlendirmişti. Heywood'un ateşli Katolikliği son hükümdarlıkta başına büyük tehlikeler açmıştı. Avrupa'ya kaçmıştı fakat Mary'nin babasının saray soytarısı gibi bir şeyi olduğu genç kızlık döneminde onun tarafından hoşnut tutulan Kraliçe Mary'nin sıcak kucağına geri dönmüştü. Elli yaş-

larında dinç bir adam olan Heywood nükteci biriydi. Şarkı söyler, sahne oyunları veya methiyeler yazardı. Neşe dolu gözleri ve hazır cevaplığı kurnaz zekâsını gizliyordu. Anthony onu bu gece bir deneme için seçmişti. Birlikte çok dikkatli bir şekilde yöntem üzerinde karar vermişlerdi.

Sör Thomas Wyatt misafirler içeri akın ettiği sırada Celia'nın yanında kaldı. Anthony'nin bir çeşit tatlı beyaz şarabından oldukça çok miktarda içmişti ve udu aldığında biraz fazla duygusallaşmıştı. Babasının bestelediği madrigalleri söylemeye başladı. "İntikam kibrinin üzerine düşecek, sürekli acı çekeceksin" diyordu ve Celia'nın belini sıkmaya çalışıyordu. Celia ise kemik korseyle sıkıca korunduğundan ona sadece gülüyordu. Sör Thomas otuz yaşlarındaydı ve özellikle de son moda kızıl renkli kadife şapkası saçının seyrekliğini gizleyemediği için genç kıza göre yaşlı gösteriyordu. Kent'te bir karısı olduğunu ve Allington adında bir kalede yaşadığını hayal meyal biliyordu. Onun iltifatları hoşuna gidiyordu ve her ne kadar geçici de olsa Ursula Sör Anthony'nin ev sahibesi olduğundan bir gözü de teyzesindeydi. Teyzesini memnun etme kaygısı taşıyan Celia "Önemli misafirler, kalk ve reveransını yap!" anlamına gelen işaretleri izliyordu.

"Ah... Acımasız kız!" dedi Wyatt kızın kolunu okşayarak. "Sen dinlemiyorsun... Senin için başka bir şarkı biliyorum." Bir ut telini gerdi ve yüksek tenor sesiyle "Celia, ahlaksız ve güzel, artık ümitsizliğe hiç gerek yok, utanmaz hünerler kullandı, şehvetiyle aldatabilmek için..." diye başladı. Celia sertleşince birdenbire durdu. Ona göre gösterdiği azıcık ilgiyi şimdi geri çektiğini görünce canı sıkılmış bir şekilde baktı genç kıza. Kapının yanında, kıvırcık sarı saçlarının küçük taç şeklinde inci ile işlenmiş mor saten bir şapka etrafında dalgalanan oldukça uzun genç adama reveranslar yapan ve şapka çıkaran gürültülü kalabalığa doğru bakındı.

"Evet, gerçekten de..." dedi Wyatt udunu yere koyarak. "*Majesteleri* bizi şereflendirmeye teşrif ediyor. Hepimiz ona hürmet etmeliyiz."

Celia Devonshire Kontu, Edward Courtenay'a bakmıyordu; gözlerini aniden şapelden çıkıp gelen Benedikt rahibine ve anlaşılmaz bir şekilde kadına dikmişti. Aslında bakışları öyle karanlık ve deliciydi ki sanki kızı daha önce hiç görmemiş gibiydi.

Wyatt, Kontu karşılamak için Celia'nın yanından ayrıldı. Stephen ona doğru yürürken heyecanlı küçük bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Celia... Ahlaksız ve güzel mi?" dedi iğneleyici bir biçimde. "Thomas Wyatt'ın zina yapan müzik okları için hevesli bir hedef? Londra yollarını

çok hızlı öğreniyorsun, tatlım. Kısa süre sonra diğer hoş bayanlar gibi dudaklarını kırmızıya boyayıp göğüslerini beyazlatacaksın."

Celia'nın ağzı gerginleşti, göz bebekleri gök mavisi gözleri içinde büyüdü. "Benden nefret ediyor gibi görünüyorsunuz" diye fısıldadı Celia. "Keşiş Stephen..." diye biraz darılmış biraz da yalvarır bir şekilde ekledi.

Stephen sarsıldı fakat hiddetli karanlık bakışları devam etti. "Leydi Ursula sizi istiyor" dedi soğuk bir şekilde. "El işaretiyle çağırıyor. Bu gece burada muhteşem bir halk var ve *siz* buradaki eğlenceyi onlardan daha neşe verici bulacaksınız."

"Ah, artık onları biliyorsunuz... Muhteşem halk..." diye inledi Celia kızgınlıkla. "Buraya geldiğimizden beri her gün onlarla birliktesiniz. Siz de çok değiştiniz Keşiş Stephen. Artık sadece görevinizi ve ev halkımızın dinî konularını düşünmüyorsunuz. Altından bir çarmıha gerilmiş yeni İsa heykelinizi fark ettim. Pek hoş."

Stephen yutkundu, elleri onu sarsmak için kaşınıyordu. İstifini bozmadan "Winchester Piskoposu verdi" dedi. Heykeli gösterdi. "Ve Gerçek İmanın dünyada sunulabileceği bazı uygulama yolları gösterdi."

"Hiç şüphe yok" dedi Celia tatlı bir şekilde. Etrafına bakındı ve Mabel'ın oldukça aleni aşırı sevincini azaltmaya çalışarak Gerald Fitzgerald'ı karşılayan Ursula'ya katıldı. Mabel neredeyse hoş görünüyordu ve Gerald şeytani sırıtışıyla onu görmekten pek memnun gibiydi.

Özenilmiş akşam yemeği boyunca Celia sessiz ve ağırbaşlıydı. Büyük bir iştahla yemeğini yiyen Lincolnshirelı şişman orta yaşlı şövalye Sör John Hutchinson ve Anthony'nin sipariş ettiği lezzetli şeyleri silip süpürmeye odaklanmış on üç yaşındaki delikanlı, Norfolk Dükünün ikinci oğlu Henry Howard arasında oturuyordu. Jöleli besili horozlar, bıldırcın kavurmaları, salamura domuz; All Saints Şöleni için geleneklere göre ve konyak içinde zeytinyağlı salamuraya bırakılmıştı. Yemekler birbiri ardına geliyordu. Hizmetçiler otuz tabaklık sofrada aceleyle servis yapıyorlardı. Geyik başı kazınmış gümüş kadehler şarap veya bordo şarabı ile doluydu hep. Yanardöner Venedik bardakları, misafirlerinin çoğunun acı veren tatları daha lezzetli yapma çabasıyla fazlaca şekeri kaşıkla dağıttıkları şampanyadan yapılma karbonatlı bir şarapla fokurduyordu.

Devonshire Kontu, başka bir Edward'ın hemen hemen altı ay önce Cowdray'de yaptığı gibi Anthony'den yukarıda, masanın başında oturuyordu. Celia uzun tatlı genç adamı, tatsız kendini beğenmiş havasını, ol-

dukça aptal gülümsemesini ve kabaca yemek yeme şeklini, şık yeleğinin üzerine sıçramış sosu inceledi. Neden oyulmuş Makam Koltuğu'na oturduğunu çok merak ediyordu ve yanındaki şovalyeye çekine çekine sordu.

"Ne diyorsunuz?" dedi Sör John şampanyadan yapılan şarabından belli belirsiz alarak. "Oh, o! Kule'den yeni çıkmış olan Devon Kontu, biliyorsunuz ki kralın kanından. Kendisi Kraliçeyle evlenmeye gidiyor, ben öyle duydum. Biraz toy fakat mantıklı bir seçim, evet, mantıklı seçim. Kral soyundan bir İngiliz ile evlenecek. Kadının bir efendisi olmalı."

Celia durgunlaştı. Bu konu onu ilgilendirmiyordu, ilk önce Hundson'da sonra da alayda gördüğü ciddi, orta yaşlı, ufak tefek kadının evliliğini umursamıyordu. Oyun hamurunun bir parçasını elinde evirip çeviriyordu ve Piskopos Gardiner'in papazları olan yeni arkadaşları ve başka iki adamla masanın karşısında oturan Stephen'a bir bakış attı. Sör John aniden Celia'ya baktı ve bakışlarını takip etti.

"Üç kara karga... Her zaman oldukları gibi" dedi masanın karşısına bakarken bardağını kenara iterek. "Onları yeniden gördüğüm için üzgünüm. Katolik saçma süslerinden nefret ederdim. İncil ve iyi İngilizceleştirilmiş bir dua kitabı *bana* yeter. Onu kimin bildiğine aldırmayın."

"Siz Protestan mısınız, efendim?" diye sordu Celia. O kadar şaşırmıştı ki bıçağı düşürdü. Bayan Pott hariç bugüne kadar hiçbir Protestan'la tanışmamıştı. "Fakat onlar içinde kötü ruh barındıran *kâfirler*!"

"Saçma sapan sözler bunlar!" dedi Sör John ve Celia'nın korkmuş yüz ifadesini görünce aniden gülümsedi. Celia'ya uzandı ve Henry Howard'a döndü. "Siz ne düşünüyorsunuz efendim? Siz Protestan olarak yetiştirildiniz, hocanız bu iyi adam John Foxe'du. Size *günahkârlığı* öğretti mi?"

Howard'ın yüzü kızarmaya başladı. Kraliçe Mary tahta çıktığından ve önde gelen İngiliz asilzadesi olan babasının eski görevine getirildiğinden beri Henry, Howard çocuklarının Protestan teyzelerine kiraya verildikleri beş yıl süresince her gün John Foxe'un günahkâr saçmalıklarıyla doldurulmuştu.

"Ben Üstat Foxe'u seviyorum" dedi ihtiyatla. "Fakat artık yoldan sapmış görünüyor."

Sör John kahkaha attı ve soslu domuzuna döndü. Bu gece en iyi şekilde eğlenmek için Sör Anthony'nin davetini kabul etmişti ve yiyecekleri muhteşem bulduğundan gayet memnundu.

Ayrıca solundaki kızın güzelliğinin farkındaydı. Çuhaçiçeği kadar taze

ve masum; yıllarca hissetmediği romantik duyguların ufacık bir belirtisiyle irkildiğini düşünüyordu.

John Hutchinson dul bir erkekti, çok uzun zaman önce rütbesinin oldukça üstünde olan Lord Clinton'ın sıska küçük kuzeni ile evlenmişti. Bu bağlantı kendi sağlam yeteneklerine yardım etmişti ve genellikle kariyerini Boston yün tüccarı, gemi sahibi ve son olarak da Parlamento Üyesi olarak ilerletmesinde yararlı olmuştu. Elli dokuz yaşındaydı; sık sık gut hastalığı ve sindirim güçlüğü çekiyordu ve günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Bu zamana kadar tüm enerjisi; veba, kıtlıktan ve özellikle Kral Harry'nin alçaltılmış parasının etkileri ve Edward devrinin genel aptallığı limanın faydalılığını azaltmadan önce bir zamanlar sahip olunan refahı Boston'a geri getirmeye odaklanmıştı. Sör John yirmi beş yıl önce Kral Henry tarafından, o zamanlarda Hükümdar'a hizmet eden asla geri ödenmemiş büyük miktarda bir borç için gayriihtiyari bir jest içerisinde şövalye ilan edilmişti. Protestan inançlarının yeni rejim altında tutulmayacağını biliyordu fakat onları ne saklamak ne de çok önemli olarak görmek doğasında yoktu. Ticaret işi, Lincolnshire kumaşının Amtwerp'e ithali, gümrük vergisi konusunda King's Lynn Limanı'nı geçme çabaları; *bunların* hepsi de önemliydi ve zayıf, orta yaşlı bir kadının, aniden Kraliçe olsa bile, kaprisleri onu sarsabilirdi.

Bir kaşıkdolusu lezzetli dolma içi aldı ve geğirtisini bastırdı. Bunu Celia'dan dolayı yapmasına karşın neden böyle bir şey yaptığını anlayamamıştı.

"Siz Sör Anthony'nin akrabasınız öyle mi?" diye sordu.

Celia bir dakika sonra cevap verdi; Stephen'ı izlemeyi bırakmıştı ve hüzün dolu yeni bir madrigali çalarlarken halk şairlerini dinliyordu. "Yok" dedi ona biraz üzgünce bakarak. "Cowdray'de yaşamama rağmen ben bir Bohun'um. Bu toprak bir zamanlar babamın halkına aitti ve Sör Anthony nezaketle burayı teyzeciğim ve bana barınmamız için verdi."

"Evet... Kesinlikle..." diyerek başını öne eğdi Sör John. Pansiyonerler, muhtaçlar, diye düşündü. Zavallı çocuk. Birkaç küçük yeni yeni oluşmaya başlayan duygu aklında kırpıştı. Sert bir şekilde ticarete döndüğünden beri ve vücudunun ağırlığı ile ebediyen kapanmış olan bir duygu zorlaması var içimde, diye düşünüyordu. Kibarca "Peki anneniz?" diye sordu.

Celia irkilerek baktı. Kimse annesinden bahsetmemişti. "O Londralıydı..." dedi Celia yavaşça. "Sanırım Golden Fleece'de bir toprak sahibinin kızıydı. Benimle pek fazla konuşmazdı ya da hiç konuşmazdı." Celia'nın

narin göz kapakları karmaşık bir korku içerisine düşmüştü. Kendi çocuğu da dâhil herkesle arasına duvar ören sessiz tahammülü haricinde son yıllarda Alice hakkında hatırlanan pek az şey vardı. Beni gerçekten çok sevdiğinden şüpheliyim, diye düşünüyordu Celia. Öpen, okşayan, azarlayan Ursula Teyze'den ne kadar farklı olabileceği çok netti ve hatta ahmakçaydı fakat bunun altında her zaman bir sevgiyle muamele etme vardı.

John Hutchinson Celia'nın güzel yüzünde değişen ifadeleri seyrediyordu ve tamamıyla geri dönülemez bir biçimde ona âşık olmuştu. Bundan kırk yıl önce, kestane rengi kıvırcık saçları, uykulu kara gözleri, sıcak yumuşak teni olan ve tatlı tatlı mırıldanan fırıncının kızı Bessie'ye âşık olmuştu. John Bessie'den dolayı o kadar sersemlemişti ki babası onu Lincoln'a göndermişti ve şimdiye kadar Sör Anthony'nin manastır salonunda, tüm acılara kucak açtığında; tüm bunlara direnen yaşlı bir kalbin bundan sonra böyle bir gönül yarasına sahip olabileceğini düşünmemişti. "İsminiz nedir, tatlım?" diye fısıldadı. "Vaftiz isminiz?"

"Celia efendim" diye cevap verdi onun ani odaklanmış bakışının güldürdüğü doğal şımarıklığının dokunuşuyla. Ancak orta yaşlı şövalyenin kurnaz, hâlen açık mavi gözleri seks düşkünlüğünden çok, ufak bir şeyi yansıtıyordu. Orada şefkat ve koruma güdüsü vardı. Ona dokunmak gibi bir niyeti yoktu. Hafifçe gülümsedi ve "Çok güzel bir isim 'Celia' ve beni çoktan kendine hayran bıraktı" dedi. Ona sırtını dönüp şarap kadehini kenara çekti.

Genç kız adama daha bir dikkatle baktı. Kaba çeneli kırmızı yüzü gençliğinde moda olduğu üzere temiz bir şekilde tıraş edilmişti, gümüş rengi saçları hâlen gürdü ve alnındakilerin rengi koyuydu. Ağzı genişti ve ön dişlerini kaybetmeme şansını yakaladığından şekli düzgündü. Aklı başında ve sade siyah kadife bir yeleğin üzerine kestane rengi kadife bir cüppe gibi pahalı giysiler giymişti; kalın boynunun etrafındaki kırışıklıklar lekesizdi. Kocaman kaşık biçimindeki elleri temizdi, tırnakları kesilmişti ve başparmağında büyük yakut bir yüzük vardı. Ağır altın zincirin ucunda altın bir kuzu vardı -ki bu loncasının amblemiydi- ve büyük göbeğinin üstüne doğru düşüyordu.

Benim babam da böyle mi görünüyordu acaba? Celia merak ediyordu. Bir han kavgasında öldürülmesi haricinde babasına dair çok az şey hatırlıyordu. Bu güvenirlik ve güvene bağlanmış değer havasını asla soluyamadığını tahmin ediyordu.

Halk şairleri madrigallerini bitirdiler ve sehpalara canlı müzik sayfala-

rını yerleştirirlerken sessizlerdi. Courtenay'ın kişnemeyi andıran yüksek kahkahası çınladı ve tüm misafirler masaya baktı.

Sör John'un da, bu eğlencenin belli civarlardan patlaması beklendiği gibi fikir fırtınasını kurnazca test etmesi için nasıl planlandığına dair Celia'dan daha fazla düşüncesi yoktu. Bu toplantı hakkında artık daha az kuruntuluydu. İş duygusunu yitirmişti ve ona tekrar bakmamasına karşın düşünceleri tamamen yanındaki; birkaç sıradan fikrini Lord Henry Howard'a aktaran ve şövalyenin suskunluğuyla birazcık hayal kırıklığına uğrayan kızın üzerindeydi.

Kraliçenin yeniden hastalanması büyük şanstı ve tüm saray faaliyetleri St. James Sarayı'na bırakılmıştı. Anthony'nin planını onaylamayabilirdi çünkü kendi hırslı amacındaki eksiklikleri göremiyordu. Danışmanları tehlikelerin ne kadar büyük olabileceğinden emin olmasa da bunları görebiliyorlardı. Mary'nin yeni Lordlar Kamarası Başkanı Piskopos Gardiner oldukça isteksizce bu deneyime razı olmuştu. Bu gece kendisi gelemedi ama şapel papazlarını yollamıştı.

Anthony sandalyesine sırtını yasladı ve Stephen'ın yardımıyla Heywood'la birlikte hazırladığı kara mayına misafirlerinin vereceği tepkileri kestirmeye çalışarak huzursuzluğunu bastırdı.

Zavallı küçük Kralın en yakın arkadaşı Penshurstlü Sör Henry Sidney vardı; *emin değildi.* Sidney gizliden gizliye bir Protestan'dı, kayınbiraderi, Guilford Dudley'in karısı, Jane Grey'i ilan etmişti. Bu her iki hak iddia eden genç hâlen Kule'deydi. Gerçek Kraliçe Mary, istikamet Framlingham'a döndükten sonra bağlılığını ilan ederek hızla onun tarafına geçen Sidney'i bağışlamıştı fakat gerçekten Edward'ı seven neşe dolu genç adamdan çok şey gitmişti. Davranışları yasaklanarak gitgide ciddileşmişti. Artık Saray'da pek fazla popüler değildi.

Mabel'e fısıldayan, kendini beğenmiş genç yüzünde alaylı bir bakış olan Gerald Fitzgerald vardı. Clintonların kibarca Anthony'nin şenliğine katılmayı reddetmelerine rağmen, o muhtemelen *emindi.* Geraldine kedinin bir dahaki sefere nereye saldıracağını görmeyi bekliyordu.

Ve daha sonra Anthony masanın altına baktı. Sör Thomas Wyatt. *Oldukça kararsızdı.* Wyatt gençliğinde inanılmaz derecede aceleci ve çabuk sinirlenen biriydi. Yurt dışında savaşmıştı ve muhteşem bir asker olarak ün salmıştı. Dalaletten sorguya çekilmeyle tehdit edildiği İspanya'da geçici bir süre ikamet etmesi İspanyollar için aleni bir nefretle sonuçlandı.

Sör Thomas'ın hırsızlıktan dolayı sağ elinin kesilmesini emrettiği işinden atılmış bir seyis yamağı ile Piskopos Gardiner'e zengin Kentli şövalyenin Kraliçenin İspanyol annesi hakkında haksız laflar ettiği haberleri geliyordu. Wyatt'ın Courtenay ile birlikte bir odaya kapandıkları biliniyordu.

Sör John gibi sıkıcı önderler, Celia'nın yanında oturan şüphesiz Protestan ve İngiltere'nin taşra toprak sahibi aydın tabakasını temsil eden başka dinlerden farklı büyük Lordlar – hepsi de kararsızdı, fakat Hükümdara kökleşmiş geleneksel bağlılıklarını muhtemelen sunacaklardı.

İki önemli büyükelçinin her ikisi de mümkünse ikisinden biri diğerinin gözden kaybolmasına izin vermediğinden dolayı oradaydı.

Fransalı De Noailles aristokratik, nazik ve Charles'ın beşinci büyükelçisi Simon Renard'dan daha etkileyici bir kişiydi. Renard'ın adı ona pek uyuyordu. O sahtekâr, ufak tefek, kurnaz kır saçlı yaşlı bir kurttu. Anthony'nin, bir yolunu bulup ziyafetin asıl amacını öğrendiğini tahmin ettiği büyükelçi bu gece kendini beğenmişlik havası takınıyordu.

Ve Anthony kederli bir şekilde, Courtenay'a bakan sağımdaki İngilizlerin ayrıcalıklı üyesi, diye düşünüyordu, Kutsal Meryem bizi korusun! Görevi yeni geri verilmiş Devon Kontu uzun ve zarifti; soyun, tamamıyla Kral Henry'nin onu on beş yıl önce Kule'ye atmasının nedeni olduğu Kral'a ait Plantagenet kanını göstermişti. Kule'den yeni salıverilmişti. Dağdan gelmiş bir av köpeği kadar eğitimsiz ancak bir tavus kuşu kadar da gururlu ve kibirliydi. Anthony'nin yemek boyunca konuşmak için sarf ettiği naçizane çabaları; boş bakışlar veya erkeğe yakışmayan gülümsemelerle karşılaşıyordu. Courtenay'ın tek katkısı, on yaşlarında bir çocuğu eğlendiren bir kuzu ile cinsel ilişki hakkındaki müstehcen fıkrası olmuştu. Bu fıkranın, hapislik yılları düşünüldüğünde affedilebilmesine karşın, Anthony bu genci yalnız başına sıkıcı bulmuştu.

John Heywood aniden başını öne eğerek yaklaştı. "Her şey hazır Sör Anthony." Tek kaşını çattı. "Dolu mideler kafaları boşalttı. Ve kendiminkini doldurdum, dolayısıyla diğerlerinin anlayışından şüphe duyuyorum." Göbeğine hafifçe vurdu sonra da misafirlere tombul elini salladı. "Onları canlandırmak için ilk önce biraz dans etmeye ne dersiniz?"

"Hayır" dedi Anthony gülümseyerek. "Gösteriyi izleyeceğiz." Hizmetçilerine emirler yağdırdı ve ayağa kalkıp Courtenay'a bakarak yüksek sesle "Sevgili Devonshire Lord'u ve misafirleri, bugün Üstat Heywood'un ülkemize getirdiği yeniliği izlemek için buradayız."

"Evet, Aman Tanrı'm... Elbette..." diye kekeledi genç Kont, bir anlık şaşkınlığın ardından. Son zamanlarda Fransız büyükelçisinden öğrendiği, krala yakışır bir el hareketi yaptı ve kıvırcık altın sarısı sakalını okşadı. "*Tabii, tabii*" diye mağrurca ekledi. "Rica ederim!"

De Noailles genç adama onaylarcasına baktı ve ikinci bakışı da kendi ülkeleri namına hassas dalkavukluğun düşmanı olan Büyükelçi Renard'a doğruydu.

"Bu, gelecekteki bir birleşmeden söz ediyor" dedi de Noailles kendini beğenmiş bir şekilde, düşmanın bulunduğu yöne doğru kenarları dantel bir mendili sallayarak. Renard hiçbir şey söylemedi. Sofra toplanırken ve sıralar salonun karşısına yerleştirilirken diğerleriyle birlikte o da kalktı. Seyirciler, uğultulu ve meraklı bir şekilde yerlerini aldılar. Heywood perdelenmiş bir kutunun arkasında belirdi. Anthony bir an Stephen'a baktı. Salonda Heywood'un ne planladığını bilen sadece bu ikisiydi.

Stephen dua ederek çarmıha gerilmiş İsa heykeline dokunuyordu. Anthony, evinde ne kadar da şanlı olduğunu düşünürken hafifçe kafasını salladı. Stephen, Gardiner'in papazları kadar iyi Latincesinin yanı sıra aynı zamanda mükemmel Fransızca da konuşuyordu. Anthony bu özelliğini Londra'ya vardıktan sonra keşfetmişti. Anthony, Stephen'ın oldukça faydalı olacağını düşünüyordu ve Cowdray'de Stephen ve Celia arasındaki şehvetli çekim hakkında şüphenin parıldadığı o ana gelince... Korkunç! Tüm bu dönemin endişelerinden doğan ve bir daha asla tekrar edilmeyecek utanç verici bir düşünce.

Perdelenmiş kutunun arkasından gelen yüksek sesli üç vuruş misafirleri susturdu. Küçük kırmızı kadife örtüler, kürsü üzerinde duran ikiz altın sarısı tahtlar hariç ufacık bir basamağı ortaya çıkarmak için çekilirken büyük bir hevesle izliyorlardı. Küçük tahta bir cisim sahnenin karşısında sarsılarak düşünce gülüp çığlıklar atıyorlardı. İngilizlerden hiçbiri daha önce böyle bir kukla gösterisi görmemişlerdi ve birkaç dakika sonra kuklanın Kraliçelerini temsil ettiğini anladılar. Elbisesi mavi ve gümüş renkli, kakım kürküyle kaplıydı ve eğri kafasında pırıldayan St. Edward'ın tacının küçük pırıltılı bir kopyası vardı. Heywood seyircilerine küçük cismin hüznünü fark etmeleri ve her üç adımda göğsüne vurduğunu görmeleri için çok zaman verdi ve tahtlar arasında ve üstünde boyalı haça karşı yalvarırcasına ellerini kenetledi.

Kukla aniden sertleşti. Kürsüden süzüldü ve kollarını yalvaran bir şekilde gererken sağ taraftaki tahta düşüverdi.

Perdeler kapandı. Seyirciler hışırdadı ve homurdandı. "Bu şeytan işi de neyin nesiydi?" diye sordu Courtenay. "Ben gerçek oyuncular göreceğimi sanıyordum. Bu sadece iplere dolanmış bir bebek oyuncağı."

"Bekleyin, lordum" dedi Anthony gülümseyerek. "Bir sonraki sahne daha eğlendirici olabilir."

Perdeler, üzerine, iki kişi hariç seyircilerin fark edemediği devasa haneden arması olan her biri boyalı kare parşömen yelkenleri olan oyulmuş tahta bir kalyon tünemiş, dalgaları açıkça belli olan, brandadan yapılmış bir denizi ortaya çıkarması için açılmıştı.

Anthony büyükelçileri izliyordu. Renard kıs kıs gülüyordu, ince dudakları övünen bir gülümsemeyle ayrılıyordu fakat de Noailles dik dik bakıyordu ve korku dolu bir tepki verdi. "*Par Dieu!*" dedi hafifçe kalkarak. "*Doux Jesu, c'est outrageux!*"

Kalyon yavaşça geriye doğru kaydı ve herkes tepesindeki altın sarısı bir aslanla süslenmiş siyah bir kesme şeker şapkalı bir erkek şeklini fark edene kadar sahnenin karşısına doğru ilerlemişti.

Perdeler tekrar, Anthony'nin de Noailles'in derin nefes alışlarını duyabildiği ve yüzünün kırmızıya döndüğünü görebildiği huzursuz bir sessizlikte kapanmıştı.

"Evet, bu daha eğlendiriciydi" dedi Courtenay tenezzül göstererek. Aslında hiç deniz görmemişti ve üremeyle ilgileniyordu. "Ama hiçbir şey olmaz" diye ekledi eleştirel bir biçimde. "Ben dövüş ve hatta *aşk sahneleri* seyretmeyi seviyorum."

Seyircilerin çoğu ona katılıyordu. Bu silik bir zımbırtıydı; Sör Anthony'den daha iyi eğlenceler beklenirdi. Celia dansın ne zaman başlayacağını merak ediyordu ve yemek boyunca onlara eşlik eden fakat şu anda çalınmayan müziği özlemişti.

Perdeler bir kez daha açıldı. Tekrar, birinde Kraliçenin dalgın bir şekilde oturduğu ikiz tahtlar görünüyordu. Kalyonun baş tarafı açıkça tek bir tarafı gösteriyordu. Siyah koni şeklindeki şapkanın altındaki şekil gemiden atladı ve yerinden sıçrayan Kraliçeye doğru başını eğerek ilerledi. Minyatür kollarını uzattı ve kürsüden indi. İki cisim birbirine sarıldı. Kraliçe ve erkek kukla el ele tutuşarak kürsüye çıktı. Erkek kukla diğer tahta oturdu ve arkalarında büyük bir pankart belirdi. Göz kamaştıran renklerde kurdele ve aşk tanrılarıyla bağlı, İngiltere'nin kraliyet kollarını ve yabancı sorguçlarını gösteriyordu. Bunların üzerinde de parıltılı altınla yazılmış *M* ve *P* vardı.

Perdeler yavaşça son kez kapandı. Onlar kapanırken Thomas Wyatt ayağa fırladı, kılıcı yarı çekilmiş vaziyetteydi. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı cırtlak bir sesle. "Bu ne saçma bir maskaralık! Browne, delirmiş olmalısın!" Sör Anthony'ye ters ters bakıyordu.

"Sakin, sakin – *mon chevalier* " dedi de Noailles, Wyatt'ın önünde ustaca süzülerek. "Ev sahibimiz bizim için eğlenceli *küçük bir komedi... a petite comédie pour nous amuser, c'était charmant, on doit...*" Bir an durdu ve Courtenay'ın yüzündeki anlamayan ifadeye bakarak İngilizceye döndü. "Size teşekkür ederiz Sör Anthony, öyle değil mi?"

Courtenay elçiye baktı. "Bence sıkıcıydı" dedi. "Siyah şapkalı kukla neyi kastediyordu? Şaka değil miydi?"

Anthony Kontun arkasında geri çekilmişti. Uşakları, talimatlara göre, kukla gösterisi biter bitmez duvar apliklerindeki ince mumları yakmıştı. İnsanların yüzlerine bakıyordu. Çoğu şaşkın bir hâlde ve boş gözlerle bakıyordu; evindeki üç kadın da bunlara dâhildi. Henry Sidney çatı kirişlerine bakıyordu, bakışları korkunçtu. Renard hafifçe gülümsüyordu ve dikkatli bir şekilde kürdanla dişlerini karıştırıyordu. Diğerlerinin hepsi Wyatt'a doğru dönmüşlerdi çünkü öyle çok titriyordu ki kılıcı kınının içinde tıkırdıyordu.

Ağzı çalışıyordu. "Seni aptal!" diye bağırdı Courtenay'a. "Seni koca kafalı ahmak! Siyah şapkalı adam İspanyalı Prens Philip. Kutsal Azizler adına, Browne böyle bir günahkârlıkla hepimize hakaret etmeye cesaret etti. Bu şeytani bir şey. Ve her hakiki İngiliz İspanya kölesi olmamak için çarpışacak!"

Bu hararetli sözler ve Wyatt'ın öfkesi korku dolu bir çalkalanma yarattı.

Courtenay kaşlarını çatarak şöyle devam etti, "Bu kukla İspanyalı Philip miydi? O böyle bir şapka mı takıyordu? Komik olduğunu düşünmüştüm."

Aynı zamanda, karnından rahatsızlanan ve terbiye ölçüsünde ne kadar çabuk ayrılacağını merak eden Sör John; "Duyduğuma göre İspanyolların hepsi, saldırgan olmadıkları zamanlarda böyle komiklerdir, lordum. Olur da bir İspanyol malikânemin kapılarını çalmaya cüret ederse kapıcıya av köpeklerini üstüne salmasını söylerdim. Artık İngiltere'de çok fazla yabancı var. Hollandalı, Flaman, Floransalı... Dürüst İngilizlerin ekmeklerini ağızlarından alıyorlar" dedi.

Kontluk bölgesinin diğer şövalyelerinin hepsi de homurdanıyordu, "Evet, evet, çok haklı."

Anthony, Stephen'ın gözleriyle karşılaştı. Her ikisi de omuz silkti. Di-

renmek için çok geçti. "Madem Üstat Heywood'un küçük yeni gösterisini gördük" dedi Anthony güzel bir şekilde. "Biraz dans etmeye ne dersiniz?" Çok resmî bir şekilde Kontа başını eğdi. "Ve siz lordum halk ozanlarının öğrendikleri en son la voltadan memnun kalacaksınız, iyi dans ettiklerini konusunda size garanti veririm."

Kontun yüzü açılmıştı. Ne Wyatt'ın vahşi davranışını ne de Kule'den salıverildiğinden beri ona dostça davranan de Noailles'in neden bu kadar suskun olduğunu anlayamamıştı. Engellenmiş gençliği fokurduyordu. Zarif bulduğu Kraliçe Mary ile evleneceğine dair ona defalarca söz verilmişti. Onunla evleneceği düşüncesi pek hoş değildi fakat de Noailles, Kral Consort'un başka bir yerde fantezilerini kolaylıkla tatmin edebileceğini açıkça belirtmişti.

"Evet, müzik nerede?" diye sordu ve arzu ettiği bir eş bulmak için etrafına bakındı. Wyatt kolunu sinirli bir şekilde çekerken Celia'ya rastladı. "Lordum, sizin yani tüm hakiki İngilizlerin elem verici bir şekilde aşağılandıkları bu evde kalmanız pek uygun değil!"

"Aşağılanmak mı?" Genç adam çenesini kaldırdı ve Wyatt'dan uzaklaştı. "Küçük kukla eğlencesini mi kastediyorsun?"

"Ben ev sahibimizin bize verdiği uyarıyı kastediyorum. Uzun delikanlı, siz Kral olmayı düşünmüyor musunuz? Görünen o ki Kraliçe Hazretleri başka birinden hoşlanıyor."

Kontun ağzı bir karış açık kalmıştı. Gitgide Wyatt'ın neyi kastettiğini anlıyordu. "Ama... Ama..." İçgüdüsel olarak de Noailles'e baktı. Aptal yakışıklı yüzündeki şaşkınlık öyle açıktı ki biri neredeyse onun için üzülebilirdi, diye düşünüyordu Anthony. "Hepsi planlanmış!" diye bağırdı Courtenay. "Ben Londra sokaklarına çıkınca insanlar bana tezahürat eder. Cheap'ten geçerken bugün sadece birkaç kadın bana seslendi, 'Edward adında başka bir Kralımız olunca bu, İngiltere için güzel bir gün olacak!'"

De Noailles artık kendine gelmişti ve Courtenay'ın yanına gelerek en hoş tavrıyla konuştu. "Sör Anthony'nin eğlencesinde herhangi bir aşağılama göremiyorum. Bunu yok sayacaksınız değil mi lordum... Daha sonra görüşeceğiz. Devon Lordumun krallara yakışır seçimi *bir* gelinle sınırlı değil, *peutêtre*..." Bunu öyle yavaşça söylemişti ki hiç önem taşımıyormuş gibi görünüyordu. Renard gözlerini kaldırdı ve dişlerini karıştırmaya devam etti. Wyatt ve Anthony tehdidi anlamışlardı. Eğer Kraliçe olmazsa... O zaman genç, gizemli Prenses, tahtın bir sonraki sahibi Elizabeth vardı.

Anthony halk ozanlarına işaret verdi ve salon hemen neşeli müziklerle doldu. Misafirler canlanmıştı, çoğu dans ediyordu. Anthony hepsinin onlara verdiği sayısız şarapla şaşkına döndüklerini ve kukla gösterisini hemencecik unuttuklarını fark etmişti. Sör John kafası bir sıranın üzerinde uyuyakalmıştı. Ağırbaşlı üyelerden başka horultular da geliyordu.

Ursula da uyuklamaya başlamıştı. Anthony, Üstat Heywood'a hizmetleri karşılığında üç altın verirken onunla özel bir şeyler konuşuyordu. "Bence büyük çabalarımız gayet başarılıydı" dedi Anthony. "En azından Sör Thomas Wyatt'ın izlenmesi gerektiğini biliyoruz. Ve tabii ki de de Noailles. Courtenay sadece bir kukla... Sence Prenses Elizabeth'in amacımıza bir tehdit olması ihtimali var mı? Vatana ihanet etmeye cesaret edebilir mi?"

"Söyleyemeyiz..." diye cevap verdi Heywood. "Bu alev saçlı kız uyanık, Ashridge'de doğdu. Ne zaman hasta rolü oynayacağını çok erken yaşlarda öğrendi. Annesi gibi samanlarda yuvarlanan kanlı bir kafayla sonuçlanmak istemez. *İnsanlar* onu seviyor."

"Ve *Mary*'yi de sevecekler!" dedi Anthony şiddetle. "O dürüst bir Kraliçe ve istediğinde evlenecek. Seçimi uygun. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun evladı... İngiltere için ne büyük bir şans!"

"İngiltere İspanyol olmak istemez!" dedi Heywood. "Çoğu Katolik olmak istemiyor fakat Kraliçe Ekselansları bunu anlayamaz. Prens Philip'in portresine oldukça düşkün. Yatak odasındaki hizmetçi kadın sanki o kutsal bir azizmiş gibi her gece onu öptüğünü söylüyor. Otuz yedi yaşında yaşlı bir bakireyle başka ne yapılabilir ki? Sıradan kadınlar gibi arzuyla yanıyorlar. İnşallah ondan bir oğlu olur. Philip güçlü azgın bir erkek."

"Her ne kadar daha planlanmamış olsa da bebeğe içelim!" diyerek güldü Anthony ve Heywood'la veda içkilerini tokuşturdular. Bir an Peggy Hobson'un bakımında olan Cowdray'deki çocuklarını düşündü. Küçük Anthony'nin bir sıfatı olabilirdi. Küçük Mary de evlenmiş olabilirdi. Bu son haftalarda rafa kaldırılmış tutkuları tomurcuklanmıştı. Ve hepsi de Kraliçeyi memnun etmeye bağlıydı. Ona iltifat etmeyi öğrenmişti fakat içten olanları kullanmalıydı. Yaltakçı bir saray mensubu değildi. Sahip olduğu özellikler ve küçük bedeni önemsizdi ve erkeğe yaraşır kaba sesi sinir bozucuydu. Dolayısıyla kraliçenin zekâsından, merhametinden, dindarlığından bahsediyordu. Ve babası gibi muhteşem bir şekilde giyinmek için çok acılar çektiğinden, onun İspanyol çemberli iç eteklerine olan il-

gisini ve yaldızlı dantel yakadan veya bol mücevherlerden hoşlandığının farkındaydı. Tıpkı bir kasaba kızı gibi, karşı gelerek ve yüzü kızararak cevap veriyordu. Annesini memnun edecek bir aşk evliliği umuduna kapılan Mary, kraliyetinin, hâlen güven altında olmadığının farkında değildi. Tanrı'nın onu oraya getirmek gibi bir mucize yarattığını biliyordu; bundan sonra da kesinlikle ona yol gösterebilirdi. Endişelenmek yandaşlarına düşüyordu.

Tüm misafirler o gece oradan ayrıldıktan sonra "Belki gereksiz yere endişelenmiş de olabiliriz" dedi Anthony Stephen'a. "Kraliçe Hazretleri tamamen iman sahibi, biz de öyle olmalıyız."

"Evet..." diyerek katıldı Stephen yavaş yavaş. Manastırın eski hücrelerinden birine dönmek üzereydi. Anthony'nin restorasyonlarından nasibini almamıştı. Stephen bu konforsuz küçük bölmeye kıtık şilteyi desteklemesi için çapraz bağlı yaylarla tahtadan bir karyolayı içeri almıştı ki bu yatağın St. Ann Tepesi'nde yer alan kulübesindeki ot yataktan çok daha rahat olduğu kesindi. Dışarıdaki yolda bir dizi tahta çivi alışkanlıklarını ertelemek için gerekliydi. Anthony ona en yumuşak siyah yünlerden yeni bir tane vermişti ve sandığı keten papaz cüppeleri ve çuval elbiselerle doluydu. Hücrede çarmıha gerilmiş İsa heykeli ve iki mum vardı ve kıymetli Kutsal Meryem tablosu her sabah uyandığında onu selamlayabileceği duvarda asılıydı. Uşaklar görevleri gereği taş zemine taze şifalı otlar dağıtıyorlardı ve koku hoşuna gidiyordu. Ayrıca abdest alması için ılık suyla dolu gümüş bir ibrik bulunduruyorlardı. Atıkların atıldığı lavabo, bir şişe sıvı sabun ve tıraş bıçağının bulunduğu tezgâh üzerinde duruyordu.

Hücrede her zaman bu soğuk sonbahar gecelerini aydınlatan kömürlü bir maltız vardı. Stephen sıcağı seviyordu ve Southwark'daki bir odayı Midhurst'teki soğuk hava akımı olan bir kulübeden daha rahat kılan lüks şeyleri asla sorgulamıyordu.

Ancak bu gece geçici olarak ortaya attığı bir vicdan meselesi vardı. "Efendim..." dedi Anthony'ye. "Kraliçe - Papa Cenaplarını kabul etmeye daha izinli değil ve hâlen Kilise'nin unvan olarak başı. Fakat böyle kalamaz. Yakında manastırların tadilattan geçmesi gerekecek. Bunun sizin için ne anlama geldiğini düşündünüz mü?"

Yorgun olan Anthony kızgınlıkla genç papaza baktı. "Ne demek istiyorsun, Keşiş Stephen, Tanrı aşkına bir gece için yeterince tahmin duymadık mı?"

"Demek istiyorum ki ..." dedi Stephen yavaşça. "O gelince bu manastırı kaybedeceksiniz. Burası kiliseye geri dönmeli. Easebourne ve Battle Manastırını da kaybedeceksiniz. Ben babanızdan nefret etmeyi Battle Manastırı'nda öğrendim."

Anthony başını aniden çekti ve kaşlarını çattı. "Babamdan nefret etmek mi? Oh, evet, fakat bu uzun zaman önceydi. Tamamen unuttum."

"Ben Cowdray'e, size kefaret olarak gönderildim" dedi Stephen yavaşça. "Ve Kutsal Meryem yardımcım olsun ki ben de bunu unutma korkusundayım. Gelirinizin çoğu Kilise topraklarından geliyor. Tamamen Katolik bir İngiltere'ye sahip olduğumuzda bunlar Tanrı'ya iade edilmelidir."

Anthony öfkelenmişti. Ona öyle geliyordu ki güvendiği, değer verdiği bir av köpeği aniden onu kıstırmıştı. "Küstahın tekisin sen!" dedi soğuk bir şekilde. "Dünyaya dair hiçbir şey anlayamamışsın. Bence düşüncelerinin konuyla ilgisi yok!"

"Onlar konuyla ilgisiz değiller" dedi Stephen bir dakika sonra ve kızardı.

Koruyucusunun gözlerindeki kızgınlık onu korkuttu ve Battle Manastırı'nda on altı yıl önce hissettiği kızgınlığı zapt etmeye çalıştı.

"Ben... Ben sizi hazırlamalıyım, efendim" dedi mutsuz bir şekilde. "Sizin canınızı sıkmak istemiyorum." Dudaklarını yiyordu ve çarıklarına baktı.

Anthony aniden güldü. "Gel, Stephen... İngiltere'de vicdan sahibi manastır topraklarını alabilecek hakiki bir Katolik yok. Zamanı bu kadar çabuk geriye alamazsın, bu mantıklı değil. Papa Cenapları da böyle bir şeyi asla istemez. Dostum, dinlenmeye ihtiyacımız var. Yarın seni yeniden Whitehall'a götüreceğim, de Noailles'in bu Fransız grubuna katılabilirsin; konuşmalarını sen anlayacağından kulaklarını açık tut. Olanları öğrenmezsek bir sürü sorunumuz var demektir." Anthony yatak odasına giden yoldan uzun adımlarla yürüdü.

Stephen yavaş yavaş hücresine yürüyordu. İsa heykelinin önünde diz çöktü ve hızla bir Pater Noster söyledi. "*Fiat voluntas tua*" diye tekrar etti ve rahatlayarak omzunu silkti. "Ben yapabileceğimi yaptım!"

13

6 Ocak 1554'te Celia sulu sepken yağan yağmurun sesine ve Thames'in ayazı içine işlemiş bir şekilde manastırdaki odasında uyandı. Titriyordu, öksürüyordu ve aptalca, pencere kafesinin dışarısındaki St. Saviour'un yedi gongunu sayıyordu. Büyük perdeli yatakta yanı başında uyuyan Ursula'nın ya ayakyolunu kullanmak için ya da, daha büyük bir ihtimalle, erken saatteki ayine katılmak için çoktan kalkmış olduğunu fark etti.

Bu, Üç Kral Festivali, Epifani, diye düşündü. Noel'in sonu olan on ikinci gece ve neyin başlangıcı? Özellikle beklenen herhangi bir şey yoktu. All Saint Şöleni ve kukla gösterisinden sonra hava kötüydü, Anthony ve Stephen neredeyse hiç evde olmuyordu ve Mabel'ın sık sık geçirdiği soğuk algınlıklarından biri şiddetli bir şekilde hem Celia'yı hem de Ursula'yı ele geçirmişti. On gündür kahredici bir şekilde öksürüp durmuşlardı. Celia hâlen öksürüyordu. Kafasını çarşaftan kaldırdı. Birkaç sabahtır alnında, onu rahatsız eden şiddetli bir zonklama hissediyordu. Yatağa yığıldı ve gözlerini kapadı. Yatak perdeleri açılınca tekrar açtı gözlerini ve oda hizmetçisi ona üzeri köpüklü elmadan yapılmış "Kuzu Yünü" denilen buharlanmış bir bardak bira verirken kadın dikkatle ona bakıyordu.

"Sabahlar hayır olsun, küçük hanım" dedi kadın taşralı tatlı sesiyle. "Leydi Suthell sizi uyandırmam için gönderdi beni."

Celia iç çekip mırıldandı. "Sabahlar hayır olsun." Biraz da kendi kendine konuşarak, "Evet, sabah ayinine gitmek zorundayım" dedi.

"Zorunda değilsiniz" dedi kadın, "Tanrı sizden bunu istemez!"

Celia bir an bu sıra dışı ifadeyi anlayamadı. Oda hizmetçisinin yüzüne baktı. İnce çilli suratlı, tatlı fakat oldukça sert gülüşü haricinde tarif edilemez, otuz yaşlarında bir kadın görüyordu. Bu hizmetçi sadece bir gündür manastırdaydı, Ursula bundan önceki oda hizmetçisini pasaklılığı ve hırsızlığından ötürü kovmak zorunda kalmıştı. Bu hizmetçinin başörtüsü ve önlüğü baş döndürücü beyazlıktaydı ve kahverengi saçları tertipli bir şekilde sarılmıştı.

"Ne dedin?" diye hayretle sordu Celia. "Sen neyi kastediyorsun?"

"İlahî Baba'mızın sizin kiliseye gidip kanını içiyor ve Oğlu'nun kemiklerini kıtır kıtır yiyor gibi rol yapmanızı istemediğini."

Celia yatağında dik oturdu, şaşırmıştı ama gülecek gibiydi. "Bu iğrenç!" diye bağırdı. "Delirmiş olmalısın... İsmin Agnes'ti, değil mi?"

"Evet, dul Agnes Snoth. Londra'ya Kent'ten geldim ve şimdi Onun Kutsal Sözleri'ne ve benim hayattaki yerime göre alçakgönüllülükle İncil'i yayıyorum."

Gülümsemesi artmıştı.

"Aziz Meryem, böyle iğrenç şeyler söylememelisin " dedi Celia. "Çünkü bunlar *dalalet*! Teyzem seni duysa... Zaten nasıl geldin buraya?"

"Oh, İghtham Mote malikânesindeki Bayan Allen'dan aldığım bir yazıyla Leydi Southwell'e gittim. Zamanında Üstat Charles'ın hemşiresiydim."

Celia'nın gözleri büyüdü. "Fakat Allenlar hakiki Katolik'tir. *Orada* asla böyle şeyler söyleyemezsin."

"Oh, hayır, küçük hanım. O zaman ışığı daha görmemiştim. Üstat Roger'ın Paul's Cross'taki hizmetleri beni değiştirdi. Ve bu yüzden Tanrı'ya teşekkür ediyorum. Lanetten, cehennem ateşinde yanmaktan kurtuldum. Seni de kurtarmak istiyorum, küçüğüm; çok hoş tatlı bir yüzün var ve putperestliğe tapmaktan hoşnut görünmüyorsun."

Celia ne cevap vereceğini bilemedi. Kadının yüzünde dingin bir parlama ve konuşma şeklinde büyük bir kesinlik vardı.

Celia içinde sıcak bira duran gümüş bardağa baktı. Hindistan cevizi ve elmalı bu karışım gerçekten de nefis kokuyordu. "Bunu içemem" dedi. "Ayinden önce olmaz. Bunu *sen* de biliyorsun."

Agnes onu doğrularcasına başıyla onayladı. "Bu yüzden onu getirdim. İncil'de; ayine gitmekle, şölen günleriyle, kutsal suyla veya insan eliyle yapılmış putlara veya tespihlere dua etmekle veya dolapta saklanan uzun bir cüppe giyen bir adamın sizin günahlarınızı bağışlamasıyla ilgili hiçbir şey yok..."

"Yok, mu?" dedi Celia korkmuş bir şekilde. Tabii ki de İncil'i hiç okumamıştı ama tüm Hristiyanlık âleminin bir şekilde ona dayandığını biliyordu. "*Sen* nereden biliyorsun Agnes?" diye sordu, yalan içerisinde bulunan yaramaz bir çocuktan öte sabırlı bir şekilde. Çıplak bacaklarından birini yatağın dışına uzattı ve St. Saviour çanı yarım saattir çaldığı için üzerindeki geceliği çıkardı. Saat sekizdeki ayine yetişmek için acele etmesi gerekiyordu.

"Çünkü ben kendi iyiliğim için İncil'i kelimesi kelimesine okudum" dedi Agnes sessiz bir zafer kazanmışçasına. Celia'nın yün kaftanını tutuyordu. "Üstat John Rogers tarafından İngilizceleştirilmiş olan Kitab-ı Mukaddes'i okudum. Sör John Cheke bana öğretmişti, bir yıl sürdü ama öğrendim."

"Sör John Cheke..." dedi Celia kaşlarını çatarak. Onun hakkında bir şeyler duymuştu; yanlış yola sapmış küçük Kral Edward'ın hocasıydı; Leydi Jane Grey'in gaspını desteklemişti. "O, vatan hainliğinden Kule'de, Agnes" dedi Celia şiddetle. "Ve gerçekten *kötü* eğitilmişsin. Keşiş Stephen'dan seni doğru yola çekmesini istemek zorunda kalacağım yoksa seni asla burada tutamayız!"

"Oh, Küçük Hanım Celia..." Agnes üzgün bir şekilde kafasını salladı; acıyan bir gülücük attı kıza. "O kadar körsünüz ki... Zavallı tatlım. Sence etekli genç bir adamın beni azarlaması, beni Tanrı'nın Gerçek Kelamı'ndan saptırabilir mi? Sadece onu okuyun. Bende Kutsal Kitap var. Sör John vermişti; seni tüm sıkıntılarından kurtaracak ve şuradaki kiliseye ve günahkâr şölenlerine ihtiyacın kalmayacak. Kutsal Efendimiz der ki, *kendi adı* altında iki veya üç kişi bir araya gelince bu kiliseden bile kâfi gelir."

Agnes'in sade çilli yüzündeki parlama, net sesindeki kararlılık Celia'nın kafasını karıştırmıştı. Kadının haksız olması gerektiğini biliyordu fakat onu yalanlayacak söz bulamıyordu. Ayrıca Agnes şöminedeki dün geceden kalma közleri karıştırmaya giderken zavallı şeyin çarpık bir topal ayağı olduğunu fark etti. Celia sol bacağına baktı ve ayağının ucunda deri iplerle tertiplice bağlanmış yamru yumru bir şekil olduğunu gördü.

"Yumru ayak!" dedi Agnes neşeyle. "Doğuştan geliyor. Herhangi bir hizmetçi kız kadar iyi çalışabilir fakat çoğu beni tutmak istemiyor. Cheke hapse atıldığında beni kovmak zorunda kaldılar."

"Peki ya o zamandan beri?" diye sordu Celia. Agnes onu şaşırtmış ve kafasını karıştırmıştı, cahil olabilirdi ki bu da kaçık konuşmasını mazur gösterebilirdi. Ama Celia'nın önsezi olarak hissettiği bir sıcaklık, güvenirlik vardı.

"O zamandan beri onun söz verdiği gibi beni koruması için Kutsal Efendim'e, Baba'mızın biz istemeden önce neye ihtiyacımız olduğunu bildiğine ve beni yardımsız bırakmayacağına güvendim. Ama iş bulamadım, bir gün orada bir gün burada, midemin sırtıma yapışmasını önleyecek kadar bir veya iki ekmek kabuğu, fakat Efendimiz bize imtihandan

geçmeyeceğimize dair asla söz vermedi ve bir gece rüyamda bana Bayan Allen'ın beni uğurlarken yazdığı yazıyı kullanmamı söyledi. Ben onu ileri-[illegible]l için saklamıştım ve Sör Anthony Browne için çalışan erkek bir akrabasıyla övündüğünü hatırladım. Fakat Sör Anthony'nin burada yaşadığını öğrenmek için hana sormak zorunda kaldım."

"Akrabası Keşiş Stephen, şapel rahibimiz" dedi Celia kısaca. Ursula'nın topalı geçici olarak tutması Celia'yı şaşırtmamıştı, çünkü bir referansla gelmişti ve Ursula her zaman merhametliydi. Fakat Emma Allen ile bağlantı kurulmasından huzursuz olmuştu. Celia'nın, Kentli toprak ağasının karısından şiddetle hoşlanmayışı geçmişti. Aslında Emma Allen'ı zehirli bir yılan olarak gördüğü yarım yamalak rüyasından başka Kraliçenin tören alayından sonra onun tuhaf davranışına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Bununla beraber Bayan Allen'ın bu kadına iş verebileceğini hayal edemiyordu. Ve bu düşünceleri yüzüne yansıdı.

"Oh" dedi Agnes. "Benim görünüşümden nefret ederdi. Çok tokat yedim ve hiç haftalık alamadım. Bebeğim ölmüştü ve Charles Beyefendi için sütüm vardı. Kocam İghtham'da demirciydi fakat vebadan öldü. Âdeta kuşatılmıştım. O zaman İlahî Dostumu daha bulmamıştım."

"Sana bir yazı yazdıysa senden nefret etmiş olamaz" dedi Celia.

Agnes dikkatli bir şekilde ince dalları itip yanan deniz kömürlerini dağıtırken sessizdi. Bayan Allen'ın referansı bir rüşvetti. Boğmaca geçiren küçük Charles'ın başında sabaha kadar nöbet tuttuğu geceden dolayı verilmişti yazı; sıcak su almak için mutfağa gitmiştiv e kuvvetli genç bulaşıkçının terli kollarında nefes nefese kalan hanımının birden karşısına çıkmıştı.

"Ama... Her ne sebepten olursa olsun" dedi Agnes yavaşça. "Bana yazıyı verdi."

Celia nefesini içekti ve öksürmeye başladı. Kasılmaları azalınca bira bardağına yetişti ve onu hapır hupur içti. Göğsünü ferahlattı. Tüm sabah ayinine gitme düşüncelerini kovdu. Hastalık geçerli bir sebepti fakat gelecek Cumartesi günah çıkartabileceği büyük sayılmayan bir günah işleyebilirdi. Mahalle papazına son zamanlarda yaptığı günah çıkarmaları donuk ve yavandı; tıpkı kendi hayatı gibi, çünkü Anthony eğlenceleri kesmişti.

Agnes hoş ama üzgün yüzü seyretti ve çabucak şöyle dedi, "Kutsal Efendi sana iyi bir koca bulacak, küçük hanım; eğer doğrudan onunla konuşur ve ondan isterseniz; mumlarla, kendinizi küçülterek veya Latince kelimeler uğuldayarak değil."

Celia kızgın bir şekilde içini çekti. "Ne istediğimi bilmiyorum! Beni rahat bırak. Ve bu şekilde konuşmayı kes yoksa en azından teyzeme söylemek zorunda kalacağım. Biz *burada* Protestanları barındıramayız. Ve diğer hizmetçilerin de keyfini kaçırma."

"Ben Tanrı'nın bana yapmamı söylediği şeyleri yapacağım" dedi Agnes nazikçe. "Ve her zaman yanımda, kalbimde." Yatakları toplayarak, yarıkların tozunu alarak, odadaki kabı aşağıdaki tuvalette boşaltıp geri getirerek odanın etrafında dikkatli bir şekilde topallarken başka hiçbir şey konuşmadı.

Keşke benim de *kalbim* dolu olsa, diye düşünüyordu Celia ve zavallı, yamru yumru ayaklı bir hizmetçi kadına gıpta etmenin ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Sulu sepken yağmur pencereye daha şiddetle çarptığı için ve başımın ağrısından dolayı böyleyim. Can sıkıntısı bu; biraz sonra Ursula'yla iğne işini yapabilirdi ve salatalık yüz yıkama jeli gibi birkaç kozmetiği, haşhaş başı mahlûlü ve balsam merhemi gibi birkaç tedavi eden şeyi ve çeşitli şifalı içecekleri birbirine karıştırdıkları odaya gidebilirlerdi. Sonra Celia ahırlara ve gözdesi Juno'nun yanına gidebilirdi; at en az Celia kadar hareketsizlikten ıstırap çekiyordu. Daha sonra Anthony gelince pek de bol olmayan fakat yine de karnını doyurmaya yetecek akşam yemeklerini yiyebilirlerdi. Yemekten sonra kısa kış öğleden sonrası çabuk geçerdi ve Ursula gök günlüğü ile çıkar ve mum ışığı ile dikkatle ertesi gün için yıldız falına bakardı. Daha sonra Ursula *Gesta Romanorum*'dan eski zamanlarda yapılan harikulade işlerin İngilizce çevirisini veya Robin Hood baladlarını ve hatta kukla gösterisinde tartışmadan önce genç Sör Thomas'ın Anthony'ye verdiği Wyatt'ın babası tarafından yazılmış aşk sonelerinin bulunduğu ince bir ciltten soneleri yüksek sesle okurken Celia iplik eğirebilirdi.

Ursula bu özlem ve yitik aşk şiirlerini pek sevmiyordu. Celia bundan evvel onların içinde acı-tatlı bir kara sevda bulurdu. Şimdi onları dinlemeye tahammülü yoktu.

Her gün başörtüsünü düzeltmeyi bitirdiğinde ve üzerinde sinek pisliği lekesi olan küçük aynada dalgın dalgın bakarken keyifsizliğinin altında yatan derin sebepleri fark ediyordu. Günlerini böyle kasvetli yapan ne hava ne sağlık sorunları ne de canının sıkıntısıydı. Mabel'ın Gerald'ın ilgisinden elini ayağını titreten memnuniyeti tekrar tekrar gözünün önüne gelmesiyle duyduğu boş haset ve Stephen onu Sör Thomas'la cilveleşirken yakaladığında öfkeli konuşmasından beri tamamen Celia'dan kaçmasıydı.

Celia yavaşça salona doğru yürüdü ve teyzesinin içeriden gelen heyecan dolu mutlu selamlama sesini duyunca girişte şaşkınlık içinde durdu. Şimdi kim gelmiş olabilir ki? Celia çok da ilgilenmeden düşünüyordu. Salona girdi ve candan bir kucaklama içerisinde boğuldu.

"Merhaba tatlım. Tanrı'nın adıyla, çok uzun zaman oldu, değil mi?"

"Maggie..?" dedi Celia hayretler içinde kalarak. Şöyle bir bakmak için geri çekildi. Kesinlikle Magdalen Dacre idi fakat en son Cumberland'de gördüğü aç, tedirgin sınır kızından tamamen çok farklı bir Magdalen'di.

Bu Magdalen gümüş brokar üzerine yeşil bir kadife giymişti; en iyi beyaz kürkle kaplı bir pelerini vardı; kestane rengi sırım saçları kürkle süslenmiş kukuletasıyla neredeyse görünmüyordu. Uzun kızılımsı boynu ve çilli göğsü modaya uygun parıldayan yuvarlak bir yaka ile çevrelenmişti. Hem tespihinin hem de karanfil kokuları yayan kıymetli taşlarla süslenmiş bir kutunun sarktığı altın bir kemer takıyordu. Ve büyük yetenekli ellerinde abartılı işlemelerle süslenmiş bir çift eldiven vardı.

"Biraz şaşırdın, ha, genç kız?" diye sordu Magdalen yaprak yeşili gözlerini kırparak. "Londra'da ne işim olduğunu hayatta tahmin edemezsin. Yoksa Anthony daha sana söylemedi mi?"

"Ha-hayır..." dedi Celia, "Onu günlerdir görmedik. Sürekli Saray'da."

"Ben de öyle!" dedi Magdalen kıkırdayarak. "Şanslı olduğuma inanıyorum."

"Evlendin mi?" diye sordu Celia göğsünde bir daralma hissederek.

"Hayır, hayır..." diye güldü Magdalen. "Hiçbiri değil." Ursula'yı da sohbetine dâhil etmek için ona döndü. "Kraliçe Hazretleri -Tanrı'nın gözü onun üstünde olsun- beni baş nedime olarak görevlendirdi. Bana bu iyi kıyafeti aldı."

Magdalen hevesli tebrikleri kabul etti, onun içtenliğinde herhangi bir reddetme belirtisi veya sahte tevazu yoktu. Hantal vücuduna ihtişam dokunuşu katan, sadece yeni kıyafetlerin etkisi değildi, Celia için aynı zamanda onların mevkisindeki değişimin yarattığı şok vardı. Cumberland'de kavgacı, vahşi, incelikten yoksun Dacrelar arasında Celia kendini hiç aşağılanmış hissetmemişti; şimdi Fetih'e kadar beş yüz yıl geçmişe uzanan -İsa'nın doğumu haricinde Celia'nın geçmişe dair bildiği tek tarih- baronlar ve kontlar sayesinde Magdalen'in asaletin ve soyun çocuğu olduğunun farkındaydı.

"Sen pek kendinde görünmüyorsun, küçük kız" dedi Magdalen ani-

den. Celia'nın yüzünü inceledi. "Solgun ve sıska; kapalı Londra havasından mı?"

"Hasta!" diye atladı Ursula. "İkimiz de öyleyiz. Nezle ve öksürük. Fakat iyileşiyoruz. Bizi ziyaret etmekle ne iyi ettiniz, Maggie. Sıkılıyorduk ve eve bağlandık." O da Magdalen'in değişimini iç bayıltıcı buluyordu ve Celia'nın eski ev dokuma elbisesini, her ne kadar yaptıkları ev işlerine uysa da giymemiş olmasını umuyordu.

"Seni unutmadım..." dedi durumu anlayan Magdalen. Celia'ya olan düşkünlüğü hararetle geçen son aylarda mecburen bastırılmıştı ve bugün Whitehall'da Kraliçenin saray odalarında görevi olmadığından iyi hislerle gelmişti. Celia'nın inceliğine ve gayet belli olan ümitsizliğine şaşırmıştı.

"Gel, tatlım" dedi, aklına aniden bir fikir gelmişti. "Burada üzüntülü olman için bir neden yok, bugün On İkinci Gece, cümbüş yapabiliriz. Bu gece sen ve Leydi Southwell Kraliçenin Whitehall'daki şenliklerine gitmek ister misiniz?"

"Saraya mı?" diye sordu Ursula şaşırmış bir şekilde. "Fakat biz oraya ait değiliz, Sör Anthony bize hiç böyle bir şeyden bahsetmedi."

"Düşünememiştir, bunlara önem vermez o" dedi Magdalen. "Büyük meselelerle uğraştığı için bunu gözden kaçırmıştır. Ancak sizin böyle mutsuz olmanızı da istemez. İşte bu yüzden sarayın kapıları bizim için sonuna kadar açık. Binlerce misafir ya da daha fazlası olacak. Saat üçte size bir seyis göndereceğim. O hâlde mesele hallolmuştur ve konuşmaya gerek yok."

Celia'yı bir kez daha kucakladı, Ursula'ya gülümsedi ve aceleyle gitti.

Mabel, genellikle sabah ayinini pek önemsemeden geç vakte kadar uyuduğu için ve Rahip Stephen artık ev ahalisini düzene sokamıyordu -nihayet kalktığında- Ursula ve Celia'nın Whitehall'a götürülmesi gibi bir şey asla onun başına gelmemesine rağmen belli belirsiz memnun oldu. Mabel'ın şimdi kendisi dışında bir sürü uğraşı vardı. Sık sık, Anthony'nin onu kasımda Arundel Kontesi'nin himayesi altında Kraliçeye sunduğu saraya gidiyordu.

"Tabii ki Fitzgerald da bu gece orada olacak" dedi Mabel kendini beğenmişçe. "Onunla akşam yemeği yememi istedi. Brüksel dantelli, yuvarlak yakalı yeni kıyafetimi giyeceğim. Lütfen, Leydi..." Ursula'ya döndü. "Agnes'e telleri daha sıkı dikmesini söyler misiniz? Onu tutmanıza şaşırdım, bir kör sıçan kadar beceriksiz ve suskun. Kısa bir süre sonra ben de *kendi* hizmetçilerimi tutacağım!" Mabel'ın tombul yüzü neşelenmişti, onu sevimli gösterecek biçimde gülümsedi.

"Evet, çocuğum, yapacaksın gibi görünüyor." Ursula sesinden ekşiliği uzak tutmaya çalıştı. Mabel için hayat güzelleşiyordu. Tüm kadınlar gibi, başarılı bir aşk ve *uygun* biri sayesinde, o da değişiyordu ki Ursula Mabel'ın bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadığını düşünüyordu. Muhtemelen Jüpiter ve Venüs'ün her ikisinin de yükseldiği bir anda kazara doğması hariç. Fakat *neden* o zaman doğmuştu? *Neden* yıldız falı büyük kısmı yabancı ellerde geçen uzun ve zengin bir yaşamı gösteriyordu? Ve kader de böyle bir yaşam sunuyordu. Tanrı'nın hükümlerini sorgulamak yasaktı, dini bütün bir kadına yasaktı. Ama Ursula'nın aklından Cowdray'de Üstat Julian ile yaptığı konuşmalar geçiyordu. Alaylı konuşma tarzıyla, bu hayatta etrafımızda olup bitenleri geçmişteki davranışlarımıza bakarak tahmin edebileceğimize dair bir açıklama getiriyormuş gibi görünüyordu. Bu hayatta olup bitenler dünya üzerindeki gelecek yaşamlarımızı da etkileyebilir. Eskilerden Plato, Cicero ve Ovid'den -kadın isimleri güç bela anımsıyordu- alıntılar yapmıştı fakat ürkmüş bir hâlde bu adamların putperest olduklarını söyleyerek karşı çıkınca gülmüştü ve demişti ki; "*Da vero* , o zaman Kilise Babalarınız vardır sizin". Sonrasında St. Gregory ve Origen ve hatta İncil'den bahsetmişti.

Ursula kendine engel olmaya çalıştı. Julian'ı ve Celia'nın garip bir şekilde hastalandığı gece Southwark'a gelmeyi reddederek ona verdiği acıyı düşünmek istemiyordu. Whitehall'da iyi görünmesi gerektiğinden, Celia'nın giysileri ve ruhunu hazırlamak için yapılacak bir sürü şey vardı. Belki de bu gece, yıllarca süren umudu artarak düşünüyordu, *bu gece* Julian'ın da önceden söylediği gibi Celia'nın kaderini değiştirecek.

Whitehall'daki saray bu On İkinci Gece'de tıklım tıklımdı. Kraliçe Mary hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Başını belirsiz yüzlere nezaketle sallayarak dinlenme odasındaki tahtına oturdu, bu yüzlerin sahipleri Lord Chamberlain'den dolayı ileri doğru aceleyle atılıp bir dizlerinin üzerine çöküyorlardı. Mücevherlerle parıldıyordu ve ince dudaklı, çimdiklenmiş küçük yüzü Mabel'ı geliştiren aynı simya ile şeklini değiştiriyordu.

Onun çok yakınında, en büyük arzusunun Prens Philip tarafından onaylandığına dair belgeler yani evlilik sözleşmelerini getiren İspanyol hükümet temsilcisi Kont Egmont duruyordu. Yüksek Amiral Başkanı olarak Clinton'ın yerine geçirdiği Lord William Howard, Mary'nin kulağına cüretkâr düşüncelerini fısıldarken kıkırdadı ve yüzü kızardı. Bu muhte-

şem genç İspanyol Prens kısa süre sonra tahtını ve *yatağını* paylaşacağı kişiydi. Yakında, yıllar süren ihmal ve engellenmiş bakirelikten sonra, sevmeye değer birine sahip olabilecekti. Onu seviyordu. Aslında Prens, Mary'den on yaş gençti fakat Kont Egmont, Philip'in ciddi ve ağırbaşlı karakteriyle yirmi yediden fazla olduğuna ve onun da Mary'nin portresine düşkünlüğüne dair Kraliçeyi ikna etmişti.

Mary'nin aşırı sevinci misafirlerine geçiyordu. Kral Henry'nin en güzel yıllarını andıran saray özgürlüğünden hoşnut kalarak saray odalarında dolandılar. Dışarısı soğuktu, Thames Nehri kısmen donmuştu, sulu sepken yağmur ilk önce kara dönüştü, sonra da çatırdayan buza fakat saray; aplikler, gürleyen alevler ve kadife ve kürk giyinmiş birçok bedenin ateşiyle sıcaktı.

İspanyol evliliği hakkındaki karşıt görüşleriyle bilinen oldukça zengin ve kibirli Pembroke Kontu ile dikkatli bir biçimde konuşan Anthony tahtın yanında duruyordu. Pembroke Northumberland'in dostuydu ve Kraliçe Jane için imza atmış, daha sonra Mary'nin bağışladığı başkaları gibi geri çekilmişti. Norfolk Dükünden sonra en güçlü asilzadeydi. Koyu bir şekilde Katoliklik karşıtıydı. Mary, Cowdray sahibini kabul edene kadar Anthony'ye karşı kibar davranmamıştı.

"Bu gece burada iğrenç gürültülü bir kalabalık var" dedi Pembroke. "Zavallı genç Kralımız böyle bir izdihama asla izin vermezdi. Bu insanlardan bazıları *alt tabakaya ait*! Majesteleri beni endişelendiriyor!"

Anthony kaşlarını kaldırdı ve "Gerçekten mi lordum, beni mi kastediyorsunuz?" diye sordu.

Kont ona baktı, "Hayır, hayır, sevgili şövalyem!" Damarları gözüken ince elini salladı. "Benim kastettiğim, kapının yanındaki gibiler."

Anthony oraya baktı ve Allenlar ve doktor kıyafetleri içerisinde genç bir adamla birlikte Üstat Julian'ı gördü. "Ben onları tanıyorum" dedi. "En genç olanı hariç hepsini. Onlar tamamen saygın insanlar."

Kont homurdandı. "O zaman - sizi temin ederim - İngiltere'nin dörtte biri saygın. En gençleri kendisinin pek de saygın olduğunu düşünmediğim John Dee. O kendisine doktor diyor ve Kraliyet Astroloğu olarak işe başladı."

"Aaa..." dedi Anthony, Kontun zehrinden hafifçe eğleniyordu. "Onun hakkında bir şeyler duymuştum."

"Tehlikeli bir kişi" dedi Kont. "Janus gibi iki yüzlü bir kara büyücü, simyacı ve cadı. Böyle bir alçağın sarayda ne işi var!" Kaplumbağa ağzını

kapattı ve ağır ağır yaklaşan Devonshire Kontu genç Courtenay'ı selamlamak için çekip gitti.

Ne kalabalık, bu nasıl bir gürültü! Anthony memnuniyet içinde düşünüyordu. İftiraya uğramış John Dee'nin hoş, zeki bir yüzü vardı ve asılsız iftira soyluluk sınıfında sık vuku bulan bir eğlenceydi. Ancak, kendini Kraliçeye ve onun huzuruna adadığı için kapının yanındaki dörtlüye katılıp Dee'yi kontrol etmeliyim, diye düşündü. Kalabalıktan yüksekte olan ve beraberinde Anthony'nin şaşkınlıkla Leydi Ursula ve Celia olarak fark ettiği iki kadın getiren Magdalen Dacre'ı görmüştü. Gülümseyerek ve pişmanlıkla ileri atıldı.

"Evet, efendim" dedi Magdalen pişmanlığı görerek. "Siz kadınlarınızı ihmal ettiğiniz için başkaları bu On İkinci Gece'de görevlerini hatırlatabilir."

Anthony güldü ve göğsüne vurdu. Her ne kadar onlarla ne yapacağını bilmese de "Benim suçum, bayanlar, sizi gördüğüme çok sevindim" dedi. Leydi Ursula'nın kendine ait güzel bir asaleti vardı; Celia her zaman hoştu ama bu gece Magdalen'in yanında küçük ve tereddütlü görünüyordu. Onlardan son derece hoşlanmasına karşın Anthony, her ikisinin de Pembroke'un kibirlice "alt takım" olarak gördüğü sınıfa ait olduklarını anlıyordu! Onlar Anthony'nin gerçek akrabaları değildi ve görgü kuralları olmadan, Kraliçenin yanında kendisine ayrılan yüksek masa şöyle dursun, ziyafetin düzenlendiği salonda yemek yiyebilirlerdi.

Magdalen şimdiye kadar saraya alışkın olmamasına rağmen ondaki bu ikilemi çabucak fark etmişti. Kendisi baş nedimelerin arasında yemeliydi ve Naworth Kalesi'ndeki kolay yöntemlerden oldukça farklıydı. Anthony'yi anlayarak ona hazin bir bakış attı ve neşeyle şöyle dedi; "Onlara sarayı ben gösterebilirim ve daha sonra arka odalarda yemeğimizi yeriz. Orada da pasta vardı, tatlım". Celia'ya gülümsedi.

"Teşekkür ederim Maggie" dedi Ursula canlı bir şekilde. "Celia ve ben kendi başımızın çaresine bakacağız. Bizi buraya getirmen çok hoş." Elini Celia'nın koluna koydu, Magdalen'in davetinin yarattığı sıkıntıyı ve kızın iyi kalbinin minnettarlığını anlayarak. Celia'yı oradan çekti.

"Burada değil..." dedi Celia cansız bir sesle.

Sonra Ursula, Allenlarla dikilen Julian'ı gördü.

"Ama neden olmasın?" diye aniden ekledi Celia. Çenesini kaldırdı, sesi kalınlaşmıştı. "Bir çift pasaklı serçe gibi tavus kuşlarıyla kaynaşmaya gerek yok ve en azından konuşacak birileri vardır."

Ursula, kızın Bayan Allen'a duyduğu nefreti aştığını görmekten memnun olarak başını salladı.

Fakat muhabbet eden yabancı kalabalığın arasından yol bulup geçerlerken Allen ailesi daha ilginç bir misafirin peşinde sürükleniyordu ve Julian, Dr. Dee ile baş başa kaldı.

"*Benvenuto*..." diye bağırdı Julian Ursula'nın elini öperken. "Her zaman şans eseri karşılaşırız, iyi şans."

Julian'ın dudaklarının dokunuşu Ursula'ya tatlı bir ürperti vermesine rağmen elini soğuk bir şekilde çekerek, "Şüphesiz!" dedi Ursula. "Çünkü bizi ziyaret etmeyi pek tercih etmiyorsunuz, hatta acil çağrılardan sonra bile."

Julian gülmeye başladı. "Sevgili Leydi Southwell, özürlerimi sunarım, Wat gerek olmadığını söylemişti ve gördüğüm kadarıyla Celia iyileşmiş, birazcık solgun ve ince, belki de..."

"Küçük hanıma 'yaşam iksirimiz'den verebilirdik." Celia'ya doğru ciddi bir şekilde reverans yaparak araya girdi John Dee. "Onu başka bir yerde denemeden önce mantıklı olurdu."

Celia, haftalardır ilk kez duyduğu kıkırdama isteğini bastırarak baktı. Yirmili yaşlarda çok zayıf bir adam görüyordu, büyük kancalı bir burnu, ince elmacık kemikleri ve dağınık seyrek bir sakalı vardı. Saçı gürdü ve gizemli sembollerle işlenmiş siyah bir takke takıyordu. Gözleri kahverengi ve vakurdu ve her zaman Julian'ın bakışları altında saklanan alaycı pırıltıdan tamamen yoksundu.

"*Benim* üzerimde ne denemek istiyorsunuz, efendim?" diye sordu. "Kulağa korkunç geliyor."

Julian güldü. "Elixer vitae, birazcık 'yaşam suyu'. Onu Dr. Dee ve ben hazırlıyoruz; yani boş vakitlerimizde. Paternoster Row'da bir laboratuvarı paylaşıyoruz. Siz ve Leydi Southwell orayı ziyaret etmelisiniz; imbiklere ve potalara ve Üstat John'un kristal içerisinde yüzen melek benzeri oluşumları görebildiği 'parlak taşına' hayretler edersiniz."

"*Büyü* mü?" diye fısıldadı Ursula gözleri parlayarak. "Fakat kesinlikle..."

Julian kadının tamamlayamadığı soruya cevap verdi. "*Beyaz* büyü, hanımefendi, büyücülüğe dair herhangi bir ipucu yok. Simya, fakat tıbbın genişletilmiş bir parçası."

"Evet, muhakkak" diye çabucak katıldı Ursula. "Bu sanatlara dair pek çok şey bilirdim. Siz beyler bana söyleyebilir misiniz; kükürt atığı dolunayda mı damıtılmalı yoksa onu yumurtanın beyazına mı koymalıyım? Bu konuda pek şansım yok, temizlenmiyor."

John Dee nazik bir şekilde ona cevap verdi. Böyle sorulara her zaman büyük önem verirdi. Ayrıca ciddi bir adamdı.

Julian ona saygı duyuyordu. Aralarındaki yeni arkadaşlık ve Dee'nin evini paylaşma daveti onu çok memnun ediyordu. Noel'de taşınmıştı. Okul bilgisi hâlen canlı, Avrupa'yı gezmiş bir arkadaş ve daha da önemlisi astrolojik yeteneklerine -ki bunların Julian'ınkilerden üstün olduğunu bizzat kendisi de kabul ediyordu- Kraliçe Mary tarafından saygı duyulan bir adam bulmaktan gayet memnundu. Dee, Kraliçenin yıldız falına bakmıştı. Bunun yanı sıra onu çocukluğundan beri tanıyan sürgün edilmiş Prenses Elizabeth'inkine de bakmıştı. Kuzeni Blanche Parry, Elizabeth'in dadısıydı ve Prensesin gizli baş nedimesiydi. Julian, kraliyet ailesine ait iki kız kardeşten daha genç olanın destekleneceğine dair tahminlerde bulunmuştu. Bu, ortalıkta söylenmemesi gereken bir düşünceydi. Ne Dee ne de o bu konuyu özel olarak bile tartışmadılar. Elizabeth hızla gözden düşmüş ve Ashbridge'e çekilmişti. Aralık ayına kadar Mary'nin kısa sıcaklığı yerini şüphe, kıskançlık ve muazzam bir rekabete bırakmıştı.

Celia teyzesinin neşeli sorularını hayal meyal dinliyordu. Başı yine zonkluyordu ve keşke gelmeseydik, diye düşünüyordu. Sarı-kırmızı elbisesini giydiğine pişmandı. Kötü şans getirmişe benziyordu. Bir an Simkin'e ne olduğunu merak etti. Onlar Londra'ya gelmeden önce Cowdray'den kaybolmuştu. Sadece bir gecede ortalıktan kaybolmuştu ve artık Wat oğlunun ismi geçtiğinde sinirli birine dönüşüyordu. Fakat *buradayım* işte, sarayda, ülkedeki en büyüklerin arasında, diyordu kendi kendine Celia. Mutlu olmalıyım. Ama kendini ihmal edilmiş ve yalnız hissediyordu.

"Bayan de Bohun?" diyerek bir adam koluna dokundu.

Arkasına döndü ve Sör John Hutchinson'a baktı. "Kutsal İsa!" dedi. "Efendim, beni şaşırtıyorsunuz." Gülümsedi. Celia'nın dudaklarının bir köşesindeki gamzesiyle gülümseyişi ve papatya yaprağı gibi küçük dişleri öylesine ışıldıyordu ki tombul şövalye çabucak nefes aldı. Sevincin onun için olduğunu düşünüyordu ve kalbi güm güm atıyordu. Oysa Celia sadece büyük bir hayranlıkla kendisine yaklaşan tanıdık bir yüz görmenin rahatlığı içinde gülümsüyordu.

"Ben yakında sizi görmeyi p-planlıyordum" dedi Hutchinson bir delikanlı gibi kekeleyerek. "Hep sizi düşünüyordum, Bayan Celia, fakat sizle tanıştığımız ge-geceden sonra hastalandım..." Duraksadı. Aslında, sağ ayak parmağından tüm eklemlerine kadar yayılan vahşi bir gut ağrısı ile

yataktan kalkamamıştı fakat yaşlılarda görülen bu hastalığa izin vermek istemiyordu.

"Siz beni düşündünüz mü?" diye ekledi yanağına dokunarak.

"Bir kere ve..." dedi kibarca yalan söyleyerek. "Ben de hastaydım." Öksürmesinin verdiği kasılmayı hatırladı.

"Bu havada dışarıda olmamalısınız" diye inledi şövalye, anında korkmuştu. "Size bakılmalı, üzerinize düşülmeli... Teyzeniz ihmalkâr." Ursula, manastırda bulunması haricinde Hutchinson'ı pek hatırlayamamasına rağmen; gruplarına birinin daha eklendiğini o anda fark eden adam, kadına öfkeyle baktı.

"Teyzem ihmalkâr *değil*" diye karşı çıktı Celia. "O bana karşı her zaman nazik ve dikkatlidir!"

"Tüm bunlar da nedir?" diyerek araya daldı Ursula. "Beni savunman mı gerekti, tatlım? Bayım tanıştığımızı biliyorum ama itiraf etmeliyim ki isminizi bilmiyorum."

"John Hutchinson, şövalye, Lincolnshire, Boston'dan, dul, elbise ve kumaş imalatçısı, Merchant Advanturers' şirketi üyesi, yaklaşık on bin pound servetim var ve hatta şu anda Calais'e gönderdiğim kargolarım batmazsa daha da fazla."

"Ne kadar güzel... Tanrı gücünüzü artırsın..." dedi Ursula. "Ne olursanız olun Sör John, ciğerlerinizde yeteri kadar nefes var."

"Asla çalılıklarda yenilmem" dedi. "Zaman kaybı." Kurnaz mavi gözleri doğrudan Ursula'ya bakıyordu ve Ursula, Celia'ya bakışlarını ve kare şeklindeki kalın çeneli yüzünü yakaladığında, onun ifadesinden biraz şüphelendi. Celia'nın farkında olmadığını da görebiliyordu. Kız sadece biraz kafası karışmış bir şekilde eğleniyor görünüyordu.

"Şimdi konuşmayalım, bu har gür içinde" dedi Sör John. "Yarın sabah manastıra uğrayacağım. Hanımefendi onu yatağına götürün, cereyandan uzak tutmaya dikkat edin." Reveransını yaptı ve hafif topallayarak kalabalığın arasından geçip gitti.

Ursula'nın yanakları kızardı ve dudaklarını ısırdı. Bir anda verdiği cevap öfkeydi. Şişman, küstah, yaşlı bir kumaşçı ona ne cüretle Celia'ya nasıl davranması gerektiğini söyleyebilirdi! Ne cüretle hazinesine göz dikebilirdi! O bir esnaftan başka hiçbir şey değil ve kendisi kadar da yaşlı. Bacaklarını ayıra ayıra manastıra geldiğinde kapıcıyı geçemez.

"Ah, endişelisin, zavallı Leydi Southwell" dedi Julian yavaşça. Tüm

olanları izlemişti. Özellikle Ursula ve Celia'ya dair bir şey olduğunda hemen dikkat kesilirdi. Gürültülü saray adamları, müzik, parıl parıl parlayan saray salonları titredi ve kaybolup gitti. Kadınlarla birlikte gölgeler içerisinde tek başına duruyormuş gibi görünüyordu ve keder dolu gümüş sempati ipleriyle onlara bağlanmıştı. Ya da hayır, sempati olmasına rağmen, daha da fazlasıydı. Hepsi bir örümcek ağında birbirine dolanmıştı ve onları yalnızca kendisi serbest bırakabilirdi -eğer- *si voglio veramente* -gerçekten istersem- ama ya bu örümcek ağı çetrefilliyse? Hepsi de sağlam çelik ağlara düşerlerse ya o zaman ne olacak? Ve Julian sert alaycılığıyla, kesmek için savaş baltasına sahip klasik bir kahraman değilim diye düşündü. Yine de, acıyarak Ursula'ya bakarken yüzü değişiyormuş gibi göründü. Kemikli Anglo-Sakson özellikleri, kırışıklıklar, beyaz saçı şeffaflaşmıştı, arkalarında zeytin derisi ve dalgın koyu gözleri olan daha genç bir yüz daha vardı. Bu, daha önceden âşık olduğu ve son derece acı veren bir yüz; anılar kaybolmadan önce bir zamanlar.

Ursula'nın yanına eğildi. "Londra'dan gitmelisiniz" diye fısıldadı. "Çabuk Celia'yı al, Cowdray'e git! Yarın!"

"*Cowdray*!" diyerek Ursula geri çekildi. "Neden, Üstat Julian, yollar buzlu, belimize kadar kar var. Sör Anthony asla izin vermez. Üstelik..." Sesi titreyerek ekledi, "Hizmetçileri denetlemem ve bazen de ev sahibesi olarak davranmam için burada bana ihtiyacı var. Bizim için Cowdray'de hiçbir şey yok."

"Orada güvendesiniz" dedi Julian fısıldayarak. "Celia için o zaman?"

Ursula inanmayarak ve kızgınlıkla ona baktı. "Ve ne zamandan beri bizim güvenliğimizle bu kadar ilgilisiniz? Size sıkıntı verdiğimizi iki kez açık bir şekilde göstermiştiniz..."

Julian iç çekti. Kötü bir şey olacağı hissi geçmişti. "*Do vera*..." dedi omzunu silkerek. "Öyle olabilir. Dr. Dee'nin görüşlerinden, ölülerle haberleşerek fala bakmasından etkilendim. Ben, Guiliano di Ridolfi, Uzman Doktor, çingene bir kocakarı gibi işaretler ve uyarılardan bahsetmemeli. Özür dilerim, leydim, burası boğucu. Kraliçe Majesteleri ve asilzadelerinin ziyafet salonuna geçtiklerini görüyorum. Biz de akşam yemeklerimizi yiyelim mi?"

Ursula'nın ertesi sabah Sör John Hutchinson'la yüz yüze gelmek gibi bir niyeti yoktu. Manastıra gelmemişti çünkü sabırsız ve kara sevdaya tutulmuş şövalye, Whitehall Sarayı'ndaki akşam yemeğinden sonra Sör Anthony'nin yolunu kesmişti. Anthony Ursula'yı özel odasına çağırıp bundan bahsetti.

"Yaşlı kumaşçı Celia'ndan dolayı aşk sarhoşu olmuş" dedi Anthony gülerek. "Derhâl onunla evlenmek istiyor. Çeyizin sorun olmadığını, onu çuval içerisinde bile alabileceğini söyledi. Celia'nın da kendisine âşık olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Bu kız ne yaptı böyle?"

"Hiçbir şey!" dedi Ursula hiddetle. "Geçen geceye kadar kukla gösterisinden beri onu hiç görmedi. Sör Anthony... Böyle bir evlilik mantıksız olurdu... Umarım... Umarım ona yüz vermediniz."

"Hayır, paketleyip yolladım. Yine de bir düşün, Hutchinson sağlam adamdır ve tüccar grubu arasında saygın bir şövalye. Hem zengin de. Neredeyse büyük babası olacak kadar yaşlı fakat Celia Lincolnshire'da kısa süre sonra dul kalsa bile epeyce mülke sahip olabilir ve o zaman istediği tercihi yapabilir. Mantıklı olmalıyız."

Ursula nefesini tuttu. Gözleri batıyordu. "O zaman neden onu yolladınız?" diye fısıldadı.

Anthony şaşırmıştı. "Sevgili Ursula, adam *Protestan*! Doğu kontluklarının besliyor gibi göründüğü dik kafalı, dindarlık taslayan kısmetlerden biri. Ebediyen engellediğimiz kısmet... Umarım. Celia'nın inancını gözden kaçırması nedeniyle doğuştan geri zekâlı olduğundan şüphem yok fakat ona zarar verebilirdi; bir eş kocasına uyar."

"Kutsal İsa..." Uzun bir iç çekti Ursula. "Öyleyse konu kapanmıştır. Sör Anthony..." Duraksadı ve aceleyle devam etti. "Size çok yük oluyor muyuz? Biri, Cowdray'e geri dönmemiz gerektiğini söyledi. Çalışıyorum... Her ikimiz de yardım etmeye çalışıyoruz..."

Anthony birkaç mektubu kendisine doğru çekti ve okumaya başladı. "Siz, siz çok yardımcısınız" dedi dalgın dalgın, Elçi Renard'dan gelen Latince mektuba kaşlarını çatarak. "Şeytan ele geçirmiş" dedi. "Adam hepimiz için şifreli yazmış olabilir, karanlık ipuçlarını ve imalarını anlıyorum. Stephen nerede? Çanın ipini çek, leydi. Umarım bunu anlayabilir. Yetenekli bir Latince uzmanı. Tanrı aşkına, nerede bu keşiş? Hep başpiskoposun sarayına gidiyor. Bana karşı olan görevini baştan savma yerine getiriyor ve korkarım bir sorun var."

"Sorun..." dedi Ursula çekinerek. "Artık dürüst Kraliçe tahtında güvendeyken nasıl bir sorun olabilir ki orada efendim?"

Anthony kızgın bir ses çıkardı fakat Stephen içeri girince yüzü parladı. "Harika bir zamanlama" dedi Anthony. "Bizden kaçtığına göre bizim burada vebaya uğradığımızı düşünüyor olmalısın. Bu saçmalıkların anlamı

mesdir?" Renard'ın mektubunu Stephen'a uzattı ve Stephen hızla mektubu taradı.

"Büyükelçinin ciddi bir ayaklanma kokladığını, hazırlanmamız gerektiğini anlıyorum" dedi Stephen. "Casusları her gün korkutucu haberler bildiriyorlar. İsyankârların buradan, Southwark'tan, Londra'ya saldırmalarından şüpheleniyor. Adamlarınızı toplayıp silahlandırmanızı istiyor."

Anthony keşişe baktı. "İnanamıyorum... Ah, All Saints' Günü'nde burada bazı belirtilere rastlamıştık fakat bir şeyler kaybolup gitmişti ve öfkeli Thomas Wyatt kuzu kuzu evine Kent'e dönmüştü."

"Kuzu, Kent'te bir ordu topluyor" dedi Stephen soğuk bir şekilde.

"Bizim de piskoposun sarayından haber getiren casuslarımız var ve bu sadece Wyatt değil. Courtenay, Sör Peter Carewe'in altında güneydeki güçleri topluyor ve yaşlı Suffolk Dükü, o da en kötüsüne hazırlıklı. Kızı dokuz gündür tahttaydı ve ona göre yeniden orada olmaması için hiçbir sebep yok. Zavallı küçük tecrübesiz kız, ülkeyi canlandırmaya uygun değil. Bir başkası belki."

"Bir başkası derken? Ne isyanı?" diye bağırdı şöminenin yanında şaşkınlıkla duran Ursula.

Her iki genç adam döndü. Onu unutmuşlardı. Anthony gülümsedi. "Sıkılmana gerek yok, Leydi Ursula" dedi nazikçe. "Hepsi geçecek."

"Ne geçecek?" diye sordu Ursula, yaklaşarak, bakışları sertti.

Bu yönünü Anthony'ye hiç göstermemişti ve Anthony şaşırmıştı. Rahmetli karısı varken belirsiz cümlelerle onu atlatırdı. Kadınlar -tabii ki de kraliyetten olmadıkça- erkek işlerine karışmamalıydı. Kadınların kendi özel işleri vardı. Leydi Jane gibi soylu kanından olurlarsa efendi bir şekilde boyun eğebilirlerdi. Onlar yatakta okşanmalı, gerekli mirasları almalıydı, evle ilgili konularda bazı uşakları denetlemeliydi. Fakat aksi takdirde...

"Bazen göründüğüm kadar aptal değilim" dedi Ursula. "Burada Southwark'ta tehlike altındaysak nedenini tam olarak bilmek *istiyorum*."

"Ve bilmelisin de, leydim" dedi Stephen aniden. Anthony şaşırmış görünmeye devam ediyordu. "Cevabı bir ceviz kabuğunun içine tıkıştıracağım. Kasımda burada seyrettiğimiz kukla gösterisini anlamadınız mı?"

Ursula duraksadı. "Kraliçenin, İspanyol Prens Philip ile yapacağı evliliği taklit ediyor gibi görünüyordu. Ve bunun nesi var? Gayet uygun görünüyor."

"Evet" dedi Stephen. "Majesteleri gibi düşünüyorsunuz. Ama İngiltere'nin çoğu böyle düşünmüyor. Bizim İspanyol kölesi olacağımızı

düşünüyorlar; Papa Cenapları'nın hükmü altında olacağımızı sanıyorlar. Böyle bir sonucu önlemek için pek çok İngiliz ayaklanmayı istiyor. Bunu yapmak üzereler. Yeterince açık mı?"

Keşişe şaşkınlık içinde bakarak onu başıyla onayladı. Günah çıkarma hücresinde bile onun böyle etkili konuştuğunu duymamıştı.

"Sizin ağzı sıkı biri olduğunuzu bildiğimden..." diye devam etti Stephen. "İkinci sorunuza da cevap vereceğim. 'Bir başkası' -entrika çevirmede aktif olmazsa en azından Protestan taraftarlarının sevgili umudu- Prenses Elizabeth."

"Anlıyorum..." dedi Ursula bir dakika sonra. Ne kadar anladığını söylemedi. Buradaki herkes ne kadar tehlikedeydi. Hem dinlerinin özgürce yerine getirilmesi hem de Anthony'nin geleceği, gelirleri, söz verilen asilzadeliği. "Teşekkür ederim Peder Stephen" dedi sessizce. "Size de teşekkür ederim Sör Anthony, hoş görünüz ve Celia'nın meselesini hallettiğiniz için."

Stephen kafasını bir anda yukarı kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Celia mı? Ne meselesi?"

"Ah..." dedi Anthony omzunu silkerek. "Gut hastası, yaşlı, Bostonlu hantal John Hutchinson Celia'ya bayılmış, hatırladın mı?" Sanırım, yapabilecek durumu varken bir erkek çocuk sahibi olmak istiyor; karısı kısırdı."

Stephen hızlı bir el hareketi yaptı. "Celia'dan başka bir sürü kız var *bunun* için!" Sesi garip bir biçimde boğulmuştu.

"Evet, muhakkak" dedi Anthony tüy kalemini gümüş mürekkep hokkasına batırırken. "Fakat herif Celia'yı istiyor. Deliler gibi arzuluyor onu. Bahar arzusu..."

"Ahlaksızlık..." dedi Stephen aynı boğuk sesiyle.

"Hayır, oldukça şeref verici. Zavallı, yaşlı keçi için çok üzgünüm, o bir kâfir ne yazık ki. Leydi Ursula'ya da söylediğim gibi Celia'ya bu kadar iyi bir eş bulmak zor olacak."

"Ahlaksız oyunlarıyla onunla evlenecek birini bulur" dedi Stephen. "Onun bekâretini uzun süre koruyabileceğinizden şüpheliyim. Leydim, onun şeytani tohumları var."

"Bu da ne demek?" diye öfkeyle isyan etti Ursula. "Bundan hoşlanmadım! İster keşiş olun ister olmayın Celia'ya iftira atmaya hakkınız yok. Kabalaşıyorsunuz, Keşiş Stephen. Bize Cowdray'de hep gösterdiğiniz kibar dindarlığınızı artık göremiyorum."

Stephen'ın zayıf yüzü daha da kızardı. Eli Winchester Piskoposu'nun

ona verdiği altın İsa heykeline gitti. "Tanrı'ya o zaman yaptığımdan çok daha iyi hizmet ediyorum" dedi kızgın bir şekilde.

"Eminim ki o da öyle düşünüyor" diye sertçe cevap verdi Ursula ve eteklerini kapıp çekerek geçti gitti.

"Sus, sus!" Anthony rahibinin yüzünü görünce kıkır kıkır güldü. "Onun hazinesine hakaret etmenin ne demek olduğunu sen daha iyi bilmelisin ve aşırı sert konuştun. Ters ters bakmayı bırak ve hizmetçilerimin listesi konusunda bana yardım et. Ne yazık ki burada çok fazla hizmetçi var. Cowdray ve Battle Manastırı'ndakiler için Wat'ı göndermeliyim. Bu kanlı havada onların tüm silahlar ve zırhlarla ilgilenmesi zaman alacak."

"Byfleet'teki depoda neler var?" diye sordu Stephen normal ses tonuyla, Anthony'nin babasının öldüğü Surrey yakınlarındaki ihmal edilmiş küçük bir evden bahsetmişti.

"Korkarım çok fazla bir şey yok, paslanmış birkaç zırh, birkaç mızrak ve baltalı kargı. Envanterler şu kasada, onları gidip getirir misin?"

"Dolayısıyla *şimdi* bir ayaklanmanın olacağına inanıyorsunuz?" dedi Stephen itaat ederken.

"Evet... Renard aptal değildir ve geçen gece Courtenay'ın saraydaki davranışını hatırlıyorum, elinin arkasından Büyükelçi de Noailles ve Suffolk Düküne fısıldamaları, tahammül edemeyeceğim kadar küstah ve bir çocuk kadar şeffaf. Ama ben tehlikeyi görüyorum."

"Ve memnuniyetle karşılıyor musunuz?" diye sordu Stephen kaşlarını kaldırarak.

Anthony onayladığını gösteren kederli bir ses çıkardı. Sürekli Kral Henry himayesinde Boulogne ve Morlaix kuşatmalarında ve İskoçlara karşı gösterdiği yiğitlikleri anlatan yaşlı Sör Anthony, yani babası gibi değildi; hiç savaş görmemişti. Gerçek dövüşler, Kral Edward'ı eğlendiren şövalyelere ait oyun turnuvaları ve mızrak dövüşlerinden ibaret değil. Asla bilinçli olmasa da Anthony'nin tüm mirasının – malikâneler, gelirler tamamen, saygı duyduğu ve korktuğu güçlü babasının çeşitli yiğitlikleri sayesinde olduğunun sonuna kadar farkındaydı.

"Byfleet'te küçük topların olduğunu görüyorum" dedi envantere bakarak. "Köprüyü korumak için onlara ihtiyacımız olacak. Şimdi... Adamlarımdan hangileri onu hazırlayıp ateşlemeyi biliyor?"

"Muhtemelen yaşlı Hobson" dedi Stephen. "Babanızın tüfekçisi değil miydi?"

Anthony kafasını salladı. Stephen ile birlikte şevkle hazırlık önlemlerine giriştiler.

İsyan ordusu 31 Ocak'ta Southwark'tan on yedi mil uzaklıktaki Dartford'daydı ve ulusal bir kriz olacağından hiç şüphe yoktu. Panik Londra'yı sarmıştı. Vatandaşlar evlerine gelebilecek bir tehditten korkuyorlardı ve çoğu, isyankârlara karşı sempatikti. İspanyol yönetiminin canavar hayaleti ve İspanyol Engizisyonu Mary'nin emirlerine sadakatten daha ağır basıyordu. Belediye Başkanı ve belediye meclis üyeleri bile yeni Kraliçeye itaat etmenin akıllıca olduğundan şüpheliydi.

On ikinci Gece'den sonraki iki hafta boyunca Anthony ve Stephen söylentileri değerlendirmeye çalıştı. Batı'daki ayaklanma çökertilmişti. Sör Peter Carewe, Fransız askerlerinden oluşan bir istila ordusunu yönetmek için Fransa'ya kaçmıştı. Suffolk Dükü, Orta İngiltere'yi uyandırmak amacıyla orta kesimlere doğru kayboldu. Elbette High Street karşısındaki, Anthony'ye ait Southwark Sarayı aniden kapatıldı ve ölü gibiydi. Yalnızca Sör James Wales'ta güç toplamaya başlamıştı. Kimse onun oraya varıp varmadığını bilmiyordu. Genç Devonshire Kontu, kısa süre sonra Kral olacağından ve birkaç ordunun onun adına Londra üzerine yürüdüklerinden fazlaca övünerek bahsediyordu. Sonra o da saraydan kayboldu. Tek kesin olan şey Thomas Wyatt önderliğinde Kent'teki ayaklanmaydı. Rochester şehrini işgal etmişti ve gizli ajanlarıyla niyetinin Kraliçeyi zindana kapatmak olduğuna dair meydan okuyan bir mesaj gönderdi. Wyatt'ın daha dikkatsiz yandaşları tarafından Kraliçenin hayatına yönelik tehditler vardı.

Anthony 1 Şubat'ta Londra'dan Southwark'a gitmek üzere Londra Köprüsü'nden dörtnala karşıya geçiyordu. Manastır merdivenlerini hızla çıktı, şapkasını bir masaya fırlattı ve toplanmış ev ahalisine seslendi. "Kraliçe bu işi halletti! Tanrı onu korusun. Onu duymuş olmalısınız! Küçük bir aslan kadar cesur, bir kumru kadar aldatıcıydı ve Guildhall'daki titreyen ödleklerin hepsini yendi. Londra sonunda silahlanıyor!"

Ursula, Celia ve Mabel dehşetle ona baktı. Son günlerde Anthony'nin manastır bahçesindeki küçük karargâhlara, geçiş yollarını karıştıran, mutfağa tıkışan, homurdanıp soğuktan titreyen, palto zırh ve miğfer içindeki korumalara alışmışlardı. Havanın yanı sıra Anthony'nin tüm evlerinde karşılaştığı şüpheli isteksizlik de Wat'ın asker toplama çaba-

larına ciddi şekilde engel olmuştu. Anthony'nin emirlerini ilettiği güçlü adamlar mırın kırın ettiler, bahaneler uydurdular ya da yalnızca başlarını salladılar ve sonra da Southwark'a ilerlemek üzere buluşma saatinde hiç gelmediler. Güç bela yirmi kişi geldi.

"Kraliçenin bir konuşma yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordu Ursula şüpheli bir şekilde. "Windsor'a kaçtığını sanıyordum."

"*O* değil" diye bağırdı Anthony. "Kendisi ve nedimeleri Guildhall'a gitti, size söylemiştim. O yağlanmış belediye başkanı ve meclis üyelerini utandırdı. Şimdi onun için savaşacaklar. Şehir savaşacak. Muhteşemdi! Kral Harry kızıyla gurur duyardı!"

"Maggie Kraliçeyle birlikte orada mıydı?" diye sordu Celia kıskançlıkla. Üç kadın son zamanlarda kötü havanın yanı sıra güvenlik için yeniden manastırda saklanmaya başlamıştı.

"O da vardı." Anthony kıza gülümsedi. "Magdalen Dacre'ı kaçıramazsınız; Northland'ın tanrıçası. O da yalvarıyordu, dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum. Bir kadının Tanrı'ya hürmetini seviyorum. Ah, Wat ..." Becerikli hizmetlisi uzun adımlarla içeri girince birdenbire durdu. "Sonunda harekete geçiyoruz! Londra silahlanıyor!

"Sonunda..." Wat aşağılayarak ateşe tükürdü. "Zamanı gelmişti. Kıçlarını hiç kaldırmayacaklarını düşünüyordum. Fırıncının oğlu, Wyatt'ın Black'eath'da dört bin adamı olduğunu söylemek için uğradı. Fakat ben Wyatt'ın şimdi Deptford'da Thames Nehri'ni geçmekte olduğunu duydum. Adamlarımız vakit öldüren bu bekleyişten bıktı. Çoğu Bankside genelevine gitti; en azından fahişeler onlara yapacak *birşey* veriyor."

"Onları topla gel, çabuk!" dedi Anthony etli böreği midesine indirerek. "Efendilerim Pembroke ve Clinton'ın emrettiği üzere köprü patlamadan önce onları oradan geçirmeliyiz."

"İkisi mi? " dedi Wat tiksinerek. "Ne zamandan beri görevdeler? Norfolk Dükü nerede?"

· Anthony hızla günün olaylarını anlattı. Kraliçe için Rochester'ı kaybeden seksenlik Norfolk Dükünün komuta etme görevine son verilmişti. Piskopos Gardiner'in yerine Pembroke Kontunu ve Lord Clinton'ı atamıştı.

"Yılanbalığı gibi her ikisi de kaypak" dedi Wat. "Ve karışıklık, beceriksizlik, kıyım ve değişim için; bu duyduğum en aptal münakaşa. Wyatt'ın nehrin hangi tarafından saldıracağını bile bilmiyorlar."

"Onun, kuzey kıyısına geçeceğini düşünüyorlar" dedi Anthony, "El

koyduğu tüm kayıklarla geliyor, öyle görünüyor ki Kule'yi ele geçirmeye çalışacak."

Celia gerçek değilmiş hissiyle dinliyordu. Bu, Aldgate yakınında izlemeye gittiği kanlı bir oyun gibiydi. Erkekler heyecanlıydı, ağızlarını kımıldatıyorlar ve el kol hareketleri yapıyorlardı. Fakat birazdan oyunun sona ereceğini biliyordun. Oyuncular reverans yaparlardı, mumlar söner, sahne boşalır ve herkes evine giderdi. Keşke uzaklarda, havanın yumuşak ve ılık olduğu, kumları altın gibi ve ağaçların sadece daha tatlı olan şeftali gibi meyvelerle aşağılara eğildiği Batı Adalarında olsaydım ve âşık olduğum biri elimden tutsaydı, diye düşünüyordu.

Düşü, Stephen'ın Salon'da belirlemesiyle bozuldu. Erkeklere katıldı ve onlardan daha sessiz olmasına rağmen, onun da hararetli olduğunu ve sert yorumlar yaptığını görebiliyordu. Kederli bir kol hareketiyle Anthony'nin ona verdiği güzel, bağlı bir zırh gömleğini reddettiğini görüyordu. Anthony'nin şöyle dediğini duydu. "Ah, Giy şunu! Bu kâfirler rahiplere saygı duymazlar. Maidstone'da bir papazı öldürdüklerini duydum. Üstelik senin burada kalıp kadınları korumanı istiyorum. Sana dört adam bırakacağım. Eğer dinî vicdanına aykırıysa silah taşımak zorunda değilsin fakat kesinlikle emir verebilirsin."

Stephen kafasını salladı. Silahlarını kontrol etti.

Ursula'nın ağzı kapalıydı ve sakindi. Düşüncelerinin çoğu kıtlık yönündeydi. Anthony'nin koruması tüm ekmeklerini bitirmişti. Her zamanki un çuvalları Surrey'den gelmemişti. Bira da bitmişti ve yakındaki hanlar erkeklerin tiksindiği küçük biradan başka bir şey satmıyorlardı. Yakıt az kalmıştı, hem odun hem de kömür. Çünkü mutfaktaki ateş sürekli harlıyordu. Ursula kafasında hesap yaparken ayağı takılmıştı.

Mabel kederine geri dönmüştü. Kriz başladığından beri Gerald'ı görmemişti. Esneyerek ocağın ucuna çömelmişti ve zaman zaman umarsızca onu dürtüyordu.

Stephen en son Celia'ya baktı ve onun kendisi üzerindeki derin düşünceli bakışıyla karşılaştı. Bu onu şok etmişti.

Celia'nın ahlaksız davranışlarının Stephen'ı kızgınca öğütler vermeye kışkırttığı All Saints' Günü'nün gecesinden beri, Stephen, Sör Anthony'nin işleriyle ve oldukça nefret ettiğini hissettiği Celia hakkındaki düşünceleri için piskoposun sarayına yaptığı kendi hoş ziyaretleriyle aşırı derecede meşguldü. Olsa olsa budala bir çocuk – en kötü ihtimalle Şeytan'ın bede-

ne bürünmüş tuzaklarının bir örneği olan on beş yaşında tecrübesiz bir kız; her iki durumda da ihmal edilmişti.

Bu geniş gözlerinden attığı kararlı, anlaşılmaz bakış artık çocuksu değildi. Ne de işvenin izlerini taşıyordu. Hem samimiyet hem de saklanmış bir şey -eski bir bilgelik- vardı değişmez gözlerinde ve Stephen gözünü yana çeviremiyordu. Nabzının atmaya başladığını hissetti ve ısı damarlarını yakıyor gibi görünüyordu. Altın İsa heykelini tuttu ve sarsılarak Anthony'ye döndü.

"Diz çökün!" diye emir verdi. "Koruma ve ilahî yardım için üç kez Paters ve üç kez de Ave'i söyleyeceğiz."

Anthony, Stephen'ın sesindeki sertliğe şaşarak ona baktı.

Bir dakika sonra hepsi itaat etti – Anthony, kadınlar, Wat, Salon'daki avuç dolusu hizmetçi ve koruma.

Erkekler hürmetle şapkalarını çıkardı, ellerini kenetledi ve Stephen'a baktı. Tanrı'ya ve Kutsal Meryem'e dua etmekten ziyade savaş emirleri yağdırıyor gibi görünen sert, genç keşişin dualarını tekrar ederek uyum içerisinde mırıldandılar.

Stephen onları havada iki keskin vuruşla kutsayınca, Ursula aniden rahatlayarak "Çok uygun" dedi. "Şişş!" diye atıldı sonra. "Nedir bu?"

Uzaktan gelen ve manastır pencerelerini tangırdatan üç bomba sesi duydular.

"Kule ateş açıyor, Bayan" dedi Anthony. "İsyankârlar orada görünmedikçe onları dışarıda tutmaya çalışıyorlar. Wat, İsa aşkına, köprüyü yıkmadan önce acele et, sudan karşıya asla zamanında geçemeyebiliriz."

Sör Thomas Wyatt'ın birliği iki gün sonra, 3 Şubat Cumartesi günü Southwark'a girdi. Kasaba vatandaşları Bermondsey Yolu'nda kuvvetli adımlarla yürüyüşlerini ve toynak seslerini gerçekten duyana kadar, Wyatt'ın planlarına göre kafa karışıklığı sürecekti. Ardı ardına bir iki felaket haberi alarak Deptford'da amacına hizmet eden değerli saatlerini boşa harcayan Wyatt'ın kendisinin de paylaştığı bir belirsizlik sürecekti. En son hamle Orta İngiltere'yi harekete geçirmek yerine Warwickshire'da bir ağaçta utandırıcı bir şekilde saklanırken yakalanan Suffolk Dükünün yerini terk etmesiydi. Wyatt, Kentli adamları ve Rochester'da ona katılan Londra dönekleri haricinde tüm desteğini yitirmeye başlamıştı, ama yine de saldırı planlarına devam ediyordu. Başını yüksek tutuyor; yol boyunca

kepenk aralarından bakan birkaç korkmuş yüzün tedirginliklerini giderirken gururla atına biniyordu. "Ey halk, size zarar vermeyeceğiz! *Sizinle* kavga etmeyeceğiz. Dışarı çıkın! Gerçek İngilizler! İspanya'nın demir ökçeleri altında sürünmek istemiyorsanız dışarı çıkın!"

Fakat vatandaşlar kapalı kapılarının arkasında titremiş kalmışlardı. Wyatt'ın ordusu ve birkaç uyuz sokak köpeğinden başka hiçbir şey hareket etmiyordu Southwark sokaklarında.

Wyatt Londra Köprüsü'ne doğru yürüdü ve şehir tarafında bir takım silahın kurulduğu Thames Nehri'nde parçalar hâlinde sallanmakta olan kaldırma köprünün ortasını buldu. St. Savour's etrafında ve Winchester Piskoposu'nun sarayına ait donmuş bahçelerin arasında dolanan birliklerine bundan bahsetmedi. Teğmenleri, Rudstone ve Isley ile görüştü. Bombardıman tehlikesine rağmen köprüyü onarmaya karar verdiler. Artık ne buz kütleleriyle dolu Thames üzerinde ne gemiler ne de Surrey kıyılarında kayıklar vardı. Kısa süren kış günleri geçmişti. İsyankârlar meşalelerini yaktılar; hareket eden bin ışığın aniden Southwark'ta belirlemesiyle, diğer kıyıda çaresiz bir şekilde sıkışmış olan Anthony, Wyatt'ın güçlerinin nerelerde olduğunu ilk öğrenen kişi olmuştu ve manastırını kötü bir korumayla bırakma kararına lanet etti. Ama orada onlar için hiçbir şey yapamazdı, dolayısıyla hemencecik dua edip Whitehall'a Kraliçenin yanına gitti. Onu gayet sakin buldu fakat Magdalen haricinde tüm nedimeleri korku içerisinde sızlanıyorlardı. Magdalen dayanak oluyordu. "Bu otlakçı, sınır baskını yapmayı düşünüyor" dedi neşeyle. "Ama hakikaten büyük ölçüde... Fakat sızlanmak ve inlemek sizin için iyi olmaz, hanımlar." Böylece nedime arkadaşlarını cesaretlendirdi. "Gerekirse savaşabilirsiniz, zorunda kalınca İskoç sularına sinsice giren bir alçağın kafasını yarardım."

Anthony kıkırdadı ve Kraliçe de gerçekten gülümsedi. Mary, Guildhall konuşmasını yapması için ona ilham veren yüce cesareti göstermeye devam ediyordu.

Wyatt adamlarına, bombardımandan korunmak için Southwark kıyısında bir siper kazmalarını emretti ve ordunun ruhunu cesaretlendirmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Southwark'ta bir ya da birkaç gün oyalanabileceklerini ve kesinlikle hiçbir yeri yakıp yıkmamalarını söyledi. Hanlarda yiyecek ve içeceklerin bedelini ödemelerini ve herhangi bir mülke zarar vermemelerini tembihledi. Yardımlarına gelen Fransız ge-

milerinden yakın yardım ima etti; köprü kısa sürede tamir edilemezse ırmağın yukarısındaki Kingston Köprüsü'ne hareket edip Westminster üzerinden Londra'ya saldıracaklarını fütursuzca söyledi. Zafer neredeyse avuçlarının arasındaydı. Adamları ona tezahürat ediyordu. Çalışanlar siper açmak için donmuş toprağı kazıyorlar ve gürültülü bir şekilde vuruyorlardı. Wyatt'ın nöbetçileri kırık köprünün güney ucunda devriye geziyordu.

Saat on birde kara soğukta manastırın ana kapısı Stephen'ın pek ummadığı şekilde rahatsız edilmişti. Sadece Ursula ve iki kızı değil, Ursula'nın topal hizmetçisi Agnes Snoth da dâhil çamaşırcı, kilerci ve oda hizmetçilerinin hepsini, yani tüm kadınları salona topladı. Topu topu dokuz kişileridi. Kadınlar Ursula'nın kilerdeki kilitli sandıktan aldığı çok pahalı kuru üzümleri çıtır çıtır yiyorlardı. Stephen hemen dua kitabına bakıp otomatik olarak dudaklarını kıpırdatarak yüksek masanın bir ucuna baktı. Celia, St. Saviour's verandası etrafında titreyen meşaleler altındaki adamları görmeye çalışarak dar pencerelerden birinin yanında duruyordu.

Manastırın ana kapısındaki devasa meşe kapı üzerinde silah dipçiklerinin gümbürdemesini hepsi duyuyordu. Bir kurşun cama çarptı; bir adamın ıstıraplar içerisinde bağrışları yükseliyordu.

"Bu aşağıdaki gürültü patırtı da ne?" diye sordu Ursula sessizce. "İçeri girmeye çalışıyorlarmış gibi geliyor."

"Evet" dedi Stephen kalkıp dua kitabını kapatarak. "Burada kalın, hepiniz, kımıldamayın." Dışarı çıktı ve arkasından salon kapısını sürgüledi. Son basamağa kadar merdivenlerden indi ve girişin silahlı adamlarla dolu olduğunu gördü. Ana kapı sonuna kadar açıktı. Kapıcı duvardaki oyuğa sinmişti. Anthony'nin korumaları hâlen daha mücadele etmelerine rağmen, iplerle sımsıkı bağlanmışlardı ve karargâh tuvaletleri yanındaki yığına atılmışlardı. Aşçı ve bulaşıkçıları mutfakta toplanmıştı; Wyatt'ın okçularından biri onları varilli bir ateşli silahla cumbada tutuyordu.

Thomas Wyatt, kılıcını çekerek merdivenin ayağında Stephen'ı karşılamak için ilerliyordu.

"İyi günler, iyi keşiş" dedi hızlı ironik bir bakışla. "Benedikt! İzinsiz girdiğimiz için bizi bağışlayın lütfen fakat Sör Anthony'nin malikânesinin karargâhlarım için muhteşem bir yerde bulunduğunu düşündüm. Emrettiğim gibi davranırsanız kimse zarar görmeyecek."

"Peki, bu nedir?" dedi Stephen merdiveni korumak için içgüdüsel ola-

rak kollarını uzatarak. "Şiddet olmayacağına söz vermiştiniz. Hatırlıyorum, ama korumalarımı kaba kuvvet kullanarak etkisiz hâle getirdiniz."

Wyatt homurtulu bir ses çıkardı. "Yumurtaları emmek kadar kolay oldu! Sör Anthony size daha cesur bir grup bırakabilirdi. Caddeden kuzey kulesinde bir topunuz olduğunu gördüm. En iyi okçularımdan birkaçını oraya gönderesim var ve topu koruyacak bir topçu uygun yöne hedef almıştı."

Stephen'ın elleri taş parmaklıkları tuttu. "Bu merdivenlere çıkmanızı yasaklıyorum, Tanrı adına, ebedi lanet üzerine yasaklıyorum!" Sesi keskin ve netti.

Wyatt biraz geri çekildi, uzun siyah şekle ve gerilmiş kollarına baktı. Altın İsa heykelini gördü. Çocukluğunun uzun zaman önce unutulmuş inançları bir an onu sarstı. Sonra kendine geldi.

"Ne? Neden bu kadar kızgınsın sevgili keşiş? Silahlar ikna edebilir ama öfkeli sözler asla. Çekil yolumdan!"

Kılıcını kaldırdı ve kılıcın düz kısmıyla omzuna şiddetli bir darbe indirdi. Keşiş dengesini kaybetti ve taş zeminde dizlerinin üzerine düştü. Wyatt adamlarına işaret verdi.

"Bağlayın onu. Diğerleriyle birlikte atın! Geri kalanınız benimle gelsin."

Wyatt adamlarından otuzunu arkasına takarak merdiveni çıktı. Salonun sürgüsünü açtı ve içeri girdi. Korkudan sinmiş kadınlar ona bakıyorlardı. Bir çamaşırcı kadın çığlık attı. Mabel bir duvar askısına sıkıca tutunuyordu ve burnundan ses çıkarıyordu. Ursula arkasında Celia ile ona doğru ilerledi.

"İyi akşamlar, Sör Thomas" dedi Ursula çok soğuk bir saygınlıkla. "Girişiniz merasimsiz oldu. Keşiş Stephen'a ve korumalarımıza ne yaptınız?"

Wyatt reverans yaptı, besbelli hiçbir erkeğin olmadığı salonda gezinen gözleri Celia'ya takıldı. "Korkacak bir şey yok, leydi" dedi Ursula'ya. "Burada kalın ama sanırım bir rehbere ihtiyacım var. Bu eski yer bir sürü yolla dolu. Siz, küçüğüm" diyerek Celia'nın koluna dokundu, "Birkaç hafta önce size aşk şarkıları söylüyordum, şimdi onları geri ödeyebilirsiniz."

"Ya gelmezsem?" dedi Celia muhteşem soğukkanlılıkla. Ursula korkmuş bir ses çıkardı ve kadınların kalanı soluk soluğa kaldı.

"O zaman sizi zorla götürürüm, tatlım" diye cevap verdi Wyatt ve onu belinden tuttu.

"Git onunla Celia!" diye bağırdı Mabel hıçkırarak ağlayarak. "Ne derse yap yoksa hepimiz öleceğiz!"

"Bundan şüpheliyim" dedi Celia. "Sör Thomas nazik bir şövalye, hepimize göre görüşleri yanlış yola sapmış. Elbette gideceğim, telaş yapmaya gerek yok."

Ve en büyüleyici hâliyle gülümsedi; gamzesi, kıvrık kirpikleriyle çok güzeldi.

Wyatt kadınlar kadar şaşkın ve de memnundu. Celia'nın gülüşü ümit vericiydi ve cezbediyordu. Adamlarını plana göre yerleştirmeye, manastır çatısından köprüyü ve siperi müdafaa etmeye çalıştıktan sonra şafaktan önce sunulan hoş, sulu meyveleri toplamak için zaman vardı.

Celia'yı Salon'dan çıkardı ve büyük kapıyı sürgüledi. Kız güldü. Tüm derin düşünceleri ve üzüntüleri baş döndürücü bir heyecanın gölgesinde kaldı. Karşısında bir savaş ve eylem adamı, isyankâr bir lider vardı ve kız onu gücü altında tutuyordu. Adamın sert kavrayışlarını belinde hissetmek hoşuna gidiyordu, zırhlı gömleğinin soğuk sertliğini seviyordu. Ahlaksız ve temiz Celia..." ona şarkı söylüyordu. Kuzey tavan arasındaki odaya doğru aşağı yukarı merdivenlerden, açılı yollardan birlikte ilerlerken ona baharda çaldığı gibi kur yapan ut seslerini tekrar dinliyordu ve bu çılgın düşüncesiz anlarda sadece arzulanmanın ve kaçmanın hazzını duyuyordu.

Yaşlı Hobson'un küçük topu koruduğu ufak kuleye giden yola götürüyordu Wyatt'ı. Wyatt'ın adamları arkalarından gümbürdüyordu. Kirişler arasında bekleyerek kuzeyden esen şiddetli bir rüzgârın açık kapıdan girmesiyle mumu korumak için geri çekildi. Yanaklarını acıtıyordu ve nefesini kesiyordu. Tepesindeki boğuşmanın farkındaydı ve sonra Wyatt'dan zafer nidası geldi.

Adamlar bir şey taşıyarak büyük merdivenden iniyorlardı. Onu tozlu tavan arası tahtalarına serdiler.

"Hâlâ yaşıyor. Çetin yaşlı piç!" dedi bir ses. "Sen de diğerleri gibi inatçısın!"

Celia aptalca aşağıya baktı. Yığının yaşlı Hobson olduğunu ve siyahımsı bir damlanın dudaklarından sakallarına doğru aktığını görüyordu. Mumuyla yaklaştı. "Kan..." diye fısıldadı geri çekilerek. "Onu sen mi öldürdün?" Wyatt'a bakıyordu.

"Hayır, hayır, sevgilim" dedi şövalye sabırla. "İyileşecek. Ona bakın adamlar! Şimdi, Celia beni daha sıcak bir odaya götür, nehre bakan bir oda olmalı. Gel tatlım, seni ne rahatsız ediyor, sersemlemiş gibi davranıyorsun!"

"Sadece benim odam var..." dedi ince bir fısıltıyla, güç bela dikkat ediyordu ona. Hobson neşeli yaşlı bir adamdı. Surrev'den geldiğinden beri nazik şakalarıyla, değişmeyen iyi mizahıyla tüm manastırı canlandırırdı. Ve şimdi yüzü St. Saviour's'daki kötü patronlar kadar acayipti, dili, sakalını lekeleyen kahverengimsi balçığın yanında ağzından dışarı sarkıyordu. Göz yuvarları seğiren göz kapakları arasında beyaz görünüyordu, tıkır tıkır bir ses geliyordu boğazından. Wyatt'ın adamlarından biri onu kaldırıp omzuna alınca bir çıtırdama sesi geldi ve kan zemin döşemelerine oluk oluk aktı.

Wyatt kızın kolunu tuttu ve Hobson'u görmesin diye hızla döndürdü. "Odana" diye inledi, kötü hadiseye sinirlenmiş bir şekilde. Şehvet dolu eğlence havasının bozulduğunun, kızın işvesinin ortadan kaybolduğunun ve onu zorlamak durumunda kalacağının farkındaydı.

"Odana, hayatım..." Şimdi sesini yumuşatmıştı ve daha ikna ediciydi. "Sadece nehri ve köprüyü görebileyim diye, ondan yani." Gür altın saçının bir tutamını kaldırıp öptü. "İşte beni ağına alan, hızla tuzağına düşüren ve aşkın esiri hâline getiren parıldayan ağ bu."

Bugüne kadar kimse Celia ile böyle konuşmamıştı; titriyordu. Tüm karanlık ve boş yolları sessizce geçip Ursula'yla paylaştığı odaya, manastırın ön kuzey kısmına doğru gittiler. Orası daha sıcaktı, kömür korları ızgarada hâlâ al al parlıyordu.

"Orası nehir tarafına bakan pencere" diyerek gösterdi.

Wyatt güldü. "Pencerede bir çiçek! Ben sadece yatağı görüyorum sevgilim; hem de çok hoş bir yatak." Elini, oyulmuş meşeden dört yaftaya, çiçekli desenlerde Ursula tarafından işlenmiş zengin bir yatak örtüsü ve yastıkları göstermek için ipek iplerle geri çekilmiş kırmızı brokar perdelere doğru salladı.

Wyatt, nefesinin altından mücadele ederek ve lanetleyerek zincir zırh gömleğini çengelden çıkardı. Hızla kaygan yığınlar hâlinde yere düştü. Çorabının uçlarını çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Celia dolaba doğru geri çekilerek.

"Bana masum çocuğu oynama..." dedi Wyatt karışmış şeritlerden birini vahşice koparırarak. "Çok fazla zamanımız yok. Adamları uzun süre bırakamam."

"Zaman..." nefes aldı Celia. Dolaba doğru daha çok büzüldü, kollarını tehlikedeki bekâretinin çok eski bir hareketiyle bağrına doğru bastırdı.

Öfkeyle bakıyordu kıza ve bu öfkesi hızla arzuya dönüşüyordu.

"Son All Saints'te Salon'da pek bir ateşliydin. Şimdi bir centilmen olamayacağım. Haftalardır bir kadınla birlikte olmadım ve beni buraya sen getirdin!" Uzun adımlarla odanın ucuna gitti ve onu yakaladı, eğilip boynunu ısırırken tek bir vahşi hareketle korsesini yırtıp açtı. Celia bağırıyordu ve yüzünü tırmaladı.

"Bağır!" derken Wyatt nefes nefese kaldı. "Ve bu sana zevk verecek, duyabilecek kimse yok! Seni küçük sürtük, tam bir baş belasısın!"

Kollarını bağladı ve onu yatağa sürükledi. Tam o sırada kapı açıldı. Stephen dehşete düşmüş bir hâlde kapı eşiğinde duruyordu. Wyatt'ın korumaları tarafından Hobson'a son ayini yapması için çözülmüştü ve Celia'nın Salon'dan kaçırıldığını görünce manastırı aramaya çıkmıştı.

Wyatt Celia'yı yere attı ve bağırdı. "Çık buradan dışarı! Seni değersiz hadım!"

Stephen bembeyaz olmuştu. Aniden İsa heykelini çekti; zincir, Wyatt'ın zırh gömleğinin üzerine düştü. Kıvrak bir hareketle Wyatt'ın sakallı çenesinin ucuna vurdu. Şövalye domuz gibi homurdandı. "Ahh!" Ve aniden yere yığıldı. Stephen ve Celia donmuş bir hâlde yan yana dururlarken St. Saviour'un çanı bir kez çaldı.

Wyatt baş dönmesinden kurtulmak için kafasını salladı ve yavaşça dikildi. Çenesini hissetmeye başlamıştı. Yeniden görmeye başlayınca, ağzı açık bir şekilde, başında durmakta olan Stephen ve Celia'ya baktı.

"Şuna bak!" dedi hâlsizce. "Bunu kim tahmin edebilirdi ki? Keşiş, kuvvetli keşiş ve genç kız... Cazibeni garip yerlerde kullandın, hayatım... Ama ben sana minnettarım, Keşiş Stephen, sen bana görevimi hatırlattın. Erteleme elem verici bir hata, nadiren yaptığım bir şey... Suçlandığım acelecilik..." Dikkatlice ayağa kalktı ve çorabını çekti, ilikledi. Stephen'ın İsa heykelini zırh gömleğinin üzerinden aldı ve altın haçı kömür kovasına attı. Zırhını giydi ve aralıktan dışarı baktı. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı "Güney kıyısında bir kayık var, kraliçe köprüyü anafordan vurmaya niyetleniyor! Onu yasakladım! Bu ihaneti. Susun! Top ateşi... Nöbetçilerim."

Dışarıda gümbürtü ve yanıp sönen beyaz bir ışık vardı. Manastırın yaşlı duvarları sallanıyordu.

"Bu küçük top!" diye bağırdı Wyatt kötü niyetle ve zafer içinde. "Anthony'nin küçük topu! Bana ufak kalenizi gösterdiğin için teşekkür ederim sana hayatım." Pirinçten yapılmış miğferini fırlattığı iskemleden aldı, Celia'ya alaylı bir reverans yaptı ve kapıyı arkasından çarparak koştu.

Stephen ve kız hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Dönüp birbirlerine baktılar.

Celia, Stephen'ın yüzünü hiç görmediği kadar yalın, genç ve savunmasız görüyordu. Hıçkırarak ağlayarak nefesini çekti. "Oh, canım, canım aşkım..." diye fısıldadı ve kendini Stephen'ın kollarına attı. Kız kutsal bir kadehmiş gibi onun gözlerine dokunuyordu. Siyah yün bağrına basılmış mercan uçlarıyla çıplak göğüslerini hissedince sıtma nöbeti geçiriyormuş gibi titredi.

"Kutsal Meryem, bağışla beni" diye fısıldıyordu ve başını eğip açık yumuşak dudaklarını öptü.

Kendinden geçerek zayıf düşen kız sendeledi ve sıkıca sarıldı.

Onu yatağına götürdü.

Stephen göğüslerini öperken "Canım aşkım, kalbim..." diye inliyordu kız. Kendini ona doğru bastırıyordu, keşiş kıyafetlerinden karnındaki, kalçasındaki gözü dönmüş erkekliğin sertliğini hissedebiliyordu.

Soğuk bir rüzgârın açık pencereden içeri girdiğini fark etmemişlerdi, ne Kule toplarının ne de Bankside topraklarındaki manastırın ötesinde veya Thames Nehri'ne düşen top güllelerinin gümbürtüsünü duyuyorlardı.

Stephen sadece bir kez kulağa kızmış gibi gelen vahşi bir iniltiyle şöyle dedi. "Seni seviyorum Celia, Tanrı'm affet beni..."

"Hayır, hayır..." diye fısıldadı boynunu, kulağını ve alnındaki yumuşak koyu perçemini öperek. "Düşünme aşkım..." Ve kafasını sıcak beyaz göğüslerine doğru çekti. "Tanrı sana bundan daha fazla ne verebilir? Al beni Stephen... Ancak böyle katlanabiliriz buna."

Ürperdi, göğüslerini ve menekşe kokan ıslak kırmızı ağzını yeniden öptü. Vurulmuş kalbi ince bedenini salladı ama Celia'nın kalbi bal gibi tatlı bir sakinleşme umuduyla yavaşlamıştı.

En son duydukları boğuk bir ağlama sesi ve "Aman Tanrı'm!" fısıltısıydı. Oda sönmekte olan kömürlerle güç bela aydınlanıyordu fakat yatağın üzerinde bir ışık huzmesi hafifçe parlıyordu.

Stephen yavaşça arkasına döndü ve kalktı. Celia, Ursula'nın yüzüne bakıyordu. Yüzü, kırışık yanaklarından süzülen yaşlarla keder ile buruşmuştu.

"Ağlama, teyzeciğim" tatlı sakinliğinden ve bitkin düşüren düşünden ayrılmış bir şekilde konuştu Celia.

"Ört göğüslerini, seni zavallı şırfıntı!" diye bağırdı Ursula ve başörtüsünü kıza attı. "Ey İsa! Ey İsa! Bunları da mı görecektim, ah canavar..." Sesi hıçkırıklar içinde boğuluyordu.

Stephen yatağın etrafından dolandı ve elini Ursula'nın omzuna koydu. "Evet, canavar..." dedi üzüntülü bir sesle. "Fakat zarar görmedi, Bayan Ursula. Kızı canımdan çok seviyorum, neredeyse ettiğim yeminlerden bile çok. Şu ana kadar bunun farkında değildim."

Ursula hüzünle ümitsizce ona baktı. "Seni alçak iki yüzlü keşiş! Yeğenime tecavüz etmeye çalışmadığını nereden bileyim ve o bir mart kedisi gibi arzulu. Ben gördüğüme inanırım!"

Stephen, onu geçerek yavaşça İsa heykelinin ve zincirinin isli karanlıkta parıldadığı kömür kovasına gitti. Haçı alıp elinde tuttu. "Bunun üzerine yemin ederim" dedi Stephen sessizce. "Efendimizin parçalanmış bedeni üzerine."

"Ah..." nefes aldı Ursula. "Bu seferlik çok fazla, Stephen Marsdon, arzularınız ve tabii onunkiler de sönene kadar size "Keşiş" demeyeceğim; hayır cevap vermeyin! Ben bir çare biliyorum!"

Stephen başıyla reverans yaptı. "Ben de leydim." Dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

14

Wyatt'ın ayaklanması, Wyatt şehir duvarları dışında Ludgate'te teslim olduktan üç gün sonra sona erdi. Adamları, nehrin yukarısındaki Southwark'tan karşıya geçerek Kingston'a yürümüşlerdi; silah vagonlarıyla geçmeye çalışırlarken yenilgileri, şubat balçığı kadar kara ve yağmur bulutları kadar yoğun çöktüğünde kuzey banketin aşağısına doğru Westminster üzerinden ilerliyorlardı.

Yol boyunca çatışmalar olmuştu ve birkaç adam vurulmuştu. Fransız yardımının asla zamanında gelemeyeceğini ve Londra vatandaşlarının, özgürlüklerinin ihlaline karşı savaşmaları için uyandırıldıklarını ve Wyatt'ı istisna olarak kabul etmeyeceklerini gören asker kaçakları vardı.

7 Şubat'ta Wyatt Kule'ye götürüldü. İleriki günlerde onun elebaşları da orada ona katıldı, aralarında Courtenay ve titrek, yaşlı Suffolk Dükü de vardı. Kraliçe, St. Paul ve Westminster Manastırı'nda söylenen "*Te Deum*" ilahisini dinledi ve histeri yatışmıştı.

Neşe içindeki Anthony, onarılmış kaldırma köprüden manastıra evine geldi. Hazırlık için gerekli şeyler sonunda Cowdray'e ulaşmış; Ursula, Charing Cross'taki çarpışmada Wyatt'ın birliklerine karşı zafer kazandığından çok fazla memnun olmuş bir hâlde evine dönen savaşçı için münasip bir akşam yemeği hazırlayabilmişti.

"Burada çok fazla kargaşa olmadı, ya orada?" diye sordu Ursula'ya şen şakrak bir şekilde. "İsyankârların Southwark'ta kamp yaptıklarını görünce bundan pek hoşlanmadım fakat uzun süre kalmadılar."

"Yeterince uzundu" dedi Ursula hüzünle.

"Ah evet!" Anthony aynı anda sempatikti. "Wyatt'ın buraya zorla girmesi sizi ve yaralı zavallı yaşlı Hobson'u korkutmuş olmalı. Ve diğer korumalarımla gurur duymuyorum. Tüm bu olanlardan hiçbir şey elde edilemedi. Sadece birkaç saat sürdüğünü duydum. Keşiş Stephen'ı daha göremedim. Birkaç kabadayı Piskopos'un sarayını altına üstüne getirmiş ve kütüphaneyi pisletmiş. Daha sonra geri geleceğini belirten bir not bırakmış bana."

Ursula dudaklarını sıktı. O anda büyük bir endişe duyuyordu. Anthony en sevdiği çuvaldan bir şişe şarap içene ve mutfakta kendisinin denediği istiridye turtasını bitirene kadar bekledi. Paskalya'dan onceki buyuk perhiz başlamıştı ve et yiyemeyecekleri için Anthony'nin en sevdiğinin yerini tutması gereken yiyeceği tedirgin bir şekilde seçmişti.

"Efendim..." dedi ve kurşun-kalay karışımı kaşığıyla yerinde duramayarak gümüş tabağı oynatarak. "Efendim..." diye tekrarladı. "Celia Sör John Hutchinson ile evlenmeli." Tek bir solukta bu cümleyi ağzından çıkarıverdi.

"Ne?" dedi Anthony zorlukla düşüncelerini düzelterek. Kraliçe Mary'nin devam etmekte olan problemlerini düşünüyordu hâlâ. Prenses Elizabeth ne kadar çok ayaklanmaya dâhil olmuştu? Ona ne yapılacak? Ve iki misli hain Suffolks'a karşı daha fazla merhamet gösterilemezdi.

Yaşlı Dük kızı Leydi Jane Grey ve kocası Guilford Dudley ile idama gidebilirdi. Eğer Mary tahtını koruyacaksa ve İspanyol Prens ile evlenecekse sert önlemler artık zorunluydu.

"Celia Sör John Hutchinson ile evlenmeli!" diye daha yavaşça tekrarladı Ursula. "Lütfen, bir an önce şövalyeyi çağırır mısınız?"

Anthony ona tüm, korkmuş dikkatini verdi. "Fakat sevgili Leydi Southwell, bu izdivaca kesinlikle karşıydınız. Bunu ne değiştirdi? Ve Celia ne diyor?"

Ursula kızardı. Gözleri kederle doldu. "Celia itaat edecek..." dedi hafifçe. "Sör Anthony, manastırda çok fazla keder var fakat en kötüsünü önleyebiliriz."

"En kötüsü mü? Ne demek istiyorsun, Leydi?"

"Rezalet demek istiyorum, korkunç günah demek istiyorum." Ursula ellerini sıktı ve gevşekçe masanın üzerine koydu. "Size nasıl anlatacağımı bilmiyorum... "

Anthony, kendi hâlindeki kadının bu kadar çok endişe etmesinin nedenini merak ederek ileriye doğru eğildi.

Ursula'nın her zaman Celia ile ilgili meselelerde veya iyiliği adına gereksiz yere telaş ettiğini ve bunun da incir çekirdeğini doldurmayacak başka bir mesele olduğunu düşünerek kibarca onu sorguladı.

Hoşgörülü gülümsemesi gerçekleri duyunca söndü. Zorlukla nefes alıyordu, öfke ve şaşkınlık midesine vurmuştu. Wyatt'ın Celia'ya tecavüz etmeye çalışması ve Stephen tarafından bunun engellenmesi yeterince tatsızdı. Fakat sonraki sahne; Ursula durduğunda, kafasında canlandırdığında, güç bela duyulan sözcükler... Büyük dört yaftada yarı çıplak öpüşen

utanmaz kız ve sert keşiş... Stephen'ın yüzsüzce aşkını itiraf etmesi...

"Evet... Bu *mide bulandırıcı*" diye bağırdı Anthony. "Kalleş! Neden Celia'nın hemen evlenip Lincolnshire'a gitmesi gerektiğini şimdi anlıyorum... Ey İsa! Hamile bile kalabilirdi."

Ursula ürperdi. "Olmadığına yemin etti, kızlığını bozmadığına İsa heykeli üzerine yemin etti ama yeminlerini pek tutmuyor gibi görünüyor ve Celia hiç konuşmayacak. Nefret dolu gözlerle bana bakıyor ve ağlıyor." Ursula'nın sesi kesilmişti.

"Wat'ı bir an önce Sör John'a yollayacağım" diye bağırdı Anthony. "Fakat kızlığı bozulmuş olma ihtimali olan somurtkan inatçı bir gelin alır mı ki? Tanrı aşkına, bu nasıl olur? Şehvet düşkünü keşişin arkadaşım olduğunu düşünüyordum, kahrolsun, falakaya yatırılıp rütbesinden mahrum edilecek! Benim evimde böylesi bir fahişelik. Ve senin vefasız nankör fahişe yeğenin. Gerçekten de Wyatt'ı küçük topuma kadar götürdü diyorsun öyle mi?" Yumruğunu masaya geçirdi.

Ursula'nın cesareti kırıldı, "Büyük utanç..." diye fısıldadı. "Özür dileyemiyorum..." Anthony'nin nadir hiddetlerinden birine kapıldığını görüyordu ve onu suçlamıyordu. Ayaklarını sürüyerek salondan çıktı.

Celia, 22 Şubat'ta, St. Saviour Kilisesi verandasında mahalle keşişi eşliğinde John Hutchinson ile evlendi. Hiç misafir yoktu. Tek katılanlar Ursula ve kıkırdayan, oldukça kibirli Mabel'dı. Gergin dudaklı ve ters Anthony muhafız gibi davranıyordu ve Celia'yı damada teslim etmişti.

Sör John sağdıç olarak kendisi gibi yaşlı bir tüccar arkadaşını nehrin karşısından getirmişti. Sör John düğün merasimlerine katılmadığından kimse yoktu. Küçük grup Anthony'nin bir düğün ziyafeti hazırlanmasını emrettiği manastıra geri dönüyordu. Stephen'la konuştuktan sonra öfkesi azalmıştı ve her zamanki cömertliği ve terbiyesi, bunun gibi hüzünlü gizli bir düğünde bile evinden evlenip ayrılan bir kızın hak ettiği adetlerin bazılarını yerini getirmesine neden olmuştu.

Anthony çok resmî bir şekilde Celia'yı yanına, yüksek sandalyeye oturturken işlerin daha kötüye gitmediğine sevinmek için nedenimiz var, diye düşünüyordu.

Sör John, Celia'nın elini titreyerek öyle bir neşe ile kabul etmişti ki görmek utanç vericiydi. Hiçbir soru sormadı ve Celia'nın sessizliğini, donuk uzak bakışlarını genç kızlık tevazusuna verdi.

Anthony'nin korktuğu gibi Celia tehditlerle veya cezalarla evlenmeye zorlanmadı. Aldırmaz, uzak bir kabul gösterdi. "Evet, efendim..." dedi Anthony ona düğünden bahsettiğinde. "Sör John kibar görünüyor ve ben de Lincolnshire'da yaşamaktan memnun olacağım. Benim için fark etmez."

Anthony şüphelenmişti ve Ursula, Celia'nın davranışının, Stephen Fransa'ya gitmek için Southwark'tan ayrılmadan önce piskoposun uşaklarından biriyle ona gönderdiği nottan kaynaklandığını biliyordu. Stephen'la yaptığı son görüşme, kısa olmasına rağmen, planladığı hakaret içeren suçlamaları sarf etmeyi uygunsuz bulan Anthony'yi yatıştırmıştı. Genç rahibin yüzü granit duvarı gibiydi ve gözleri demir gibi soğuktu. "Ben denize açılıyorum, efendim" dedi. "Yarın sabah Dover'dan. Piskopos Gardiner'den aldığım mektuplarla Marmoutier'e gidiyorum. Kraliçe Majesteleri Benedikt papazlarını Westminster Manastırı'na geri getirmeyi istiyor. Düzenlemelere başlayıp manastıra kapanacağım."

"Fakat sana ihtiyacım var, Stephen!" diye bağırdı Anthony öfkesini ve nedenini unutup ümitsizlik içinde. "Sen benim için bir keşişten fazlasısın, sen benim kâtibim oldun, arkadaşım oldun... Ve şimdi... Ya..."

Artık Celia'nın uzakta güvende olduğunu söylemeye niyetlenmişti, Stephen'ın gitmesine gerek yoktu fakat Stephen'ın gözlerindeki taş gibi bakışlara kızın ismini söyleyemeyeceğini fark etti.

"İster buraya keşiş olarak döneyim ister bu benim üstümün kararı olmasın" dedi Stephen. "Size bir sevgi bağıyla bağlandım, günahlarımın aksine. Hoşça kalın efendim. Kutsal Efendimiz ve Kutsal Anamız sizi korusun." Gitmişti.

Anthony acı bir kişisel kayıp hissetti. Celia'ya ve neden olduğu soruna kızması doğaldı. Thomas Wyatt'ın tarafına geçerek anlamsız ihanetini affedemeyebilirdi. Yaşlı Hobson bir hafta sonra kan kaybından ölmüştü. Onu dün St. Saviour avlusuna gömmüşlerdi. Anthony, Celia'nın orada bulunmasını emretmişti. Küçük yüzü ayın parlattığı mermer gibi acayip bir güzellik taşımasına rağmen düğün ziyafetinde gösterdiği oyuncak bebek şaşkınlığı ile itaat etmişti. Hobson'un kefen içerisindeki cesedine, yıkanıp ütülenmesi için hazırlanan kirli bir keten kumaş yığınıymış gibi bakıyordu.

"Yeğenin kalpsiz ya da vicdansız!" dedi Anthony kızgınlıkla Ursula'ya. "Bu zavallı canın ölümüne *o* sebep oldu!"

"Acı çekiyor!" dedi Ursula ve bir hamlede Anthony'ye döndü. "Geçen temmuz Leydi Jane öldüğünde *sen* acı çekerken de kalpsiz olduğunu dü-

şünüyor muydun? Celia'nın seni nasıl teselli ettiğini hatırlıyorum!"

"Evet!" dedi Anthony yavaşça. Jane'nin ölümü yıllar önceymiş gibi görünüyordu.

Yanındaki sessiz geline baktı. Celia yeni bir elbise giymemişti. Ursula ona kendi sarı dantelli gelin duvağını vermişti. Sarmaşıktan ve yaldızlı buğday başağından başa takılan bir taç örmüştü. Şubat ayında bulunabilecek tek taç buydu.

Anthony durgun misafirleriyle dolu masasına baktı.

Ursula yemek yiyormuş rolü yapmadı, yavaşça başını Sör John'un sağdıcı Üstat Babcock'a eğdi fakat başka da bir tepki göstermedi.

Bu son günlerde yaşlanmış, kemikli omuzları çökmüştü ve konuşkan ağzı ince bir çizgi hâline gelmişti. Onun ve Celia'nın Londra'da kimseyi tanımadıklarını söyleyip aniden ziyafete çağırdığı Üstat Julian ile bile konuşmuyordu. Anthony, Magdalen Dacre'ı çağırmıştı ve davetiyeyi hevesle kendisi yazmıştı. Fakat kız o gün Kraliçeyle birlikte görevdeydi. Şaşkınlık dolu tebriklerini, bir sepet dolusu Fransız şekerlemesi ve Celia için bir çift işlemeli eldiven ile birlikte göndermişti.

Mabel yerinde duramıyordu, daha sonra Arundel Kontunun akşam yemeğinde Gerald'la karşılaşmayı umuyordu. Damadın kendisi de konuşmuyordu, bir hayalet, mutluluk veren bir görüntüymüş gibi yeni karısına hareketsizce bakıyordu.

"Aziz Meryem! Ne biçim bir kutlama!" diye düşünüyordu Anthony, sandalyesini gürültüyle geri çekti, halk ozanlarına bağırdı ve kadehini kaldırdı. "Gelinin şerefine, damadın şerefine!" İyice eğilerek Celia'ya döndü. "Gel tatlım, dansa başlayacağız. Koranto[9] mu? Çok eğleneceğiz!"

Celia sıçradı. Şaşkınlık içinde etrafına ve arkasına baktı. Anthony anladı ve güldü. "Sensin hayatım! Pek hoş bir şövalye ile evlendin, Celia, hatırla! Ve şimdi ben yapıyorum. Ho! Sör John! Gelininiz dans edebilirsiniz!"

Kumaşçı görkemli bir şekilde ayağa kalktı, ilerledi ve Celia'nın elini tuttu. Büyük ametist bir kalbe sarılmış iki elden yapılmış ağır altın bir yüzük vardı dördüncü parmağında.

Sör John Celia'yı tombul kadife göğsüne doğru sıkıca çekti. Eğilip kulağına fısıldadı. "Korkmana gerek yok, sevgilim. Hint adalarındaki tüm altınlardan bile değerlisin sen benim için ve bu, hayatımın en mutlu günü."

9 16. yüzyıl Saray dansı. (e. n.)

Kelimeler Celia'ya çağıldayan bir su gibi gelmişti ve adamın kolunu sıkıca kavradı.

"İşte, işte küçüğüm" dedi Sör John. "Dans etmek istemiyor musun? Ben pek uygun değilim bunun için. İki kulplu bardaktan içkimizi içelim mi?"

Damat, içi şeker ve baharatla kaynatılmış kırmızı bordo sarabı ve iktidar için çok tesirli şifalı biberiye filizleriyle dolu ve her zaman nikâhlarda bulunan büyük gümüş punç kâsesini kaldırdı.

Âdetten olduğu üzere ellerini birbirine dolayarak içtiler. Sonra da kâseyi diğerlerine verdiler.

"Bir yastıkta kocayın, birleşmenizin meyvesi bol olsun!" diye bağırdı Anthony. Müstehcen düğünlerin çağrıştırdığı neşeyi yakalama çabasıyla damadı dirseğiyle dürttü ve Celia'ya göz kırptı. "Bol bol istiridye ye, Sör John, damada güç verir!"

Üstat Babcock'tan başka kimse gülmedi. Damat da irkilmiş görünüyordu. Parlak mavi gözleri kayıyordu, minnacık damarları yanaklarını kırmızılaştırmıştı.

"Bu muhteşem düğün ziyafeti için size teşekkür ederiz, Sör Anthony" dedi eğilerek. "Küçük gelinim yorgun görünüyor, biz artık gidelim."

Anthony rahatlamasına rağmen kibarlık namına itiraz etti. Bu toplantıdan neşe çıkarma umudu yoktu. Aldırış edilmemiş müzisyenleri galliard müziği ile sazlarını tıngırdatıp çalıyorlardı, "İleri ve geri, ileri ve geri" şarkısının canlandırıcı yorumu bile kimsenin koroya katılmasına yardımcı olamadı. Üstelik Anthony kadar Mabel da Arundel'in akşam yemeği partisine katılmaya hevesliydi. Kraliçenin orada olması umuluyordu. Magdalen'i getirebilirdi fakat ne olursa olsun Wyatt'ın ayaklanma tehlikesinden kurtulmalarını kutlamaya hevesli, güçlü Katolik asilzadelerinin pek çok üyesi de orada olacaktı.

Sör John Hutchinson gelinini nehrin karşısındaki evine götürmek için bir at arabası tutmuştu. "Ona layık değiller" dedi Ursula'ya, hepsi de manastır bahçesinde dururlarken. "Hizmetçilerim ellerinden geleni yapmasına rağmen. Ve kısa süre sonra Boston yanındaki malikânemde rahat edecek. Bir gün ziyaretimize gelin, leydim! İki yıldır sizin sorumluluğunuzda, pek olmasa da ona düşkün olduğunuzu biliyorum." Tek bir tenezzül belirtisiyle nazikçe gülümsedi.

Sör Anthony'nin evinde, John'un en uygun kişi olarak düşündüğü faydalı, sadık, geçici ev hanımı olarak Ursula'nın pozisyonunun tamamen

farkındaydı. Celia'ya olan görevini kan bağının gecikmiş farkındalığından ve yükümlülüklerinden yaptığını varsayıyordu ve kızı ellerinden bu kadar iyi aldığını için rahatlamış olmalıydı. Aslında, gerçekten de Ursula'yı hiç görmemişti ve gelini, güzel ağzını dul beyaz yanağına kondururken sabırsızca seyrediyordu. Leydi Southwell'in tepkisinin biraz aşırı olduğunu düşünüyordu. Ümitsiz bir kavrama, hıçkırık gibi bir boğulmuş bir ses fakat tek bir kelime dahi edilmedi ve Celia uysal bir şekilde onunla gitti. Bekleyen at arabasında şeref yerine onu oturtmasına izin verdi. Arabacı atlara hafifçe vurdu. Ağır araç Borough Caddesi ve Londra Köprüsü'ne doğru büyük kapılardan geçti gitti. Üstat Babcock atına binmişti ve arkalarından gidiyordu. Kapıcı büyük meşe kapıyı çat diye kapattı.

"Il cuore loceroto sempre riparase" dedi Julian, hâlâ Celia'nın veda öpücüğünü kondurduğu yerde duran Ursula'ya. Elini sol göğsüne bastırarak kapalı kapıya bakıyordu. Döndü ve ona baktı.

İçgüdüsel olarak onunla İtalyanca konuşuyordu ve daha canlı bir tonla tercüme etti. "Kırık kalp her zaman kendi kendini tamir eder, zavallı leydim. Onu tekrar göreceksin. Gel, evlilik umduğun gibi olmadı ama trajediyle de sonuçlanmadı."

"Bilmiyorsun..." dedi Ursula. "Onu buna ben zorladım, benden artık nefret ediyor. Ve gerçek annesi olsaydım daha akıllı davranırdım. Dua etmeye çalıştım ama yapamıyorum. Kelimeler tıkanıyor ve boncuk gibi takırdıyor, anlamı yok. Ve işte şimdi gitti."

"Bu, gerçek annelerin de başına gelebilir" dedi Julian. Hızla onu süzdü. Teni gri, dudaklarının etrafı mavimsi görünüyordu. Sol göğsüne o kadar çok bastırıyordu ki parmak boğumları fark ediliyordu. "Orada acı mı hissediyorsun?" diye sordu sessizce. "Kolunda da acı var mı?" Şaşkınlık içinde koluna baktı.

"Evet, sanırım öyle."

Julian parmaklarını Ursula'nın nabzına koydu. "Uzanmalısın" dedi. "Yanımda ilaç yok ama High Street'teki eczaneden bir tane alıp geleceğim."

Ursula, Julian'ın büyük salonda bank üzerinde biraz nefes nefes kalarak uzandığı merdivenlerin yukarısına kadar yardımcı olmasına izin verdi. Koşuşturan hizmetçiler düğün ziyafetini temizliyorlardı. Julian, Anthony'nin koltuğundan bir yastık alıp başının altına koydu. Ursula kendini çok güçsüz hissediyordu ve gözlerini kapattı. Boş kapaklı maşrapalar tepsi üzerinde tıngırdarken ve Anthony'nin av köpeklerinden ikisi yer

döşemelerinin üstüne düşmüş bir balık kafası üzerinde hırlayıp ısırmaya çalışırken biraz kestirmişti.

Julian ufak bir cam şişeyle geldi. "Yut!" dedi. Julian parmağını nabzında tutmaya devam ederken sorgusuz sualsiz itaat etti fakat sorgularcasına bakıyordu ve Julian hemen cevabını verdi.

"Yüksük otu ruhu" dedi. "Yüksük otu fakat beceriksizce damıtılmış. Doktor Dee'nin laboratuvarında bundan daha iyisi var ve yarın getireceğim."

"Teşekkür ederim, Julian" dedi. İnce beyaz elini Julian'ın koluna koydu. "Sen... Sen kendin getiremez misin onu?"

Eline baktı, yükselen damarları mor görünüyordu fakat bakımlı tırnakları genç bir kızınki kadar düz ve kırmızıydı. Julian'ın vaftiz ismini kullanmasının şuurunun olmamasından kaynaklandığını biliyordu. Ursula ayrıca şairlerin "kalp" dediği şeyle başa çıkan yaraya tepki vererek maddi kalbinde hafif bir işlev bozukluğu olduğunun farkında değildi.

Acıma ve tekrarlayan suçluluk duygusuna karşı öfkeyle kendini hissizleştirmişti. Ursula sıska ve oldukça yaşlıydı. Siyah kadife elbisesi içinde orada uzanırken yas tutan bir heykel gibi görünüyordu.

Solgun mavi gözleri yüzüne bakıyordu ve sonra kirişteki dirseğe döndü. "Evet..." dedi. "Güzel olmadığımı biliyorum." Eli kolundan düştü.

"*Sancta Maria!*" Julian birdenbire kalkarak çıkıştı. "Şimdi dinlen. Korkarım yarın gelemeyeceğim ama en kısa sürede gelmeye çalışacağım. Dinine dön, Leydi. Dinin faydası bu, öyle değil mi? Ve kendine bir uğraş bul! Sana önceden de Cowdray'e geri dönmeni söylemiştim. Beni dinlemedin ama sebep olduğun bu evliliği hiçbir şey önleyemezdi ve şimdi pişmansın. Sör Anthony'nin unutmuş gibi göründüğü ikiz bebeklere bakarak görev tatmini duyabilirsin. Hırs onu kemiriyor ve *per Bacca beni* de!"

"Seni de?" Ursula sertleşmişti ve yeniden ona baktı.

"Evet. Bir saray hekimi olarak görevimin oldukça bilincindeyim artık. Ayrıca sevgiyi genç bir kadının gözlerinde buldum. Pembroke Kontunun bir akrabası, yirmi yaşında hoş, dul bir hanım, Gwen Owen. St. James Sarayı yakınındaki güzel evinin yanı sıra Wales'ta bol toprak sahibi."

"Anlıyorum..." dedi Ursula bir dakika sonra. "Çok iyi anlıyorum, Üstat Julian. Ve sizi tebrik ederim. Öyle görünüyor ki filozof taşını veya yaşam iksirini aramanız için artık bir neden yok. Onlarsız da istediğinizi elde etmeyi başarıyorsunuz. Yoksa yıldızlarınız mı başarıyı önceden haber verdiler?"

"Yıldız falımı bilmiyorum" dedi Julian ters bir şekilde. "Kendi kaderimi kendim belirlerim ve duygu buna engel olamaz. Bu aptalların uyuşturucusudur."

Ursula kafasını eğdi. "Belki öyle ve şimdi hoşça kal..."

"*Addio, ma donna...*" Omzuna hafifçe vurdu, sincap şekilli elbisesini çekti ve Salon'dan çıktı.

Ursula gözlerini kapattı ve uşaklar masayı temizlemeyi bitirip mumları söndürdüğü ve ateşi kül olana kadar yanmaya bıraktığında bank üzerinde uzanarak kaldı.

Sör John Hutchinson'ın Leadenhall Caddesi'ndeki evinde, Celia içtiği bal likörünün miktarıyla damadını dehşete düşürüyordu. Uşakları Lincolnshire'dan gönderilmiş tavukgöğsü ve baharatlı soslardan oluşan küçük bir ziyafet hazırlamışlardı. Sadece John Lenten perhizini gözlüyordu çünkü balık endüstrisini ilerletmişti ve böyle bir akşamda Katolik kuralına uyulması için herhangi bir neden göremiyordu. Oturma odası dinî elişi süslerle ve Celia'yı karşılayan bir vazo "Hristiyan gülleri" ile dekore edilmişti. Bir de bağ bozumuna ait kırmızı bordo şarabı sipariş etmişti. Celia kafasını salladı ve bal likörü istedi.

"Ama tatlım..." dedi John endişeyle. "Bu modası geçmiş bir içki ve çok güçlü. Onun için dışarıya adam yollamam gerekecek ve emin değilim hangi handa..."

"Biraz daha bal likörü istiyorum" dedi Celia. Ateşin yanındaki koltuğa oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu. Bağlı olmayan altın rengi saçları oymalı meşe koltuğun kolçakları üzerinde hafifçe dalgalanıyordu, şömine ışığı yeni evlilik yüzüğü üzerinde pırıldıyordu.

"Ya, peki..." dedi John. "Eğer sen istiyorsan, peki." Bir uşak gönderdi.

Bir sürahi bal likörü gelene kadar John birkaç konu ortaya atmasına rağmen Celia hiçbir şey söylememişti. Lincolnshire'daki malikânesinden bahsetti ve ona rutubetli olmadığını temin etti. "Newcastle'dan gelen kömürler benim kâgir iskelemde duruyor ve ben yakıt masrafından ya da ikramdan kaçanlardan değilim. Boston'da senin kadar genç birkaç hanımdan oluşan bir sürü arkadaşım var. Danslar, panayırlar, gezici oyuncular olacak ve yemin ederim sıkılmayacaksın."

Celia elini çenesine koydu ve dik dik ateşe baktı.

Bal likörü gelince bir bardağı yutuverdi, ardından bir diğerini. Elmacık

kemikleri al al olmuştu. Sandalyesinde arkasına doğru yaslandı ve parmağını kolçaktaki oyulmuş bir sarmal etrafında döndürdü de döndürdü fakat John'un beceriksizce ona verdiği yiyeceği reddetmişti.

Tüm hizmetçilerini kovdu. Celia aniden başka bir ufak bardak bal likörü koydu kendine ve John'un endişesi öfkeyle patladı.

"Tanrı şunu kahretsin, Celia, bir seyyar satıcı için yeterince içtin!"

"Sarhoş olmak istiyorum" dedi. "Böylesi daha iyi."

John yutkundu. "Bak hayatım, açık konuşmalıyım. Bu gece benimle yatmak zorunda değilsin, eğer bundan dolayı bu kadar saçma davranıyorsan. Ömrümüz var daha ve hünerlerimin eskisi kadar iyi olduğundan emin değilim. Bu, benim yaşımdaki biri için kesin olmayan bir şey fakat seni arzuluyorum. Ne kadar arzuladığımı kanıtladım. Ve bir erkek çocuk istiyorum... Seni istiyorum fakat Tanrı aşkına beni birazcık korkutuyorsun."

Celia nihayet döndü ve ona baktı. Kırmızı kare yüzünü, ağır göz kapakları altındaki yalvaran gözlerini, Cowdray'in mükemmel mastı köpeği Ajax gibi olan yüzü gördü. "Üzgünüm" dedi. "Sen iyi bir adamsın, Sör John."

"Sör John *değil*!" diye bağırdı. "Ben senin kocanım!"

"Evet..." dedi. "Fakat Tanrı'nın gözünde değil."

Sör John çekindi. Celia'nın konuşması anlaşılmaz değildi ama konuşma şekli garipti. Bal likörü sürahisine kederli bir şekilde baktı. Kırk yıl önceki diğer düğün gecesini düşünüyordu... *Ona* yani çeyizi ve bağlantıları için evlendiği sıska geline nasıl davranmıştı? Tavuk kanadı gibi omuzlarını ve onun kızlığını bozarken fare ciyaklamasını andıran itirazlarını hatırladı. Nefret ettiği ekşi bir kokusu olduğunu hatırladı. Fakat o zamanlar genç ve koç gibi kuvvetliydi. Margaret'ın rahminde bir sorun olduğu ve ona çocuk veremeyeceği belli olduktan sonra diğerleri için de -daha sonradan, şimdi ve yeniden gelen kadın bedenleri- fark etmedi.

"Ne *yapıyorsun* Celia?"

Pelerini atarak aniden ayağa kalktı. Çobanpüskülü ve Hristiyan güller iyle dolu vazolardan birine doğru yavaşça hareket etti. Kalın, taç yaprakları olan yeşilimsi çiçeklerden iki tane seçti ve saçlarını geriye atarak her kulağının arkasına birer çiçek taktı. Çiçekler ona egzotik bir peri bakışı verdi. Gözleri, uzun koyu kirpikleri arkasında parıldıyordu.

"Müzik olmalı" dedi gırtlağından gelen bir gülüşle. "Gelin için müzik. Benim için ut çalamaz mısın, Sör John? Şarkı söyleyemez misin?"

Büyülenmiş bir şekilde kızı izleyerek kafasını salladı. Çocukluğunda bir ba-

lad vardı, güçlükle yürürlerken dadısı ona bunu söylerdi. "Bakire periden uzak dur, seni köle edecektir, o bal tadındaki dudakları er geç öfke saçacaktır..."

John kafasını sertçe bir kez daha salladı. "Ben hiç şarkı bilmiyorum, çocuğum çok yoruldun, yatağına git. Duvar halısının arkasında."

"Ah-h-h..." Nefes aldı ve başını yana eğerek ona gülümsedi. "O zaman ben söylerim... 'Ahlaksız ve saf Celia.' Bunu sevmedin mi, Sör John?"

Celia onun yanına gitti, beyaz kollarını uzattı ve sarsak yalvarma şeklinde bir kol hareketi yaptı. Sör John'un korkusu aniden geçmişti. Bu oyunun arkasında üzgün, ümitsiz bir çocuk görüyordu ve asla onun sevgisini kazanamayacak olmasına rağmen, kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Şişş" dedi. Çünkü hâlâ sert ve çatlak bir sesle 'Ahlaksız ve saf Celia' şarkısını söylüyordu. Onu kollarıyla kaldırdı ve duvar halısının arkasına taşıdı. Onunla birlikte yatağa uzandı ve Sör John onu soyarken Celia eğilip büküldü. Boynunun çukurunu öptü. Bir köpek yavrusu gibi küçük iniltiler çıkararak gömüldüğü omzuna doğru Celia'nın kafasını çekti. Celia hemen uykuya daldı fakat Sör John'un uyumak gibi bir düşüncesi yoktu. Celia'nın vücudunun yakınlığının, hiç şüphesiz düğün için papatya ile yıkanmış saçının bayıltıcı bitkisel kokusunun tadına vararak karanlıkta tavana bakıyordu. Fakat bu, hayal ettiği gerdek gecesi değildi. Düşünceleri oraya buraya kaymıştı. Kumaşçılar loncasının toplantısı yarındı, Flaman kumaşındaki yeni kesinti, Boston'daki kafa tutan fabrika -dolandırıcı ve hilekâr- Wyberton kanalı bahar sellerinden önce tamir edilmeliydi.

Çanlar gece yarısını vuruyordu ve Celia kımıldandı. Sağ kolunu Sör John'un göğsüne attı ve fısıldadı, "Stephen."

John hiç kıpırdamadı. Stephen mı? Stephen kimdi? Tanıştığı bir delikanlı mı? Ondan hoşlanan bir centilmen mi? Evlendiği bu kız hakkında ne kadar da az şey biliyordu. Ve kendini ne kadar da yaşlı hissediyordu.

Kolunu dikkatlice başının altından çekti. Derin nefes alarak yastık üzerinde diğer tarafa döndü. Biraz sonra John da uyudu. İnsafsız çanlar saat beşte onu uyandırdı.

Yatağında neden bir kız olduğunu algılayabilmesi birkaç dakikasını aldı. Sonra ellerini ona sürdü ve belinde hoş bir çarpma ve titreme hissetti. Onu öpmeye başlayınca bile kımıldamadı. Vücut ısısı haricinde yeni bir ceset gibi ikiye bükülmüş bir şekilde uzanıyordu. "Kahretsin, uyan!" diye bağırdı. "Hevesli olmasan bile görevin sana söylenmiş olmalıydı!" Hâlâ tepki vermediği için onu kendinden emin olmayan bir şekilde dürttü.

Celia aniden konuştu. "Görevimi biliyorum Sör John. Sana engel olmuyorum."

Sakin, uysal az sesi onu yatıştırmıştı ama yine de dişlerini gıcırdatıyordu ve beceremeyişinden emin olana kadar yapabildiğince ona doğru uzandı. Öfke sesleriyle yatağın diğer ucuna attı kendini.

Celia sesleri dinleyerek bir dirseğinin üzerinde duruyordu. "Zavallı adam..." dedi merak içerisinde. "Tüm bunlar senin için çok mu anlam ifade ediyor?" Ona doğru eğilip tombul, sallanan omuzlarına hafifçe dokundu. "Şüphesiz daha sonra daha iyisi olacak. Kendin böyle demiştin."

Sör John bağırdı ve yataktan kalktı. Sert adımlarının etrafa dağıtılmış taze samanlar üzerinde çıkardığı sesleri duydu. "Seninle kahvaltıda görüşürüz" dedi ve Celia salon kapısının çarparak kapandığını duydu.

Böylece Celia'nın gerdek gecesi geçip gitmiş oldu.

Dört gün sonra Hutchinsonlar Boston'un bir mil dışındaki Skirby Hall'a, Sör John'un malikânesine varmışlardı.

Seyahat ve yeni manzaranın her zamanki büyüsüne ve üzüntüsünün Londra'dan uzaklaştıkları her milde azalmasına rağmen Celia, düz bataklık bölgelerinde Cumberland dağlarında hissettiği neşeyi bulamamıştı. Kahverengi sazlar, su kaplı bataklıklar, önündeki hayatın habercisi olarak kabul ettiği bir monotonlukla birbirlerini izliyorlardı.

Tek keyif duyduğu, kısrağı Juno'ydu. Bazen Celia, John, iki erkek uşağı ve bir katır sürüsüyle birlikte uzun kanallardan tek sıra hâlinde giderken atıyla konuşurdu.

Ne zaman kocası bir iki manzara veya nesne göstermek için ona dönse sorumluluk duygusuyla cevap veriyordu. "Kuzey Denizi'nin bir kısmı, Wash burası, hayatım."

"Oh, evet" dedi fakat sadece, uzakta, kurşuni gökyüzüyle birleşen engin bir gri su görüyordu.

"Bak, kuş avcılarım erkenden dışarı çıkmışlar" diye bağırdı bir grup kaba giyimli tuzak ve tüfek taşıyan adama bakarak. Kendi arazisine girmişlerdi şimdi. "Yarın biz de vuralım mı yoksa yağlı bir rosto yaban ördeği mi istersin?"

"Herhangi biri" dedi Celia ve çabalıyordu. "İlerideki ne? Gökyüzünde büyük siyah bir kütük gibi?"

John kıkırdadı. "Doğru söyledin, bu Boston Kütüğü, biz öyle *diyoruz*!

Kilisenin sivri uçlu kulesi. Tekrar tekrar gidebilirsin oraya" diye ekledi gülümseyerek, "Bu, beni, Katoliklikten uzak kaldığım için ceza ödemekten kurtaracak. Kiliseye gitmenin bir anlamı yok benim için."

"Biliyorum" dedi Celia. "Benim için de..." Atına fısıldadı yumuşakça. Kuşağından sarkan keseye baktı. Stephen'ın notu oradaydı; fildişi tarağı altında, katlanmış ufak bir parşömen kâğıdı, iki mendili ve Magdalen'in gönderdiği yaldızlı şekerlemelerin sonuncusu.

Neden notu saklıyordu ki? Winchester Piskoposu'nun uşağı onu manastıra getirdiğinden beri ne ona bakıyordu ne de içinde yazılanları unutuyordu.

"Benim gibi sen de günah çıkarttıktan sonra, olanları unutmak için Tanrı'ya dua edeceğiz ve ikimiz de bunu daha fazla düşünmeyeceğiz... S."

"Sevdiğim için düşüneceğim" dedi Celia atına fakat sesi titriyordu. Wyatt'ın manastırı ele geçirdiği geceden beri günah çıkarmaya gitmemişti. Bu konuda Ursula'ya yalan söylemek zorunda kalmıştı. Celia'nın din bilgisi ve buna olan tüm ilgisi Stephen'dan kaynaklanıyordu.

Onun sevgiyle andığı Meryem portresini düşünüyordu. Rakibi. "Ondan nefret ediyorum" diye fısıldadı Celia. Aniden kesesinin içinde bir şeyler aradı, parşömenden bir parça çekti ve kanalın çamurlu sularına attı.

"Bir şey mi attın?" diye sordu John fakat o daha cevap veremeden zafer sevinciyle. "Ah, geldik! Burası Skirby Hall, senin için dalgalanan bir bayrak var, tatlım. Sör John gelinini evine getirdiği için hoş karşılanacaksın" diye ekledi.

Doğrusu karşılama bunaltıcıydı. John'un kiracıları ve uşakları yol boyunca dizilmişti, kadınlar reveranslarını yapıyorlardı, erkekler de perçemlerini çekiyorlardı. Bir borazan kutlama bağrışları arasında ötüyordu. John'un orta yaşlı bir teriyer gibi pörsümüş kâhyası onlara doğru geldi ve hürmetle Celia'nın elini öptü. "Hanımım, hanımım!" Etrafında fısıldanan yeni unvanını duyuyordu. Hayranlığı duyabiliyordu, "Çok genç, çok zarif. Efendimiz çok şanslı..."

John da duyuyordu. Güldü ve Celia'yı kollarının arasına çekti. Genç bir delikanlı gibi merdiven basamaklarını çıkarken kulağına fısıldadı. "Bir erkek çocuk yapalım, sevgilim. Göreceksin, kendi ana vatanımız dışında Londra'yı ve tüm dünyayı unutacağız!"

Hafifçe gülümsedi ve kiracıları tezahürat ederken yanağını öptü. Ama itaatkâr bir şekilde ona gömülüp "Ah... Çok hoş... Böyle bir baba gibi ya-

kın tutulmak... Onu biraz hatırlıyorum... Senin gibi candan ve güçlüydü... Babam gibisiniz, efendim, bu beni çok mutlu ediyor" diye fısıldayınca John, büyük kızıl kadife yatağın altında bu kadar çok arzuladığı şeyin imkânsız olduğunu anladı.

Celia'nın üzerindeki kolları sertleşti ve geri çekildi. Şiddetle bakıyordu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu. "Öyle demek istememiştim. Bana karşı çok iyisin. Minnettarım. Hiç 'hanımım' diye hitap edilebileceğimi düşünmezdim. Beni minnettar bulacaksın..."

"Sus!" dedi. "Daha fazla konuşma. Uyu şimdi. Sabah yapacak bir sürü işim var. Uzun süre dışarıda olacağım."

O geceden sonra John kendisi için başka bir oda hazırlanmasını emretti. Büyük odayı yalnız başına görkemli yatakta yatması için Celia'ya bıraktı.

Karısına, baş başa olduklarında nazikçe, halk içindeyken ise saygıyla yaklaştı fakat gece ya da gündüz yanağına kondurulmuş bir öpücüğün ötesinde ona tekrar dokunmadı. Celia, her nasılsa onun umudunu kırdığının farkında olmasına rağmen çok rahatlamıştı. Kısa süre sonra malikânenin hanımı olarak görevlerini öğrendi ve Ursula altındaki çıraklığının ona büyük bir yetenek sağladığını gördü.

Lincolnshire ağzını anlamaya başlayınca gerek ev içinde gerekse çamaşırhanede, mandırada veya oturma odasında hizmetçilere talimat vermede sıkıntı çekmedi ve onlar da gönülsüz saygıyla itaat ediyorlardı.

Yazla birlikte günler parlamaya başlayınca, Celia küçük tuğla köşkün koruyucu söğütler arasında durduğu tepecik etrafındaki su atıklarına alışmaya başlamıştı. Penceresinden bakıp yılda birkaç kez tüyleri ve kuyruk teleği için yolunmuş oldukça faydalı kazları yakalamak için çamur içinde ayaklık üzerinde yürüyen kiracılarını izliyordu. İlki sayısız vatandaşın uykusunu yumuşattıkları Londra gibi uzak yerlere ihraç ediliyordu. Kuyruk teleğinden ise kalemler yapılıyordu. Kaz yumurtalarının yanı sıra öldürülmüş küçük ördekler, çamur ördekleri, çulluklar ve hatta bir avcının oku birini yere indirmeyi başarabildiğinde nadir görülen büyük toy kuşu da Boston pazarında satılıyordu.

Celia, arpa, bezelye ve bezelye ekinleri elverişli topraklarında büyürken genellikle rüzgâr değirmenlerine bakardı. Bu kadar fazlasını daha önce hiç görmemişti. Çullukların tiz sesleri arasında sığırların uzaktan gelen böğürmelerini dinliyordu. En azından Lincolnshire'da başka bir kıtlık yılı olmazdı.

Çamurlar yeşile döndüğünde ve Wash üzerindeki kurşuni gökyüzü güneşin doğuşuyla genellikle kızıl ve altın sarısı renginde parladığında bataklık arazinin dingin ve puslu guzelligini hissetmeye başlamıştı ancak bunu ruhunun sükûnetini paylaşmayan John'a söylememişti.

John her gün atıyla, meslektaşlarıyla sıkıcı tartışmalar yaptığı Boston'daki muhasebe dairesine gidiyordu. Boston Limanı hızla çamurla dolduruluyordu. Yüz yıl önce Boston, İngiltere'deki en yoğun ikinci limandı. Şimdi Lincolnshire'da, Londra'da gördüğü parasal veya ticari ilgi yoktu. Üstelik yabancı pazarlar kumaşçıların ihraçlarıyla doluyordu. Yeni pazarlar açmak için Merchant Adventurers'a katılmıştı. Moskof ve bilinmeyen Doğu'ya gönderdiği keşif gemilerinden gelecek haberleri hevesle bekliyordu. Bu gemilerden herhangi birinden daha haber alınamamıştı, fakat Calais'e gönderdiği son kargosu üzücü bir şekilde düşük ücretler getirmişti. Ve dokumacılarıyla sorun yaşıyordu.

Evliliğinin başarısızlığı ile şimdiye kadar onu başarılı kılan tüm canlılığını ve iyimserliğini kaybetmişti.

Daha sonra erkek uşaklarından başka kimsenin içeri girmesine izin vermeyerek kendini günlerce odasına kapattığı sırada gut sancısı çekmeye başladı.

Celia çok üzgündü, onun için "posset" adındaki şarap ile kestirilmiş sıcak süt hazırlıyordu ve odasına gönderiyordu. Ev kadınlığıyla iftihar etmeye devam ediyordu fakat Juno'yla dışarıda ata binmek ve esrarengiz bataklıkları büyük bir dikkatle keşfetmek için çok fazla vakti vardı. Hem karada hem de suda hareket edebilen popülasyonun sürekli kullandığı dar küçük sandalları kürekle nasıl çekeceğini öğretmesi için kuş avcılarından birine tatlı sözlerle yalvarıp onu kandırmıştı.

Kimse onu rahatsız etmiyordu. Bataklık sakinlerinin hepsi onun Leydi Hutchinson olduğunu ve gençliğine ve güzelliğine rağmen kendisini kendine saklayan bir yabancı olduğunu biliyordu.

Genellikle kuzeyden esen meltemde Boston Kütüğünün -St. Botolph'un sivri uçlu kulesi- ibadet edenleri ayine çağıran çanlarını duyardı fakat o hiç gitmedi ve kocası da ona bu konu hakkında hiçbir şey sormadı. Gutu yavaş yavaş iyileşiyordu ve yemekler için yeniden salona gelmeye başladı. Malikânesinde ve ticari işlerinde ilgiyi yeniden kazanmıştı. Alford'dan Skirby'deki Michaelmas Şöleni'ne birkaç Hutchinson akrabasını bile davet etmişti fakat neşesi sönmüştü, huysuzlanmıştı; hastalığın onu

çok zayıflattığından veya etin az pişmiş olduğundan yakınıp duruyordu. Şecereli av köpekleri her zamanki kemikleri için yalvarırlarken masanın altından onları def ediyordu.

Bazen derin derin düşünerek saatler boyu sessizce oturuyordu.

Celia itaatkâr, hafif üzüntülüydü fakat bu değişiklikleri pek fark etmiyordu. Juno'nun burkulmuş topuğu veya sahip olduğu küçük melez yavru köpeğin hastalıkları onu daha çok ilgilendiriyordu.

Celia yavru köpeğe; şekilsiz küçük çelimsiz hayvanı boğmak üzere olan bir seyis yamağının küçümseyici sözünden "Taggle" ismini vermişti.

"*Bununla* ne yapmak istiyorsunuz, Leydi? Bir dilenci gibi hastalıklı ve bir hafta bile dayanamaz."

Fakat Celia ısrar etmişti. Taggle'ı eliyle beslemişti; uyuz beneklerine merhem sürmüştü, onu büyük yatağına alıyordu ve karnına doğru kıvrılarak yatmasına izin veriyordu. Taggle tombullaştı, tümsek alnında sırım perçemleri altında uzun bir burnu vardı ve daha çok bir kirpiye benziyordu. Celia hariç herkese komik görünüyordu. John'a göre gerçek bir hakaretti ve bunu, Celia'yı eleştirirken birkaç kez dile getirdi.

"Keşke bu küçük canavara bu kadar düşkün olmasan, beni kusturuyor. Bir sürü soylu av köpeği yavrusuna sahip olabilirsin..."

"Taggle'ı seviyorum, efendim" dedi Celia sessizce. "Onu bebeğim gibi seviyorum..."

John keskin bir şekilde Celia'ya baktı ve alay etmediğini sadece bir gerçekten bahsettiğini gördü. "Peki... Hımm" dedi. "Sırası gelmişken hayatım, aşçıya bugün Michaelmas kazlarını kesmesini söyle. Geçen yıl yeterince uzun asılmadı mı? Eyer derisi gibi sert ve umarım bahçede yeterince ada çayı yetiştirmişsindir?"

"Öyle" dedi. "Ursula Teyze'min Cowdray'deki şifalı otlara asla dokunmamasına rağmen, orada bir sürü bahçıvan vardı."

John homurdandı. Birlikte geçirebilecekleri bir gelecek düşüncesinden gitgide uzaklaşırken Celia'nın geçmiş yaşamına dair herhangi bir düşünceden hoşlanmıyordu. Yaz gezintilerinden dolayı cildinin gül rengi ve altın sarısı olduğunu, gözlerinin denizin vurduğu yarı şeffaflıkla daha da parlaklaştığını ve artık muhteşem güzellikte bir kadın olduğunu fark etti. Erkek hizmetçilerinin veya John'un gut rahatsızlığından önce ağırladığı iki tüccarın attığı gizli bakışlardan bihaber görünüyordu.

Fakat gerdek gecesi ona gösterdiği vahşi cazibeyi hatırladı... Ayak

parmağı zonkluyordu ve ani bir öfkeyle, "Ben yatarken sen öteye beriye koşuşturuyorsun, artık evde daha fazla duracaksın ve gündüzler uzuyor. Seni oyalayacak iğne işi olacak..." dedi. Korkuya kapılmış yuzunu fark etti ve daha kibarca ekledi. "Sana çizimleri öğreteceğim ve ara sıra İncil'den kesitler okuyacağım, orada ilgini çekebilecek bir sürü şey var."

"İncil mi?" diye hafifçe tekrarladı. "Protestan İncili mi? Bu benim inancıma yasak... Stephen dedi ki..." dudağını sıkıca kıstırarak durdu. "İstiyorsanız, efendim..." Taggle'a doğru eğildi, hayvanı o kadar sıkıyordu ki acı acı havladı.

"Bu lanet olası Stephen da kim?" John birden hareket etti. "Ondan daha önce de bir kere bahsetmiştin!"

Celia Taggle'ı yere koydu ve eteklerini düzelterek ayağa kalktı. "*Keşiş* Stephen, bir rahip; Cowdray'de bir ev rahibi... Önemli değil."

"Ah, kesinlikle" dedi John omzunu silkerek. "*Onlardan* biri, kara kargalar. Seni temin ederim sana öğrettikleri bu saçmalıkların hepsini unutacaksın. Zaten unutmuş gibisin."

"Evet..." dedi Celia bir dakika sonra. "Unuttum."

Skirby Hall'daki Michaelmas Şöleni Hutchinsonlara onur verdi. Kaz rostoları lezzetliydi, oyun kekleri elma ve zencefil turtaları kadar tatlıydı. John'un Fransa'dan yeni getirilmiş kırmızı bordo şarabının olağanüstü bir kokusu vardı. Alfordlu kuzenler gizlice birayı tercih etmelerine rağmen Salon'un yeni kokusundan ve gelinin sessiz, ağırbaşlı tavırlarından etkilenmişlerdi.

Onlar geldikten kısa süre sonra John, Celia'nın kıyafetlerini uygun bulmadığını belirtti ve bir hanıma uyacak şekilde beyaz vualli kare yakalı birkaç yün elbise alması için Lincoln'a gönderdi. Saçı beyaz başörtüsü altında örülüydü, ona gümüş bir bel zinciri vermişti. Zincirden evin anahtarları sarkıyordu. Bir de karanfil kokulu bir elma topu, fakat tabii ki de tespih yasaktı. Belki de umduğu gibi genç güzelliğini saklayamadı ama tüm işve ipuçlarını bastırmıştı. On altı yaşından daha yaşlı görünüyordu ve kaderini kabul ederek öyle davranıyordu.

Sadece bir kere, şölenden önce müzik olmayacağını duyunca karşı gelmişti. "Bir gayda ya da keman da mı yok, efendim?" diye sormuştu dehşet içinde.

"Hayır" diye yanıtladı John sertçe. "Yemek yerken kim müzik ya da

gelişigüzel sallanmak ister? Ah, Noel zamanı hayır demeyeceğim, belki bu hoşuna gider ve bir iki mısra söyleyebiliriz. Güzel eski ülkeyle ilgili şarkılar... Fakat burası Londra veya Cowdray değil ve buradakiler gösterişsiz şeyleri severler. Hoppa saray adamlarını unutmalısın."

"John" ya da "kocacım" dememesinin ona acı verip vermediği hakkında hiçbir fikri yoktu, buna rağmen John'un pratik zekâsı nedenleri kabul ediyordu. Yavaş yavaş onu arzuladığını unutuyordu. Bahar aşkının son hararetli alevi köze dönüşmüştü. Fakat bir malı olarak onunla gurur duyuyordu ve çok nadiren ona karşı kabaydı.

Ekimde Skirby Hall'a Celia'nın bastırdığı tüm hatıralarını ve duygularını ortaya çıkaran bir misafir geldi.

Sisli bir öğleden sonra, Celia bataklığın ucunda duvarla çevrilmiş bahçesinden çimenli bir tepeciğe doğru yürüyordu, Taggle da ayaklarında burnunu çekiyor ve çırpınıyordu.

Oturmayı sevdiği eski bir söğüt kütüğü vardı ve Boston'dan kanal boyunca dar yola bakıyordu. O gün John kasabaya gitmişti ve nadiren işlerinden bahsetmesine rağmen Calais'ten gelecek gecikmiş bir kargo gemisinden endişe duyduğunu biliyordu. O dönene kadar akşam yemeklerini yemezlerdi ve Celia acıkmıştı. Kilerden bir parça ekmek veya bir elma aşırmayı düşünüyordu ama sonra uşakların kurnaz bakışlarını değiştireceklerine karar verdi. Onların sürekli Celia'nın hamile olmasını umduklarını biliyordu.

Kütüğe oturdu. Boston'a ve sonra da ötesindeki denize doğru baktı. Sis düşüyordu ama nemli hava çok sakindi. Özellikle de akşam karanlığında muazzam bir sessizlik hissediyordu. Sanki bir şeyler olacakmış gibiydi ancak o zamana kadar hiçbir şey olmamıştı. Bu geniş tekdüze gri gece ona sıkıntı vermişti. Sonra Boston yolunda atlı bir adam gördü.

Taggle'ı ölü bir kurbağadan çekerek iyi diye düşündü; artık yemek yiyebiliriz. Fakat atlı adam Sör John gibi sürmüyordu atı, daha küçük görünüyordu, belli bir şekilde yolundan emin olmadan rastgele ilerliyordu.

Salona doğru dönene kadar boş boş onu izledi. Herhangi bir yabancı ilgi çekerdi. Bahçenin içinden kapıcı evine kadar koştu. Atlıyı tanıyacak kadar ışık vardı.

"*Wat*!" diye çığlık attı, geyik başlı rozetine bakarak. "Wat Farrier... Çok şaşkınım... Şaşırdım..." Attan inerken ona doğru koştu.

"Tanrı aşkına! Küçük... Hanımefendi demeliyim. Nasıl bir yerde yaşı-

yorsunuz böyle. Atım ve ben az daha bu kahrolası kanalda boğuluyorduk. Ne biçim bir yer!"

"Üzgünüm" dedi gülümseyerek. "İçeri gir! Seni gördüğüme çok *memnun* oldum!"

Wat homurdandı. Buraya gelmek Cumberland'den daha zor. Bana bir içki verebilecek biri var mı?"

"Elbette." Biraz gururla konuşuyordu. "Bir sürü uşağım var fakat sen mutfağa gitmeyeceksin, benimle salona gel. Oh, Wat, herkes nasıl, teyzem nasıl?"

Ona merakla baktı. "Hiç görüşmediniz mi? Size yazmadı mı hiç?"

"Hayır" dedi kızararak. "Biliyorsun, ben iyi yazamam. Sör John'dan istemeyi ve onun bana yazabileceğini düşündüm ki ben geçmiş hakkında pek fazla düşünmüyorum... Sadece şimdi seni görünce aklıma geliyor."

Wat homurdandı. "Leydi Southwell gayet iyi, seni unutmadığından emin olabilirsin, bu yüzden beni buraya yolladı. Çünkü efendim Sempringham'a gitmemi emretti. Clintonlara bir mesaj götürüyorum artık çifte akraba oldular."

Celia bir şişe bira koyarken kaşlarını çattı. "Seni anlamıyorum, Wat. 'Efendim' de kim ve kim çifte akraba oldu?"

Wat kafasını salladı ve kızgınlık ve sempati karışımı bir şekilde içini çekti. "Bu Tanrı'nın unuttuğu bataklığın ortasında yeni haberleri duymadın mı?"

"Kraliçe Majestelerinin yirmi beş Temmuz'da Winchester'da İspanyalı Philip ile evlendiğini biliyorum. Burada bir şenlik ateşi yakılmıştı ve Boston kilise çanları kralın ulağı oraya vardıktan sonra bir saat boyunca çaldı. Fakat ayrıldıktan sonra başka da bir şey duymadım. Bu taraflarda evlilikten nefret ediyorlar ve ondan bahsetmiyorlar, Sör John da dâhil."

"Ah-r-r..." dedi Wat başını sallayarak. "İngiltere'nin çoğunluğu böyle hissediyor, bilmelisin ki zavallı kara kurbağası Wyatt'ın ayaklanmasında karışmıştı." Wat istavroz çıkardı.

"O zaman öldü mü?" diye fısıldadı Celia.

"Tabii ki de..." Wat köpüklü sakalını koluna sildi. "Bütün bahar boyunca kanlı kafalar kâse gibi Kule'nin bahçesine oluk oluk aktı. Ne bekliyordun ki?"

"Hiç düşünmedim..." dedi Celia. Ani bir acı, farklı bir yaşammış gibi görünen hayatının gizli hatıralarını delip geçiyordu. Kibar Sör Thomas Wyatt ona şarkı söylemişti, birlikte gülmüşlerdi ve onu arzulamıştı...

"Sör Anthony için herhangi bir tehlike söz konusu değil, değil mi?" diye sordu birdenbire korkarak.

Wat kafasını geriye attı ve gürültülü bir şekilde güldü. "Aksine! Efendim Sör Anthony artık Vikont Montagu; Kral Philip'in Atı'nın Efendisi. Kraliyetin göz nuru ve bir çekirge gibi neşeli."

"Evlendi mi?" diye sordu alçak bir sesle bir dakika sonra.

"O değil... Daha değil, ama dört penisine bahse girerim ki eline fırsat geçtiğinde Leydi Maggie'yi seçmeyecek. Peki, mayısta Cowdray'de yaptığımız düğünü bilmiyor musun?"

Kafasını salladı. "Mabel değil mi?"

"Evet, kesinlikle. Lord Fitzgerald, Kildare Kontluğuna geri döndü dolayısıyla Mabel da bir Kontes ve İrlanda'ya gitti. Kral Edward geldiğinde bile Cowdray'de böyle şeyler göremezdin."

Celia sessizdi. Arkadaşları adına sevinmesi, Mabel istediğini elde ettiği için memnun olması gerektiğini biliyordu. Aslında kıskançlıkla ve sürgün duygusuyla dolmuştu. Mabel onları düğününe çağırabilirdi. Ursula ona yazabilirdi.

Birayla yumuşayan ve insanların yüzlerini okumada deneyimli olan Wat, Celia'nın düşüncelerini hemencecik fark etmişti.

"Dinleyin, Hanımefendi Celia" dedi canlı bir şekilde. "Teyzeniz sizi eskisi kadar çok seviyor fakat ona kızgın olduğunuzu düşünüyor. Soğuk ayrılmıştınız ve o istenmediği bir yere gelmeyecek kadar gururlu bir kadın. Fakat benden buraya gelip size bunu söylememi istedi." Wat Salon'a bakındı. "Burada güzel, sıcacık bir köşkünüz var. Ve bir unvana yükseldiniz... Daha ne..."

Duraksadı ve Celia çabucak lafa atladı. "Evet, beş parasız bir han kızı daha ne isteyebilir?"

"Kocanızın size düşkün olduğundan eminim" dedi Wat, bir şey sert sesini dehşete düşürmüştü. "Ve doğurmaya başladığınızda, hiç şüphesiz ki kısa süre sonra olacaktır, çocuklar sizi mutlu edecek."

"Bebek olmayacak" dedi Celia. Burnuyla ayağına sürten Taggle'ı aldı ve yanağını yalamasına izin verdi.

"Tabii..." dedi Wat şaşırarak, sonra anlayarak. "O zaman şövalyen mızrağı itme gücünü kaybetmiş? Zavallı, ama umutsuz vaka değil. Umarım onu boynuzlamadınız?"

Kararlı bir biçimde kafasını salladı Celia.

"O zaman" dedi Wat. "Üstünde muska taşımalısın. Böyle kadın konularıyla pek ilgilenmem ama Whipplelı Molly Midhurst'te yaşlı bir ihtiyar için mucizeler yaratıyordu. Ertesi ay dolunayda bir erkek çocugu oldu. Buralarda da büyücü kadın olmalı."

Celia kızarmıştı. "*Su cadısı* var" dedi çok alçak bir sesle omzunun üstünden bakarak. "Uşaklardan duydum. Ondan korkuyorlar. Molly gibi değil. Çok kötü. Şeytanın dişisi, geceleri denizden çıkıp kulübesine gider, büyük kara bir balıkçık şeklinde."

"Yalan" dedi Wat. "Sen cesaretlisindir ve gümüşün vardır, seni ve Sör John'u memnun edecek bir aşk iksiri al. Denemeye değer."

Celia yutkundu ve etrafına bakındı. Su cadısı fikri iğrençti ve gizliden gizliye de çok ilginçti. Kadının deniz suyuyla dolu demir bir leğende geleceği görebildiğini söylemişlerdi. Gelgitleri çağırabileceğini ve bataklık sakinlerinin korkarak her Cuma gecesi kapısından yüzlerce yarda uzaklıkta bıraktıkları yiyeceklerin kalitesine kızdığı için son yıkıcı bahar sellerine onun neden olduğunu söylemişlerdi. En iyi arkadaşı gri foktu, Frampton Bataklığı'nın sığ yerlerinde düz iri parçalar üzerinde kayıyordu ve cadının kulübesi içinden sesi duyulmuştu. Skirby Hall'daki hiç kimse yeşil deniz yosunu saçları olduğu söylenen cadıyı görmemişti. Fakat muazzam sihirli güçleri olduğu söyleniyordu.

"Denemelisin" diye tekrarlıyordu Wat sıkı sıkı. "Bu senin kadınlık görevin ve daha sonra günah çıkarabilirsin, rahip senin kötü durumunu anlayacaktır. Genelde böyle olur."

"Hiç rahip görmedim" dedi Celia yavaşça. "Burası bir Protestan evi."

Wat kaşlarını çattı. "Lanet olsun, bunu unutmuşum! Fakat Sör John'a mizacını değiştirse iyi olacağını söyle yoksa işleri rast gitmez. İngiltere baştan sona Katolik ve şimdi İspanyol da."

Yüzü eğri büğrü oldu ve geğirdi. Sonra da Celia'nın asla bahsetmediği bir ismi kullandı aniden. "Keşiş Stephen senin kâfire döndüğünü bilse öfkeden kudururdu. Düzgün dindar bir genç adam, iyi bir rahip, onu pek severdim."

Celia masanın altında ellerini sıktı. "Mabel'ın, Leydi Kildare'in düğününde ayini yönetti mi?" diye sordu sakin ve rastgele bir sesle.

"Lanet..." dedi Wat, onun tamamen hiçbir şeyden haberi olmamasına yine şaşırmıştı. "Nasıl yapabilirdi ki? Ayaklanmadan iki veya üç gün sonra Fransa'ya gitti. Bunu biliyor olmalısın, o zaman sen de manastırdaydın. Senin düğününden önce."

"Ah, tabii..." dedi Celia. "Aklımdan çıkıvermiş, onun Winchester Sarayı'na gittiğini biliyordum."

Aslında Ursula'nın ıstırap dolu azarlamalarından sonra kimse Stephen'ın adından bahsetmemişti. Kendi notundan başka hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Marmateer adında bir yere gitmiş, eski manastırına. Majestelerinin emirlerinden dolayı sanırım... St. Bennet rahiplerini Westminster'da toplamak istiyor. Bahse girerim Kilise'de piskoposluğa kadar yükselecek, şaşırmam yani, hatta..." dedi Wat biranın verdiği rahatlamayla ve Anthony Browne'un etrafındaki herkesin son dönemlerde yükselmiş olmasından güç alıp biraz da abartarak. "Bakarsın Canterbury'de başpiskopos bile olur, kim bilir? Hayat garipliklerle doludur."

Celia'nın kalbi acı verici bir şekilde kaburgalarına vuruyordu. "Kim bilir?" diye tekrarladı. Kalktı ve eriyip akan bir mumu söndürmek için sazlara doğru sallanarak ilerledi. Uzun süre bastırılmış bir acının ortasında acı bir rahatlama vardı. Farlı bir ülkede çok uzaklardaydı; Cowdray'deki pırıltılı kutlamalarda bulunmamıştı. Emrettiği gibi artık onu tekrar düşünmek zorunda değildi.

John nihayet akşam yemeğine eve gelince Celia onu alışılmadık bir sıcaklıkla karşıladı. Tatlı tatlı dudaklarından öpmüştü ve Wat'ı o kadar nazik bir şekilde sunmuştu ki ilk bakışta kızgın olmasına karşın daha sonradan cana yakın olmaya başladı ve Wat'ın haber deposunda ilgisini çeken bir konu yakaladı. John'un içtenlikle onaylamadığı kraliyet düğününü Wat'ın eğri büğrü ifadelerinden dinlemeye özellikle bayıldı.

"Yağmur yağıyordu" dedi Wat. "Prensin Southampton tersanesine ayak attığı andan itibaren ve o biraz çarpık bacaklıydı, yol boyunca kusmaktan yemyeşil olmuştu. St. James'in kendisini bile korkutabilecek yüzünde kaşları çatıktı. Kraliçe Majesteleri İspanya'ya övgüler yağdırıyordu fakat bu yabancı aziz bizim St. Swithun'umuz ve onun sağanak yağışına karşı hiçbir şey yapamadı. Hepimiz ıslandık. Ben atlarla birlikteydim. Lord Montagu'nun, onların Kral Efendisi ve benim görevimiz vardı. Zavallı yavru kısrak titriyordu ve güzel bir pelerine sarınmış Prens için daha tombul bir binek hayvanı ayarlamak zorunda kaldık. Ve Prensin yanında getirdiği sarı suratlı İspanyollar haricinde hiç konuşmadı. İngilizce konuşamıyor gibi."

"Peki ya düğün?" diye sordu Celia hevesle. "Şahane olmuş olmalı? Kraliçe nasıl görünüyordu?"

"Tünediğim yerden altın elbise içinde küçük bir oturak gibi ve mücevherler parıldıyordu. Kral beyazlar içerisindeydi ve komik şapkasını ekmek kaldırılırken bile çıkarmadı -İspanya'da saçma alışkanlıklar olmalı- fakat Kraliçe sarhoştu ve ellerini ondan uzakta tutamıyordu."

"Ne fena!" dedi John. "Zavallı topraklarımız. Şehvetli yaşlı bir sürtük üzerinden İspanya tarafından işletiliyor. Ben teslim olmayacağım."

"Sus!" dedi Wat sert bir şekilde. "Pek çok adamın böyle konuşmalar yüzünden hapiste olduğunu unutma Sör John." Yabani tavşanın muhteşem sırt etini kibarca kıtır kıtır yedi, o sırada Red Lion'da yolunu sormak için durduğunda Boston'da duyduğu han konuşmalarını düşünüyordu. Meyhanede bir grup dokumacı ve koyun sahibi vardı. Wat'tan çekiniyorlardı fakat Sör John'un çok büyük bir borç içinde olduğunu ve açıkça dile getirdiği Protestanlığının, koyunları arasında bir hastalığın ve Calais'e gönderdiği kumaş siparişlerinin felakete uğramasının yol açtığı bir boykot altında olduğu sonuçlarını çıkarıyorlardı. Wat Sör John'un şanssız olarak görüldüğünü hissetmişti ve böyle bir ön yargının bir adamın mal varlığını nasıl kötü etkileyebileceğini çok iyi biliyordu. Skirby Hall'da bu saatlerde Wat özellikle Celia'nın üzgün kabulünden dolayı ev sahibi için çok üzülüyordu ve şimdi Sör John'u cesaretlendirebilecek bir konu açacaktı.

"Richard Chancellor'ın Moskof'tan sağ salim dönüşüne ve Doğu ticaretine açıldığına sevinmiş olmalısınız, efendim."

John sıçradı ve yüzü kızardı. "Döndü mü? *Bonaventure*'u geri mi getirdi? Bana haber verilmedi."

"Burada bazı şeylerden uzaktasınız" dedi Wat kederli bir şekilde. "Chancellor geçen ay döndü ve Tsar Ivan'dan Rus bir elçi -ya da kral kendine her ne diyorsa işte- getirmiş, getirdikleri türden kürkleri hayatta görmüş olamazsınız. Kakım balyası ve başparmağım kadar büyük yakutlarla çerçevelenmiş birkaç aziz tablosu. Kraliçe Majesteleri çok memnundu. Lunnon'da bir Moskof dostluğu başlatıyorlar ve Cathay'e kadar ticaret yollarını açmayı umuyorlar."

"Evet..." dedi John içini çekerek. "Londra'ya gidip ben de yeni kumpanyaya girip giremeyeceğime bakacağım, sadece..." Durdu. Onlara yatırım yapacak kadar nakit parası olmadığını biliyordu. "Sağlığım pek iyi değil" dedi ve ekledi. "Yaşlılık hastalıkları..."

Wat sempatik bir şekilde kafasını salladı. "Tedavi olabilirsiniz, efendim, sizi temin ederim! Küçük akıllı leydi sizi tedavi edebilir, size bir iksir

ya da panzehir hazırlayacaktır." Celia'ya göz kırptı, "Teyzesinden dinlenme odasında çok şey öğrendi."

Sör John ne göz işaretini ne de 'su cadısı' kelimelerinin çıktığı sakallı dudaklarını fark etti. Çünkü et suyu içindeki yaban tavşanı lokmalarını umarsızca temizliyordu fakat Celia anladı ve ince heyecanlı bir ses çıkardı. Neden olmasın? Bir macera olurdu, günlerinin tekdüzeliğini değiştirecek bir şey... Ve bu tehlikeli iş Sör John'u yeniden canlandıracaksa sonunda umutsuzca istediği erkek çocuğu verecekse ona... Evet, Wat haklıydı. Denemeye değerdi.

Celia ruh hâlinin yıldırım gibi değiştiğini gördü, pırıldıyordu ve güldü. Kollarını John'un boğazına doladı ve pek memnun olan Wat ile birlikte saçma bir iki mısra söylemesi için onu kandırdı.

"Oh ne kadar mutluyuz ve hep mutlu kalalım,
Ve tüm gece şarkılar söyleyelim.
Her şey unutulacaktır hoplayıp zıplarken ve dans ederken
Benimle birlikte dans et ve şarkılar söyle yeter ki."

Karışmış seslerinin gürültüsü, uzun notalar üzerinde oluşturdukları çan gibi ahenkleri, güzel bir sesi -Boston'daki ilkokul günlerinden beri kullanmasına rağmen- olan John'u bile memnun etmişti.

Hayrete düşmüş uşaklar kiler örtüsünün arkasından dinlerken ve kıkırdarlarken başka üç sesli şarkılar da söylediler.

Wat, Celia'dan Ursula'ya sıcak bir mesaj taşıyarak Sempringham'a gitmek için görev duygusuyla ertesi sabah oradan ayrıldı. Ve Sör John'dan Leydi Southwell'e kış yolculuğuna katlanabilirse Noel için Skirby Hall'a davet edildiğini söyleyen daha isteksiz bir not daha götürecekti. Wat'ın ziyaretinin her şeyden öte karısı için nasıl küçük bir arkadaşlık sağladığını fark etmesini sağlamıştı ve vicdanı uyandı.

İş endişeleri devam etmesine rağmen, Celia'yı Boston çarşısına götürdü ve ona güzel hediyeler aldı. Hatta bal rengi katedrale gitmeyi kibarca reddetmesine rağmen Celia'yı sıkan Hutchinson kuzenlerinin birkaçıyla Lincoln'de gecelediler. Celia su cadısına danışmak için bir an evvel geri dönmek istiyordu.

Bu kadının varlığını hiç duymamış John'a böyle bir ziyaretten bahsetmeye cesaret edemeyeceğini biliyordu. Uşaklar o varken dedikodu

yapmazlardı fakat geceleri İncil okumalarından büyücülükle alay ettiğini ve bundan nefret ettiğini fark etmişti. Böyle bir şey olduğunu kabul ediyordu, İncil'de bu konuya yer verilmişti fakat kendi düzene sokulmuş ana vatanında böyle cin ve şeytanlara ait uygunsuzluklar asla meydana gelemezdi.

Celia uygun zamanı bekledi ve John geciken gemisi *White Fleece*'in uçurulduğunu ve Yorkshire kıyısında karaya oturduğunu söyleyince beklenmedik fırsatı yakalamıştı. Mal kurtarma umuduyla oraya gitmek zorundaydı ve bir hafta gelmeyecekti.

Celia, bu felaketin kocasını ne kadar yıktığını fark etmemesine rağmen teselli edici şeyler söyledi ve onu yatıştırmaya çalıştı. Sabırsızca onu bir kenara itti ve sessiz derin düşüncelerinden birine daldı.

John bir yük atı ve seyisle birlikte ayrıldıktan bir saat sonra Celia ilk fırsatta su cadısından bahseden kırk yaşındaki geveze oda hizmetçisini çağırdı. Hizmetçinin adı Kate'ti ve bataklıklarda doğmuştu. Aptaldı ve işinde yavaştı fakat Cowdray ve manastırda daha yüksek standartlar öğrenen Celia ona katlanmak zorundaydı. Kate rahmetli Leydi Hutchinson'ın oda hizmetçisiydi ve Celia'dan başka herkese göre daha iyi bir uşak bulunamazdı. Geleneksel görev yerleri asla değişmezdi.

Kate, yabancı bir leydinin başka bir garip davranışı olarak kabul ettiği hanımının sorularına karşı hiç merak göstermedi fakat Frampton Bataklığı ve denizin ucundaki su cadısının yurdunu isteyerek tarif etti. Talimatları o kadar kafa karıştırıcıydı ki Celia sadece on mil uzaklıkta olsa bile yanında rehber olmadan asla orayı bulamayacağını biliyordu. Kate'in herhangi bir rehber tanıyıp tanımadığını sordu.

İlk kez Kate'in vurdumduymaz yüzünde korku belirdi. "Buradan kime oraya gitmez, gitmemeli de."

"Fakat..." dedi Celia sabırla, "Cumaları birilerinin ona yiyecek götürdüğünü yoksa gelgitleri yükseltip sele yol açtığını söylüyorsun."

Kate'in çatlak kırmızı elleri önlüğünü çekiştiriyordu, büyük açık ağzı tepsi gibiydi ama itaat alışkanlığı nihayet galip gelmişti.

"Frampton Mahallesi'nden Deli Dickon" dedi asık suratla. "Korkmayacak kadar akılsız."

"Evet, öyleyse. Teşekkür ederim, Kate" dedi Celia cana yakın gülümsemesiyle.

Kadının küçük gözlerinden bir duygu kıvılcımı çıkıyordu. "Hanıme-

lendi, yapmayın, yalvarırım yapmayın..." dedi. "Skirby Hall'a kötü şans getirecek!"

Celia kafasını salladı. "Rahat ol, Kate. *İyi* şans getireceğim ve bunu konuştuğumuzu unutmalısın. Hiçbir şekilde anlam ifade etmiyor."

Kate rahatlamış görünüyordu, reverans yaptı ve odadan çıktı.

Celia penceresinin önündeki koltuğa kıvrıldı ve güvenle, heyecanlı bir şekilde plan yapmaya koyuldu. Kafesli penceresinden öğlen güneşi kocaman bir açık kahverengi renkle bataklıklara doğru batıyordu. Çünkü ayak otları sonbaharda esmerleşiyordu. Yeşilimsi suşeritleriyle bağlanmışlardı. Çok uzaklarda gökyüzü ve deniz belirsiz bir mavi hâlinde buluşuyordu. Pencere manzarasındaki tek belirli nokta malikânenin en yakınındaki rüzgâr değirmeniydi ki bu değirmenin zemininde Avrupa kumaşını boyamak için yurt dışına gönderilen çivit otu vardı. Yelkenler hareketsizdi, meralardaki kuzular sakindi, gökyüzünde birkaç beyaz bulut kümesinden küçük damlalar düşüyordu. Düz, parlak kır gizem taşımıyordu. Malikânenin kendisi sessizdi, av köpekleri ve atlar sessizdi mutfaktaki her zamanki koşuşturmaca odasından duyulmuyordu. Celia sadece heyecanının sessizliği bozduğunun farkındaydı ve anlaşılmaz bir şekilde kendini suçlu hissediyordu. Ve sonrasında çok tuhaf bir şey oldu.

Sesler duyuyordu. Alışkın olmadığı bir aksanda konuşuyorlardı. Ama İngilizceydi. Kesik, otoriter bir kadın sesiydi bu. "Leydi Marsdon fenalaşıyor, çok fazla dayanabileceğinden şüpheliyim, Doktor, *bence* Sör Arthur'u geri çağırmalıyız. Emirlerinize göre tüm gece uzak durdum fakat burdaki klinikte gevşeklik ve saçma yöntemler yüzünden hastalarımızın ölmesini istemiyoruz. Böyle düz konuştuğum için özür dilerim, efendim fakat ben böyle birkaç durum gördüm ve ihtiyacı olan düzenli tedavi yöntemi, başka bir elektro- ensefalogram ve şok tedavisi" diyordu.

Cevap veren bir erkek sesi vardı fakat Celia onu pek duyamıyordu. "Bekle!" dedi gibi geldi ona. Sonra da "Kesinlikle bir dört yol ağzına vardı; sonuç Tanrı'nın elleri arasında" dedi.

Celia, Skirby Hall'da oturuyordu ve ne kendi odasından ne de dışarıda güneşin vurduğu sessiz odadan gelen sesleri kısaca düşündü. Kelimelerin bazıları onun canını sıkan anlaşılmaz sözlerdi. "Elekto-ensefalogram" ve neden Tanrı'ya başvurmayı düşünmüştü? Adamın sesi ona Üstat Julian'ı hatırlatmış gibi geldi. Ona ne olduğunu belli belirsiz merak ediyordu. Konuşmanın bu bölümü sadece bir an dikkatini çekmişti, sonra başı kuca-

ğında oturan Taggle keskin ve kesik kesik havlayarak yere sıçrayıp titremeye başlayınca geçip gitmişti, köpeğin bovnundaki tüvler kalkmıştı.

"Ne rahatsız etti *seni* tatlım?" dedi Celia gülerek. Ona hafifçe dokunmak için eğildi fakat o korkuyla çekildi. Uludu ve sonra garip hırıltılar çıkararak yatağının altına saklandı. Onu yakalamaya çalışırken Taggle onu ısırmaya çalıştı.

Belki de temizlenmek istiyor, diye düşündü Celia telaşlanarak. Bu gece ona biraz Çin tarçını vereceğim. Hiç böyle davranmamıştı. Deli Dickon'ı bulma planlarına devam etti.

İki gün sonra Celia, Dickon'ı kolaylıkla bulabileceği Frampton'a Juno'yla gittikten sonra her şeyi ayarlamıştı. O, saman rengi kabarık saçları, boş bakan gözleri ve aptalca bir sırıtışı olan sıska küçük bir adamdı. Yaşı yirmiyle kırk arasında olabilirdi ve Celia'nın uzattığı şilini hemencecik kapıp onu şalının altında kemikli girintilerinde saklayan büyük annesiyle bir kulübede yaşıyordu. Celia işi anlatırken kambur omuzlarını silkti. "Cuma sabahı Dickon ile oraya gidemezsin..." Dişsiz dişetleri arasından mırıldandı. "O bir canavar... O kayıp bir ruh... O bir denizkızı..."

"Bir denizkızı mı?" diye bağırdı Celia. Londra'da bir han tabelasıyla büyülenmişti. Kocakarıyı soru yağmuruna tuttu fakat isteksiz mırıltılı cevapları pek tatmin etmemişti.

Su cadısı yıllardır oradaydı. Dickon'dan önce Wyberton Mahallesi'nden "basit" bir genç kız hediyeler getirmişti.

Görev için aptallar seçiliyordu genelde çünkü Tanrı merhametiyle böylelerini büyülerden koruyordu. Konuşma boyunca Dickon, sırıtarak ve kafa sallayarak bir tabureye çömeldi. Uzun kamışları yular yapılması için orada satılan sert söğüt çubuklarıyla örüyordu.

Yaşlı kadın aniden yaşının verdiği uykuya dalınca Celia da ayrıldı, sonra ertesi geceyi korku ve kimsenin onaylamadığı bir oyunu üstlenmenin verdiği çocukça memnuniyet duygusu içinde geçirdi. Wat bile kendisini caydırmaya çalışırdı diye düşündü. Su cadısı, canavar ya da denizkızı, Wat'ın bildiği herhangi bir büyücü kadına veya Whippleli Molly'ye kesinlikle benzemiyordu. Juno'ya binmeden önce son anda Celia oldukça utangaç bir dürtü hissetti. Merdivenlerden yukarı çıkıp odasına koştu, sandığını açtı ve evlendiğinden beri orada duran gümüş boncukları aldı. Çeşit çeşit şilin, peni ve çeyrek penilerin bulunduğu kesesine boncukları atarken fildişi İsa heykeline güç bela baktı. Sör John, onun imrendiği

değersiz süsleri satan seyyar satıcılara vermesi için verdiği harçlıklarla cömertti.

Hava açılıyordu ve Dickon Frampton'da, ayağında büyük dokuma bir sepetle kulübesinin dışında bekliyordu. "Kazlar yakında uçacak, kış yaklaşıyor." Başparmağıyla gökyüzünü gösteriyordu ve Celia güneyi gösteren vahşi kazlardan oluşan uzun bir sürü görüyordu.

"Evet, kesinlikle" dedi. Dickon'ın tamamıyla akılsız olmamasıyla gönlü ferahlamıştı.

"Hemen gitmemiz gerek..." dedi. "Yoksa sel çıkaracak."

Celia yatıştırıcı hediyelerin bulunduğu sepete baktı ve kapağı kaldırdı. Samana sarılı on üç tane yumurta, üç kahverengi taze ev ekmeği, küçük bir çanak tereyağı ve tepede hafifçe kıpırdayan büyük bir turna balığı vardı. Tüm mahalleden hediyeler gelmişti ve Dickon'ın büyük annesi tarafından her zamanki gibi bu sabah da sepete konmuştu.

"Bu *ne*?" diye sordu Celia, bir köşede katlanmış büyük kahverengi ev dokuması pakete bakarak.

Dickon belirsiz bir şekilde bakıyordu ona fakat aceleyle gelen büyük annesi, "Kenevir yaprakları" dedi. "Her hafta bunları toplarken çok sıkıntı çekiyoruz, ip yoldan Skirlbeck'in ötesinden geliyor fakat bir kez unutunca fırtına çıkıyor. Yedi büyükbaş hayvan ve sütçü bir kız boğulmuştu."

"Bunları ne için istiyor?" diye sordu Celia yarı gülerek.

Yaşlı kadın "Büyü" dedi ve ağzını kapadı.

Celia ve Dickon yola koyuldu, Celia Juno'nun üzerindeydi ve o da sepeti sırtında öndeydi.

Yol yoktu; zor zar görülebilir bir patika vardı fakat Dickon içgüdüsel bir şekilde yolunu biliyordu. İçerisinden su sıçratmasına rağmen en kötü kanalların etrafından geçiyordu; titreyen bataklıklardan kurtuldu ve nihayet çakıllı sahile çarpan dalga sesini duyana kadar sırt boyunca onu götürdü.

"Cadının kulübesi orası" dedi omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ederek.

"Dickon daha fazla gidemez." Sepeti büyük bir çalılığın dibine indirdi.

Celia çalılıklara, onların ardındaki kumula baktı ve sonra kalın gri dumanı gördü. "Cadı orada mı yaşıyor?"

Dickon kıkır kıkır güldü; bu da evet anlamına geliyordu. "Dickon evine gidiyor" dedi, "Büyük anne bekliyor. O bana yemek pişirecek."

Celia'nın güzel duyguları aniden değişmişti. "Bak, Dickon" dedi. "Sen burada bekle. Ben gelene kadar *burada* dur. Sen akıllısın. Ben değilim. Bu bataklıklarda kaybolurum. Bana rehberlik etmen için sana *ihtiyacım* var."

Ona anlatamadığını fark etti.

"Büyük annem bana domuz pastırması pişiriyor" dedi, döndü ve yürümeye başladı.

Celia paniğe kapıldı. Juno'dan indi ve atını büyük bir ağaca çabucak bağladı. Dickon'ın arkasından koştu. "Dur!" Kolunu yakaladı. Dehşet içinde Celia'ya baktı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Evet!" dedi. "Hayır, burada kalırsan hayır! Skirby Hall'da sana bütün bir domuz pastırması yaparım, yemin ederim. Eğer dediğim gibi yaparsan..." Bununla da ona ulaşamadığını anladı ama kolunu tutarak orada dururken, ısrarla ona bastırırken boş gözlerinde kıpırdayan bir şey gördü. Göz kapakları daraldı ve burun delikleri şişti. Kafasını kendine doğru çekti ve dudaklarından öptü Dickon'ı. "Bak eğer burada beni beklersen bundan daha fazlasına sahip olabilirsin!"

Dickon ağzını yaladı ve ona doğru açtı. Celia, hangi yöntemle kalmaya zorlayacağına önemsemeden onu tekrar öptü.

Boğuk bir nefes verdi ve yanağına salyasını akıtırken onu kavradı. Kazandığını biliyordu.

"Bırak beni, Dickon" dedi sakin kontrollü bir sesle. "Bırak beni, sana döneceğim. Atla bekle!"

Kavrayışı gevşedi, kolları yumuşadı. Juno'nun eyerine çekingen kirli elini koydu. "Dickon beni burada bekliyor mu?" dedi ve Celia sert bir biçimde başını sallarken Dickon sersem sersem kıkırdayarak Juno'nun otlayan kafasının yanına çömeldi. Celia kumula ayağı takılırken onun mırıldandığını duyuyordu, "Dickon bekliyor... Dickon bekliyor..."

Kendini garantiye almak için sepeti kaldırdı, ağırlığını düşünmüyordu – son yıllardaki rahat yaşantısından önce bir sürü bira fıçısı taşımıştı – üstelik sıktığı parmakları altındaki tahta tutacın acısı ona cesaret veriyordu, korkusunu zapt edebiliyordu.

Kumulun tepesine vardı ve kulübenin hemen aşağıda olmadığını gördü. Her yüksek gelgitin suyla doldurduğu fakat bodur sahil çalılıklarıyla noktalanan, durgun başka geniş bir kumul ile denizden korunmuş kahverengi kayanın beklenmedik çatlağı içerisine kurnaz bir şekilde oturtul-

muştu. Kulübe bataklıktaki tüm evler gibi saz ve çamurdan yapılmıştı fakat Celia ona yaklaştıkça sazlar arasındaki yoğun kilin midye kabuklarıyla tutturulduğunu görüyordu. Kısa ve kalın bir bacadan duman yükseliyordu – Celia'yı şaşırtan bir şeydi bu.

Çamura bata çıka yürüyordu ve sonra tahta kapının açık olduğunu görünce durdu ve keskin küçük sesler çıkararak gri bir fok kayıp geldi.

"Arkadaşı" diye düşünüyordu Celia ve bir kadının net sesi "*Ne va pas trop loin, chéri!*" diye bağırırken çok komik bir kahkaha onu bastırıyordu.

Celia kelimeleri anlamadı fakat anlamı açıktı, tıpkı dışarı çıkmasına izin verirken Taggle'a ettiği tembihler gibiydi.

Kararlı bir şekilde kapalı kapıya doğru yürüdü ve çaldı.

İçeride ölüm sessizliği vardı. "İyi günler, hanımefendi, sepetinizi getirdim!" diye bağırarak tekrar çaldı.

Tekrar sessizlik ve sonra boğuk bir "Defol!" şeklinde hakaret içerikli bir ses duydu.

"Hayır!" dedi Celia. "Yalnızım, sizi görmeye geldim, hediyelerinizi getirdim."

Kapı biraz açıldı, Celia incelendiğini bildiği için birazcık titriyordu fakat uzun, dalgalanan beyazımsı bir kütleden başka bir şey göremiyordu.

"*Damoiselle...*" dedi ses. "Cesursun... Gir o zaman!" Kapı genişledi ve Celia arkasında büzüldü.

Su cadısı, kalçalarına düşen kendisini kısmen örten kalın, dalgalı, beyaz saçları haricinde çıplaktı. Çıplaklığı Celia'yı ilk şaşırtan şey olmuştu. Sıkı göğüslerin ve karnın siluetini görüyordu. Genç bir kadınınki gibi az kıvrımlıydı ve kesinlikle iki bacağı vardı, yani denizkızı değildi. Kadın başını arkaya doğru silkip uzun kollarıyla saçını arkaya atarken ve gün ışığına doğru bir adım atarken bu sefer hayal kırıklığıyla karışık bir şaşkınlık hissetmişti.

Sonra Celia yara izlerini gördü. Bacaklarının üstündeki düğümlenmiş sarı izler, bükülmüş ayaklar ve ayak parmaklarından birkaçı yerinde yoktu. Ve yüzü mor şişliklerle bir tarafı harap olmuştu, ağzı sağ kulağına doğru bükülmüştü.

"Kutsal İsa..." diye fısıldadı Celia. Sepet gevşek elinden düştü. "Aziz Meryem... Sana ne oldu böyle?"

"*Le feu...*" dedi kadın oldukça rahat bir şekilde. "*Ils m'ont brulé pour une sorciére. Ah, j'oublie...*" Duraksadı, kelimeleri arıyordu. "*Longtemps...*

Uzun zamandır İngilizce konuşmadım, fokum Odo haricinde kimseyle konuşmuyorum." Yarığın kapandığı kıyıyı gösteriyordu eliyle. "Fransa'da, cadı olduğum için yakıldım dedi. "İngiliz aşkım kurtardı beni."

Celia sıçradı, ağzı kurumuştu. "Felaket" diye fısıldadı. "Canilik..."

"*Cruauté*..." kelimeyi arıyormuş gibi tekrar etti kadın. "Belki de *haklıydılar*." Geniş parlak gözleri ironik bir şekilde Celia üzerinde sabitlenmişti. "Çünkü ben bir *cadıyım*!"

Celia uzun süre nefesini tuttuktan sonra bıraktı. Bu oyun değildi, hatırlayamadığı bir sebepten ötürü giriştiği ilginç, tehlikeli bir iş de değildi. Kaçmak istedi fakat ayakları kök salmış gibiydi. Korkuyordu, büyülenmişti. "Ben – ben sepetinizi getirdim..." dedi zayıf bir şekilde.

"Ah-h!" dedi kadın. "Sadece bu sebepten gelmedin... Yardımımı istiyorsun." Bükülmüş ağzı gülümseyemiyordu fakat gözleri bir eğlence parıltısıyla yumuşadı. "Benden korkmana gerek yok" dedi sessizce. "Eğer kalbin temizse." Güzel sivri elleri vardı, onlar zarar görmemişti çünkü yakma başladığında onlar kazığın arkasında bağlıydı. Bir elini Celia'nın koluna koydu. "Gir..." dedi yumuşakça. "Konuşmak güzel... Konuşmayalı yıllar oldu."

Celia yavaşça deniz kokan tertemiz kulübeye doğru onu takip etti; zemin cadının gür beyaz saçından daha sarı kumla kaplıydı. Köşede ufalanmış kuru esmer su yosunu ile sıkıştırılmış, çuvaldan yapılma geniş bir kanepe vardı. Küçük şöminede suların sürüklediği küçük ağaç dalları yanıyordu, dumanlar mavi ve yeşil titriyordu. Koyu çamur ocak üzerinde demir bir kap ve tava duruyordu. Celia'nın gözü ortadaki yuvarlak masaya ve X şeklindeki katlamalı koltuğa ilişti, çünkü her ikisi de izole küçük kulübede çok uygunsuz kalıyordu. Zarifçe oyulmuş ve boyanmışlardı fakat yaldızlar ve renkleri artık soluktu. Celia, Cowdray'de bile böyle zevkli mobilyalar görmemişti.

Kadın Celia'yı izliyordu ve kafasını salladı. "Hepsi aşkımdan... Ne yazık ki beni rahat ettirmeye çalıştı. Sonra da gitti. Geri dönerken *boğuldu*."

"Nereden biliyorsun?" Kafası karışan Celia yardımsız kalma hissiyle savaşmaya çalışıyordu. Kadını kazıktan kurtarmayı başaran aşkının bir İngiliz efendisi olduğunu ve bu kulübeyi onun için inşa ettirdiğini ve sonra onu terk ettiğini öğrendi.

"Çok şey biliyorum, başkalarının bilemeyeceği çok şey biliyorum, ben Melusine'im" dedi kadın çenesini gururla kaldırarak.

Celia neden böyle bir tavırla söylendiğini anlamamasına rağmen ismin hoş olduğunu düşünüyordu. Üzerine sabitlenen alaycı ve kibar bakışlı uzun gözlerin düşündüğü kadar karanlık olmadıklarını görebiliyordu. Gözleri yeşildi, bir kedininki gibi sarımsı yeşil.

Yeniden korku sarmıştı, kaçma arzusu.

"Nenni... *ma belle.*" Hoş eli koluna hafifçe dokundu. "Paylaşırsak birbirimizi daha iyi tanıyacağız... *les fleurs de rêve.*"

Melusine sepeti içeri getirdi. Celia sakat ayağı ile nasıl sendelediğini fark etti. Dengede durmak için hafifçe duvara dokunuyordu. Pek de acınası görünmüyordu. Çıplaklığı artık onu şaşırtmıyordu fakat Melusine karanlıkta duran devasa meşe bir sandığa gitti ve şeffaf bir elbise çıkardı. Griydi ve yakası küçük incilerle süslenmişti. Ursula'nın eski bir elbisesi gibi uzun zaman önce unutulmuş bir modada yapılmıştı. Gevşekliği, akan kolları inci bantlarla, korsenin ciddi kesimiyle çerçevelenmişti. "Ben böyleydim" dedi Melusine. "Pek çok erkek bana âşık oldu. Yalnız başımayken çıplak olunca kendimi daha iyi hissediyorum."

Kadın elbisesinin içine kayarken Celia onu izliyordu ve masanın yanında eğreti bir biçimde duruyordu. Sonra kadın "*Alors, m'aime*; buyur, ye!" dedi. Sepeti açtı ve Dickon'ın büyük annesinin bahsettiği kuru çiçeklerle karışık kenevir yaprağı paketini çıkardı. Celia'nın avucuna biraz döktü. "Uzan" dedi kadın, "Onları ağzına at!"

"Ben-ben istemiyorum" dedi Celia fakat itaat etti. Ağzının kahverengi lokmalarla dolduğunu hissetti. Kendi bahçesinde genellikle tattığı kuru otlardan çayı ya da kekikten biraz daha farklıydı. Bunun gülünç olduğunu düşündü. Zavallı kadın deli, herhâlde burada uzun süre kalmaktan... Ama itaat etti.

Yosun yatağa Melusine'in yanına uzandı. Keten yapraklarını çiğnedi ve yuttu. Melusine de aynısını yaptı.

Celia'ya dokunmadı.

Şimdi yumuşak rüya gibi bir durum Celia'yı etkiledi, düşünmeyi bıraktı, parlak mücevherlere benzeyen ve bugüne kadar gördüklerinden daha güzel olduklarını düşündüğü renkli dumanların parıltısına bakmak için bir dirseği üzerinde kalktı. Melusine'in elbisesinden gelen misk kokulu güldeh bile daha tatlı bir kokuyu, denizin kokusunu duyuyordu. Melusine'in sesini duydu ve yumuşak dermansız tonların hangi dilde dile geldiğini bilmiyordu. Tercüme edilmesine gerek olmayan uzaktan gelen bir mü-

zik gibiydi. Kadının kendinden bahsettiğini biliyordu. Çok çok geçmiş zamanlarda da her zaman bir Melusine olan Melusine de Lusignan. Melusine bir pınardan doğmuştu fakat ölümlü sevgilileri olmuştu. Melusine pek çok büyü biliyordu fakat ölümlü bir bedene bürünmüştü. Her gün ayinlere gidiyordu, kimseye zarar vermemişti, şeytanın tatlı sözlerine direnmişti. Ta ki bir gün bir sözle cezbedilene kadar. Kral olmak isteyen bir Dük vardı. Eğer Melusine muhteşem güçlerini kullanıp kralın ölümü garantilerse o zaman altın dolu sandıklar onun olacaktı ve hatta belki de Dük onu *maîtresse en titre*; kraliçesi yapacaktı.

Bu, çok küçük bir meseleydi onun için. Kralın mumdan bir figürünü yaptı, asılmış bir katilin aklına giren bir iğneyle kalbini deldi, sonra da gücünü geri getiren bazı dinî kelimeler söyledi. Aynen böyle yapmıştı. Ve hemen ertesi gece kral hastalanmaya başladı.

Melusine'in sesi kesilmişti. Kurumuş ketenden bir avuç daha aldı, yavaş yavaş ve şehvetli bir şekilde çiğnedi. Celia biraz kımıldamıştı. Ursula'nın manastırda ona okuduğu eski zaman aşk romanlarını dinliyor gibiydi. Her ikisinde de krallar, cinayetler ve büyülü sözcükler vardı ama onlardan birinde Melusine adında bir su perisi var mıydı hiç?

Kuvvetsiz bakışı ateşten karşı duvardaki deniz kabuklarının üzerine kaymıştı. Deniz kabukları bir yıldız şeklini almışlardı ve ortada kırmızılı bir deniz salyangozu vardı. Ne kadar da güzel, parlak helezoni pembe kabuk! Parlıyordu ve uğulduyordu. Celia ona bakıyordu.

Melusine tekrar konuşmaya başladı. Artık sesi daha önem kazanmıştı, tonu Celia'nın kendinden geçmesini engelliyordu.

Kral yanılma payı olmaksızın öldü, dedi Melusine. Fakat bal mumu figürüyle birlikte onu yakaladılar. O Medici aileden olan kadın onu yakalamıştı çünkü o da karanlık sanatlarda hünerliydi.

"Medici kadın mı?" dedi Celia rüyalarında sarsılarak.

"*La reine*..." diye cevap verdi Melusine. "Catherine... Tefecinin kızı... O yaktırdı beni... *c'était juste*."

Celia güçlükle yutkundu. Kafası aydınlanmıştı. Genişleyen duvarlar, kırmızı deniz kabuğu, renkli dumanlar hepsi Skirby Hall'daki kendi odasındaki gibi donuklaşmış ve sıradanlaşmıştı. Kadının hikâyesi gerçekti, kral gerçekti – şu anda altlarından geçen suyun diğer ucunda Paris'te Louvre adındaki bir sarayda yaşayan Kral Henry'ydi. Ve bu garip sakat kadın cadı olsun ya da olmasın korkudan yarı delirmişti – Celia kanepeden fırladı.

"Geç kalıyorum" dedi. "Dickon bekliyor, bu kadar uzun kalmaya niyetli değildim."

Melusine'nin gözleri üzgün, alaycı bakışlarla büyümüştü. "İlk önce buraya aşk iksiri için geldin! Bu kadar zarif olmana rağmen seni reddeden bir beyefendi mi?"

"Hayır, hayır!" diye bağırdı Celia. "O değil, kocam... Şey yapamıyor..."

"Ah-h!" dedi Melusine. "*L'impuissance*... Ona *yardım etmek* için mi geldin?"

O anda John'un yüzünü görememesine rağmen Celia başını eğdi.

"Bunu yap!" dedi Melusine. Ocaktan bir çubuk aldı ve kuma bir beşgen çizdi. "Bunun gibi beş nokta. Sonra bu tozu al..." Pencerenin yanındaki bir çuvaldan küçük bir şişe aldı. "Bunu ortasına koy ve üç kere 'Ishtareth, Ishtareth, Ishtareth!' de. Tozu içkisine koy. Seni deli gibi arzulayacak... *avec tout son corps*, ondan bir erkek çocuğun olacak, çünkü bu toz adamotu kökünden."

Celia kaşlarını çattı, ufak şişeden beşgene bakarak geri adım attı. "Bu ona zarar verebilir..."

"Ah, *benden* ve yaptığım şeyden korkuyorsun" dedi Melusine. "Fakat Tanrı beni bağışladı, inan bana... *voyons petite* -kesende bir İsa heykeli var- ah, sıçrıyorsun. Ama bunları biliyorum... Çıkar onu!"

Kalbi kulübeye girdiğinden beri hiç olmadığı kadar gümbür gümbür atan Celia yavaş yavaş çıkardı.

Melusine çok saygılı bir şekilde boncukları eline aldı, eğildi ve deforme olmuş ağzını haça dokundurdu. "*Je jure que si ton coeur est pure*, sadece iyi olmasını istiyorsan... kocana... zarar gelmeyecek. Şimdi güç sözcüğünü tekrarla. 'Ishtareth.' O Babil kadar eski... Ishtareth aşk tanrıçasıydı." Küçük şişeyi Celia'nın isteksiz eline koydu.

"*Adieu*" dedi, "Bir daha asla karşılaşmayacağız. *Quand vient la grande marée;* Cadılar Bayramı Arifesi'nde büyük bir gelgit olacak, onunla birlikte gidiyorum."

"Melusine!" diye bağırdı Celia, tekrar acıma duygusu ve neredeyse aşkla bir anlık özlem duygusuna kapılmıştı.

Fakat kadın onu kapıdan itti. "*Bonne chance. Adieu*" dedi merhametsizce.

Celia kumulu geçti. Tepeye döndüğünde, Melusine'i kapı eşiğinde yine çıplak gördü ve fokuna yumuşakça bağırdığını duydu. "*Odo... Odo, reviens, mon ami, je t'attends.*"

Celia Skirby Hall'a vardığında su cadısıyla tüm yaşadıkları acıklı bir hâl almıştı. Bundan utanıyordu. İçinde kahverengi toz bulunan küçük şişeyi atmaya niyetlendi, sonra da İsa heykeli ile birlikte sandığına koydu. Her ikisini de zihninden sildi.

John dönmeden önceki son günlerde uşakları, onun ateşlediği koşuş turmacaya ve mükemmel bir şekilde evi idaresinin etmesine şaşırmışlardı; yer döşemelerini, neredeyse bir aylık olmasına rağmen, yeniletti; güçlü kolları ağrıyana kadar bal mumu ile mobilyaları parlattı; biracıya ve ekmekçiye bir şatoya yetecek kadar bira ve ekmek yaptırdı.

John eve geldi ve onu sıcak bir şekilde karşıladı. Fakat ona asla su cadısının tozunu vermedi.

15

1558 yılının yazında John Hutchinson öldü ve Celia Cowdray'e geri döndü. Onu geri çağıran mektup, Edwin Ratcliffe adında, şu sıralarda Lord Montagu'nun büyük ev ahalisine eklenmiş birçok kibar teşrifatçıdan biri olan, İngiliz kraliyet sarayında görevli nazik bir genç tarafından ağustosta getirildi. Yaklaşık dört yıl önce Edwin'in de Wat gibi Linconshire'da -Clintonlara ve Cecillere karşı- başka özel yetkileri vardı. Ayrıca tam da varmak uzereyken Skirby Hall'ın bir yas evi olduğunu anlayarak irkilmişti.

Pencereler siyah kumaştan perdelerle örtülmüştü; Sör John'un boyanmış ilanı; orada mezarının hazırlandığı bir bölge kilisesine dönüştürülene kadar kapının üstüne çivilenmişti.

Kılıksız yaşlı bahçıvan hamal gibi davrandı. Edwin'e hüzünlü haberi verdiği zaman, Edwin, üzüntülü dul kadının inzivaya çekilmiş olduğunu ve kendisinin de yolculuğuna devam etmeden önce Boston'un donuk eğlencelerini keşfedecek olmaktan dolayı meraklı olduğunu düşünerek mektubu bırakıp ayrılmayı denedi. Bahçıvan bu isteği reddetti ve zavallı leydinin görüşmek istediğini söyleyerek Hall'a doğru ona eşlik etmek konusunda ısrar etti. Cenazede yalnızca bir avuç insan vardı ve eğer Sör John'un eski konumunu düşünecek olursak bu rezil bir şeydi. *Hepsi* evlerine dağılmışlardı.

Reşitliğini kazanmadan önce geçici yardım olarak güçlü bir vikontun hizmetine giren ve yirmilerinde şen şakrak bir genç olan Edwin, isteksiz bir şekilde bu daveti kabul etti. Odaya girdiğinde ve dul kadın üzüntüyle onu selamlamak için kalktığında Edwin çok şaşırdı. "Kutlu İsa!" dedi gözlerini dikerek.

Celia, ucuz yas kıyafeti, beyaz fırfırlı sade siyah bonesi, solgun yanakları ve buyuk uzuntusunu yansıtan gözleriyle ona bir rahibeyi hatırlattı. Kraliçe Mary rahibe manastırlarını yeniden kuruyor olduğu için Londra'da şu an birkaç tane rahibe vardı. Ama bu kadar güzel bir rahibe hiç olmamıştı.

Edwin dizlerinin üstüne çöktü ve kıvrılmış parşömeni, kırmızı mumlu rüyle sessizce takdim etti.

Celia mektubu aldı ve ördek başlı mührü dikkatle gözden geçirdi. "Lord Montagu'dan mı?" dedi durgun düşünceli bir sesle. "Mektup almayalı uzun zaman olmuştu. Nasıl bu kadar çabuk haber aldığını merak etsem de kaybımla ilgili baş sağlığı dilemesi büyük incelik."

"Sanırım... konu *o* değil leydi." Edwin utançtan alnındaki kıvırcık kahverengi saçlarının köklerine ve ünlü İspanyol modeli kesimi sakallarının saçaklarına kadar kızarmıştı. "Sanırım başka bir konu hakkında, ulaştırmam gereken birçok mektup var."

"Ah, kesinlikle!" dedi Celia. Son haftalar ona sisli bir hayal gibi geldi. Aslında John'un on gün önce öldüğünü, *gerçekten* öldüğünü düşünüyordu. Kilisede, kara örtünün altındaki tabutunun içindeydi. Yanan ince mumlar vardı. Onları istememesine rağmen ben onları aldım. Onların Katolikler için olduğunu söylerdi. Benimle bir anlığına konuştuğu son gün Cumartesi'ydi. Çok uzun zaman konuşmadı. Onun ölü olduğunu o an düşündüm. Ne zamandı o? Noel miydi? Hayır, hayır daha önceydi. Michealmas'ta mıydı? Hayır, daha sonra. Martinmas'ta olmalıydı çünkü biz bir öküz kesmiştik, bir pazar öküzü ve hepimiz onun korkunç çığlığını duyduğumuzda ben kan birikintisini karıştırıyordum. Onun çığlığı mutfaktan bile duyulmuştu. İşte o zaman onun öldüğünü düşündüm, yüzü tıpkı şu an tabut örtüsü gibi mosmor kesilmişti. Ölmüş olmasını umut ettim. Ama bir süreliğine iyileşti. İspanyolları -Kral Philip- ve kraliçeyi lanetleyerek Fransa ile olan yeni savaşa kızmıştı. Calais'in düştüğü haberini aldığımızda şubattı. Zavallı ruh, ağladı; Calais'in iki yüz yıldır *bizim* olduğunu söylüyordu, Calais'te eşya depoları kaybetmişti. Ağladı ve yüksekten atıp tuttu; aynı gece büyük bir çığlık daha kopardı. Aceleyle odaya girdiğimde taşa dönüştüğünü düşündüm, tek bir göz kapağını oynatmak dışında hiç hareket edemiyordu. Bir daha hiç hareket edemedi.

"Leydi..." dedi Edwin "Efendimin mektubunu açacak mısınız?"

Celia irkildi. Güçsüz bir şekilde gülümsedi. Belirgin bir çabayla Edwin'e baktı ve onun, kibar beyefendilere uygun kılıcı ve uzun şapkasıyla alımlı bir genç olduğunun ve mavi gözlerinde uzun süredir görmediği bir yanma ifadesi bulunduğunun farkına vardı.

"Ama içecek bir şeyler almalısınız!" diye inledi. "Sizi ağırlayamadım. Lütfen beni affedin. Bir sürü bira var, ya da en azından ekmek..." Ani-

den zile doğru hareketlendi ve ipi kuvvetle çekti, uzaktan gelen tıngırtıyı dinleyerek. "Şu anda sadece iki hizmetçi var. Maaşlarını ödeyemiyorum. Görüyorsunuz işte, kalan hiçbir şey yok. Borçlardan başka bir şey yok. Sör John'un vârisi -Alford'dan yeğeni- beni burada bıraktı ama kızgındı."

"Nasıl böyle *olabilir*... Sefil!" diye bağırdı Edwin, öylesine alışılmamış bir duygu yoğunluğuyla sarsılmıştı ki bunu kahramansı bir bağrış olarak nitelendirmedi. Kitap okumaya düşkün bir adam değildi. Bir güzeli sıkıntıdan kurtaran Kral Arthur ve şövalyeleri ile ilgili çocuk hikâyeleri duymuştu ve onları donuk şeyler olarak görürdü. Seyyar satıcılık, avlanma, ok atma, tenis, gönüllü birkaç kadını itip çekme, onlarla hoyratça oynanan oyunlar, bunlar onu memnun ederdi. On üç yaşından beri Petworth'teki komşularının kızıyla nişanlıydı. Kasımda reşit olduğunda ve ölmüş annesinin mirasına konduğunda Anne, on beşini doldurmuş ve evlenebilir vaziyete gelmiş olacaktı. Çifte kutlama yapılacaktı ve düğünde Anne'in malikânesi onunkiyle birleştirilecekti. Kızı küçüklüğünden beri tanıyordu ve her ne zaman onu düşünse kızı sadece sevimli buluyordu. Sevecen dul kadının uyandırdığı tuhaf duyguların hiçbirine neden olmuyordu.

Kate elinde bir testi birayla içeri dalıp ilgisiz bir şekilde ona bakarken sessizdi.

"Zili bunun için mi çaldınız leydim?" dedi asık bir suratla. "Ancak bu kadar var. Ekmek için beklemek zorundasınız, henüz hazır değil."

Celia dudaklarını ısırdı, sonra da Edwin'in sevimli bulduğu bir naziklikle "Bu kadarı da yeterli" dedi. "Eyüp peygamberin de dediği gibi bizler acı çekmek için doğmuşuz; tıpkı kıvılcımların yukarı doğru uçtuğu gibi."

Alıntısına devam etmedi. "Ben Tanrı'yı aramaya devam edeceğim ve ona sadık kalacağım..." Durdu, çünkü metnin tümü, kendisine sık sık bu metni okuyan John'u hatırlatıyor ve acı veriyordu. John Tevrat'ı tercih ettiğinden ve sıklıkla Eyüp'ü okuduğundan beri Tanrı'yı korkutucu, ne yapacağı tahmin edilemeyen, dönüşümlü olarak şeytanla savaşan veya kendini sürekli üstün bir cezalandırma memuru olarak gösteren bir ilah olarak görmeye başlamıştı. Yine de okurken gittikçe artan bir huzur buluyor gibi görünüyordu ve son nöbetinden önceki bitmek bilmez geceler boyunca bir yandan dikiş dikip bir yandan onu dinlerken Celia nerdeyse İncil'in büyük bir kısmını yalayıp yutmuştu.

Katolik bir aileden gelen Edwin'in bu Eyüp denen adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve merak da etmiyordu. Celia'ya baktı.

Celia ona biraz bira koydu. "Şerefe! Tanrı sana merhamet etsin" dedi, bankta otururak ve ona da yanına oturmasın işaret ederek. "Adınızı bilmiyorum, beyefendi."

"Edwin Ratcliffe, leydim" dedi kısık bir sesle.

Kızın cildi parlaktı tıpkı altından bir inci gibi. Bergamot ve lavanta suyu kokuyordu. Bu siyah örtülerin altındaki ince vücudunun nasıl olabileceğini merak etti, sonra böyle bir şey düşündüğü için tekrar kızardı. İçkisine dokunamadı bile.

Celia yavaşça Lord Montagu'nun mektubunun mührünü kırdı ve Anthony'nin yeni sekreteri tarafından özenle hazırlanmış şeylere uzun uzun baktı.

"Ben bunu okuyamıyorum, bu çok zor" diyerek Edwin'e uzattı. "*Siz* okuyabilir misiniz?"

Edwin özel dersler aldığı ve Oxford'da geçirdiği, tatmin etmeyen son birkaç yıldan sonra bunu yapabilirdi, ayrıca mektubun içeriğini de biliyordu.

"Bay John Hutchinson'a yazılmış" dedi haç çıkartarak. "Tanrı ruhunu rahata erdirsin. Aynı zamanda *size* yazılmış leydim. Efendim Vikont Montagu ile Leydi Magdalen Dacre'ın Temmuz'un on beşinde Şapel Royal'deki evliliklerini haber veriyor. Kraliçe de oradaydı ve sağlığı iyi olmadığı için küçük ve telaşlı bir düğün oldu. Efendim ve eşi bölgelerindeki tüm dostlarından özür diliyorlar.

"Ah!" dedi Celia. Banktan kalktı ve ayaklarına kapanmış yakaran Taggle'ı kaldırmak için eğildi. Anthony ve Maggie evlenmişlerdi. Bir zamanlar onun için çok şey ifade eden ama son dört yılda unutulmaya yüz tutan iki kişi.

"*Bizi* de hatırladıklarına sevindim" dedi.

"Başka bir zarf daha var" dedi Edwin. "Bu, başka birinden ve Ursula Southwell imzalı."

Celia yutkundu. Hem iyi hem kötü yanları olan bir acı, dargınlık ve öfke gözlerini kısmasına neden olmuştu. "İzin verin bir bakayım" diyerek parşömenin bir kısmını kendine çekti. El yazısı o kadar yamuk titrekti ki çok az kelime olmasına rağmen resmî mektuptan daha iyi okuyamadı. "*Bunu* da okuyabilir misiniz?" diye rica etti. "Bu mektup teyzemden."

Teyze, diye geçirdi içinden Edwin. Olağanüstü. Leydi Hutchinson'ın Cowdray'de akrabası olduğunu bilmiyordu. Gözlerini kısarak nota baktı.

"Sanırım şöyle diyor: Celia sana yalvarıyorum yanıma gel. Bay John izin versin, yalvarırım. Gel ki huzur içinde ölebileyim."

"O ölüyor mu?" diye fısıldadı Celia.

"Hiçbir şey bilmiyorum, bayan, onu hiç görmedim. Cowdray'de odasından dışarı çıkmaz. Düğün için Londra'da değildi."

Celia o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Edwin onun kendisini unuttuğunu anladı.

Pencerenin pervazına yaslandı. Karanlık kafesli pencereler siyah perdelerin arasındaki bir boşluktan sızan titrek güneş ışığının Celia'nın yüzüne vurmasına müsaade ediyordu. Perdeleri bir kenara çekti ve araziye baktı. Uzun zaman önce, aynen şu an onun yaptığı gibi o da Ursula'yı kalbinden yaralamıştı. Ursula Noel için Skirby Hall'a davet edildiğinde gelememişti. Yerine, umumi bir vasıtayla gelişigüzel Boston'a yollanmış ve Noel'e kadar Hutchinsonların eline ulaşmamış kısa bir not vardı. Notta yalnızca Leydi Southwell'in Cowdray'den ayrılamayacağı yazıyordu ve Lord Montagu'nun sekreteri gibi bilinmeyen birisi tarafından imzalanmıştı.

Celia'nın hatırladığı kadarıyla John hem kızmış hem de rahatlamıştı.

"Senin yüce akrabaların ve çevren için fazla bile" demişti. "Bizimle canlarını sıkmazlar. O iki yüzlü, kötü kalpli Katoliklerden kurtuldun. Bu yapmacık teyzeyi unut gitsin. Kutsal Kitabın da dediği gibi sen kocana bağlı olacaksın."

Doğru, diye düşündü. Aslında kocam olmayan, beni seviyormuş gibi davranan bir teyze tarafından üzerime itilen bir kocaya bağlı olacağım. Ve o zaman kendi evliliğini anladı. Bu, Ursula'dan nefret etmesi konusunda bir ferahlamaya sebep olmuştu.

Edwin çekingen hareketlerle Celia'ya doğru yürüdü ve "Leydi..." diye seslendi.

Celia elini perdeden çekti ve deniz mavisi iki parlak gözün yalvaran bakışlarla ona baktığını gördü. "Evet..."

"Leydi Southwell'e gitmek isterseniz bu acıklı bir iddia ama ben... ben size eşlik edebilirim. Cowdray'e dönmek için. Bu beni çok memnun eder. Doğrusunu isterseniz..." diye ekledi özünde mantıklı birisi olan Edwin. "Buradaki durumlar böyle devam ettikçe başka ne yapabılırsınız ki?"

Celia bir an tereddüt etti ama sonra gözleri matemini anlatmaya devam etse de gamzelerini ortaya çıkaran bir şekilde gülümsedi. "Çok naziksiniz, bayım. Çok teşekkür ederim, sizinle geleceğim."

Beş gün sonra Celia Skirby Hall'dan ebediyen ayrıldı. Edwin diğer mektuplarını dağıttıktan sonra onu almak için geri döndü. Alfrod'un mirasçısı o mektubu kapıdan verip hızlıca uzaklaşırken yaşadığı rahatlamayı gizlemedi.

Celia Juno'ya bindi ve Taggle'ı da arkada kuçük bir sepetin içine koydu. Diğer şahsi eşyaları, sandığının içindekiler o kadar küçük bir bohça olmuştu ki Edwin onları kendi atına bağlayabilmişti.

Sör John hiç bunu kastetmemişti. Evlilikten hemen sonra acilen yazılan vasiyetinde, malikâneyi, taşınabilir tüm mallarını, gemilerinden bir pay ve Calais'teki mülkü ona bırakmıştı. Bunların hiçbiri kalmamıştı, hepsinin nasıl tükendiğini ölümüne kadar kanuni mirasçısı bile bilmiyordu.

Öldüğü Cumartesi günü John, bir anda aklını başına topladı ve Celia'ya bakarak boğuk bir sesle "Sevgilim... Ben sana haksızlık ettim, istemediğim hâlde Tanrı'ya haksızlık ettim. Elimde olsaydı seni çok zengin ederdim... Para!" diye kuvvetle bağırdı. "Elimde olsa sana o lanet olası yüz İspanyol gemisini doyurmaya yetecek kadar altın bırakırdım! Öp beni, çocuk... Eksikliklerimi bağışla, aptallıklarımı da."

Onu acıdan buruşmuş alnından şefkatle öptü. Göz kapakları düştü, hırıltıyla nefes alıp vermeye başladı, ama bir kez daha konuştu. "Evet, bu her şeye gücü yeten benim korumam olacak ve ben bir sürü *gümüşe* sahip olacağım."

Celia onun için gözyaşı dökmüştü ama Skirby Hall'dan kuru gözlerle ayrıldı. Sonunda neşenin görünmesine izin verdi. Midhurst'e evine gidiyordu. Henüz yirmi yaşındaydı ve hâlâ çekici olduğunun farkındaydı. Edwin'in her bir bakışı bunu ona anlatıyordu.

Dört bir yana dağılmış olan Frampton kasabasının içinden geçerken Dickon'ın büyük annesiyle birlikte yaşadığı kulübeye doğru baktı. Hâlâ orada yaşayıp yaşamadıklarını bilmiyordu ama kayalı kumuldaki çalılıkların ötesinde artık bir su cadısı olmadığını biliyordu. Melusine ve onun kulübesi o sene Halloween gelgiti tarafından sürüklenmişti, tam da Melusine'in tahmin ettiği gibi. Güneydoğu rüzgârı sayesinde daha da şiddetlenen bir gelgitti. Celia hizmetçilerinin ondan bahsettiğini duymuştu. Celia bunları düşündü ve geceyi geçirecekleri Petersburg'a ulaşma hevesiyle Juno'yu daha hızlı koşması için tekmeledi.

Edwin'in kemerinde şişkin bir cüzdan vardı ve kızın bu konuda utanarak yaptığı tüm itirazları, Bay Montagu'nun çok cömert olduğunu ve yolculuk esnasında yapacakları harcamaların hiçbirisinde gözünün kalmayacağını

söyleyerek geri çevirdi. Celia da aynı fikirdeydi, Anthony ve Maggie'nin çok cömert olduklarını biliyordu. En azından eskiden öyleydi, ama bir kez daha onlara bağımlı olmak onu utandırıyordu. Lincolnshire'da kendi evinin hanımıydı ve kocasının çevirdiği işlerin yıkıcı yönünün farkında olmasa da Bay John'un son ayları boyunca evin sorumluluğu tamamen onun üzerindeydi ve bu hoşuna gidiyordu.

Edwin ve Celia Easebourne'e yaklaşıp ağaçların arasında belirmeye başlayan Cowdray'in çatısını görene kadar, Edwin tamamen sersemlemiş hâldeydi. Yolculuk boyunca kız onunla arasına belli bir mesafe koymamıştı, ona gülücükler dağıtmış, tatlı sözler söylemişti. Hatta attan inmesine yardım ederken belinden tutmasına izin verdi ve Edwin göğsünde, kızın ürperdiğini hissetti. Edwin Petworth'ten geçerken kendi evine giden yola hiç bakmadı ve büyük bir heyecanla nişanı bozma planları yapmaya başladı. Ailesinin ve tabii ki Anne'in öfkesi ona önemsiz göründü. Reşitlik kazandığında, artık ona kalan mirasa el koyamazlardı. Onu evlatlıktan reddedebilirlerdi, Anne'in ailesi dava açabilirdi, ama ne çıkar? Celia ile tanışır tanışmaz birbirlerine teslim olmuşlardı. Hiç kimse Celia'yı bu kadar karşı konulmaz bulmasını engelleyemezdi. O da seviyordu. Kızın da onu sevdiğinden emindi, ama son zamanlarda yaşadığı yoksulluk onu utandırıyordu.

Edwin beklemeyi sevmezdi ve duygularının coşkunluğu dilinin tutulup konuşamamasına sebep olsa da Cowdray'in olduğu caddeye geldiklerinde, şatoya ne kadar yaklaştıklarını fark edip bir anda patladı. "Leydim, sizi seviyorum, sizi istiyorum, siz benim olmalısınız."

Celia atının dizginini çekti ve tatlı bir şaşkınlıkla döndü. "Bu da neydi bayım?" dedi gülümseyerek. "Sizin sevgiliniz olmamı mı istiyorsunuz? Bu bana biraz küstahça geldi."

"Hayır, hayır leydi" diye atıldı Edwin, atının başlığını öyle sert bir hamleyle çekti ki hayvan irkildi ve hareketlendi. "Onursuz olan hiçbir şeyi yapmaya niyetim yok. Ben sizi karım olarak görmek istiyorum."

Celia kafasını eğdi ve Juno'nun yeleleriyle oynamaya başladı. Daha sonra gözlerini Edwin'in kıpkırmızı olmuş yüzüne doğru çevirdi. "Çok kibarsınız, bayım" dedi yavaşça. "Ben nankör biri değilim..." Bunu söylerken sesi gittikçe azaldı.

"Bu kadar çabuk konuşmayı düşünmemiştim" diye yutkundu Edwin. "Celia.. Celia, lütfen bana bir umut ver. Mantıkla başlayan sevgi aşkı *doğurmalı*."

"Her zaman öyle değil" dedi sessizce dul kadın, yüzünü neredeyse tamamen kapatmış şapkasıyla kafasını aşağı eğmiş dururken. Edwin'i sevmişti, ama Edwin kendisinden yedi ay büyük olsa da duygu ve tecrübe konularında Celia'ya yetişebilmesi için yıllara ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Romantik bir gençlik aşkı diye düşündü... Geleceğe dair hiçbir planı yoktu, yolun sonundaki sarı ve kahverengi karışımı güzel malikânede kendisini nelerin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Peki, birisinin sevgisi hiç yoktan iyi değil miydi?

"Size evet ya da hayır diyemem" dedi ve eldivenli elleriyle Edwin'in hayal kırıklığıyla dolu yüzüne dokundu. "Mademki efendim evde, öyleyse birbirimizi görebiliriz." Edwin itirafını yapana kadar, Celia Cowdray'in bayrak direğinde dalgalanan bayrağı seyrediyordu.

Edwin eğilerek kendisine uzatılan eldivenli eli alıp öptü. Bu eldiven Magdalen'in düğün için Celia'ya gönderdiklerinden birisiydi, iyi Fransız derisinden yapılmıştı ama çok giyilmekten artık incelmeye başlamış, üzerindeki süslemeler kararmıştı. Ama Edwin kızın kıymetli eşyalarını topladığı keseden gelen gül kokusundan başka hiçbir şey fark etmedi.

Sessiz bir öpücükle hareketlenip gösterişli bir *delikanlı* diye düşündü. Daha sonra kapıcının küçük kulübesinin önünde durdukları için Edwin'i unuttu ve kalbi hızla atmaya başladı.

Kapıcı, Anthony'nin ev sakinleri yıllardır sürekli değiştiğinden dolayı onu tanımıyordu, ama dul hanımefendi Leydi Hutchinson'a karşı gayet saygılıydı ve Edwin'i de neşeyle selamladı. "İyi bir yolculuktu umarım sör? Oradaki bazı yerlerde yerlilerin daha annelerinden süt emmeden yüzmeye başladıkları doğru mu?" diyerek kıkırdadı ve Celia'ya "Odada rahatça bekleyebilirsiniz leydi. Bay Ratcliffe sizi bir süreliğine de olsa orada görecek. Efendim ve eşi Arundel'e gittiler ve akşam yemeğinden önce dönmelerini de beklemiyoruz."

"Ben Leydi *Ursula Southwell*'i görmek için gelmiştim" dedi Celia düzgünce.

"Sahiden mi?" Kapıcı şaşırmış gibi görünüyordu. Sadece iki aydır Cowdray'deydi. "Sanırım yaşlı leydi güney kanadında. Yeni hizmetçi ona geçen hafta yemek götürüyordu, o bilebilir. Leydi hasta."

"Evet!" dedi Celia. "Ve yolumu bulabilirim. Hayır, bayım" dedi kendisini bırakmaya hiç de niyeti olmayan ve etrafında dönüp duran Edwin'e. "Yalnız gitmeliyim."

Edwin isteksizce boyun eğdi ve ince yapılı siyah figürün kıvrakça avlunun öte tarafına geçişini izledi.

Kapıcı yine kıkırdamaya başladı. "Aşk tanrısının oklarından birisiyle vuruldun, ha?" Elini başına götürdü. "Ben sizi suçlamıyorum bayım? Lezzetli bir parça ve şüphesiz eski kocasından da yüklüce bir mirasa konmuştur? Ben kendim dullara talibim."

Edwin ona soğuk bir bakış fırlattı ve her zamanki gibi Anthony'nin kumar oynayan ve içki içen hizmetçileriyle dolu gürültülü salona doğru ilerledi.

Celia bir kulenin içinden geçerek güney kanadına geçti ve eski dolambaçlı taş merdivenlerden çıktı. Kendisine tanıdık gelen odayı buldu. İçerden ses gelmeden önce iki kere kapıyı çaldı. Cılız bir sesti. Celia içeri girdi.

Yastıklarla desteklenmiş yatakta uzanmış kadın öyle değişmişti ki Celia ellerini sıkıca kavrayarak aniden durdu. Ursula kurumuştu, kararlı, sağlam suratı, çukurlaşmış gözlerinin üzgünce, uysalca baktığı solgun bir hâl almıştı. Yüzünün saydam beyazlığındaki tek renk dudaklarının mavimsi rengiydi. Beyazlamış saçları, ona hastalıklı bir genç havası katan bir şekilde örülmüş sarkıyordu.

Celia'ya baktı, hızlı hızlı nefes alıyordu ve hiç et kalmamış elini uzattı. "Geldin canım, çocuğum!" diye fısıldadı. "St. Anthony'ye altı tane novena okudum. Benim için yarın onu ödüllendirmelisin."

Celia ona doğru koştu ve yatağın yanında diz çöktü. Alnını sessizce Ursula'nın, yüzünü okşayan titrek eline dayadı."

"Siyah giymişsin?" dedi merak dolu bir sesle Celia'nın yas kıyafetine dokunarak. "Bay John olmasın?"

Celia'nın yavaş hareketleri onay verir gibiydi ve yutkundu. Bu yarı hıçkırık yarı ağlama gibiydi. "Oh, *neden* beni uzaklara gönderdin? Neden hiç gelmedin? Senden nefret ettiğimi düşünüyordum."

"Biliyorum..." diye fısıldadı Ursula. Bağışlamanın verdiği coşkuyla gri bir sis etrafını sardı ve o anda kendinden geçtiğini öyle iyi anladı ki. Yatağın yanındaki ilacı ve oradaki cam bir su şişesini işaret etti. "Damlalar, tatlım... Kalp ilaçları!" Hiç değilse konuşacak kadar gücüm olmalı."

Celia ilaçtan birkaç damla damlattı ve bardağı Ursula'nın ağzına uzattı. Elmacık kemiklerine çok hafif renk geldiğini görene ve nefesinin biraz daha yumuşadığını duyana kadar bekledi ve gözyaşı döktü. Oda ekşi ekşi kokmaktaydı ve duvar köşelerinde örümcek ağları vardı; yerdeki küflü hasırın üstünde pireler zıplıyordu; yatak çarşafı lekeli ve nemliydi. Bun-

ların hiçbiri farklı gelmedi ona... Daha kötü odalarda uyumuşluğu vardı, ama bu odada ilgisizlik ve yalnızlık kokusu vardı.

"Seninle kim ilgileniyor, teyze?" diye inledi, öfkesini gittikçe çoğalan uzuntüsüne kalkan gibi kullanarak. "Seninle ilgilenen hiçbir hizmetçi yok mu?"

"Neden, onlar gelirler... Şimdi gelirler, sonra gelirler... Hizmetçiler..." Ursula bu saçma soruya karşılık eski bir sabırsızlıkla elini salladı. "Agnes Snoth vardı eskiden, onu hatırlıyor musun? O bana çok iyi davranırdı."

Celia uzun zaman önce soğuk ve karlı bir sabah kutsal şarkılar ve ayin için saygısız ifadeler kullanan bu temiz taşralı hizmetçi kızı hatırladı. "Evet, ne oldu o kıza?"

"Sapkınlığından dolayı yakıldı" dedi Ursula iç çekerek. "O kadar çok yanık vardı ki, tiksindim, ama Sör Anthony her zaman Yüce Kraliçe ile aynı fikirde olurdu. Sapkınlık yapanlar yakılmalıdır. Yolculuk yapabilecek durumdayken bir keresinde geri gitmiştim manastıra. Kavrulan etin pis kokusu Smithfield'den neredeyse ırmağa kadar geliyordu. Cesaret edip de Cheapside'dan içeri girdiğimde onların çığlıklarını duyabiliyordum."

Celia ürküp geri çekildi. "Yeter!" dedi "Teyzeciğim, lütfen unut bunları."

"Unutamıyorum!" dedi Ursula huysuz bir şekilde. "Sessizliğimin tek nedeninin bu olduğunu anlamıyor musun?"

Celia kafasını sallayarak suratını astı. "Yalvarırım kendini heyecanlandıracak şeyler yapma teyzeciğim." Ursula titremeye başlamıştı, çökmüş gözleri yoğun bir gerginliği yansıtıyordu; belli ki konuşurken harcadığı çaba onu yorgun düşürmüştü.

Birkaç dakika içinde daha yavaş konuşmaya başladı ve söylediklerinden, Celia kendisinin Skirby Hall'da geçirdiği terk edilmiş yıllar hakkında hiçbir şey sezmediğini fark etti.

Kraliçe hamile olduğunu düşünmüştü. Fıçı gibi şişmişti fakat sonunda karnından bir bebek çıkmadı, yalnızca kokuşmuş bir madde ve bir dolu hava. Kral Philip küçük görerek İspanya'ya döndü ve Kraliçe bunu, dinin kurallarına karşı gevşek davranan birisine ilahî öfkeyle verilmiş bir ceza olarak kabul etti. Sonra yakmalar başladı. Yalnızca Piskopos Latimer ve Ridley ve Başpapaz Cranmer gibi halkın içinden yüce insanlar değil, güney kasabalarında daha adı bilinmeyen birçok insan yakılıyordu. Ne yaş, ne körlük, ne hastalık ne de alçak gönüllü bir davranış, Kutsal Hristiyan Ruhu'nun temel ilkelerinden şüphe eden bir söz sarf edecek kadar yoldan çıkmış bu insanları yanmaktan kurtarabiliyordu.

Cowdray'de Agnes Snoth İncil okurken yakalandı ve korkmuş kâhya Hawkes'ten önce sorgulanmak için alındığında düşünceleri gözlerinden sel olup aktı. Lord Montagu bu yuvalanmış zenıiti yılania ılgilenene kadar, kâhya onu tuvaletten bozma eski bir hücreye kilitledi. Yeni başlayan Fansız savaşında Picardy için savaşa girmek üzere olan Anthony kendi mülkü üzerinde böyle kirli ve tehlikeli huzursuzluklar olsun istemiyordu. Agnes'i silahlı birlikler gözetimi altında Kent'te, Smarden'daki kendi evine göndermişti ki oradaki yönetim birimlerini de harekete geçirmişti. Başından sonuna Protestan olan Agnes Canterbury'de diğerleriyle beraber yakılmıştı.

"Ondan sonra... Kaçınmaya başladım. Benim inancımdan açıkça şüphe edemediler." Bitkin gözlerini odasındaki İsalı çarmıha çevirdi. "Ama Agnes bana çok iyi davranırdı ve şüpheler vardı, şüpheler..." diye tekrarladı. Başı yastığa düşmüştü.

Ursula'nın terli alnını çarşafın kenarıyla kurularken, Celia konuşamaz hâle gelmişti. Anthony de bu yakma olaylarında suça ortak olmuştu, fiilen kötürüm bir hizmetlisini yanmaya göndermişti.

"Sör Montagu çok değişmiş olmalı" dedi Celia. "Beni bir Protestonla evlendirdiğini ve onları bu masada *eğlendirdiğini* düşünürsek!"

"Evet..." Ursula derin bir nefes aldı. "Çok değişti ama unutma ki onların hepsi Kraliçe evlenmeden önceydi, Kral Philip onun efendisi olmadan ve İngiltere kutsal Papa tarafından geriletilmeden ve *Kraliçe* bağnaz olmadan önce. Celia, sen Linconshire'a ilk gittiğin zamanlarda sana hiç yazmadım çünkü senin yazmamı istemediğini düşündüm. Wat senin mesajını getirince, Montagu seninle en ufak bir iletişim kurmamı bile yasakladı. Ben hâlâ ikizlerden sorumluydum ve Agnes'in sapkınlığı ortaya çıktığından beri ben neredeyse bir mahkûm hayatı sürmeye başladım. *Şimdi* beni affeder misin?"

"Tüm kalbimle" dedi kız.

"Peki ya evliliğin için?" diye sordu Ursula dalgın bir şekilde. "Sudan çıkmış balık gibiydim, kördüm, ihtiyatsızdım. Senin için en iyisi olsun istedim ama Wyatt'ın geldiği gece çok korkmuştum."

Celia başını uzaklara doğru çevirdi. "O gece çok geride kaldı, üzerine sünger çekildi" dedi. "Teyze, nasıl oldu da bana *şimdi* haber gönderebildin?"

"Maggie" diye cevap verdi Ursula. "Leydi Magdalen. O buraya geçen ay gelin olarak geldiği zaman beni bu hâlde gördü ve acıdı. Bana bir din

görevlisi ve kanımı emmesi için bir doktor gönderdi. Hepsi yazı göremeyeceğimi biliyorlardı, şimdi de görmeme gerek yok."

Celia ikisinin de inanmadığı yatıştırıcı şeyler söyledi. Her ne kadar güneş ışığı dalgalanan yeşilliklerin arasından onlara yaklaşıyor olsa da ölüm, rahatlıktan uzak odayı gölgelemişti.

"Ruhumda bir leke var" dedi Ursula aniden. "Onu, Leydi Maggie'nin gönderdiği zamandan sonra yalnızca bir kez yanıma gelen, meşgul, sabırsız bir insan olan yeni din adamı Dr. Langdale'a itiraf edemedim. Beni çok nadir dinledi, sürekli parmak uçlarında sendeleyerek yürürdü, koku karışımını koklardı devamlı... Şüphesiz ki beni bir baş belası olarak görüyordu."

"Ruhunda bir leke mi var?" diye böldü Celia gülümseyerek. "Tanrı aşkına, çok da siyah bir leke olmasa gerek."

"Bence öyle" dedi Ursula. "Bende Agnes Snoth'un kutsal kitabı var ve yatağımdan uzanıp alabildikçe biraz *okuyorum*."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" dedi Celia şaşkınlıkla "Nasıl oldu bu?"

Ursula yeğeninin dehşet içinde attığı çığlığı yanlış anladı. "Görüyorsun işte..." diye fısıldadı üzgün bir şekilde. "Benim dürüstlüğümden şüphe etmekte haksız değiller, Yüce Meryem beni affetsin."

"Ama nasıl?" diye tekrarladı Celia.

"Kindar hizmetçi kızı bulduktan kısa bir süre sonra, Agnes benim odama sığındı. İncil'i pencerenin yanındaki döşeme tahtasının altına sakladı. O zamandan beri de orda duruyor."

Celia yataktaki figüre baktı, kapıya baktı ve sürgüsünü çekti. Ursula'nın bir zamanlar onun Spread Eagle'da kazandığı paraları ve tahılları saklaması için izin verdiği pencerenin yanındaki küçük gizleme yerine doğru gitti. Çürümeye başlayan yapışkan şeyleri bir kenara çekti, döşemenin bir kısmını kaldırdı. Altında büyük bir kitap vardı.

Parşömen kabı küf lekesi olmuştu, fareler köşelerini kemirmişlerdi, ama Celia şeklinden tanıdı ve kitabın sırtında tanıdık bazı harfler gördü. Kitabı yavaşça kaldırdı. Kitap, Tanrı'nın insanoğlunun kurtuluşu ile ilgili planlarını, Âdem ile Havva'yı, hayat ağacını, çarmıha gerilmeyi gösteren karışık bir kazımanın olduğu sayfanın açılacağı şekilde düştü.

"Bu Matta İncili..." dedi Celia varı fısıldar bir sesle. "Tıpkı Sör John'un okudukları gibi. Resimlerinden tanıyorum."

"Yüce Meryem!" Ursula'nın sesi korkuyla titredi. "Evet, beklendiği gibi, ama Celia... O İncil çevrildi, basıldı ve John Rodgers tarafından not-

lar yazıldı, onu ilk yazan gerçekten *Matta'ydı. O* kendisi Agnes'e verdi o İncil'i, Agnes bir süreliğine onun evinde kalırken. Çabuk sakla onu!"

Celia tereddut etti. Bu nem kokulu, zedelenmiş kitap anımsatıcıydı ve Celia'ya, ondan başka hiçbir eğlence için izin verilmediği dönemlerde bile hissetmediği bir itiraz duygusu hissettirmişti. Kapak sayfasından bir parça mavi bir örnek kopardı. "Bunu okumak o kadar büyük bir günah olabilir mi?" dedi düşünceli bir sesle. "Yüce İsa'nın hikâyesi bunun içinde anlatılan."

Ursula bir anda yatakta kımıldandı ve "Günah!" diye bağırdı. "Bizim inancımıza göre yasak! Celia. John Rodgers ilk yakılandı. Piskopos Gardiner bizim Southwark'taki St. Saviour'ımızda diğer birkaçıyla beraber onu denedi. Rogers bir isyankârdı, dönek bir din adamıydı ve aynı zamanda evliydi. Kitap bir nefret sebebi, onu sakladığımda ben bir deliydim. Onu mantonun altına sakla ve Rother'a at. Aziz Mary, eğer *senin* onu okuduğunu bilirlerse... Benim burada böyle bir şey sakladığımı..."

"Şşşşttt!" dedi Celia. Ursula ellerini ovuşturuyordu, zayıf sesi histeri ile tizleşmişti. "Sakin ol, yapabildiğim en yakın zamanda seni bu kitaptan kurtaracağım."

Celia yavaşça kitabı gizlendiği yere geri koydu, süprüntüleri tekrar yerleştirdi ve Ursula'nın çelimsiz bedenini kollarına aldı.

Bir süre sonra, Celia zihnindeki bilgileri bir araya toplamaya uğraşırken, Ursula uykuya yenik düştü. Kitabın yok oluşu görünüşte önemli değildi, nerede olsa durabilirdi. Fakat şimdi Celia'nın, Cowdray'in sahibinin onu kabul edişi konusunda ciddi şüpheleri vardı.

Easebourne yolundan geçen atların tanıdık seslerini duydu ve bir zamanlar Kral Edward'ın arabasıyla geldiğini gördüğü pencereden dışarı baktı. Şüphesiz ki bu gelen Montagu idi. Celia yanıp sönen süslemeleri, Kral Philip tarafından tanıtılan koni şeklindeki şapkaların üzerindeki broşları, kadife yakaların kırmızı, sarı ve lacivert renklerini gördü. Saray görevlileri, uşaklar ve kavalyelerce takip edilen arkadaki uzun siluetler Magdalen ve Anthony olmalıydı.

Çok sayıda av köpeği atların etrafını sarmıştı ve Celia Taggle'ı hatırladı. Hâlâ kapıcının kulübesinde sepeti içinde olmalıydı.

Kestirmekte olan Ursula'ya özre benzer bir şeyler mırıldandı, merdivenlerden aşağı koştu ve Montagu sokağa girmeden Taggle'ı kurtardı. Celia sitem eder gibi bakan, kıvranan köpeği bağrından yavaşça tuttu ve biraz cesaret topladı. Ayağa kaktı, çenesini yukarı kaldırdı; tam o sırada

avludan evin kapı zili çalındı. Yüksek bir borazan sesi duyuldu, kapıcı ve uşaklar eğilmiş efendilerini karşılıyorlardı ve kâhya eve geri dönen efendisini selamlamak için ana kapıdan paytak paytak yürüyerek geldi.

Atlarından iner inmez Magdalen ve Anthony büyük ve süslü giriş kapısına doğru aceleyle geldiler. Celia'yı ilk olarak Magdalen gördü ve Anthony'ye "Bu da ne lordum? Bir dulun Cowdray'de işi ne? Yardım dağıtan memur ondan bahsetmeliydi" dedi.

"Evet, etmeliydi" dedi Anthony rahatsız olmuş bir hâlde. "Hizmetçiler gittikçe ihmalkâr oluyorlar. Ne istiyorsunuz, leydi? Sadakalar yarın herkese dağıtılacak. Eğer bu gece kalabilecek bir yer istemek için geldiyseniz Easebourne'daki misafirhanede kalacak bir yer var."

Celia ileri doğru harekelendi, akşam güneşi siperlerin arkasından belli belirsiz görünmekteydi ama yüzünü gölgede bırakmaya yetmişti.

"Tanrı'nın selamı üstünüze olsun lordum ve Leydi Montagu" dedi eğilerek selam vererek. "Benim bir odaya *ihtiyacım var* ama Easebourne'da değil. İzninizle hasta olan teyzem Leydi Southwell'in odasını paylaşmak istiyorum."

Anthony boşluğa baktı, Arundel Kalesi'nde çok huzursuz uyumuştu, eve gelmekte çok zorlanmışlardı, yorgun ve stresliydi. Kraliçe yeniden hasta olmuştu, yanlış bir hamilelik tespitinden sonra periyodik olarak meydana gelen üşüme ve ateş baş göstermişti. Şişmişti ve durumu Anthony ve Magdalen'in evliliğinden beri daha da kötüye gitmişti. En ünlü doktorlardan biri olan Üstat Julian, Anthony'ye gizlice çok da fazla umut olmadığını söylemişti.

Arundel Kalesi'ne yapılan bu ziyaret kederli neşesiz bir ziyaretti. Her zaman yapılan yaz eğlenceleri ve sporlarının yerine Fitzalanlar ve Howardlar arasında kasvetli görüşmeler vardı. Kraliçe sonunda sinsi düşünceleri olan Protestan kardeşi Elizabeth'i vârisi olarak adlandırmıştı. Philip'in yokluğunda anlık bir kıskançlık duygusu ile Philip'in portesini yırtmıştı ve bundan sonraki günlerini dizleri üzerinde çömelmiş bir hâlde, bir yandan da yarı kapalı gözleriyle dua kitabını gözetleyip dua ederek geçirdi.

Anthony ya da Magdalen'i görmeyi reddetmiş, Norfolk'un yeni Dükü, genç Thomas'la bir mesaj göndererek Montagu'ların kendisine sadakatle hizmet ettiklerini ve kendisinin de onları fazlasıyla mükâfatlandırdığını ama artık yalnız kalmak istediğini bildirmişti.

Magdalen ancak bir süre şaşkın şaşkın inceledikten sonra Celia'yı tanıyabildi. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Bu Celia Bohun! Ne hoş bir gün;

senin geleceğini hiç düşünmemiştim. Ah, dul elbiseleri mi? Kocan öldü mü? Yargılanma günü gelen o çılgın lordlardan biri daha, Tanrı buna çok sevinecek! Seni o saçma diniyle etkilemedi, öyle değil mi?"

Celia artık eskisi gibi sevecen olmayan kahverengi gözlerinin içine bakarak başını salladı. "Leydi Magdalen, neden burada olduğumu, teyzemin beni görmek istediğini biliyorsunuz. Rahatsızlık vermek istemem."

"Hayır, hayır sakın böyle düşünme." Tereddüt etmiş olsa da Magdalen'in eski sıcaklığından bir parça görmek bakışlarını yumuşattı. Celia'ya yapılmış bazı yanlış davranışlar vardı. Anthony bunları ima etmişti ama hiçbir zaman ne olduğunu açıkça söylememişti. Ve sonra o feci evlilik! Magdalen, tüm Cumberland Dacrelarının bu haberi duyunca nasıl şok olduğunu anımsadı. "Cowdray'e tekrar hoş geldin! Değil mi, lordum?" dedi Magdalen yavaşça.

Anthony hareketlendi ve gözlerini dul kadına dikti. Eskiden çok sevimli bir genç kızdı, şimdi ise çok güzel bir kadın olmuştu. Son yıllarda kız ve onunla ilgili hisleri hiç aklına gelmemişti, tıpkı Celia'nın tahmin ettiği gibi. Celia tam bir baş belasıydı... Wyatt'ı teşvik etmiş, utanç verici bir şekilde Stephen'ın ayrılığına neden olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, *o zaman* onun onayı olmamasına rağmen bir Protestan'la evlenmişti. Ama o, Celia'nın Lincolnshire'da kalmasını çok arzu etmişti. Bununla birlikte misafirperverliği konusunda yardım istendiğinde bu hiç geri çevrilmemişti.

"Oh, Bayan Hutchinson..." dedi yüzünde tek bir gülümseme belirtisi bile olmadan. "Tabii ki, hoş geldiniz. Yanınızda ev ahalisinden kimleri getirdiniz? Şüphesiz ki çocuklar?"

"Çocuk yok, lordum" dedi Celia. "Ben hiç doğum yapmadım. Küçük köpeğim ve bana verdiğiniz kısrak Juno haricinde ev ahalisinden kimse yok. Bay John iflas etmiş bir adam olarak vefat etti."

"*Misericorde*, sizin adınıza çok üzüldüm" dedi Anthony soğuk bir şekilde. Şapkasını geri attı ve eldivenlerini bir uşağa verdi. Eşine, "Leydim, bununla sen ilgilenir misin?" dedikten sonra son olarak kâhyayı durumdan haberdar etti. "Hawkes, oda hizmetçime banyoyu hazırlamasını ve içecek getirmesini söyle. Tanrı aşkına Sussex'in tozuna bulanmışım."

Magdalen haşmetli bir şekilde Celia'ya döndü. "Hadi içeri gidelim canım ve bir şeyler içelim. Leydi Ursula'yı gördün mü?" Celia onaylayarak başını salladı, kontrolü sarsılmıştı. Karşısında dikilmekte olan kadında; bundan beş yıl öncesinde, azıcık kahverengi yünden kıyafetler içinde, kömür ko-

kulu, kendisiyle Cumberland'de oyunlar oynayan Magdalen'in sevgi dolu içtenliğinden geriye çok az şey kalmıştı. Londra'daki kısa görüşmeleri sırasında, Celia Magdalen'deki bu değişikliği modaya uygun kıyafetler giymesine ve onun saraydaki yeni pozisyonuna yormuştu. Şimdi değişiklik daha da derinleşmişti. Vikontes Montagu daha müthiş göründü. Uzun boyu büyük yeşil kadife şapkasıyla daha da uzamış, daha da kuvvetli olmuştu. Bolca altın zincir altındaki göğsü kavunlarla bezenmiş gibi görünüyordu. Çilleri pudrayla kapatılmıştı, Kuzeyli aksanı biraz düzelmişti; ama bunlar Celia'nın gözünü korkutan şeyler değildi, tekrar bir dilenci olduğunu fark ettiğinde kızın yakaladığını düşündüğü güç ve bazı manevi zorluklardı.

Anthony ile paylaştığı sekizgen şeklindeki yatak odasının yanındaki salonuna çıktıklarında bu izlenim bir şekilde ortadan kalktı.

Salon yaldızlarla bezenmiş, meşeyle yeni kaplanmış etkileyici bir odaydı. Pervaz boyunca Dacre boğası, Browne tavşanı gibi kırmızı hayvan kafalarından oluşan fantastik bir şekilde parça kurdeleler ve çelenklerle çevrelenmiş bir saçak vardı. Magdalen'in iki hizmetçisi hanımları içeri girdiğinde reverans yaptılar ve meraklı gözlerle Celia'ya baktılar fakat Magdalen'in bir hareketiyle işlerinin başına döndüler. Bir uşağın kızı olan ve yaşça diğerinden daha küçük hizmetçi Celia'nın hiç duymadığı virginale[10] yavaşça dokundu. Anthony'nin kısa süreli bir görevi sırasında Fransa'da ölen bir şövalyenin dul karısı olan öteki hizmetçi ise dikiş dikiyordu.

Bir hizmetli elinde şekerli şarapla dolu bardakların olduğu bir tepsi ile aceleyle içeri girdi. İki kadehi devirdi.

Magdalen hafifçe somurttu ve Celia'ya "Benimle kalıp içebilirsin. Biraz muhabbet ederiz. O sapkın adamla olan zamanlarını duymak istemem. Ama onlar artık geride kaldı. Tespihin nerede?" dedi bir anda kuşağına bakarak.

"Bohçamda" diye cevapladı Celia, kalbi birden hızlanmıştı. "Kırıldılar, daha yeni kırıldılar." Kızardığını hissetti. Yıllardır tespihinden bahsetmemişti.

Magdalen kafa salladı. "Demirci onları tamir eder. Planın nedir, Celia? Zavallı teyzen göçüp gittikten sonra?" Magdalen haç çıkardı.

Celia daha da kızardı. "Ben... ben hiç düşünmedim, leydi – her şey çok hızlı gelişti."

"Hiç paran yok değil mi? Yüce İsa, bu çok kötü. Bence seni hâlâ Syon'a verebiliriz. Evet, en iyisi bu olur."

10 16. ve 17. yüzyıllarda popüler olan. bacaksız, dikdörtgen şeklinde eski tip piyano. (e.n.)

"Syon... ?" diye tekrarladı Celia anlamayan bir ifadeyle.

"Kraliçenin Richmond yakınlarında yeni yaptırdığı manastır. En iyisi bu olacaktır." Magdalen bu umulmadık probleme çözum bulduktan sonra rahatladı, daha da hafifledi. Aniden kıkırdamaya başladı. "Şu kucağındaki ufacık şey çok komik bir köpek. Bunun gibi şeyleri Lincolnshire'da besliyorlar mı?"

Celia gülümsemeye ve umutsuzluk dalgası içinde Taggle'ı anlatmaya çalıştı. Syon? Bir rahibe manastırı? Kendini manastıra kapatmak ve sonsuza dek orada kalmak? Kesinlikle onun isteği dışında bunu yapma güçleri yoktu. Peki, başka bir seçenek? Aynı teklifin yıllar önce Ursula'ya da yapıldığını biliyordu. Ursula reddetmişti, peki bu reddediş ona neler getirdi ki? Sonsuza kadar korumaya muhtaç olma, acılar içinde yaşadığı bir kalenin köşesindeki pis bir odada ölene kadar ilgisizlik içinde yaşama, yararsız geçen yıllar ve unutulma.

Celia Edwin Ratcliffe'i düşündü. Evet, bu daha iyi olur, çok daha iyi, en azından bakire olarak ölmem, diye geçirdi aklından. İçinde daha önce keşfetmediği bir yerlerde karanlık, öfkeli bir alev vardı.

"Evet, artık teyzenin yanına dönebilirsin Celia" dedi Magdalen, onu odadan çıkarışını nazik bir gülümsemeyle yumuşatarak. "Aslında tatlı zavallı teyzen adına ben çok memnunum, sen onun için buradasın. Onun vefatını kolaylaştırmak için neye ihtiyacın olursa hizmetçilere söylemen yeterli. Eğer Leydi Ursula ikizleri görmek isterse bana söylemen yeterli. Lordum onun sağlıksız olduğunu düşündüğünde bunu yasakladı. İki yıl önce bir hizmetçi kız -şu kahrolası Protestan cadılarından biri- ile ilgili bir sorun yaşandı. Ben bu konuda çok az şey biliyorum. Ve senin zavallı leydine kötü davranmak istemem. Anthony sorarsa eğer bir şeyler eveleyip gevelerim noktayı koyarım. Onu meşgul edecek çok başka şeyler var aklında."

Bu konuşma biraz daha eski Maggie'yi andırıyordu. Celia biraz da olsa rahatlamıştı. Gülümsedi, reverans yaptı ve Taggle'ı da alıp salonu terk etti ve hayatındaki bir diğer safhaya geçti.

O gece büyük yatakta Ursula'yla birlikte uyudu ve bu, Ursula'ya iyi gelmiş gibiydi. Ursula'nın rahat olup olmadığına baktı ve odalarının düzenini biraz değiştirip rahat hâle getirdi. Her öğlen yemeğini, Montagular artık orada yemiyor olsalar da salonda yedi. Her zamanki rutinlerinden çok uzaklaşmışlardı. Edwin'i gördüğü zaman onu yüreklendirdi. Kederli zamanlarını bir kenara bırakmış olan Anthony, erkekçe sporlar girdabı-

na girmişti. Edwin'e mızrak oyunu, güreş ya da tenis için sürekli emirler veriliyordu. Ayak işleri için devamlı komşu malikânelere gönderiliyordu. *Edwin*, Montagularla beraber özel bir akşam yemeğine davet edilmişti.

Ursula ikizleri hiç sormadı. Celia onları dışarıda oynarken gördüğünde, hiç merak etmedi. Küçük Anthony ve Mary, her ne kadar yalnızca beş yaşında olsalar da aksi, burnu havada çocuklardı. Dış görünüş açısından anneleri Leydi Jane'i andırıyorlardı ki bu da zayıf oldukları anlamına geliyordu. Ama küçük Anthony ait olduğu sınıfın çoktan farkındaydı.

Celia'nın kibar selamlamasına cevap olarak çocuk ona düşmanca gözlerle baktı ve ona bir hizmetçi gibi davrandı. "Git hadi, seni beceriksiz kara kadın. Seni kimse burada istemiyor. Ben Cowdray'in vârisiyim ve sana *gitmeni* söylüyorum."

Celia çocukların mürebbiyelerinin bankta oturduğunu gördü. Kadın da çocuklar kadar tersti. "O özel bir çocuk" dedi sinirle ayağa kalkarak. "Rahatsız edenler cezalandırılacak."

Celia açıklama yapmak için ne istek ne cesaret hissetti ve oradan ayrıldı. Eğer teyzem şu iki çocuğu idare edebilse ve bakımlarıyla ilgilenseydi ne kadar farklı olurlardı acaba diye merak etti. Cevabı bilmiyordu, tıpkı hayatında hiçbir gerçek cevabın olmaması gibi. Hayatındaki her şey askıda kalıyordu. Tahmin edemediği bir gelecek için beklemekten ibaret bir kalıba sıkışıp kalmıştı.

Bir gece Ursula -devamlı yaptığı gibi- uyurken Celia kalktı ve odun kömürüyle doldurulmuş mangalın ateşinden bir mum yaktı. Magdalen sözünü tutmuştu ve Celia'nın hasta odası ile ilgili talepleri karşılanmıştı. Buruk bir kasım akşamı esen rüzgâr, ıslık sesleri eşliğinde yağmur damlalarını cama getiriyordu. Ursula her şeye rağmen yazın hayatta kalmayı başarmıştı. Celia mumu yaktı ve çarmıha gerili İsa heykeline baktı. Bir zamanlar Stephen hücreye hapsedildiğinde ona çok büyük bir coşkuyla dua etmişti. Ursula'nın X şeklindeki katlanabilir sandalyesine oturdu ve onlar etrafını tekrar sarana kadar geçmişte kalmış acılarını düşündü. Hâlâ acı çekiyor olması ne tuhaftı. Kendisini bunlardan kurtarıp Edwin'i düşündü. Bugün uşağın akşam yemeğinde her zamanki gibi onu oturttuğu, tuzlukla aynı hizadaki sandalyenin yolunu tutarken salonda kızın yolunu kesmenin bir yolunu bulmuştu.

Edwin'in tutkusu sürekli engellenmesine rağmen iki ay içinde artmış gibi görünüyordu. Ama kız onun durumu hakkında yolculuk esnasında

olduğundan daha fazla bilgi sahibiydi. Edwin nişanlıydı. Noel yortusunun düğün için daha şenlikli olacağını söyleyerek evlenmeyi *ertelemesine* karşın, niyetini belli eden haberleri ailesine ulaştırmaya henüz cesaret edememişti. İstediğini yapabilmek için reşit olacağı 20 Kasım'ı bekliyordu.

Celia ona kibar sözler söylemişti, Edwin onu kilisenin yanındaki hücreye götürdüğünde dudağından öpmesine izin vermişti. Bu yakınlaşma Edwin'de âdeta uyuşturucu etkisi yaratmasına karşın Celia tarafından çok da memnun edici bulunmamıştı.

Kızın gözleri etrafta boş boş dolanırken kutsal kitabın gizli olduğu süprüntülerle örtülü noktaya takıldı. Ursula çoğalan hâlsizlik beynini bulandırdığı için onun orada olduğunu unutmuştu ve Celia ne mutlu ki ondan kurtulma ile ilgili verdiği sözleri bilmezlikten gelmişti. Onun varlığının tehlike yarattığını biliyordu ona dokunma konusunda isyanla karışık bir huşu, bir isteksizlik vardı ve bu onu harekete geçmekten alıkoyuyordu.

Pencereye doğru gitti ve döşeme tahtasını kenara çekti. *John* kitabında, teselli, ona rehber olacak şeyler ve hatta kehanetler bile buluyordu. Agnes Snoth da aynı şeyleri bulmuştu ve diğer Protestanlarla beraber yakılmışlardı. Onlara bu feci ölüme katlanabilecek cesareti verebilecek nasıl bir ilham bulmuşlardı?

Büyük, soğuk ve nemli kitabı kucağına aldı, rastgele bir sayfa açtı. Koyu siyah yazıları okumak el yazısını okumak kadar zor değildi. Gözleri "bakire" ve "dul" kelimelerine takılana kadar sayfaları hızla çevirdi. Birinci Korint'in yedinci bölümünü yavaşça okudu. Bu onun cesaretini kırdı. St. Paul'un, bakirelerin ve yeniden evlenmemiş dul kadınların diğer kadınlardan daha fazla kutsanmış olduklarını düşündüğü su götürmez bir gerçekti. Celia hem bakire hem de yeniden evlenmemiş bir dul kadındı ama kendini kutsanmış hissetmiyordu. Öfke ve şaşkınlık duyarak biraz daha okudu. Yahudi olanlar ve olmayanlar ile ilgili çok fazla şey vardı. Yahudiler'in, Tanrı'nın bir lütfu olarak görülmesine ve Yahudi olmayanların şeytana kurban edilmesine rağmen hiç Yahudi görmemişti.

"Sevginin peşinden gidin ve ruha ait armağanları arzulayın, kehanetlerde bulunmaktansa." Bu da ne demekti? "Sevgi." Evet birisi onu ortaya çıkarmadan önce insan onu bulmalı. "Ruhi armağanlara" gelince; eğer kehanete yol açıyorlarsa şüphesiz ki sınırlı kullanımlarına rağmen kabul edilebilir mülkiyetlerdir. Celia St. Paul'u sevmediğine karar verdi.

Müjdeleri okuyarak tekrar yaprak vermeye başladı ve incir ağacının en

bereketli yerinde çare buldu. Burada acı çeken İsa yoktu; Latin duacıların işaret ettiği kurtarıcı, itfa edici vardı. Bu, ona akşam yemeğini beğenmeyen huysuz bir adamın hareketi gibi göründü. Kocasını bilincini yitirmeden önceki günlerini hatırlattı. Bir gece o çok sevdiği bal kekini bekliyordu ama bazı aksilikler nedeniyle yapılamamıştı. John küfür ederek bağırdı ve boş tabağını masaya vurdu. Kıyaslama yapmanın küfür olduğunu biliyordu. İncil'i, yarın nehre atma planıyla gizli yerine geri koydu. İçinde kendisine göre hiçbir şey, hiçbir çözüm yolu yoktu ve Katolikler haklıydı.

Suçlulukla karışık bir pişmanlıkla Ursula'nın yanına gitti, diz çökerek, Pater Noster'in sözlerinden birini söylemeye başladı fakat son cümleye geldiğinde durakladı. "*Et ne nos inducas in tentationem.*" *Neden* böyle sevgi dolu bir baba çocuğunu günah işlemeye teşvik ederdi ki? Yapmaması için neden ayağına kapanılmalıydı?

İşte o an Celia, Ursula'nın yatak odasında, Tanrı'yı terk etti. Artık din konusunda endişe duymayı bırakacaktı. O zaman kendisine uygun görünen ne ise öyle davranacaktı, kendi hayatını kendi uygun gördüğü şekilde yönlendirecekti. Kendi istek ve arzuları yine kendi kıstasları olmalıydı. Geri kalan her şey tutarsızlık veya kati yalanlardı. Hiçbir şey bu yüzden acı çekmeye değmezdi.

Sürünerek Ursula'nın yatağının kenarına gitti, küçük köpeğini kollarının arasına sıkıştırdı ve uykuya daldı.

İki gün sonra, 17 Kasım'da Kraliçe Mary St. James sarayında vefat etti ve tüm İngiltere'nin dengesi bozuldu.

Anthony ve Magdalen, hırpalanmış atına atladığı gibi gelen ve merasim törenini es geçerek merdivenlerden çıkıp Montagu'ların yatak odasına giren Wat tarafından gece yarısı uyandırıldılar.

"Bir şey oldu, lordum!" dedi nefes nefese kalmış bir şekilde. Buraya gelip size anlatabilmek için bir at harcadım."

Anthony doğruldu, ağzı çamurlar içinde kalmış adama doğru esneyerek. "O gitti!" diye fısıldadı. Başını eğerek selamladı ve haç çıkardı. "Tanrı huzur versin, bu dünyada çok az kaldı."

Magdalen daha yavaş algıladı. Kabarmış kırmızı saçları gece başlığının çevresinde çalılık gibi olmuştu. Geceliğini düzeltmeye çalıştı çünkü Anthony yatak sporları sırasında kızın tüm düzenini alt üst etmişti.

"Kraliçe öldü" diye tekrarladı Wat. "Ve bir an önce Hatfield'a gitseniz

ıyi olur, yeni gelecek kişi için sadakat yemini etmeye. Herkes geçen hafta oraya koşturuyordu. *Tüm* saray. Ama siz bana beklememi söylediniz. Ben Kral Edward öldüğünde yaptığım için."

"Evet!" dedi Anthony, bıktıracak kadar uzamış olan nota karşılık. "Ama bu çok farklı. Yüce İsa, Kutsal Meryem..."

Magdalen kocasının kolunu yakaladı ve ağlamaya başladı. "Huzur içinde mi öldü, Wat?" diye sordu.

"Evet, Tanrı aşkına saat beşte her zamanki gibi uyandı ve altıda vefat etti. Kutsal ekmeğe gözlerini dikti ve Miserere'yi fısıldadı."

"Rehberlik eden bir kadındı. Merhametin bir temsiliydi" dedi Magdalen. "Hep gizli gizli ibadet ederdi, görülmesini hiç istemezdi. Temiz kalpliydi. Taşıdığını zannettiği o bebekler, o hain koca Philip'in kaçışı, ah nedimeler *onun* nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Bir gün Hampton'da elini belime dolayıp beni yatağa çekmeye çalışmıştı ve ben de ateş maşasıyla kafasına vurmuştum."

"*Maggie*!" dedi keskin bir şekilde Anthony. "Yalvarıyorum sana..."

Maggie bu çıkışı kabul etti. "Ben sadece onun çilelerini hatırlıyorum. Zavallı kraliçe." Maggie eliyle gözlerini sildi ve normal hâline geri döndü. "Uşağı getir, Wat. Hizmetçiyi çağır. Kalede yas ilan etmemiz ve lordumun hazırlanması lazım."

"Ne için?" dedi Anthony donuk bir şekilde. Kendini boş hissediyordu. Kaybolmuş gibi. Kraliçeye gerçekten düşkündü. Onun İngiltere'de güvenilebilecek tek adam olduğunu söylediği günler olmuştu. Fransız bozgunundan beri değişmişti. Calais'in kaybı sefilce geçirdiği son aylarında ona çok sıkıntı vermişti. Tüm generallerini suçlamıştı, hainliğin çılgınlığıyla konuşmuştu, ama Anthony'nin, ordularını akıllıca Picardy'de beklettiğini biliyordu. Aynen babasının da yaptığı gibi.

"Lordum!" diye bağırdı Magdalen onu sarsarak. "Kendine gel, gitmen gerekiyor."

"Nereye?" dedi Anthony. "Oh, cenaze olacak..."

"Hayır, canım hayır! O daha sonra olacak. Diğerleri gibi Hatfield'a git! O Londra'ya gitmeden önce yetiş."

"Elizabeth'e mi?" dedi Anthony iç karartıcı bir hor görmeyle. "Şu iki yüzlü küçük hergele."

Magdalen, izlemek için geri çekilmiş olan Wat'ı umursamadan yataktan çıktı. Bir kule gibi duruyordu; güçlü, yıkılmaz. "Elizabeth şu anda se-

nin Kraliçen" dedi. "Sevsen de sevmesen de, Anthony Browne ve eğer Vikont Montagu olmaktan hoşlanıyorsan, eğer gerçekten bunu istiyor ve kellene değer veriyorsan acilen sadakat yemini etmelisin."

"Eşiniz haklı, lordum" dedi Wat sessizce. Kendini efendisine adamıştı ve Anthony'nin sözlerindeki umutsuzluğu anlıyordu. "Halk neşeden çıldırmıştı. Sonunda gerçek bir İngiliz kadınına sahip olmuşlardı. Aynı zamanda o Kral Harry'nin kızıydı."

"Merak ediyorum..." dedi Anthony vahşice. "Kraliçe Mary ondan şüphe etmişti. Bana bir keresinde böyle söylemişti. Nan Bullen bir fahişeydi ve bu yüzden kafası uçurulmuştu. Hatfield'daki kadınların asil bir kana sahip olduklarını kim söylüyor?"

Magdalen nefes nefese kalmıştı. Endişeyle Wat'a baktı ama onun sadık olduğunu biliyordu. Güçlü kollarıyla Anthony'yi yataktan çıkardı. Tekrar sarstı. "Bu şok onu çıldırttı" dedi Wat'a. "Efendine içecek bir şey getir. Bu onu cesaretlendirir. Lordum, *seni* bu hâlde göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Ben de seninle geleceğim onların da dediği gibi tehlikeli bir zaman. *Sahip olduğun* çocuklarını düşün ve benim sana doğuracaklarımı. Onları babasız bırakmak ister misin? Onları kimsesiz bırakmak ister misin?"

Anthony yavaşça başını eğdi. Pijamasını kıllı bacaklarından çıkardı, soyunmuş bir hâlde ayağa kalktı. Kırk yaşlarında kaslı, yakışıklı bir adamdı. Niyeti kuvvetlenmişti, boynundaki damarlar belirginleşmişti. Temiz bir şekilde sandalyede duran temiz günlük kıyafetlerine uzandı. "Ama Kraliçeyi memnun etmek için inancımdan taviz vermeyeceğim" dedi. Sakallı çenesi ortaya çıkmıştı.

"O *asla* bunu istemez" diye karşılık verdi Magdalen emin bir şekilde. "Richmond'daki ayine katılmıştı. Sen onu nasıl memnun edeceğini *bilirsin* Anthony; bu konuda beceriklisin." Magdalen kollarını kocasının boynuna doladı ve ona içten bir öpücük verdi.

Anthony Hatfield'a vardığında nazik bir şekilde karşılandı. Küçük tuğladan yapılmış saray Wat'ın da söylediği gibi insanlarla doluydu ve birçoğu da Kraliçe Mary'nin ölümünden önce gelmişlerdi. Elizabeth başka bir tuzaktan korkarak geçmiştekileri hatırladı ve Sör Nicholas Throckmorton ölen Mary'nin elinden sırlı yüzüğü getirene kadar masum kadın rolünü oynadı.

Anthony oraya vardığında yeni hükümdarını, derhâl sekreterine görüşme ayarlattığı Sör William Cecil ile koyu bir muhabbet ederken gayet

şık, incecik giyinmiş buldu. Sandalyesinin arkasında Lord Robert Dudley, Sör Thomas Throckmorton ve Sör Francis Knollys dikiliyordu. Onların hepsi de Mary zamanında hiç iyilik görmemiş Protestanlardı.

Anthony diz çökerek sadakat yemini ettiğinde, Elizabeth adet olduğu uzere uzun ince ellerini onun her iki yanına da koydu. Koyu renk gözleri, düşünce dolu bakışlarla onu süzdü. İnce dudakları gizem dolu bir şekilde gülümsedi. "Eski Kraliçeye ne kadar iyi hizmet ettiğinizi biliyoruz" diye mırıldandı. "Ve bağlılık yemininizden bir şüpheniz olmasın Lord Montagu..." Gayet kibar bir şekilde konuşmuştu.

"*Dünyevi* konularda majesteleri *size* tüm kalbimle hizmet edeceğim" diye cevap verdi Anthony gözlerindeki güvenilir ifadeyle ona bakarak. Biraz daha alçak bir ses tonuyla, "Böyle adaletli bir bayana kim karşı koyabilir ki?" diye ekledi.

Kadının memnun olduğunu görüyordu. Övülmeyi, kendisine kur yapılmasını o kadar çok seviyordu ki yüzüğün altında yatan gerçeğe ulaşmak için dinlemek gerektiğini, Elizabeth çok önce öğrenmişti. Cecil'in muhtemel ayrılığını, çıkarcılığa hızla teslim olmuş çalışanlarının dinî kanaatlerini bilerek, Lord Montagu'nun cesaretini anlamış ve beğenmişti. Aynı zamanda Anthony'nin cesur bakışı onun Kraliçeyi gerçekten adil bulduğunu anlatıyordu. Yeleğinden aşağı dökülen kırmızı ve altın sarısı saçlarıyla teni şaşkınlıktan yarı saydam hâle gelecek kadar beyazlamıştı. Kraliçeyi çekici, dalkavukluğa güçlü bir darbe ve muhteşem bir oturaklılık örneği olarak gördüğünü söylüyordu. Anthony Kral Henry'yi hiç görmemişti ama Elizabeth hakkındaki şüphelerinden kurtulmuştu. Bu genç kadında metalin sağlamlığı ve esnekliği vardı. Hiçbir mütevazı müzik erbabı onun kadar zeki ve temkinli; aynı zamanda insafsız bir eser yaratamazdı.

Anthony ikinci özelliği çok sonraları öğrenecekti. Hatfield'da geçirdiği akşam boyunca, Kraliçe ara sıra ona dostça gülümsüyordu. Ama Privy Konseyi'nden çıkarıldı. Robert Dudley - yine bu lanet olası Dudley - At Ustası olarak isimlendirildi. Uzun süredir ortalarda görünmeyen adamlar tekrar ortaya çıkmışlardı. Anthony yeni hükümdarlık sırasında resmî hiçbir kayıt tutmayacaktı, vefat eden Kraliçesi için hâlâ yapması gereken mevcut kederli işler olsa da. Mary'nin vasiyetini yerine getiren kişi oydu, cenazesinde matem tutan insanlardan birisiydi.

Noel yortusunda Cowdray'e, oradan ayrılırken olduğu kadar melankolik bir durumda geri döndü. Ev ahalisinin sıkıntılarına karşılık yumuşak

davranma teveccühünü göstermedi.

Magdalen, dinlenirken onu rahatsız etmekten çekindi ve kafası kadının göğsünde uzanırken Hatfield'da olup bitenleri dinledi.

"İyi lordum..." dedi gür saçlarını okşarken. "Daha kötüsü de olabilirdi. Eğer *Kraliçe* söylentilerde olduğu gibi İspanya'nın Philip'i ile evlenseydi seni önceki akıbetine geri yollardı, buna hiç şüphe yok."

"Kral Philip ile hiç evlenmeyecek" dedi Anthony üzgün bir şekilde. "Ne o ne de başka birisi ile. O kadında tuhaf, fantastik bir şey var benim hissettiğim. Oradan oraya koşuşturma ile vakit öldürecek, cilveli bir bayan olarak eğlenecek ama doğal bir kadın değil, bir hanımdan çok, bıçkın bir delikanlı gibi." Kıkır kıkır güldü ve elini Magdalen'in göbeğine, göğsüne, hamilelikten dolayı şişen her yere doladı. "Ama..." diye ekledi karanlıkta suratını ekşiterek. "Genç Robert Dudley'e pek bir düşkün, onun kulağına bir şeyler fısıldamasına ve boynuna dokunmasına izin veriyor. Ey Tanrı'm, Dudley herifi!" Northumberland'ın kafasını uçurduğumuz zaman onların sonunu göreceğimizi sandım. *Robert* da görüşlerini tahta koyuyor olabilir mi?"

"Oh, canım..." dedi Maggie gülerek. "Sen uyukluyorsun. Robert Dudley'nin genç bir karısı var, adı da Amy. Ben onların severek evlendiklerini duydum."

"Hadi oradan!" dedi Anthony. "Hiçbir bağ, Dudley'nin suç ortağı olmasını engelleyemez." Rahatladığını hissetti ve Magdalen'in beş yıl önce tanıştıkları zaman onu benzettiği sağlam bir meşe ağacına hâlâ ne kadar benzediğini düşündü.

Ertesi gün yılbaşıydı ve Magdalen, can sıkıcı ev sorunlarından bahsetmeden önce kocası kahvaltısını bitirene kadar bekledi.

"Leydi Ursula öldü..." diye konuştu sessizce. "Onun gömme işlemlerini bir kilisede yaptırdım, sizin ev ahalinizden birisi olduğu ve Cowdray'de doğduğu için."

Anthony haç çıkardı ve mırıldandı. "*Requiescat in pace*" dedi ve ekledi. "Çok bile bekledik. Easebourne Kilisesi'nde onun için bir oda var, kayınbiraderi Bay Davy Qwen'ın yanında. Son ayinleri yapıldı mı?"

Magdalen suratını asarak, başıyla onay verdi... "Celia... Ne Doktor Langdale ne de Peder Morton; her ikisi de evde olmalarına rağmen ertesi güne kadar çağrılmadılar. Celia vakit olduğunu iddia etti. Bunu anlayamıyorum, tabutun yanında dua bile etmedi."

"Sanırım aklı başında değildi" dedi Anthony. "Ayin yaptıracağız, kesin bir sevvar ki zavallı leydi bir beyefendinin eyaletinde öldü. Cenazeler canıma tak etti! Yarın çocuğumuz doğacak ve sevineceğiz. Noel oyunları!" Anthony'nin gözlerinin içi parladı, pencereden dışarı baktı ve gecede kar olduğunu gördü. "Ava gideceğiz, izleri bulması kolay olur, haftalardır iyi bir yay almadım, kuş tüylerinin kokusunu duymadım. Ziyafette pandomimcilerimiz ve birçok eğlencemiz olacak. Edwin, Misrule Lordu oldu, bizi güldürmeye devam edecek. Derhâl Edwin'i görmeliyim, bu neşesizlikten çıkmama yardımcı olur."

"Lordum..." dedi Magdalen neşesini bozmaya gönülsüz bir şekilde. "Lordum, Edwin Ratcliffe gitti."

"Gitti mi?" Anthony gözlerini kadına dikti. "Ben onu hiçbir yere göndermemiştim."

"Evine gitti, babasıyla savaştığı malikâneye. Owled Squire Ratcliffe daha önce iki kez burada bulunmuştu. Çok zalim bir adamdı. *Beni* döveceğini zannetmiştim."

Anthony çok şaşırmış ve sinirden köpürmüştü. "Squire Ratcliffe mi? Kim içeri aldı onu? Kim yaptı bunu?"

Magdalen kızgın bir şekilde homurdandı. "Edwin Celia için çıldırıyor. Sürekli ondan başkasıyla evlenmeyeceğini haykırıp duruyor."

"Ama o küçük Anne Weston ile nişanlı, anlaşmışlardı."

"Öyleydi. Ama o nişanı bozdu. Geçen gün reşit oldu. Ratcliffler onun çıldırdığını söylüyorlar ve buna dayanarak annesinden kalan mirası geri almaya çalışıyorlar. Bir kargaşadır gidiyor."

Anthony yutkundu, karısının yaptığı gibi homurdandı. "Sen *öyle* söyleyebilirsin. O Celia! Ben onunla ilgileneceğim ve bu ahlaksızlığa bir son vereceğim."

Karısı düşünceli bir şekilde kendisine bir parça daha ekmek kesti ve "O kadar kolay değil..." dedi. "Odasına kapanmış üzülüp duruyor, kadın Edwin'i yüreklendirmeye kesin kararlı olsa da ben çok sert konuşmak istemedim. Ama ona ne yapabiliriz ki? Onu Syon'a göndermeyi ima ettim, manastıra. Şimdi tekrar ortadan kayboldu bu fikir."

"Evet..." dedi Anthony iyice suratı asılmış bir hâlde. "Şimdiden..." Nefesi kesildi bir an ve tekrar bağırdı. "Tanrı aşkına neden bu adi kadın kendine uygun birini bulamaz? Ondan derhâl kurtulacağım."

Magdalen kafasıyla onay verdi. "Ama benim Celia'ya hâlâ bir düşkünlüğüm var. Onun adına üzülüyorum... Onu kovamayız, bir Hristiyan olma-

sa bile. Anthony, sen Ratcliffe ile konuşmadın mı? Onu çağıramaz mısın? Belki o yumuşar ve Celia'nın geleceğiyle ilgili bu problemi çözer."

Anthony'nin suratı daha da ekşidi. "Benim kendi geleceğimle ilgili çözmem gereken bir sürü mesele var zaten leydi, Noel arifesini mahvetmeye niyetim yok. Ne sinirli bir babayı yumuşatmak ne de çılgın bir âşığı hoş görmek gibi bir niyetim var. Celia'ya gelince – gözüm görmesin onu! Namus adına, teyzesi defnedilene kadar burada kalabilir. Ondan sonra ona ne olacağı beni hiç ilgilendirmiyor."

Magdalen daha fazla bir şey söylemedi.

Cowdray'de Noel kutlamaları Celia ve Edwin olmadan sürdü. Edwin babasının malikânesinde odasına hapsedilmiş bir hâlde delilikten hüküm giymiş bir kurban gibi muamele görüyordu. Celia ise zamanının çoğunu Ursula'nın odasında harcıyor, planlar yapıp onları gerçekleştirmek için uygun zamanı bekliyordu.

Dışarıdaki şamatayı, Noel zamanı atılan tatsız kahkahaları, hizmetçilerin bahçede neşeyle şarkı söylemelerini, Anthony'nin devamlı müzik yapmaları için büyük salona yerleştirdiği ve kalenin her tarafında yankılanan trampet, boru, davul seslerini duyabiliyordu. Geleneksel kızarmış tavus kuşu misafirlerden önce getirildiğinden dolayı, içkiler içilirken çalınırken şarkıları belli belirsiz duyabiliyordu. Tam anlamıyla bir mahkûm hayatı yaşamıyordu; Magdalen Anthony'den uzak olduğu zamanlarda ona iyi ki geldiğini söylüyordu ama kızın eğlenceye hiç gönlü yoktu. Ursula başı Celia'nın kollarındayken uykusunda ölmüştü. Ceset soğumaya başlayana kadar Celia hiçbir şey fark etmemişti. Tiksinmenin ardından sadece donuk bir teslimiyet hissetmişti. Yatakta uzanan şey ne Ursula Southwell'di ne de kilisedeki beden. Ursula sonsuza dek gitmişti, ama tüm ruhban sınıfının yüksekten atıp tuttuğu ruhuyla ilgili Celia kesin bir şey hissedemiyordu. Ölü için dua edenler vardı ama kim olduklarını hatırlayamıyordu. Öyle veya böyle *neye* dua edildi orada? Umarsız bir hiçlik. Ursula'nın israf edilmiş bedeninin gittiğine memnun oluyordu. Odanın kendisine ve Taggle'a kaldığına memnun oluyordu. Ursula'yı sevmişti, yıllar önce de annesini sevmişti. Şimdi her ikisi de gitti. Sevgi gitti ve uzun zaman devam eden eski odun kokusu gibi anımsatıcı bir hüzne dönüştü. Neticede onlar da ölmeden önce, yeni ateşler yakmak gerekiyordu, yeni sıcaklıklar sağlayacak kuvvetli ateşler.

Noel haftası boyunca Celia bedeninde uyuyan dürtülerin bilincindeydi. Baldırını, göğüslerini okşadı ve onları Ursula'nın çekmecesinde bulduğu

kadife çiçeğinden pomat ile ovaladı. Ursula onu kelebek kovalamak için yapmıştı; Celia ise kendisine verdiği duyumsal zevkler için kullanıyordu.

Ursula'nın sandığında ve büyük çekmecesinde, güzelliğini perçinleyecek bir sürü parça bulmuştu ve artık onun oldukları için sevinmişti.

Ursula'nın kısa vasiyeti tüm sahip olduğu şeyleri "Sevgili yeğeni Celia Bohun'a, şimdiki adıyla Leydi Hutchinson'a" bırakmıştı ve dört sene önce Celia Linconshire'a gitmek için ayrıldıktan sonra yazılmıştı. Montagulara çok değersiz gibi görünen bu miras Celia tarafından sahipliğin verdiği mutlulukla karşılanmıştı. Odayı baştan aşağı yeniden düzenlemişti. Kuzey tarafa düşen duvara dayanmış olan büyük yatağa taşındı. Ursula'nın İsa heykelini indirdi ve oradaki çiviye Ursula'nın Southwark günlerinde eline geçen paslanmış bir ayna astı. Şimdi, Celia dua etme sırasına diz çöktüğü zaman, kendi yüzünün yansımasını görebiliyordu.

Malzemelerin olduğu sandığın en üstünde Celia sarı bir beze özenle sarılmış olanı Ursula'nın düğün kıyafetini buldu. Bir zamanlar beyaz, çiçekli işlemelerden ince bir demetle bezenmiş güllü dallı saten bir elbise, belli olmayan bir krem rengine dönmüştü. Uzun kolları kararmış gümüş kumaşla çevrelenmişti, püsküllü kemeri de bir zamanlar gümüştü ama şimdi kararmıştı. Yine de esnek saten, Lyon'da dokunmuş, kırk yıl boyunca hiç çatlamamış, bozulmamıştı. Celia lavanta dallarını çıkarırken fark etmişti bu gelinliği. Aynaya bakarak gelinliği giymeyi denedi. Kıyafet çok genişti, Ursula eskiden iri yapılı bir kadınmış ama eski moda etekler modern üstlere uydurulabilirdi. Bir yelek onların üstüne uyarlanabilirdi, yakası indirilir, kararmış tarafları beyazlatılabilirdi.

Ben bunu *düğünümde* giyeceğim, diye düşündü Celia. Edwin'le evlenmeye çoktan karar vermişti. Bu sona erişebilmek için gereken işlemler henüz ortada yoktu, Celia onun eve hapsedildiğini biliyordu ama içinde, arzusunun, önüne çıkan tüm engellerden daha baskın olduğuna dair kesin bir his vardı. Celia ile Edwin, o hâlâ Cowdray'deyken birçok kez görüşmüştü ve Celia kendisini onu sevdiğine ikna etmişti. En azından, onun öpücüklerinden az da olsa etkileniyordu ve onun artık kendisinin kölesi olduğunu biliyordu.

Birleşmeye engel olan iki adam; toprak sahibi Ratcliffe ve Anthony'ydi ama Celia zamanı geldiğinde başaracağından emindi. Ne istediğimden bir daha asla bahsetmeyeceğim, diye düşündü. Ama yeni keşfettiği güç duygusu yönlendirilmeliydi. O artık kontrol edemeyeceği durumlara

düşünmeden zorlanabilecek yaşta bir çocuk değildi. Teyzesinin cenaze törenine kadar bekleyecekti ve bu sırada kendini hazırlayacaktı.

Yalnızca vakit geçirmek için ucuz dul kadın kıyafetleriyle Ursula'nın en iyi siyah kadife matem elbisesini değiştiriyordu çünkü biliyordu ki kadife onun tenini daha da güzelleştirecekti. Aynı zamanda da Magdalen'in, Ursula'yı bu kıyafetlerle gömme teklifini, onun böyle gereksiz bir gösteriyi hiç de istemeyeceğini söyleyerek reddettiği için çok memnun oluyordu.

Cenaze 27 Aralık'ta yapıldı ve çok telaşlıydı. Dr. Langdale, Bay Davy Qwen'ın sembolünün yanına bir levhanın konulduğu Easebourne Kilisesi'ndeki cenazeyi yönetme görevini asistanı Peder Morton'a devretti. Anthony ve Magdalen cenazeye geldiler ama soğuk ve rüzgârlı bir gün olduğu için cenaze yürüyüşüne katılmadılar. Celia yalnız başına yürüdü, Ursula'yı önceden tanıyan bir hizmetli ve Wat Farrier da arkasından geliyordu.

Levha yerine oturtulduktan sonra, papaz diğer cenazelere gitmek için aceleyle töreni bitirdi. Wat sempatik bir şekilde levhaya bakan Celia'ya döndü.

"Onu özleyeceksiniz değil mi, leydim? Onun bana çok iyiliği dokundu ve sizi gerçekten seviyordu" dedi. Magdalen gibi o da Celia'nın gözlerinin kuruluğunu ve soğukluğunu fark etmişti. "En sonunda onun yanına gelmiş olmanız çok güzel."

"Evet..." dedi Celia. "Buna ben de memnunum. Yine de son nokta *ölümdür*, Wat. Yaşamaktan başka bir şey için kaygılanmıyorum. Kendimi koruyup geriye bakmayacağım."

"Ama ruhu için dua edeceksiniz, değil mi?" dedi Wat şaşırmış bir hâlde. "Onun ruhunun cennete gitmesine yardım edeceksiniz?"

"Sen *hiç* ruh gördün mü, Wat?" diye sordu içten bir gülümsemeyle. "Cennetin nerede *olduğunu* biliyor musun?"

Wat fena hâlde ürkmüştü. Bu tarz sorular! O da çok dindar bir adam değildi. Günah çıkarma, kutsal şarkılar, Noel, Paskalya, bunlar ona miras kalan geleneklerdi sadece. Fakat Celia'nın kocaman olmuş gözleri sanki cevap beklermiş gibi onun üzerinde kilitlenmişti.

"Bunları hiç düşünmemiştim..." dedi Wat, bir yandan Ursula'nın mezarının üzerindeki taş levhaya bakarak. "Hepimizin bir ruhu olmalı... Rahipler böyle söyler ve cennet..." Dudaklarını ısırdı, yeleğini düzeltmeye başladı. "Doğrusu..." dedi huzursuz olmuş bir şekilde. "Kudüs'ü hiç görmedim, gören birisiyle de hiç konuşmadım ama onun orada olduğuna inanıyorum."

"Kudüs bu dünya üzerindeki bir yer" dedi Celia "Bu dünyanın ve yaşa-

mın ötesi ise benim inanamayacağım kadar tuhaf."

Wat homurdandı. Onun bu açığa vuruşundan hiç rahatsız olmamıştı. Kadınlar kendi sonları için hemen boyle kıvırma nedenler bulurlardı. Onun inancını kaybetmiş görünmesinden dolayı birazcık üzüldü ve sözlerinin kendisini tehlikeye atacak kadar sapkınlığa yatkın olmasından endişe duydu.

"Kadın düşünmek için yaratılmamıştır" dedi kibarca. "Ve onun dili çok tehlikeli bir silahtır. Dilini kınından çıkarma."

"Öyle yapacağım" dedi Celia. "Savaşmam gereken zamanlar dışında."

Geçitten geçti ve kilisenin dışına çıktı. Wat onu takip etti, onun tarzından ürkmüş ama onun duruşundaki zarafeti, kolalı kıyafetinin içindeki onurlu duruşunu beğenmişti. Kapıya gelince Wat'ın açması için durdu.

"Simkin hakkında hiçbir şey duydun mu?" diye sordu.

Wat üzücü bir şekilde al al oldu, küçük gözlerinde acılı bir öfke belirdi. "Hayır, yıllardır duymadım. Winchester'a gitti onlarla beraber. Annesinin kalbini kırdı... Kadın kıyafetleri içinde kaçtı" dedi Wat dişlerinin arasından konuşarak. "Potlar bir gün Midhurst'ten o Roland ile geçerken görmüşler... Şeytan görsün yüzünü... Bunu düşünmek bile istemiyorum... Benim kendi oğlum..." diye yutkundu Wat.

Celia ağır ve sempatik bir ifadeyle başını salladı. Eskiden olduğundan çok daha iyi anlıyordu, Juno'ya ilk bindiği sıralardaki yürüyüşlerde Simkin'in hararetini hatırlıyordu. "Bir gün" demişti "her şey farklı olacak, ben hiç kimseye uymak zorunda kalmayacağım, utanmadan ne istersem yapabileceğim." Gerçekten bunu başarabilmiş miydi? Kırmızı ve sarının ona yakışmadığını söylediğini de hatırlıyordu ve şöyle bağırdığını; "Tanrı seni bir kadın olarak yaratmış". Yine de aralarında hep bir sevgi olmuştu; çirkin, fakir delikanlı.

"Üzgünüm, Wat" dedi Celia kibarca. "Mutlu olabileceğin başka çocukların ve torunların var."

"Evet..." diye haykırdı. "Ama ben bir ocak yüzünden çaresizce çökecek bir adam değilim, henüz değilim. Gemi ile gitmek istiyorum. Denizin ötesinde koca bir batı dünyası var, İspanya, Fransa orada duruyorlar, ama kuzeyde İngiltere gibi *daha niceleri* var. *Grand Banks*'tan balıkçılarla konuştum. Onlar biliyorlar."

Celia gülümsedi. Keşfetmediği topraklara seyahat etmek ona hiç çekici gelmemişti. O gayet soğukkanlı bir şekilde amacına ulaşma yolunda ilk adımı atmak için Anthony'ye yaklaşmanın en doğru yerini ve zamanını bekliyordu. On İkinci Gece, kararını vermişti, tam geleneksek festival sı-

rasında yumuşadığı vakit. Onu Noel yortusu süresince evden atmamıştı. Edwin'e haber gönderirim, diye düşündü. Zaten Edwin'le birbirlerine kısa mesajlar alıp veriyorlardı. Ursula'nın başında bekleyen uşak Celia'dan çok etkilenmişti. Küçük Robin'di bu. On beş yaşında, cılız, Cowdray'deki en alçakgönüllü uşaktı ve ensesini okşayan, onu yanağından öpen gizemli duldan çok etkilenmişti. Robin'in birçok kuzeni vardı ve onlardan bir tanesi Ratcliffe'in malikânesinde uşaklık yapıyordu. Celia Robin aracılığıyla uşağa rüşvet vermiş, Ursula'nın cüzdanında bulduğu beş şilinden birini göndermişti. Robin Cowdray ve Ratcliffeler arasındaki yedi mil mesafeyi sırf Celia'nın ricasının hatırına memnuniyetle koşarak kat etti.

Noel'in on ikinci ve son günü buzla kaplı ağaç dallarının parıltılarıyla geldi. Güneş ışıklı kısa saatler çitlerin üzerine elmaslar serpmiş gibiydiler. Kuru ve neşeli bir hava vardı. Cowdray'deki bolca çobanpüskülü ve sarmaşık festonlar, porsuk ve ladin ağaçlarının dallarıyla dekore edilmiş pek çok odaya hâkim kışın nemli ve soğuk havasını dağıtmıştı. Kabul salonlarının her birinin kapısına kırmızı kurdelelerle bağlanmış ökse otu dalları asılmıştı. Üzerlerindeki çiçekler, iyi şans dilemek için verilen her bir öpücükle koparılması gerektiği için hemen hemen tüm beyaz çiçeklerini yitirmişlerdi ama kışın yapraklarını dökmeyenler hâlâ taze ve kokuları hâlâ keskindi.

Celia bu güzel havada neşelendi; bu, iyi bir işaretti. Kendini bir bakıma Skirby Hall'da hiç olmadığı kadar neşeli hissetti. İyi işaretler bütün sabah devam etti. Robin kahvaltısıyla birlikte görünmeden hemen önce Celia kuvvetli bir şekilde hapşırdı. Daha sonra, dolabın en üst rafına ulaşmaya çalışırken yüzüne bir örümcek düştü. Aksilikler genelde üçlenir ve sonra da -nadiren tersi olmasına rağmen- *iyi* alametlere yol açardı. Celia penceresinden Easebourne'a baktı ve kaleye doğru gelen saman dolu bir yük arabası ve bir öküzün üstüne bacaklarını ayırarak oturmuş saçları turp kadar kırmızı bir adam tarafından sürülen bir öküz sürüsü gördü.

Bu iyi işaretlerin çokluğu, geçen bir sıkıntıya işaret ediyordu. Bir zamanlar, bugünkü planlarının başarıyla gerçekleşmesi için St. Anthony'ye dua ederdi. Yapması gereken sadece kiliseye koşup birkaç yalvaran söz söylemekti ama o yapmadı. John Hutchinson'ın oyma putu küçümsemesi iz bırakmıştı, her ne kadar onun Protestan İncil'ini beğenmemiş olsa da. Dinin her çeşidi alay konusuydu, kızgın çocukların oynaması için yapılmış bir oyuncaktı. Ben onların hiçbirini benimsemeyeceğim, diye düşündü Celia ve Robin tarafından kendisine getirilen kıyafeti açtı.

Cowdray'de Noel eğlencelerinin On İkinci Gecesi "soytarıların dansı" ile doruğa ulaşmıştı. Her gece Midhurst'ten ve civar köylerden salonda veya bahçede zıplayıp duran maskaralar gelirdi. Bunlar basit kıyafetler giymişlerdi, çeşitli hayvan maskeleri takıyorlardı ve bazıları sadece kurumla yüzlerini boyamışlardı. Hepsine, kulakları sağır edici bir sesle Noel ilahilerini söyleyip hizmetçilere eşlik edeılerken Noel turtaları ve para veriliyordu.

Soytarıların dansı daha fazla stilize edilmişti ve Brownelar Cowdray'i almadan önce Bohunların yüzyıllardır devam ettirdiği geleneksel şekliyle sunuluyor, tıpkı Yaz Ortası Yortusu gibi bu gelenek de Anthony tarafından sürdürülüyordu.

Celia bu dansı çok kereler izlemişti; annesi onu diğer kasaba halkının arasından Cowdray'e hayretle bakması için Midhurst'ten getirdiğinde ve de Ursula'yla geçirdiği ilk yılında, töreni Buck Salonunda gördüğünde. Dansın ayak adımlarını becerebildiği için kendine güvenliydi ve tanıdıklar arasında başka bir "soytarı" daha olduğunun fark edilmemesini umut ediyordu. Yılın aylarını sembolize eden on iki soytarı olurdu her zaman. Kimlikleri gizli tutulurdu. Bu sene Edwin'in yerine getirilen donuk Misrule Lordu tarafından seçilmiş genç soytarılar da vardı aralarında. Soytarılar Üçüncü Edward zamanındaki saray soytarıları tarafından giydiriliyorlardı ve Cowdray'in çatı katında eski bir kostüm yığını vardı.

Akşam karanlığında Celia hazırdı. Uzun rengârenk başlığı beline geliyor ve bağrını örtüyordu. Boynuzları talaşla doldurmuş ve uçlarına çınlayan ziller takmıştı. Rengârenk kostümü şişkindi ve şükür ki kalçalarını saklıyordu. Hatırladığı kadarıyla parşömen kâğıdından bir maske yaptı ve üzerine göz boşluklarını geniş bırakarak üzgün bir palyaço yüzü çizdi. Ne olup bittiğini iyice görebilmeliydi. Robin ona bir sopanın ucuna bağlaması için kese verdi. Elinde evlilik yüzüğünün yaptığı morluğu saklamak için taktığı deri eldivenler vardı. Yüzüğü çıkarmayı çok düşündü ama onu parmağına takıp kendisini mutlu etmek için o kadar heyecanlı bir o kadar da mutlu olan Sör John'a karşı kaba bir davranış olur düşüncesiyle belirsiz bir incelik ona engel oldu. Bu zayıflık için kendine kızdı. Sör John ölmüştü ve o asla geriye bakmamaya yemin etmişti. Nasılsa yakında *yeni* bir düğün yüzüğüm olacak, diye düşündü.

Bahçeye bakan pencereden ayaklanmalar olduğunu gördüğünde merdivenlerden indi. Fıskiyenin yanında şenlik ateşi yakıyorlardı. Her tepeye uzaktaki Downs'a bile bu kırmızı şenlik ateşleri dağıtılacaktı karanlığa inat.

Celia onların neyi temsil ettiğini tam anlamıyla bilmiyordu. Ursula

bahsetmişti. Meşaleler ve soytarıların dansı onları cadılardan, kötülüklerden ve Noel'le yüreklendirilmiş olabilecek şeytanlardan kurtarmak amacıyla yapılıyordu. On iki soytarı başlangıç işaretini beklerken kapıda hep beraber dolanıp duruyorlardı. Etrafta ayrıca hoplaya zıplaya yürüyen, maskelerin arkasındaki boğuk kahkahaların arasından çıkan tiz bir erkek sesiyle kişneyen üç tane at vardı. Celia kimse fark etmeden gruba katıldı. Soytarılar, küçük boş bir ambarda çalıştıkları geleneksel şarkılarını söylüyorlardı. Gaydacılar, davulcular ve krala yakışan bir kalabalık.

Bu çok eski geleneğe uygun olarak, Anthony yelpaze şeklindeki kapıya yaklaşarak yüksek sesle bağırdı: "Hoş geldiniz soytarılar! Cowdray'in Lordu için dans eder misiniz?"

Soytarıların hepsi keselerini şakırdattılar ve şöyle bağırdılar. "Evet, edeceğiz eğer siz *komutumuzu* verirseniz."

Anthony genişçe bir reverans yaptı. "Buranın efendileri olacaksınız... *Gaudeamus igitur!*" dedi.

O da soytarılar gibi zillerini şıngırdatarak arkada duruyordu, hepsi havaya zıpladılar ve sonra ağır ağır, sırayla kapıdan büyük Buck Salonu'na girdiler. Altın rengi ve yeşil kumaşın içinde harika görünen Magdalen, onları selamlamak için kürsüden indi. Güldü ve genişleyen belinin müsaade ettiği ölçüde eğilerek geniş bir reverans yaptı.

Masalar salondan çıkartılmış, misafirler ve hizmetçiler duvara sıkıştırılmışlardı.

Anthony ve Magdalen şu anda Misrule Lordunun tek başına oturduğu kürsünün aşağısında duruyorlardı. Lord hem bir piskopos hem de bir kral gibi giyinmişti. Yaldızlı bir sarmaşıktan yapılmış küçük bir tacın üstüne parıldayan bir piskoposluk tacı takmıştı. Elbisesi işlemeli bir Katolik papaz elbisesiydi, kral asası taşıyordu ve Lord öylesine sarhoştu ki soytarılara vermesi gereken selam, asasını amaçsızca sallarken ağzından çıkan anlaşılmaz mırıltılar olarak duyuldu.

Anthony öfkeli bir kahkaha patlattı, ellerini çırptı ve "İlerle!" dedi.

Bu, Celia için özellikle dikkat isteyen bir andı. Dans birbirlerine önce selam veren ve sonra el ele dönen, çarpan boynuzlarını sallayan ve keselerle aldatıcı hareketler yapan altı çift ile başladı. Celia Anthony'nin töreni ne kadar yakından izlediğini biliyordu. Ortalarda dolaşan atlardan birisinin arkasına gizlenmeyi başardı ve salon iki yüz mumla ve kürsünün yanındaki büyük ateşle aydınlatılmış olmasına rağmen, o kendisine saklanacak bir gölge buldu.

Diğer aşama fırlatılan okların üzerinden zıplayarak geçmeydi ve Celia soytarılara katıldı. Ara sıra tökezlese de onların her adımlarını taklit etti ve davulların her vuruşunda onlarla beraber döndü. Az sonra dansta Celia'nın beklediği bölüm başladı. Grup dağıldı ve her biri seyircilerin etraflarına koştular, keseleriyle bir ona bir diğerine hafifçe vurup ağlayarak yüzerini saran maskelerinin altından- "Buraya gel, perişan yaratık... Bizimle gel, bizimle gel!" dediler.

Biraz sonra misafirlerin çoğuna vurulmuştu ve kendilerine yol gösteren soytarılara katılmak, önde müzisyenler arkada onlar salondan kargaşanın başladığı Kilise'ye kadar gitmek için kalkmışlardı. Soytarılar geçitte zıplayıp duruyorlardı, bir tanesi kürsüye koşuyor ve burnunu çarmıha gerilmiş İsa heykeline dayıyordu. Bir diğeri St. Anthony heykeline küt diye vuruyordu. Başka biri kutsal suyun içine işiyor ve onu misafirlere sıçratıyordu. Bir diğeri Yüce Meryem'in tahtadan ve boyalı dudağını öpmek için kolona tırmanıyordu, sonra da tüm misafirler neşe içinde bağrışırken ona müstehcen bir hareket yapıyordu.

Evin iki rahibi ve Anthony hoşgörülü bir şekilde izliyorlardı. Anthony normalde içtiğinden daha fazla içmişti, sıkıntılarını unutmuştu, çılgın tuhaf müziğe ayağıyla tempo tutuyordu; Vikont Montagu *olmadığı* ve kendisine kiliseye yapılan türde bir saygısızlık yapılmadığı zaman bir geceliğine yaptıklarının verdiği alçalma hissi ve maskeli balo kıyafetleri içinde kısıtlamalardan uzak olmak hoşuna gidiyordu.

"Bu en ilginç olanı, sör, Satürn Festivali. Siz İngilizler pagan kostümlerini en hoş şekilde devam ettiriyorsunuz."

Anthony homurdandı, rahatsız edilmesine kızarak. Üstat Julian'ı, Cowdray'deki Noel'e Kraliçenin cenazesinden sonraki yas yemeği sırasında davet etmişti. Üstat da bir gün önceden gelince ziyadesiyle memnun olmuştu. Zaten çok fazla misafir vardı ama başka gelenlere de Anthony'nin kapısı açıktı, onun sevmediği şey izinsiz söylenmiş laflardı. "Bu gece ben "lordum" *değilim"* dedi Anthony sert bir şekilde. "Ayrıca soytarıların dansı eski Kraliçe -huzur içinde yatsın- onu onayladığından beri, yüzyıllardır, Hristiyan'dır."

"*Da vero, da vero*... Doğrusu..." dedi Julian gülümseyerek. "Size iltifat ediyordum, dostum, bu büyük gösteri beni büyüledi." Soytarıların en küçüklerinden biri zıplayarak geldiği için biraz geri çıktı.

Deli gibi zilini sallayan soytarı kesesiyle Anthony'nin omzuna vurdu

"Gel..." diye tısladı maskesinin altından.

Anthony sevindi ve hoş mizacı yerine geldi. "Tabii ki seninle geleceğim, iyi soytarı!" diye bağırdı. "Nereye gideceğiz?"

Soytarı siyah eldivenlerini salladı ve uzun geçidi işaret etti.

Kilise dansı bitmişti, müzisyenler çoktan onlara yol gösteren neşeli soytarı alayının ve onların vurdukları misafirlerin peşine düşüp mutfağa doğru yol almışlardı bile. Gece bitmeden önce, kalenin her tarafını topluca dolaşıp, böylece şeytanın anlamış olması durumunda kaleyi büyüden temizlemiş oluyorlardı. Gece yarısında, papazlar tütsü kaplarıyla etrafta dolanarak ve yortuya uygun duaları ezbere okuyarak Cowdray'i kutsadılar.

Anthony kalabalığa kapılmış giderken küçük soytarı başını salladı ve Anthony'yi kolundan kuvvetle çekti.

"Bu bayağı ısrarcı görünüyor" diye düşündü Anthony kıkırdayarak. "Ve ben ona uymalıyım." Mutlu Anthony kendisini çeken eli takip ederek muhteşem merdivenlerden yukarı çıkıp Anthony'nin yazı yazdırmak amacıyla kullandığı lambri kaplı küçük bir odaya girdiler. Ağaçtan oyma bir sıra, iki sandalye, hesap defterleri ve malikâne kayıtlarıyla dolu duvarda bir oyuk vardı. Aslında başından beri bir kapısı vardı ama özel bir gömme dolap uzun galeri ile bağlantısını kesiyordu.

Soytarı Anthony'yi sandalyeye itti ve sonra büyük demir anahtarla kapıyı kilitledi.

"Bu da ne, soytarım?" dedi Anthony gülerek ama aniden tedbirli bir hâle geçerek. "Benden ne istiyorsun?"

"İtaat. Tıpkı yemin ettiğin gibi" dedi soytarı maske ve boynuzunu çıkararak.

Anthony hayretle bakakaldı. "Tanrı aşkına..." diye fısıldadı. "Bu Celia."

Kızın beline kadar düşen sarı saçları vardı. Yüzünde ürkütücü bir güzellik vardı. Bu seçtiği odada çok az ışık olacağını bildiği için dudaklarını kırmızılaştırıp göz kapaklarını karartmıştı. Değişim ürkütücüydü ve Anthony'nin tüyleri diken diken oldu. Bir an için bir soytarının neden böyle çekici bir kadına dönüştüğünü kavrayamadı.

"Evet, bu Celia" dedi Anthony yüksek bir sesle gülerek. "Ve benim emirlerime uyacağına yemin etti." Kız ona yaklaştı, Anthony onun yün kıyafetinden, yukarıya dönük göğüslerini ve küçük uçlarını gördü.

"Benden ne istiyorsun?" diye mırıldandı boğuk bir sesle. Sandalyesinden kalktı ve kızı belinden yakaladı. "*Bunu* mu istiyorsun benim küçük şeytanım? Evet, bu gece şehvet gecesi."

"Hayır..." dedi, adamın kollarından kayarak. "Sizi memnun etmeyeceğimden değil, bununla alakası yok, ama siz kesinlikle Leydi Maggie'nin şerefini lekeleyecek ve bir bakirenin ırzına geçecek bir adam değilsiniz."

Göz kırptı ve sıkıca kavramış elleri gevşedi. Kafasını seks düşkünlüğünden temizlemek için salladı. "Bakire..." dedi. "Bayan siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? *Kim* bakire?"

İç çekerek "Ben" dedi. Dalgalanan mum ışığına rağmen onun yüzündeki yalandan hüzünlü gülümsemeyi görebiliyordu. "Ben bakireyim" diye tekrarladı sessizce. "Sör John iktidarsızdı."

Anthony yavaş yavaş inanmaya başlayarak geri çekildi ve pişmanlık duydu. Yaşlı Linconshire kumaş satıcısıyla geçen tüm bu yıllar - kızı mahkûm ettiği verimsiz bir evlilik.

"Zavallı küçük kız" dedi daha da kibar bir sesle. "Evet, soytarı başlığını omuzlarına al, burası soğuk. Bana ne yapacaksın, Celia?"

"Edwin Ratcliffe ile evlenmem için gereken ayarlamaları yapın" dedi. "*Siz* bunu yapabilirsiniz lordum, o toprak ağasına söyleyeceğiniz bir söz bunu halleder. Buna gücünüz var."

Anthony oturdu. Kızın yalvaran yüzünden masanın üstünde duran kaslı ellerine doğru baktı. Evet, Mary'nin ölümüyle pek çok şeye yetecek gücünü kaybetmiş olsa da bu ufak meseleyi halletmeye yetecek gücü hâlâ vardı. Neden olmasın? Bu eşleşme denk olmayan bir eşleşme değildi. Celia bir Bohun ve saygıdeğer bir şövalyenin dul karısıydı. Kız güzeldi ve belli ki çocuk da onu beğeniyordu. Doğru, kız beş parasızdı, ama Anthony hâlâ bir cömertlik düşünüyordu, ona çeyiz verilebilirdi. Kıza Whiphill çiftliklerini, Kemp Tepesi yakınlarında bir ormanlık araziyi ve Rother tarafında otlatılan bir sürüyü bağışlayabilirdi. *O zaman* adam yumuşardı.

"Sen hoplayıp zıplayan bir soytarıyken, tatlım" dedi gülümseyerek. "Sana uyacağıma yemin ettim. Adaletli bir kadın için daha azını yapamam."

Celia ona doğru koştu, diz çöktü ve ellerini öptü. "Oynadığım bu oyun için bana kızgın değilsiniz, değil mi?"

Anthony kızın yumuşak, parlak saçlarını okşadı. "Bu çok eğlenceli bir oyundu ve senin ne kadar zeki olduğunu kanıtladı. Edwin çok şanslı! Şimdi, Celia, düzgünce kıyafetini giyin ve salondaki misafirlere katıl. Sabahleyin sözümü tuttuğumu göreceksin."

16

Kraliçe Elizabeth, kendisinin yıldız falına göre yapılan hesaplamalarla Dr. John Dee tarafından seçilen 15 Ocak'ta tahta geçti. Mary'nin hükümdarlığı boyunca Dee çok sevilmemişti; hatta Elizabeth'e suç ortağı olması nedeniyle kısa bir süreliğine kuleye hapsedilmişti. Ama bu ve Julian'ın tahmini gerçek oldu. Mary vefat etti, Elizabeth tahta geçti, sarayın yeni astroloğunu bazıları maddi olmakla beraber birçok terfi ile ödüllendirdi. Yeni Kraliçe sadakati sadece umutlarla beslemekte ustaydı.

Julian di Ridolfi benzer hediyeler almadı. O ve Dee, Julian'ın evliliğinden sonra kendilerini hayatın akışına bırakmışlardı ve Mary'nin ölümüyle İtalyan hekim kendini, tıpkı Anthony gibi fakat farklı sebeplerle, zekice ve katı bir şekilde yeni sarayın dışına itilmiş buldu.

Ülkesinde popüler olduğunu çok iyi bilen Elizabeth, kendisinin saf İngiliz kanı taşıdığı fikrine yoğunlaşıp yabancılardan hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu. İspanyol işgali sırasında birçok şey öğrenmişti.

Julian'ın evliliği kısa ve hemen pişman olunmuş bir evlilikti. Gwen Qwen'ın Galler'deki mülkleri dağ eteğinde birkaç dönüm çorak araziye dönüşmüştü; St. James Sarayı yakınlarındaki evi yalnızca kuru küflerle delik deşik edilmekle kalmamış aynı zamanda bir kısmına da oraya Ridolfilerin tahammül etmeleri için kavgacı veletleri yerleştiren abisi tarafından el koyulmuştu. Gwen, genç ve alımlı olmasına rağmen, kara kaşlı, doğuştan melankolik bir Kelt'ti. Galler'de sızlanmayla uzun bir zaman geçirdi ve bir yıl sonra Julian bunaklığın belirtilerini kabul etmeye zorlandı. Kadının üzerinde, bildiği tüm çareleri denedi ama nafile. Hatta bir gece Mary'nin sarayında Gwen'in erkek akrabalarından Pembroke Kontuna bile danıştı ve cevabını aldı. "Oh, Owens'ın bu dalı her zaman deliydi zaten. Karının babasının kendisini bir köpek zannetmekten haz aldığını ve bir köpek kulübesinde yaşadığını hatırlıyorum."

Julian'i rahatlatan şey Gwen'in hiç çocuk doğurmamış olmasıydı ve Kontun bilgilendirmesinden sonra yatağını onunla paylaşmayı kes-

ti. 1556'da, Gwen ölümcül çiçek hastalığına yakalandı ve öldü. Julian Londra'da harap edilmiş bir ev, Galler'de birkaç işe yaramaz mal mülk ve Marcus Aurelius'un ve Seneca'nın felsefi yazılarını okuyarak hoş bir hâle getirmeye çalıştığı acı hatıralarla kalakalmıştı.

Ara sıra Ursula ve Celia'ya ne olduğunu merak ediyordu. Anthony'yi Kraliçe Mary'nin cenaze töreninde görmüştü, Cowdray'e davet edilmesine pek memnun olmuştu. Ursula'nın öldüğünü öğrendiğine üzülse de Magdalen ona nisandaki loğusa döneminde kendisiyle kalmayı teklif edince sevinmişti. Genelde sarayda buluşurlardı ve Julian bir keresinde Magdalen'i parmağında oluşan dolamadan dolayı tedavi etmişti. Onun çocuk doğurma süresince yaşayabileceği sıkıntılara bir hizmetçiden daha çok yardımı dokunacağını biliyordu. Neşe saçan ve kendine güvenen bir kadın olan Celia'ya yakın olacağı için de memnundu.

Anthony Edwin'le olan evliliğiyle ilgili tüm zorlukları halletmişti. Düğün tarihi 10 Nisan Pazar olarak belirlenmişti. Toprak sahibi Ratcliffe oldukça kolay ikna olmuştu ve Edwin serbest bırakıldıktan sonra günlerinin çoğunu Cowdray'de geçirmişti. Düğün Cowdray'in kilisesinde yapılacaktı, fakat ufak bir sorun vardı. Celia, dul bir kadının yasla geçirmesi gereken bir yılı tamamlamamıştı ama Magdalen kocasının gösterdiği yoldan giderek düğün esnasında loğusa yatağında ve hizmet edemez hâlde olmamak için işlemlerle yakından ilgilenip bir an önce bu işi tamamlamak istedi.

Uzayan günlerle birlikte bahar hızla geldi. İlk kırlangıçlar yuvalarına döndü, leylak rengi kır çiçekleri çalılıklarda yeniden canlandı, yumuşak sarı tırtıllar Cowdray'e ismini veren fındık ağaçlarına asılmıştı. Hava yumuşuyor ve etrafı mis gibi kokular sarıyordu. Birkaç yeni doğmuş kuzu Rother'ın etrafında hoplayıp zıplıyordu. Malikânelerin efendilerinden tutun da en aşağı bulaşıkçıya kadar, baharın kokusu eski zamanlardan kalma bir neşeyi her yere dağıtmıştı.

Celia aşırı sevinçliydi. Dilediği, istediği her şey; duaya, azizlere yalvarmaya gerek kalmadan gerçekleşiyordu. Kendi çabalarıyla... Kibarca ayinlere katılıyor ama çalınan Latin ezgilere kulaklarını tıkıyordu. Kendini güçlü, zafer kazanmış ve farklı hissediyordu. Edwin orada olduğu zaman onu şefkatle selamlıyordu, lütfedip onu öpüyor ve nazik sözler söylüyordu. Malikânesine dönünce de onu unutuyordu. Taggle ile oyunlar oynuyor, Downs'ta koşturup duruyordu. Edwin ona şahinle avlanma ilkelerini öğretiyordu.

Onu ilk önce ailesiyle akşam yemeği yediği malikâneye götürdü.

Edwin'in önceden söylediği kadar çabuk bir şekilde toprak sahibini büyülemişti. Çekingen, mahzun bakışları, siyah kadife kıyafetinin dokunaklılığı, konağın zarafetine, boyutuna, geyik bahçesine gösterdiği kibar beğeni, adamın kendisine teslim olmasını sağlamıştı. Bayan Ratcliffe'i pek kandıramamıştı. Sivri burunlu, sürekli sorun kokusu alan orta yaşlı bir kadındı.

"Kadın *aşırı* güzel" dedi kocasına asabi bir şekilde. "Edwin'e eziyet edecek, sersem. Ona hiç güvenmiyorum ve sen onu bir sıçan gibi atabilirsin. Lord Mantagu'nun ona önemsiz bir çeyiz verdiğini biliyorum, onun koruması altında olduğunu biliyorum, ama neden? Onun akrabası değil ki. Ona bağlı değil. Bunun arkasında başka bir şey var. Lordlar daha önceleri de zamanı geldiğinde metreslerini başlarından savmıştır."

Kocası onun bu şüpheci tavırlarına ve homurdanmalarına alışkındı. Sıkıcılığı dışında onları önemsemiyordu. "Çeneni tut, leydi!"

Edwin'in tüm mirasını iade etmeye ve Wilsonlara lanet etmeye karar vermişti. Soluk yüzlü küçük kızları Anne için başka bir koca bulmaları gerekiyordu.

Düğünden önceki Perşembe öğleden sonra yağmur yağdı. Celia, Magdalen ve onun hizmetçileri tarafından ağırlandığı özel misafir odasında oturmuştu. Eski dostluk tamamen geri gelmişti. Magdalen hamileliğinin son dönemindeydi ve hâlsizleşmişti. Yastıkla desteklenmiş sandalyesine oturdu. Karnı kocaman olmuştu. Sık sık onu okşuyor ve bebeğin yaşadığını belli eden tekmelerle mutlu oluyordu. Genç hizmetçisi virginalde hüzünlü eski bir şarkı çalıyor, büyük olanı ise kundak bezleri kesiyordu. Celia Ursula'nın düğün kıyafetindeki kararmış kısımların üzerine Magdalen'in temin ettiği yaldızlı nakış işlemeli uzunlukları dikiyordu. Odada hissedilebilen bir huzur vardı. Celia bunun farkındaydı. Ben mutluyum, diye düşündü. Her şey yolunda.

Bir sarsıntıyla dehşete düştü, bir uyarı hissetti. Uzun zaman önce Linconshire'daki odasındaki an gibi, sesler duymuştu. Cowdray'in kurşuni su hendeklerinin çağlaması gibiydi. Acıyla bağıran bir kadın sesi vardı. Şöyle bağırıyordu "Bay Arthur, ben buna tahammül edemiyorum. Durumu iyileşiyordu şimdi hızla kötüye gidiyor. Akananda'nın *ne* söylediğini umursamıyorum. Richard'a gelince; şu odada kapalı ve deli gibi bağırıp çağırarak aptal Simpsonlar ve ölümcül günah hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Bu ikisine ne oluyor?" Ses kesilmişti. "Bu çok korkunç... Korkunç." Cevap olarak erkeksi bir mırıldanma geliyordu ve sessizlik.

Celia iğneyi yere bıraktı ve Magdalen'in oturma odasına ne olduğunu anlamadan bakmaya başladı. Korkmaktan ziyade şaşırmıştı. Acı çeken ses Ursula'nınki değildi, neşesiz ve ağır ağır konuşan bir tondaydı. Yine de o, Ursula diye düşündü. Ama kadının konuşmasındaki isimlerin hiçbiri tanıdık değildi.

Magdalen, Julian'in içmesini söylediği karahindiba şarabından yudumladı. Celia'ya baktı ve güldü. "Ne oldu sana, tatlım? Mezarında tavşan mı dolaştı?"

Celia silkindi ve güldü. "Uyuklamış olmalıyım, insanın uykusunu getiren bir öğleden sonra. Çok kederli ve feryat eden bir kadın sesi duyduğumu zannettim."

"Oooo..." dedi Magdalen. "Yavrusu için bağıran bir inek olmalı... Bazen böyle sesler gelir."

"Köpeklere bak" dedi Celia nefesini tutarak.

Sadece Taggle değil, Magdalen'in en sevdiği av köpeği de Celia'dan uzakta, gergin ayaklarıyla odanın bir köşesine çekilmişti. Her ikisi de ağlamaklı bir sesle inliyordu.

"Belki de bir hayalet gördüler" dedi Magdalen formalite icabı haç çıkartarak. "Bizim kuzeyde çok var ama zarar vermiyorlar. Burada hiç görmedim. Tabii *sen* Bohun kanı taşıdığın için görmüş olabilirsin." Derin bir şekilde esnedi. "Ben biraz uzanacağım" diye ekledi. "Sanırım lordum bu gece geri dönecektir. Parlamentoyla ilgili değişiklikler var ve tüm bunlar Kraliçenin keyfine göre değişiyor."

"Değişiklikler?" dedi Celia, Taggle'ın geri dönüp ayaklarının ucuna geldiğine memnun olarak.

"Şimdi..." dedi Magdalen. "Bizi tekrar Kral Harry'nin zamanındaki günlere döndürmek istiyor. Ya da Edward'ın. Kilise üzerindeki en baskın güç olmak istiyor. *Kaçık!* Halkın gözünü boyamak için bir sürü saçmalık. Ona uymak zorunda olsam da Kraliçenin çok kurnaz bir kadın olduğunu düşünüyorum."

Celia çok ilgilenmedi. Ursula'nın odasındaki gece dinden ve onunla ilgili her şeyden vazgeçmişti. Bırak didişsinler! Kraliçe ne emrederse emretsin, Celia yeni güvencesine herhangi bir tehdit göremiyordu.

Ratcliffeler Katolik'ti ama onlar da Anthony gibi bir şeylerden fedakârlık ederek uzlaşmaya varma taraftarıydı. Celia Kral Edward'ın ziyareti sırasında Cowdray'deki kandırmacayı çok net hatırlıyordu. Kilisenin boşaltılmasını, keşişin saklanmasını.

Keşiş. Din kardeşi Stephen. Sakince, üzülerek onu düşündü, âdeta uzun bir ölu gibiydi. Hissettiği acı dolu duygular, manastırda yasaklanmış

bir aşkın şu kısacık anları bile başka bir kadının başına gelmişti. Ahmak bir çocuğun. İğnesini aldı, dikmeye başladı ve kararlı bir şekilde Edwin'i düşündü. Üç gün daha vardı ve sonra onun gelini olacaktı. Sevgili delikanlı. Neşeli delikanlı, saygılı ve nezaketli... Tek hatası kızın üzerine fazla düşmesiydi ve bu, bazen Celia'yı usandırıyordu.

Bu hata, gözlemlerinden biliyordu, yakında geçecekti. Sonra rahat yıllar, bebekler, Skirby Hall'dan daha büyük ve etkileyici, büyüleyici bir malikânede yaşayacağı yıllar gelecekti. Magdalen ve Anthony'ye de yakın olacaktı. Cowdray'dekilerle eşit kabul edilecekti. Bu delicesine sevdası için Edwin'e minnettarlık hissetti. Mutluluğu -bir anlığına aslında Ursula olmayan bir Ursula'nın sesiyle bozulmuştu- perçinlenmişti. Genç hizmetçi virginalde hafif titrek bir sesle "The Hawthorne Tree" şarkısını söylemeye başladığında, Celia da güçlü ve net bir şekilde eşlik etmeye başladı. "O, ağacı bu kadar yeşil görünce hayret etti, Hi ho-yaprakları öylesine canlı ve yeşil..." Magdalen hafifçe mırıldandı ve tekrar esnedi.

Bu Celia'nın sakin geçen son günüydü.

Anthony eve geç geldi. Yağmur durmuş olmasına rağmen Sussex baharındaki çamur onu geciktirmişti. Sessizce akşam yemeğine oturdu. Son zamanlarda Celia'nın ve tabii Julian'in da terfi ettiği yukarıdaki özel yemek odasında akşam yemeği yiyorlardı; bu gece her ikisi de davetliydi.

Magdalen'in zihni, hamileliği sırasında fazlaca karışmış olmasına rağmen eşinin keyifsizliğini fark etmeden geçemedi.

Anthony kuzu rosto yedi, şarabını içti ve tek kelime etmedi.

Çocukları getirildi, küçük Anthony ve Mary. Babalarının yapacağı kutsama için diz çöktüler. Anthony sıkıntılı bir şekilde onlara baktı ve dedi ki; "Tanrı sizinle olsun!". Başlarını okşadı ve onları yolladı.

"Yakında sizden bir tane daha olacak" dedi Magdalen kasvetli havayı yumuşatmaya çalışarak. "Ve o sizin hakkınızdan gelen bir delikanlı olacak."

"Evet..." dedi Anthony somurtarak. "Tanrı yardımcısı olsun, çünkü bu dünyada hiç kimsesi olmayacak."

Julian onları izliyordu; durumu kadınlardan daha iyi anlamıştı ve merakı çok daha büyüktü.

"Egemenlik yeminini geçtiler mi lordum?" diye sordu nazikçe. "Kraliçe şimdi kilisenin başkanı mı?"

Anthony bardağını kaldırdı ve tekrar yerine koydu. Julian'a baktı. "Evet

öyle. Kraliçe Elizabeth kendisini Kutsal Papa'ya dönüştürdü." Omuz silkti ve aniden keskin bir kahkaha patlattı. "Tek muhalif bendim. Ben, Vikont Montagu, kırk üç lordun içinde sadece ben, bu korkunç değişimi reddeden yalnızca bendim."

Magdalen'in nefesi kesildi. "Sen *tek başına*.. " diye fısıldadı. "Anthony yapmamalısın. Diğer Katolik lordlara ne oldu? Arundel, Norfolk?"

"Hepsi evet oyu kullandılar" dedi Anthony dişlerinin arasından.

Karısının çilleri göze çarpmaya başlayana kadar yanakları soldu.

"Ama piskoposlar?" diye araya girdi, Magdalen'in başta sezdiğinden daha fazla tehlike sezen Julian.

Anthony homurdandı ve tekrar omuz silkti. "Oh, *piskoposlar!* Onlar 'hayır' dediler. Onların hayır demeleri ne kadar güzel, şimdi hepsi kulede!"

Magdalen korkuyla tekrarladı. "Kulede mi? Oh, Anthony, Kraliçeye karşı gelerek *sen* ne yaptın böyle! Sana açık açık söylemişlerdi. Ağzını kapalı tutamadın mı?"

"Yapabilirdim... Demek istedim..." diye yavaşça gerçeği kabullendi Anthony. "Hepsi o inatçı keşiş yüzünden ."

"Kim? Ne keşişi?"

"Kardeş Stephen. Tüm gece boyu bana dua etti. Şeytan çıkarır gibi. O yüreklendirdi. Vicdanımı o kışkırttı. Cowdray'in üzerindeki lanetin; yanmak için ateş ve boğulmak için suyla hepimizi çarpacağını söyledi. Babamın büyük günahının cezasından kurtulabilmemin tek yolunun, Easebourne ve Battle Manastırı'nı Kilise'den almak olduğunu söyledi."

Sersemleten bir sessizlik vardı ve en sonunda Julian tarafından bozuldu. "Görünen o ki iyi dostumuz Stephen, Cizvit kadar ikna edici olmuşa benziyor. Cesaretinizden dolayı sizi tebrik ederim lordum. Kraliçe size çok öfkelendi mi?"

Anthony kaşlarını çattı. "Onu görmedim ama öyle olduğunu zannediyorum. Hoş fakat aldatıcı konuşan adam dün sabah benimle konuştu. Düşesin çok canının sıkıldığını, ama babasının bana beslediği sevgi ve *bana* olan saygısından şu anda katı önlemler almayacakmış."

Magdalen derin bir iç çekerek nefesini dışarı bıraktı. "Sana onun bağışlayıcı bir kalbi olduğunu söylemiştim, aynı zamanda, o tam bir Protestan değil."

"Olabilir" dedi Anthony. "Yine de beni ülke dışına gönderiyor. İspanya'ya ve dizbağı nişanını geri kazanma gibi uydurma bir görevle Kral Philip'e."

Magdalen tekrar soldu, dudaklarını ıslattı. Mary'nin Kral Philip'i nişanı almak için refakatçisi olarak görevlendirdiği St. George Günü'nü düşündü. Bebeğin kuvvetli tekmeler attığı karnına baktı. "Ne zaman?" dedi. "Ne zaman gitmek zorundasınız lordum? Yüce İsa, bu bebek doğmadan önce olmasın!"

"Umarım olmaz" dedi Anthony kafasını sallayarak. "Adam bana hazırlanmam için bir ay verdi. Zavallı leydim, bu kadar kederli bakma. Böylesi kuleye gitmekten daha iyi, oradan çok az dönen olduğunu düşünürsek."

Magdalen ikna olmamıştı. Uzun deniz yolculuğu ona tehlikeli görünüyordu. Ayrıca heyecan vadeden tehlikeli işlerden Anthony'nin pek de hoşnutsuz olmadığını fark etmişti. Korkuları öfke ile kaplandı. "Tanrı, bu her işe burnunu sokan keşişi kahretsin, her nerede olursa olsun. Seni etkileyerek yönlendirmeye hakkı yok, umarım elime geçer de ona ne hissettiğimi gösteririm."

Anthony hafifçe gülümsedi ve sandalyenin arkasındaki çiftlik sahibine bir şeyler söyledi. Adam reverans yaptı ve duvar halısının arkasından odayı terk etti.

"*Bu*, benim de razı olduğum bir dilek leydim" dedi Anthony. "Diğer dilekler çok anlamsız olurdu."

Celia ciddi bir dehşetle dinliyordu, Anthony'nin düğünden önce gitmemesi onu rahatlatmış olsa da. Aniden Anthony'nin son konuşmasının tam manasını anladı. Kalbi bir anda sıkıştı ve ellerinden soğuk terler akmaya başladı. "Hayır..." diye fısıldadı. "Hayır *istemiyorum*..." Stephen içeri girerken masanın köşesine dayandı ve bir anda ciddileşti.

"*Homd olsun!*" dedi sessizce. Magdalen'in ürkmüş yüzüne baktı ve "Leydim, benden nefret etme nedeninizi anlıyorum ve inanıyorum ki Tanrı'nın yardımıyla memnuniyetsizliğinizi gidereceğim."

Celia bakamadı. Çınlayan, derin sesi uzun zamandır kullanılmayan bir yol bulmuştu ve Celia'yı ürperten bu kargaşanın çalkalandığı göğsüne doğru koşuyordu. Yanında oturan Julian yan tarafına doğru baktı ve bembeyaz kesilmiş parmaklarıyla masayı sıkıca kavradığını gördü. *Per Bacco*, diye düşündü, hâlâ onunla ilgisi olabilir miydi? Kafasını salladı ve Stephen'i inceledi. *Bello, bel uomo!* Uzun, siyah bir kıyafetin içinde geniş omuzlar. Otuzunu geçmiş olmalıydı, ama ince koyu yüzü değişmemişti, kasvetli gözleri dışında. Onlar eskisinden daha güven vericiydiler, hatta keyiften ışıldıyorlardı. Bir derinliğin altındaki kırmızı dudakları düzgün burnuyla bölünüyordu. Keşiş gülümsediğinde, tıpkı şimdi iyice çözülen

Magdalen'e yaptığı gibi, köşelere doğru girinti oluşturuyor, sertlik kayboluyor ve çekiciliğe dönüşüyordu. Dış görünüşüne bakınca Julian erkeksi bir güç hissetti. *La virilita*, diye düşündü, taşın sertliği, ateşin sıcaklığı çok güzel birleşmişti. Bu adam asla bir keşiş olmamalıydı, ne var ki... Julian durdu ve kendini azarladı. "*Tuttavia e realmente dedicato.*" İthaf etme, nadir ve olağanüstü bir nitelik, kendisinin aptal saray yıllarında kaybettiği bir özellik. St. Thomas Hastanesi yakınlarında hiç bulunmamıştı, John Dee'ninkini bıraktıktan sonra hiç deney yapmamıştı. Yaşlanıyor, bitkinleşiyor ve Cowdray'deki gibi kolay vazifelere alışıyordu.

Adının söylenmesiyle irkildi.

"Siz Üstat Julian'ı biliyorsunuz, değil mi kardeşim?" Magdalen tanıştırıyordu.

"Evet" dedi Stephen gülümseyerek. "Bir ara beni sıçan ısırdığı zaman o tedavi etmişti. Hürmetler bayım, sağlıklı görünüyorsunuz."

"Muhtemelen Leydi Hutchinson ile de tanışmışsınızdır?" diye sürdürdü Magdalen, kocasının bu etkileyici keşişe neden kandığını anlamaya başlayarak.

Celia sandalyesine öyle bir gömülmüştü ki Stephen dulun sadece kıyafetini görebildi ve Leydi Montagu'nun hizmetçilerinden birisine ait olduğunu zannetti. Nazik bir şekilde bu iddiadan vazgeçiyordu ki Celia'nın yüzü göründü.

Gözleri uzun, yasaklanmış bir bakışla buluştu.

Stephen'ın dudakları titredi, nefes alışı, odanın havasında gök gürlemesi gibi bir kırılma hisseden Julian'a kadar ulaşmıştı. Celia'yı tutan titremeyi fark etmişti. *Tanrı'm!* Herkes bunu fark etmiş olmalıydı, birbirlerinin gözlerinde boğulmuşlardı. Julian panikle şarap kadehini devirdi.

Bu ufak talihsizlik ve hizmetçinin telaşla yerleri silme çabaları Stephen'a zaman kazandırmıştı kontrolünü sağlamak için. "Ah, evet..." dedi Magdalen tarafından gösterilen sandalyeye oturarak. "Bayan Celia ve ben daha önce tanışmıştık, ben lordumun papazıyken."

Celia hiçbir şey söyleyemedi. Masanın köşesini tırmalamaya devam etti. Midesinin bulandığını hissetti, boğazının düğümlendiğini de.

Magdalen ve Anthony kendi dertlerine boğulmuşlardı ve bu durumun farkında değillerdi. Yıllar önceki manastır sahnesiyle ilgili hızla aklından gelip geçen düşünceler o kadar aptalca ve eskide kalmış göründü ki Anthony bu ikisine hiç özen göstermedi. Stephen Fransa'da çok uzun zaman kalmıştı, West-

minster Benedikt Manastırı'nda Başkeşiş Feckenman'ın yetenekli yardımcısı olarak çok zaman geçirmişti. Artık o kadar tatlı dilli ve dürüst bir adamdı ki Anthony nın kararını beyan etmıştı. Celia'ya gelince Pazar gunu kendı seçtiği bir adamla evleniyordu ve gelecek onun için memnuniyet ifadesiydi. Anthony'ye bu görüşme utanç verici olacakmış gibi gelmemişti. Gençlikteki bir çılgınlıktı ve gelip geçmişti. Başka bir sürü önemli husus vardı.

"Stephen..." dedi. "Papazım olarak benimle İspanya'ya gelecek misin? Sana ihtiyacım var. Latince ve Fransızca biliyorsun; İspanyolcayı bir anda öğrenirsin. Çocuk oyuncağı. Beni bu işe sen soktun ve eğer kendimi temize çıkarırsam Kraliçe yumuşayabilir."

Genç keşiş kafasını salladı. "Belki..." dedi. "Bu aslında kabul edilebilir bir meşgale olabilir ama benim inancıma hizmet edecek daha güvenilir yollar da var. Manastırlar dağıtılmış da olsa Başkeşiş Feckenham hâlâ benim üstüm. Benimle ilgili başka planları var."

"Peh! Ahmak!" diye bağırdı Anthony, sinirle. "Kesinlikle mahkûm edileceği Kule için yandaş istiyor kendine. Bu senin inancını nasıl iyileştirecek?"

"İş Kule'de de sonlanabilir tabii" dedi ürkerek. "Şu anda beni Kent'e göndermek istiyor, kendisine direkt başvuran ve bir papaza çok ihtiyaç duyan Leydi Allen ve Sör Christopher'ın yanına."

Celia'yı bir titreme daha tuttu. Gözlerini bir kez daha Stephen'in yüzüne kaldırdı ve hemen geri indirdi. Titremekten kendini kurtaramıyordu.

"Allenlar!" diye haykırdı Anthony. "Şu bayağı, yaltakçı çift. Edward'ın ziyareti esnasında Cowdray'a gelmişlerdi. Tanrı'm! Bizim zavallı aldatılmış Kraliçemiz ona unvan mı verdi? Bayan Allen tiksindirici bir kadın. Kusura bakma, Stephen, sanırım o senin bir akraban ama kendini bu unutulmuş basit yere hapsetmenin bir mantığı yok. Feckenham'ın hiçbir kararı yok. Eğer mütevazı ev papazlığı görevini istersen *buraya* geri gelebilirsin."

"Sizin zaten iki tane papazınız var lordum" dedi Stephen. "Onlar size benden daha uygunlar. Onlar itaatliler. Efendim beni sapkınlığın ya da uzlaşmanın izlerine rastlanmayan bir eve gönderiyor. İngiltere'de sadece birkaç tane kalan bu evlerin desteklenmesi lazım."

"Kardeşimiz haklı olabilir, lordum" dedi Magdalen. "Ve tıpkı size yaptırdığı gibi o da vicdanının sesini dinlemeli."

"Laf!" dedi Anthony isteksizce başını sallayarak. "Bizimle ne kadar süre kalabilirsiniz? Eskiden yaptığınız gibi kâğıtları hazırlamama yardım edin. Benim sekreterim tam bir ahmak."

"İki hafta kalacağım..." dedi Stephen yavaşça. "Medfield'daki kardeşlerimi görmek istiyorum."

"O zaman çok iyi!" diye bağırdı Magdalen. "Celia'nın Pazar günkü düğününe kalacaksınız. Memnun olacağız değil mi tatlım? Din kardeşimiz bizim eski bir dostumuz çünkü."

Celia cevap vermeden önce Stephen hızlı hızlı konuştu. "*Cumartesi* günü buradan ayrılmam lazım, ama Leydi Hutchinson'a sonsuz mutluluklar dilerim."

Celia belli belirsiz bir ses çıkardı, odadaki mumlar etrafında dalgalanmaya ve kararmaya başladı. Olduğu yere yığıldı ve eğer Julian tutmasaydı yere düşecekti.

Magdalen'in çığlık atmasına karşılık "Ufak bir baygınlık" dedi Julian. "Midesinin geçici bir düzensizliği. Burası çok sıcak ve sanırım domuz etini çok hızlı yedi." Peçetesini şaraba batırdı ve ıslak bezi kızın burnuna bastırdı. "Kanı çekilmiş olmalı, ben şimdi halledeceğim."

"İyiyim" dedi Celia. "Bir şeyim yok." Hemen oturdu ve Stephen'a baktı. "Sanırım gelinler kuruntu yapmaya hazır oluyorlar" dedi kahkahayla. "Bunu hiç duymuş muydunuz Keşiş Stephen?"

Stephen cevap veremedi. Magdalen "Çok doğru... Ben de evliliğim öncesinde böyleydim! Keşiş Stephen, bizimle kaldığınız sürece mavi odayı alabilirsiniz" dedi.

"Çok kibarsınız, leydi, ama St. Ann Tepesi'ndeki eski yerime dönmek istiyorum, eğer izin verirseniz, eskiye ait bir istek."

"Ama orası çok eski" diye itiraz etti Magdalen. "Sizin için hiç iyi bir sığınak değil" diye ekledi onun kararlılığını görünce. "En azından yeni eşyalar, mumlar ve yatak göndermeme izin verin."

Stephen teşekkürlerini ileterek reverans yaptı ve St. Ann Tepesi'nin terk edilmiş kilisesinde Compline için dua etmek istediğini söyleyerek af diledi. Sabahleyin Anthony'ye haber verecekti. Celia'ya tek bir bakıştan bile sakınarak hepsini kutsadı.

"Gençve rehber bir keşiş..." dedi Magdalen sıcak bir biçimde. "Border'ın en şehvetli ve en iyi dövüşen adamına benziyor, Bonnie Black Will'e."

"Leydi Magdalen" diyerek böldü Celia. "Ben biraz rahatsızım, odama gidebilir miyim?" Magdalen sempatik bir şekilde onay verir vermez etrafına bakmadan gitti.

"*No, carina, no mu povera. No!*" diye düşündü Celia'ya bakmakta olan Ju-

lian. Onu takip etmek için ayaklandı. Kendine gelmesi gerektiğini *söylemişti*. Onu durdurabilirim diye düşündü, delice planı ne olursa olsun. Ona engel *olabilirim*. Ama yastıkla desteklenmiş sandalyesi pek rahattı. Portakal kabuklarıyla süslenmiş, sevdiği bir şekerleme olan lezzetli acıbadem kurabiyesini henüz bitirmemişti. Ayrıca Julian'ın Cowdray'de kendisini tanıttığı. Anthony'nin baş ozanı içeri girip çalgısız söylenen bir ezgi olan "Da Bel Contrada"yı söylemeye başladı. Julian geri yerine oturdu ve müziğin tadını çıkardı.

Celia hızla merdivenlerden aşağı koştu, verandadan geçip bahçeye indi. Stephen'ın hızlı adımlarla bahçe kapısına ilerlediğini gördü. Onu durdurmak için hemen koşup önüne geçti. "Stephen, seninle konuşmak zorundayım. Buna mecburum. Tanrı'm, böyle bir şeyin yeniden olacağını hiç bilmezdim. Istırap, keder."

Stephen çenesini kaldırdı, bahçedeki meşaleler yüzünden donuk görünen sevimli yüze baktı. "Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

"*Var.* Bunu gözlerinde gördüm! Seninle konuşmam lazım. Sadece *konuşmak*..." diye kekeledi. "Tavsiyeye ihtiyacım var. Daha sonra St. Ann Tepesi'ne geleceğim."

"Hayır!" diye bağırdı yüksek sesle. "Bunu yasaklıyorum. Uzak dur, Celia!" Onu kenara itti ve bahçe kapısından karanlığa doğru neredeyse koşar adımlarla, hızla ilerlemeye başladı.

Celia kaldırımda bir anlığına sessizlik içinde kaldı. "Onunla konuşmam gerek" diye fısıldadı. "Yalnızca onu tek başına tekrar görmek için. Bu yanlış değil. Yüce İsa bana yardım et." İçgüdüsel bir yalvarma ile dudaklarını birbirine yapıştırdı. Ne kadar saçmaydı!

Bulaşıkhaneye koştu ve Robin'i buldu. Eliyle onu çağırdı. "St. Ann Tepesi'ndeki yabancı Keşiş Stephen'a malzemeleri hangi uşak taşıyor?"

Robin beğeniyle ona baktı ve öğreneceğini söyledi. Emrin hizmetçilere henüz ulaştığını bildirmek için birkaç dakika sonra geri döndü. Ama emri alan adam Robin'in kendisinin de gidebileceğini söylemişti.

"Çok güzel" dedi Celia yanağını sıkarak. "Benim odama bir şişe bira getir. Keşişimize gitmeden önce onun tadına bakmak istiyorum. Çok ekşi olmamalı."

Robin kafa salladı. Sorgulamayı düşünmedi. Bir bardak köpüklü birayla geldi ve iyi bir köpek gibi Celia kapıyı sürgülerken ve sandık ararken geçitte bekledi. Su falcısının verdiği ve bez bir örtünün altında sakladığı şişeyi buldu. Skirby Hall'dan getirmişti.

Celia güçlükle nefes alarak mangaldan bir tutam sönmüş kömür aldı. Süprüntüleri kenara itti ve Melusine'in ona gösterdiği şekilde beş uçlu yıldızı ahşap parkenin üzerine çizdi. Beşgenin ortasına küçük şişeyi koydu.

Küçük şişeye bakarak, "Ishtareth" dedi üç defa. Şişeyi aldı ve kahverengi tozu maşrapanın içine boşalttı. Kapıyı açtı ve Robin'e dönerek "Bu götürülecek!" dedi.

Robin başını salladı ve maşrapayı aldı. "Sevgili Robin" dedi Celia. "Benim tatlı sevimli delikanlım, sen olmasan ne yapardım?"

Robin kızardı ve Celia'nın soğuk elini öptü. Robin'in kendini beğenmişliği bile Celia'nın vahşi bakışlarına yenik düştü. Kızın güzel gözleri Leydi Montagu'nun yüzüğündeki safir gibi ışıldadı. Titrek bir sesle "İyi misiniz leydim?" diye sordu.

"Evet, evet!" dedi Celia sabırsızca. "Git!"

Celia kale iyice sessizleşene, Stephen akşam mesaisini bitirene ve belki de birasını içene kadar bir süre beklemesi gerektiğinin farkındaydı. Dul kıyafetinden hemen kurtuldu, fırfırlı elbisesini bir köşeye fırlattı ve gelin kıyafetini üzerine geçirdi. Altın rengi bir çağlayana benzeyen saçlarını taradı ve saldı. Aynada kendine dikkatlice baktı ve biraz renk vermek için solgun yanaklarına hafifçe vurdu. Diğer hediyeler arasından Edwin'in, şebboyun kokusunu sevdiğini ve kendisinin bunu düğün gününde kullanmasını umduğunu söyleyerek Celia'ya verdiği küçük gümüş şişeyi açtı. Bu baharatlı kokuyu boynuna ve kollarına sürdü.

"Ishtareth..." dedi ve güldü. Gülüşü kendisine çok garip geldi, sanki başka birisi gülmüş gibi. Bir an Ursula'nın uzandığı yatağa baktı. Taggle'ın kıvrılmış ayakları, yanağında duran patileri ve saçaklı kılların altından bakan kahverengi gözleri hariç yatak boştu, sırmalı yatak örtüsü hizmetçi sanki bu sabah düzeltmiş gibi pürüzsüz görünüyordu. Celia siyah pelerinini giydiğinde, Taggle her zamankinin aksine onu takip etmiyordu. Kımıldamadı, gözlerini kırpmadan Celia'ya baktı.

Celia kapüşonu yüzüne kadar çekti. Yatak odasından çıktı, kule merdivenlerinden inerek avluya doğru ilerledi. Şimdi gözlerden uzaktı. Kapıcı kararsızca, "Ne yapıyorsunuz leydim! Dışarıda olmak için geç bir vakit" diye seslendiğinde, istediğini düşünmesine izin vererek onu cevapsız bıraktı. Çayır boyunca Rother yaya yolu üstünde koştu Celia. St Ann Tepesi'ne giden patikayı geçti ve eski Bohun kalesinin rublesine sürünerek tırmandı. Kulübede bir mum yanıyordu - yani Robin buraya gelmiş

olmalıydı. Kapı kapalıydı ama kilitlenmemişti, Celia da içeri girdi. Stephen, başı önüne eğilmiş, elinde Katolik dua kitabı, küçük kilise kapısının yanında dikiliyordu.

Celia pelerini üzerinden hafifçe düşürdü, kollarını Stephen'a doğru uzatarak yavaşça ilerledi.

"Celia... Bunu yasaklamıştım!" diye haykırdı Stephen. Kitabını toprak zemine düşürdü. "Ne demeye böyle kahrolası bir şey giydin sen? Bana öyle bakma!" dedi Stephen, elleriyle gözlerini kapadı ve fısıldadı. "Yüce Meryem Ana, merhamet et!"

"Ah" dedi Celia tatlı ve yumuşak bir ses tonuyla, Meryem Ana'nın resminin asılı olduğu dökülen duvarı işaret ederek. "O şu an burada değil. Ben buradayım ama Stephen. Ve gelin kıyafetimi senin için giydim. Kimse değil sadece senin için."

"İsa!" diye haykırdı Stephen. "Tanrı'm, Cowdray'e ne diye geri döndüm ki?"

"Gece birandan çok az içmişsin" dedi Celia onun bardağına bir göz atarak. "Beraber içeceğiz o zaman, sevgi dolu bir bardak. Buyur sevgilim."

Bir yudum kendisi aldı ve bardağı onun ağzına uzattı. Stephen bardağı itti.

"Seni sevmiyorum!" diye haykırdı. "Seni istemiyorum! Bu şeytani tutkuyu uzun zaman önce bastırdım ben. Marmoutier'e geri dönüp rahibe her şeyi itiraf ettiğim zaman, mutlu oldum. Kıldan yapılmış gömleği giydim ve kendimi kırbaçladım. Celia, ben Tanrı'ya yeminler ettim ve yüce Meryem'e. Eğer biz bu kadar, bu kadar korkunç bir günaha bulanırsak bize cehennemden başka hiçbir şey çare olmaz."

"Ah, sahiden mi?" dedi Celia. "En azından benim düğün içkimden içmeyi reddetmeyeceksin, bu kadar nezaketsiz olamazsınız Keşiş Stephen." Minderi işaret etti. "Ya da benimle bir süre oturmak ruhunuza zarar vermeyecektir. Çok bitkinim. Akşam yemeğinde ne kadar hasta olduğumu biliyorsunuz."

"Evet..." dedi birkaç dakika sonra. "Bunun için üzgünüm. Size karşı kaba olmam." Kibar, neredeyse normal bir ses tonu yakalamıştı. Kızın yanına, minderin köşesine büyük bir dikkatle oturdu ve birayı kana kana içti. "Sağlığınıza ve damada. İkiniz için de dua edeceğim." Sert bir şekilde gözlerini duvara dikti.

"Teşekkür ederim" dedi Celia. "Burası ne kadar güzel kokuyor. Bu minder çayır çimi ve kekikle yeni doldurulmuş ve benim giydiğim bir şeylerde başka

güzel kokular alıyor musun?" Onun yanına doğru eğildi. "Bu karanfil çiçeği ve kalbi dermansız bırakmak için ona kur yapar... Stephen bana bak!"

Yavaşça döndü, istemese de. Kadının gözleri yaşlarla dolmuştu. Kristal damlalar yanaklarında parlıyordu. Pembe dudakları bir çocuğunki gibi titriyordu. Onun sesine, kokusuna, onun kadınsı cazibesine karşı koyabilmişti ama kadının gözyaşları onu hayrete düşürmüştü.

"Hayır, sevgilim, ağlama" diye fısıldadı. Kollarını kaldırdı, onu kendine doğru çekti, ıslak yüzünü öptü. Hafifçe dudaklarını öptü. Kadın da dudaklarını hafifçe araladı.

Bir süre sonra çırılçıplak vaziyette mindere uzandılar ve kadın bir kere konuştu. "Bu kadar olağanüstü bir aşk yanlış *olamaz*."

Stephen onu dinlemedi. Bu son engelin de aşılmasıyla, karanlık bir zafer elde etmişlerdi. Ballandırılmış ateş ta ki sessiz bir şekilde uzanana, kızın başı adamın omzuna gömülene kadar ikisini de tüketmişti. Dışarıda, dişbudak ağacında tarla kuşu seher vaktini selamlayan ötüşüne başlamıştı. Rüzgâr esiyor ve kayın yapraklarını hışırdatıyordu. Midhurst Kilisesi'nin çanı saat altı için çalıyordu.

"Tanrı'm..." dedi Stephen. Kadından uzaklaştı ve sızlanmaya başladı.

"Hayır, aşkım, sırtını dönme" dedi kız acıklı bir sesle. "Şimdi kastedildiği gibi, biz bir olduk. Stephen, burada Tan Tepesi'nde tanıştığımız ilk gün, o zaman bile nasıldı bir düşün."

"Düşünemem..." diye haykırdı ama kızın Kutsal Meryem portresinin yanında nasıl durduğunu ve aralarında nasıl bir benzerlik gördüğünü, bunun kendisini nasıl hasta ettiğini ve onun nihai ihanetini hatırladı.

Minderden ayağa fırladı ve kutsal papaz kıyafetiyle çıplak kalan vücudunu örttü, kilisenin dışındaki dişbudak koruluklarına doğru koştu. Güneşin ilk ışıkları koyu ağaç gövdelerine vuruyordu. Geçen seneki yaprakların düştüğü yerden sis bulutu yükseliyordu. Görmez olmuş gözleri yaprakları delip geçen yeşil çizgi yığınlarına odaklanmış ağaç gövdeleri kadar karanlık bir figür ayaklandı. Stephen'ın kafasının hemen yanındaki büyük bir dal parçasından bir ardıç kuşu cıvıldayarak havalandı. Kuşun bu melodik cıvıldayışı da tüm kasaba halkına sanki şu soruyu sorar gibiydi; "Yaptı mı bunu? Bunu yaptı mı?". Cevabı da yine kendisi verdi. "Kesinlikle yaptı."

Stephen kuşa şöyle bir baktı. "Hadi sen de geç dalganı!" dedi ve yumruğunu bir ağacın gövdesine geçirirken bir kahkaha patlattı. Kuş kuyruğunu salladı ve uçup gitti. İşte bu da şeytanın benimle kafa buluşu, diye

düşündü Stephen. Şeytan bir zamanlar bu koruluktaydı. Tam da orada eski bir mese ağacının gerisinde pusuya yatmış bir şey hareketlendi. Siyah ve kızıldı, azı dişli iğrenç bir ağız ve boynuzlar göründü. Stephen gözünü ayırmadan baktı ve çok eskiden düşmüş bir yıldırımın parçaladığı bir karaağaç gövdesi dışında hiçbir şey göremedi. Deliriyorum, diye düşündü. Bahar yağmurlarının sürüklediği yapraklarla dolu olmasına rağmen kuyuya doğru gitti. Kafasını ve boynunu bol suyla yıkadı.

Kafası yerine geldi, dehşet, arkasında sadece felaket duygusuyla karışık bir durgunluk bırakarak ortadan kayboldu.

Kulübeye geri döndü. Celia bıraktığı gibi çıplak ve büzülmüş bir şekilde minderde uzanıyor ve korkmuş gözlerle ona bakıyordu.

"Gitmelisin canım..." dedi kibarca. "Kalede seni özlememiş olmalarını umalım. Bir şeyler uydurmaya bak. Ben de bugün ayrılacağım."

Bu ıstırabın verdiği panikle haykırdı. "*Yapamazsın*! Beni tekrardan bırakamazsın! *Şimdi* değil!"

"Başka ne var ki?" diye sordu. "Zamanla Edwin Ratcliffe ile olan yeni hayatında mutlu olacaksın."

"Ya *sen*?" diye haykırdı. "Sen yeni hayatında mutlu olacak mısın? Bu geceyi unutabilecek misin?"

Kafasını salladı ve "Mutluluk beklemiyorum. Cesaretimi toplayıp yeniden dua edebilirsem bu, bağışlanmak ve Tanrı'dan merhamet dilemek için olacak. Bizim dünyevi aşkımız..." dedi.

"Dünyevi aşk!" diye öfkeyle araya girdi. "Senin için hepsi bu kadar mı? Ben senin için bunu mu ifade ediyorum?"

Kız adamın gözündeki titrek parıltıyı ve sanki bir şey söylemek isteyip de kendini tutuyormuş gibi dudaklarını ısırdığını gördü. Sol göğsünü kısmen kaplamış olan parlak saçına dokundu ve hemen elini geri çekti. "Git Celia!"

"Tamam!" dedi. Doğruldu ve kombinezonunu ve sonra da buruşuk gelinliğini üstüne çekti.

"Bu bizim sonumuz *olamaz*. Buna izin vermeyeceğim. Eğer seni sevmeseydim senden nefret ederdim Stephen Marsdon!"

Kulübeden çıkıp giderken kızı izlemedi. Mindere oturdu, yüzü ellerinin arasındaydı ve eğik kafasının üzerindeki saçsız kısım parlıyordu.

Julian o Cuma sabahı çok kötü bir hâlde uyandı. Tüm eklemleri kaskatıydı. Su kabına ulaşması bile birkaç dakikasını aldı. Gözlerinde keskin bir

acı vardı. Çekmecesinde ilaçları vardı ama onları alamayacak kadar bitkin hissediyordu. Uşak kahvaltı içkisiyle odaya gelene kadar günün ilk ışıkları yok olmuştu ve beraberinde daha fazla yağmur getiren bir doğu ruzgarı esmeye başlamıştı. Açık pencere cereyan yapıyordu. "*Clima sporco*" diye çıkıştı Julian, geniş Sakson yüzünde bir şaşkınlıkla kendisine bakan uşağa.

"Efendim, bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Sadece çok sert bir iklimde olduğumuzu söylemiştim" dedi Julian şişmiş parmaklarına masaj yaparken. "Bu soğuk öldürücü, bana bir ateş yak!"

Uşak gür saçlarını geriye doğru savurdu ve "Bu nisan! Hangi ateş nisanda bu odayı ısıtabilir ki? Yapamam ben..." dedi.

"Bana odun ve çalı çırpı getir, seni ahmak!" diye haykırdı Julian. "En azından küçük bir ateş istiyorum."

"Sadece küçük bir ateş mi?" Uşak iknâ olmamış gibi baktı. Kendi kendine söylenerek çıktı. *Sancta Maria,* diye düşündü Julian, şu an başka hiçbir şeyin kendisinde uyandıramayacağı bir arzu ile İtalya'daki güneş ışığı ve sıcaklığa hasretle battaniyeleri omuzlarına kadar çekti. Leydi Montagu'nun doğumunu halledip beklediği on altını alır almaz, karısının ona bıraktığı ıstırap dolu küçük eşyaları satıp eve gidecekti. Floransa'ya mı? Hayır, orası da çok soğuk olurdu. Güneye! Güneye! Calabriya'ya, Sicilya'ya, orada zengin bir patron bulmasa ne olurdu ki? Parlak güneş ışığının altında memnuniyetle yatar, açlık çeker ya da dilenirdi. "*Signori, gentile signori - per pieta...*"

Kapının çalmasıyla etrafına umutla baktı. Avanak uşak odun getirmiş olmalıydı. "İçeri gir!" diye seslendi, ama Celia'nın girdiğini görünce büyük hayal kırıklığına uğradı.

"Ben... Beni bağışlayın, Üstat Julian!" dedi Celia, kızgın yüzüyle geri çekilerek. "Odanızın nerede olduğunu sormuştum..." Yutkundu ve durakladı.

"*Chiaro!* Öyle görünüyor... Ama *neden?*"

"Ben... ben sizin bana yardım edebileceğinizi yani edeceğinizi düşündüm. Başka kimsem yok. Siz beni severdiniz..." dedi, sesi gittikçe azalarak.

Julian battaniyesine gömüldü ve ona hoşnutsuzlukla baktı. Gençlerin ve güzellerin bencil küstahlığı! O güzellikte ufacık bir değişim; masumiyetin hüzünlü havasını kaybedişi. Büyük, deniz mavisi gözler ağırlaşmıştı ve çevrelerinde koyu halkalar oluşmuştu. Dudağı morarmıştı, boynunda da onun hemen fark ettiği bir kızarıklık vardı. Seneler önce kendisi de genç ve taze vücutlarda aynı izleri bırakmıştı.

"Şüphesiz ki keşiş" dedi hor görerek. "Zavallı adam, zamparalığını bana

itiraf etmene hiç lüzum yok, tamamen gereksiz. Hiç ilgilenmiyorum."

Kız kıpkırmızı oldu ve geriye sendeledi. "Övle *değil.* zamparalık değil" diye haykırdı. "Bu aşk, Üstat Julian, *aşk!* Anlamıyor musunuz?"

"Aaa, evet" omuz silkti. "Çok arzulanan bir duygu fakat bunu genç Edwin'le de bulacaksın. *Edwin*'in bu işte daha çok icraatı olmuş olmalı. Bu son gece kabahatini kendine sakla, kadınlar çok konuşurlar."

Celia ona öyle bir dehşetle baktı ki adam vücudunun ağrısını unuttu. Suçlu bir huzursuzluk yeniden canlanmıştı -bu daha önce de olmuştu- zeytin ağaçlarının altında... Beyaz mermer kolonlar... Yakarış ve inkâr.

"Bu *aşk!* Bu ıstırap... Onsuz yaşayamıyorum!" diye kabaca fısıldadı Celia. "Ve yine beni terk ediyor Üstat Julian; ben buna katlanamam. Ama beni seviyor, sevmeli, ben ona su falcısının büyüsünü yaptım."

Aniden bir tabureye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

"Sen *ne*?" dedi Julian. "Sen ne yaptın?"

Boğuk parça parça cümleler hâlinde söyledi. Melusine'i ziyaret. Beş köşeli yıldız, tılsım, adamotu kökü. Adamotu, diye düşündü Julian, bitkilerin en kuvvetlisi, Arabistan'daki adıyla şeytanın hayası. Celia ve Stephen arasında geçen şiddetli arzu yıldırımlarına bakılırsa hangi bitkiye ihtiyaç duyulur ki? İnsanın arzuları hiçbir ilaca ihtiyaç duymadan kara büyüyü gerçekleştirir zaten.

Hipokrat Yemini'nde emredilen yarı unutulmuş prensiplerden dolayı bir süre tereddüt etti ama hâlâ korkuyordu. Kadın için, kendisi için. "Ne dedi o, o cadı, sana tozu verdiği zaman ne dedi?" diye sordu ciddi bir tavırla.

Celia başını kaldırdı, dalgın gözleri Julian'ı aşıp ilerilere kaydı. "Eğer kalbim temizse, eğer onu sadece kocama yardım etmek için kullanırsam, hiçbir tehlike olmayacağını." Ezber yapan bir çocuk gibi cansız bir tonda konuştu.

"Ve sen kullandın?" diye sordu Julian.

Celia başını hafifçe salladı.

"O zaman sen bu adamotunu sadece kendi arzularını güçlendirmek için mi kullandın? Ya da onu şey için -şey- evet, Aziz Stephen'ın *mutluluğu* için mi kullandın? O seni harekete geçiren şey miydi?"

Julian, Celia'nın iyice açılmış gözlerinin kapandığını ve yüzündeki anlamsız, boş ifadeyi gördü.

"Onu seviyorum" dedi Celia. "Başka hiçbir şey umurumda değil."

Julian iç geçirdi ve "Eğer başka hiçbir şey umurunda değilse neden beni rahatsız ediyorsun?" dedi.

Celia ellerini birbirine kenetledi ve sonra açtı. "Stephen'ı çağır ve ona Avrupa'ya kaçabileceğimizi söyle. Evlenebiliriz. Almanya'da bir rahip bile evlenebilir. İsviçre'de de öyle olduğunu duymuştum. Hatta orada rahip olarak bile kalabilir. Sadece o tuhaf Benedikt yeminlerinden vazgeçmesi gerekiyor."

Bir sessizlik oldu. Daha sonra Julian, "Çok fazla şey istiyorsun, Celia ve seni sevdiğini söyleyen adamı anlamıyorsun. Sadece kendini düşünüyorsun ve ben artık usandım. Bu çılgınlığı bir günde unutacaksın ve yapman gerektiği gibi evleneceksin. Şimdi git ve odana giderken bana odun getirecek birilerini bul" dedi.

Kızın kocaman gözleri, delip geçen bir sitemle ona kilitlendi. "Bana veya Stephen'a ne olduğuyla hiç ilgilenmiyorsun. Hayır, neden ilgilenesin ki? Sanmıştım ki... Öyle hissetmiştim ki... Yani bana yardım edeceğini hayal etmiştim -rüyalar- bir çeşit rüya, ölüyordum... Büyük tehlike."

"Sevgili yavrum" dedi Julian sabırsızca. "Senin sinirlerin bozulmuş. Dün sabah gayet mutluydun; düğün için odanın dekorasyonu, yaban çiçeği dalları ve pembe kurdeleler hakkında konuşurken Magdalen'le attığınız kahkahaları duydum. Seni temin ederim ki dün gece yapmaya cesaret ettiğin talihsiz hareket gelip geçici bir çılgınlıktan başka bir şey değil. Pek yakında hepsini unutacaksın."

"*Unutur muyum?*" dedi Celia. Bunu öyle sert ve tuhaf bir sesle söyledi ki Julian gözlerini yumdu. Celia siyah eteklerini topladı ve kabataslak, gülümsemeden bir reverans yaptı. "Odunlar için emir vereceğim" dedi ve odayı terk etti.

Julian korkuyla karışık bir dehşet hissine kapıldı. Mantıksız, çocukça bir davranış. Tam anlamıyla gitmekte olan bir keşişle konuşmasını istemek ne kadar komik bir rica! Sonra, onu da Montagu'ların dikkatini çeken ve Julian'in zararına olan bu iğrenç işe karıştırmayı deneme yüzsüzlüğü. Onun alacağı bu paraya ihtiyacı vardı. *Per Bacco,* umarım Leydi Montagu yakında doğum yapar diye düşündü. Ona küflü çavdar ekmeği yedireceğim doğumu hızlandırmak için... Ama daha da iyisi onu kontrolden geçirmek isteyip ince zarı yırtmak. Şükür ki sert kuzey bölgesinden olan bu kadın birçok İngiliz kadının olduğu gibi dinsel konularda aşırı ahlakçı değil. *İngiltere,* diye düşündü bir tiksintinin verdiği kasılma ile.

Bütün bu yılları böyle yabancı bir yerde boşa harcamak ne büyük aptallıktı. Ona egemen olan şey neydi? Kendisinin bile anlayamadığı bazı güçler. Platon'dan bir alıntı onun bu kafa karışıklığını bir ok gibi vurdu.

"Hayat ve ölümün birbirini takip eden her ardıllığında acı çekeceksin, beğeninin ellerinde layığıyla nasıl acı çekilmesi gerekiyorsa..." Julian bir zamanlar Platon'un ruh göçü kesinliğiyle hayrete düşmüştü; her ruh nasıl kendi hayatını seçer; melankolik, komik ve tuhaf bir bakış... Önceki yaşamın tecrübelerinin sonraki yaşamdaki seçimlere nasıl öncü olabildiği...

Gerçekten cevap bu muydu? Julian bir saniyeliğine düşündü. Eklemlerindeki ağrıları unutarak, sandıktan, kendi gençlik zamanlarındaki arzularına darbe indiren kesin ahlaki kuralları – Padua'da olduğu seneler boyunca - yazdığı eski bir kitap çıkardı. Alessandro de Medici'nin sarayına dâhil olan tarihçi Francesco Guicciardini'nin söylediği bir tane vardı. Julian kitaptan alınmış bir pasajı bulana kadar sayfaları karıştırdı: "Geçmişte ya da şu an her ne olmuşsa, gelecekte de kendini tekrarlayacaktır, ama isimler ve nesnelerin yüzeyleri öyle değişkendir ki üçüncü göze sahip olmayan insanlar bunları ve tam olarak kendilerine nasıl öncülük edeceğini bilmeyeceklerdir..."

Mümkün, diye düşündü rahatsızca, pek mümkün. Sayfanın aşağısına yine alıntı bir Latince söz daha yazmıştı. Bu üçüncü yüzyılda Nyssalı St. Gregory tarafından yazılmış bir sözdü. "Ruhun kesinlikle iyileştirilmesi ve arındırılması gereklidir. Eğer bu, dünya üzerindeki hayatında gerçekleştirilmezse gelecekteki hayatlarda gerçekleştirilecektir."

"Gelecekteki hayatlar?" diye düşündü Julian. Ne kadar usandırıcı bir ihtimal. Mücadele etmek için, hayal kırıklığı için, acı çekmek için ve umutsuzluğa düşmek için tekrar dünyaya dönmek. "*Cui bono?*" dedi sesli bir şekilde, kafasını kaldırıp soğuktan ve sisten buğu yapmış, kurşun kaplı, minicik pencere camlarına gözlerini dikerek.

"En sonunda da iradenin ve arzuların temizlenmesiyle ruh Tanrı'ya bütünleşecektir." Bunu ona kim söylemişti, Padua'dan neredeyse kırk yıl önce? Julian türbanının altında çok karanlık bir yüz hatırladı. Olgunlaşmamış zeytin kadar kara gözler sararmış kornealarını belirgin hâle getiriyordu. Bir Arap değil miydi? Üniversitede birkaç Arap öğrenci vardı. İtalyan gençleri onlarla dalga geçiyordu. Ama bu adam bir öğrenci değil, bir ziyaretçiydi. Mekke'den gelmiş ve Venedik'e yerleşmişti ama Müslüman değildi, yoksa öyle miydi?

Aniden, adamın adını ve kaba İtalyanca ve Latincesiyle gırtlaktan ses çıkartarak ne dediğini hatırlamak Julian'a çok mühim göründü. O kadar önemliydi ki sert meşeden yapılma sandalyeye oturdu ve Arap'ın yüzünü daha net hatırlayana kadar gözlerini ateşe dikmesine rağmen, asık suratlı

uşağın gelişini ve ateşi yakışını bile neredeyse fark etmedi. Evde dokunmuş pütürlü küçük kıyafetler, beyaz bir sarık ve safranla çevrelenen, insanın içine işleyen ama şahsi olmayan o kara gözler. Ucubeye gulmeye gelen başka öğrenciler de vardı... Palazzoda bir oda... Bir ziyafet... Ama adam şarap ve eti reddetmişti. Adı *Namak!* Bu özel sohbeti yapmak için nasıl bir araya gelmişlerdi? Namak onun diğerlerinden farklı olduğunu fark etmiş miydi? Konforlu mermer bir bankta bir süre yalnızca oturmuşlardı ve Namak Cristofero Colombo'nun batıya doğru giderek ulaştığını iddia ettiği, Doğu'nun geniş kıtası Hindistan'a ait olduğunu söylediği tuhaf yabancı kelimeler kullanmıştı. Gerçi buna göre, Padua'da şüpheci kimseler olabilirdi – Cenovalıların, haritası yapılmamış adalardan daha önemli bir şey bulduğunu şiddetle reddeden coğrafyacılar. Ne Padua, ne Floransa, ne de Venedikli; Cenovalı bir adama güvenirdi ne de böyle bir konuda birbirlerine.

Ateşin içinde bir kütük çıtırdadı ve Julian bir silkinme ile kendine geldi. Nanak'ı düşünmeye başlamıştı ve aklı yerinden uçmuştu. Daha fazla bu küçük adamı hatırlamak istemedi, ama bir süreliğine kendini buna zorladı. Julian'a; Hristiyanların "Ne ekersen onu biçersin" deyişiyle eşdeğerdeymiş gibi gelen "karma" ya da "chiurma"yla ilgili bir şey, ne tam olarak bu hayata ne de Ortodoksların cennet, cehennem, Araf kavramlarına tamamen uyuyordu. Bu daha çok "Sumara" diye adlandırılan ve içinde bir insanın iyi ya da kötü her davranışının, her düşüncesinin ve özellikle kuvvetli her arzusunun sonuçlarını yaşadığı bir yeniden doğuş silsilesiyle ilgiliydi. "Neyi canının istediğine dikkat et" demişti Nanak. "Çünkü er geç onu elde edeceksin."

Genç Julian çok etkilenmişti. İstekle Nanak'ı sorguluyordu, ta ki siyah gözleri örtülene ve yalnızca sararmış beyaz kısımları görünene kadar ve küçük adam şöyle dedi. "Hazır değilsin... Beni yalnız bırak."

Nanak bezmiş bir hoşgörüyle bu ısrarcı gence biraz gülümseyerek, "Bazen, *eğer* ruhun iyiliği içinse birisi hatırlar. Bu, başkalarına daha fazla zarar vermesini engellemek veya eski yanlışları düzeltmek için olabilir, bir ayağın bu yolda, aksi takdirde seninle konuşmazdım. Ne kadar iyi ve hızlı ilerlediğin sana bağlı. İhmal etmek, senin kadar gelişme göstermiş olanlar için, şiddet içeren hareketlerin yasalar tarafından cezalandırıldığı kadar kesin bir şekilde cezalandırılacak olsa da sen bunu unutma" diyene kadar Julian eğer öyle bir şey varsa neden önceki hayatını hatırlayamadığını ısrarla sordu.

Sonrasında Julian hayal kırıklığına uğramıştı. Geçmişe baktığında, bu

ihtarı uzun ve zayıf buldu. Adam dudaklarını hiç kımıldatmamış olsa da Nanak'ın son konuşmasının tamamen yabancı bir dilde yapılmış olduğunun farkına varmasıyla nasıl şoka uğradığını hatırladı. Belki de bu hayal gücünün etkisiydi. "Yoksa sarhoş muydum?" diye düşündü Julian. O gece çok şarap içmiştik. Kendisine ve tüm anılarına sinirlenerek kalktı ve damarlı, şişmiş ellerini ateşe yaklaştırdı. Sıcaklık ve gün ışığı istiyorum -ağzı alaycı bir şekil aldı- ve bir şeyleri elde etmek için muhtemel bir sonraki hayatı beklemeye hiç niyetim yok!

Geceliğini çekiştirdi ve acı çekerek günlük kıyafetini üzerine geçirdi, saat kulesinin on bir kez vuran çanını dinlerken. Akşam yemeği çok uzak değildi. Maalesef, günlerden Cuma'ydı ve dindar Montagular bugün asla et yemezlerdi. Yine de yemekte tıka basa doldurulmuş sazan balığı olabilirdi. Bunu düşününce ağzı sulandı.

Celia öğle yemeği için salonda değildi. Ve hiç kimse de onu özlememişti. Julian onun Montagularla beraber üst katta olduğunu düşündü ve yokluğundan memnundu. Kızın kontrolsüz ziyareti görmezden gelinebilirdi. Montagu'nun sayısız mülkünden birisinin kira sözleşmesinin uzatılması ile alakalı Bay Montagu ile görüşmek için uğrayan ve sonrasında akşam yemeğine katılması kâhya tarafından rica edilen Chilster'dan bir avukatla hoşça sohbet ettiler. Gelecek Pazartesi, düğünden sonra, Leydi Montagu'yu planladığı işi yapmak için ikna etmeye karar verdi. Zihni rahattı.

Celia akşam yemeğinde de görünmedi ve yokluğu nişanlısını görmek için gelen Edwin Ratcliffe hariç kimse tarafından fark edilmedi.

Montagular onu samimi bir şekilde karşıladılar ve dalgın bir şekilde, Celia'yı alıp getirmesi için en yakındaki uşağı yolladılar. O uşak Robin'di ve uzun bir süre sonra geri döndüğünde, sarı kaşlarını çatmıştı ve sakalsız yüzü endişeliydi.

"Efendim onu bulamıyorum" dedi dizlerinin üstüne çöküp yutkunarak. "Her yere baktım, Juno da yok."

"*Ah* gitmiş mi?" dedi Anthony güçlükle aklını toplamaya çalışarak. O ve Magdalen İspanya için yola çıkmadan önce halletmeleri gereken yüzlerce konu vardı. Küçük Anthony'nin Aurundel'in kız mirasçısı ile olan muhtemel nişanı buhranların en küçüğü değildi. Ayrıca Magdalen'in erkek kardeşi Leonard, Border'da sorun çıkartacak gibi görünüyordu. Anthony Kraliçe Elizabeth'in onayını kazanmak zorundaysa Magdalen'in ailesi birlik içinde onu beklemeliydi.

"Korkarım gitmiş, efendim" dedi Robin hıçkırarak. "Kıyafetlerini boşaltmış, ama çoğunu ve köpeğini de bırakmış. Size yazılmış bir not var."

Anthony, suratını asarak, Robin'in uzattığı kağıdın bir ucundan tutarak aldı. Gelişigüzel yazılmış harfleri inceledi. Şöyle yazıyordu:

"Asilzade efendim, Ben Edwin Ratcliffe ile evlenemem, lütfen beni affedin, Celia. Robin Taggle'a iyi baksın."

Anthony notu iki kere okudu ve sonra karısına uzattı.

"İsa aşkına bu da ne demek oluyor?" Magdalen notu şaşkınlıkla okudu. "Bu kadın deli olmalı" dedi. "Aklını yitirmiş. Bu ne baş belası? Eminim ki bu cilveli bir oyun. Sizden onu bulmanızı istiyor, Bay Ratcliffe" dedi ve notu Edwin'e uzattı.

Edwin tüm yüzünü kaplayan ıstırap dolu bir kızarıklıkla notu okudu. Tek kelime edemedi. Kâğıt parçası elinde titredi.

"Küçük fahişe..." dedi Anthony neredeyse gülerek. On İkinci Gece'deki Soytarı Dansını, kendisini nasıl kandırdığını ve onda uyandırdığı şiddetli arzuları düşündü. Bu hatırlayış şimdi bile ona heyecan veriyordu. "Gelini senin için bulacağım Edwin" dedi kıkırdayarak. "Eğer sen onun peşinden gitme konusunda hevesli değilsen."

Magdalen lorduna uzun ve şüpheli bir bakış attı. Son zamanlarda çok genişlediği ve hantallaştığı için Anthony sebebini söylemeden ondan ayrı uyuyordu. Geçen gece, karın ağrısından ve tuvaletten şikâyet ederek iki saatliğine ortadan kaybolmuştu. Mantıklı ve gerçekçi bir eş olarak Magdalen, özellikle çekici sütçü kıza sert sert baktığı hâlde hiçbir şey sormamıştı. Bu yeni şüphe onun Celia'ya olan sevgisini bir anda çökertmişti. "Bay Ratcliffe kendi gelinini kendisi arayabilir" dedi kadın soğuk bir şekilde.

Koyu kahve gözleri Anthony'ye öyle bir çevrildi ki adam panikle şöyle dedi; "Şüphesiz öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse öyle yapmalı." Magdalen'in aşikâr şüphesine içerlemişti ve Celia'yla hiçbir bağı olmadığı için incindi. Yine de leydi haklıydı, *vardı*, kapıcının kızı...

"Onu arayacağım" dedi Edwin soğuk bir ses tonuyla. "Anlayamıyorum... Hiçbir zaman emin olamasam da beni seviyor gibi görünüyordu."

"Hadi ama..." dedi Magdalen canlı bir şekilde. "Tavşan yürekli olmamalısın. Yaramaz kadını bulacaksın ve o seni kazandığı için çok şanslı olacak! Çabuk! Çok uzaklaşmış olamaz."

Edwin reverans yaptı ve ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı. Bu ezici rezil-

liğin altında bir gerçek vardı. Celia hayatından tıpkı yedi ay önce girdiği gibi aniden çıkıp gitmişti. Kraliçenin taç giyme töreninde gökyüzüne fırlatılan havai fişekler gibi. Parlaklık gitmiştı ve elinde kalan yalnızca kömürleşmiş bir sopaydı. Onun delicesine tutulduğu bu sevda, annesinin uyarılarını ve hissizce terk ettiği küçük Anne Veston'un tatlı ve hüzünlü yüzünü düşündüğü zaman bir anda sönmüştü.

Edwin kulübenin dışındaki atına atladı. Bir saniyeliğine düşündü, Celia herhangi bir yöne gitmiş olabilirdi, buna dair hiçbir iz yoktu. Kızın kafasındaki düşüncelerden asla emin olamıyordu. Atın dizginlerini çekip tekmeledi ve onu Petworth yoluna yani kendi malikânesine doğru sürdü.

Cowdray'in özel odasında Montagular birbirlerine baktılar. Anthony karısının alaycı sorgulayan bakışına sinirli bir omuz silkme ile karşılık verdi, sonra gülümsedi ve onu çilli koluna hafifçe dokundu. "Celia'nın bu garip hevesleriyle hiçbir ilgim yok, canım, İsa'nın kutsal kanı üzerine yemin ederim."

Magdalen'in bakışları yumuşadı ve kocasına doğru eğilerek onu yanağından öptü.

"O zaman neden kaçtı? Ya da gerçekten kaçtı mı?"

"Bugün rüzgâr niçin kuzeyden esiyorsa ve yarın niçin güneyden esecekse o yüzden. Biz elimizden geleni yaptık onun için ve bu, o kızın bana yaşattığı ilk sıkıntı değil." Anlık bir düşünce ile irkildi. Stephen bu sabah, Anthony'nin eski bazı belgeleri hakkında sekretere bir saat kadar yardım ettikten sonra ayrılmıştı. Keşiş nazik ve sakindi, hatta Anthony'nin İspanya davetini kabul edip etmemeyi tekrar düşünebileceğini söylemişti ki bu davet için Başkeşiş Feckenham'a tekrar danışmak amacıyla erkenden ayrılmak istemişti. Hayır, diye düşündü Anthony, Stephen ile Celia arasında şu anda hiçbir bağlantı olamazdı. Daha ilgi çekici olduğu için küçük Anthony'nin nişanlanma konusuna geri döndü.

Magdalen'e gelince, çok eskiye dayanan bağlantıların hiçbirini bilmediği için, herhangi bir huzursuzluk yaşamamıştı.

17

1 Ağustos, Hasat Festivali'nde, Celia Kent'teki İghtham köyüne doğru yürüyordu. Cowdray'den uzakta neredeyse dört ay geçirmişti ve bu zaman bulanıktı. Üstat Julian'ın herhangi bir müdahaleyi reddetmesinden sonra yaptığı sert hareketten beri belirsizlik içindeydi.

Cowdray'den yola çıkınca içgüdüsel olarak Londra'ya yöneldi ve parası bitmeden önce Surrey'e gitti. Sonra Juno'yla birlikte bir tarlada uyudular ve kızgın bir kâhya tarafından yakalandılar. "İzinsiz girme, serserilik, ot çalma." Onu el âleme rezil etmekle tehdit ettiler ama belirgin bir şekilde değerli bir kısrak olan Juno karşılığında serbest bıraktılar. Celia karşı çıkmadı, Juno'yu besleme imkânı yoktu. Atın yumuşak burnundan öptü ve manastıra bakmak için durmadan Southwark'a doğru yürüdü. Hatırladığı tek tavernaya doğru gitti, Fenchurch Caddesi'ndeki King's Head'e, çünkü bu Emma Allen'ın Kraliçe Mary'nin geçit töreni gecesinde onu davet ettiği yerdi.

İş için başvurdu ve işe alındı. Genç kızlık görevlerine geri döndü – bira doldurmak, müşterilere servis yapmak - ve umutsuz ve plansızca katlandı. Sık sık göğsünde bir panik hissiyle uyanıyordu ve sabahları da onu kusmaya zorlayan bir mide bulantısı oluyordu. Rahatsızlıklarının sebebini biraz biliyordu ama ona gerçek dışı geliyordu. Öğleye kadar unutmuş ve umursamazca gündelik işlerine dalmış oluyordu. Günlük işleri temmuzda geçen Cumartesi'ye kadar devam etti, İghtham'a gelmesinden üç gün önceye kadar.

King's Head gürültücü ayyaşlarla doluydu. Önce arzu uyandırdı sonra da bir şarap şişesiyle kilerden çıkarken onu yakalayan belediye meclisi üyesinin kürküne takıldı. Adam onu öptü, adamın sıcak sakallı yüzü ve kötü kokan nefesi öyle bir iğrenme duygusu uyandırmıştı ki yüzünü tırnakladı ve şişeyi adamın kasıklarına doğru salladı. Meclis üyesi kısa sürede devrildi. Tekrar ayağa kalkabildiğinde yüzü dört tırnak iziyle kanıyordu ve doğruca ev sahibine gidip şiddetle Celia'dan şikâyetçi oldu. Meclis üyesi etkiliydi ve tavernanın en iyi müşterisiydi. Arkadaşlarını hana getirip bir gecede bir sürü para harcardı. Şimdi de grubunu başka bir yere götürmekle tehdit

ediyordu ve ev sahibi de Celia'yı soğukça kovdu. İşe alınabilecek daha yumuşak başlı taverna kızları vardı ve görevlerini yapsa da diğer hizmetçiler arasında popüler değildi. Çok güzeldi, konuşması çok düzgündü ama çok uzaktı. Aynı zamanda biraz gizemliydi. Gizem her zaman tehlikeliydi.

Celia kovulmayı sükûnetle kabul etti. Biriktirdiklerinin haricinde biraz daha para kazanmıştı ve meclis üyesinin saldırısı sanki bir anahtarmış gibi çok güçlü arzuların açık bir kapıdan içeri girmesine neden oldu. Birkaç eşyasını bir bohçaya topladı ve Kent'e doğru yola çıktı.

İghtham köyü ziyaretçilerle dolup taşmıştı. O gün Hasat Festivali'nin kira ödeme günüydü. Çiftçiler, kulübe sakinleri, çobanlar George ve Ejderha'dan önce bir araya gelirlerdi.

Mahalledekiler beyaz, Hasat Festivali ekmeklerini yiyorlardı. Bir cambaz grubu köy çayırında gösteri yapıyordu. Sıcak ağustos güneşi satışa sunulan vişne ve şeftalilerin leziz kokusunu çekiyordu.

Hiç kimse Cowdray'den ayrılmadan önce Ursula'nın ve kendi kıyafetlerinden ayarladığı basit kostüm içindeki Celia'yı fark etmedi. Bağlı bir elbise, kesilmiş bir etek giyiyordu ve başında da bir eşarp vardı. Çıplak ayakları tozluydu ve henüz sertleşmemişti. Henüz hayal bile edemediği bir durum için saklamak üzere deri ayakkabılarını çıkarmıştı. Bohçasındaydılar. Boynunda evlilik yüzüğünün de olduğu bir kese vardı. Diğer müşterilerin arasında George'a gitti ve birayla biraz ekmek istedi.

Bardaki kız, "Ne istiyorsan al, tatlım, bira yarım peni ama Hasat Festivali ekmeği bedava. Mote'tan bir sürü gönderdiler" dedi.

"Ah-h" dedi Celia. "İghtham Mote'taki Allenlardan mı bahsediyorsun?"

Barcı kız başıyla onayladı. "Yeni Kraliçemiz Bess'e riayet etmediklerine dair söylentiler olsa da Sör Christopher eski gelenekleri sürdürüyor. Sen bu taraflarda ne yapıyorsun? Umut aramaya mı geldin?"

Celia Londra'dakinin aksine arkadaş canlısı birini bulduğuna şükrediyordu. Elma yanaklı Kentli kıza gülümsedi; uzun süredir gülümsememişti, kendini paslanmış hissetti ama sonra ağzında gamzeler belirdi. Barcı kız baktı. "Neden, tatlım" dedi. "Bu kadar zayıf olmasan bir çiçek kadar güzel olurdun. Seninle ilgilenecek cesur bir delikanlı yok mu? Bir işçiye benzemiyorsun."

"Biri yok" dedi Celia. "Ve ben bir *işçiyim*. Eğer mecbur kalırsam umut ararım ama kalıcı bir şeyler istiyorum. Buralarda bildiğin bir iş var mı?"

"Düşüneceğim" dedi barcı kız. "Benim adım Nancy. Ben tepsileri dışarı götürürken mutfakta bekle. Millet yaygara koparacak." Tatilcilerin otur-

ması için demir ayaklı masaların yerleştirildiği bahçeye çıktı.

Celia ocağın yanındaki bir tabureye oturdu. Birasını içti ve bir somun beyaz, güzel festival ekmeğini yedi. Bunlar baş dönmesini geçirmişti. Bir bez buldu ve onu tencereye batırdı, sonra da ağrıyan ayağındaki bir kesiği sildi. Bekledi.

Nancy onu unutmamıştı ve kısa bir süre sonra geri geldi. "Bir şey duydum" dedi. "Bir masada seyis yamakları vardı, Mote'tan geliyorlar. *Orada* bir iş olabilir, bir mutfak hizmetçisi. Leydi Allen öncekini kovdu, sağlam da dövdü. Hamile olduğunu öğrendi ve babasını bulamadılar. Leydi çok sıkıdır, sert olduğunu söylerler, özellikle sarhoşken çok sık olur bu."

Celia sakin kaldı. "Mote büyük bir ev mi? Ağır mıdır iş?"

"Bundan emin değilim" dedi Nancy.

"Yani..." dedi Celia dikkatlice. "Servis yapılacak çok kişi var mı? Büyük çocuklar... Kâhya... Din görevlisi, mesela?

"Çocuklardan sadece vâris, küçük Charles; kâhya ufak tefek tavşan gibi bir adam, Will Larkin, sana zorluk çıkarmaz ve evet, Efendi Charles'ı eğiten bir din görevlileri olduğu söyleniyor ama onu köyde görmedik."

"İşi almak istiyorum" dedi Celia. "İyi Nancy, nasıl başvurabilirim?"

"Oh, bu kolay." Nancy mutlu bir şekilde gülümsedi. "Üstat Larkin çayırda, cambazları izliyor. Onu gördüm. Birazdan maşrapası için burada olacak. O zaman kendisine sorabilirsin."

"Hiç referansım yok" dedi Celia ve Nancy'nin korkulu şaşkınlığına karşılık birçok sebep gösterdi. Sussex'ten geliyordu ama orada bir hizmetçi değildi; Lincolnshire'da evlenmiş ve dul kalmıştı. King's Head kısmınaysa çok az değindi.

"Evet" dedi Nancy başıyla onaylayarak. "Barcının ilk dersisinirlere hâkim olmaktır, onlarla tartışmaya girmene gerek yoktur." Yürekten güldü. "Birkaç tanesine diz atmak istemiştim. Bak, tatlım – bu arada adın ne?"

"Cissy..." dedi Celia bir süre sonra. "Cissy Boone."

"Pekâlâ, Cissy, bir leydi gibi konuşuyorsun, tabii bu Sussex konuşması değilse. Belki yazabiliyorsundur? Kendi referansını yaz."

"Denemeliyim" dedi Celia yavaşça.

"Kalem ve mürekkep salonda" dedi Nancy. "Ben işe dönmeliyim."

Celia boş salona gitti ve denedi. Sonunda yapabileceği en iyi nota ulaştı: *Cissy Boone güvenilir bir hizmetkârdır. Lincs'de benimle bir yıl yaşadı, onu tavsiye ederim. Leydi Hutchinston.*

Celia bunu kendisine okuduğunda alfabeyi bile öğrenememiş olan Nancy bu çabadan memnun olmuştu.

Gerisi kolaydı. Kendisi bir aydın olmayan kâhya Larkin ve not onu etkiledi, kataraktın verdiği bulanıklıkla gördüğü Celia da öyle. Aynı zamanda oldukça sağırdı ve Nancy'yi şaşırtan konuşma tarzını fark etmedi. Leydi Allen ona bir mutfak hizmetçisi, deneyerek, bir taş ustası ve bir baca süpürücü tutmasını emretmişti, son süpürücü büyük ölçüde mahrem yerlerindeki kötü bir ağrıdan dolayı ölmüştü. Celia'yla konuştuktan sonra Larkin, Hasat Festivali kutlamaları sırasında diğer iki hizmetçiyi de buldu ve hepsini arabasına doldurdu.

İghtham köyü ve Mote arası iki mildi ve tembel öküzlerin bu yolu alması bir saat sürdü ama Celia yaralıayağından kurtulduğuna memnundu ve şimdi de çok uzun zamandır beklediği kararı konusunda endişeliydi.

Yol, evler ve mükemmel bahçeler arasındaki toplanmaya hazır şerbetçi otu tarlalarından geçti. Tatile rağmen doğuya doğru mor bulut öbekleri yağmura işaret ettiğinden kuru tarlalarda biraz toplayıcı vardı. Araba tepeden aşağı gürültüyle indi ve aniden, bir çukurun içine güvenli bir şekilde yerleşmiş olan Mote'a geldi.

İghtham Mote, Cowdray'den sonra Celia'ya küçük geldi ve etkileyici değildi. Onlarcasını gördüğü, tipik eski moda kuleli bir malikâneydi. Yuvarlak hendek de eski bir çağın kanıtıydı. Yeniden baktı ve aniden Mote eski moda değil, tekinsiz geldi, ininde yatan bir canavar gibi. Celia gözlerini karşısındaki pencerelere çevirdi ve üst katın köşesinden parıldayan bir kadın yüzü gördü; beyaz bir yüz, zarifçe aydınlanmış.

"O kim?" dedi Celia gönülsüzce. "Kendinden geçmiş gibi görünüyor."

Kâhya döndü ve "Ha? Ne dedin canım?"

"Şu!" diye bağırdı Celia eliyle işaret ederek. "Şu kadın, pencereden bir şey dalgalandırıyor, kundak bezleri gibi bir şey!"

"Ah, o mu" dedi kâhya. "İsabel'dir. Bazen 'yürür', alaca karanlıkta. Bu çocuk odalarından birinde öldürülen bir çocuğun yasını tuttuğunu söylüyorlar, burada deHautlar yaşarken, belki iki yüz yıl önce."

Celia, "İsa..." dedi uzun şaşırmış bir tonda. Yeniden baktı ama yüz kaybolmuştu.

"İghtham'da bir sürü hayalet vardır" dedi kâhya neşeyle. "Benim sevmediğim tek şey *soğuk oda*." Kapının üzerindeki giriş kulesindeki bir odayı işaret etti. "Oraya giderim ve kendimi bir anda titrer bulurum."

"Orada ne oldu?" diye sordu Celia, sonra soruyu yüksek sesle tekrar etmek zorunda kaldı.

"Lanet olsun, bilmiyorum" dedi kâhya. "Cinayet, şüphesiz. Bu eski yerler birçok cinayet görmüşlerdir. Fazla uzatmayın."

Öküzlere bir emir verdi ve araba malikâneden karsıdaki bayırı geçip bina yığınına -ahırlar, bira evi, mandıra ve demirci ocağı- doğru yavaşça gitmeye başladı. Burada güçlükle ilerlediler. Larkin taş işçisini ve süpürücüyü demirciye bıraktı ama yeni mutfak hizmetçisini Leydi Allen'a bizzat sunması gerektiğini biliyordu. Hanımı ev hizmetçileri konusunda oldukça müşkülpesentti.

Kâhyaya hendeğin üzerindeki köprüde ve sonra da kuleden bahçe boyunca eşlik ederken Celia'nın kalp atışları onu boğacak gibiydi.

Bahçenin küçük ve arabada giydiği ayakkabılara rağmen ayağını acıtan parke taşlarıyla döşeli olduğunu görebilecek kadar ışık vardı.

"Eğer salondaysalar" dedi Larkin. "Beklemek zorunda kalacaksın. Leydi yemekte rahatsız edilmekten hoşlanmaz ve hizmetçi odasından dışarı adım atayım deme."

"Evet, efendim..." dedi Celia yorgun bir şekilde. Kapıda durdu, eşarplı başı eğildi, vücudu Stephen'ın yakın olduğu hissiyle ürperiyordu.

Öyle görünüyordu ki Emma'nın bu gece morali iyiydi. Mart birasını açmışlardı ve onu müthiş bulmuşlardı. Kocası her zamanki unutkan cana yakınlığındaydı ve küçük Charles, Keşiş Stephen'ın ona öğrettiği sayma şarkısının komik icrasıyla hepsini gülümsetmişti. Charles yeni din görevlisinin öğrettikleriyle çiçek gibi açılıyordu. Farkında olmasa da Emma da öyleydi. Artık ayinleri ve günah çıkarmayı dört gözle bekliyordu, Kraliçe'ye rağmen eski dini devam ettirdiklerini bilmek zevki artırıyordu. Ayinlerin yeniden yasaklanması şevkini artırmıştı. Ayrıca önümüzdeki ay akşam yemeği için yeni Lord Cobham tarafından Cobham Hall'a davet edilmek de onu memnun etmişti. Christopher şövalye olduktan sonra üst sınırların çok az dikkatini çekmiş olmaları üzücüydü.

Kâhyanın raporunu nezaketle kabul etti. "İyi, iyi, duyuyor musun kocacığım? Larkin bugün İghtham'a üç hizmetçi getirmiş."

Sör Christopher başıyla onayladı ve karısını taklit etti. "İyi. Aferin. Taş işçisini sabah kendim göreceğim. Üst salondaki bacanın düzeltilmesi gerek ve eğer becerikliyse Wilmot Hill'de yeni bir kurutma fırını yaptırabilirim."

"Öyleyse, salonda istediğim dolap da var" dedi Emma. "Gerçekten

ihtiyacımız olan kasa için b u öncelikli olacaktır. Yeni hizmetçi nerede?" Aniden Larkin'e döndü. "Onu kilerde göreceğim."

Celia konuşma boyunca cesaret edebildiği kadar sessizdi.

Emma referansa baktı, onu inandırıcı buldu. Onun bir 'leydi' tarafından imzalanmış olmasına dikkat etti. Celia'nın zayıf, üzgün yüzü ona kesinlikle Kraliçe Mary'nin geçit törenindeki kırmızı ve sarılar içindeki güzel kızı hatırlatmamıştı. Celia'nın, "Evet, leydim" ve "Hayır, leydim"leri çok az çalışılmış gibi duruyordu.

"Öyleyse, bu halledildi" dedi Emma. "Herkes çeyrek günde bir şilin alıyor. Her sabah ayine katıl." Celia'ya sert bir şekilde baktı. "Bir Katolik olarak yetiştirildiğini söylemiştin."

"Evet, leydim."

"Bu kendi içinde bir mucize, Lincolnshire'dan gelip..." dedi Emma sert gülümsemesiyle. "Ve erkeklerle boşa zaman geçirmek yok!" diye ekledi, bu cılız, gösterişsiz kadının çekici olamayacağını düşünse ve bu tatmin edici olsa da. "Uzak çatı katında diğer hizmetçilerle birlikte yatabilirsin ve seni doğum günüme kadar bir daha görmek istemiyorum."

"Peki, leydim" dedi Celia.

Gönderilmeden önce gözlerini bir kez yeni hanımına doğru kaldırdı. Leydi Allen kırk üç yaşında, tam gelişmiş, iri yarı bir şekilde hâlâ güzeldi. Ağır yüzü insanın göremediği kırık damarların kayıp giden ışığı yüzünden yanak kemiklerinin üzerinde kırmızıydı. Siyah saçı yeşil kadife bir şapkanın altında bir karganın sırtı gibi parlıyordu. Yana yatmış karanlık gözleri kalın kapaklarının altında Oltu taşı kadar parlaktı, çekici sayılabilirdi. Ondan korktuğum için aptal olmalıyım, diye düşündü Celia. Sanırım o aptal, bu kadar zorbalık ettiği için.

Bu gece Celia İghtham Mote'taki hizmetçi arkadaşlarıyla hafif bir yemek yedi ve hizmetçilerin çatı katında hiç rüya görmeden uyudu. Olmak istediği yere gelmişti. Stephen da aynı çatının altında bir yerlerdeydi ve ona olan aşkı, o kadar uzun zaman beklemişti ki onu sıcak lüks sularda boğuyordu.

Sonraki iki gün boyunca emirlere tam olarak uydu ve ayin dışında hizmetçiler kanadından çıkmadı. Kovalarla hendekten su çekmek, dar bir tezgâhın üzerinde tencerelerin, bardakların, maşrapaların, tabakların ve kaşıkların sabit kirini yıkamak gibi yapacak bir sürü iş vardı. Aynı zamanda hendekten gelen nem, hatalı mutfak bacası ve pişirmesi istenen etin kalitesinden sürekli şikâyet eden şişman orta yaşlı bir Londralı olan aşçı Tom için ambardaki ve kilerdeki ayak işlerine de koşuyordu.

İçeride çalışan azdı çünkü Emma cimriydi. Masaya servisi üç hizmetçi ve bir uşak yapıyordu. Adı Dickon Coxe'tu ve Allenların şerbetçi otu yetiştiricilerinin başının oğluydu. Malikânede çalışarak kendisini iyileştireceğini düşünmüştü ama baş kâhya ve Sör Christopher'ın oda hizmetçisi olarak da hizmet verdiğinden kendisini kullanılmış hissediyordu.

Celia iki günlük sıkı çalışmanın ardından Mote'un kötü idare edildiğini açıkça anlamıştı. Emma Allen'ın ev işlerine istikrarsız bir ilgisi vardı, ama yine de kendisini rahatsız eden bir şeyi kızgın bir şekilde eleştiriyordu. Eğer güvercin pastası canı çekmişse kimseye güvercinliğe gitmesi söylenmemiş olsa da onun akşam yemeği için önünde olmasını beklerdi. Kilerin anahtarı kuşağında sallanır ama kâhya aracılığıyla yemekler için baharat ve şeker gerekli olduğu iletildiği hâlde kileri açmayı ihmal ederdi.

On buçuk ayini için kızarmış gözlerle nadiren zamanında uyansa da sabahın çoğunu uyuyarak geçirirdi. Çalışanlar ayine altı buçukta gidiyordu.

Ayinlerin kırk yıl önce Mote'un bir sürü sahibinden biri olan Richard Clement tarafından yapılmasına rağmen hâlâ 'yeni' şapel denilen yerde yapılıyordu. Dört yüz yıl boyunca eski lordlara hizmet eden 'eski' şapel ise kutsallıktan çıkarılmış ve bir geçit ve depo olmuştu.

Celia'nın heyecanla girdiği yeni şapel kumaş katlı kaplamalar ve oyma gotik sıraların zenginliğiyle parlıyordu. Birçok kez bal mumuyla cilalanmış olsa da tahtalar sadece zamanın karartabileceği soluk bir bej rengindeydi. Felemenk camı olan pencerelerde azizlerin resimleri vardı.

Celia eşarbını yüzünü gizleyecek şekilde bağladı ve bir sütçü kız ve yeni taş ustasının arasında arka sıralara doğru sokuldu. Stephen'ın mihraptaki yeşil ve altın rengi cüppe içindeki muhteşem görüntüsü nefesini kesti. Aşkının o kadar elle tutulur olduğunu hissetti ki ondan tarafa bakmıyor olsa da onu fark etmeliydi. Yerinde, diğer son zamanlarda günah çıkarmamış ve dolayısıyla cemaate katılamayacak olanlarla birlikte sıkışıp oturdu.

Ayinin sonunda Stephen mihrabın altındaki rahip odasına doğru gözden kayboldu. Celia da hizmetçilerle birlikte temizlenmeyi bekleyen tencere ve tava karmaşasına döndü.

"Bu erkek işi" dedi Dickon, Sör Christopher'ın sabah birasını almak için kilere giderken bulaşıkhanenin önünden geçerek. "Vaktim olsaydı, Cissy, sana yardım ederdim. Aşırı hassas görünüyorsun."

"Ben yaparım..." dedi Celia, demir tencereleri kaldırmaktan beli ağrıyordu ve kum ovalamaktan elleri yıpranmıştı.

"Daha önce bir bulaşıkçımız vardı" dedi Dickon. "Ama hizmetlerinin ucuza geldiğini fark etti. Sana bir şey söyleyeyim. Bir ihtiyacın olursa, kâhyaya sorma, o leydininkini bırak. kendi gölgesinden bile korkar. Sör Anthony'yi dene, onu yalnız bulabilirsen. Leydi onu dinler, bazen."

"Teşekkürler, Dickon" dedi Celia sessizce. "Ben hallederirim." Parlak kızıl saçlı, uzun burunlu ve sivri çeneli bir adam olan Dickon'ın daha çok bir tilkiye benzediğini düşündü ve içinden bir ses ona güvenmemesi gerektiğini söylüyordu. Güzel bir mutfak hizmetçisine karşı arkadaşça hisler duyuyor olabilirdi ama yaptığı her şey Dickon'un ilgisini çekecekti. O da bunu ani kurnaz bir gülümsemeyle onayladı.

"Bu evde geçinmenin yolları vardır, eğer zekiysen."

"Öyle mi?" dedi Celia başka bir kalaylı tabağa uzanarak.

"Kilere ya da ambara gönderildiğinde eteklerinin altında bir keseye alabileceğin şeker ya da Hindistan cevizleri olacaktır. Sonra bana getirirsin, onları İghtham'da satabilirim, kârı paylaşırız."

"Anlıyorum..." dedi Celia.

"Oh, yakalanmazsın" diye devam etti Dickon. "Aşçı Tom fark etmez ve leydi o kadar sarhoş ki çoğu zaman bilmez, onun öfkesini sadece karşısından geçerken düşün. Bir önceki bulaşıkçının neredeyse belini kırıyordu. Ve bir yıl önce av köpeklerinden birinin yavrusunu öldürdü."

"Bir yavruyu öldürdü..." diye fısıldadı Celia, Dickon'a bakarak. "Ne için?"

"Çünkü yatağa giderken ayağı ona takıldı. Boynunu kırdı. Evet, nöbeti tutarsa o bir şeytandır."

Celia titredi. Bir hasret acısıyla Taggle'ı düşündü ama kararını hiçbir şey etkileyemezdi.

"Yeni din görevlisi nasıl?" diye sordu, kirli suyu pis su deliğine dökerek.

Dickon omuz silkti. "Leydi ona çok *düşkün.* Masada onun yanına oturuyor, konuşurlarken koluna dokunuyor, 'Oh, Peder Stephen öyle mi düşünüyorsunuz? Yoksa böyle mi?'" Dickon tiz bir ses takındı. " 'Lütfen, efendim o kadar nazik yemeyin, çok fazla oruç tutuyorsunuz.' Ve aslında öyle yapıyor. Daha önce bir keşişle tanışmamıştım, bu kıyafetinin altına kıldan yapılmış bir gömlek giyiyor. Onun odasına bir mesaj *gönderdiği* zaman gördüm. Korkunç kaşındırıcı olmalı, bütün o kırpılmış sert atkuyruğu kılları."

"Oh..." dedi Celia. Kıl gömlek cezasının ne için olduğundan hiç şüphesi yoktu ve bu düşünce onu kızdırdı. Neden hayatının en mutlu anını geri çevirmek zorundaydı ve de onunkinin. Neden bunun için kendini ceza-

landırması gerekiyordu; onu terk ederek cezalandırdığı gibi. Seven bir Tanrı ve onu seven annesi bunu insanlardan istiyor muydu? İncil, İsa'nın, bir oğul babasından ekmek istediğinde babasının ona taş vermemesi gerektiğini söylüyordu. Ve ben de *taşı* kabul etmeyeceğim şimdi, diye düşündü Celia. İçimdeki yeni yaşam için savaşacağım, kendim için savaşmadığım şekilde. Dudaklarını ısırdı ve son tabağı da sıldı.

Bulaşıkhanenin çıkışında yüksek bir yere konmuş olan çan çaldı. Celia baktı. "Bu senin için olabilir mi Dickon?"

"Hayır" diye cevap verdi. Bu Efendi Charles'ın bakıcısı Alice için ve o da yine aşçıyla oynaşıyor olmalı, aptal bir kız. *Leydi* er ya da geç öğrenecektir."

Celia hafifçe güldü. "Sanırım Leydi Allen'dan korkuyorsunuz!"

Dickon kafasını geri çekti. "Onun emirlerini yerine getirmek en iyisi. Boş konuşur, ancak bir kasada çok fazla altını var ve ben de onlardan birazını kendime almak istiyorum."

"Nasıl yapabilirsin ki?" diye sordu Celia.

"Buradaki Katolik uygulamaları konusunda çenemi kapalı tutarak, Şerif, burada siyah giyimli bir din görevlisiyle Latince ayin yapmamız, mumlarımız ve haçımızla ilgilenebilir."

"Ah... Anlıyorum..." Celia kaşlarını çattı. Elizabeth tahta çıktığı için Stephen'ın yeniden tehlikede olabileceğini fark etmişti, Kral Edward geldiğinde Cowdray'deki durumun tekrarı olabileceğini.

"Kasadan çalamıyor musun?" Celia o kadar normal bir tonda sormuştu ki Dickon tamamen şaşırmıştı. Yeni hizmetçinin anlayışlı olduğunu düşünmüştü, şimdi de onun güzel olduğunu fark etti. Zekâsıyla gurur duydu ve bu kadar uysal bir dinleyiciye kendini övmenin tadını çıkardı.

Güldü. "Senin kalbimdeki kız olduğunu görüyorum. Kasa benim için çok güçlü ve *leydi* anahtarı boynunda taşıyor. Ayrıca salonda kasa için beton bir dolap yaptırıyor. Sürgülü ve çift kilitli olacak, emin olabilirsin. Hayır, altını elde etmek için daha kolay yollar var."

Kilere doğru ıslık çalarak yola koyuldu.

Akşam, alaca karanlıktan hemen önce lapa ve biradan oluşan akşam yemeğinden sonra Celia malikâne kurallarını çiğnedi ve hizmetçiler kanadını terk etti.

Önce bahçeye çıktı, güller ve leylaklar arasında bir karanfil öbeği buluncaya kadar aradı. Kokan pembelerden iki tanesini kopardı. Sonra arka merdivenleri tırmandı ve "solar" denilen bir on dördüncü yüzyıl misa-

fir odasına girdi. Yatalaklar mihrabı görebilsinler diye eski şapele doğru eğimli bir penceresi vardı. Soların aynı zamanda aşağıdaki salona bakan bir iç penceresi de vardı. Celia parmaklıklara yaklaştı ve baktı.

Emma ve Christopher Allen masanın başında yan yana iki koltukta oturuyorlardı; küçük Charles babasının yanındaydı; Larkin, gümüş tuzluğun altında ayrı bir yerde yerken Stephen, Emma'nın yanında bir taburede oturuyordu.

Stephen tüm düşüncesi ayine yoğunlaşmışken şapelde onu fark etmemiş olsa da bu sefer Celia'nın yoğunlaşmış, özlem dolu bakışları huzurunu kaçırdı. Celia onun Emma'ya "Birinin bizi izlediğine dair garip bir his var içimde" deyişini duydu.

"Ne kadar saçma" diye bağırdı Emma kulak tırmalayan gülüşüyle. "Sizin hiç hayallerle yaşayan biri olduğunuzu düşünmemiştim, Keşiş Stephen." Onu kaburgalarından dürttü ve sadece mahzun denebilecek bir bakış attı.

Stephen geri çekildi ve konuyu değiştirdi. "Taş işçisinin kasanız için yaptığı oyukta ilerleme kaydettiğini görüyorum." Celia'nın durduğu üst kat parmaklıklarının altında bir noktayı işaret etti.

"Evet" dedi Emma. "Ama eski duvar neredeyse yarım metre kalınlığında ve o yavaş bir işçi. Dahası bir koyun kadar aptal. Yevmiyeli bir işçiden daha iyisini bulmak zorunda kalacaksın, Larkin." Emma aniden tıkanan ve "Tabii ki eydim, Pazartesi usta bir taş işçisi arayacağım" diyen kâhyaya hitap etti.

Sonra annesi kadar siyah saçlı ve kırmızı yanaklı olan Charles anlayışlı babasının Londra'dan getirdiklerinin sonuncusunu da bitirerek daha fazla şekerleme istediğini söyledi. Onu memnun etmenin bir yolu yoktu ve sinirli bağrışları kulak tırmalayıcıydı.

"Iyi bir sopa istiyor, efendim" dedi Stephen. "Bastonu alın ve çocuğa dersini verin."

Ancak Allenlar kafalarını onaylamaz bir şekilde salladılar. Çoğu yönde ayrı olsalar da çocuklarını mahvetme konusunda birleşmişlerdi.

Celia parmaklıkları terk etti ve cumbalı bir penceresi olan bir odaya girdi. Sonunda Mote'un arazi bilgilerine dair endişeli arayışının ödülünü aldı. İki kapıyı açtı ve kesinlikle Stephen'ın olan odaya girdi. Beyazlatılmamış kumaşla yapılmış tahta bir karyola vardı. Bir sandık ve onun üzerinde de dua kitabı duruyordu. Bakire resmi vardı, çok güzel, çok soğuk ve altında bir duvar lambasının içinde bir mum yanıyordu.

Celia resmin yanında durdu. "Aşk hakkında ne biliyorsun?" dedi. Cansız, tutkusuz yüz ona üstün bir gülümsemeyle baktı. "Ama onu kazanacağım..." dedi Celia. "Ve sana da lanet olsun!" Korkuyla kendi öfkeli sesini duydu. Dine büyük hakaret ve şeytan dine küfredenleri bekliyor. Elinde iki karanfil vardı, kokusu rahibin küçük odasını sarmıştı.

Celia kafasından bir deste altın rengi saç kopardı ve karanfillerin etrafına doladı. Uçlarını fiyonk şeklinde bağladı ve Stephen'ın düz yastığına koydu. Çıkıp gitti ve mutfağa geri döndü. Tahmin edebilir miydi? Emin değildi, ancak huzuru hissetti, ruhunun rahatladığını. İhtiyaç duyulan önlemlere başlamıştı.

Sonra Emma Allen mutfağa fırtına gibi girip Barnbury tartlarını yaktığı için aşçıyı demir bir kepçeyle döverken bile rahatsız olmadı. Daha sonra Alice'in aşçının kucağında oturduğunu görünce iyice çileden çıktı.

"Zampara!" diye bağırdı Emma. "Zinacı! Ve *sen*, seni küçük fahişe, defol buradan. Sabah seni depoya koyacağım."

Celia bir köşeden Emma'nın sinirden neredeyse bembeyaz oluşunu izledi; yüzü çok garip bir hâl almıştı; azarlarken de sallandı ve silkelendi. Belirgin bir şekilde sarhoştu ve tuhaflıkları Celia'yı bir aktörün gösterisinden daha çok etkilemişti.

Stephen bu gece altın saçla bağlanmış karanfilleri yastığında bulmuş ve aklı karışmıştı. İlk şüphelendiği Emma Allen olsa ve iğrenmesine yol açsa da onları buraya koyabilecek birini tanımıyordu. İsteksiz bir şekilde kadının aklını onunla bozduğunu fark etmişti. Ona sık sık dokunuyordu. Günah çıkarma sırasında dizlerine kapanmış ve o kadar küçük günahlardan bahsetmişti ki gülmemek için kendini zor tutmuştu. Daha ciddi günahlarının farkında değil gibi görünüyordu ve anlayışlı uyarıları gülümseyerek onaylamalarla ve siyah gözlerindeki eğik arzulu bakışlarla karşılandı. Anthony'yle birlikte İspanya'ya gitmiş olmayı diledi ama St. Ann Tepesi'ndeki rezil suçla dolu gece için en uygun ceza ağır iş ve itaat gibi görünmüştü. Stephen karanfilleri ve altın saçtan yapılmış kurdelesini aldı ve yeniden baktı. İghtham Mote'ta bu saç renginde kimse yoktu, parlak altın. "Mümkün değil..." diye düşündü. O Edwin Ratcliffe'le evliydi ve mecbur olduğu için kendisini unutmuştu. Bakire'ye baktı ve asil bir duyguyla, *"Salve Regine, mater misericordiae, vita dulcido, et spes nostra"* dedi.

Resim uzak, sakin bakışını sürdürdü. Stephen yatmaya gitti ama önce kıl gömleği çıkardı. Karnı ve sırtı kızgın bir kırmızıydı ve küçük kabarcıklar-

la beneklenmişti. Başkeşiş, onun günah çıkarıcısı kıl gömleği sadece üç ay giymesini istemişti. Artık dört ay geçmişti ve Stephen her gün kendisini örme kuşağıyla ovalayarak temizliyordu. Bu cezalardan daha kötüsü ise Başrahip Feckenham'ın hayal kırıklığına uğramış olmasıydı. "Bunu senden hiç beklemiyordum çocuğum, insanların müstehcen günahlarını, her zaman o kadar namuslu, o kadar dürüst bir keşiş olarak görmüştüm ki seni, şeytanın aldatmasından etkilenmediğini düşünürdüm" demişti.

"Evet, Peder... Düşündüğüm kadar güçlü değilmişim." Dolayısıyla cevap vermiş ve utanç verici rüyalarla dönmüş olsa da o gecenin anısını bastırmıştı.

Karanfilleri tutarken elleri titredi. Onları pencereden hendeğe atmak istiyordu ama yapamamıştı. Koku kafasını karıştırdı ve onları sandığa koydu. Etrafını saran gizemler vardı ve orada olamayacak bir uçuruma doğru gitme hissi.

Karyolasına oturdu ve kararlı bir şekilde hoş şeyler düşündü. Tom ve ailesiyle Medfield'da geçirdiği bir haftayı düşündü. Onu çok hoş karşılamışlardı ve Stephen kardeşini bu kadar başarılı gördüğüne çok sevinmişti. Tom Medfield'ın toprak sahibi hâline gelmişti ve Nan de ona ayak uydurmuştu, pazarları kadife giyiyordu ve masasında gümüş tabaklar vardı. Nan kardeşi Emma'ya sadece renk olarak benziyordu; tatlı, kendi hâlinde bir kadındı. Siyah elbiseli amcasından utanarak az konuşan, beş yaşında, parlak, duyarlı bir çocuk olan küçük Tom'dan sonra iki bebek daha doğurmuştu. Baba Tom Marsdon önemli bir toprak sahibi oldukça soyuyla gurur duymaya başlamıştı ve geçen akşam eğitimli kardeşinden içine ikisinin hatırlayabildiği bütün Marsdon isimlerini, doğumlarını ve ölümlerini yazmasını istediği büyük ince parşömenden bir defter göstermişti.

"Biliyorsun, Stephen..." dedi Tom hafiften gülerek, *Zirveye* ulaştık, biz Marsdonlar, en olmadı büyük babamıza ait üzerinde bazı yazılar ve kanatlı bir yılan gibi bir şeyler olan gümüş kadeh var."

Stephen düşüncelerini St. Ann Tepesi'ndeki zehirli geceye geri götürecek her şeyle ilgileniyordu. Çocukluğunda Noel'de ve diğer tören durumlarında defalarca görmüş olmasına rağmen büyük kadehi dikkatle inceledi.

"Yeterince eminim ki Tom..." dedi. "Bu oyma efsanevi yılan ve altındaki yazılar da..." Silik harflere baktı. "Sanırım Fransızca! '*En Garde*,' yani, 'Sakının!' Evet, Tom, bu kötü bir ilke söz değil, her zaman baştan çıkarılmaktan sakınmalıyız – ve gururdan!" diye de hemen ekledi kardeşine gülümseyerek.

"Pekâlâ, gurur duyuyorum" dedi Tom sırıtarak. "Yüzyıllardır Medfield'da yaşayan ve hiçbir kötü sözle karşılaşmamış olan Marsdon soyuyla gurur duyuyorum ve küçük Tom daha geniş topraklara, daha fazla hayvana ve babamın bana bıraktığından daha güzel bir malikâneye sahip olacağı için gurur duyuyorum. Ama günlükleri yazacak mısın?"

Stephen razı oldu. Medfield Kilisesi'ndeki mezarlardaki araştırmalarından sonra bile 1430'da doğmuş olan büyük büyük babalarından ileri gidemediler. Stephen onun tarihlerini girdi, sonra da küçük Tom ve kız kardeşlerininkilere kadar geldi.

Nan çalışmalarını ve güzel yazıyı korkmuş bir sessizlikle izliyordu. Kendi adını görünce zevkten kızardı; Thomas Marsdon, Anne Saxby ile evlendi, Martinmas, M.S. 1550.

"Ve bu da kitaptaki son evlilik oluyor Nan" dedi ona gülümseyerek. "Çocuklarınız büyüyene kadar."

Nan ona sıkıntılı gözlerle baktı. "Ah, keşke bir keşiş olmasaydın, peder" dedi üzgün bir şekilde. "Biliyorum günah işliyorum ama iyi bir eş ve iyi bir baba olacağınızı garanti ederim, zaten herkes yeniden eski dini terk ediyor."

"Bunun benim için de sizin için de bir anlamı yok" dedi Stephen sert bir biçimde.

Nan iç çekti. "Hayır, tabii ki haklısınız. Zaman çok kafa karıştırıcı. Ben küçük bir kızken bir şekilde ayin yapardık, sonra Kral Edward geldi ve hiç yapamaz olduk. Sonra geri döndük, Kraliçe Mary'nin yönetiminde ve bu hoşuma gidiyordu, ne yaptığımı biliyordum. Ama şimdi Kraliçe Elizabeth'in yönetiminde neye inandığını söyleyemiyorsun. Medfield Kilisesi yeniden açıldı. Bir yumurta kabuğu kadar sade, hiç mum ya da ilahi yok."

"Biliyorum, Nan..." Stephen onun iç çekişini taklit etti. "Ama Tanrı galip gelecektir. Gerçek Din galip gelecektir."

"Evet..." dedi belirsizce. "Ama keşke Emma'nın yanına rahip olarak gitmeseydin..."

"Neden... ?" diye sordu Stephen.

Nan kaşlarını çattı, düşünceli bir şekilde, masayı örten Türk kiliminden gevşek bir ipi çekti. "Emma benim öz kardeşim... Yapmamalıyım... Ama onunla ilgili her zaman garip bir şeyler vardır... Ters bir şeyler. Ondan korkardım... Manastır'ın dağıtılmasından sonra Easebourne'dan geri gönderildiğinde ben küçük bir kızdım... Kuşları avlardı -ardıç kuşlarını,

tarla kuşlarını- sonra boyunlarını kırardı ve pis kokuya aldırmadan cesetlerini uzun süre odasında saklardı. Hâlâ... Bunlar aptalca sözcükler, Yaşlı Kit'le iyi bir evliliği var -Sör Christopher'la- ve biliyorum ki dindardır, Gerçek İnanca bağlıdır."

Stephen, Nan'in bu sözleri hakkında çok az düşünmüştü, ancak Mote'a geldiğinden beri mutfak hizmetçisinin vahşice dövülmesi, yavru köpeğin öldürülmesi gibi hoş olmayan olaylar olduğunun farkındaydı. Biraz vicdan azabı ummuştu, bunlardan günah çıkarma sırasında bahsederken. Ama yoktu, deneme soruları sadece karışık bir boşluk yaratmıştı. Stephen sonunda Emma'nın sarhoş anlarıyla ilgili bir şey hatırlamadığı sonucuna vardı. Bu durum onun için yeniydi. Sıklıkla içkicilerin de günah çıkarmalarını dinlerdi, ancak herkesin -arkadaşı olan Benediktlerin bile- mayalı içkiler içtiği bir toplumda, ara sıra sarhoş olmak ölümcül bir günah değildi.

Stephen yönetimi altındaki evin ruhsal davranışlarını düzenleme çabalarını artırmaya karar verdi ve dualarını ettikten sonra dar yatağına çıktı. Cezalar tamamlandığından düşünceleri artık iyiydi ve ilahî af umabilirdi. Disiplinli zihni altın rengi saçla bağlanmış gizemli karanfilleri merak etmesini engelliyordu, ancak onların sandığında olduğunu bilmek onu memnun ediyordu.

Celia ertesi sabah endişeyle uyandı ve diğer hizmetçilerle paylaştığı yataktan fırlayıp çıktı. Küçük kafesli pencereye koştu.

"Ne oldu?" diye sordu Alice esneyerek, oda hizmetçisi ise horluyordu.

"Hiçbir şey" dedi Celia. "Sislerin arasında çok güzel altın renginde bir güneş ışığı var."

"Sana ne oldu, kızım?" diye sordu Alice karmakarışık kahverengi başını sallayarak. "Bütün gün bulaşıkhanede mi kalıyorsun?"

"Yürüyüşe gidiyorum" dedi Celia. "Ayinden sonra. Yağmur yağmasını istemiyorum. Alice, leydim bugün seni depoya kapatacak mı?"

Kız kahkaha attı. "Korkmuyorum. Efendi Charles bana çok düşkün. Ayrıca o da dün gece olanları unutacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Celia gülümseyerek.

Bir varil yağmur suyunu kilere götürdü ve Alice Celia'nın saçını yıkamasını gittikçe artan bir merakla izliyordu. "Güzel oldu" dedi. "Düğün çiçekleri kadar sarı ve bir o kadar uzun. Hiç tahmin etmezdim; yani bir eşarbın onu gizlediğini."

Celia vücudunun geri kalanını da yıkadı ve çildini karanfil esansıyla

ovaladı. Temiz bir içlik ve yeşil yünden yapılmış ve Lincolnshire cüppelerinden kısaltılmış eteğini giydi. Siyah korsesini bağladı, Alice'in keskin bakışlarının göğsünün altındaki kurdelenin normalden daha geniş olduğunu fark etmemiş olmasını umarak.

Alice aniden kıkırdadı. "Kim o, Cissy, canım?" diye sordu. "Umarım bu kadar telaşa değecek biridir."

"Ah, ama evet... Öyle..." Celia neşeyle güldü. "Güçlü bir delikanlı, bir cırcır böceği kadar neşeli, Ivy Hatch'ten bir çiftçi, önümüzdeki kış evlenmeyi düşünüyoruz."

"Ne kadar garip, seni kurnaz kız" Alice güldü. "Seni buralara yabancı sanıyordum, nerede tanıştın onunla? Doğuracak olduğuna göre birkaç ay önce olmalı!"

Celia kızardı. "*Hayır!*" diye bağırdı inandırıcı bir öfkeyle. "Karnım çocukluğumdan beri dolgundur, annem bunun için hayıflanırdı hep."

Alice kuşkuluydu, ama sadece "Kendine dikkat et, Cissy, bir önceki bulaşıkçı kıza ne yaptığını biliyorsun" dedi.

"Biliyorum" dedi Celia. "Lütfen aşçıya hasta olduğumu söyle ama kahvaltı tabakları için zamanında bulaşıkhanede olacağım."

Alice olumlu bir şekilde kafasını salladı ve başını yastığa gömdü.

Celia son günlerde Stephen'ın gün içerisinde neler yaptığını öğrenmişti. Hizmetçiler için erkenden yapılan kısa ayinden sonra her zaman Mote'un arkasındaki tepedeki güzel kayınlara doğru yürüyüşe çıkıyordu. Celia o gün ayine gitmedi ve doğruca daha önce bulaşıkhanenin camından onun gittiğini gördüğü yöne gitti. Ne kadar uzağa gittiğine dair bir fikri yoktu, o yüzden ilk yosunlu açıklıkta; düz gri ağaçlardan birine yaslanıp hışırdayan yaprakların ve bir ağaçkakanın sesini dinleyerek ve küçük mavi kelebekleri izleyerek bekledi.

Stephen'ın uzun boyuyla çimenlik bir yamaçtan geldiğini görünce avuçlarının içi terlemeye başladı. Onu izlemek için geriye koştu ve daha uzak bir kayının arkasına saklandı. Yüzü genç, canlı ve düşünceli görünüyordu.

Aniden yere eğilip mor bir ebegümeci alışını, onu elinde tutup parmaklarıyla yapraklarına dokunuşunu izledi.

Celia derin bir nefes aldı ve ağacın etrafında dolandı. "Ebegümecini alabilir miyim, Stephen?" diye sordu hafifçe. "Karanfillere karşılık olarak."

Başını kaldırdı. Celia'ya, altın rengi saçlarıyla çevrelenmiş yüzüne bakarak, siyah bir mermere dönüşmüş gibi durdu.

"Çiçeği alabilir miyim, canım?" dedi kız ve yanına yaklaşarak elinden aldı. "Mademki aşk simgelerini değiştirdiğimize göre, başka bir değişim daha olacak."

Yüzünü onunkinin yanına kaldırdı. Stephen sessiz bir çığlıkla onu kendisine doğru çekti... Ve öpüştüler.

Hiçbir hazırlığı yoktu, ya da savunması. Kızın yaktığı ateşte eridi, artık hiçbir şey coşkulu birleşme isteklerini bastıramazdı.

Mırıldanan kayınların altındaki yosunda, düşüncesiz bir hazla uzandılar ta ki tepenin aşağılarından bir çayırdan bir çobanın borusu ötene kadar.

Stephen canlanmıştı. "Nasıl olur, nasıl oldu da buraya geldin?" diye sordu hayali bir sesle. "Edwin Ratcliffe'le evlenecektin."

"Öyle olabileceğini düşündün mü hiç?" Yüzüne küçük öpücükler kondurdu, sonra yeniden omzuna yattı. "Senden başka hiçbir adamı sevmedim, Stephen."

"Ben de başka bir kadını sevmedim" dedi Stephen, bunu söylerken ilk fark ettiği şey geldi aklına. "Buraya nasıl geldin?" diye fısıldadı.

Ona anlattı.

"Her şeyi bıraktın, Cowdray'i, evliliğini terk ettin, benim için mi?"

"Evet, Stephen, senin için. Ve dahası var..." Eteğini kaldırdı ve Stephen'ın elini karnına koydu. "Burada senin çocuğun var."

Nefesi kesildi, elini çekti. "Tanrı beni affetsin" diye fısıldadı. "Tanrı ikimizi de affetsin."

Aşkla dolu olan gözleri sertleşmeye başlamıştı. Ayağa kalktı. "Kutsal Bakire..." dedi. "Ne yapabiliriz?"

"Beni ve bebeği Avrupa'ya götürebilirsin. Belki Almanya'ya?" dedi sessizce, kendi söylediklerinden korkup duraksadı. "Rahipler Almanya'da evlenebiliyor, Stephen. Martin Luther de bir zamanlar bir keşişti... Bir rahip."

"*Martin Luther!* Ve benim böyle bir sapkınlıkla lanetlenmemi istiyorsun!"

"Bunu istemem..." dedi Celia, üzgün, kısık bir sesle. "Ama eğer beni seviyorsan..."

"Seni seviyorum..." dedi yavaşça. "Her şeyin ötesinde, ancak bu pek de fark etmiyor..."

Celia sessizce yosunların üzerine oturdu, ona ağır gözlerle bakarak.

"Düşünmeliyim... Dua etmeliyim..." dedi Stephen. "Leydimiz için tespih çekeceğim. Ve Celia, sabırlı ol... Tanrı bize bir cevap bahşedecektir."

"Edecek mi?" dedi Celia. "Ya da Kutsal Bakire'miz? Onların var olduğundan şüpheliyim, ya da eğer varlarsa, bizimki gibi bir sorunla ilgilenecekleri̇nden. Sen ve ben karar vermeliyiz buna, onları umursama."

Stephen ağzını açtı ve kapattı. Ona korkmuş bir acımayla baktı ve yeni suçuna.

"Kendi vicdanıma senin inançsızlığını eklemem lazım. Ah, zavallı çocuğum. En azından bunu benim için yap Celia, şapelde leydimize dua et. Her gün dua et, benim yapacağım gibi. Sana selam duasını öğretmiştim, hâlâ tespihin var, değil mi? Kullan onu."

Celia başını eğdi. Aniden ona baktı. "Korkuyorum, korkunç bir şeyler olacak. Hissediyorum. Burayı *şimdi* birlikte terk edemez miyiz? Bugün?"

"Hayır" dedi. "Beklemeliyiz. Bize rehberlik etmesi için başrahibe yazacağım. Ve eminim bir bebek yok. Kadınların sıklıkla yanıldığını duymuştum. Kraliçe Mary bile iki kez yanılmıştı."

"Eyvah..." Başını salladı ve bir süre sessiz kaldı. "Stephen... İghtham'da bir ebe var, hizmetçi kızların ondan bahsettiğini duydum, bazen istenmeyen bebekleri durdurabiliyormuş. Onları rahimden dışarı çekiyormuş. Ona gitmeme izin verir misin?"

Stephen ona baktı. Sakin, kuru sözcükleri ona hiçbir şey ifade etmiyordu. İçinde onun sebep olduğu bir yaşam olup olmadığını anlayamıyordu, onu kendinden geçiren bu güzel vücudun içinde. Düşünce o kadar iğrençti ki ona saçma geldi. "Ne demek istediğini bilmiyorum..." dedi. "Biri bir bebeği öldüremez, onun yaşamı Tanrı'nındır, ama bir bebek olamaz."

"Denememi istiyor musun?" diye tekrar etti inatla. "Bir keşişin bebeğini dünyaya getirmek akıllıca değil."

Gözleri ona sabit bir şekilde bakıyordu, bir yalıçapkınının kanatlarının rengindeki uzun, baştan çıkarıcı gözler. Derin bir şekilde öptüğü o geniş kırmızı ağız ince bir çizgi hâline gelmişti.

"Bu... buna inanamıyorum. Bu şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum... Bizim... Bizim nefret uyandıran aşkımız için bir ceza değilse."

"Nefret uyandıran aşk" diye tekrar etti Celia. "Zavallı Stephen, senin için bu kadar mı nefret uyandırıcı?"

Ona doğru uzandı ve kollarını boynuna doladı ve ağzını onunkinin üzerine bastırdı. Tutku tekrar galip geldi. Bu kızgın bir bulut gibiydi, çakan şimşek gibi, düşünmek için zaman yoktu, mantık için de. Arzu bacaklarını zayıflatmıştı ve dünya tek bir arzu dolu ana daralmıştı.

Tekrar sessizce yosunların üzerine uzandılar, titreşen oval kayın yapraklarına bakarak Stephen ona döndü ve "Aşkım..." diye fısıldadı.

"Evet..." dedi Celia bir süre sonra. "Ve *bu* aşk sana diğerinden daha yakın değil mi, resimdekinden? Ben ilk olamaz mıyım?"

Geri çekildi Stephen, sormamış olmasını dileyerek. Sormaya nasıl cesaret ederdi? Neden konuşmak zorundaydı?

"Cevap veremem" dedi sonunda. "Bırak Celia... Ben... Geç olmalı. Sonraki ayin var... Onu yapmaya layık olmasam da Tanrı beni affetsin... Güneş yükselmiş, geç kalacağım... Düşünmeliyim ve dua etmeliyim... Görevim... Emirlerim beni Allenlara gönderdi..."

Celia kızgın gözlerle onun ayağa kalkıp kıyafetini düzeltmesini, göğsüne bağlı kırbacı sıkılaştırmasını izledi, tespih karışmıştı ve onu yerine soktu.

"Düşünemiyorum..." diye tekrar etti Stephen. "Ayine geç kaldım, İsa... Neden geldin ki buraya bu sabah? Bitti sanıyordum. Mutlu bir evliliğin olduğunu sanıyordum."

Koştu ve tepeden aşağı indi.

Celia'nın boğazına bir hıçkırık takıldı. Solmuş ebegümecini aldı, yaprakları çürümüş ve yumuşamıştı. Kızgınlığı yerini acıya bıraktı. İlk defa sevgilisini ve içinde bulunduğu korkunç ikilemi anlamaya başlamıştı.

Ebeye gideceğim, diye düşündü, ne yapılabileceğini bir görelim. Gideceğim. Sonra, dalgalanan bir önseziyle düşündü, eğer onu Almanya'ya götürebilirsem ve yeminini bozup benimle evlenmesini sağlayabilirsem daha sonra benden gerçekten nefret eder. Üstat Julian, Stephen'ı anlayamadığını söylemişti. O yüzden kaçacağım... Ama henüz değil... Birkaç gün daha ona yakın olabilirim. Sonra giderim. Ne zaman? Bir ses içinde bulunduğu karışıklığı bozdu, acımasız bir ses, sanki biri sessiz, güneşle beneklenmiş alanda yüksek sesle konuşmuş gibi uzak. Ses "Ağustos'un sekizi" dedi. Hayır, o kadar yakın değil, diye düşündü, üç gün var. Ve hiç param yok. Stephen'ın da yoktur, Benediktlerin hiçbir şeyi olmaz. Eli boynundaki küçük keseye gitti. Evlilik yüzüğü vardı, bu satılabilirdi, Londra'da, belki de İghtham'da – George'daki o tatlı Nancy – ya da başka bir yerde başka bir iş bulabilirdi. Ama bebek? Ebe ödeme isteyecekti.

Stephen duaya başladı – *Ave Maria, Gratia plena* – onun cevap olarak verdiği tek şey ise Ursula'nın yüzüydü, hastalığın son haftalarında olduğu gibi değil, güçlü, acımasız ve uzak.

Celia kayınların olduğu yerden ayrıldı, kendisini malikâneye geri sürükledi ve hendeği geçip hizmetçilerin odasına girdi.

Dickon bulaşıkhanenin dışında aylak aylak dolaşıyordu. "Gezintiye mi çıktın?" dedi göz kırparak. "Tükenmiş görünüyorsun. Sevgilin güçlü olmalı, ha?" Alice'in konuşmuş olduğu belli oluyordu.

"Öyle" dedi Celia gülmemeyi başararak. Bulaşıkhane yıkanmayı bekleyen kalaylı tabaklar ve maşrapalarla dolmuştu bile.

"O kadar uzağa gitmemeliydin" dedi Dickon sırıtarak. "Ben burada sana yeterince zevk verebilirim ve bundan mutluluk duyarım..."

"Teşekkür ederim" dedi Celia kollarını sıvayarak. "Ama istemiyorum. Sadık olacağıma söz verdim."

"Ha ha... Saçmalık!" dedi Dickon. Onu göğsünden yakaladı ve göğüslerini sıktı.

Celia'nın nefreti hareket edemeyecek kadar derindi, King's Head'de olduğu gibi. Dişlerinin arasından kinle konuştu. "Bana dokunayım deme, seni pis, küçük hırsız cüce, midemi bulandırıyorsun. Kusturacaksın beni."

Dickon'un gözleri kısıldı. Geri adım attı. "Sağ ol bunun için, leydiliğin için. Bunu unutmayacağım. Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsin." Bir tepsi dolusu maşrapayla Salon'a gitti. Aile ayinlerini bitirmiş kahvaltı yapıyordu.

Celia soyut bir şekilde birçok düşman edindiğini biliyordu. Ovalayıp köpürtürken zihni değirmendeki yaşlı bir at gibi küçük sıkıcı daireler hâlinde ağır ağır çalışıyordu. Yuvarla ve yuvarla, durmanın ya da dinlenmenin bir yolu yoktu. Şimdi git, şimdi git... Şimdi gidemem, şimdi gidemem. Onu görmeliyim. Öyleyse onun dediği gibi dua et. Dua edemem. Sonunda kalın bir sis zihnini bulandırana kadar ve artık düşünemiyordu.

6 Ağustos Pazar, İghtham Mote'ta gösterişli bir gün olacaktı. Katolik takviminde Efendimizin Tabor Dağı'nda başkalaşım günüydü. Aynı zamanda Emma Allen'ın kırk dördüncü doğum günüydü ve dolayısıyla kiracılarını cömert bir ziyafete davet etmek için iyi bir sebepti.

Stephen, Emma Cumartesi akşamı günah çıkarmaya geldiğinde, onun bu tesadüfü, ilahî lütfûn özel bir işareti olarak gördüğünü anlamıştı ve kalbi huzurla atıyordu, onun gönül rahatlığında biraz eğlence bulabilirdi. Ama hızla geçen ve işe yaramaz şeylerden oluşan günah çıkarmasından sonra -Küçük Charles yaramazlık yaptığında yeterince net konuşamadığı, son cezasında on ikinci Pater Noster'i söylemeyi unuttuğu, akşam yeme-

ğinde ekstra vişneli bir tartı yerken açgözlülük yaptığı- Emma aynı derecede hızlı bir şekilde affedildi, sonra dizlerinin üzerinden kalktı ve başka bir sandalyeye oturdu.

"Biraz sohbet etmeliyiz, Peder" dedi, onu üzgün dalgınlığından çıkaracak bir şekilde gülümseyerek.

Günah çıkarma bolmesi küçüktü, şapelin arkasına sıkıştırılmıştı, bütün özel evlerde olduğu gibiydi ve parmaklıkları yoktu. Emma'nın dizleri kendisininkilere değecek kadar yakın oturduğunu fark etti. Üst dudağı hafifçe sulanmıştı, yanakları kırmızıydı ve içki kokuyordu. Stephen da yemekte sunulan İspanyol beyaz şarabından içerdi, ama bu koku farklıydı, hemen çılgın davranışlar sergileyene kadar konyaktan beyaz bir ateşli içki içen ve sonunda pederlikten atılan Marmoutier'deki bir keşişin nefesi gibi olduğunu fark etti. Stephen dizlerini geri çekti ama vicdanı onu hâlâ denetiminde olan bu ruhu sorgulamaya zorluyordu.

"Leydi Allen" dedi sessizce. "Acaba sağlığınızı bozabilecek alkollü bir içki içmiş olabilir misiniz?"

"Ah, hayır, kesinlikle" diye cevapladı ona şefkatle bakarak. "Ama benim sağlığımı düşünmeniz çok nazikçe. Bilirsiniz..." Elini onunkinin üzerine koydu, "Onun gibi olduğunuzu düşünüyorum. Bu Başkalaşım arifesinde görüşlerim var. Açıkça görüyorum. Dağın üzerinden parıldayan beyaz cüppeler; yarın sözcükleri okuyacaksınız ve ben şapelde size bakıp onu düşüneceğim."

Stephen elini sertçe onunkinin altından çekti ve çenesini kaldırdı. "Hiçbir şekilde ona benzemiyorum, Leydi Allen... Ve çok yakında İghtham Mote'tan ayrılmak zorundayım. Başrahibe başvuracağım. Size başka bir din görevlisi gönderecektir."

Emma gülümsedi, sivri dişlerini ortaya çıkarmayacak kadar olsa da. "Hayır, canım" dedi. "Feckenham gitti. Belki Fransa'ya, Kraliçe geçen ay onu Westminster'den kovdu. Benden başka efendin yok. Seni burada istiyorum ve burada kalacaksın."

Gözleri sağa, sola, ileri ve geri baktı... Yavaşça geniş, kaslı, yüzüklü ellerini uzattı ve birbirlerine yaklaştırdı. Ellerini açtı ve sanki garip nesnelermiş gibi baktı onlara. Sonra güldü; tehdit ve tatlılığın ilginç bir karışımı olan gırtlaktan gelen bir sesle konuştu, "Benim ailem, Stephen! Yarın benim doğum günü ziyafetim ve Kutsal Efendimiz de dağdan parıldıyor olacak. Onu birlikte selamlayacağız. Stephen, siyah cüppen kar kadar beyaz olacak -kar taneleri kadar saf- sen ve ben... Kut-kutsallaştırılacağız... Sen ve ben."

Stephen aniden taburesinden kalktı. "Evet, pekâlâ Leydi Allen bu gece daha fazla konuşmamıza gerek yok. Ziyafetiniz için dinlenmelisiniz. Şapelde günah çıkarmak için bekleyen ev hanesinden bir sürü kişi var. Benedikt!"

O kadar otoriter konuşmuştu ki, Emma bir süre tereddüt etmiş ve alt dudağı isyankâr bir şekilde büzülerek gitmişti.

"Sarhoş..." diye düşündü Stephen, kesinlikle bundan daha kötü değildi. Delilik ya da tutku değildi ancak eline baktığı anda günah çıkarma sırasında Emma Allen'ın yanı sıra başka bir şeyin daha varlığını hissetti, "başka" ve daha kötü bir şey... Kendi büyük günahım beni böyle düşüncelere itti... Merhamet... Kadın sadece sarhoştu.

Kendini sarstı ve malikâne marangozu içeri girip diz çökerken başını ciddi bir edayla eğdi. "Affet beni peder, günah işledim..."

Stephen hizmetçiler, kiracılar sıraya girdikçe dinlemeye devam etti. Gece yarısına kadar cezalar verdi ve affetti. Daima gizli bir yerlerde Celia'ya karşı özlem duyuyordu.

İghtham Mote ziyafet gününü alışılmadık bir neşeyle kutladı. Emma çoğu bayramda, hatta Noel'de bile harcanan paraya kızardı ama bugün kocasının cömertliğini serbest bırakmıştı ve ona Larkin'e emirler vermesi için izin verdi, bunun sonucu da hendeğin yanında yakılan bir şenlik ateşinde pişen bir öküz ve kiracıların içmesi için getirilen on fıçı bira oldu. Emma bahçeye kurulan uzun masanın başında gururla oturuyordu. Londra'da yapılan kırmızı saten elbisenin içinde en güzel hâliyle duruyordu. Saçının ucunda denizden yeni çıkmış inciler vardı.

Wrotham'dan köşelerinde tıngırdatan ve yumuşak bir tonda çalan iki kemancı ve bir kavalcı vardı. Güzel bir gündü, ılıktı ama bunaltıcı değildi ve kuru ot üretimi ve şerbetçi otu toplamak için mükemmel bir gün olsa da çalışma Leydi Allen'ın şanslı doğumu şerefine ertelenmişti.

Erkenden, ayinde, Stephen, Epistle'ı okurken 'ışıldayan cüppe'yle geldiğinde Emma'ya korkulu bir bakış attı. O, Sör Christopher ve Charles'la birlikte malikânenin efendilerine ayrılan yüksek kanepede oturuyordu, yüzü uysaldı, hatta dalgın. Ayin ekmeği için ilk olarak mihraba geldiğinde, Stephen ona baktığını düşündü, ama emin değildi ve gözleri şapelin arkasındaki sıralardaydı.

Celia hiçbir ayine gelmemişti. Yarın, diye düşündü Stephen. Yarın onunla konuşacağım, bu bittikten sonra. Ama endişesi arttı, ziyafet

boyunca sadece Dickon'ın bahçeye çıkardığı bir tepsiye bardakları toplarken görebilmişti onu. Kararsız bir şekilde ayağa kalktı, sonra yeniden oturdu. Sör Christopher eşinin şerefine kadeh kaldırmaya başlamıştı.

Emma aşırı iltifata ve alkışa küçük sevinçli baş onaylarıyla cevap verdi, hatta çoğu zaman gizlediği yamuk dişlerini bile göstererek geniş bir şekilde gülümsedi, ama fırlak siyah gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu ve Larkin'i çağırdı. "Yeni mutfak hizmetçisi nerede, Cissy? Onu diğer hizmetçilerle birlikte göremiyorum."

"Gidip bakayım, Leydim." Kâhya eğildi ve koşup gitti.

Sonunda Celia'yı dış duvarlarını ağır akan hendeğin yıkadığı soğuk, nemli kilerde buldu. Evlilik yüzüğünü inceleyerek küçük kafesli pencerenin yanında duruyordu, ama kâhyanın bulanık görüşü elinde ne tuttuğunu ayırt edemedi. Salınan saçını toplayamayacak kadar sorunlu olduğunu fark edemeyecek kadar telaşlıydı.

"Cissy?" diye belirsiz bir şekilde sesi titreyerek konuştu. "Evet, o olduğunu görüyorum. Leydim seni de diğerleriyle birlikte bahçeye istiyor. Acele et..."

Celia yüzüğü keseye geri koydu. "Eğlenmek istemiyorum."

"Hadi, gel..." dedi Larkin onu pek de duymayarak, utandığını düşünüyordu.

"Sadece reverans yapıp size iyi bir sağlık, uzun bir ömür diliyorum gibi şeyler söyleyeceksin... Ve sonra dans olacak, çünkü bu İghtham Mote'un büyük şatafatlı günü!"

"Öyle mi?" dedi Celia. Kafasını geri attı ve kâhya sabırsızca kolundan çekiştirirken gürültülü bir kahkahaya boğuldu.

"Peki, öyle olsun" dedi Celia. Kafasını salladı ve salınmış saçını düzeltti ve Larkin'le birlikte geçitlerden bahçeye çıktı.

Ursula ya da John Hutchinston, hatta Anthony bile bakışlarındaki meydan okuma parıltısını tanıyamazdı, uysal mutfak hizmetçisinden cin gibi ve umursamaz bir şeye dönüşümü. Julian, "Ah, gerçek İkizler, diğer ikiz üstün geliyor" demiş olabilirdi ama Mote'taki hiç kimse hazır değildi, hele Stephen hiç. Acı bir şekilde Sör Thomas Wyatt'ın 'Celia ahlaksız ve güzel' şarkısını söylediği geceyi hatırladı.

Bütün masadakilerin önünden yürüyerek geçti ve neredeyse arsız bir dalgalanmayla Sör Christopher'a, Stephen'a ve Emma Allen'a reverans yaptı. "Daha erken gelirdim, leydim" dedi. "Ama hizmetçi kanadından di-

yarı çıkmamın yasak olduğunu düşünüyordum. Onurunuza verilen başka birçok satafatlı gün olsun!"

Emma baktı. Açık zengin altın rengi saçıyla, koyu renk kirpiklerinin arasındaki turkuaz gözleriyle bu kızda tanıdık bir şeyler vardı, yarı hatırladığı bir şey... Bu temiz, neredeyse ironik ses, bu aksan gerçekten Lincolnshire olabilir miydi? Emma'nın siyah kaşları birbirine yaklaştı, soğukça "Teşekkür ederim, kızım, çayıra gidip bir şeyler yiyebilirsin" dedi. Celia eğilip kalçalarını sallayarak kuleye doğru giderken Emma, Stephen'a döndü. "Ondan kurtulmak zorunda kalacağım, sanırım o biraz çapkın. Sizin düşünceniz nedir, Keşiş Stephen?"

Stephen cevap veremedi, boğazı arzu ve kavrayışla tıkanmıştı.

Christopher kibarca, "Fevkalade güzel, ama çapkın görünmüyor, öyle demezdim..." dedi.

Emma kocasına onu susturmak için yeterli olan rahatsız olmuş bir bakış attı ve kutlamanın geri kalanı boyunca, önce Sör Christopher'ın sonra da Larkin'in kendisini yönetmesine izin verdiği danslar boyunca da Celia'nın farkındaydı. Hiçbiri bilmese de kuru otlar ve ateş yanmıştı.

Celia marangozla ve iki seyis yamağıyla dans etti. Dickon yanına yaklaşmadı. Açgözlü bir şekilde yedi ve içti. Bu gece günlerdir hiç olmadığı kadar açtı. Mote saati sekizi vurduğunda çayırdan kayıp gitti ve bilerek köprünün yanında sessizce duran Stephen'ın yanından geçti, onun yüzüne baktı.

"Aşkım..." diye fısıldadı. "Bu gece sana geleceğim. Kapıyı açık bırak."

Stephen kızardı ve konuşmaya başladı, ne olduğunu bilmediğini söyleyecekti, ama Celia bahçeyi geçerek gitmişti.

Celia'nın sesi, Alice ve oda hizmetçisi sallanarak geldiklerinde yumru yumru yataklarında belirgin bir şekilde uykulu geliyordu. Öyle görünüyordu ki Leydi Allen kesin bir emirle dokuzda eğlencelerini kısa kesmişti, iki kız da gücenmişti.

"Geçen yıl gece yarısına kadar eğlenmemize izin vermişti" dedi oda hizmetçisi. "Ve tam da demirciyle dans edecektim."

"Üzücü" diye katıldı geçen yıl Mote'ta olmayan Alice. "Yine de karnımız doydu ve ne yapacağını söylemek zor. Penhurst'te açık bir yer olabileceğini duydum. Onun için çıkmayı düşünüyorum!" Esnedi ve kıyafetlerini bir köşeye atıp yatağa girdi.

Celia kımıldanıp karşıdan homurdanmanın akıllıca olacağına karar verdi, "Sessiz olun, yorgunum."

Alice kıkırdadı. "Dans ederken yorgun görünmüyordun, bütün çocuklar seni gözlüyordu, ama tabii ki senin asıl çocuk orada değildi, zavallı kız. gücunu kaybettin o yuzden."

"Evet, bu doğru..." dedi Celia ve yatağın kendisinden taraftaki ucuna çekildi. Diğer ikisi çatırdayan saman minderin üzerine kıvrılıp yatarken o da sabit bir şekilde yattı. Artık ahenkli bir şekilde horluyorlardı, Celia da dikkatlice yataktan kaydı.

Camdan dışarı bakınca küçülen bir ayın turuncu dilimini görebiliyordu ve Mote'un etrafındaki gölgelerde inip çıkan tepeleri.

Ursula'dan kalan, en sevdiği gömleğini saklamıştı. İthal kumaştan yapılmıştı, o kadar eski ve hassastı ki bir sargı bezi kadar yumuşaktı ve üzerine az ışıkta siyah görünen ve baldırlarına kadar örten mantosunu geçirdi. Şapkasını kafasına çekti. Kızlar, Celia tavan arasından kayıp giderken ve ağırlığını vermeden önce hepsini deneyerek tahta merdivenlerden inerken dönmediler bile. İkinci kata indi ve Solar'a ulaştı.

Genç gözleri loşluğa alıştı ve kullanılmayan şapele giden eğimin belirsiz şeklini görebiliyordu; dolayısıyla cumbalı odaya giden kapı solunda olmalıydı. Dikkatlice dinleyerek bekledi.

Ahırların oradan gelen bir köpek havlaması dışında bir ses yoktu. Ve sonra, bir süreliğine, fısıltılar duyduğunu düşündü, bir kadın sesi geldi arkasından, mutlu ve canlı. "Ve şimdi de" dedi. "Keşiş odasına ve Tudor şapeline gideceğiz. Bu şapel âdeta bir cevher gibi kıymetlidir. Bin beş yüz yirmi birde Sekizinci Henry döneminde inşa edilmiştir..."

Celia destek almak için elini kaplamalara uzattı. Tahta sıcak ve güven verici geldi. Hızlı soluyarak ona tutundu. Solar'da başka ses yoktu, eski malikânenin bu tarafında kaplamanın arkasındaki bir farenin hızlıca yürüyüşü dışında duyabileceği bir ses de yoktu. Fareler, eminim... Ya da belki hayaletler diye düşündü. Çocuk odasındaki zavallı İsabel ona zarar veremezdi ve Larkin'in bahsettiği "soğuk" oda bahçenin diğer tarafındaydı. Celia sadece bir saniye korkmuştu, sonra aşkı ve amacı onu yeniden ele geçirdi.

Emin bir şekilde Solar'dan uzun, cumbalı odaya ilerledi, ta ki sonunda bir kapının önünde durana kadar. Aralıktı, öyle olacağını tahmin ettiği gibi. İçeri girdi ve yavaşça kapattı.

Stephen karyolasının yanında duruyordu. İkisi de konuşmadı. Stephen kollarını açtı ve o da ona doğru gitti.

18

Emma Allen, Celia reveransları ve aşağılayıcı güzelliğiyle ortaya çıktıktan sonra kutlamadan zevk alamamıştı. Emma kızı izlemeyi bırakamıyordu ve Celia'nın Keşiş Stephen'ı durdurup belirgin bir şekilde onunla konuştuğu anı da kaçırmamıştı. Yüzündeki ifadeyi görmek için fazla uzaktaydı, ama daha önce hiç görmediği bir ifade olduğundan emindi. Ve Stephen'ın kibarca eğilişi... Şüphe çok korkunçtu ama Emma'nın tedirginliği ayakların yere vurması ve kemanların sesi ona dayanılmaz gelene kadar artmadı. Sör Christopher'ın karşı çıkmalarına rağmen şatafatlı günü sona erdiren emri verdi. "Ama hayatım, henüz erken... Hep daha geç saatlere kadar devam ederiz... Daha birayı bile bitirmediler... Tüm yıl bu günü bekliyorlar..."

"Yeterince eğlendim" dedi Emma ve Larkin'e herkesi evlerine göndermesini söyledi. "Dua etme ihtiyacı hissediyorum" dedi Emma. "Ve izin verirseniz mutlu olurum."

"Evet, tabii ki..." dedi kocası. "Nasıl istersen. Kötü hissetmiyorsun ya canım?" Endişeli konuşuyordu. Eşinin ruh hâllerini hiç anlamamıştı, son yıllarda gittikçe yabancılaştıklarını, daha az önceden kestirilebilir olduklarını da fark etmemişti. Ona düşkündü ve kendisine verdiği oğulla gurur duyuyordu. Aslında hâlinden memnun bir adamdı. Şövalyeliğin ona sunduğu yükselen mevkiden memnundu ve bunu Emma'nın kararlılığına borçlu olduğunu biliyordu.

Babasının Londralı bir kumaş satıcısı olarak oldukça zenginleşerek alabildiği İghtham Mote'a sahip olmak hoşuna gidiyordu. Christopher ev sahibinin geleneklerini devam ettirmek istiyordu, denedi de, ama asıl merakı mülkünün etrafında ufak tefek işlerle uğraşmaktı. Mandıraların, ahırların ve balık gölünün altındaki barajın yanı sıra şerbetçi otu yetiştiriciliğindeki başarı gibi konular günlerini dolduruyordu. Geceleri deliksiz uyuyordu. Elli yaşlarında dinç, dayanıklı bir adamdı ve eğer Emma'nın saçmalamalarını sorgularsa sempatiyle onun genç kızlığını ve Easebourne'daki manastırından çıkarılışını ve gerçek bir göreve rağmen

– çoğunlukla söylediği gibi - dolayısıyla acı çektiği dinsel ilkelerden çıkarılışını düşünürdü.

Christopher muzisyenler de ayrılınca mutlu bir şekilde yatağa gitti ve Mote yeniden sessizliğe gömüldü.

Emma gitmemişti. Bir süre bahçede gezindi, sonra şapele gitti. Tabii ki boştu. Mihraptaki iki mum sabit bir ışık yayıyordu. İbadethanenin lambası haçın üzerinde küçük kırmızı bir göz gibi yanıyordu.

Emma diz çöktü, ancak kulakları bir süre sonra duyulan yavaş hareketlerle uyarıldı, ayak sesleri, mihrabın arkasındaki rahip çıkışında kendisinden bir iki metre kadar bile uzak değildi. Birkaç dakika daha bekledi, sonra sinsice kalktı. Yavaş yavaş Keşiş Stephen'ın kapısına doğru gitti. Yatak odasının kapısını dinledi. Ona içeride fısıltılar varmış gibi gelmişti. Kapıyı birazcık açtı ve Stephen'ın sesini duydu. "Aşkım, buradan ayrılacağız ve Fransa'ya kaçacağız."

Stephen'ın odası Bakire resminin önündeki bir adak mumuyla hafifçe aydınlatılıyordu; Emma yatakta birbirine dolanmış çıplak bacaklar görüyordu. Saman dağıtılmış zemine düşen uzun parıltılı saç bukleleri görüyordu. Sessizce geri gitti.

Celia kafasını Stephen'ın omzunun üzerinden uzattı. "Kapı açık..." diye fısıldadı. "Bir yüz gördüm."

"Hayır, sevgilim." Onu saklamak için aşağı çekti. "Bu kapı sürgülenmezse asla kapanmaz. Orada hiç kimse yok."

"Korktum..." diye fısıldadı göğsünün arkasına saklanarak.

"Gerek yok..." dedi Stephen. "Herkes uyuyor. Yarın gitmiş olacağız, Londra'ya. Yakında Fransa'ya doğru yola çıkacak bir gemi var... Belki Üstat Julian bize yardım eder ya da birini düşüneceğim..."

"Yüzüğüm var..." dedi Celia. "Zavallı Sör John'un yüzüğü, ama onu bana verdi, benim. Stephen onu al! Bu aramızda bir... Bir çeşit evlilik yapar, onu satmak zorunda kalmadan önce."

Yüzüğü biraz zorlanarak da olsa Stephen'ın küçük parmağına taktı.

"Peki, ben sana ne verebilirim, aşkım?" Sesi pürüzlüydü, gözlerinde yaş vardı.

"Bana içimdeki bebeği verdin. Artık inanıyor musun?"

"Evet..." diye fısıldadı. "Benim çocuğum... Benim zavallı çocuğum. Her şeye kadir Tanrı, ama keşke Tom olsaydım - geniş tarlaların toprak sahibi Medfield... Ama bir işim olduğunu düşünüyordum... Bir işim vardı..."

Adak mumu titredi ve Celia yatağa oturdu.

"Aramızda hep bu mu olacak. Stephen? Bütün doğanı benim için değiştiremez misin? Ve ben sana su cadılarının iksirini içirdim. Üstat Julian bunun ahlaksızca olduğunu söyledi. Senin için yapılmamıştı."

"Şşşt..." dedi. "Boşuna konuşuyorsun." Yavaşça yumuşak, sıcak kalçasına dokundu. Onu öptü ve Celia geri çekildi.

"Bir şey bizi cezalandıracak" dedi alçak, ölü bir sesle.

"Bunları söylemem anlamsızdı, artık öyle düşünmüyorum."

Göğüslerini öptü. "Aptalım, şşş. Sabah, ilk ayinden sonra, ben her zamanki gibi kayınlara gittiğimde sen de takip edeceksin. Kısa sürede Londra'da oluruz ve bizi orada asla bulamazlar, aramazlar bile."

"Evet" dedi. "Biliyorum." Üzerine eğildi ve hafifçe dudağından öptü. Acılı bir şekilde iç çekti. "Hoşça kal!" diye fısıldadı.

Giderken Stephen arkasına dönmedi; Bakire'nin mumu eriyip sönene kadar uyuklayarak uzandı. Resminin olduğu karanlık kareye baktı ve döndü. Yoluna karar verip ağırlıkla dolu olarak hemen uyudu.

Celia artık gizlenmeden cumbalı odaya geri döndü.

Şaşırmadan karşısına üç kişinin çıktığı Solar'da bir ışık olduğunu gördü. Duraksadı, mantosuna sıkıca sarındı. Orada yanında Larkin ve Dickon'la Emma Allen duruyordu.

"İşte keşişin fahişesi!" dedi Emma zafer kazanmış edasıyla. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz."

İki adam ağızlarını açarak duruyorlardı. Kâhya hafif ağlamaklı bir ses çıkardı. Dickon, "Ah-h!" dedi ve dudaklarını yaladı. Ama hareket etmediler.

"Adam başına beş altın, beyler!" dedi Emma.

Hâlâ hareket etmiyorlardı, ikisi de kapıda sessizce duran Celia'ya bakıyorlardı.

"Pekâlâ, ödlekler!" diye bağırdı Emma, siyah gözleri bir sağa baktı, bir sola, boğazından ve ciğerinden alçak bir hayvan sesi çıkardı.

Elleri Celia'nın boynuna dolandı ve sıkarak çevirdi.

Ertesi gün Stephen, ilk ayinden sonra kayınların olduğu yere gitti ve aile ayini zamanına kadar bekledi. Sıkıntılıydı ama Celia gelmediği için de kısmen rahatlamıştı. Nemli bir sabahın soğuk, gri ışığında planının uygulanamazlığı açıkça görülüyordu. Biraz daha beklemeleri gerektiğini düşündü.

Başrahibe danışmak uygun ve doğru olurdu ve onu güçlü Katolik ailelerin arasında bulabileceğinden emindi. Biri iyi, yaşlı adama sığınak vermiştir. Bu önemli adımı atmadan önce üstüne sorması gerektiğini hissetti, bundan önce atılmış olsa da. Feckenham oldukça rahatsız edilmiş olacaktı ama İngiltere'nin değişen şartlarını anlıyordu ve adildi. Stephen aynı zamanda tavsiye verebilecek olan Üstat Julian'ı da düşünüyordu. Leydi Magdalen'in güvenli bir şekilde bir erkek çocuk dünyaya getirdiği ve Philip adıyla vaftiz edildiği -eski Kralın adına- haberleri ulaştığından, doktor şimdiye kadar Cowdray'den ayrılmış olmalıydı. Stephen, Celia'nın parmağına taktığı ametist kalpli yüzüğe uzun süre baktı ve onun muhtemel fiyatından haberdar olsa da Fransa'ya geçişlerini sağlayacak ve onları uzun süre destekleyecek kadar değildi. Başka yollar bulunmalıydı.

Bu sabah rahiplik görevlerini sakinlikle ve hassasiyetle yaptı. Leydi Allen'ın ayine gelmemesine şaşırmadı. Sör Christopher oradaydı ve eşinin tüm şatafatlı kutlamalar yüzünden yorgun, yatakta bir şekilde iyileşiyor olduğunu söyledi. Dolayısıyla ne öğle yemeği ne de akşam yemeğinde masalarını onurlandırdı. Kâhya da gelmedi. Stephen'a, Dickon servis yaparken sağa sola tedirgin bakışlar atıyormuş gibi gelmişti ama bunun üzerinde de pek durmadı. Bütün ev önceki günkü eğlenceden dolayı dağılmıştı. Bol bol biftek ve bayat ekmek yediler.

Ama akşam Stephen'ın belirsizlik durumu geçmeye başlamıştı. Celia'nın sağduyu gösterip kendini dizginlediğini düşünmeyi bıraktı ve onu görme isteği duymaya başladı. İsteği saat dokuzda öyle artmıştı ki sebepsiz yere hizmetçiler kanadına gitti ve çocuk odalarının hizmetçisi Alice'i kızgın bir şekilde tabakları çarparken buldu.

"Evet, keşiş?" dedi eğilerek.

"Ben... Merak ediyordum da..." Celia'nın kullandığı ismi hatırlayamıyordu, "Yeni mutfak hizmetçisi nerede acaba? Bu sabah onu ayinde göremedim."

"Ah, o mu?" dedi Alice. "Sanırım gitti. Ivy Hatch'de yanıp tutuştuğu bir sevgilisi vardı. Aklı havada olsa da tatmin edici bir hizmetçiydi. Bizi elemansız bıraktı, yoksa aşçıya yardım etmek zorunda kalmayacaktım."

"Anlıyorum..." dedi Stephen. Şiddetli bir sancı hissetti. "Ivy Hatch'de bir âşığı mı varmış?" Siyah kalın kaşları Mote'ta tembellikle ilgili bir sürü sıkıntı olduğunu düşünen Alice'in gücüne gidecek bir şekilde çatılarak birbirine yaklaştı.

"Neden olmasın?" dedi, bir tabağı taş lavaboya çarparak. "O genç ve cekici. bu tamamen doğal ve bu evden gelecek Michealmas'ta ayrılıyorum. Kendime daha uygun bir yer bulacağım, korkum yok. Michealmas'tan sonra bağlı değilim."

"Sanmıyorum..." dedi Stephen. "Emin misin, mutfak hizmetçisinin gittiğinden? Yorulmuş ve yatmaya gitmiş olabilir."

Alice kafasını salladı, kızaran yüzünde boş bir ifade vardı. Meraklılarla pek uyuşamazdı, rahipler olsa bile. "Belki öyledir, belki değil" dedi. "Ve şüphesiz günah çıkarmaya geldiğinde duyacaksın, tabii eğer gelirse."

Stephen bulaşıkhaneden çıktı ve küçük mutfak bahçesine yürüdü. Hendeğin üzerinden geçen köprüye geri gitti. Kayınlara giden patikada amaçsızca yürüdü.

Gökyüzü yağmurlu günün ardından temizlenmişti. Yıldızlara baktı ve hilal şeklindeki aya, gümüş ve uzak. Karanlık, ıslak ağaçlıklar son derece sessiz ve sakindi. Yarın diye düşündü, yarın burada olacak. Ivy Hatch'de birisi yok, bunu diğer hizmetçiyi susturmak için söylemişti. Uyuyordu ya da anlaştığımız gibi eşyalarını hazırlıyordu.

Sonra, aniden, ağaçların altında dururken, birlikte uzandıkları yosunlu kıyının yakınlarında, dehşet verici bir şüpheye kapıldı; ziller gibi birbirine çarptı ve çınladı ve çocukluğundan Manastır Savaşı'ndan bir anısını uyandırdı. Uzun zaman önceki bir Paskalya öncesi Perşembe gününde; hizmet, Tenebrae, keşişler saf, tutkusuz bir şekilde ilahileri ve ağıtları okurken birer birer sönen mumlar. Sonunda manastırda hiç ışık kalmadı ve Stephen yas tutarak -zaten kendini adamıştı- siyahlık için ağladı, efendimizin ihaneti ve ölümü için. İhanet. "*Ben* ihanet ettim..." diye yüksek sesle fısıldadı. "Peki ya *Celia*? Önemsenmeyen sözleriyle ne ima etmek istemişti? "Sana su cadısının iksirini verdim." Onu ele geçiren cadılık mıydı? Haçı dudaklarına götürdü sonra tekrar bıraktı. Ivy Hatch'de bir sevgili var mıydı? İmkânsız. Thomas Wyatt'ın ona şarkı söylemesini dinlerkenki görüntüsünün cazibesi, dün geceki şenlikteki görüntüsü; kışkırtıcı, dans eden, gülen, o köylülerle el ele. Onlardan biri Ivy Hatch'den miydi? Ahlaksız, baştan çıkarıcı; keşişler onu sık sık uyarmıştı. Hayır, ama bir kadın Celia'nın ona gösterdiğini düşündüğü aşkı yalandan gösterebilir miydi?

O benim çocuğum... Yalan söylemiyorsa öyle, başka yalanlar da söylemişti. Hiç olduğunu bilmediği bir kıskançlıkla delirmiş olarak durgun kayınların arasında ileri geri yürümeye başladı. Bir çobanpüskülü dalı cüppesine

takıldı ve dikenli yaprakları yakaladı, acıyla sevinerek, avucundan akan küçük kan damlalarını izleyerek, parlayan avucundaki siyah damlacıkları.

Stephen malikâneye geri döndüğünde Ağustos'un sekizinin gece yarısını geçmişti. Mote'un mutfak kapısı hâlâ açıktı, kâhya gece dolaşmasına çıkmış olsaydı kapalı olurdu. Stephen aydınlatılmamış geçitlerden el yordamıyla yolunu buldu, hizmetçilerin merdivenlerine tırmanıp Celia'nın tavan arasında olup olmadığını görmeye kararlıydı, açık kapı onun gizli dönüşünü sağlamak için hazırladığını gösterse de. Gizlice benim yanıma gelebildiyse, başkalarının yanına da gidebilir diye düşündü ve bugün neden beni görmeye gelmedi?

Arka merdivenlerin dibinde duraksadı, kızgın acısından irkilmişti. Salon'da garip bir gürültü vardı, sert, ritmik bir tokat sesi ve salon kapısının altından biraz ışık sızıyordu. Stephen nefesini tuttu. Bu saatte salonda hiç ses olmamalıydı, böyle bir sesi de hiç duymamıştı. Kapıyı açtı ve Emma Allen'ın masanın ucunda oturduğunu gördü, çenesi ellerine dayanmıştı, ondan tarafa bakıyordu. Alçak, köpüren bir sesle kahkaha atıyor gibi görünüyordu.

Stephen kapıda bakarak duruyordu. Salonda erkeklerin de olduğunu fark etmişti, yanan mumlar onları açıkça gösteriyordu. Kâhya Larkin şöminenin arkasındaydı. Bir mala tutan ve duvardaki oyuğa bir tuğla sokarak tokat gibi sesleri yapan Dickon'dı, sonra da harca batırıp sıvadı.

"Bu ne?" dedi Stephen, sesi istikrarlıydı. "Leydi Allen, kasanızı kapatmak için geç bir saat değil mi?"

Emma kahkahasını kesti. Gözleri yavaşça Stephen'ın üzerine odaklanırken iri yüzü sıkılgan bir hâl aldı. "Ve sizin için de dışarıda olmak için garip bir saat değil mi, sevgili keşiş, metresinizi mi arıyordunuz?"

Konuşması sözcükler arasında duraksamalar olsa da yeterince açıktı. "Neredeyse bitti, Dickon..." dedi. "Sadece iki, üç tuğla daha."

Dickon, Stephen'a dehşetle baktı. Malasını bıraktı.

Kâhya mırıldanmaya başlamıştı. "Bununla yapacak hiçbir şeyim yok, efendim... Zaten neredeyse ölecekti... Zavallı kız. Bilmiyordum... Zindandan taşıdığımızın ne olduğunu. Tamamen sarılmıştı. Tanrı ve Kutsal Bakire adına yemin ederim ki bilmiyordum."

Emma döndü ve kâhyaya hoş görülü bir bakış attı. "Tabii ki biliyordun, Dickon da biliyordu. Işıldayan cüppeler içindeki İsa'nın sizden keşişin fahişesini duvarla çevirmenizi istediğini biliyordunuz. Her zaman öyle yapı-

lır. Uzun zaman önce Easebourne'da manastırda üzerine tuğla örülmüş bir rahibe vardı. Belki Kral Richard'ın zamanında... Ve şimdi de doğru yoldan sapamayacaksınız canım!" dedi Stephen'a. "Burada Mote'ta birlikte geçinip gideceğiz."

Stephen onlara bir saniye daha baktı, sonra kendini oyuğa attı, tuğlaları ve ıslak harcı yıkıp, içeride ne olduğunu görene kadar büyük bir delik açarak ilerilere kadar süründü, kahverengi çuvala sarılmış olan şeye kadar.

"Onu durdurun..." diye bağırdı Emma. "Neredeyse ölmek üzere, ona dokunmamalı!" Daha konuşurken harekete geçti ve malayı yakalayıp Stephen'a onu sersemletecek kadar sert bir şekilde vurdu. Stephen, hasırların üzerine yüzükoyun düştü.

"Geri çekin onu!" dedi Emma hizmetçilere. "Yukarı yatağına götürün ve çarşaflarla bağlayın, sonra Dickon, geri gel ve işi bitir." Bir kese dolusu altını aldı ve önlerinde şıngırdattı. "Bunları unutmayın canlarım, birer lord gibi yaşayabilirsiniz, yaşayacaksınız da."

Dickon yerdeki rahibe baktı ve omuzlarından tuttu. "Nasıl isterseniz, leydim! Hadi, yaşlı geveze, bana yardım et."

Kâhya titredi, hırıltılı bir şekilde soludu ve yutkundu. "Efendi ne diyecek? Dolabın örüldüğünü gördüğünde ne diyecek?"

Emma'nın gözleri titreşti, bir anlık kızgınlık belirdi. Yanı başındaki kadehe uzandı ve onu boşalttı. "Fark etmeyecek, ona söylediğim her şeye inanır. O..." Durdu ve duvardaki deliğe baktı. "Bu doldurulmalı!" dedi şaşırmış bir sesle. "Orada sadece bir hizmetçi yok, şehvet düşkünü bir hizmetçi var..." Malayı aldı ve düşen tuğlalardan birini alıp harcı kendisi atmaya başladı.

Ertesi sabah Stephen hizmetçilerin ayininde görülmedi. Daha sonra onu günah çıkarma yerinin yanındaki şöminenin üzerindeki kirişten kırbacı boynuna dolanmış şekilde sallanırken gören Alice olmuştu.

Michealmas Günü'nde, 29 Eylül'de, Cowdray Kalesi'nde, Anthony İspanya'dan döndüğü için ve yeni oğlu Philip o gün vaftiz edileceği için görkemli bir bolluk içerisinde bir şölen yapıldı. Her kapının üzerinde papatya ve gül çelenkleri vardı. Yaldızlarla süslenmiş beyaz saten bir sancak, geyik başlı bayrağın üzerinde dalgalanıyordu.

Yüzlerce Michealmas kazı pişiriliyordu ve lezzetli kokusu, pişen elmalar ve her yere dökülen yeni ezilmiş otların kokusuna karışıyordu. Malikânenin

kendisinin dışında, Easebourne ve Midhurst köyleri daha önce hiç olmadığı kadar süslenmişti. Çelenkleri umursamayanların da en azından kapılarından sarmaşıklar sallanıyordu. Spread Eagle ve Angel'da sürekli müzik vardı. Sokaklarda şarkılar ve bahar dansları vardı. Zilciler de eğlenceli gürültüye el zilleriyle katıldılar ama kiliseden de çan sesleri geliyordu, bu kadar eğlencenin Protestan Kraliçeyi kızdırıp kızdırmayacağını merak edenler olsa da onu artık daha iyi tanıyan ve İspanya'daki kısa görevinde kendini temize çıkaran Anthony'nin öyle endişeleri yoktu. Elizabeth şöleni onaylamış, bebek Philip'e vaftiz hediyesi olarak yaldızlı bir kupa bile göndermişti.

Töreni gerçekleştirmek için Chichester'dan piskopos gelmişti; tüm bu ihtişam ve küçük erkek kardeşine gösterilen ilgiyi kıskanan genç Anthony bile somurtmayı bırakmış ve daha aristokrat konukların çocuklarıyla körebe oynamaya başlamıştı.

Yalnız Julian Cowdraylilerin genel sevincini paylaşmıyordu. Bebeğin doğumundan beri her gün İtalya'ya dönme planları üzerinde düşünüyordu. Ve her gün vazgeçiyordu. Magdalen'le ilgilendiği için dolgun bir ödül almıştı, alaycı bir şekilde varlığının gereksiz olduğunun farkında olsa da. Neredeyse acısız bir hızla doğum yaptı ve sağlıklı bir koyunda olduğundan daha az telaş vardı. Dikkatsizce vaftiz töreninde bulunması için davet edilmişti, o yüzden nadir olan bir vicdan sızlamasıyla bir yanığa lapa sürdü ve hane halkından birinin kesilen yerini dikti. Rutin kan alımlarını ise Midhurst hekimine bıraktı. Gittikçe daha çok sıkılıyordu ve morali bozuluyordu. Başka bir İngiliz kışının daha gelmesinden korkuyordu ama gidecek enerjisi yoktu. Sık eklem ağrılarından dolayı acıyı azaltan haşhaş suyu içiyordu.

Ağustos'un yedisinde tedavinin ardından gelen sıkıcı fantezilerle tamamen alakasız olan bir rüya görmüştü. Kendisini Celia'yla karanlık bir delikte bağlı, kaçmaya çabaladığını düşündüğü ve onun böğük sesiyle adını seslendiğini duyduğu boğucu bir kâbustu. Bu kâbusun dehşeti suç doluydu ve kalktıktan sonra bir süre daha devam etti.

Bir süre daha duygusuz rüya çılgınlığına daldı. Peder Stephen'ın İghtham Mote'ta Allenlarla birlikte olduğu söylense de muhtemelen keşişine doğru şehvet dolu bir takip için kaçtığından beri Celia'yı düşünmemişti, boğucu bir vicdan azabıyla neden rüyasında onu görmek zorundaydı ki, neredeyse onu isteyerek yanıltmış gibi? Celia, diye düşündü, sabırsızca sallanarak *-ragazza testarda-* iyi bir evliliği, onu seven arkadaşlarını söküp atan ve hatta cadılığa bulaşan, hepsinden öte aksi ve utanç

verici arzuya kapılan dediğim dedik bir kız. Ancak ihtimaller, Londra'da kendisine bir koruyucu bulduğu ve bir fahişe olarak kaçınılmaz kariyeri gibi görünen şeye başladığıydı. Ona bol şanslar diye düşündü ve kuru kuru güldü. Bu oyunu zevkine uyan değerli bir keşişi bir kenarda tutabileceği- ya da kardinalin metresi olabileceği -İtalya'da çok iyi yürütebilirdi. Celia'nın sebep olduğu hoş olmayan bir rüyanın verdiği kızgınlığın farkındaydı. Aynı şekilde, sonunda kalktığında doğruca mutfaklara gitti ve uşak Robin'i çağırdı. Delikanlı geldiğinde, Julian, "Leydi Hutchinson'ın aptal küçük köpeği, ona iyi bakıyor musun?" dedi.

"Evet, efendim." Robin önce korkmuş sonra da heyecanlanmış bir şekilde bakıyordu. "Leydim geliyor mu? Bir şey mi duydular?"

Julian kafasını salladı. "Ona düşkündün, değil mi?"

Çocuk kızardı. "Evet, efendim. Ve Taggle, onun da canı sıkılıyor. Dün gece o kadar çok inledi ki seyis onu dövmek istedi. Ama engel oldum. Efendi Farrier'in bile Taggle'a zarar vermesine müsaade etmem."

Julian, Robin'in omzuna vurdu. "Bir kalbin var" dedi bir iç çekişle. "Benimki soldu ve öldü."

Robin ona ağzı açık bakakaldı; Julian topuklarının üzerinde dönerek aniden çocuğu yalnız bıraktı.

O zamandan beri Julian'ın canını başka bir kâbus sıkmadı ve bir daha köpek hakkında soru sormadı. Gittikçe asık suratlı oluyordu ve hava güneşli ve sıcak olsa da günün kutlamalarını ters bir gözle izliyordu. Şapeldeki vaftiz töreni biter bitmez özel bir yerde güneşli bir sıra bulup uzanmak için gitti. Bugün hiç özel bir nokta yoktu. Malikânenin arazisi, çukur çayır, mızrak oyunu alanı, bitki bahçesi bile, hepsi kaynıyordu. Büyük kapının dışında dilenciler toplanmıştı, Lord Montagu'nun görevlileri tarafından dağıtılan cömert yardımlar -ekmek, biftek, bira ve vaftiz paraları- için Southampton ve Chichester kadar uzaktan bile gelmişlerdi. Paçavralara sarınmış yaşlı bir adamın boynunda devasa bir büyüme vardı, parlak kırmızıydı, atıyordu ve bir tabure topu boyutundaydı. "Ne tür bir tümör?" diye düşündü Julian, guatr için doğru bir yer değil, çıbana benzemiyor ama merakı hemen kıpırdanmaya başladı.

Dilencilerden yayılan pis koku daha önce sayısız kez kötü kokan ceset görmüş olan Julian'ı dehşete düşürmüştü. Yakında Büyük Geyik Salonu'nda başlayacak olan şölenin düşüncesi de onu dehşete düşürüyordu. Lordlar ve eşleri, şövalyeler ve kavalyeleri -ipekler, satenler, ka-

difeler, danteller- yeme, içme. Bir şekilde dilenci kalabalığından daha iyi kokuyorlardı ama her iki tarafa da yakınlık duymuyordu.

Bastonunu aldı ve kapıdan geçip yola doğru meşeli sokaktan yürürken ona dayandı. Su kulesinin yakınında güneşli olacağını bildiği ve kaleden uzak olduğu için boş olduğunu umduğu bir banka gidiyordu. Topallayarak yürürken rahatsız olup bir grup atlıya yol vermek için kenara çekildi ve onlardan biri dizginleri çekip ona seslenince şaşırdı. "Üstat Julian, Tanrı'ya şükür, iyi günler!"

Julian yukarı baktı ve Wat Farrier'in parıldayan küçük gözlerini tanıdı. Wat biraz sarhoştu. Midhurst'teki Spread Eagle'da kutlama yapıyordu.

"İyi günler Wat" diye cevapladı Julian ve duraksadı.

Ama Wat atından indi ve doktora yaklaştı. "Düşündüm de tam adamısınız. Bu öğleden sonra atlı mızrak oyunu düzenleyeceğim, efendimin emrettiği üzere – atlar için tuzaklar ayarlayacağım ve efendimi böyle bir günde kızdırmak istemiyorum, hiçbir şekilde. Doğru zamanı belirleyebilirsiniz."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Julian kaşlarını çatarak. "Hâlâ biraz varken güneşte tek başıma sessiz kalmak istiyorum."

"Evet, efendim, tabii ki." Wat acayiplikleri sorgulamazdı. "Efendime acı verse de bu küçük bir sorun, İspanya'da bile keşişe bir iki kez bahsetti." Wat İspanya'ya yaptığı kısa ziyaretinde efendisine eşlik etmişti.

"Keşiş mi? Ne keşişi?" Julian hiddetlenmişti. "Elin ayağın titriyor, git turnuvanı izle!"

Wat dostane bir şekilde kafasıyla onayladı. "Öyle yapacağım. Peder Stephen'dı keşiş tabii ki. Öldü, Huzur içinde yatsın." Wat istavroz çıkardı. "Kardeşi, Efendi Marsdon Eagle'da ve efendimin tavsiyesini istiyor. Doğu Sussex'ten geldi. Eminim vaftiz törenini bilmiyor."

Julian asasını kavradı, dizleri zayıflamıştı. Binlerce ölüm görmüştü, uzun zaman önce kendisininkini beklemişti, öyleyse neden Stephen'ın ölümü bir şok olmuştu ve beraberinde Celia'nın olduğu rüyadaki boğucu havayı geri getirmişti?

"Ne zaman öldü?" diye sordu Julian.

"Bilmiyorum. Geçen ay, sanırım. Efendi Marsdon çok fazla konuşmuyor ama şüpheli bir şeyler olduğunu hissediyorum. En azından çok ani oldu."

Julian dudaklarını sıktı, dizlerinin titremesi geçti. "Marsdon'u görsem iyi olacak" dedi ve güneşli sıraya üzgün bir bakış attı. "Atını alabilir miyim?"

"Tabii" dedi Wat. "İyi fikir. Naziktir ve koşmaktan yoruldu. Sizi kaldırayım... İşte!" Wat güçlü bir şekilde kaleye doğru yürüdü.

Julian da Midhurst'e doğru sürdü atı, bu tepkiyi merak ediyordu ve bu canını sıkmıştı.

Bir zamanlar tanıdık olan Spread Eagle'daki ahırın önünde inmesine yardım edecek ve ata bakacak bir seyis buldu. Ev sahibine sorduktan sonra Tom Marsdon'un barda, bir köşede dokunulmamış bir maşrapanın yanında sert bir yüzle tek başına oturuyor olduğunu gördü.

Julian orada bulunuşunu açıkladı ve Tom, "Evet, zavallı kardeşim geçen bahar Medfield'a geldiğinde sizden bahsetmişti. Sizce Lord Montagu'yu ne zaman görebilirim?" dedi.

"Ne için?" diye sordu Julian yeterince kibarca. "Eğer Peder Stephen öldüyse - ki buna çok üzüldüm - uzun zaman önce gömülmüş olmalı."

"Sorun da bu" dedi Tom. "Bütün Marsdonlarla birlikte Medfield'a gömülmedi, tabutu İghtham Mote'ta tutuyorlar ve baldızım Emma Allen onu bırakmıyor. Onu şapelde tutuyor. Sör Christopher bize haber verdiğinde Mote'a gittim, bir cenaze arabası da kiraladım ama tatmin olmadım. Emma beni görmek istemedi ve yaşlı Kit onun rahatsız edilmesini istemedi. Hasta olduğunu ve alttan alınması gerektiğini söyledi. Onların üzerinde yasayı kullanabilirim. İnanıyorum ama tam olarak bilmiyorum. Düşündüm de Lord Montagu, Kentli Lord Cobham'a bir şeyler yazabilir."

"Anlıyorum..." dedi Julian yavaşça. "Kardeşiniz neden ölmüş?"

Tom'un yüzü sertleşti, Stephen'ınkilere çok benzeyen ceylan gözleri daha da karamsarlaştı. "Christopher'ın da bildiğini sanmıyorum. Sadece beklenmediğini söyledi... Ama küçük Charles'a bakan bakıcı kızı hendekte kurbağa yakalarken gördüm. Ona sordum, bir çığlık attı ve cam gibi griye döndü, sonra isterik bir nöbet geldi. Doğru olmayan bir şeyler biliyordu, ben de biliyorum. Kalbim ağır ve eşim, Nan, çok ağlıyor ve rahatlayamayacak. Stephen'ın kız kardeşine din görevlisi olarak gitmesinden çok korkuyordu. Hâlâ da..." Ve bir gülümseme çabasıyla ekledi, "Kadınların düşüncelerinin pek anlamı yoktur. Nan de doğuracak. Bütün mesele bir şekilde yanlış ve kardeşimin uygun şekilde atalarının yanına gömülmesini istiyorum."

"Öyle olmalı..." dedi Julian. Teşhislerde ona çok yardımcı olan önsezi, uyuşuk karşı koyma duvarından çıkıp gitti. İghtham Mote'ta menopozdaki bir kadının bir tabuttan ayrılmayı aptalca reddetmesinden öte yanlış bir şeyler olduğundan emindi.

Hiç Celia diye bir kızdan bahsedildi mi ya da kardeşiniz ondan hiç bahsetti mi?" diye sordu Julian sessizce.

Tom gözlerini yumdu ve kaşlarını çattı. "Hayır, hiç öyle bir şey duymadım. Stephen'la ne işi olurdu ki? Stephen dindar bir rahipti, onunla gurur duyuyorduk. Hayatında hiçbir kız olamaz, İsa'nın Kanı adına olduğunu söyleyeni öldürürüm!" Kemikli yüzü hançerinin kabzasını tutarken kızarmıştı.

"Sakin, sakin" dedi Julian soluk bir gülümsemeyle geri adım atarak. "Beni kıyma yapma, dostum, sadece sordum."

Tom'un yüzü düzelmişti, boğumlu elleri ve gri sakalıyla, cılız ağırbaşlı doktora koyun gibi bakıyordu. "Biraz asabiyimdir" dedi özür dilercesine. "Marsdonlar gururludur, Normanların gelişinden önce aile kurulduğundan beri hiç lekelenmedi."

Julian başını eğdi. "Anlıyorum, Efendi Marsdon ve yarın sizin için Lord Montagu'ye yaklaşacağım."

Sessizce Tom'um teşekkürlerini kabul etti ve Cowdray'e döndü.

Ertesi sabah Anthony önceki günün eğlencelerinden kurtulana kadar bekledi ve onu bazı misafirleriyle geyik avına çıkmadan hemen önce manastır salonunda yakaladı.

"Bana bir iki dakikanızı ayırabilir misiniz, lordum?"

Anthony sabırsızlığını gizleyemezdi. Avcılar parkta koşan dört geyik olduğunu bildirmişlerdi, tazılar alçak sesle havlıyordu, atlar bekliyor ve borular çalıyordu. Aslında onu günlerdir görmeyince Üstat Julian'ın hâlâ Cowdray'de olduğunu unutmuştu. "Nedir?" dedi geniş omuzlarını yeni safir renkli kadife av kostümüne sokarak ve kuş tüylü şapkasını kafasına yerleştirerek. Kan sporunun dışında peşinden gidilecek başka sporlar da vardı. Fitz-Allenlar yanlarında ava katılacak, eşine az rastlanırlık çekicicilikte bir kuzen getirmişlerdi. Anthony, önceki gece Magdalen bebeğe bakmak için yukarı çıktığında birkaç öpücük almıştı.

"Peder Stephen lordum; o öldü."

Bir kapıcıya porsuk ağacından yapılmış bir sadak dolusu oku getirmesini işaret eden Anthony'nin eli indi ve bir süre sonra istavroz çıkardı. "Bu... bu nasıl olur?"

Julian ona kısaca Tom Marsdon'la olan konuşmasını anlattı.

"Sarsıcı..." dedi Anthony. "Gerçekten üzücü. Onlar için Ightham'da böyle davranmak bir veba olmuş olmalı. Dr. Langdale'dan bir ayin yapmasını isteyeceğim."

Magdalen yatak odasından çıkıp gelmişti. "Veba mı dediniz?" diye fısıldadı, kehribar gözleri yuvarlanmıştı. "Nerede?"

Uzerinde bir gecelik vardı. Avı umursamıyordu, gür kızıl saçı örulmüştü ve kıyafeti ise sütanneye rağmen bebeği kendisi beslemekte ısrar ettiği için süt lekeliydi. "*Cowdroy*'de değil, değil mi?" Dolgun yanakları beyazlamıştı.

Julian onu rahatlattı. "Veba olduğuna inanmıyorum, leydim."

"Peki, öyleyse..." dedi ve sallanan hizmetçilerden birinin uzattığı gümüş bardaktaki kahvaltı birasını kabul etti. "Bu üzücü bir haber. Kalması için yalvarıldığında efendimi terk etmemeliydi."

"Evet" dedi Anthony, borular tekrar kısık bir şekilde çaldığında ayağı yere vuruyordu. "Bana İspanya'da faydalı olabilirdi, ama bana hizmet edecek başka adamlar buldum... Ahh!" diye devam etti, Julian'ın kınayıcı bakışlarına cevap olarak "Sekretere Cobham'a birkaç satır yazmasını söyle. Ne söyleneceğini biliyorsun. Onu Marsdon kardeşe ver, ona yakında, bütün konuklar gittikten sonra bir ölü ayini yapılacağını söyle." Aceleyle salondan çıktı.

"*Si excellenzia, como vuole*" dedi Julian alçak sesle. Magdalen sözcükleri anlamadı ama acı bir alay içeren tonu yakaladı ve İtalyan doktorun gözlerindeki bakışı gördü.

"Söylenmediğiniz için teşekkür ederim" dedi soğuk bir şekilde. "Efendim ricanızı kabul etti... Ve eğer Cowdray'de mutlu değilseniz... Ah, değiştiniz, Üstat. Geçen hafta sizden küçük Mary'nin ayağına bakmanızı istemiştim... Ne ona geldiniz ne de duyduğuma göre uzun zamandır ayine geliyorsunuz." Magdalen'in Kuzeyli yüzü kızınca daha da sertleşiyordu. Kızgınlığı artık iyice anlaşılıyordu. Julian eve bir ölüm haberi getirmişti; Anthony'yi kınamak istiyor gibiydi. Ufak hizmetlerinin karşılığını iyi almış olsa da memnun değildi ve tembeldi.

Magdalen'e, Celia'nın ahlaksız davranışı-kaçışı ve zavallı Edwin Ratcliffe'e karşı olan utanç verici tutumu- sırasında Julian'ın varlığına ve Anthony ve Celia ile ilgili duyduğu rahatsızlığa kızmış olması daha az açık geliyordu.

Julian dudaklarını ısırdı ve bir süre gözlerini kapattı. "Artık bana katlanmak zorunda kalmayacaksınız, leydim" dedi. "Pişmanım... Pişmanım..." Sözlerini bitirmedi.

Magdalen, çıkarken kürklü doktor elbiselerinin altında hafifçe eğilen sırtına baktı. Aksamasını fark etti. Yaşlıydı. Bir anlık acıma yerini rahatla-

maya bıraktı. Doktoru hiçbir zaman fazla sevmemişti. Bebeğini görmek ve onu emzirmek için çocuk odasına gitti.

Bir hafta sonra Julian ve Tom Marsdon, İghtham Mote arazisine giren tepeyi indiler. Tom, Lord Cobham'dan bir emirle silahlanmıştı ve Ightham'da yeniden kiralanan cenaze arabası arkalarından geliyordu.

Hepsi hendeğin üzerindeki köprünün önünde sıraya geçtiler. Kapıcı isimlerini ve ne istediklerini sordu. Tom ilk ziyaretindeki düşmanca karşılanmayı bekliyordu yine ama hemen kabul edildiler.

Sör Christopher ve Leydi Allen yemekteydi ve kesinlikle Lord Cobham'ın gönderdiği birini kabul etmekten memnun olurlardı.

Julian eyerde geçen günler yüzünden gerilmiş olsa da aylardır olduğundan daha iyi hissediyordu kendini ve Tom da bu kasvetli görevde kendisine eşlik etmesine memnun olmuştu.

Bahçeyi geçtiler ve sadece Allenların ve Sör Christopher'ın Wrotham köyünden bizzat tuttuğu genç uzun boylu garson dışında kimsenin olmadığı salona girdiler. Dickon haftalar önce ortadan kaybolmuştu; Hasat Festivali kutlamalarından sonra Mote'ta çok kısa bir süre duran mutfak hizmetçisi de yok olmuştu. Şüphesiz birlikte gittiler, demişti Emma. Bunun üzerine kâhya Larkin uyumadığı zamanlarda homurdanmaya, ağlamaya ve kendisini kirletmeye başlamıştı. Demircininkinin yanında bir kulübeye kapatılmak zorunda kalmıştı ve sütçü kızlardan biri bakıyordu ona.

Peder Stephen'ın açıklanamayan ölümü ve Emma'nın günlerce huysuz bir şekilde yataktan çıkmayı ya da kilerden getirilen sert kokan içkiyi istemek dışında konuşmayı reddetmesi Christopher'ı yetkiyi eline almaya zorlamıştı. Şu anda yeni bir kâhya arıyordu ve hemen Londra'dan bir tane bekliyordu.

Ziyaretçileri olduğu için memnundu ve Emma'nın oldukça iyileşmesiyle rahatlamıştı. "Hoş geldiniz, yürekten hoş geldiniz, kardeşim Tom" dedi Marsdon'a iki adam içeri girerken. "Ve Doktor. Sizi biraz hatırlıyorum... King's Head'de, Kraliçe Mary'nin geçit töreninde değil miydi ve öncesinde Midhurst'te. Emma, canım, Üstat Julian'ı hatırladın mı, doktoru?"

"Evet..." dedi Emma. Siyah kadife giymişti ve çok fazla mücevher takmıştı. Fındıkları kırıyor ve sallanan eğri dişini acıttıkları için dikkatlice yiyordu. "Lütfen oturun" dedi ve garsona döndü. "Şarap getir."

"Sizi daha iyi gördüğüme sevindim" dedi Tom belirsizce. "Korkarım

pek de hoş olmayan bir iş için döndüm. Köprüde bir cenaze arabası bekliyor, Stephen'ın tabutu için. Lord Cobham'dan bir emrim var."

Christopher endişeyle eşine baktı ama o misafirleri karşıladığı aynı boş, yarı gülümseyen şekilde güldü. "Üzüldüm" dedi. "Emin olabilirsiniz. Lord Cobham'ın canını sıkmanıza gerek yoktu. Bu çok doğal canım, zavallı pederin Medfield'a gömülmesini istemeniz. Nan nasıl ve bebekler?"

Bu kadar mantıklı bir konuşma Tom'u hemen rahatlattı ama Julian, Emma'ya baktı ve hemen, gümüş bir aletle fındık kırarken kare, kaslı ellerindeki titremeyi gördü. Garip gözlerindeki göz bebeklerinin büyüdüğünü fark etti. Emma'nın onun odağı olduğunu düşünse de eski bir kötülüğün ortaya çıktığını hissetti.

Salon sıradandı -küçük elma odunları memnun bir şekilde yanıyordu- ekim gecesi soğuktu -oymalı meşe masa ve sıralar, iki yüksek sandalye, dolap, parlak boyalı duvar kâğıtları, ateşin yanındaki otlara kıvrılan tazı, tahtanın üzerinde kalaylı tabaklar ve kulplu sürahiler, gümüş tuzluk- çoğu varlıklı bir İngiliz malikânesinde bulunabilecek detaylar vardı.

Öyleyse ne yanlıştı? Bakışları salonun güney ucuna, girişin yanına yöneldi. Orada daha geniş, daha koyu sıvalı bir dikdörtgen vardı. Merakla kaşlarını çattı ve neşelenen ve iyi bir ev sahibi olmak isteyen Sör Christopher doktorun bakışını fark etti.

"Orada eşim kasasını saklıyor" diye açıkladı. "Yeni yapıldı ve salonu bozdu. Onu örtmek için Hollanda'dan bir duvar halısı sipariş ettim. Bugünlerde gelir, ama bilirsiniz Londra'dan buraya teslimatın ulaşması ne kadar uzun sürüyor."

"Onun kapatılmasını istemiyorum" dedi Emma. "Sana söyledim, Kit, gözüm onun üstünde olsun istiyorum."

"Ama hayatım" diye karşı çıktı eşi. "Onun Charles'ın mirası için iyi bir yer olacağını söylemiştin. Onu yeniden yıkmak saatler sürebilir, hiçbir hırsız denememeli. Güzel bir alet ama salon burada bir duvar halısıyla daha güzel görünecektir."

Emma, Tom'a baktı, sonra da Julian'a. Kocasına döndü. "Nasıl istersen" dedi ve başka bir fındığa uzandı.

Yemek devam etti, yemekler kötüydü. Christopher bunun için özür diledi, Julian şaşırmış ve endişeliydi, biçimsiz şüphelerine bir sebep bulamamıştı. Şarap geldi ve Julian tatlı çarpıcı içkinin içini ısıtmasına izin verdi. Geceyi orda geçirmeleri için davet edildiler ve doğal olarak ziyafet merak-

lısı olan Tom, önce Lord Montagu'ya, sonra da Lord Cobham'a gidip sonra da kendi doğal içtenliğine dönerek çok telaş yaptığını düşündü.

Kayın biraderinin, "Wrotham'dan tuttuğum çocuk keman çalabiliyor gibi görünüyor. Biraz neşeli şeyler yapsak?" demesi hoşuna gitmişti.

"Neden olmasın" dedi Emma. "Ama çok fazla eğlence de zavallı peder şapelde yatarken uygun olmaz. Gençliğinin baharında devrilmiş, onu bir kriz almış gibi. Marsdonlarda krizden ölen var mı, canım?" diye sordu Tom'a.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Tom endişeli görünüyordu ve Julian'a döndü. "Bu aileden gelir mi, Doktor?"

"Nadiren" diye cevapladı Julian yavaşça. "Ruh hâlindeki bozukluklar felce sebep olabilir ya da hatta yıldızların kötü karşılaşmaları; eğer Satürn, Mars'tan üç kat büyükse..." Durdu. O anda, Stephen'ın ölümüne mantıklı bir açıklama getirmeye çalışırken, hayal gücü ve düşüncenin oldukça fazla gereksiz endişe uyandırdığı konusunda Tom'a katıldı, aniden emin oldu. Salonda ölüm vardı, cinayet işlenmişti ve orada oturan kendini beğenmiş, ikna edici kadın hepsini kandırıyordu.

"Eski bilmece şarkıyı söyleyelim" dedi Emma bir kaba tükürerek. Hepimiz onu çok sevdiğimi biliyoruz. Kemanını al" dedi uşağa. Geri döndüğünde boğuk, kulak tırmalayıcı sesiyle şarkıya başladı. "Aşkımı çekirdeği olmayan bir vişneye verdim, aşkımı kemikleri olmayan bir tavuğa verdim..."

Julian söylemedi. Trajedinin ağırlığının onu ıslak bir pelerin gibi örttüğünü hissetti ve aynı zamanda onu anlamaya çalışmanın beyhudeliğini. Giden şey geri getirilemezdi ve hatta bilinemezdi. Kadın elleri seğrirken ve yüzüklerinde mücevherler parıldarken kurnazca aptal bilmece şarkısını söylüyordu. Kötüydü ama cezasız kalacaktı. Hristiyanların çoğu kendilerini öyle olmadığına ikna etmeye çalışsa da Şeytan genelde kazanırdı. Julian'ın bakışları yine duvardaki koyu renkli sıvaya döndü. Oradan, tuğlaların ve harcın koyuluğundan daha koyu bir siyahlık yayılıyordu ve o bakarken bile siyahlığın merkezinden yumuşak bir sarı ışık parlıyordu. Ortasında Nanak'ın yüzü göründü. Adamın kurbağa gibi yüzünü daha önce yıllar önce Padua'da görmüştü. Julian sakin, ağır göz kapakları olan gözlerini, safran renkli göz bebeklerini gördü. Hem merhamet hem de sitem vardı adamın bakışlarında.

Julian içinden "*Lascia!*" dedi ona. Beni rahat bırak! Bu kargaşadan sıkıldım, israftan, beladan sıkıldım. Ne yapmamı istiyorsun?

Halüsinasyon kayboldu. Haşhaş suyu ve şarap yüzündendi ve de günler-

dir ata binmekten. Buradaki insanlar benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Üşüyorum. Ve aslında bir sıtma ateşiyle titremeye başlamıştı. Nemden dolayı diye düşündü, soğuk nem ve bu sefil ülkenin sıtma nöbetleri.

Emma ve iki adam bilmece şarkıyı bitirmişlerdi, sonra Tom bastırılamaz bir şekilde bağırdı. "Ama ben daha iyi bir bilmece şarkı biliyorum. Bu kadar kasvete gerek yok, bu Nan'i hep güldürür." Neşeli bariton sesiyle bağırmaya başladı:

"Kafası kel bir rahip nedir? Boynuzlanmış bir kocayı dövmek için midir?
Burnunun dibindeki görmeyen bir silah nedir ve bir hizmetçinin bağrındaki göğüsler?
Neşeli bir davul eşliğinde, neşeli bir davul eşliğinde."

Emma sandalyesini geriye itti ve kalktı. "Yeterli, Tom! Evimde namussuzluğa izin vermem, kendini kaybediyorsun!"

Tom hemen oturdu. Emma'nın soğuk bir şekilde kabul ettiği bir özür diledi homurdanarak. Parti dağıldı ve Tom, oldukça yumuşamış olarak, mumlarla korunan Stephen'ın tabutunun yanında dua etmek içim şapele gitti.

Emma şapele çok daha sonra gitti, herkes yattıktan sonra. Üst katın geçitleri boyunca elinde bir şamdan tutuyordu, alev titredi ve söndü, ama sallanan eli onu esintilerden korumak için kapanınca yeniden yandı. Kararlılığın yerleştiği ağır yüzünde oynaştı, ama gevşek ağzı köşelerde bir palyaçonun maskesi gibi düşüyordu.

Şapelde tabutun durduğu yere gitti ve elini tabutun üzerine koydu. "Evet..." dedi ona. "Bana tehlike getirdin, sadakatsiz keşiş. Beni böyle bırakıp gitmenden memnun değilim. Mote'a tehdit getirdin."

Mumu dikkatlice kürsüye koydu ve gülmeye başlayana ve yanaklarının rengi geri gelene kadar tabutun meşe kapağına vurdu. "Lanet olsun sana..." dedi yavaşça ve hoşnut bir şekilde iç çekti. Lanetleri gereksizdi, günahkâr ruhu büyük suçunun cezasını çekecekti, asla rahata eremeyecekti. Tabuttan soluk yozlaşmışlık belirtileri geliyordu.

"Hah!" dedi. "Artık kokuşuyorsun ve seni istemiyorum. Keşke seni hiç tanımasaydım." Döndü ve şamdanı aldı. "Ama senin sürtüğünün üzerinden gözümü ayırmayacağım..." Ve ekledi. "Kaçamayacak!"

Emma geçitlerden geçip odasına geri döndü. Dikkatlice siyah kadife cüppesini çıkardı. "Artık daha fazla yas tutar gibi giyinmeyeceğim" diye

mırıldandı ve geceliğini giyip uyuyan kocasının yanına yattı.

Ertesi sabah erkenden Medfieldlılar Sussex'e doğru yola çıktı. Emma aşağı inmedi ama adamlar tabutu cenaze arabasına çıkarırken Sör Christopher, Tom'a "Emma bu yüzüğü almanızı istiyor. Stephen'ın küçük parmağında bulunmuş gibi duruyor, sizin almanız gerektiğini söyledi" dedi.

İki altın elin kalp şeklindeki ametist taşı tuttuğu bir yüzüktü. Tom tamamen yatışmıştı ve bu sefer amacına kolayca ulaşmıştı, yüzüğü sıcak bir memnuniyetle aldı. Ailesiyle birlikte evde olmayı arzuluyordu ve yakında en az Mote kadar etkileyici olacak malikânesinin işlerine dönmeyi.

"Bak, Doktor." Yüzüğü Julian'a uzattı. "Güzel bir taş, bunun Stephen'a nasıl geldiğini merak ediyorum, onun böyle bir mücevher taşıması garip. Sanırım Lewes'teki altıncıya göndereceğim, üzerine armamızın ve mottomuzun kazınması için, Nan zavallı kardeşimizin anısına bunu takmaktan memnun olacaktır, hem o güzel süsleri sever."

Julian, Tom'un nasırlı elindeki yüzüğe baktı. Ne olduğunu biliyordu, Celia'nın evlilik yüzüğü, beş yıl önce Sör Hutchinson'ın Southwark Manastırı'nda onun eline taktığı yüzük, altı ay önce Cowdray'de elinde olan yüzük.

"Eminim Bayan Marsdon memnun olacaktır" dedi Julian ve zorlu ata binme işine döndü. Kesinlikle bir nöbete tutulmuştu; bütün gece üşüme ve yanma, eklemlerindeki bildik ağrıların yanı sıra kemiklerinde ağrılar. Ata binmek için pek uygun değildi ama hiçbir şey onu bir gece daha Mote'ta kalmaya zorlayamazdı ve durumunu gizlemeye çalıştı. Yola çıktıklarında tek başına doğuya gitmek istiyordu, Seven Oaks'ta bir han olmalıydı. Oraya kadar beraber ve dinlen... Dinlen... Unut...

Sör Christopher hendeğin üzerindeki köprüde titizlikle duruyordu, eli göğsünde, açık başı cenaze arabası ve içindekilere saygıyla eğilmişti. Kortej, çalışmayanların etrafına dizilip dört siyah ata ve dizginlerine takılmış siyah deve kuşu tüylerine bakarak mırıldandıkları yoldan aşağı indi. Ağızları açık bir hâlde cenaze arabası önlerinden geçerken istavroz çıkardılar. "Tanrı ruhunu şad etsin!" dedi birkaçı ama çoğu yüzde hevesli bir merak vardı. Bakıcı Alice'in rahibin cesedini bulduğu biliniyordu, onun hakkında konuşmasa da davranışlarda varsayıma sebep oluyordu. Kız Mote'ta kaldığı kısa süre içerisinde belirgin bir şekilde korkmuştu, sinmişti.

Ana yola çıkacakları Ivy Hatch'e doğru tırmanmak için gölün yanındaki kapıdan geçide döndüler ve Tom bir ağacın kökünde oturup ekmek ve

bal yiyen yaşlı bir adam tarafından durduruldu. Çabucak geldi ve Tom'un ayaklarını çekiştirdi.

"İçeride o mu var?" Kemikli eliyle cenaze arabasını işaret etti. "Zavallı hizmetçi kız, onu duvardan çıkardınız mı?"

Tom atından aşağı baktı, keçe gibi gri saçları ve ona bakan süt beyazı gözleri gördü. "Hayır, hayır ihtiyar!" dedi kibar ama canlı bir şekilde. "Bu, kardeşim Stephen Marsdon'un bedeni, eve götürüyorum."

"Ben yapmadım biliyorsunuz!" dedi yaşlı adam ciddiyetle. "Leydim yaptı, bundan bahsetmeyeceğime yemin ettim, bahsetmedim de. Eski zindandan ne getirdiğimizi bilmiyordum, neredeyse nefes almıyordu da, leydim yaptı."

Tom kızmış gibi bir ses çıkardı, arkasında Julian ise kılıcının kabzasını kavradı.

"Dizginlerimi bırak ihtiyar!" dedi, çünkü şimdi de onları tutmuştu yaşlı adam. "Yerine geri dön, hızlanmamız lazım."

Yaşlı adam kafasını salladı ve daha sıkı tuttu. "Ben Kâhya Larkin'im" dedi kızgınlıkla. "Onu eve götürmek için geldiğinizden sadece benim yapmadığımı bilmenizi istiyorum. Asla yapmazdım, rahibin fahişesi bile olsa."

Tom baktı. Julian onun boynundaki kızıl alevi gördü.

"Sen delisin" diye homurdandı Tom. "Sana bakan birileri olmalı burada." Larkin'in göğsüne hafif bir tekme attı. "Dizginleri bırak yoksa canını acıtırım!"

"Hamileydi de" dedi Larkin elini indirerek. "Böyle bir ahlaksızlık cezalandırılmalıydı. Leydim öyle dedi. Ama ben yapmadım, unutmayın, o gece zindandan tam olarak ne getirdiğimizi ve duvarın içine be koyduğumuzu bilmiyordum. Ama Hristiyan geleneklerine göre gömülüp ruhu huzur bulacağı için mutluyum. Cenaze arabasının onu almaya geldiğini gördüğümde de mutlu olmuştum."

"Tanrı'm, beynin ezilmiş yumurta gibi çürümüş, seni yaşlı bunak." Tom atını mahmuzladı ve ileri doğru gitti. Julian ise bir öküzden biraz daha hızlı bir şekilde devam etti.

Tepenin kenarında bekleyen Tom'a yetişti bir süre sonra. İki adam birbirlerinin gözlerine baktılar. Julian üzgün bir şekilde omuz silkti. Ve hiçbir şey söylemedi.

Yüzü hâlâ öfkeden kıpkırmızı olan Tom, "O çılgın adamın söylediklerini duydunuz mu?" diye bağırdı. "Çok kötü şeyler söyledi."

Julian yeniden omuz silkti. "Duydum, Efendi Marsdon. Ne istiyorsanız onu yapmalısınız..." Bir süre duraksadı. "Her şeyden öte adam bunamış sanırım." Tom'un anlamadığını gördü ve basitleştirdi. "Yaşlanmış ve boş konuşuyor. Sözlerine önem vermemenizi tavsiye ederim."

Tom bir süredir saygı duymaya başladığı İtalyan doktora sertçe baktı. "Evet, kesinlikle" dedi. "Yaşlılık... Boş konuşma hepsi..." Aşağıda çukurunda parlayan Mote'a baktı. Yeniden dizginleri vurdu atın boynuna. "Ivy Hatch'de bir taverna olacak, orada durup biraz yiyecek almalıyız, değil mi?"

"Nasıl isterseniz" dedi Julian. "Önümüzde uzun bir yol var, oldukça uzun bir yolculuk." Siyah tüylü atlar tepede hızlı hızlı soluyup hırıldarken durmuş olan cenaze arabasına baktı.

"Yine de..." diye de ekledi. "Kâhyanın söylediklerinde gerçeklik payı vardı."

Tom onu duydu ve geceleri tahta kepenklerin soğuğu ve korku dolu karanlığı dışarıda tutmak için kapandığı gibi zihnini kapattı. "Bu şerbetçi otları" dedi toplayıcıların çoktan şeritlere ayırdığı buruşmuş asmalarla dolu bir tarlaları işaret ederek. "Burada iyi yetişiyorlar. Onları Medfield'a ekmeyi düşünüyorum, toprak çok da farklı değil. Yemin ediyorum, bana para basarlar..."

"*Da vero*" dedi Julian. "Şimdi gelecekteki rahatımızı planlamalıyız ve endişenin hayatlarımıza girmesine izin vermemeliyiz."

Bölüm 3

1968

19

Londra Kliniği'ne yatırıldıktan sonraki ikinci Haziran gecesi saat on birde Sör Arthur Moore ağzı sıkı başhemşireyi ve hemşireleri hızla geçerek Celia Marsdon'un odasına gitti. Kapıya şiddetle vuruyordu. "Aç şunu Doktor Akananda! Bu saçmalık yeterince uzun sürdü!"

Kapının kilidinin açılma sesini duyunca rahatladı ve hemen kapıyı açtı ve sonra Hindu'nun yüzünün esmer teni altında gri bir ton aldığını görünce şaşırdı; yüzünde daha önce olmayan kırışıklıklar vardı; adam on yaş yaşlanmıştı.

"Tanrı'm, felaket görünüyorsun!" dedi Sör Arthur. "Hasta nasıl? Kahrolası hastane vızıldıyor. Bu saçmalıklara izin verdiğim için kendi kendime çok sinirlendim." Akananda kenara çekildi ve yatağı işaret etti.

Sör Arthur gidip ağzı açık bir şekilde Celia'ya baktı. "Tanrı beni kahretsin! Onu ayılttın ha?" Parmakları Celia'nın nabzı üzerinde ona doğru eğildi. Yavaş yavaş inip kalkan göğsü üzerine koydu elini. Yanağını çimdikledi ve kanın geri gidişini izledi. "Pekâlâ, yaşıyor" dedi. "Fakat *beyni* nasıl? Bu kataleptikleri bilemezsin."

"Zihni... Yavaş yavaş netleşecek" dedi Akananda. Yutkundu ve kendine sürahiden bir bardak su koydu. Sallanıyordu, yatağın parmaklıklarını tuttu ve koltuğa serildi. "Çok çabaladım" dedi hafifçe.

Sör Arthur meslektaşına aniden bir sempatiyle baktı. "Ne yaptığını bilmiyorum, Jiddu ama kadını ölümden döndürdün. İyi gösteri. *Bana* öğretmen gereken bir iki şey var." Güldü. "Gizli hapların mı var yoksa hipnotizma mı? Eskiden moda olanlar gün yüzüne çıkıyor. Bazen işe yarıyormuş gibi görünüyor. Bir sürü gizem, hatta tüm bilgilerimiz... Canlandırıcı bir içkiye ihtiyacın var, oğlum." Eşikte dolanan başhemşireye döndü. "Leydi Marsdon daha iyi... Dr. Akananda'ya biraz konyak getirin. Bunu hak ediyor."

"Hayır, teşekkürler, Arthur" dedi Akananda yavaşça. "Bir fincan *Hint* çayı istiyorum" diye ekledi hafifçe gülümseyerek. "Ona gelince..." İnce esmer eliyle Celia'yı gösteriyordu. "Yapılacak daha çok şey var, tıbbi olarak değil, hemen şimdi. Daha sonra H.C.G. testi yapabiliriz."

"*Ne*?" dedi Sör Arthur. "Kızın hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet!" dedi Akananda.

"Fakat annesi dedi ki..." Sör Arthur omzunu silkti. "Şey, doğal olarak titriyor, başımın etini yiyor ve kocasının virajı döndüğü Sussex'e ileri geri gidiyor, anlıyorum. Sırası gelmişken söyleyeyim, Bayan Taylor dışarıda bekliyor şu anda, saçma bir topluluk da. Drewton Düşesi, Sör Harry bir şey ve o 'acayip' İgor, zengin kadınların çılgına döndüğü kadın terzisi."

"Dolayısıyla..." diyordu Akananda, düşünceli bir şekilde. Başını arkaya yasladı ve içini çekti. "Hepsi de ona bir zamanlar yakındı. İgor'u pek beklemiyordum ama. Sanırım onu hâlâ kendi tarzında seven Simkin'di... Ve bu şeyler, açıkça göremiyoruz... Aşkın ve nefretin bağları... Karşılıklı etkileme... Telafiler..."

"Buraya bak, yaşlı delikanlı" dedi Sör Arthur kaşlarını çatarak. "İşini bitirdin. Çayını içtikten sonra eve git ve uyu. Yoksa sana sakinleştirici iğne yapacağım. Bundan sonrasını ben devralıyorum."

"Sakinleşeceğim" dedi Akananda. "Borçlu olduklarım için denge sağlamayı bitirdiğimde isterseniz ya da ilahî adalet başka bir yaşama yükseldiğinde."

Sör Arthur şaşırmış, endişeli bir bakış attı. Adam onun için anlam ifade etmiyordu. Neticede farklı bir ırk, yani pek fazla anlamı yoktu söylediklerinin ve her ne yaptıysa belli ki hastayı kurtarmıştı. Kırk sekiz saat önce kimse buna inanmazdı... Ona bak, kül gibiydi ama şimdi rengârenk ve sağlıklı bir bebek gibi uyuyor. "Hepsine lanet olsun!" dedi Sör Arthur, "Bu gerçekten bir mucize. Bunu yazmalısın, tabii ki de sana itimat kazandıracak. Ne yaptığını bilmesem de zor."

"Çok..." dedi Akananda. Yorgunluğu geçiyordu ve gözlerine bir espri ışıltısı dönüyordu. "Bir zamanlar bir Sufi olan Üstat'ım Nanak'ın yardımı ve rehberliği ile Celia Marsdon'un önceden Tudor zamanlarında yaşadığını ve benim de onunla olduğumu güç bela yazabilirsin."

Sör Arthur boğazını temizledi ve huzursuz bir şekilde yer değiştirdi. Gülmeye çalıştı fakat Akananda'da bir şey vardı. Duygularını etkileyen bir kesinlik, birleşen bir tarafsızlık. "Hayır" dedi, "Karım tüm bu ıvır zıvırla amatörce uğraşırdı ve tabii ki de sen buna yükseldin fakat ben görmüyorum, tıbbi olarak söylüyorum, hayır ben hiç görmüyorum."

"Belki de göreceksin bir gün..." dedi Akananda yumuşakça. "İyileşecek olmasına, geçmişinden kopmasına rağmen henüz bu son değil, diğerleri

için; telafi için, kurtarmak için."

Sör Arthur horuldadı. "Bunlar oldukça 'pi' hisler. Staffordshire'da bir vaiz vardı. Ben şapelde büyüdüm, unutmaya çalışmama rağmen... O da bu şekilde konuşurdu... Kurtulma ve kader."

"Gerçek genellikle evrenseldir" dedi Akananda. "Ve bazıları bulutlu olmasına rağmen pek çok farklı pencereye ışıldar. Arthur, Bayan Taylor'ı çağırmalıyız, zavallı leydi ve hemşirenin hastasına bakmayı ve odayı temizlemeyi beklediğini görebiliyorum."

"Elbette, evet" dedi diğer doktor minnettar bir şekilde metafiziği bırakarak. "Oda tuhaf kokuyor... Hava değil tabii ki de -çiçeksi bir koku varama başka bir şey. Hasta yine çıkarmaya mı başladı?"

Akananda kafasını salladı. "Vücut faaliyetleri normale döndü. Bayan Taylor'ı çağırt ve diğerlerinin şüphelerini gidermeye çalış! Bir süre daha onları görmemeli!"

Lily Taylor korkarak içeri girdi. Elini tutup "Artık sorun yok. İyileşecek" diyen Sör Arthur'a inanmaya cesaret edemiyordu. Fakat Lily, Celia'yı görünce -Celia çocukluğundaki gibi tatlı tatlı uyuyordu, bir eli yastığın altında kıvrılmıştı, diğeri tıpkı önceden küçük oyuncak ayısına sarılıp yattığı gibi çarşafın bir katına sarılmıştı- hıçkırıklara boğulmaktan kendini alamadı. Kızını yanağından öptü ve keçeleşmiş yapışkan buklelerini düzeltti.

Celia gözlerini açtı. "Ursula Teyze?" dedi. "Hasta mı oldum?"

"Hayır, hayır, hayatım" diye inledi Lily. "Ben senin annenim..."

Celia bunu düşündü ve kafasını salladı. "Evet, elbette... Hemen hemen öyleydin... Olmak istedin... Ve ben de, Cowdray'den beri. Sör John babamdı ve istediğini elde etti... Zenginlik. Biliyorsun ki 'gümüş' diyerek öldü fakat oğlu olmadı, sadece ben."

Lily, çekmeceli dolabın yanında çayını yudumlayan Akananda'ya endişeyle baktı; Akananda'nın gözleri sempatiyle gülümseyerek onunkilerle karşılaştı.

"O şey gibi görünüyor... Oh... Normal *görünüyor*" diye fısıldadı Lily. "Sanki çılgına dönmüş. Oh, Doktor, aklı iyi olacak mı?"

Kafasını salladı. "Hemen hemen geçişini yaptı."

"Neyden?" diye sordu Lily keskince.

"Geçmişten ve onun kötülüklerinden."

Mavi gözleri yorgunluktan bitkin görünen ve Akananda gibi iki gecedir uyumayan Lily'ye döndü. "Kötülük şimdi var! Demek istiyorum ki, sanırım

bebeğim en kötüsüyle başa çıktı ve umarım haklısınızdır. Fakat Richard..."

Akananda fincanını bıraktı. Kaşlarını çattı. "Evet. anlamak ve kefaret etmek için berbat bir Karması olan Sör Richard hâlâ var. Dinlendikten ve Tanrı'nın izniyle gücümü yeniden kazandıktan sonra yarın ona gideceğim."

Teşekkür ederim..." dedi Lily. "Anlamıyorum. Doktor olmanız ve insanlara yardım etmeniz haricinde bize neden yardım ettiğinizi anlamıyorum..."

"Genellikle" dedi Akananda hafif bir ses tonuyla. "Böyle yapmak için *yemin ederler.* Yeminler önemlidir, Bayan Taylor. Ben kendiminkinde dört yüz yıl önce oldukça başarısız oldum. En kötüsü hata fakat ruhumda daha iyisini biliyorum. Cehalete bazen göz yumulabilir. Biliyorsunuz ki o zaman sadece tek bir dilekle ölüp bitiyordum. Güneş, sıcak... Ve bunu elde ettim. Ben altmış iki yıl önce Madras'ta yeniden doğdum." Kederli bir gülüş attı.

"Oh, öyle mi?" dedi Lily boş gözlerle. Onu takip edemeyecek kadar bitkin ve yorgundu. Yatakta bir hareket varmış, el yordamıyla bir şey arıyormuş gibi sıçradı. Onu kendi ellerinin içine aldı ve parmaklarını sıkıca tuttuğunu hissetti. Lily küçük elin üzerine koydu yanağını ve hafif hafif ağlamaya başladı.

"Tudor İngiltere'sinden bahsetmiyorum; siz ikinizi hayal kırıklığına uğrattım" dedi Akananda fakat Lily onu duymuyordu. Dikkatle ikisine baktı ve kapıya gitti. Sesini yükseltti. "Bayan Taylor, içeriye almanızı istediğim bir hapla bir hemşire gönderiyorum. Bir süreliğine Celia ile kalabilirsiniz ama lütfen konuşmayın. Bırakın dinlensin."

Lily sessizce kafasını salladı.

Akananda'nın ertesi gün Medfield'a yaptığı ziyaret oldukça gecikmeliydi. Hastasına bakmak için klinikte durdu ve onu, annesinin getirdiği pembe saten bir sabahlığı giymiş, sığır eti suyu içerken gördü. Hemşire Kelly yatağının yanındaydı ve kocaman bir gülümsemeyle Akananda'yı selamladı.

"Oh, daha iyi hissediyoruz, Doktor! Bu öğleden sonra, belki de yarın bir iki adım atacağız, değil mi tatlım?"

Celia başını hafifçe sallayarak cılız bir gülümsemeyle onayladı. "Benim kafam hâlâ karışık... Öyle garip rüyalar gördüm ki, siz de vardınız Doktor, sanırım sadece bir sakalınız vardı." Yüzü buruştu, gri gözleri şaşkına dönmüştü. "Bir şey oldu, kötü bir şey..."

"Oh..." dedi hemşire hemen. "Herkes kâbus görür. Suyunu bitir tatlım ve biraz tatlından ye."

Akananda onu iyice incelerken Celia itaatkâr bir şekilde et suyunu içti. Suratını küçük karanlık bir kapak gibi kaplayan elektrot yapışkanının çoğunu saçından temizlemişlerdi. Oldukça soluk cildi altındaki rengi iyiydi fakat gri gözlerinin etrafındaki kaslarda hâlâ zorlama izleri vardı ve kemikleri uzun bir oruç sonrasında görülmesi doğal olduğu gibi biraz sivriydi. Tatlı küçük bir yüz fakat hâlâ tüm ayrıntılarına kadar hatırladığı Celia de Bohun'un cezbedici gül rengini ve altın güzelliğini taşımıyordu. Bu *yüz* erkekleri tutuşturamaz ya da sahibini ahlaksızlığa ve yok olmaya sürükleyemezdi.

Medfield'daki geceyi düşünüyordu. Lord, sadece dört gün önce... Celia'nın aniden diğeriyle birleştiği gün gösterdiği vahşi kıvılcım... Harry ile birlikte bahçede dünyayı umursamazca ortadan kaybolmasını, meydan okuyuşunu düşünüyordu. Harry Jones'un bir zamanlar Anthony Browne, Lord Montagu olduğuna inanmak zordu ama Akananda böyle düşünüyordu. Fakat eğer Karma yasası temiz bir şekilde açıklanabilseydi Lord Montagu'nun geri kalan yaşamında ne olduğunu merak ederdi, ruh bu sefer yerleşmek için kendini zamparalığa adamış ve sadece savaş yılları konusunda etkili ve güzel konuşan oldukça sıradan bir adamı seçmişti. Onun konumunda, din, Katoliklik, muhtemelen derin bir inanç olmadığından sürdürülemedi. Düşese gelince – şimdiki yüzyılın güzellik ürünleri ve çokbilmiş görüntüsü haricinde Leydi Magdalen imajından belki de çok değişmemişti. O zamanlar muhteşem bir leydi ve aristokrattı ve hâlâ da öyle. Cumberland Şatosu'nda yeniden doğdu; yine evliliğiyle birlikte güneye taşındı ve şüphesiz henüz onu değiştirmek için bir neden görmediğinden altında yatan modeli tekrarlayabilir. Hâlâ bir değişiklik vardı. Akananda British Museum'da araştırma yaparken Leydi Montagu'nun biyografisi gibi görünen küçük bir on yedinci yüzyıl kitabı bulmuştu. Onu hızla taramıştı ve Magdalen Dacre'ın sonraki yıllarının bağnazlığından ve kendinden memnun şekilde dar görüşlü ve aşırı ahlakçı olmasından tiksinmişti. Şu an her ne ise dar görüşlülük ve aşırı ahlakçı bağnazlık içermiyordu.

Celia şekerleme yapıyordu ve Akananda, hemşiresi gönderildiği işinden geri gelene kadar bir dakikalığına yanına oturdu. Son günlerde yaşadığı etkili ve acı dolu deneyimi düşünüyordu kısaca. Bu bir film izlemek gibi değildi; bu daha çok yazarın her karakterinin aklına arzu soktuğu sürükleyici bir roman gibiydi. Farklılık, arkasındaki amaçta yatıyordu; Akananda'nın amacı ve onu yönlendiren aydın kimsenin.

Merkezdeki kişilerin çoğu, şüphesiz, geçen hafta Marsdonların evinde

hâlâ trajedi yaratan eski bir trajediyi çözme ihtimali doğabilir diye bir araya getirilmişti.

Ancak Sue Blake Tudor zamanlarda yoktu. Diğer taraftan Wat Farrier'ın veya ayrıca bu eski yılların üç Tudor hükümdarının şimdiki zamanda bir özdeşi yoktu.

En azından, diye düşünüyordu Akananda, şimdi acımasızlık ortaya çıktığında görmezden gelinmiyor. Çok az dinî eziyetimiz var, İngiltere'de kimse bir despotun isteğine göre inançları yüzünden yakılmıyor, işkence görmüyor veya öldürülmüyor.

Bunun yerine, daha az heyecan verici fakat sarmal üzerinde yukarıya doğru bir adım olan genel, bulanık bir hoşgörü yakaladık.

Celia'nın sesiyle uyandı, "Richard nerede?" dedi hüzün dolu bir sesle. "Burada olması gerekmiyor mu? Onu istiyorum."

Akananda sıçradı. Geçmişten kalan büyüleyici bulmacalar galip gelmemişti. Ana ikilem duruyordu.

"Neden olmasın, eminim ki Sör Richard kısa sürede ayağa kalkacak" dedi. "O da hasta."

"Oh, zavallı sevgilim" dedi Celia. "Sırtı mı? Belki de grip. Şeyden önce oldukça telaşlı davranıyordu." Kaşlarını çattı, hatırlamaya çalışıyordu. "Ev partisinden önce, hastalandığım zaman!"

"İyi olacak" dedi Akananda, hissetmediği bir itimada kendisini zorlamaya çalışarak. "Oldukça iyi."

Celia kafasını sallarken Hemşire Kelly geri geldi. "Onu görmek istiyorum." Birden durdu ve sol eline baktı. "Yüzüğüm nerede... Marsdon yüzüğüm? Düğünümde almıştım. Biri çıkarmış onu!"

"Şimdi, şimdi tatlım..." dedi hemşire çabucak. "Kendini üzmemelisin... Bu mu?" Ametist yüzüğü yatak masasının çekmecesinden aldı. "Lavabodaydı. Orayı temizlerken bulduk."

Celia yüzüğü aldı ve gülümsedi. Parmağına geri taktı. "Elbette. Pek çok şeyi unutmuş gibi görünüyorum ama bence fark etmez. Ben düştüm, değil mi? Yoksa kaza mı? Biri Yirmi Yedinci Cadde'de bir araba kazası olduğundan ve yatak ihtiyacından söz ediyordu... Richard zarar görmedi, değil mi?" Gözbebekleri büyüdü ve dudağını ısırdı.

"*Hayır*..." dedi Akananda, Celia'yı rahatlatacak bir katiyetle. "Sör Richard yaralanmadı. Susmanı, hemşirenin sana verdiğini yemeni ve sonra da üç saat rüya görmeden uyumanı istiyorum." Esmer elini kaldırdı, ya-

vaşça daireler şeklinde hareket ettirdi ve Celia'nın alnını düzeltti. "Yemeğini ye ve sonra da uyu Celia. Yenilenmiş olarak uyanacaksın. Bu gece aynısı. Yemeğini ye ve sonra uyu. Yenilenmiş olarak uyan."

Pek çok hastasını hipnotize etmiş ve farklı sonuçlar elde etmişti fakat asla böylesine itaatkâr bir hastası olmamıştı. Minik tatlısını bitirene kadar bekledi, göz kapaklarının kapandığını gördü ve hemşireye, "Bugün onu rahatsız etme... Yürümek şöyle dursun sallanmak bile yok. Sör Arthur'la görüşeceğim" dedi.

Hemşire kafasını salladı. "Size inanıyorum Doktor, Tanrı sizden razı olsun... Başhemşire ne düşünürse düşünsün umurumda değil" diye ekledi nefesinin altından.

Akananda Celia'nın odasından çıktı ve merdivenlerden aşağıya indi. Bekleme odasından geçerken küçük, kır saçlı bir adam önüne atıldı ve kolunu yakaladı.

"Doktor... *Lütfen*..." dedi boğuk bir ciyaklamayla. "Bir saattir buradayım ve bana hiçbir şey söylemiyorlar!"

Aklı tamamen önündeki çelişkiye takılmış Akananda bükük yüzü ve ağlamaktan kızarmış kırışık gözleri yerine oturtmakta zorlanıyordu. "Konu ne?" dedi.

"Beni tanıyorsun, Doktor... George Simpson. Medfield'da tanışmıştık. Leydi Marsdon nasıl?"

"Daha iyiye gidiyor." Akananda'nın içinde bir işaret uyarılmasına rağmen kafası karışmıştı. "Endişelenmeye gerek yok." Celia'nın hastane odasındaki diğer hayat deneyiminin kendi hatıraları kaybolmaya başlıyordu ve George Simpson'ın zaten kendisinin yeterince yaşadığı dehşet ve yararsızlıkla bağlantılı olduğu haricinde güç bela bu adamı hatırlıyordu. "Leydi Marsdon hakkında bu kadar heyecanlanmanıza gerek yok..." diye tekrarladı soğuk bir şekilde.

"Şey, görüyorsunuz ki..." George Simpson küçük gri bıyığını çiğniyordu, "Konu Edna! Dün gece çok çok kötü bir kaza geçirdi. Şu anda hastanede... Yoğun bakımda ve beni yanına yaklaştırmıyorlar. Fakat acıları bu kadar artmadan önce bana dediği tek şey 'Celia' idi ve bunun Leydi Marsdon'un vaftiz ismi olduğunu biliyorum ve o da hasta, kliniğe gidip bilgi alabileceğimi düşündüm."

"Ah-h!" dedi Akananda. George Simpson şimdi tüm dikkatini çekmişti ve endişeli kocayı küçük, özel bir danışma odasına çekti. "Oturun, efendim. Bayan Simpson'a ne olduğunu anlatın."

Küçük adam uğraşıyordu. Piposunu bulup çıkardı ve doldurmaya çalıştı, sonra da tütün dizlerinin üzerine dökülünce bıraktı. "O yandı" dedi yutkunarak. "Ofisten eve geldiğimde üst katınızdaki insanlar çoktan duman kokusunu duymuşlar ve içeri girmişler. Çığlıklarını duymuşlar. Dışarı çıkarmışlar, çok fazla ateş yokmuş ama Edna'nın kimonosu tutuşmuş ve dumanlar içinde kalmış, onu halıya sarmışlar." George kuru bir ses çıkardı ve ellerini gözlerinin üstüne koydu. "Felaket!" diye fısıldadı. "Yaşayacağından şüpheliler... Üçüncü dereceden yanıkları var, bedeni kömür hâline gelmiş ve yüzü..."

Akananda diğer adamın omzuna elini koymadan önce bir an sessiz kaldı. "Çok üzüldüm. Nasıl olduğunu anlatabilir misin? Konuşursan daha iyi olacaksın."

"İspirto lambası olmalı!" diye cevapladı George boğukça. "Bir fincan çay yapmak için yakmış... O... gazı tutmayı severdi. Ve sonra... Belki de çok fazla kendinde değildi. Eczacının verdiği ispirto eriyiği vardı. Çok fazla alınca... Çok fazla kendinde değildi."

"Anlıyorum..." dedi Akananda bir an duraksadıktan sonra. "Çok üzücü bir kaza. Hâlinizi anlıyorum, Bay Simpson." Sesinde acıma vardı fakat çok büyük bir rahatlama hissediyordu. Sonunda Karma yasası işe yaramıştı, bir zamanlar Emma Allen'ın sebep olduğu cinayet ve intiharın karşılığı olacak kadar çok değil ama görünüşe göre kazara çıkan yangının büyük ıstırabı ve temizlenmesi. Ama ayırt edemediği tek bir bağlantı vardı. Edna Simpson'ın kazası dün gece muhtemelen Celia İghtham Mote'ta kendi ölümünden kurtulduğu anda olmuştu.

"Senin için hastaneyi arayıp Bayan Simpson'ın şu anki durumunu öğreneyim mi?" diye sordu. "Bana bilgi vermek için daha istekli olacaklardır."

George kafasını salladı ve numarayı mırıldandı.

Akananda telefona ulaştı ve birkaç dakika konuştu. Ahizeyi yavaşça yerine yerleştirdi.

George sallanan küçük çenesini kaldırdı ve doktorun yüzüne baktı. "O ölmüş..." dedi.

Akananda yavaşça başını eğdi. "Yanınızda birileri olmalı. Çocuklar? Akrabalar?"

"Çocuğumuz yok, bu her zaman ona acı verdi... Erkek kardeşim var, John Simpson, şehirde çalışıyor. Oh, Doktor, inanamıyorum... O... O genellikle zor biriydi. Pek çok kişi onu sevmezdi ve son zamanlarda çok değişmişti, çok hoşnutsuz ve alıngandı fakat ben ona çok düşkündüm...

Ve Tanrı'm ne korkunç bir ölüm... İnanamıyorum... Böyle acımasız bir ölüm... Dairede tek başına yardım çığlıklarını düşününce hele..."

Akananda içini çekti. "Zamanla unutacaksın" dedi. "Şimdi erkek kardeşinin telefon numarası nedir?"

Jiddu Akananda ve Lily Taylor o akşam Lily'nin Londra'da kiraladığı özel şoförlü arabayla Medfield Place'e vardılar.

Yolda çok az konuştular ve Lily'nin endişeleri Hindu'nun sessiz varlığıyla yavaş yavaş yatışıyordu. Ondan gelen gücü hissedebiliyor ve rahatlıyordu. Celia'yı son dakikada kontrol etmesi ve yeni bir sükûnet iyileştiğini kanıtlamıştı. Hâlâ güçsüz olmasına rağmen, ölüm gibi bir transtan ilk uyandığında gösterdiği çocukluk ve karışıklık ortadan kalkmıştı.

Ne hastalığından ne de Richard'dan bahsediyordu. Hemşire Kelly ile İrlanda ve sonra da hemşirenin pek çok akrabasının bulunduğu Amerika hakkında konuşuyordu ama çok az. Lily ayrılır ayrılmaz, Celia bir İncil istemişti.

"Oldukça mantıklı bir arzu, Anne" demişti Lily'nin şaşkınlığına gülümseyerek. "Korkuya kapılma. Biliyorsun beni Lake Forest'a Pazar okuluna geri gönderdin. Göz atmak istediğim bazı dizeler var. Komik, İncil derslerinden nefret ederdim fakat bazıları yapışmış gibi görünüyor."

Bir İncil bulundu ve Lily ayrılınca Celia sayfaları sessizce çeviriyor ve okumak için duruyordu.

"Bir anormallik olduğunu düşünmüyor musun?" dedi Lily Akananda'ya endişeyle hastane koridorunda. "Yani onun İncil istemesi çok garip, o her zaman agnostik bir şeylerin etkisinde olmuştu."

"Bunun anormal olduğunu düşünmüyorum" dedi Akananda. "Ve bence Celia'yı pek çok yönden değişmiş bulacaksın. Senin kendi bellediklerin, araştırdıkların ve esas dinî değerlere önem vermen muhtemelen onu isyana itmiş; bu normal ama nihai değil."

Araba Sussex'e doğru alaca karanlığın içinde hırıldıyordu; Alfrinston'a yaklaştıklarında Lily yorgun bir uyuklamadan kendi kendine uyandı ve içini çekti. "Richard tekrar bizi kabul etmezse sanırım geceyi Star'da geçirmek zorunda kalacağız. Medfield Place'te telefon çalışmıyor. Richard kabloları kesti. Belki de şimdi rezervasyon yaptırmalıyız?"

"Mantıklı olurdu" dedi Hindu, "Aslında Londra'dan ayrılmadan önce ben yaptırdım." Belirsiz neredeyse çocukça bir kıkırdama çıkardı. "Önceden düşünme ve rahatına dikkat etme konusunda ilerleme kaydettiğime

güveniyorum. Gerekliydi..."

Lily arka koltuğun karanlığında çabucak etrafına bakındı. "Ne saçma!" dedi belirsiz bir guluşle. "Tüm bu... bu berbat çopiukte muhteşemdın. Ve..." duraksadı doğru kelimeleri seçmek için, utandı. "Sen profesyonel bir adamsın, o kadar bekledin, bir sürü vaktini harcadın... Ve ben çok şükür ki oldukça..."

"Bana cömert bir ücretle bunların karşılığını mı ödeyeceksin?" dedi Akananda yumuşak bir şekilde. "Biliyorum, tatlım, fakat bu hayatta benim için para hiçbir şeyin karşılığını ödeyemez. Daha sonra... Belki de... Başkalarına yardım edebileceğin özel yollar hakkında konuşabiliriz."

Elini aniden onunkilerin üzerine koydu. Şaşırmış bir memnuniyetle sıçradı ve titreyen sıcaklık altında elinin yumuşamasına izin verdi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu çok alçak bir sesle.

Şaşkın şaşkın Alfriston yeşiline, ışığın az vurduğu ağaçlara, karşıdaki bir tepecik üzerindeki kilisenin kalın, kısa ve tıknaz sivri uçlu kulesine ve eski binaların, sivri tepeliklerin bulunduğu çatı çizgilerine baktı. "Alfriston'u görüyorum" dedi, "Başka?"

"O zaman ne hissediyorsun?" diye sordu, elini daha sıkı tutuyordu.

"Neden..." dedi Lily yavaşça. "Aptalca görünüyor fakat o sırada bir parıltı gördüm. Mavi, mavi bir gökyüzüne karşı bir tapınak gibi beyaz kolonlar... Aşkı, terk edilmeyi, acıyı hissettim... Beni terk eden bir adam – küçük kızımız... Çok üzülüyor."

"Evet, aynen öyle" dedi Akananda.

Çitler ve Downs -sağlarındaki karanlıklar içinde kalmış ve gizemli yeşilonlar ilerledikçe kayıp giderken yeniden bir sessizlik sarmıştı.

Sonra Akananda ince alçak bir sesle konuştu. "Sana olan aşkım hâlâ yerinde fakat daha da artmış bir şekilde. Buna güvenebilirsin artık."

Lily titriyordu. Bir genç kız gibi nefesini tuttu. Başka bir adamdan bunu duysaydı teklif olarak düşünebilirdi; dul kaldığından beri pek çok teklif almıştı; hangi zengin, güzel kadın almazdı ki? Fakat bunun üstün körü söylenmiş bir şey olmadığını ve hissettiği erimenin ve gevşemenin materyalist olmadığını biliyordu.

Bir kasaba kilisesinin yanından geçerlerken yeniden konuştu Akananda. "Celia büyük tehlike altındayken, sen Southwark Katedrali'ne dua etmeye gittin. Neden bu yerin seni çektiğini biliyor musun?"

"Hayır..." dedi bir dakika sonra. "Ve işe yaramış gibi görünmüyor.

Bana söylediğinde bir saat oturdum, fakat sakinleşemedim. Kilisenin, binaların, mutsuzlukla dolu binaların arkasında bir şey olduğu hissine kapılmıştım... Fakat bakmaya gittiğimde ambar haricinde hiçbir şey göremedim. Taksiyle Claridge'in yerine döndüm."

"Bir zamanlar bu binaların durduğu yerde senin için mutsuzluk vardı" dedi Akananda. "Orası dört yüz yıl önce Lord Montagu'nun manastırıydı."

"Orada mı yaşıyordum?" diye sordu Lily fısıltıyla. "Orada yaşadığımı biliyor musun?"

"Evet" dedi. "Fakat bunu düşünmene gerek yok. Sadece merak ettim. Bak!" diye ekledi çabucak. "Bunlar Medfield Place'in kapıları değil mi? Kapalı, kilitli olup olmadıklarını merak ediyorum. Şoföre bakmasını söyler misin?"

Lily bölme penceresine tıkladı ve sakin bir ses tonuyla razı oldu. Şoför başını salladı, şapkasına dokundu ve şu anda arabanın geçmesi için kapıları açıyordu.

Orman gülleri ve defne kısa cadde boyunca çiçek açmıştı, akşam karanlığında bir takım soluk yıldız parıldıyordu. Saat dokuzu geçmesine rağmen geç bir haziran akşamının gizemli ışığı, gelişigüzel yapılmış evin ve dönemlerin mimari karışımına renk veriyordu.Akananda, Julian olarak Tom Marsdon ile İghtham Mote'a giderken kısa süre kaldıkları bu yerin, o zamanlar daha küçüktü, Viktorya Dönemine ait ek binası ve hatta Tom'un sonradan eklemek zorunda kaldığı birkaç Elizabeth Dönemine ait odası yoktu – eski hâline benzediğinden, bu yerle ilgili birkaç anısını hatırlıyordu. Fakat güvercinlik ve büyük ahır değişmemiş görünüyordu. Asıl hususiyetini etkilemeden bir evin büyümesi, yapılan pek çok değişikliğin başka bir kanıtı mı, diye düşündü.

Araba giriş merdivenlerinden önce durdu; şoför arabadan indi ve arka kapıyı açtı. "Etrafta kimse yok gibi görünüyor, hanımefendi" dedi Lily'ye. "Zili çalayım mı?"

"Lütfen" dedi. Karanlık, sessiz eve bakarak ve süet el çantasını sıkıca tutarak gergin bir şekilde oturuyordu.

Şoför zili çaldı, geri çekilip bekledi. Hiçbir şey olmadı. Tekrar çaldı ve uzun bir bekleyişin ardından arabaya geri döndü.

"Çalışan birileri var mı, hanımefendi? Arka girişe gidebilirim. Ön kapı kilitli, açmaya çalıştım."

"Çalışanlar vardı..." dedi Lily üzgün bir şekilde. "En azından dadı buradaydı Çarşamba günü Richard'ı görmeye geldiğimde, ama çok garip ve

korkmuş görünüyordu, çatlak çatlak konuşuyordu ve Richard'ın *kimsenin* kabul edilmeyeceğini emrettiğini söylemişti... Özellikle *beni* değil yani." Lily dantelli mendilini ağzına bastırdı. "Oh, Doktor... Burada ne oluyor?"

Akananda yanıt vermedi. Arabadan çıktı ve güller, şebboylar ve karanfil kokan bahçenin içinden geçti. Ateşböcekleri yaprakların ortasında ve yüzme havuzunun tepesinde parıldıyorlardı. Havuza baktı. Küçük mavi cilalı mozaikler arasındaki dikdörtgen şeklindeki suyun üzerinde birkaç kahverengi çiçek yaprağı yüzüyordu, hafif bir de köpük vardı. Bu havuzun yanındaki sahnenin sadece bir hafta önce gerçekleştiğine inanmak inanılmazdı. Görünüşe göre neşeli ev partisi kenardaydı ve dikkatsiz güneşışığı bronzlaşmış bedenler üzerindeydi. Gevezelik, sıradanlık. Ve Richard'ın zarif, kendini tehlikeye atarcasına dalışı...Akananda ilerledi ve aklına düşen korkutucu bir soruyla bulanık suya baktı. Ve bir anda şüpheleri geçti. Hayır. Richard'ın yaşadığını biliyordu; pek rehber olmamasına rağmen kesinlik belirtilerine ulaşmıştı. Richard bu kapalı karanlık evin içinde bir yerlerde hâlâ hayattaydı fakat sonraki gelişmeyi önceden sezememişti ve Akananda, bir yandan zayıflıkla başa çıkarken, ona öğretildiği gibi altın güçlerini beyninde, vücudunda bir araya getirmeye çalışıyordu. Baskıdan kurtulma, kargaşa, üzüntü, çabadan uzakta, Londra'da sessiz izole odalarında yeniden dinlenme arzusu.

Arabada bekleyen Lily'ye karşı bile sabırsızlık hissediyordu. Kendi kendilerine yardım etmelerine izin ver, diye düşünüyordu, Celia kurtuldu. Her ne kadar onunla birlikte acı çekse de, Ortodoks olmayan hangi ölçütleri kullanırsa kullansın kefaret devam edebilirdi onun için. Londra Kliniği'nde bu sıkıntı veren iş ortaya çıktığından beri göğsünde, sol koluna ağrılar fırlatan bir daralma hissediyordu ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Muhteşem vücut sağlığını adamıştı, mekanizma bozulmuştu.

Kapalı bir kapıya vurmak aptalca, diye düşünüyordu. Alfrinston'da daha rahat odalar olacak; eczacıyı uyandıracağım ve en azından biraz yüksük otu alacağım. Fakat yalnız kalmak istiyorum. Lily Taylor'a söyleyeceğim. Ne söylersem yapar. Ve gerçekten de bu gece hiçbir şey yapılmamalı. Arthur deli olduğumu düşünebilir... Belki de hayal görüyorum, kendi kendimi hipnotize ediyorum. Guy'da çatlak olduğumu düşündüler. "Şimdi, Bay Akananda, ruh olduğunu iddia ettiğiniz beyin epifizini nazikçe bizim için parçalara ayıracak mısınız; fakat bu cesedin koyun etinden daha cansız olduğunu kabul ediyorum..." dedi yaltaklanıp kahkahalar atarak.

Akananda yüzme havuzundan aniden geri döndü; arkasındaki evden

hafiften müzik sesleri geldiğini fark etti. Kaşlarını çatarak dinliyordu ve Elizabeth Dönemine ait ek binaya doğru yürüdü. Ses şüphe götürmez bir şekilde birilerinin şarkı söylemesiydi... Erkek sesleri... Ritimler... Kayıp giden gizemli ahenkler -Gregoryen- tapınma... Meryem'e... Tanrı'ya... Yüzyıllar önce duyduğu gibi; geçen hatta bu evde duyduğu gibi.

İçini çekti, başını eğdi ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde bitkin bir teslim olma hareketiyle kollarını önüne aldı. Yabancı müzik, yabancı sesler ama yine de zorlama ve önemli.

Bahçe odasının kapısına yürüdü ve açık olduğunu gördü. Kendinden emin bir şekilde uysal sesi takip etti. Ön merdivenlerden yukarıya, bu yollardan aşağıya, bir köşeyi dönüp eski sınıfa doğru başka küçük bir tek katlı merdivenden aşağıya. İşte sağır edecek şekilde hoparlörlerden çıkan erkek seslerinin gürültüsü bozuluyordu. Kapı sonuna kadar açıktı ve Richard, kafasını, kenetlenmiş ellerinin üzerine dayamış bir şekilde küçük geçici şapelde diz çökmüş vaziyetteydi. Arkasında duran Akananda'yı görünce sıçradı.

"Çık buradan!" diye bağırdı. "Ne cesaret casusluk yaparsın! Nasıl bir kötülükle girdin içeri?"

Akananda bitkindi, saç sakal birbirine karışmıştı, Baronet hafifçe belirdi, derin bir nefes aldı. Ela gözleri vahşiydi, tuzağa düşürülmüş ve bunu anlayamayan bir hayvanın gözleri gibiydi, tehlikeydi. Paranoyak, diye düşünüyordu Akananda. Bu bakışı yeterince görmüştü.

Akananda stereoya doğru hareket etti. "Sesi biraz fazla!" dedi kibarca. "Eski kilise müziği çok güzel olmasına rağmen. Seninle dinlemek isterim fakat biraz kısalım."

Richard iyi kesimli kahverengi takım elbisesi içindeki zayıf orta yaşlı doktora ters ters baktı. "Celia ölürken sen de buradaydın!" diye bağırdı. "Seni hatırlıyorum, defol, seni casus! Uşakları kovdum ve kapıları kilitledim."

"Ya, evet..." dedi Akananda gülümseyerek. "Bahçe kapısı haricinde sanırım aynen böyle yaptın... Belki de kilit bozuk." Pikaba doğru ilerledi ve sesi sakinleştirici bir mırıltı hâline getirecek şekilde kıstı. "Latincem köreldi" dedi. "Ne söylüyorlar?"

"Bir Salve Regina..." diye cevap verdi Richard dikkatle bir an sonra. Gözleri tehlikeli parıltısını kaybetmişti; rahatsız olmuş ve şaşırmış görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun anlamıyorum."

"Lütfen otur" dedi Akananda. "Ayaktayken müzik dinlemek zor olur, sence de öyle değil mi?" Eski bir sınıf sırasına oturdu ve Richard da ya-

vaşça aynı hareketi yapana kadar onu sessizce izleyerek bekledi.

"Hep Batı dinî müziği hakkında iyi bir bilgiye sahip olmayı dilemişimdir" dedi Akananda rastgele. "Oxford'da bir iki duymuştum ama tabii ki de anlayamadım, Hint dinî şarkıları her nasılsa genizden geldiğinden gençliğimde bile beni vurmasına rağmen sitar gibi çok farklı müzik aletleri arasında büyüdüm ben. Korkarım çok ilgili bir kulağım olmadı."

"Ah, öyle mi?" Richard'ın gözleri aklı karışmış gibi görünmeye devam ediyordu fakat yumrukları çözülmüştü. Bir ya da iki kere yutkundu.

"Aklıma gelmişken" dedi Akananda. "Karın Celia ölmedi... Onun şu an Londra Kliniği'nde yatıyor olduğunu ve iyiye gittiğini söylemeye geldim."

Richard yüzünü buruşturdu. Ayağa fırladı. "Yanılıyorsun... Tabii ki de öldü. Ben öldürdüm onu, ben ve o Bayan Simpson. Biliyorsun onu biz öldürdük ve Tanrı'm, Celia bunu hak etti. Ahlaksız ve güzel Celia."

"Edna Simpson öldü" dedi Akananda içinden gelen bir ürpertiyle. Ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı gitmeye cesaret edebildi? "Bir kaza geçirdi, ispirto lambasınınneden olduğu bir yangında öldürücü şekilde yandı. O öldü, Celia değil." Yavaş, ölçülü bir sesle tekrarladı. "Şimdi, Sör Richard sizin yatıp dinlenmenizi istiyorum. Gregoryen şarkılarını sabah dinleyebiliriz." Baronetin gözlerinde öfkeli bir ışıltının ve yeniden gerildiğinin işaretlerini görebiliyordu. "Dadı hâlâ burada mı?" diye sordu Akananda hoş bir şekilde. "Yoksa onu da mı kovdun?"

Richard şaşkın şaşkın bakıyordu. "Dadı mı? Bilmiyorum. Beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Onun çekip gitmesini sağladım... Sanırım."

Akananda kafasını salladı. "Onun buralarda olmasını ummama rağmen kimse rahatsız edilmeyi sevmez. Neyse, bakmaya gidelim mi? Her zaman sana içten bağlı olduğunu anlıyorum."

"Bağlı..." diye tekrarladı Richard. Sözcüğü gözden geçirdi ve titredi. "İçten bağlılık diye bir şey yok" dedi. "Hep ihanet var... Şimdi ya da sonra, ihanet ediyorlar... Siz ikiniz!" Akananda'ya çıkıştı, gözleri kısılmıştı ve üst dudağı kapan gibi duruyordu.

Akananda, tüm tecrübesine rağmen eski bir korkunun heyecanını hissediyordu. Adamı odasından çıkarmalıydı ve onunla tek başına başa çıkmak zorundaydı... Yardım edecek kimse yoktu, fiziksel yardım yani.

"İsa heykeline dokun, Stephen Marsdon!" Akananda yüksek sesle öyle içine işleyecek şekilde bağırmıştı ki Richard sıçramıştı. Kafasını kışkırtılmış bir boğa gibi sallıyordu. "Ne demek istiyorsun!" Gözünün kenarından sunağa bakıyordu.

"Ne diyorsam onu yap Keşiş Stephen!" dedi Akananda. "Senden yüksek rütbeline itaat etmek için ant içmiştin. Ben senin üstünüm!"

Richard, doktorun gözleri arkasında yoğunlaşmış ışık huzmesi altında çok yavaş bir şekilde boynunu büktü. Dudaklarını yaladı ve güçlükle nefes alarak kahverengi deri kemerini el yordamıyla aradı.

"Kamçındaki tespih değil!" dedi Akananda. "Sunaktaki Haçlı İsa'ya dokun."

Richard kendisini sunağa sürükledi ve elini çivi çakılmış gümüş ayağın altındaki tahta sapa koydu.

"*Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi...*" dedi Akananda, rahiplerin sesleri hoparlörlerin durduğu uzaktaki köşeden yalvarış içeren şarkılarını mırıldanırken.

Richard, eli İsa'lı Haç üzerinde kök salmış gibi duruyordu. "*Domine non sum dignus ut intres sub tectum meum*" dedi korkmuş bir çocuk gibi boğuk bir sesle. Titremeye başladı.

Akananda çok çabuk üç adım yürüdü ve Richard'ın diğer elini tuttu. "Gel..." dedi. "Dadıyı bulacağız. Bize biraz çay ve tost yapar, umarım. Tereyağlı tosta bayılırım."

Richard sınıftan çıkarak yol gösteren eli takip etti.

Akananda Lily'yi bir saat geçtikten sonra Medfield Place'e kabul etti. Hafifçe gülümseyerek eşikte duruyordu fakat giriş salonundaki elektrik parıltısıyla Akananda'nın ne kadar yorgun olduğunu görüyordu.

"Kötü mü?" diye fısıldadı. "Onu buldun değil mi?"

Başını salladı. "İyi olacak, bence. Gerekirse diye yanımda yatıştırıcı iğne getirmiştim. Onu verdim ve uyuyor. Dadı yanında. Bir süre oldukça kötüydü." Akananda sert bir gülüş attı.

Sınıftan çıktıktan sonra Richard'ın Akananda'ya güçlü bir sakinleştirici yapmasına izin verecek kadar uysal olmasına rağmen ne kadar kötü olduğunu Lily'ye söylemek niyetinde değildi. Merdiven boşluğunda Celia'nın kesik portresini görmeden önce ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. "Bak... Öldüğünü söylemiştim ve onu ben öldürdüm!" diye bağırdı doktora öfkeyle. "O bana ihanet etti!"

Akananda çerçeveden sarkan boyalı branda bezin şeritlerine baktı ve hiçbir şey demedi. Endişesi tırmanırken beraberindekilerin hareket hâlinde olmasını sağladı. Küçük İskoç hemşireye ne olmuştu? Richard'ı avlanırken tek başına bırakmaya cesaret edemiyordu. Akananda sürekli

bağırıyordu. "Dadı, neredesin?" Büyük evin çoğunu gezinceye kadar ve sessiz yollarda, hatta çatı katında, güçsüzleştiğini gördü ve sessiz tutulmalıydı, dadının daha önceden Richard'ın da olduğu gibi yakınlarda olduğundan emindi. Merdivenlerden aşağıya inip mutfağa doğru dönünce sezgisi güçlendi. Tabii ki de geçmişe dair tüm bilgisi ile Richard'ın karışmış aklı korkunç bir şekilde şu anki zamanla iç içe geçmişti, tahmin etmeliydi.

"Dadıyı kilere mi koydun?" diye sordu sessiz ve kayıtsız bir sesle. Richard boş boş ona bakıyordu. Göz kapakları düşüyordu. Kendini paralayarak esnedi. Akananda onu bir mutfak sandalyesine doğru itti ve yardım için dışarıdaki şoförü çağırıp çağırmamayı düşündü. Hasta muhtemelen ani öldürücü bir nöbet tehlikesi altındaydı fakat herhangi yeni bir uyarıcı mantıksızdı.

"Otur burayal" diye tekrarladı. "Hareket etme! Emrediyorum!"

Akananda kilerlere, bir kömürlük labirentine, şarap mahzenine ve depolara gitti. Işıkları yaktı ve kilerin uzak ucunda ağır demir bir çubukla dışarıdan tutturulmuş küçük tahta kapılı bir odacık gördü.

Bu sefer bağrışlarına yanıt olarak zayıf bir yanıt duydu. Dadı uzun süre önce oraya dayanmış ve önceden Marsdonlar tarafından unutulmuş bir yığın paslı ev aletlerinin üzerinde karanlıkta oturuyordu. Minicik azimli şey hıçkıra hıçkıra ağlayarak Akananda'yı karşıladı ve dedi ki, "Şükürler olsun. Çocukken öğrendiğim du-duaları e-ediyordum. Efendim Richard nasıl? Oh, fakat beni kor-korkuttu Doktor. Biliyorsun, delirdi."

Akananda hiçbir şey söylemedi. "Ne kadar süredir buradasın?"

"Dün geceden beri!" dedi. "Ben biraz susadım fakat o nasıl?"

"Mutfakta. Çabuk ol!"

Dadı şaşırtıcı bir şekilde çabucak onun önünden kilerden geçip merdivenlerden yukarıya koştu. Richard'ın bir sandalyede kamburlaştığını gördü ve kollarını ona geçirdi.

"Yaramaz bir çocuksunuz!" dedi. "Yaşlı dadınızla oyun oynuyorsunuz."

Richard sersemlemiş bir şekilde ona bakıyordu ve kafası yuvarlak, poplin kaplı sinesine düştü. "Uykum var..." diyordu.

Bu sevginin ne zaman doğduğunu düşünmek Akananda'nın aklını karıştırıyordu. Bildiği kadarıyla dadı Cameron olabilecek biri ya da böyle bir durumun olabileceği kimse yoktu Tudor yaşamda. Farklı hayatlar veya belki de bunda başlayan sevgi bağı olabilirdi.

Richard'ı aralarına alarak yatağa götürdüler.

Lily'nin endişeli mavi gözleri doktoru aradı. "Çok yorgun görünüyor-

sunuz" dedi kibarca. "Biraz yemek yiyelim mi? Çalışanların bıraktıklarını alayım, fakat buzdolabı dolu olmalı. Birkaç yumurta kırayım ve sanırım şoförü Alfriston'a göndereceğim. Onu istemeyiz, değil mi?"

Akananda, "Hayır, sanırım istemeyiz ve çantamda başka bir kloropromazin iğnesi var. Onu içeri getirmesini söyler misin? Her ne kadar emin olmasam da sanırım Sör Richard'ın ona ihtiyacı olacak. Bu nöbet geçti ve bu pek normal değildi" dedi.

Ertesi sabah Richard, Medfield Place hızla normal görünümüne dönerken ağır bir şekilde uyuyordu.

Yenilenmiş ve yetenekli Lily tuttuğu şoförü telefonla birkaç yeri araması ve Londra'dan yeni yardım gelene kadar geçici bir hizmetçi tutması için kasabaya göndermişti. Kadın gelmeden önce o ve Akananda vahşet ve ıstırap haftasında meydana gelen yıkıcı darbelerin tüm izlerini sildi.

Celia'nın yırtılmış portresi merdiven boşluğundan kaldırıldı ve kurtarılabilecek gibi olmadığından parçaları çöpe attılar. Celia'nın iki fotoğrafına kırık bardak haricinde zarar gelmemişti. Lily onları yeniden çerçevelenene kadar şifonyer çekmecesine koydu. Lewes'ten bir telefon tamircisi geldi ve konu hakkında herhangi bir merak belirtisi göstermeden kesik kabloları tamir etti. Telefonlar açılınca hemen Londra Kliniği arayıp Celia'nın iyi olduğunu, güzelce uyuduğunu ve kocaman bir kahvaltı yaptığını öğrenmeleriyle içleri rahatladı.

"Peki ya sınıf?" diye sordu Lily. "Orada herhangi bir şeyi değiştirmeli miyiz? Bu günlerde güç bela çıktığı sınıf sanki bir işkence odası gibi görünüyor, zavallı adam."

Akananda düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Gidip bir bakalım."

Parlak haziran sabahı, eski kömür sobası, hurdası çıkmış masalar ve sıralar, kıymık zemin üzerinde mürekkep lekeli Hint keçesi olan eski püskü odada kötü hiçbir şey ortaya çıkarmıyordu.

"Tanrı aşkına" dedi Lily. "Toza bak! Bu yerin kesinlikle iyi bir temizliğe ihtiyacı var. O gömme dolaptaki, oradaki şey de ne, bir sunak mı?"

"Evet" dedi Akananda. "Sör Richard'ın şapeli."

Lily mumlara ve İsa haçına baktı. "Ama o Katolik değil, o her zaman dine karşı dudak bükmüştür. Her şekilde."

"Yine de bir zamanlar koyu bir dindardı ve oldukça etkileyici küçük dolabın içindekiler geçen gece onu korudu."

Lily, Akananda'nın sessiz yüzünden lekelenmiş İsa haçına bakarak biraz

korkuyla, biraz sevinçle titredi. "Dua..." dedi yumuşakça. "Kurtarıcı ışık..."

Gülümsedi Akananda. "Anlıyorsun hayatım. Bence bu odaya şimdi dokunmamalıyız. Bırakalım Sör Richard kendine gelince kararı kendisi versin."

Kafasını salladı Lily. "Biliyorsun, komik ama Celia ilk Medfield'a geldiğinde birinin Marsdonların önceden kullandıkları eski şapelin -oh ilk baronetten uzun zaman önce- bu ek binada inşa edildiğinden bahsettiklerini duymuştum, sence o *burası* mı?"

"Pek muhtemel. Marsdonlar geçmişle olan bağlantılarını, çoğu kişiden daha güçlü korurlar, özellikle de Richard, her ne kadar onunki oldukça bilinçsiz olsa da."

"Seninkiler de öyle değil mi?" dedi özlemle. "Ah, keşke hatırlayabilsem."

Akananda kafasını salladı. "Hatırlamak büyük ıstıraba neden olabilir. Eksik, tam anlaşılmayan anılar Celia'yı ve Sör Richard'ı neredeyse öldürüyordu, ancak Edna Simpson'ı cezalandıran, Yasa'nın farklı ve mantıklı bir gücü."

Lily derin bir şekilde içini çekti. "Pek anlayamıyorum" dedi ve lekelenmiş, mücevher camlı pencereden bahçeye ve eski güvenliğe baktı. "Fakat bir zamanlar bir şiir öğrenmiştim, kimin yazdığını unuttum. Phillips bir şeydi..." Duraksadı ve arayışlı bir sesle:

İşte o derin an
Gizli şafağın farkına vardığımız
Yeşil olduğunu hissettiğimiz karanlığın ortasında...

Senin yüzün diğer dünyalardan hatırlanan,
Uğruna ölünmüş olan, ne zaman olduğunu bilmesem de
Uğruna şarkılar söylenmiş olan, nerede olduğunu bilmesem de...

Birazcık utanarak birdenbire durdu. "Belki de fazla romantik" dedi, özenle ruj sürdüğü dudakları hüzünle buruşmuştu. "Fakat o zaman on dört yaşında bir romantiktim ve ben bunun gerçek olduğunu hissediyordum. Öylesine aklıma geldi."

Akananda pencereye yanına gitti. Elini omuzlarına koydu ve yanağını öptü. "Bunda doğru olan bir şey var, hayatım ve sen, en azından gizli şafağın umudunu her zaman taşıyacaksın." Aniden döndü ve ekledi, "Gidip Sör Richard'ı kontrol etmeliyim. Uyanmışsa ona biraz yiyecek götürelim, adam günlerdir bir şey yemiyor."

20

Dört Temmuz'da Celia, Dr. Akananda ve annesi eşliğinde Medfield Place'e, evine geldi. Arthur Moore onları Londra Kliniği'nde merdivenlerden inerken gördü. Telaşlı fakat neşeliydi, hastane yöneticileri toplantısına biraz gecikmişti ve bundan sonra oğlu aniden ve açık açık kendisinin homoseksüel olduğunu söyleyen çılgına dönmüş bir kontes ile buluşması vardı.

"Peki, peki" dedi Sör Arthur sevinç göstererek. "Bomba gibisiniz Leydi Marsdon. Daha memnun olamazdım. Bugünü kutlamak için iyi bir yöntem, ha? Siz Amerikalılar biz eski kafalılara burada çay ya da başka bir şey attığınızda. Özgürlük şu an tek şey fakat çocuklarınız onu ilk olarak düşünüyordu. Oh, bir an hastanede beni korkutmadığınızı söylemiyorum fakat sizinki gibi böyle vakalar -geçerler- ki ben pek çok görmüşümdür, Doktor Akananda çok yardımcı oldu." Hindu'ya sıcak bir gülüş attı. "Bir süreliğine onu yanınızda göreceğinize sevinmelisiniz. Şanslı dostum, ben kendi başıma temiz Sussex havası alabilirim."

Marsdonların Jaguar'ı yoğun Londra trafiği içinden ustaca döne döne gidiyordu. Akananda Lily'nin tuttuğu şoförle önde oturuyordu. Aslında Medfield Place'teki çalışanları hemen hemen tamamen yenilemişti ve geçen haftalar boyuncaki felaket azaldığından beri şimdi bir anlık gönül rahatlığı için yeri vardı. Celia konuşunca bu bozulmuştu.

"Neden Richard beni karşılamaya gelmedi?"

"Fakat hayatım... " dedi Lily. "O hâlâ çok güçlü değil, bunu biliyorsun. O da hastaydı, fakat seni görmeyi çok istiyor."

Bu kesinlikle doğru değildi. Richard duyarsız ve tarafsızdı. Lily ona kliniğe gidip Celia'yı getireceklerini söylediğinde, "Eğer yeterince iyiyse, öyle sanıyorum. Onunla evlendim."

"Daha iyi... Hayallerini kaybetti" dedi Akananda Lily'ye sonra. "Fakat tamamıyla iyileşmedi." Orta aşama oluşabilirdi fakat akut paranoyanın tehlike kokusu yeniden ortadaydı. "Ama çözülmemiş çok şey var" diye ekledi ve Hindu doktoru çok iyi bildiğini hisseden Lily belirsizliğini yakalamıştı. Kızına baktı.

Celia beyaz bir monogramla süslenmiş basit ve çok pahalı mor bir keten elbise giymişti. Bu renk onu ve esmer tenini belirginleştirmişti; hastanede yıkanan ama taranmamış olan yumuşak koyu saçları küçük buruşuk kafasını oğlan çocuğu gibi gösteriyordu. Ama Lily yeniden gri gözlerindeki olgunluğu fark etmişti ve donuk yanardöner pembe rengi dudakları etrafında birkaç yeni çizgi oluşmuştu. Artık otuz üç yaşından yaşlı görünüyordu; belki de bu üzgünlük, bir başka dünyevilik işaretiydi. Belki de hamilelik bilgisiydi. İdrar testi sonuçları dün gelmişti; sonuç kuvvetlice pozitif.

Londra Köprüsü'nden Southwark'a geçerlerken Lily sağlarındaki Southwark Katedrali'ne baktı ve tereddütle "Bu yer, yani kilise ve her şey, bir şey hatırlatıyor mu? Demek istiyorum ki herhangi bir etki hissediyor musunuz?" dedi.

"Neden ki, hayır" dedi Celia gürültülü trafiğe, çirkin depoların düzensizliğine, koşuşturan yayalara bakınarak. "Sadece yol yorgunluğu çekilen bir yer. Bir şey mi hissetmeliyim?" Annesine müsamahakâr bir gülücük attı.

Lily kafasını salladı. "Sanırım, hayır. Sadece Dr. Akananda demişti ki..."

Celia kaşlarını çatarak araya girdi. "Sanırım bu adamı pek sevmiyorum. Klinikte benim için çok çalıştı biliyorum ama..."

"Hayatını kurtardı Celia" dedi Lily şiddetle. "O iyi bir adam ve iyi bir doktor!"

"Yani, biliyorum..." Celia annesinin şiddetine şaşırmıştı."Bir şeyler denediğini biliyorum fakat başhemşire ve Sör Arthur da her ne olursa olsun yine üstesinden gelebileceğimi söylüyorlar. Onun yöntemlerinin gelişigüzel ve oldukça sıra dışı olduğunu düşünüyorlar gibi görünüyor. Sadece ona tamamen güvenemeyeceğimi ve onun Medfield'da fazla kalmasını istemediğimi hissediyorum."

Lily, pencereden kayıp giden iki katlı ev sıralarına bakarken öfkesini kontrol ediyordu.

"En azından" dedi, çok nadiren Celia'ya karşı kullandığı kati, otoriter bir ses tonuyla. "Richard'ın tedavisi için onun olağanüstü yeteneklerine ihtiyacımız var. Ve sevgili kızım, Tanrı'ya şükürler olsun ki senin *bu adamın* adadığı yardımın üstesinden geldiği tehlikeler hakkında hiçbir fikrin yok. Arthur Moore ve hemşireler geçen hafta boyunca ne derlerse desinler, hayatını ve içindeki bebeğin hayatını; Jiddu Akananda'ya borçlusun."

Çelişki, anne ve kız arasında o kadar nadir görülürdü ki bu her ikisini de rahatsız etti. Lily hemen konuyu değiştirdi.

"İncil okumayı sevdin mi?" diye sordu gülümseyerek. "Aradığını buldun mu?"

"Buldum" dedi Celia düşünerek geçirdiği bir dakikanın ardından, zeytin dalını kabul ederek, "Pek çok dize, özellikle Yeni Ahit'tekiler, daha önce onlarda görmediğim yeni bir anlam ve rahatlık taşıyordu."

Richard ve Celia'nın buluşması kibar yabancılarınki gibi olmuştu. Richard araba durduğunda merdivenlerden dışarı çıktı, Celia'yı görünce ağzı kulaklarına varıyordu.

"Seni yeniden Medfield Place'te görmek ne güzel. Pardon hastaydın. Sanırım çay misafir odasında hazır bekliyor. Tamamen yeni bir personelimiz var. Annen oldukça işbilir." Kafasını Lily'ye doğru salladı. "Doktor Akananda? Bir nefes almaya mı geldiniz? Harika. Bayan Taylor'ın size odanızı göstereceğini umuyorum, inanıyorum ki önceden onu kullanmıştınız?"

Akananda ciddi bir şekilde reverans yaptı fakat Celia'yı izliyordu ve gözlerinin büyüdüğünü gördü ve boğuk nefesini duydu. Richard'ın öpmesi için yüzünü kaldırmıştı fakat el çantasını diğer koluna geçirerek bu hareketi ustaca sakladı.

"Biraz çay muhteşem olurdu..." dedi. "*Sen* nasıl hissediyorsun, Richard? İkimizin de aynı zamanda hastalanması ne komik fakat sen muhteşem görünüyorsun. Her ikimizin de bronzluğunun geçmesi dışında. Yarın biraz güneş banyosu yapmalıyız, duşlar arasında."

Üstesinden gelecek diye düşünüyordu Akananda. Bu hakkı elinde tutuyor. O ve Lily Taylor, onları orada yalnız bırakıp sıvışıp gitse süper olacaktı fakat cesaret edemedi. Çay içmek için oturduklarında Richard'ın etrafındaki ışık huzmelerini görene kadar ona yoğunlaştı. Üzerlerinde hâlâ tehlike vardı. Ona kullanmayı öğrettikleri organıyla, üçüncü gözüyle görmüştü fakat Guy Hastanesi'nde geçirdiği mutsuz günler öyle belirsizdi ki beyin epifizine veya herhangi bir yere yerleşmişti. İtimadımı mı kaybediyorum? Ve kız, Celia'm, göğsüne birdenbire ağrı saplanıyor ve üzücü bir şekilde cesareti kırılıyor. Arabadan iner inmez Celia'nın düşmanlığını hissetmişti. Geçmiş yaşamlara bakınca hak edilmiş düşmanlık fakat üzücü.

Saat sekizde yemek yediler; kendi kalbi ağırlaşan ve ekrandaki banal küçük piyese güçlükle katlanabilen Lily hastaneden yeni çıkmış bir kızın dinlenmesi gerektiğini söylediğinde dokuz buçuğa kadar televizyon izle-

mişlerdi. Richard kabul edercesine başını salladı ve esas yatak odasının hazır olduğunu düşündüğünü söyledi.

Celia kendini zorlayarak tarafsız bir sesle konuştu. "Sen nerede uyuyorsun, Richard?"

"Neden sordun, her zamanki gibi kırmızı odada." Ağır koyu renk kaşları sanki bu münasebetsiz bir soruymuş gibi kalktı. "Sana bakacak bir hizmetçi olduğuna inanıyorum ya da belki de dadı bakar?"

"Anlıyorum" dedi Celia. "Dadı *nerede*? Onun beni karşılayacağını düşünmüştüm."

"Oh hayır" dedi Richard. "O asla misafirleri karşılamaz, çağırılmadıkça her zaman kendini kendine saklar. Yatmadan önce bir içki içelim mi?" diyerek kibarca ekledi kafasını sallayan Akananda'ya dönerek. "O zaman hepimiz yataklara!" Eliyle merdivenlere doğru işaret ediyordu.

Lily derin bir iç çekti fakat merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

"*Sen* de yatacak mısın, Richard?" dedi Celia sessizce. "Ya da ne yapacaksın?"

Göz kırptı. Net yavaş sesi onun özel dünyasına girmişti ve daha bir ilgiyle Celia'ya baktı. Hoş ses, tıngırtı yok fakat kesinlikle İngilizce değil. Küçük, şık, kahverengi saçlı bir yabancı ama soru sormaya hakkı olan birisi.

"Şöyle bir dolanabilirim" dedi isteksizce. "Ya da kütüphanede vakit geçirebilirim; çok fazla kitap okuyorum. Atalarımın yıllardan beri topladığı bir yığın büyüleyici kitap var. Onları listelemeliyim."

"Ve hepsi arasında en büyüleyici Marsdon Tarihi?" Celia aynı tarafsız ses tonuyla konuştu fakat bikinisiyle kütüphanede bulunduğu son günü, ona gösterdiği kaygısız sıcaklığını veya gerçek aşkı hatırlayınca yüzü kızardı. Ve bundan sonra -Ightham Mote ziyareti- korku, karanlık ve uzun bir boşluk. Karanlık bir tünel.

"Şey..." dedi Richard tedirgin bir gülüşle. "Aile arşivlerini oldukça ilginç buldum. Senin de ilgini çekeceğini ummuyorum. Senin bir parçan yok onlarda."

"Fakat *vardı*!" dedi Akananda merdivenlerin ayağında gölge içinden.

Her ikisi de onu unutmuşlardı. Celia biraz kızgınlıkla döndü. Ancak Richard Hindu'ya baktı; karanlıkta kalmış, gizli bir düşmanlık taşıyan yakışıklı yüzü iki hafta önce sınıfta gösterdiği aynı şaşkınlığı gösteriyordu.

"Celia ne yaptı?" dedi Richard gülmeye çalışarak. "Sanırım geçen yıl kayıtlara düğünümüzü girmem ya da niyetlenmem haricinde unuttum."

Celia küçük boğucu bir ses çıkardı. Yeni kazandığı gücü çökmeye başlıyordu. Richard'ın, Cumartesi ev partisine kadar var olduğunu bilmediği lanetli kitaba evliliklerini kaydetmediğini Akananda kadar iyi biliyordu. Bir perişanlık denizi üzerinden geçti ve tırabzana tutundu.

Akananda tırabzandaki küçük ele baktı ve "Sör Richard, karınız Marsdon gelin yüzüğünü takıyor; ona bunu siz verdiniz fakat o aynı zamanda *özel* bir durumda onu size verdi" dedi.

"Saçmalık" dedi Richard ama büyük altın içindeki muhteşem ametist göbeğe bakıyordu. "Beni rahatsız ediyorsunuz, Doktor, siz bir psikiyatrsınız, değil mi? Sanırım delilerle uğraşmak sizi iyi ediyor..."

"Bir delinin ufak bir parçası da?" dedi Akananda kafasını onaylarcasına sallayarak, yol göstermesi için mantrayı uyandıran ne bitkin ne de korku dolu olan aklının bir kısmından ve beklediğinden hızlı geldiğini düşünüyordu. "Leydi Marsdon..." dedi, "Sör Arthur tarafından sizin tedavinizle görevlendirilmiş bir hekim olarak ve hastaneden yeni çıktığınızı göz önünde bulundurarak yatağa gitmenizi istiyorum. Anneniz size yardımcı olacak."

Celia tırabzanı daha sıkı tuttu, gözleri parladı. "Ben çocuk değilim, Doktor Akananda. Bana ne yapmam gerektiğini söylemek için ne size ne de anneme ihtiyacım var. Beni kocamla yalnız bırakın!" Fakat son cümlede sesi titremişti. Richard'a ne diyebilirdi? Ona veya yüzüğe bakmayı kesen, bir porselen vazo dolusu karanfili boyalı ceviz konsol üzerine şiddetle itmesi sanki çok önemliymiş gibi yerini değiştirirken sırtını dönen bu uzun boylu, umursamaz yabancıya nasıl yaklaşabilirdi?

"Cesaret... Çocuğum." Akananda öyle sessiz söyledi ki bunu, Celia ona bakmasına rağmen pek duymadı ve Akananda onun güvensizliğinden çok uzak bir rahatlık hissediyordu.

"Yarın görüşmek üzere, Richard" dedi topladığı tüm hafifliğiyle. "Sanırım Doktor haklı. Biraz başım dönüyor."

Yavaşça merdivenleri çıktı.

"Çok hoş çiçekler; karanfiller" dedi Akananda, Richard'ın gösterdiği vazodan kaymak gibi pembe melez bir bitki çekti. Onu kokladı. "Yasemin dokunuşuyla nefis karanfil kokusu. Yüzyıllarca şebboy geldi geçti, buna rağmen, tabii ki de bu kadar büyüklerini asla yetiştiremediler."

"Bu kokudan nefret ederim" dedi Richard. "Herhangi bir kokudan nefret ederim, bana kuru bir sıcaklık veriyorlar. Yatacak mısınız? Çene çalamayacağım."

Akananda kafasını salladı. "Kesinlikle katılıyorum. Fakat ilk önce bana kütüphaneyi gösterip gösteremeyeceğinizi merak ediyorum. Ben yatağa kitapla girmeyi sevenlerdenim. Hatta bir polisiye roman; yoksa onlara evinizde yer vermiyor musunuz?"

Richard hemen hemen doğal bir şekilde gülümsedi. "Efendim, evet, babamın bir raf dolusu vardı. Conan Doyle ve daha fazlası."

Oldukça düzensiz hareketlerle Viktorya Dönemine ait ek binaya doğru yürümeye başladı ve Hindu da takip etti.

Uzun sözde gotik oda, verniklenmiş koyu renk meşe yığını, binlerce kitap, Richard ışıkları yaktığında bir somun ekmek kadar sıradan ve basit görünüyordu. Tennyson'un *Idylls of the King* kitabından aşırı süslü sahneleri tasvir eden pencereler gök gürültülü ve rüzgârsız boğucu temmuz havasına açılıyordu. Bir fırtına çıkabilir, diye düşünüyordu Akananda, Yüksek meralar üzerinde garip sarı bir ışık vardı. Olmasını umuyordu, gerilimi yok etmesi için dışarıdan bir yardım olmasını umuyordu.

"Dedektif romanları burada" dedi Richard avluya en yakın bölme içindeki bir rafı göstererek. "Seç bakalım."

Akananda derin bir nefes aldı ve bir an nefesini tuttu. Richard sabırsız bir şekilde yanında dururken o isim sırasına bakıyordu.

"Gerçek gizemler belki de daha ilginç, sence de öyle değil mi?" dedi Akananda kürsü ve daha eski kitapların bulunduğu sonraki girintiye hareket ederek. "Sizin tarihiniz hakkında pek çok şey duydum." Duraksadı. "Yani" dedi dikkatle, "bir fikrim var, belki de yanlış, kendi arşivlerinizde bir sır, çözülememiş bir bulmaca var."

Richard sertleşti ve yüzü kararadı. "Kim söyledi bunu?"

"Bu gece... Leydi Marsdon'un konuşma şekli, diğer konuşmalar da ve iki hafta önce ben buradayken bana bir şey söylediniz. Bilincini yitirmiş aklınız hatırlar, bilincini geri kazanmasını isterdim. *Sör Richard, oturun!*" dedi Akananda pencerenin yanında duran sandalyeyi göstererek. "Unutmuş olmanıza rağmen sınıfta bana itaat ettiniz. Tek amacım size yardım etmek olduğundan şimdi de sözümü dinleyeceksiniz."

"Yapamazsın. Yardım istemiyorum! Beni yalnız bırak!" Richard geriye çekildi.

"Oh, evet, siz yaparsınız ve şu an deli değilsiniz, Sör Richard, iğneye, kimyasal sınırlamalara ihtiyacınız yok, saklı özünüze ve gerçek dileklerinize teslim olacaksınız. Dolayısıyla oturmazsanız; bana Geçmiş'inizi geti-

rin! Hayır, ben almayacağım. Nerede olduğunu biliyorum."

Akananda büyük parşömen ciltli kitaba uzandı ve Richard'ın ellerine soktu. "Sizi bu kadar rahatsız eden pasajı bulun. Ah, bak kolaylıkla açılıyor. Burası; burayı bana oku. Çabuk!"

Richard soluk kahverengi kıvrımlı çizgilere ve süslere bakmasına rağmen, düz mekanik bir sesle aklından konuştu:

"Cadılar Bayramı, majestelerinin hükümdarlığının on üçüncü yılı ve donanmamız hain İspanyalıları batırdığından beri neşe zamanı..." Kafasını aniden arkaya doğru silkti ve Akananda'ya ters ters baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun? Bu aileden bir rahip hakkında birkaç ıvır zıvır! Kadın peşinde koşuyor gibi görünüyor, bir kızı hamile bırakmış! Son zamanlarda hiçbir anlamı olmayan bir şey."

"Kıza ne oldu Richard?"

Her iki adam da sıçradı ve ağızları açık bir şekilde Celia'ya baktı. Işıltılı sarı ipek bir gecelik giymiş çok sakin bir şekilde girintinin köşesinde duruyordu.

"Bir fırtına kopacak!" dedi Celia. "Biliyorsun beni korkutur fırtınalar." Kocasının yüzüne baktı ve sevecenlikle ve rica edercesine gülümsedi. "Bana eşlik edecek birini bulacağımı düşündüm. Ne konuştuğunuzu duydum... Kıza ne oldu... Hamile kıza?"

Richard biraz geri çekildi ve cevap vermedi; örümcek ağlarını temizliyormuş gibi elini alnına gezdirdi.

Akananda çabucak o bölmeden çıktı ve gizemli hikâyelerin bulunduğu kısma geçti. Nefesini kontrol ederek orada durdu, devam eden iç ışığa dalmıştı. İç rahatlığıyla fırtınanın gürlemesini dinledi, ayrıca tavana kadar yükselen kitaplığın arkasındaki sesleri de dinliyordu.

"Haydi, tüm girişi oku!" dedi Celia. "Ben de okuyayım, eğer tüm bu kargacık burgacık el yazılarına ve komik telaffuza yardım edersen. Hadi bakalım."

Akananda seslerin düetini, Celia duraksadığında Richard'ın yavaş ve öfkeli isteksiz sesini dinliyordu. Celia'nın yalnız sesi pasajı bitirdi... "Hristiyan defini için öldürülen kızı bul..."

Gök gürültüsü Alfriston üzerinde daha yakından gümbürderken uzun bir sessizlik hâkimdi.

"Sence bir zamanlar sen Stephen ve ben de o öldürülen kız mıydım?" Celia'nın sorusu net, nazik, iddia ortaya koyan bir şekildeydi ama üzün-

tüyle çınlıyordu. Hindu kendisi de gerilmişti, vücudu titriyordu. Bekledi.

"*Evet*, Aman *Tanrı'm, yapıyorum*!"

Akananda'yı bir hekim olarak aniden bilincine geri döndüren boğuk vahşi bir çığlıktı. Cebindeki şırıngaya dokundu. Asla bilinmezdi ve Richard'ınki gibi bir durumda – aniden kavrama – ve önceden sevdiği, nefret ettiği, uğruna yeminlerini çiğnediği kadınla yalnız ve sonra da kadının *onu* aldatmış olabileceğine inanarak onun hesabına intiharla hayatına son vermesi.

"Ama o zaman..." dedi Celia, aynı sakin soğukkanlı ses tonuyla. "Şimdi benim yaşlı kemiklerim için bir Hristiyan cenaze töreni yapabilirsin," tham Mote'taki rehber onların 'dağıldığını' söyledi. Onları hiç bulmaya çalışmamış olmayı isterdim ve yirmi yaşındayken Chicago'da sürekli giydiğim bir elbiseden nasıl daha fazla bir anlam taşıyabilirler ki, sevgilim. Annem sonunda teyzemin diktiği bir elbise için güzel kollarını kesti ve kalanı da sanırım, Kurtuluş Ordusu'na gitti."

Dışarıda bir gök gürlemesi vardı, Akananda yıldırımın zikzak şeklini görebiliyordu ve sessizce bölmesindeki pencereye yaklaştı. Yağmur karoların üzerine damlamaya başlamıştı fakat hâlâ Celia'yı duyabiliyordu.

"Richard, aşkım... Ya da Stephen, istersen... Her şey bitti. Şimdi senin çocuğunu taşıyorum, şu anda... Diğerinin yapmadığı gibi, bir baba tarafından karşılanmayacak mı?"

Uzun bir süre cevap gelmedi. Yıldırım yeniden düştü ve uzakta güneye doğru bir gök gürültüsü vardı, sonra da Akananda farklı bir ses – bir adamın zayıf düşmesi, güç bela duyulabilir bir hıçkırık sesi duyduğu sırada da geçici bir sessizlik vardı.

8 Ağustos Perşembe günü saat dörtte Medfield kasabası ve Londra'dan davet edilen belli başlı misafirler bir tören için kilisede toplanmışlardı, bazılarının bunun -özellikle de Perşembe günü bir düğün yapmanın- saçma olduğunu düşünüyorlardı, ama mahallenin duygusal bayanları bunun güzel bir şekilde farklı olduğuna katılıyorlardı. Sör Richard ve Leydi Marsdon son zamanlarda Londra'da kayıtlı bir evliliği bütünlemek için dinî bir tören düzenlemeye karar vermişlerdi.

Papaz şerefindeydi. Her zaman onun yüksek kilise eğilimleri olduğundan şüphelenilirdi ve yaşamını sunan Richard küçük adama kafasını vermeliydi. Kilise tütsü kokusu yayıyordu, sunakta bir sürü mum yakılmıştı.

Medfield Place bahçelerinden gelen yığınla çiçek geçit boyunca bir araya toplanmıştı. Koro özellikle istenen birkaç eski Latince şarkıyı pürüzlü bir şekilde titrek titrek söylüyordu.

Evlilik töreni Yetkili Türü takip ediyordu ve layıkıyla çok kısa sürmüştü, fakat son kutsamadan önce küçük bir farklılık birkaç kişiyi şaşırtmıştı. Cemaat kibar bir şekilde, boş gözlerle bırakılmayı ve herkesin kabul törenine davetli olduğu köşke gitmeyi bekliyordu.

Farklılık Stephen Marsdon ve Celia de Bohun'un ruhlarının huzuru için dua edenlerden oluşuyordu.

"Tüyler ürpertici" diye fısıldıyordu Myra yanındaki sırada oturan Harry Jones'a. "Bir anma töreninde pederin etrafı sarılmıştı. Ve şuna bak." Yanındaki oyuktaki eski mermer mezara elini koydu ve üzerindeki parlak yeni pirinç yazıtı işaret etti. "*Stephen Marsdon, OSB 1525-1559, Requiescat in pace, Misereatur tui omnipotens Deus, et dismissis peccatis tuis, perducat te ad vitam aeternum.*" Bu Stephen Marsdon için bir ölüm ilanı yapıyor olabilir mi?"

"Hepsi tuhaf!" diye fısıldadı Harry. "İçinde bir de 'Celia' var; kim olduğunu merak ediyorum... Nasıl ölü bir çift bir *düğüne* dâhil olabilir ki? Aynı gün ölmüş olabilirler mi? Ama o zaman Richard her zaman tuhaf bir ördekti."

"Ne olursa olsun, dokunaklı..." diye mırıldandı Myra, uzun yeşil gözleri buğulanmıştı. Papaz tombul ellerini kaldırıp, "Dua edelim, senin ayrılmış kulların, Stephen ve Celia'nın ruhları için, Tanrı'nın merhameti ve rahmeti üzerinizde olsun. Efendimiz onları kutsasın ve korusun. Efendimiz ışığını onlara yansıtsın. Efendimiz onları huzuruna yükseltsin ve huzur içinde yatsınlar, şimdi ve ebediyen..." dediğinde altın bir tül tutamına sarılmış kestane rengi başını eğerek diz çöktü. Papaz ellerini görkemli bir şekilde alçalttı ve sunak merdiveninde diz çöken çiftin omuzlarına koydu. Sör Richard'ın istediği gibi evlilik seremonisini bitirmek için güzel bir şekilde devam etti. "Baba, Oğul, Kutsal Ruh sizi kutsasın ve korusun... Ki bu hayatta birlikte yaşayabilin, geleceğiniz dünyada sonsuza kadar yaşayabilin... Âmin."

Richard ve Celia Marsdon kalktıklarında öpüşmediler. Org hırıldayıp cızırdayıp sonra da Mendelssohn'un zafer marşını çalmaya başlarken birbirlerinin gözlerine uzun uzun baktılar.

Marsdonlar geçitten yavaşça aşağı doğru ilerliyorlardı. Celia, dalgalandığında güllerle çınlıyormuş gibi görünen ince krem rengi uzun şifon

bir elbise giymişti. Kalp şeklindeki küçük gümüş tacı gibi onu daha uzun gösteriyordu. Sadece İgor kendisini böyle iyi gösteren ve hoş bir kreasyon yaratabilirdi ki gerçekten de o yapmıştı ve düğün hediyesi olarak iki gün önce Londra'dan göndermişti.

Richard geleneksel bir ceket giymiş ve küçük beyaz bir karanfil takmıştı.

Düğün çiftinin arkasından bir iki adım ilerleyen, ön sırada birlikte oturan Lily ve Akananda'dan başka refakat eden yoktu. Amerikan anne ve Hindu doktorun yüzünde sessiz sevinç ifadeleri vardı; ama Lily tören boyunca ağlamıştı ve şimdi huzur içindeydi ve yumuşak mavi resimli şapkası gözyaşı izlerini saklıyordu.

Kilise çanı tebrik niteliğinde art arda öylesinde çalıyordu ki Marsdonlar misafirlerini karşılamak için kilise avlusunda durdukları sırada âdeta küçük çan kulesini sallıyorlardı.

Myra acele etti ve Celia'yıilk önce o öptü. "Oh, hayatım..." dedi. "Çok tatlısın, her şeyinle ve bizi çağırdığın için teşekkür ederiz!" Yanında yüzü sevinçle parlayan Harry'ye baktı. "Bu eriyip bitiren moda, aynısını yapmak için çok heveslendim! Tanrı ikinizi de kutsasın!" diye ekledi ciddi bir şekilde. "Hazirandaki ev partisinden beri zor zamanlar geçirdiniz. Senin için çok endişelendim." Myra'nın güzel yüzü şaşırmış görünüyordu, çünkü bu sözler sadece nezaketen değil, içtenlikle bakıyordu. Celia klinikteyken her gün aramıştı, Celia'yı iki kere rüyasında kötü görmüştü. "Seni çok seviyorum, tatlım! Kuzeyde dediğimiz gibi."

Gri bombazen ve yuvarlak bir çiçekli şapka içinde göz kamaştırıcı dadının, tebriklerini sunması ve Richard onu öpmek için eğildiğinde mutlu bir şekilde başını hafifçe kaldırması için geri çekildi.

"Güzel bir bayan..." diye mırıldandı. "Ve bugün kemikli yüzündeki neşesini kutsuyorum." Yardım etmek için köşke koştu.

Sonraki gelen, dar kırmızı kadife pantolon ve fırfırlı beyaz gömlek giymiş, çok şaşırtıcı görünümüyle harika olan İgor'du. "Tamamen büyüleyici!" dedi Celia'nın elini öperken. "Kutsal İngiltere'nin dokunuşu gibi... Yeşiller üzerinde dans edelim mi? O zamanlardaki renklerin fantastik ışığına hayranlık duyuyorum... Ama gerçekten de herhangi bir şey için *o günlerde* yaşamak istemezdim. Şimdiki zamandan memnunum."

"Ben de" dedi Richard. Kolunu Celia'ya doladı ve ona gülümsedi. Celia koluna yaslandı, yüzü sessiz bir şekilde ışık saçıyordu.

Akananda ayrı durup izliyordu. Ruhu minnettarlıkla dolmasına rağmen, fiziksel yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. Kiliseden yürümek bile bir çabaydı ve payandaya yaslandı. Kalabalığın dışında gezinen George Simpson'ı gördü, kolundaki ve büzüşmüş tedirgin yüzündeki yas tutan çizgiyi fark etti. Akananda gülerek selamladı onu ve George ona doğru geldi.

"Güzel düğün..." dedi. "Kilise hoş görünüyordu. Edna bunu çok severdi. Düğünlere gitmeye bayılırdı, yani ilk evlendiğimizde geriye doğru yürümeyi. Son yıllarda neredeyse hiçbir yere gidemedi. Fakat Medfield'daki bu düğünü severdi. Sör Richard'dan çok hoşlanırdı."

"Ah, evet..." dedi Akananda. Neredeyse duygusuzdu ama hâlâ çok fazla acıya neden olan kadın için üzülen, iyi, şaşkın küçük adam için acıma hissedebiliyordu. Ne siyahlar ne beyazlar ebediyen dönen çarkın telleri üzerinde boyanmıyordu. Evrim ışığından bakıldığında hepsi gri oluyordu ve sonunda -sonunda- ışıkla birleşince şeffaflaşıyordu.

"Hasta mısınız, Doktor?" diye inledi George elini Akananda'nın dirseği altına koyarak. "Keyifsiz görünüyorsunuz. Gelin bu banka oturun. Eskisi kadar genç değiliz, değil mi? Ve kilisedeki tüm bu tütsü... Boğuyor... Bunu hiç onaylamıyorum." Akananda'yı kapıdaki banka doğru itti.

"Teşekkürler!" diye fısıldadı Akananda, yığılarak, "Son zamanlarda bu nöbetlere yakalanıyorum. Geçecek." Göğüs cebine elini attı; bir nitrogliserin kapsülü çıkarıp ısırdı ve dilinin altına koydu.

Düğün misafirleri, çoğu yayan olarak kilise avlusunu terk ediyorlardı, çünkü Medfield Place'e mesafe bir milden bile azdı. Marsdonlar öndeydi; Harry Myra'nın arabasındaydı ve İgor ilk gelenlere iyi niyetle götürmeyi teklif ettikten sonra yeni Isotta Fraschini'sinde gitmişti.

Kilise çanları çalıyordu, neşeli bir düğün kasidesi.

Akananda bıyığını kemirerek gıcırtılı sesiyle, "Daha iyi misin? Dar yolun aşağısında eski Rover'ımı park etmiştim... Eğer kalkabilirsen? Hayır, burada bekle... Kalabalık seyreliyor, ben getireyim" diyen George Simpson'ın yanında bankta oturuyordu.

Akananda, tabutlar defin törenlerine taşınmadan önce burada dinlensinler diye bundan altı yüz yıl önce inşa edilmiş taş bankta oturuyordu. Göğsündeki daralma ve sol kolundan aşağıya doğru batan acı geçmeye başlamıştı.

O zaman buraya oturmuştum, diye düşünüyordu, İghtham Mote'a git-

meden önce Tom Marsdon, Stephen'ın mezarı etrafındaki zangoca zorbalık eden kilisenin içindeyken. Ne kadar da ilginç. Düşüncelerini tarafsız şekilde izlemesine rağmen birlikte kayıp gidiyorlardı. Kapı yapı itibarıyla pek değişmemişti, yeni afişler ve hatırladığı samanlar yerine kiremitli bir çatı. O kapı bundan dört yüz yıl sonra da hâlâ orada olur mu ki? Şüphesiz olmaz. Fakat bir şey olabilir. Cuckmere, yüksek meralara baktı. Onlar farklı olur mu? Yutulmuş, belki de tahmin edilemez bir felaket içerisinde? Aşınabilir? Bombalanabilir? Olmayacağını düşündü. İnsanoğlunun vahşetine ve kör tecavüzüne, kötümserliğe, karışıklıklara, savaşlara rağmen araziler ve bu sessiz tepelerde açan kır çiçekleri yine olurdu.

Omzuna dokunan bir elle kafasını kaldırdı. Lily Taylor endişeyle bakarak yanında duruyordu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?" dedi. "Düşes ile gittiğini sandım. Bir karışıklık var. Geri geldim. Celia seni özledi. Düğün pastasını kesecek... Richard'ın Londra'da görmediği tüm eski gelenekler. Ama Celia sen gelmeden kesmek istemiyor."

Lily oldukça sıkıntılı bir biçimde onu beklerken birkaç saniye hiçbir şey demedi.

"İşte, kolunu ver..." dedi Lily nazik bir şekilde. "Eminim yapabilirsin. Celia'yı hayal kırıklığına uğratmak istemezsin. Bugün çok mutlu ve seni yanında istiyor, Richard da öyle."

Akananda kapının yanındaki banktan kalktı, Lily'nin kolunu tuttu. "Onlar ve sen bugün mutlu olacaksınız" dedi. "Ben de. İnsanlar gelecekte nasıl hatalar yaparsa yapsın, pek çok trajik hata aşk, bilgi ve kafamızda canlandırdığımız hâliyle Tanrı tarafından düzeltiliyor."

Duraksadı ve ona gülümsedi. "Geçmişten gelen bu borçlar sonunda ödeniyor."

Son

YEŞİL KARANLIK

Altı ay New York Times'ın çok satan kitaplar listesinde kaldı!

On altıncı yüzyıldan yirminci yüzyıla uzanan ölümsüz bir aşkın hikâyesi olan *Yeşil Karanlık*; içinde mistisizm, şüphe, gizem ve romantizmin izlerini taşıyor.

Richard Marsdon'un genç bir Amerikalı kadın olan Celia ile yaptığı evlilik; Richard'ın içine kapanması ve Celia'nın yorucu bir duygusal bunalıma girmesiyle trajik bir hâl alır. Akıllı bir doktor, Celia'nın geçmişinden ancak onu tekrar yaşayarak kurtulabileceğini fark eder.

Böylece Celia, çok güzel ancak şanssız bir hizmetçi olduğu bir önceki yaşamına, dört yüz yıl öncesine geri gider. Onun gözlerinden, dinî çekişmelerle dağılan Tudor Döneminin İngiltere'sini görürüz. Kral Edward, Kraliçe Mary ve Kraliçe Elizabeth ile tanışıp dönemin tüm gösterişine, gücüne ve acımasızlığına şahit oluruz. Her ne kadar Celia ve hayran olduğu adam, aşklarının korkunç sonuçlarından kaçamasalar da kader onlara bir şans daha verecektir.

Anya Seton, Yeşil Karanlık ile on altıncı yüzyılı, canlı ve tutkulu bir şekilde gözler önüne seriyor.

"Yeşil Karanlık benim en sevdiğim kitaplardan biridir... Seton, muhteşem bir yazım diline sahip ve insanoğlunun acıması doğasını çok iyi anlıyor... İçimdeki yazar, Seton'un dili kullanımı, betimlemelerdeki canlılığı ve neredeyse dayanılmaz bir şekilde zirveye ulaşan duyguların derinliğini gösterme yeteneğiyle kendinden geçiyor."

BARBARA SAMUEL
(Ruth Wind)

www.yakamoz.com.tr

ISBN: 978-605-384-208-8